Robert Ludlum

AUTORUL NUMĂRUL 1 ÎN LUME AL ROMANELOR DE ACȚIUNE

DRUMUL SPRE OMAHA

Originalitatea creatoare a lui ROBERT LUDLUM se dovedeşte uluitoare, autorul realizînd în acest roman fuziunea unor genuri literare aparent incompatibile: comedia şi suspansul. Rezultatul? Parodia unui thriller.

Pe fundalul unui proces îndîrjit, în care figurează ca părţi unele dintre cele mai ciudate personaje, se derulează întîmplări tot atît de neobişnuite. Vor putea oare indienii Wopotami să redobîndească un teritoriu pierdut? În ajutorul lor se implică aprigul general MacKenzie, poreclit Şoimul, înarmat cu un act a cărui autenticitate nu poate fi contestată. Împreună cu avocatul buclucaş Sam Devereaux, Şoimul întreprinde acţiuni a căror violenţă ar fi înfiorătoare dacă nu ar fi inclusă în contextul parodiei. Ei reuşesc să se înfăţişeze la tribunal cu o apărare astfel pregătită, încît să zădărnicească demersurile adversarilor, printre care figurează personalităţi marcante ale Casei Albe şi C.I.A. Şoimul şi aliaţii săi izbutesc să depăşească marile dificultăţi cu care sînt confruntaţi în proces; mai mult decît atît, în final, este dezlegată enigma din jurul marelui şef de trib, Vîrful Norilor.

O carte admirabilă în care scriitorul obţine un echilibru perfect între efectul de comedie şi cel de suspans, reuşind să facă din fiecare episod centrul de gravitate al intrigii. O acţiune extrem de dinamică ce îl determină pe cititor să parcurgă romanul pînă la ultima pagină, fără a-l putea lăsa din mînă.

EDITURA LIDER

Lei 56000

ROBERT LUDLUM

Drumul spre Omaha

Traducere
VIORELCIOCAN

EDITURA LIDER
BUCUREŞTI

I.S.B.N.: 973-9343-87-2

Tiparul executat sub comanda nr. 90 531

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

1

Micul birou sordid de la ultimul etaj al clădirii guvernamentale data din altă epocă; nimeni, în afară de ocupantul actual, nu-l mai folosise vreme de şaizeci şi patru de ani şi opt luni, şi asta nu pentru că între pereţii lui ar fi ascunse secrete sau ar fi fost bîntuit de stafii malefice; pur şi simplu nimeni nu *voia* să-l folosească. Şi mai trebuie lămurit un lucru. De fapt, nu se afla la ultimul etaj, ci *deasupra* ultimului etaj, unde se ajungea pe o scară îngustă din lemn, de genul celor pe care se căţărau nevestele vînătorilor de balene din New Bedford pentru a ajunge în balcoane, unde aşteptau să zărească siluetele familiare ale navelor, care vesteau întoarcerea „ahabilor" lor de pe apele înfuriate ale oceanului.

În lunile de vară, biroul era sufocant, deoarece nu avea decît o ferestruică. În timpul iernii, pereţii de lemn nefiind izolaţi, era cumplit de frig. În plus, fereastra, în ciuda cîlţilor cu care fusese astupată, invita, parcă, vîntul rece să pătrundă în cameră. De fapt, această veche încăpere de sus, sumar mobilată, era Siberia agenţiei guvernamentale care o adăpostea. Ultimul funcţionar oficial care trudise acolo fusese un indian american marginalizat, care avusese temeritatea să înveţe să citească englezeşte şi care sugerase şefilor lui, care, şi ei, abia ştiau să

citească în engleză, că anumite restricții impuse unei rezervații a indienilor Navajo erau prea severe. Se spune că omul murise în acel birou într-un ianuarie rece din anul 1927 şi nu fusese descoperit pînă în luna mai, cînd vremea se încălzise şi începuse să miroasă urît. Agenția guvernamentală reprezenta, bineînțeles, Biroul Statelor Unite pentru Problemele Indienilor.

În ciuda situației relatate, actualul ocupant nu se simțea intimidat ci, mai curînd, stimulat. Îmbrăcat într-un costum gri imposibil de descris, aplecat deasupra unui birou – care nu prea mai era birou, de vreme ce toate sertăraşele fuseseră scoase, iar tăblia încuiată pe mijloc – se afla generalul MacKenzie Hawkins, o legendă vie a armatei, participant în trei războaie şi decorat de două ori cu Medalia de Onoare a Congresului. Acest uriaş avea o față uscățivă care nu-i trăda vîrsta. Poate doar privirea rece şi tenul bronzat, brăzdat de riduri dezvăluia un anume număr de ani. MacKenzie pornise din nou la luptă. Pentru prima dată în viața lui nu se afla în război cu duşmanii iubitelor lui Americi, ci cu însuşi guvernul american. Totul se datora unor fapte petrecute cu o sută doisprezece ani în urmă.

Nu prea conta cînd, îşi zise, în vreme ce se îndrepta cu vechiul său scaun pe rotile spre o masă alăturată, ticsită cu vechi tomuri legate în piele şi cu hărți. Era vorba despre *aceiaşi* tipi bătăioşi care-l hăituiseră şi pe el, îl dezbrăcaseră de uniformă şi-l trecuseră în rezervă! Aceiaşi blestemați, fie că purtaseră tunicile înzorzonate de acum o sută de ani, fie că aveau tresele ultraeleganților ofițeri încuiați din zilele noastre. Erau cu toții nişte rahați uscați. Nu conta perioada, important era să-i demaşte.

Generalul trase de brațul curbat al unei lămpi de birou de culoare verzuie – fabricată prin anii douăzeci – şi începu să studieze o hartă, ținînd în mîna dreaptă o lupă uriaşă. Apoi se răsuci spre biroul său dărăpănat şi reciti paragraful subliniat din volumul cu copertele roase de vreme. Ochii veşnic scrutători se măriră brusc, strălucind de entuziasm. Se întinse către singurul instrument de comunicare pe care-l avea la dispoziție (instalarea unui telefon i-ar fi trădat prezența în scopurile mai mult decît

pur ştiinţifice în instituţie) – o mică pîlnie ataşată la un tub; suflă în ea de două ori – semnalul de urgenţă. Aşteptă răspunsul, care sosi prin instrumentul primitiv după treizeci şi opt de secunde.

– *Mac?* făcu o voce enervată, prin legătura antediluviană.

– Heseltine, *am găsit!*

– Pentru numele lui Dumnezeu, suflă ceva mai încet în chestia aia, da? Secretara mea era aici şi cred că şi-a închipuit că şuieram eu prin proteza dentară.

– A plecat?

– A plecat, confirmă Heseltine Brokemichael, director al Biroului pentru Problemele Indienilor. Despre ce e vorba?

– Ţi-am spus, *am găsit!*

– Găsit ce?

– Cea mai mare cacealma pe care *au tras-o* vreodată rahaţii ăia uscaţi, aceiaşi rahaţi uscaţi care ne-au trimis pe noi în civilie, bătrîne!

– Ah, aş fi fericit să le-o plătesc ticăloşilor! Unde s-a întîmplat şi cînd?

– În Nebraska. Acum o sută doisprezece ani.

– *Mac,* noi nu eram pe lume atunci! Nici măcar tu!

– Nu contează, Heseltine. E acelaşi rahat. Tot ticăloşii care le-au făcut-o *lor* ne-au făcut-o şi nouă, o sută de ani mai tîrziu.

– Cine sînt „ei“?

– O ramură a indienilor Mohawk, strînşi în tribul Wopotami. Au migrat spre teritoriile din Nebraska pe la mijlocul secolului trecut.

– *Ei şi?*

– E timpul să cercetăm arhivele secrete, generale Brokemichael.

– Nici nu vreau *să aud!* Nimeni nu poate să *facă* asta!

– Tu poţi, generale. Am nevoie de o ultimă confirmare, cîteva amănunte ca să lămuresc toată treaba.

– Pentru ce? *De ce?*

– Pentru că tribul Wopotami s-ar putea să aibă încă dreptul

Omaha, Nebraska.

– Ești *nebun*, Mac! Acolo se află Comandamentul Strategic al Aviației!

– Îmi mai lipsesc cîteva elemente, niște fragmente îngropate și faptele vor ieși la lumină... Ne întîlnim la subsol, în depozitul arhivelor, generale Brokemichael... Sau să-ți spun șef al Marelui Stat Major, împreună cu mine, Heseltine? Dacă am dreptate, și știu al naibii de bine că am, o să vîrîm axa Pentagon–Casa Albă într-o situație așa de nasoală, că n-o să poată ieși din ea nici unii, nici ceilalți pînă cînd n-o să le dăm noi voie.

Tăcere. Apoi:

– O să te las să intri, Mac, pe urmă o să dispar pînă cînd o să-mi spui tu că am primit uniforma înapoi.

– Mi se pare corect. Întîmplător, eu strîng tot ce am pe aici și mă întorc la Arlington. Amărîtul care-a dat ortu' popii în gaura asta de șobolan și n-a fost găsit pînă cînd nu s-a răspîndit duhoarea n-a murit degeaba!

Cei doi generali pășeau printre rafturile metalice ale prăfuitelor arhive secrete, luminate de niște becuri atît de slabe încît trebuiră să aprindă lanternele. La al șaptelea coridor, MacKenzie Hawkins se opri și lumină un volum vechi, a cărui legătură din piele era crăpată.

– Cred că ăsta e, Heseltine.

– Bine, dar nu poți să-l iei cu tine!

– Înțeleg asta, generale, așa că o să fac cîteva fotografii și o să-l pun la loc.

Hawkins scoase din costumul gri un minuscul aparat fotografic.

– Cîte rolfilme ai luat? întrebă fostul general Heseltine Brokemichael, în vreme ce MacKenzie ducea tomul imens la o masă metalică de la capătul coridorului.

– Opt, răspunse Hawkins, deschizînd volumul cu file îngălbenite la paginile care-l interesau.

– Mai am şi cu două, dacă-ţi mai trebuie, spuse Heseltine. Nu că aş fi prea entuziasmat de ceea ce crezi că ai putea găsi, dar dacă există vreo cale să mă întorc la Ethelred, o s-o *accept!*

– Credeam că voi doi v-aţi împăcat, îl întrerupse MacKenzie, în vreme ce întorcea paginile şi fotografia.

– *Niciodată!*

– Nu Ethelred a fost de vină, ci avocatul ăla parşiv de la biroul inspectorului general, un puşti de rahat de la Harvard pe nume Devereaux, Sam Devereaux. El a făcut greşeala, nu Brokey Doiarul. Erau doi de Brokemichael; i-a încurcat, asta-i tot.

– Pe dracu'! Brokey-Doi a arătat cu degetul spre *mine!*

– Cred că greşeşti, dar nu de asta mă aflu eu aici, şi nici tu... Brokey, am nevoie de volumul de lîngă ăsta sau de următorul. Trebuie să scrie CXII pe cotor. Vrei să mi-l aduci, te rog?

În timp ce şeful „Problemele Indienilor" se întorcea la rafturile metalice, Şoimul scoase din buzunar un brici şi decupă cincisprezece pagini succesive din volumul aflat în faţa lui. Nu împături preţioasele hîrtii, ci le strecură sub haină.

– Nu-l găsesc, zise Brokemichael.

– Nu contează, am găsit ce-mi trebuia.

– Şi-acum ce urmează, Mac?

– O lungă perioadă, Heseltine, poate un an sau mai mult; trebuie să fac treabă bună – atît de bună încît să nu existe fisuri.

– În ce?

– Într-un proces pe care o să-l intentez guvernului Statelor Unite, răspunse Hawkins, scoţînd un chiştoc de trabuc din buzunar şi aprinzîndu-l cu un Zippo din al doilea război mondial. Aşteaptă, Brokey-Unu, şi-ai să vezi.

– *Doamne* sfinte, *ce* să văd? Nu fuma! Nu ai voie să fumezi aici!

– Ah, Brokey, tu şi cu vărul tău, Ethelred, v-aţi luat întotdeauna după ce scrie-n cărţi, iar dacă acolo nu găseaţi, căutaţi alte cărţi. Asta nu se află *în* cărţi, Heseltine, nu în cele pe care le poţi tu citi. Asta o ai în burtă, în măruntaie. Unele lucruri sînt corecte, altele sînt greşite, e simplu ca bună ziua. Ţi-o spun măruntaiele.

– *Ce dracu'* zici?

– Măruntaiele îţi spun să cauţi cărţi pe care nu trebuie să le citeşti. În locuri secrete, exact cum e ăsta.

– Mac, vorbeşti prostii!

– Lasă-mă un an, poate doi, Brokey, şi pe urmă o să înţelegi. Trebuie să fac treaba bine. Cu adevărat bine.

Generalul MacKenzie Hawkins ieşi dintre rafturile metalice, îndreptîndu-se spre uşă.

– „La dracu'", îşi zise el. Acum chiar că mă apuc de treabă. Fiţi *gata,* minunaţi Wopotami! *Al vostru* sînt!

Trecuseră douăzeci şi una de luni, dar *nimeni* nu era pregătit pentru Vîrful Norilor, şeful tribului Wopotami.

2

Preşedintele Statelor Unite, un bărbat cu maxilare puternice, cu o privire hotărîtă şi pătrunzătoare, grăbea pasul de-a lungul coridorului cenuşiu din complexul subteran al Casei Albe. În cîteva secunde se depărtase de însoţitorii săi, iar silueta lui înaltă şi zveltă era aplecată în faţă, de parcă ar fi vrut să înfrunte un vînt năprasnic – o persoană nerăbdătoare, dorind doar să ajungă la parapetul zgîlţîit de furtună pentru a evalua blestematele costuri ale războiului ca să poată născoci o strategie prin care să respingă hoardele invadatoare ce-i asaltau regatul. Era o Ioana d'Arc, punînd febril la cale un contraatac la Orleans, un Henric al V-lea care ştia că decisivul Agincourt se afla în imediata lui apropiere.

În acel moment, primul său obiectiv era, totuşi, îngrijorătoarea Sală de analiză, aflată la cel mai de jos nivel al Casei Albe. Ajunse la o uşă, deschise şi păşi înăuntru, în vreme ce subordonaţii săi alergau, cu răsuflarea tăiată, să-l ajungă din urmă.

– În regulă, băieţi! strigă el. Hai *s-o facem!*

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă de vocea ascuţită, tremurătoare a unei funcţionare.

– Nu cred că se poate aici, domnule preşedinte.

– Ce? *De ce?*

– Aici e toaleta bărbaţilor, domnule.

– Da?... Atunci ce cauţi *dumneata* aici?

– Veneam după dumneavoastră, domnule.

– Drace! Am greşit uşa. Scuze. Să mergem! *Afară!*

Vasta masă rotundă din Sala de analiză strălucea în lumina indirectă ce proiecta umbrele trupurilor aşezate în jurul ei. Aceste umbre compacte de pe tăblia lustruită a mesei, ca şi corpurile ce le aruncau rămaseră imobile, în vreme ce chipurile dezorientate ataşate la respectivele trupuri îl fixau uluite pe bărbatul sfrijit cu ochelari aflat în spatele preşedintelui, în faţa unei table negre pe care desenase numeroase diagrame, cu patru culori diferite. Aceste mijloace vizuale nu prea erau eficiente, deoarece doi dintre membrii echipei de criză erau daltonişti. Expresia zăpăcită de pe faţa tînărului vicepreşedinte nu era ceva nou, deci putea fi ignorată, însă agitaţia crescîndă a şefului Marelui Stat Major nu era uşor de trecut cu vederea.

– *Ce naiba,* Washbum, nu...

– Mă cheamă Washburn, domnule general.

– Frumos. Nu văd linia oficială.

– E cea oranj, domnule.

– Care-i aia?

– Tocmai v-am spus, cea *oranj.*

– Arată-mi-o.

Capetele se întoarseră. Preşedintele vorbi.

– Mamă, Doamne, Zack, nu vezi bine?

– E întuneric aici, domnule preşedinte.

– Nu chiar aşa de întuneric. *Eu* văd clar.

– Păi, am o mică problemă de vedere, spuse generalul, apoi coborî brusc glasul... nu prea disting anumite culori.

– Ce spui, Zack?

– Eu l-am auzit, exclamă blondul vicepreşedinte, aşezat lîngă Şeful Statului Major. E *daltonist*.

– Asta-i bună, Zack, dar eşti soldat!

– Am păţit-o mai tîrziu, domnule preşedinte.

– Eu am păţit-o *devreme*, continuă iritabilul succesor la Biroul Oval. De fapt, asta m-a împiedicat să intru în *adevărata* armată. Aş fi dat *orice* să-mi rezolv problema!

– Las-o moartă, amice, zise oacheşul director al CIA cu voce joasă, dar privindu-l ameninţător pe sub pleoapele lăsate. Împuţita aia de campanie electorală s-a încheiat.

– Zău, Vincent, n-ai de ce să foloseşti limbajul ăsta, interveni preşedintele. E şi o doamnă de faţă.

– Remarca asta e gratuită, dom' preşedinte. Doamna în discuţie e la curent cu limbajul mai colorat, cum s-ar spune.

Directorul CIA rînji sumbru către eleganta funcţionară şi se întoarse spre bărbatul numit Washburn, aflat în faţa tablei.

– Dumneata, ca expert juridic, spune-mi despre ce fel de... rahat discutăm?

– *Aşa* e mai bine, Vinnie, zise preşedintele. Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce... Dă-i drumul, domnu' avocat. În ce fel de mare rahat sîntem?

– Te rog, Idolul Studenţilor, sîntem cam stresaţi. Directorul se aplecă în faţă, îndreptîndu-şi privirea ageră spre consilierul juridic al Casei Albe.

– Dumneata, continuă el, lasă creta aia deoparte şi zi-ne veştile. Şi fă-mi o favoare – nu pierde o săptămînă pînă să ajungi la ele, da?

– Cum doriţi, domnule Mangecavallo, spuse avocatul Casei Albe, aşezînd creta colorată în cutia de lîngă tablă. Încercam doar să schiţez, precedentele istorice ale modificării legilor ce priveau naţiunile indiene.

– Ce *naţiuni?* întrebă vicepreşedintele, cu o urmă de aroganţă în glas. Ei formează triburi, nu ţări.

– Zi-i mai departe, îl întrerupse directorul. El nu-i aici.

– Ei bine, sînt sigur că vă amintiţi cu toţii informaţia pe

care ne-a furnizat-o cîrtița noastră de la Curtea Supremă, despre un trib indian obscur și sărăcit care a înaintat o petiție în legătură cu un presupus tratat cu guvernul federal, pierdut sau furat de către agenții federali. Un tratat care, dacă ar fi găsit, ar restabili drepturile lor asupra anumitor teritorii unde se află în prezent instalații militare vitale.

– A, da, spuse președintele. Chiar am rîs de chestia asta. Au trimis și un compendiu foarte lung la Curte, pe care nimeni n-a vrut să-l citească.

– Unii amărîți ar face orice numai să nu muncească! interveni vicele. Asta *e* de rîs.

– Avocatul nostru nu rîde, observă directorul.

– Nu, nu rîd, domnule. Cîrtița voastră ne-a trimis vorbă că au existat niște zvonuri discrete, care ar putea să nu însemne absolut nimic, desigur, dar se pare că cinci sau șase judecători au fost atît de impresionați de compendiu, încît l-au analizat în birourile Curții Supreme. Unii au impresia că tratatul pierdut din 1878, încheiat între tribul Wopotami și cel de-al patruzeci și nouălea congres american, ar putea, în cele din urmă, să constituie o obligație legală a guvernului Statelor Unite.

– Tre' să-și fi ieșit din *minți!* răcni Mangecavallo. N-au cum *să facă* asta!

– Cu totul inacceptabil, zise repede severul secretar de stat. Tîmpeniile alea juridice n-or să obțină niciodată votul cuiva!

– Nici nu cred că au nevoie, Warren.

Președintele dădu încet din cap.

– Dar înțeleg ce vrei să spui. Așa cum zicea adesea marele interpret: „Băbătiile alea n-ar fi fost în stare nici să obțină un rol de figurante în *Ben-Hur*, nici măcar în scenele ample de la Colosseum".

– Profund, zise vicepreședintele, dînd din cap. Asta chiar că pune punctul pe i. Cine-i Benjamin Hurr?

– Las-o baltă, răspunse pleșuvul și corpolentul procuror general, respirînd încă greu după cursa rapidă pe culoarele subterane. Problema e că ăștia n-au nevoie să plece în altă parte.

S-au stabilit acolo pentru totdeauna, iar noi nu putem *face* nimic!

– Decît dacă-i punem pe toți sub acuzare, își dădu cu părerea pe un ton nazal secretarul de stat Warren Pease, cu un zîmbet lipsit de bonomie.

– Las-o baltă și pe asta, ripostă procurorul general. Ăștia sînt de un alb imaculat și negru impecabil, pînă și femeile. Am verificat întregul spectru atunci cînd capetele alea de muscă ne-au vîrît pe gît respingerea taxei de vot.

– Dar a fost pur și simplu *grotesc!* strigă vicepreședintele, făcînd ochii mari în căutare de susținători. Ce înseamnă cinci sute de dolari pentru dreptul de *a vota?*

– Foarte adevărat, admise ocupantul Biroului Oval. Oamenii de bună-credință puteau să-i scadă din profiturile realizate. De pildă, a apărut un articol scris de un valoros economist, de fapt un fost student de-al nostru, în *The Bank Street Journal,* în care explica faptul că, prin convertirea bunurilor cuiva din subsecțiunea C în pierderile proiectate prin...

– Dom' președinte, *te rog!* îl întrerupse blînd directorul CIA. Golanu' ăla are de făcut pușcărie grea, de fapt, de la șase la zece ani pentru fraudă... Să-i punem capac, te rog, Mare Șef, da?

– Sigur, Vincent... Chiar așa a ajuns?

– Nu uita, nici unul dintre noi nu-și amintește de el, răspunse aproape în șoaptă directorul CIA. Ai uitat proiectele lui cînd era la Trezorerie? A luat jumătate din bugetul Apărării și l-a transferat la Educație, dar nimeni n-a ajuns la cursuri.

– Era *mare* la Relațiile cu publicul...

– Încetează, amice...

– „Încetează", Vincent? Ai fost la marină? „Încetează" e o expresie din marină.

– Să zicem că am fost pe o grămadă de bărci mici și rapide, dom' președinte, la teatrul de operațiuni caraibean, bine?

– *Nave,* Vincent. Întotdeauna le zic „nave". Ai fost pe la Annapolis?

– Era un contrabandist grec din Marea Egee care putea *să miroasă* o barcă de patrulare pe întuneric.

– O navă, Vincent. *O navă*... Sau poate că termenul ăsta nu se aplică patrulelor...

– Te rog, Mare Şef.

Directorul Mangecavallo îl privi ţintă pe procurorul general.

– Poate nu te-ai uitat destul de bine în sacul ăla de gunoi cu personaje, 'ai? La tîmpeniile alea juridice, cum le-a numit cu glas ascuţit secretarul nostru de stat. Poate au fost nişte omisiuni, nu?

– Am folosit toate resursele Biroului Federal, răspunse obezul procuror general, aşezîndu-şi mai bine fundul în scaunul strîmt, în timp ce-şi ştergea fruntea cu o batistă jegoasă. Nu i-am putut agăţa nici unuia în piept vreo amendă. Toţi au mers la şcoala de duminică din ziua în care s-au născut.

– Ce ştiu papagalii ăia de la FBI, 'ai? *M-au* lămurit, corect? Eram cel mai mare sfînt din tîrg, *corect?*

– Şi atît Casa Albă, cît şi Senatul te-au confirmat cu o majoritate decentă, Vincent. Asta spune ceva despre sistemul nostru constituţional de încasări şi plăţi, nu-i aşa?

– Mai mult despre încasările transformate în „bani gheaţă" decît despre plăţi, dom' preşedinte, dar să lăsăm asta, da?... Ochi de Bufniţă, prezent aici, spune că cinci sau şase mari judecători ar putea să încline într-o direcţie greşită, corect?

– Poate fi vorba doar despre nişte speculaţii minore, zise Washburn. Şi numai în spatele uşilor închise.

– Şi cine face poze?

– Nu înţelegeţi, domnule. Vreau să spun că dezbaterile rămîn secrete, nici o vorbă nu ajunge la presă ori la public. Cenzura a fost de altfel autoimpusă, din raţiuni de securitate naţională, in extremis.

– În ce?

– Doamne Dumnezeule! strigă Washburn. Această ţară minunată, naţiunea pe care o iubim s-ar putea afla în cea mai

vulnerabilă situaţie militară din istoric dacă cinci sau şase nebuni blestemaţi votează cum le dictează conştiinţa. Am putea fi *distruşi!*

– Bine, bine, las-o mai moale, zise Mangecavallo, uitîndu-se la cei din jurul mesei şi ignorînd privirile preşedintelui şi ale pretinsului său succesor. Deci, am aflat cîte ceva despre această situaţie ultrasecretă. Avem şi cinci sau şase nătărăi de jurişti care o studiază, corect? Prin urmare, în calitate de expert al serviciilor secrete, susţin că trebuie să ne asigurăm că doi sau trei dintre aceşti dovleci vor rămîne în grădina de legume, *corect?* Şi fiindcă genul ăsta de lucruri se află pe teritoriul meu, o să mă apuc de treabă, *capisce?* *

– Va trebui să acţionaţi repede, domnule director, spuse ochelaristul Washburn. Cîrtiţa noastră afirmă că însuşi preşedintele Curţii Supreme i-a spus că urmează să anunţe dezbaterile în patruzeci şi opt de ore. Cuvintele preşedintelui Reebock au fost: „Nu-i asta singura situaţie de rahat din tîrg" – ăsta-i un citat, domnule preşedinte. Eu personal nu folosesc un asemenea limbaj.

– Foarte lăudabil, Washbloom...

– Numele e *Washburn,* domnule.

– Şi lui m-am adresat. Hai *s-o facem,* domnilor... şi dumneata, domnişoară... domnişoară...

– Inimăcurată, domnule preşedinte. Teresa Inimăcurată.

– Cu ce te ocupi?

– Sînt secretara şefului personalului, domnule.

– Şi încă ceva, mormăi directorul CIA.

– *Încetează,* Vinnie. Şeful meu de personal...? Fir-ar să fie, unde *este* Arnold? Sîntem într-o situaţie de *criză,* o adevărată grozăvie!

– Are şedinţă de masaj la ora asta, răspunse cu voioşie domnişoara Inimăcurată.

– Mă rog, nu voiam să obiectez, dar...

---

*Înţelegeţi (în lb. italiană în original).

– Aveţi tot dreptul *să obiectaţi,* domnule preşedinte, îl întrerupse prezumtivul succesor, făcînd ochii mari.

– Pe de altă parte, Subagaloo a fost foarte stresat în ultima vreme. Jurnaliştii îi dau tot felul de porecle, iar el e extrem de sensibil.

– Şi nimic nu te scapă de stres mai bine decît un masaj, adăugă vicepreşedintele. Credeţi-mă, ştiu despre ce vorbesc!

– Aşadar, cum stăm, domnilor? Haideţi să fixăm compasul şi să strîngem funiile.

– 'nţeles, domnule!

– Domnule vicepreşedinte, mai slăbeşte-ne, da?... Compasul în care sîntem blocaţi, Marc Şef, ar trebui fixat spre o lună plină, fiindcă asta sîntem cu toţii – nişte lunatici, da' nimeni nu rîde.

– *Domnule preşedinte,* în calitate de secretar de stat al Apărării, interveni un bărbat foarte scund, a cărui faţă ascuţită de-abia se zărea deasupra mesei şi care-l privea cu o cruntă dezaprobare pe directorul CIA, situaţia e cu desăvîrşire absurdă. Idioţilor ălora de la Curtea Supremă nu li se poate permite nici măcar să se gîndească la distrugerea securităţii naţionale din cauza unui aşa-zis tratat, de mult uitat, cu un trib indian de care *n-a auzit* nimeni!

– O, eu am auzit de Wopotami, interveni din nou vicepreşedintele. Sigur, istoria Americii nu e punctul meu forte, dar îmi amintesc căci era vorba despre un nume amuzant, precum Choppywaws. Eu mi-am închipuit că fuseseră măcelăriţi şi că au murit de foame, sau altă tîmpenie.

Scurta pauză fu întreruptă de şoapta apăsată a directorului Vincent Mangecavallo, în timp ce-l fixa pe tînărul aflat la un pas de a deveni şeful naţiunii.

– Dacă mai scoţi o vorbă, cap de pîslă, o să ajungi pe fundul Potomacului într-un halat de ciment. Am fost destul de limpede?

– *Zău,* Vincent!

– Ascultă, dom' preşedinte, eu sînt mahărul care răspunde

pentru securitatea întregii țări, corect? Ei bine, să-ți spun ceva: puștiul ăsta are cea mai slobodă gură din tîrg. Puteam să-l termin, pentru că a spus și-a făcut ceea ce nici măcar nu știa că a spus sau a făcut. Neoficial, firește.

– Nu e corect!

– Lumea nu e corectă, fiule, observă transpiratul procuror general, îndreptîndu-și atenția spre avocatul Casei Albe, aflat lîngă tablă. În regulă, Blackburn...

– *Washburn...*

– Dacă zici dumneata... hai să luăm de la zero acest fiasco, adică de la zero spre infinit! Pentru început, cine dracu' e ticălosul, *trădătorul,* cine-i în spatele acestui antipatriotic, antiamerican apel la Curtea Supremă?

– Își spune Vîrful Norilor, cetățean american, răspunse Washburn. Iar compendiul pe care l-a prezentat avocatul său e considerat unul dintre cele mai strălucite primite vreodată de judecători, după cum ne spune informatorul nostru. Se șoptește că va intra în analele jurisprudenței ca model de analiză juridică.

– Anale pe dracu', explodă procurorul general, frecîndu-și din nou fruntea cu batista jegoasă. O să-l jupoi pe saltimbanc. E terminat, eliminat. După ce o să-l rezolve justiția, n-o să-și găsească nici măcar o slujbă de comis-voiajor la Beirut. N-o să-l vrea nici o firmă, n-o să-și găsească vreun client nici măcar de la pușcăria Leavenworth. Cum îl cheamă pe nemernic?

– *Ei bine,* începu Washburn ezitant, cu vocea eșuîndu-i într-un scurt falset, aici există o defecțiune de moment, cum s-ar spune.

– Defecțiune. *Ce* defecțiune?

Fonfăitul Warren Pease, care avea nefericitul tic de a-și arunca ochiul stîng într-o parte atunci cînd era tulburat, își repezi capul înainte, ca o găină violată.

– Dă-ne numele, idiotule!

– Nu există nici unul, zise Washburn sufocîndu-se.

– Slavă Domnului că imbecilul ăsta nu lucrează la Penta-

gon, mîrîi minusculul secretar al Apărării. N-am mai găsi niciodată jumătate din rachetele noastre.

– Cred că sînt la Teheran, Oliver, sugeră președintele. Nu-i așa?

– Afirmația mea a fost *retorică,* domnule.

Șeful Pentagonului, de-abia zărindu-se deasupra mesei, se zgîlțîia pe scaun.

– În plus, asta s-a întîmplat demult, iar *dumneavoastră* nu erați acolo, și nici *eu.* Vă amintiți, *domnule?*

– Da, da, așa e.

– La naiba, Tablă Neagră, de ce *nu există* un nume?

– Există precedent juridic, domnule, iar numele meu este... nu contează...

– Cum adică „nu contează“, pîrlitule? Vreau *numele!*

– Nu asta am vrut să spun...

– Da' ce dracu' vrei să spui?

– *Non nomen amicus curiae,* zise aproape în șoaptă ochelaristul avocat al Casei Albe.

– Ce faci, ne cînți *Ave Maria?* întrebă încet directorul CIA, holbîndu-și neîncrezător ochii săi mediteraneeni.

– E o hotărîre din anul 1926, cînd Curtea Supremă a promis ca un dosar să fie înregistrat anonim de către un „prieten al Curții“ în numele unui reclamant.

– O să-l omor, mormăi obezul procuror general, în timp ce dinspre scaunul lui se auzi un pîrț sonor.

– Stați așa! țipă secretarul de stat, rotindu-și în toate părțile ochiul stîng. Vrei să ne spui că dosarul ăsta al tribului Wopotami a fost înregistrat de un avocat, sau mai mulți, *fără să-și dea numele?*

– Da, domnule. Șeful Vîrful Norilor și-a trimis reprezentantul (un tînăr de ispravă care abia și-a susținut examenul la bară), să apară în fața judecătorilor din spatele ușilor închise și să acționeze drept consilier temporar, în caz că dosarul întocmit de consilierul anonim inițial ar fi fost considerat inadecvat... N-a fost însă cazul. Cei mai mulți judecători l-au

socotit valabil, aflîndu-se sub incidența principiului *„non nomen amicus curiae"*.

– Deci nu știm *cine dracu'* a pregătit blestematul de dosar? răcni procurorul general, continuînd atacul cu gaze intestinale.

– Soția mea și cu mine le zicem „aghioase", chicoti vicepreședintele spre singurul său superior.

– *Noi* le ziceam „șuierături de tren", răspunse președintele, rînjind conspirativ.

– Pentru *numele* Domnului! urlă procurorul general. Nu, nu, nu *dumneavoastră,* domnule sau puștiul de aici... mă refer la domnul Backwash...

– E... nu contează.

– Vrei să ne spui că nu putem afla cine *a scris* gunoiul ăsta, rahatul ăsta care i-a putut determina pe cinci judecători, cu capul în nori, ai Curții Supreme, să afirme că e legal și *să distrugă* centrul operațional al apărării noastre naționale?

– Șeful Vîrful Norilor a informat Curtea că, la timpul potrivit, după pronunțarea unei hotărîri, aducerea ei la cunoștința publicului și eliberarea poporului său vor face cunoscut numele persoanei care a întocmit dosarul pentru tribul său.

– Frumos, spuse șeful Marelui Stat Major. Atunci o să-l băgăm pe nememic în rezervație, împreună cu amicii lui cu pielea roșie, și o să radem toată șleahta de pe blestemata aia de hartă.

– Pentru asta, generale, ar trebui să nimicești tot teritoriul din Omaha, Nebraska.

Întrunirea de urgență din Sala de analiză se încheiase; la masă rămăseseră numai președintele și secretarul de stat.

– Zău, Warren, spuse șeful executivului, ți-am eerut să rămîi pentru că uneori nu-i înțeleg pe oamenii ăștia.

– Păi, cu siguranță n-au mers la școala *noastră,* bătrîne coleg.

– Fir-ar să fie, cred că așa e, dar nu asta am vrut să spun. Au fost cu toții atît de iritați, strigau, înjurau și-așa mai departe.

– Mitocanii sînt predispuși la crize emoționale, amîndoi

ştim asta. Nu-s capabili să se stăpînească. Îţi aminteşti cînd s-a îmbătat soţia directorului şi a început să cînte măscări în spatele capelei? Doar elevii bursieri s-au întors s-o privească.

– Nu tocmai, spuse timid preşedintele. Şi eu m-am întors.

– *Nu,* nu pot să cred!

– Ei, m-am uitat pe furiş. Cred că mi se aprinseseră călcîiele după ea; mi se trăgea de la orele de dans – foxtrot, mai exact.

– Ne-a făcut asta tuturor, căţeaua. Asta o satisfăcea.

– Probabil, dar să revenim la întrunire. Crezi că o să iasă ceva din povestea asta cu indienii?

– Sigur că nu! Preşedintele Reebock îşi pune în aplicare vechile trucuri vrînd să te înnebunească, fiindcă îşi închipuie că l-ai persecutat la Societatea Onorifică a Studenţilor.

– Doamne, jur că n-am făcut-o!

– Ştiu, pentru că eu am făcut-o. Politica lui e acceptabilă, însă e un bărbat total lipsit de atracţie şi poartă nişte haine oribile. Arată de-a dreptul ridicol într-un smoching. Şi cred că spune tîmpenii – nu despre noi, bătrîne coleg. Ai auzit ce-a zis... Washboard ăla... că Reebock i-a spus cîrtiţei noastre că „nu ne aflăm în singura situaţie nasoală din tîrg". Ce vrei mai mult?

– Totuşi, toţi au fost furioşi, mai ales Vincent Manja... Maniju... Mango nu-ştiu-cum.

– Vorbeşte italianul din el. Chestie genetică.

– Poate, Varren. Totuşi, mă îngrijorează. Sînt sigur că Vincent a fost un bun ofiţer de marină, dar ar putea s-o ia razna... ca ştii-tu-cine.

– *Te rog,* domnule preşedinte, nu ne mai da coşmaruri!

– Încerc doar să te previn, bătrîne. Uite, Warren, Vincent nu se înţelege prea bine cu procurorul nostru general sau cu şeful Marelui Stat Major, şi cîtuşi de puţin cu Departamentul Apărării. Aşa că aş vrea să-l cultivi tu, să stai pe lîngă el în problema asta... să fii prietenul lui de încredere.

– Cu un *Mangecavallo?*

– Funcţia ţi-o impune, bătrîne. Departamentul de Stat trebuie să fie implicat în aşa ceva.

– Dar n-o *să iasă nimic* din asta!

– Sînt sigur că nu, dar gîndeşte-te la reacţiile internaţionale după ce argumentele Curţii Supreme vor deveni publice. Sîntem un stat de drept, nu de zurbagii, iar Curtea Supremă nu suportă procesele complicate. Ai în faţă o situaţie de manipulare a presei mondiale, colega.

– Dar de ce *eu?*

– Mamă, mamă, al naibii să fiu, tocmai ţi-am spus, bătrîne!

– De ce nu vicepreşedintele? El poate să-mi transmită mie toate ştirile.

– Cine?

– Vicepreşedintele!

– Cum *îl cheamă,* de fapt?

3

Era o după-amiază luminoasă de mijloc de vară, cînd Aaron Pinkus – dacă nu cel mai bun avocat din Boston, Massachusetts, cu siguranţă cel mai amabil şi blînd dintre oamenii puternici – coborî din limuzina sa în elegantul cartier Weston zîmbindu-i şoferului în uniformă care-i ţinea uşa deschisă.

– I-am spus lui Shirley că această imensă maşină e suficient de ostentativă, Paddy, însă şapca aia stupidă cu cozoroc lucios de pe capul tău este mai mult decît ridicolă.

– Nu şi în bătrînul Sud, domnule Pinkus, iar noi avem mai multe păcate decît lumînările dintr-o fabrică de ceară, zise masivul şofer de vîrstă mijlocie, al cărui păr încărunţit amintea de o coamă cîndva bogată, de un roşu aprins. În plus, spuneţi asta de ani de zile, dar situaţia nu prea s-a schimbat. Doamna Pinkus e o femeie foarte insistentă.

– Creierul doamnei Pinkus s-a prăjit prea des sub o cască de coafor... N-ai auzit nimic, Paddy.

– Sigur că nu, domnule.

– Nu ştiu cît o să stau, aşa că parchează maşina mai jos de bloc; poate după colţ, să nu fii văzut...

– Şi păstrez legătura cu dumneavoastră prin receptor, completă irlandezul rînjind, amuzîndu-se în mod evident de subterfugiu. Dacă observ maşina domnului Devereaux, vă semnalez şi puteţi ieşi pe uşa din dos.

– Ştii, Paddy, dacă vorbele noastre ar fi cuprinse într-un dosar, orice dosar, am pierde procesul, oricare-ar fi el.

– Nu şi dacă ne-ar apăra firma dumneavoastră, domnule.

– Din nou falsă mîndrie, bătrîne prieten. De altfel, procesele penale constituie o mică parte a activităţii firmei, nici măcar foarte importantă.

– Hei, *dumneavoastră* n-aţi comis nici o faptă penală!

– Atunci hai să pierdem dosarul... Arăt prezentabil pentru marea doamnă, Paddy?

– Daţi-mi voie să vă strîng puţin cravata, s-a cam desfăcut.

– Mulţumesc, spuse Pinkus, în vreme ce şoferul îi aranja cravata.

Ochii îi rătăceau pe faţa impozantei clădiri victoriene zugrăvite în bleu-gri, cu un gard alb din lemn în faţă şi scînduri de un alb strălucitor în jurul ferestrelor şi sub streaşină. Înăuntru se afla matroana acestei reşedinţe remarcabile, formidabila doamnă Lansing Devereaux III, mama lui Samuel Devereaux – potenţial avocat extraordinar, dar o enigmă pentru patronul său, un anume Aaron Pinkus.

– Asta e, domnule.

Şoferul se retrase cu un pas şi dădu din cap aprobator:

– Oferiţi o imagine splendidă unei persoane de sex opus.

– Te rog, Paddy, asta nu-i o întîlnire, ci o misiune personală de cercetare.

– Da, ştiu, şefule. Sam se poartă cam ciudat uneori.

– Ai remarcat şi tu?

– Ce dracu', m-aţi pus să-l iau de la aeroportul Logan de vreo zece ori, anul ăsta. Cum ziceam, din cînd în cînd pare cam

scrîntit, şi nu-i vorba doar de pileală. E tulburat, domnule Pinkus. Flăcăul are ceva la cap.

– Iar capul ăla conţine o strălucită minte de jurist. Să vedem dacă putem afla care-i necazul.

– Noroc, domnule. Nu voi fi la vedere, dar n-o să-mi scape nimic, mă înţelegeţi ce vreau să spun. Şi cînd o să-mi auziţi semnalul, să ieşiţi dracului de-acolo.

– De ce mă simt oare ca un Casanova, bătrîn şi sfrijit, incapabil să mă sui pe un gard dacă o haită de pit-bull m-ar ataca pe la spate?

Pinkus înţelese că îşi pusese întrebarea sieşi, de vreme ce şoferul lui fugise la maşină, se suise în ea şi dispăruse – fără să piardă nimic din vedere, dar fără să fie văzut.

De cînd îl cunoscuse pe fiul ei, Aaron o întîlnise pe Eleanor Devereaux doar de două ori. Prima dată în ziua cînd Samuel venise să lucreze la firmă, la cîteva săptămîni după absolvirea Facultăţii de Drept de la Harvard, şi atunci, bănuise Aaron, deoarece dorise să cunoască mediul în care lucra fiul său, aşa cum ar fi inspectat pe organizatorii unei tabere de vară şi amenajările acesteia. A doua şi ultima dată o întîlnise la petrecerea de bun venit organizată de familia Pinkus pentru Sam, la întoarcerea acestuia din armată, numita lăsare la vatră fiind una dintre cele mai ciudate din analele militare. Avusese loc după cinci luni de la ziua în care locotenentul Devereaux urma să sosească la Boston în chip de civil onorabil trecut în rezervă. Cinci luni, nemotivate în vreun fel.

Cinci luni – medită Aaron în timp ce pătrundea pe poarta gardului alb de lemn, aproape o jumătate de an despre care Sam nu vorbise – nu discutase nimic, făcînd doar remarca că nu avea voie să vorbească, ceea ce dădea de înţeles că fusese implicat într-o operaţiune oficială ultrasecretă. Ei bine, îşi zisese Pinkus la acea vreme, cu siguranţă n-avea să-i ceară *locotenentului* Devereaux să-şi calce jurămîntul, dar era curios, atît ca prieten, cît şi profesional, în termenii tratatelor internaţionale. Şi cum avea relaţii la Washington, îi telefonase preşedintelui, pe linia

privată ce făcea legătura cu locuinţa sa de la etaj, şi-i explicase ce nelămurire avea.

– Crezi că ar fi putut fi implicat într-o operaţiune acoperită, Aaron? îl întrebase preşedintele.

– La drept vorbind, nu cred că e genul ăsta de om.

– Uneori ei caută astfel de oameni, Pinky. Ştii cum se spune: brînză bună în burduf de cîine. Mulţi dintre regizorii ăştia păduchioşi, cu păr lung, poluează marele ecran cu aşa ceva. Am auzit că acum vreo doi ani i-au cerut lui Myrna să spună cuvîntul „căcat", poţi *să crezi* asta?

– E greu, domnule preşedinte. Dar ştiu că sînteţi ocupat...

– Pe dracu', nu sînt, Pinky. Mami şi cu mine tocmai ne uităm la *Roata Norocului.* Mă bate mereu, dar nu-mi pasă. Eu sînt preşedinte, iar ea nu e.

– Foarte înţelept. Credeţi că aţi putea face cîteva cercetări pentru mine în această chestiune?

– Da, sigur. O să scriu numele. Devereaux – D-e-v-a-r-o, corect?

– Asta-i tot, domnule.

Douăzeci de minute mai tîrziu îl sunase preşedintele.

– Ah, Pinky! Cred că ai păşit cu dreptul!

– În ce privinţă, domnule preşedinte?

– Oamenii mei spun că „în afară de China" – astea au fost cuvintele lor – orice ar fi făcut acest Devereaux „n-a avut absolut nici o legătură cu guvernul Statelor Unite"; astea au fost cuvintele lor, le-au scris pe o hîrtie. Pe urmă i-am presat, iar ei mi-au spus că *n-aş vrea să ştiu...*

– Da, desigur, cuvintele lor. Se numeşte principiul contestării, domnule preşedinte.

– E o cale cam ocolită, nu-i aşa?

Aaron se opri pe alee şi ridică privirea spre casa veche, gîndindu-se la Sam Devereaux şi la modul oarecum ciudat, poate chiar înduioşător în care crescuse el în acest vestigiu, al unei epoci mult mai rafinate. Sincer vorbind, îşi zise apreciatul avocat,

strălucita restaurare nu exista dintotdeauna; ani de zile casa avusese mai curînd aerul aristocraţiei elegante, dar neîngrijite a zonei, decît actuala faţadă proaspăt vopsită. În prezent, preocuparea o constituiau cheltuielile excesive, fără limită – asta era, limita dispăruse, de cînd Sam revenise la viaţa civilă după o dispariţie de cinci luni. În chip firesc, Pinkus studia întotdeauna trecutul personal şi profesional al fiecărui angajat al firmei sale, pentru a evita vreo surpriză dureroasă ori vreo greşeală. Viaţa şi activitatea tînărului Devereaux îi trezise atenţia şi curiozitatea şi-l făcuseră să treacă deseori cu maşina pe lîngă vechea casă din Weston, întrebîndu-se ce secrete erau păstrate între zidurile sale victoriene.

Tatăl, Lansing Devereaux III, fusese un vlăstar al elitei aristocratice din Boston, de acelaşi rang cu familiile Cabot şi Lodge, însă cu o anomalie evidentă. Îşi asuma cu curaj riscuri în lumea marii finanţe, „reuşind" mai degrabă să piardă bani decît să-i strîngă. Fusese un om bun, deşi oarecum violent şi impetuos; muncise din greu şi creasc multora oportunităţi de cîştig, însă fructificase prea puţine iniţiative pentru sine. Murise în urma unui atac de cord, în timp ce urmărea la televizor raportul bursei de valori; Sam avea atunci nouă ani. Lăsase văduvei şi fiului său un nume bun, o reşedinţă mare, însă venituri insuficiente pentru stilul de viaţă cu care fuseseră obişnuiţi şi pentru aparenţele la care Eleanor refuzase să renunţe.

Drept rezultat, Samuel Lansing Devereaux deveni o figură contrastantă printre cei bogaţi, un bursier care servea la mesele de la Phillips Andover. În vreme ce colegii săi luau parte la petreceri, el servea la bufetele petrecerilor; iar cînd tot mai distantele sale cunoştinţe din elita socială se înscriau la concursurile de canotaj de la Cape, el lucra în vagoanele-restaurant ale trenurilor ce-i duceau la Dennis ori Hyannis. În acelaşi timp studia ca un posedat, conştient de faptul că universitatea era singura cale de întoarcere în lumea plină de bogăţii a strămoşilor Devereaux. În plus, se săturase să fie un simplu observator al unei vieţi îmbelşugate, în loc să o trăiască din plin.

Urmase o studenție mai agreabilă la Facultatea de Drept de la Harvard, căci își suplimentase binișor banii de cheltuială printr-un program încărcat de meditații, acordate fraților și surorilor colegilor lui, mai cu seamă celor din urmă, deoarece îi ofereau frecvent recompense fără nici o legătură cu banii. Urmă un debut de carieră de bun augur la Aaron Pinkus Asociates, întrerupt amenințător de armata Statelor Unite care, într-o perioadă de expansiune masivă a Pentagonului, avea disperată nevoie de toți juriștii pe care-i putea convoca pentru a dejuca acuzațiile de proxenetism aduse personalului de la bazele din țară și din străinătate. Neiertătoarele computere militare descoperiseră o amînare de mult uitată, acordată unui anume Samuel Lansing Devereaux, și astfel serviciile armatei cîștigaseră un frumos, deși disperat, soldat, cu un superb creier de jurist, pe care îl folosiseră și de care, evident, abuzaseră.

Ce se petrecuse? se întrebă *Pinkus. Ce întîmplări oribile avuseseră loc cu ani în urmă, și reveniseră să-l bîntuie acum? Să-i pervertească și, uneori, să-i scurtcircuiteze acea minte extraordinară, o minte care pătrunde abstracțiunile legislative și face inteligibile cele mai confuze interpretări constituționale, astfel încît judecătorii, laolaltă cu jurații, rămîn consternați de erudiția și analizele lui profunde.*

Ceva s-a întîmplat, conchise Aaron, apropiindu-se de imensa ușă din față. Și, în primul rînd, de unde a luat Sam banii ca să restaureze afurisita aia de casă? Pinkus era într-adevăr generos cu principalul și, la drept vorbind, angajatul său favorit, dar nu pînă într-acolo încît să-i ofere cel puțin o sută de mii de dolari pentru renovarea reședinței familiale. De unde veniseră banii? Droguri? Bani spălați? Vînzare de informații? Afaceri ilegale cu armament? Toate astea i se păreau absurde cînd era vorba despre Sam Devereaux. Ar fi eșuat lamentabil în oricare dintre aceste afaceri; nu se pricepea la matrapazlîcuri. Era – Domnul fie lăudat – un om cu adevărat onest într-o lume de viermi. Și, totuși, de unde avusese *banii?* Cu cîțiva ani în urmă, cînd Aaron se referise întîmplător la serioasele îmbunătățiri aduse

casei, Samuel îi spusese că o rudă bogată a familiei Devereaux decedase, lăsîndu-i mamei lui o moştenire substanţială.

Pinkus studiase cu atenţie registrele de testamente şi dosarele cu taxe de moştenire, şi aflase că nu exista o astfel de rudă şi nici vreo moştenire. Iar el ştia, în adîncul inimii sale evlavioase, că orice l-ar fi chinuit acum pe Sam avea legătură cu inexplicabila sa bunăstare. Dar ce era acel ceva? Poate că răspunsul se afla în interiorul acestei clădiri vechi. Apăsă pe butonul soneriei.

Trecu un minut pînă cînd uşa fu deschisă de o servitoare durdulie, de vîrstă mijlocie, într-o uniformă apretată.

– Domnule? Femeia rostise cuvîntul, pe un ton ceva mai rece decît ar fi fost necesar, îşi spuse Aaron.

– O caut pe doamna Devereaux, răspunse Pinkus. Cred că mă aşteaptă.

– Aha, *dumneata eşti* acela, răspunse servitoarea, pe un ton parcă şi mai rece. Păi, sper că-ţi place blestematul de ceai de muşeţel, amice, care sigur nu e pe gustul meu. Intră.

– Mulţumesc.

Celebrul, dar nu prea impozantul avocat, pătrunse în holul căptuşit cu marmură roz norvegiană, calculînd în minte costul extravagant al acesteia.

– Şi ce varietate preferi, draga mea? întrebă el fără rost.

– O ceaşcă plină cu whisky! exclamă femeia, rîzînd răguşit şi lovind cu cotul braţul subţire al lui Pinkus.

– O să-mi amintesc asta cînd o să luăm o gustare la Ritz, într-o după-amiază.

– *Asta o să fie* la paştele cailor, nu-i aşa, micuţule?

– Poftim?

– Du-te prin uşile alea duble de acolo, continuă femeia, arătînd spre stînga ei. Înfumurata te aşteaptă. Eu am de lucru.

Cu acest ordin-explicaţie, femeia se întoarse şi păşi nesigur pe podeaua scumpă, dispărînd dincolo de eleganta scară spiralată cu balustradă.

Aaron se apropie, deschise uşa din dreapta şi privi înăuntru.

La capătul îndepărtat al camerei decorate în stil victorian, pe o canapea din brocart alb, stătea Eleanor Devereaux, cu un sclipitor serviciu de ceai din argint aşezat pe măsuţa din faţa ei. Arăta aşa cum şi-o amintea el – o femeie suplă, cu oase fine şi chip îmbătrînit, care trebuie să fi lansat la apă în tinereţe sute de iahturi, şi cu ochi mari, albaştri, mult mai expresivi decît şi-ar fi dorit ea.

– Doamnă Devereaux, ce bine-mi pare că vă revăd.

– Domnule Pinkus, ce plăcere. Vă rog, intraţi şi luaţi loc.

– Mulţumesc.

Aaron păşi înăuntru, remarcînd uriaşul şi valorosul covor oriental. Apoi se aşeză în fotoliul din brocart alb din dreapta canapelei, indicat printr-o înclinare a capului de doamna Devereaux.

– După rîsul aproape frenetic pe care l-am auzit pe hol, spuse distinsa doamnă, deduc că v-aţi întîlnit cu verişoara Cora, servitoarea noastră.

– Verişoara dumneavoastră?

– Dacă n-ar fi, credeţi că ar rezista măcar cinci minute în această casă? Din punct de vedere al familiei, faptul de a fi mai norocos impune anumite obligaţii, nu-i aşa?

– *Noblesse oblige, madame.* Aţi spus-o foarte frumos.

– Da, aşa cred, dar mi-aş dori din suflet să n-o fi spus nimeni. Într-o zi o să se înece cu whiskyul pe care îl fură şi obligaţia va înceta.

– O concluzie logică.

– Dar n-aţi venit să discutăm despre Cora, nu-i aşa? Ceai de muşeţel, domnule Pinkus? Lapte sau lămîie? Cu zahăr sau fără?

– Iertaţi-mă, doamnă Devereaux, dar trebuie să refuz. Aversiunea unui bătrîn faţă de uleiurile volatile.

– Foarte bine! La fel ar trebui să facă şi o femeie în vîrstă. Aşa că o să torn cu însămi din licoarea asta simpatică.

Eleanor luă un ceainic de Limoges, aflat la stînga serviciului din argint.

– Un excelent coniac de treizeci de ani, domnule Pinkus,

iar tăria lui nu face rău nimănui. Spăl eu însămi afurisitul de recipient, astfel încît Cora n-o să intre la idei.

– E preferatul meu, doamnă Devereaux, spuse Aaron. Iar eu n-o să-i spun doctorului meu, aşa că nici el n-o să intre la idei.

– *L'chaim*, domnule Pinkus, toastă Eleanor Devereaux, turnînd fiecăruia cîte o înghiţitură zdravănă.

– *À votre santé*, doamnă Devereaux, zise Aaron.

– Nu, nu, domnule Pinkus. Poate că numele Devereaux e franţuzesc, dar strămoşii soţului meu au emigrat în Anglia în secolul cincisprezece – de fapt, au fost făcuţi prizonieri în timpul bătăliei de la Crècy, dar au rămas destul la englezi pentru a-şi crea propriile armate şi pentru a fi înnobilaţi de rege. Sîntem anglicani.

– Atunci ce-ar trebui să spun?

– Ce-aţi zice de „Steagul sus"?

– Asta e ceva religios?

– Dacă eşti convins că Domnul e de partea ta, îmi închipui că este.

Sorbiră amîndoi din licoare şi puseră ceştile pe fragilele lor farfurioare.

– Ăsta e un bun început, domnule Pinkus. Putem intra acum în delicatul subiect al discuţiei – cu alte cuvinte, fiul meu?

– Cred că ar fi un lucru înţelept, încuviinţă Aaron, privindu-şi ceasul. Chiar în acest moment urmează să înceapă o întrunire care presupune discuţii extrem de complexe, ce vor dura cîteva ceasuri. Totuşi, aşa cum am căzut de acord la telefon, în ultimele cîteva luni a avut un comportament ciudat; n-ar fi exclus să părăsească întrunirea în toiul discuţiilor şi să vină acasă.

– Ori să se ducă la un muzeu sau la cinema, sau, Doamne fereşte, la aeroport şi să ia avionul în cine ştie ce direcţie, interveni Eleanor Devereaux. Sînt foarte conştientă de pornirile impetuoase ale lui Sam. Cu numai două duminici în urmă m-am întors de la biserică şi am descoperit un bilet pe care îl lăsase pentru mine

pe masa din bucătărie. Scria acolo că ieşise şi avea să mă sune mai tîrziu. M-a sunat în timpul cinei. Din Elveţia.

– Experienţele noastre sînt dureros de asemănătoare, aşa că nu voi irosi timpul relatînd situaţiile similare prin care am trecut eu şi angajaţii firmei mele.

– Se află fiul meu în pericol de a-şi pierde postul, domnule Pinkus?

– Nu, dacă *eu* pot să fac ceva, doamnă Devereaux. Am căutat prea mult timp un succesor ca să renunţ aşa de uşor la el. Dar n-aş fi sincer spunîndu-vă că situaţia actuală e acceptabilă. Nu e. Şi n-ar fi corect faţă de Sam sau firmă să susţin altceva.

– Sînt întru totul de acord. Ce putem face – ce pot face *eu?*

– Cu riscul de a atenta la privilegiul intimităţii, şi fac asta numai din afecţiune şi îngrijorare profesională, ce îmi puteţi spune despre fiul dumneavoastră pentru a lămuri comportamentul său tot mai enigmatic? Vă asigur că ceea ce vom discuta va rămîne strict confidenţial – cum s-ar spune, o relaţie avocat-client, deşi nu mi-aş îngădui vreodată să mă erijez în avocatul dumneavoastră.

– Dragă domnule Pinkus, cu un număr de ani în urmă, *eu* nu mi-aş fi permis să vă solicit *să fiţi* avocatul meu. Dacă *aş* fi crezut că puteam să vă plătesc onorariul, aş fi putut recupera mari sume de bani datorate soţului meu, după moartea sa.

– Da...?

– Lansing Devereaux a îndrumat pe mulţi dintre colegii săi în afaceri extrem de profitabile, convenind cu ei să primească o cotă rezonabilă din beneficii, după recuperarea capitalului investit. După ce a murit, doar cîţiva au onorat aceste înţelegeri, o minoritate preţioasă.

– Înţelegeri? *Scrise?*

– Lansing nu era cea mai scrupuloasă persoană în chestiunile concrete. Totuşi, au existat procese-verbale ale şedinţelor, rezumate ale discuţiilor de afaceri, lucruri de genul ăsta.

– Aveţi còpii ale acestor documente?

– Desigur. Mi s-a spus că n-au nici o valoare.

– Fiul dumneavoastră, Samuel, a confirmat această afirmaţie?

– Nu i-am arătat niciodată acele hîrtii şi nici n-o să i le arăt... A avut o adolescenţă mai curînd dificilă, datorată, desigur, perioadei de formare, dar de ce să deschid nişte răni vindecate?

– Într-o zi, s-ar putea să ne întoarcem la aceste hîrtii „fără valoare", doamnă Devereaux, dar deocamdată să revenim la momentul actual. Ce s-a întîmplat cu fiul dumneavoastră în armată? Aveţi cunoştinţă de ceva?

– A făcut „o figură bună", cum spun englezii. A fost jurist militar, atît aici, cît şi în străinătate, şi mi s-a spus că a avut o muncă importantă în Extremul Orient. Apoi a fost detaşat, ca aghiotant la biroul inspectorului general, cu gradul temporar de maior. Nu se putea mai bine de atît.

– În Extremul Orient? întrebă Aaron, antenele lui sesizînd o nuanţă. Ce-a făcut în Extremul Orient?

– A fost în China, desigur. Poate nu vă amintiţi, deoarece contribuţia lui a fost „minimalizată", cum spun politicienii, dar el a negociat eliberarea acelui nebun general american din Beijing, cel care a împuşcat... părţile intime... ale unei statui venerate din Oraşul Interzis.

– *Nebunul MacKenzie Hawkins?*

– Da, cred că aşa se numea.

– Cel mai nebun dintre nebunii *incurabili?* Banditul de gherilă care aproape că a aruncat planeta într-un al *treilea* război mondial? *Pe el* l-a apărat Sam?

– Da. În China. Se pare că a făcut treabă bună.

Aaron înghiţi în sec de cîteva ori înainte de a-şi recăpăta glasul.

– Fiul dumneavoastră nu mi-a spus nimic din toate astea, zise el în şoaptă.

– Păi, domnule Pinkus, îi cunoaşteţi pe militari. Sînt foarte secretoşi, din cîte înţeleg.

– Secretoşi, siropoşi, murmură celebrul avocat din Boston, cu un accent de rugăciune talmudică. Spuneţi-mi, doamnă Devereaux, Sammy a...

– Sam ori Samuel, domnule Pinkus.

– Da, desigur... V-a pomenit Sam vreodată de acest general Hawkins după ce a venit din armată?

– Nu cu acest grad sau nume, şi niciodată cînd era complet treaz... Ar trebui să vă explic faptul că, înainte să treacă în rezervă şi să se întoarcă la Boston, ceea ce s-a întîmplat mai tîrziu decît ne aşteptam, ar trebui să adaug...

– Nu-mi adăugaţi mie nimic, doamnă Devereaux. Explicaţi delicatului care a furnizat douăzeci şi cinci de litri de oxigen lichid de ce nu s-a arătat niciodată.

– Poftim?

– N-are importanţă. Ce spuneaţi?

– Ei bine, un colonel de la biroul inspectorului general mi-a telefonat şi mi-a spus că Sam dusese la bun sfîrşit o „misiune extrem de stresantă" în China. Cînd l-am întrebat ce însemna asta, a devenit aproape jignitor şi a zis că, în calitate de „soţie decentă de militar", ar trebui să înţeleg. Iar cînd i-am explicat că nu eram soţia lui Sam, ci mama lui, individul a spus ceva în sensul că „îşi imaginase că saltimbancul era puţin trăsnit", apoi mi-a zis să mă aştept din partea lui la cîteva luni de dispoziţie schimbătoare şi, posibil, la nişte beţii crunte.

– Ce-aţi răspuns la asta?

– Am învăţat cîteva lucruri din căsnicia mea cu Lansing Devereaux, domnule Pinkus. Ştim al naibii de bine că, atunci cînd un bărbat clocoteşte din cauza stresului prea mare, o soluţie rezonabilă e să laşi aburul să iasă. Femeile alea emancipate ar trebui să facă ceva în acest sens. Bărbatul are încă de ţinut în frîu fiara din el; asta nu se modifică şi, biologic, nici nu e nevoie. El e bietul fraier care trebuie s-o lase mai moale – din punct de vedere fizic, moral şi legal.

– Încep să înţeleg de la cine a moştenit Sam perspicacitatea.

– Dar te-ai înşela, Aaron – pot să-ţi spun Aaron?

– Mi-ar face mare plăcere... Eleanor.

– Vezi dumneata, „perspicacitatea“, sau intuiţia, sau cum vrei s-o numeşti, poate ajuta numai dacă există imaginaţie. Asta avea Lansing al meu, dar mie, timpurile de dominaţie masculină mi-au pus la îndoială această calitate, dintr-o precauţie suplimentară, dacă vrei.

– Eşi o femeie remarcabilă... Eleanor.

– Încă un coniac, Aaron?

– De ce nu? Sînt un student în prezenţa unui profesor care mă învaţă lucruri la care nu m-am gîndit niciodată cu adevărat. Aş putea să mă duc la soţia mea şi să-i cad în genunchi.

– Nu exagera. Ne place să credem că sîntem manipulatori.

– Să ne întoarcem la fiul dumitale, spuse Pinkus, bîndu-şi coniacul din două înghiţituri. Ai spus că nu a pronunţat numele generalului Hawkins, dar mi-ai dat de înţeles că *a făcut* aluzie la el... cînd era agitat. Ce spunea?

– Bătea cîmpii despre „Şoimul“, aşa îi spunea, rosti Eleanor, în şoaptă, cu capul lăsat pe spătarul canapelei. Sam spunea că era un adevărat erou, un geniu militar abandonat chiar de către cei care îl consideraseră purtătorul lor de cuvînt, idolul lor, dar care îl părăsiseră în momentul cînd devenise ridicol. Şi asta în ciuda faptului că el se făcea de rîs încercînd să le îndeplinească lor fanteziile şi visele. Dar el le lua drept adevărate, iar asta îi îngrozea, fiindcă ştiau că fantasmele lor, dacă se ţinea cont de ele, puteau conduce la dezastru. Asemeni majorităţii fanaticilor care nu luptaseră vreodată cu adevărat, ci considerau ridicolul şi moartea indezirabile.

– Şi *Sam?*

– Pretindea că nu acceptase niciodată ideile Şoimului, nu dorise să se asocieze cu el, dar fusese oarecum obligat s-o facă – în ce fel, nu ştiu. Uneori, cînd avea chef de vorbă, inventa poveşti incredibile, total absurde, cum ar fi întîlniri la miezul nopţii cu ucigaşi plătiţi, pe un teren de golf. A numit chiar un club din Long Island.

– Long Island din New York?

– Da. Povestea cum negocia el contracte importante cu trădători britanici în Belgrave Square din Londra şi cu foşti nazişti, la ferme de pui din Germania... pînă şi cu şeici arabi în deşert, care deţineau blocuri de locuinţe în Tel Aviv şi nu permiteau armatei egiptene să le bombardeze proprietăţile în timpul războiului de Yom Kippur. *Aberante* poveşti, Aaron, ţi-am spus că erau – *că sînt* – complet nebuneşti.

– Complet nebuneşti, repetă calm Pinkus, cu glas stins, simţind cum i se pune un nod în gît. Ai spus „sînt"? Mai relatează astfel de istorii?

– Nu chiar ca înainte, însă atunci cînd e foarte frămîntat sau după ce bea prea mult şi începe să delireze în bîrlogul lui.

– În bîrlog ca într-o cuşcă, poate.

– Aşa îi zice el, bîrlogul din „castel".

– „Castel", adică o casă foarte mare sau un palat?

– Da, vorbeşte chiar, din cînd în cînd, despre un mare castel din Zermatt, Elveţia, şi despre „lady Anne" a lui şi despre „unchiul Zio" – pure fantezii! Cuvîntul potrivit cred că e „nebunie".

– Sper sincer să fie aşa, mormăi Pinkus.

– Poftim?

– O, nimic. Samuel petrece mult timp în „bîrlogul" lui, Eleanor?

– Nu-l părăseşte niciodată, cu excepţia rarelor ocazii cînd ia masa cu mine. Se află în aripa de est, despărţit de restul casei, cu intrare şi dependinţe separate – două dormitoare, birou, bucătărie – confortul obişnuit. Are pînă şi servitorii lui – ciudat, sînt musulmani.

– Cu adevărat propriul său apartament.

– Da, şi crede că numai el are cheile...

– Dar nu-i aşa? întrebă repede Aaron.

– Slavă Domnului, nu. Cei de la asigurări au insistat ca eu şi Cora să avem acces acolo. Cora i-a furat inelul de chei într-o dimineaţă şi a făcut dubluri... Aaron *Pinkus!*

Eleanor Devereaux privi în ochii înfundaţi în orbite ai avocatului, citind mesajul din ei.

– Chiar crezi că am putea afla ceva dacă... dacă pătrundem în bîrlogul din castel? Nu e ilegal?

– Eşti mama lui, dragă doamnă, şi eşti îngrijorată în mod justificat de actuala lui stare de spirit. E o situaţie dincolo de orice lege. Totuşi, înainte de a lua această decizie, am să-ţi mai pun una sau două întrebări. ... Această casă, veche şi mare a cunoscut multe transformări minunate în ultimii ani. Am calculat că numai renovarea exteriorului trebuie să fi costat în jur de o sută de mii de dolari. Acum, văzînd interiorul, sînt nevoit să înmulţesc cifra asta de mai multe ori. De unde provin banii? Ţi-a spus Sam ceva?

– Ei bine, nu prea multe; adică, nimic exact... Mi-a spus că, în timp ce era în Europa în acea misiune ultrasecretă de după armată, a investit în nişte lucrări de artă, de fapt în nişte obiecte de artă religioase recent descoperite, iar după cîteva luni preţurile au explodat şi el a cîştigat enorm.

– Înţeleg, zise Pinkus, simţind cum i se crispează stomacul; nu era nimic clar, doar bubuitul îndepărtat al tunetului din mintea lui. Obiecte de artă religioase... Şi acea „lady Anne" despre care spui că a vorbit. Ce zicea despre ea?

– Curate prostii. În iluziile fiului meu sau, dacă vrei, în delirul lui, această lady Anne, această fantomă pe care o numeşte dragostea eternă a vieţii lui, l-a părăsit şi a fugit cu un papă.

– O, Doamne al lui Abraham, şopti Pinkus, întinzîndu-se după ceaşcă.

– Noi, enoriaşii Bisericii Angliei, nu putem accepta această asociere, Aaron. Exceptîndu-l pe Henric al VIII-lea, apostazia infailibilităţii oricărui pontif pur şi simplu nu se susţine. E un simbol acceptabil, deşi oarecum pretenţios, dar nimic mai mult.

– Cred că e timpul să iei o decizie, dragă Eleanor, spuse Pinkus, înghiţind restul de coniac şi dorindu-şi să-i treacă durerea tot mai intensă de stomac. Să aruncăm o privire în bîrlogul din castel.

– Chiar crezi că ne-ar fi de folos?
– Nu sînt sigur de ce cred, dar *sînt* sigur că ar fi bine.
– Atunci să mergem.
Lady Devereaux se ridică de pe canapea, puțin nesigură, și arătă spre ușile duble.
– Cheile se află într-o vază de flori din foaier. „O vază de flori din foaier", cam greu de pronunțat, nu-i așa? Încearcă de la coadă la cap, Aaron.
– Hol, varză, barză, bol, încercă Pinkus ridicîndu-se în picioare, nefiind prea sigur unde i se aflau.
Se apropiară de ușa masivă a bîrlogului lui Samuel Lansing Devereaux; mama lui Sam vîrî cheia în broască, ajutată cu blîndețe de bărbatul care era acum avocatul ei. Pătrunseră în „sanctuar", mergînd pe un coridor îngust ce dădea într-un hol mai larg, unde razele soarelui amiezii se revărsau prin geamul unei uși, aparent impenetrabilă, aflată la stînga, care era intrarea separată în apartament. O luară spre dreapta; prima ușă deschisă dezvălui o cameră întunecată; jaluzelele venețiene erau trase și blocate.
– Ce e aici? întrebă Aaron.
– Cred că e biroul lui, răspunse Eleanor, clipind des. Nu-mi mai amintesc de cînd n-am mai fost aici – probabil că de cînd a fost terminată construcția și Sam m-a adus să mi-o arate.
– Hai să aruncăm o privire. Știi unde e întrerupătorul?
– De obicei se află pe perete.
Acolo era, iar cele trei lămpi din tavan luminară trei pereți vizibili ai biroului, cu lambriuri din lemn de pin. Pereții propriu-ziși erau greu de văzut, fiind acoperiți cu fotografii înrămate și articole din ziare, lipite strîmb, parcă în grabă sau cu furie, pe suprafețele libere dintre numeroasele rame.
– Aici e o mizerie de nedescris! exclamă mama ocupantului acelui loc. O să insist să facă curat!
– Eu nici nu m-aș gîndi la asta, remarcă Pinkus, apropiindu-se de o tăietură din ziar lipită pe peretele din stînga, care reprezenta o călugăriță înveșmîntată în alb, împărțind hrană

și haine unor băștinași – albi, negri și hispanici – din diverse părți ale lumii. SORA ANNE MILOSTIVA ÎȘI TRANSMITE MESAJUL PE TOT GLOBUL, anunța titlul de deasupra fotografiei unui cartier sărac din Rio de Janeiro, crucifixul de pe munte văzîndu-se în fundalul acestui oraș cosmopolit. Celelalte tăieturi erau variațiuni pe aceeași temă – poze ale unei călugărițe deosebit de atrăgătoare, făcute în Africa, Asia, America Centrală și pe insulele de leproși din Pacific. SORA ANNE, SORA MILEI, SORA SPERANȚEI și, în sfîrșit, ANNE MILOSTIVA, CANDIDATĂ LA SFINȚENIE?

Punîndu-și ochelarii cu ramă metalică, Aaron studie fotografiile. Multe erau făcute la cîte o cabană cu flori de colț, avînd Alpii drept fundal; iar oamenii arătau fericiți, fără griji, cu fețele luminate de bucuria de a trăi. Recunoscu ușor cîteva figuri: un Sam Devereaux ceva mai tînăr; silueta înaltă și figura agresivă a „nebunului" MacKenzie Hawkins; femeia blondă, în pantaloni scurți – într-adevăr voluptuoasă, inconfundabila Anne Milostiva – și o a patra figură, un bărbat solid, zîmbitor, cu un șorț scurt de bucătar care de-abia îi acoperea pantalonii din piele. Cine *era ?* I se părea cunoscut, dar – nu, *nu, NU!*

– Dumnezeul lui Abraham ne-a părăsit, șopti Aaron Pinkus, tremurînd.

– În numele strămoșilor celți, ce tot spui acolo? întrebă Eleanor Devereaux.

– Probabil că nu-ți amintești, fiindcă n-a însemnat nimic pentru dumneata, răspunse Aaron, stingherit, cu o vibrație aparte în vocea joasă. Cu niște ani în urmă, Vaticanul s-a aflat într-o încurcătură de natură financiară. Banii dispăreau din visterie în... în sume imense, sprijinind cauze imposibile, precum companii de operă de mîna a treia, carnavaluri și bordeluri în toată Europa, tot felul de *aiureli.* Oamenii credeau că Papa a înnebunit, că era, cum spuneau ei, *pazzo!* Apoi, chiar înainte de falimentul total al Cetății Eterne, care ar fi creat panică în întreaga lume financiară, totul a revenit brusc la normal. Pontiful și-a recăpătat stăpînirea de sine, vechea lui personalitate! Presa din

toată lumea spunea că era ca şi cum ar fi existat *doi oameni* – unul *pazzo*, iar celălalt cumsecade, cel pe care toţi îl ştiau şi-l iubeau.

– Dragul meu domn Pinkus, toate astea nu au nici un dram de logică!

– Priveşte, *priveşte!* strigă Aaron, arătînd spre o faţă zîmbitoare, cărnoasă, dintr-una din fotografii. El e!

– Cine?

– Papa! De acolo au venit banii. Răscumpărarea! Presa avea dreptate, *erau* doi oameni! Generalul Hawkins şi fiul dumitale *l-au răpit* pe *Papă!* Eleanor, *Eleanor!*

Lady Devereaux căzu leşinată pe podea.

4

– *Nimeni* nu e atît de curat, spuse calm directorul Mangecavallo, adresîndu-se cu glas neîncrezător celor doi bărbaţi în costume închise la culoare, aşezaţi la masa din bucătăria sa slab luminată din McLean, Virginia. Nu e normal, înţelegeţi ce vreau să spun? Poate n-aţi scotocit destul de bine, nu, Fingers?

– Vinnie, am fost şocat, spuse bărbatul scund şi obez care răspundea la numele Fingers, atingîndu-şi nodul cravatei albe din mătase ce cădea peste cămaşa lui neagră. Cum spui, nu-i normal – nu-i nici măcar uman. În ce lume trăiesc judecătorii ăştia de prim rang? Poate într-una fără microbi.

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare, îl întrerupse Vincent cu blîndeţe, arcuindu-şi sprîncenele şi mutîndu-şi iute privirea pătrunzătoare spre celălalt vizitator. Tu ce spui, Meat? N-aţi devenit superficiali, băieţi, nu-i aşa?

– Hei, *Vin,* protestă oaspetele masiv, cu pieptul cît un butoi şi cu mîinile mari întinse în faţă, acoperindu-i parţial cravata roşie ce trona peste cămaşa roz. Am făcut o treabă clasa-ntîi – ce să-ţi mai spun? Ăştia de mare clasă au cerut-o, corect? I-am chemat pînă şi pe băieţii lui Hymie Goldfarb din Atlanta, şi cine

poate aduce dovezi mai zdrobitoare împotriva unui sfînt decît ei, am dreptate sau nu?

– Indiscutabil, băieţii lui Hymie cunosc toate dedesubturile, fără discuţie, admise directorul CIA, turnîndu-şi alt pahar cu Chianti şi scoţînd din buzunarul cămăşii un trabuc Monte Cristo. Mult mai bine decît toţi agenţii federali din Hooverville. Au descoperit pentru noi mizerii de tot soiul despre o sută treizeci şi şapte de congresmani şi douăzeci şi şase de senatori care mi-au confirmat informaţiile, împrăştiate, desigur, cu oarecare largheţe.

– Cea mai largă, ce, Vinnie? întrebă Fingers.

– *Largheţe* – las-o baltă... Tot nu pot să înţeleg. Nici *unul* dintre aceşti şase judecători scrîntiţi nu are *nimica* de care să ne putem lega? Ăştia-s extratereştri!

Mangecavallo se ridică de la masă şi îşi aprinse trabucul. Se plimbă de colo-colo prin faţa unui perete pe care erau atîrnate imagini succesive cu sfinţi, papi şi legume, pînă cînd se opri brusc, un nor de fum înconjurîndu-i ţeasta ca un balon.

– Să ne întoarcem la elementele de bază. *Să privim* cu adevărat.

– La ce, Vinnie?

– La aceşti patru sau cinci clovni, probabil liberali, care nu pot gîndi corect. Ce se întîmplă cu ei şi cum de oamenii lui Goldfarb n-au putut afla?... Cum e cu marele motan negru? Poate că ai bătut pe cineva cînd era copil, s-a gîndit cineva la asta? Poate că nimeni n-a căutat destul de departe în trecut. Asta ar putea fi greşeala!

– Cînta în corul bisericii, Vin. Era o apariţie, un adevărat înger, şi o mare, mare minte.

– Dar doamna judecător? E o grăsană, corect? Asta înseamnă că bărbatul ei trebuie să-şi ţină gura şi să pretindă că *îi place* că e aşa grasă – ceea ce nu se poate, fiindcă e *bărbat*. Poate că ea nu-i dă să mănînce, iar el e turbat. Oamenii nu prea vorbesc despre aşa ceva.

– Tot apă de ploaie, Vin, zise Meat, clătinîndu-şi capul cu tristeţe. El îi trimite flori în fiecare zi la birou şi spune tuturor cît

de mîndu e de ea. Lucrul e explicabil, ţinînd cont că şi el e mare *avvocato* şi n-o să-şi facă duşman la tribunalul ăla tocmai pe nevastă-sa.

– *Rahat!...* hei, dar lunganul ăla cu perucă poate că se pileşte cam des, aşa cum fac mulţi irlandezi după o anume vîrstă. Ce ziceţi de *asta?* Am putea să-i facem un mic dosar – ultrasecret, securitate naţională, chestii de-astea. Plătim vreo duzină de martori care să declare că l-au văzut beat mort după ce ieşea de la birou. Ar putea *să meargă.* Am putea adăuga şi cîteva nume de fete. E ceva *normal!*

– Nu ţine, Vin, îl contrazise Meat, oftînd şi dînd iarăşi din cap. Irlandezu-i atît de curat, că face aşternuturile să scîrţîie. Nimeni nu l-a văzut bînd mai mult de un pahar de vin alb, iar despre fete nici vorbă.

– Poate că *aici* e ceva.

– Mergi prea departe, Vin. Ăsta a rămas la vîrsta cercetaşilor.

– Încă un rahat... Foarte bine, foarte *bine.* Nu ne atingem de cele două fosile, fiindcă oamenii noştri îi cam taxează pe băieţii cu bani din cartierele selecte. Nu trebuie să ofensăm elita cluburilor exclusiviste, asta-i clar. Nu-mi place, dar accept situaţia... Aşa că ajungem la *concetăţeanul* nostru.

– Un om rău, Vinnie, îl întrerupse Fingers înfuriat. S-a purtat foarte urît cu mulţi dintre băieţii noştri – ca şi cum nici nu ne-ar *cunoaşte,* înţelegi ce vreau să zic?

– Păi, poate-l facem să afle că *noi* ştim cine *e el,* ce zici de asta?

– Bine, Vin, dar ce să zic despre ce?

– De unde dracu' să ştiu *eu?* Băieţii lui Goldfarb trebuiau să vină cu ceva, cu *orice!* Poate că a bătut măr nişte călugăriţe la şcoala parohială sau a ciordit banii din cutia milei la liturghie ca să-şi cumpere un Harley şi să intre într-o gaşcă de motociclişti, orice! Trebuie să mă gîndesc eu la *toate?* Are un punct slab, *trebuie* să aibă! Toţi *concetăţenii* graşi au!

– Meat e cam gras...

– Ai zis-o, Fingers, că tu oi fi vreo prăjină.

– Nu te poţi lua de *concetăţeanul* ăla, Vin, interveni Meat. E de-a dreptul *„erudito"*, unu' care ştie atîtea cuvinte mari că-i încurcă şi pe cei mai deştepţi. Plus că-i la fel de curat ca şi neprihănitul irlandez, n-are nici un păcat, poate doar că irită lumea cîntînd arii din opere fără să aibă o voce prea bună. Băieţii lui Goldfarb l-au luat în vizor mai întîi fiindcă se consideră liberali, ca mai toţi evreii, iar barosanul nu e. Au fost oarecum motivaţi politic, înţelegi?

– Ce *dracu'* are politica de-a face cu *toate* astea? Noi avem o problemă, cea mai mare problemă cu care s-a confruntat vreodată ţara asta şi pierdem vremea cu *politica?*

– Hei, Vinnie, interveni Fingers, tu ai fost ăla care-a vrut să-i umple de rahat pe judecătorii ăia, corect?

– Bine, *bine!* spuse Mangecavallo, pufăind din trabuc şi întorcîndu-se la scaunul de la masă. Ştiu şi eu cînd nu merge cu bubuială? Deci, ce avem de făcut? Trebuie să apărăm ţara pe care o iubim, fiindcă, fără ţara pe care o iubim, am ieşi din *afaceri!* V-aţi lămurit?

– O, da, zise Fingers. Eu nu vreau să trăiesc în altă parte.

– Eu n-aş putea, adăugă Meat. Păi, cu Angelina şi cu şapte copii, unde să mă duc? La Palermo e prea cald şi eu transpir, ştiţi? Cu Angie e şi mai rău – *mamă,* ce mai transpiră! E în stare să împută ditamai camera.

– Dezgustător, spuse încet Mangecavallo, ridicîndu-şi ochii întunecaţi spre uriaşul său colaborator cu cămaşă roz. Adică de-a dreptul dezgustător. Cum poţi să vorbeşti în felul ăsta despre mama copiilor tăi?

– Nu e vina ei, Vin. *Glandele* sînt de vină.

– Acum chiar că ai dat cu mucii-n fasole, Meat, ştii asta?... *Basta,* aşa nu mai ajungem niciunde.

Directorul CIA se ridică iarăşi de pe scaun şi începu să se plimbe înfuriat prin bucătărie, pufăind din trabuc şi oprindu-se cît să ridice capacul unei oale ce fierbea pe maşina de gătit, căruia îi dădu drumul imediat din cauza metalului fierbinte.

– Ce dracu' mai gătește acuma? Parcă ar fi creieri de maimuță.

Își scutură mîna arsă.

– Cine, Vinnie, servitoarea ta?

– Servitoare? *Ce* servitoare? Vrei să spui „*contessa*" care trîndăvește cu Rosa tricotînd și vorbind, vorbind și tricotînd, ca două curve bătrîne din Sicilia care încearcă să-și aducă aminte cine cu cine s-a regulat în Messina acum patruzeci de ani! Ea nu gătește – nu gătește, nu spală ferestrele, nici closetul – doar se fîțîie cu Rosa prin magazine și cumpără o halcală pe care n-aș da-o nici la mîțe.

– Scapă de ea, Vin.

– O, ce amuzant ești, *mizerabile!* Rosa spune că seamănă cu o soră de-a ei, numai că-i mai simpatică și nu-i așa de urîtă... Nu, să mănînce ele acest *escremento, noi* o să ieșim în oraș. O urgență privind securitatea națională, v-ați prins?

– Sigur, Vinnie, afirmă Fingers, clătinîndu-și capul masiv cu tot cu nasul cam strîmb. Ca atunci cînd spui că „băștinașii sînt în fierbere", corect?

– *Doamne,* ce legătură au băștinașii cu... *stai așa...* stai așa! Băștinași. „Băștinaș american". Asta *e!*... Poate, cam așa.

– Cam așa poate ce, Vin?

– Nu putem să le facem felul judecătorilor, corect?

– Corect, Vinnie.

– Deci Curtea Supremă poate să ne arunce pe toți în closet, corect?

– Corect, Vin.

– Nu-i obligatoriu... Să presupunem că această jigodie de șef indian care ar putea declanșa cea mai mare criză de securitate națională din istorie e un om foarte rău, un individ într-o ureche, fără suflet, plin de intenții rele, înțelegeți ce vreau să zic? Dacă presupunem că nu-i pasă de aiurelile despre frații lui indieni din Vestul Sălbatic, ci vrea doar o sursă bogată de venituri pentru sine, cu publicitatea aferentă? Dacă-i smulgem masca de personaj pozitiv, am rezolvat cazul. E terminat definitiv!

– Nu ştiu, Vin, ripostă şovăitor Meat. Chiar tu mi-ai spus că, atunci cînd l-ai întrebat pe avocatul ăla de la Casa Albă – ăla cu creta colorată – el ţi-a zis că cinci sau şase judecători au recunoscut că plîngeau în hohote cînd au citit dosarul acestui Taur Aşezat* care era o adevărată litanie – ai spus „litanie“, Vin, a trebuit să mă uit în dicţionar – despre înşelătorii şi ticăloşii, chiar şi despre uciderea şi înfometarea unor triburi întregi în anii de început ai Statelor Unite ale Americii. Acuma, tu, eu şi cu Fingers – tu fiind cel mai isteţ, normal, şi eu puţin în urma ta, că Fingers nu contează – putem să ne imaginăm că vreo secătură de farsor ar fi în stare să dea gata minţile acestor şase mari judecători cu nişte tîmpenii? Mi se pare lipsit de sens.

– Noi nu căutăm sensul, *amico,* noi căutăm o cale de ieşire dintr-un posibil pericol naţional, bagă-ţi bine asta în ţeastă. Iar acum, soluţia se cheamă Vîrful Norilor. Trimite băieţii lui Goldfarb în Nebraska!

– Nebraska... *Nebraska...* Nebraska, intonă Hyman Goldfarb la telefon, de parcă numele statului ar fi făcut parte din vreun psalm al Vechiului Testament.

Aşezat în spatele biroului său elegant din încăperea la fel de elegantă a unei clădiri situate pe foarte eleganta Phipp Plaza, el îşi dădu ochii peste cap, apoi îi coborî pentru a privi drăgăstos cuplul elegant, zvelt, de vîrstă mijlocie, ce se afla în faţa lui – vîrstă mijlocie însemnînd vreo patruzeci şi cinci de ani, cu doar cîţiva ani mai puţin decît musculosul, bronzatul Goldfarb, îmbrăcat într-un costum strîmt din pînză albă, ce-i reliefa trupul încă teribil de atletic.

– Ar trebui să-mi trimit iarăşi oamenii spre această – în cel mai bun caz – neobişnuită Nebraska, pentru a porni în căutarea unei ceţi, a unui fum, a unui nor de aburi ce-şi spune Vîrful Norilor, căpetenia tribului Wopotami? Asta vrei să spui? Fiindcă, dacă-i aşa, trebuia să mă fac rabin – profesiune pentru care am

---

Sittiug Bull (Taurul Aşezat): vestită căpetenie a pieilor roşii (n.t.).

şi studiat – şi nu jucător de fotbal, meserie ce necesită prea puţin cunoştinţe.

Hyman Goldfarb se opri, ascultînd, îndepărtînd din cînd în cînd receptorul de la ureche, oftînd pînă cînd, în sfîrşit, îşi întrerupse interlocutorul.

– Te rog să mă asculţi cu atenţie şi o să economiseşti nişte bani, de acord?... Mulţumesc, uite despre ce e vorba. Dacă există un şef de trib numit Vîrful Norilor, nu e de găsit nicăieri. Oamenii mei nu pot afirma că nu există. De cîte ori au menţionat numele ăsta în faţa celor care au mai rămas din tribul Wopotami, au fost întîmpinaţi cu tăcere, amestecată cu şoapte de neînţeles în limba Wopotami. Băieţii mi-au spus că s-au simţit ca într-o catedrală ridicată undeva în pădure, unde există prea mult alcool la îndemînă, şi ajungi să crezi că Vîrful Norilor ăsta e mai mult un mit decît o realitate. O icoană, poate, sau un zeu tribal, sculptat pe un stîlp totemic, căruia credincioşii îi datorează supunere, dar nu o fiinţă umană. Pe scurt, eu am impresia că o astfel de persoană nu există... Ce *cred* eu, asta mă întrebi – deşi nu e nevoie să strigi? Sincer vorbind, nervosul meu prieten, cred că şeful Vîrful Norilor e un amalgam simbolic al unor interese speciale definite cu grijă, fără îndoială bine intenţionate, şi legate de nefericitul tratament aplicat indienilor americani de către guvernul nostru. Poate că e un mic grup de specialişti în jurisprudenţă de la Berkeley sau New York, care au dezgropat suficiente date pentru a pune în încurcătură instanţele inferioare. O escrocherie, prietene, pur şi simplu o escrocherie, dar una *strălucită.*

Goldfarb depărtă receptorul de ureche şi închise ochii, în timp ce vocea metalică a interlocutorului umplu elegantul birou.

– *Ce fel de vorbe sînt astea? Această ţară imensă ar putea intra într-o criză la nivel naţional şi tu nu ai de oferit decît „cadouri" lipsite de sens? Păi să-ţi zic ceva, domnule Mare Fundaş, omul din Langley, Virginia, cu care nu poţi vorbi nicicum, să ştii că ar fi bine să ieşi cu ceva despre acest Vîrful*

Norilor, şi asta repede! Adică nici unul din noi nu vrea să trăiască la Palermo, mă-nţelegi?

– Lăsînd la o parte excesul de cuvinte, „*Per cento anno, signore*", spuse Goldfarb. Păstrăm legătura.

Consultantul CIA puse receptorul în furcă, se lăsă pe spate în fotoliu şi oftă zgomotos, adresîndu-se cuplului simpatic din faţa lui:

– De ce eu, o, Doamne, de ce eu? Sînteţi siguri că nu greşiţi?

– Eu n-aş fi atît de categorică, Hyman, răspunse femeia, cu un accent englezesc ce trăda mai multe generaţii cu educaţie costisitoare. Nu, nu sîntem *siguri* şi nu cred că poate fi cineva, dar, dacă există vreo persoană numită Vîrful Norilor, pur şi simplu e de negăsit, aşa cum i-ai explicat limpede domnului de la telefon.

– Am folosit cuvintele tale, desigur, zise Goldfarb. Şi mă îndoiesc în privinţa apelativului „domn".

– Pe bună dreptate, presupun, zise însoţitorul femeii, tot cu un accent britanic. Am folosit Planul C. Ne-am recomandat drept antropologi de la Cambridge care studiază un trib ai cărui strămoşi au fost trecuţi sub jurisdicţia Coroanei de către Walter Raleigh la începutul secolului şaptesprezece. Dacă *există* într-adevăr Vîrful Norilor, ar fi fost perfect logic să dea fuga şi să solicite recunoaşterea Coroanei, ca şi vechea datorie, nesemnificativă la acea vreme, dar care ar atinge o cifră enormă în zilele noastre. N-a apărut; prin urmare, concluzia noastră este: acel om nu există.

– Dar compendiul de la Curtea Supremă există, insistă consultantul. *E o nebunie.*

– Pur şi simplu incredibil, admise englezul. Unde mergem de aici? Bănuiesc că eşti „în bătaia puştii", cum spunem noi în Serviciul secret al Maiestăţii sale, deşi am crezut întotdeauna că e o formulare mai curînd banală, exprimînd mai multă melodramă decît e necesar.

– E şi nu e aşa, spuse Goldfarb. Avem de-a face cu o

istorie ieşită din comun, şi cu o situaţie extrem de periculoasă... Judecătorii ce *cred* despre asta?

– Dreptate şi lege, îndrăznesc să spun, interveni femeia. Cu nişte costuri despre care ştim cu toţii că sînt inimaginabile. Nu mă priveşte, dragă Hy, şi iartă-mă că spun asta, dar bărbatul de la telefon, despre care spui că nu e un domn, are de fapt dreptate. Cine se ascunde sub mantia acestui Vîrf al Norilor, aici e cheia enigmei.

– Dar, Daphne, ai recunoscut singură că nu-l poţi *găsi*.

– Poate că n-am căutat destul de bine, Hyman. Ce zici, Reggie?

– Dragă fată! Am cutreierat toată mlaştina aia blestemată cu case oribile, *lipsite* de orice confort, şi n-am găsit nimic. Totul a fost complet lipsit de sens!

– Da, ştiu, dragă, dar a fost *cineva* care n-a *vrut* să se facă înţeles, îţi aminteşti că l-am menţionat?

– A, ăla, răspunse englezul, pe un ton ce voia să alunge amintirea. Un tînăr jegos şi ursuz.

– *Cine?* întrebă Goldfarb, aplecîndu-se peste birou.

– Nu ursuz, Reggie, doar necomunicativ, incoerent, de fapt; dar a înţeles tot ce-i spuneam. I se citea asta în ochi.

– Cine *era?* repetă consultantul CIA.

– Un indian curajos – cred că ăsta-i cuvîntul – de vreo douăzeci de ani. Pretindea că nu înţelege engleza foarte bine şi doar dădea din umeri şi clătina din cap cînd i-am pus cîteva întrebări. Atunci n-am dat prea mare atenţie acestui lucru – tinerii din ziua de azi sînt atît de ostili, nu?

– Era îmbrăcat indecent, ca să zic aşa, o întrerupse Reginald. Avea doar o cîrpă prinsă în jurul şalelor, iar cînd a sărit pe calul ăla, pot spune că a dovedit o lipsă clară de îndemînare la călărit.

– Despre *ce* tot vorbeşti? întrebă uluit Goldfarb.

– A căzut, răspunse Daphne. Călăria nu e punctul lui forte.

– Stai puţin, *stai* puţin! Spui că n-ai dat prea mare atenţie

acestui tînăr indian atunci, dar te gîndeşti la el acum. De ce? întrebă Goldfarb.

– Ei bine, date fiind împrejurările, dragă Hy, încerc să mă gîndesc la *orice*.

– Vrei să spui că el ar putea şti ceva ce n-a vrut să-ţi spună?

– E doar o ipoteză...

– Crezi că-l mai poţi găsi?

– A, da. Am văzut din ce cort a ieşit.

– Cort? Ei trăiesc în *corturi?*

– Păi, fireşte, Hyman, răspunse Reginald. Sînt indieni, băiete. Piei-roşii, cum le zice în filme.

– Mai e ceva putred pe undeva, zise Goldfarb, ridicînd receptorul şi formînd un număr. *Corturi!* Nimeni nu mai doarme în corturi!... Să nu despachetaţi, le mai zise el celor doi, îndreptîndu-şi imediat atenţia spre telefon. Mammy? Ia „Lopata" şi ieşi pe teren. O să-l scoţi pe Lear la o plimbare în statul Nebraska.

Tînărul indian curajos, gol, purtînd doar o ciudată fustă scurtă din piele ce-i acoperea şoldurile, stătea în faţa marelui cort împodobit şi striga:

– Vreau hainele mele, *Mac!* Nu poţi *face* asta! M-am săturat – *toţi* ne-am săturat! Noi *nu* dormim în corturile astea stupide, *nu* ne ardem mîinile încercînd să gătim la focuri de tabără, şi *folosim* toalete, nu afurisita de pădure! Şi dacă tot sînt implicat în potlogăria asta, poţi să iei mîrţoaga aia nenorocită şi bolnavă şi să i-o trimiţi înapoi lui Geronimo! *Detest* caii şi nu ştiu să călăresc – nici unul dintre noi nu călăreşte, pentru numele lui Dumnezeu! Noi conducem Chevrolet-uri şi Ford-uri şi cîteva Cadillac-uri vechi, dar *nu cai!*... Mac, *mă asculţi?* Hai, Mac, *răspunde-mi!* Uite, îţi mulţumim pentru bani şi pentru bunele intenţii – chiar şi pentru hainele astea caraghioase aduse de la Hollywood, dar s-a îngroşat gluma, *înţelegi?*

– Tu ai văzut vreodată filmul pe care l-au făcut despre

mine? se auzi un răcnet dinăuntrul cortului. Jigodia care a jucat rolul meu era cel mai mare bîlbîit pe care l-am auzit vreodată! Penibil, *cu totul* penibil!

– Mac, despre asta vorbesc şi eu. *Aiureala* în care ne-ai vîrît e penibilă pentru *noi*. O să ajungem să fim demascaţi şi să rîdă de noi toate rezervaţiile.

– Nu, încă nu sînteţi – noi nu sîntem! Deşi termenul „demascat" e destul de interesant.

– Nu, nu e, cap sec ce eşti! Au trecut mai bine de trei luni şi n-am auzit *o vorbă*. Trei luni de nebunie, învîrtindu-ne pe-aici pe jumătate goi sau în costume cu mărgele care ne zgîrie fundul, arzîndu-ne degetele şi înţepîndu-ne prin tufe otrăvite, de cîte ori trebuie să mergem în pădure...

– Tranşeele înguste au făcut întotdeauna parte din viaţa militară, băiete. Şi nu poţi obiecta în privinţa separării sexelor – armata n-a procedat niciodată altfel.

– Asta *nu e* armată, iar eu *nu* sînt soldat şi vreau *hainele* mele înapoi...

– Cît de curînd, fiule! îl întrerupse vocea răguşită, dinăuntrul cortului. *O să* vezi!

– Nu, lunaticule, nu peste o zi, sau peste o lună, sau peste un *an!* Decrepiţii ăia de la Curtea Supremă lenevesc prin birouri şi probabil că se prăpădesc de rîs, iar eu n-o să fiu în stare să practic avocatura nici în cel mai amărît tribunal din Samoa americană... Haide, *Mac!* Recunoaşte că s-a terminat – a fost o idee nebunească şi chiar dacă a avut vreun dram, *un dram,* poate, de coerenţă, acum a devenit ridicolă.

– Bunul nostru popor a suferit vreme de o sută doisprezece ani, băiete. A suferit sub stăpînirea brutalului, lacomului om alb, iar noi vom fi recompensaţi cum se cuvine şi vom fi eliberaţi!

– Mac, nu eşti nici pe departe înrudit cu ei!

– În inima mea de soldat bătrîn sîntem *legaţi,* fiule, şi eu n-o să vă părăsesc.

– Să *ne* părăseşti, ai zis? Dă-mi hainele înapoi, apoi spune-le acestor doi idioţi care se ţin după mine să mă lase în pace!

– Eşti prea nerăbdător, tinere prieten, şi nu te pot lăsa să te desparţi de fraţii noştri de trib...

– *Ai noştri...?* Mac, eşti copt pentru ospiciu, aşa că lasă-mă să-ţi zic una bună, frate *curajos.* E o mică problemă de statut juridic *formal,* de care presupun că nu eşti conştient, dar ar fi al naibii de bine să fii. Acum patru luni, cînd a început acest dans războinic de rahat, m-ai întrebat dacă am trecut examenul şi am intrat în barou, iar eu ţi-am spus că eram sigur că l-am luat. Ei bine, sînt sigur şi acum că am depăşit cu bine chestia aia blestemată, dar dacă mi-ai cere să-ţi arăt un certificat, n-aş putea s-o fac. Înţelegi, n-am primit o notificare formală de la tribunalul din Nebraska, şi s-ar putea să n-o primesc timp de încă două luni, ceea ce e perfect normal pentru tribunal, însă total inadmisibil cînd e vorba de şedinţa de judecată a Curţii Supreme.

– *Cee...?* se auzi un răcnet din rărunchi în spatele cortului.

– Instituţia aia e un loc foarte aglomerat, şi, cu excepţia unor circumstanţe extraordinare, care trebuie enunţate şi aprobate, nici un avocat neacreditat nu poate depune vreo petiţie la Curtea Supremă, nici măcar în calitate de consilier temporar. *Ţi-am spus asta.* Eşti terminat din cauza viciilor de procedură, chiar dacă ai primi o decizie favorabilă – e ca şi cum l-ai pune pe acest curajos indian să înveţe să călărească un nenorocit de cal!

Ţipătul disperat ce se auzi dinăuntrul cortului făcut din false piei de animale pictate de mîntuială fu mai lung decît precedentul şi mult mai sfîşietor.

– Cum ai putut *să faci* asta?!

– Nu *eu* am făcut-o, Mac, tu ai făcut-o! Ţi-am spus să-l înregistrezi oficial pe avocatul tău, dar mi-ai zis că nu puteai fiindcă era mort şi că o să te gîndeşti la altceva mai tîrziu, iar pînă atunci puteam folosi procedura *non nomen* din 1826.

– Tu ai dezaprobat procedura aia!

– Da, eu, şi mi-ai fost recunoscător, dar acum îţi sugerez să-l dezgropi pe ultimul tău avocat.

– Nu pot.

Urletul se transformă brusc în mieunatul unui pisoi îngrozit.

– De ce?

– N-o să vorbească cu mine.

– Sper din suflet să n-o facă! Iisuse, nu mă refer la cadavrul lui, mă gîndeam la hîrtiile lui, rezultatele, interogatoriile – *cercetările* lui. Toate sînt binevenite.

– N-o să-i placă asta.

Mieunatul devenise un chițăit de șoarece.

– N-are cum *să știe!...* Mac, ascultă-mă. Mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre subalternii judecătorilor de la Washington va afla că sînt doar un puști de-abia ieșit de pe băncile facultății, cu numai șase luni de practică, și-o să scoată un șuierat ascuțit. Chiar dacă ai avea vreo șansă, zeul Curții Supreme, președintele Reebock, te-ar trăsni pe loc, pentru că i-ai înșelat sfînta lui instituție. Sau mai rău, ca să-și bată joc de judecători, în cazul în care unul sau doi dintre ei ar fi în favoarea ta ceea ce, cum ziceam, e cu totul imposibil. *Las-o baltă,* Mac! S-a *terminat.* Dă-mi hainele înapoi, și lasă-mă să plec de-aici...

– Unde ai să te duci, fiule? Chițăitul se cățără spre crescendo. Adică *unde,* băiete?

– Poate că în Samoa americană, cu un certificat expediat de tribunalul din Nebraska, cine dracu' știe?

– Nu credeam că o *să spun* asta, fiule, strigă vocea fără chip, din nou tunătoare, din cort, deoarece chiar am crezut că ai tărie de caracter, dar înțeleg acum că n-am prea avut fler!

– Mulțumesc, Mac. Cum rămîne cu hainele mele?

– O să *le* ai, coiot cu blană galbenă!

Perdeaua din piei false de animale se dădu la o parte și un braț de veșminte fu aruncat în întuneric.

– E vorba de piei-roșii, Mac. Nu de blană galbenă, îți amintești?

Tînărul curajos cu eșarfa din piele pe șolduri se întinse

după hainele ce zburau – cămaşă, chiloţi, pantaloni gri de lînă şi sacou albastru.

– Mulţumesc, Mac, zău că îţi *mulţumesc.*

– Nu încă, băiete, dar *o să-mi mulţumeşti.* Un bun ofiţer nu-i uită niciodată pe soldaţi, oricît de nevrednici ar părea în toiul bătăliei... Mi-ai fost de ajutor, recunosc, la şedinţele de strategie ale cartierului general. Lasă-ţi adresa la beţivul ăla aiurit căruia îi spui Tîrtiţă de Vultur.

– *Ochi* de Vultur, îl corectă tînărul curajos, dîndu-şi jos eşarfa din jurul şalelor şi punîndu-şi chiloţii. Iar băutura tu i-ai dat-o – le-ai dat tuturor lăzi întregi cu băutură –, eu n-am permis niciodată aşa ceva.

– Feriţi-vă de indianul făţarnic ce-şi părăseşte tribul! ţipă nevăzutul manipulator al tribului Wopotami.

– O cam faci, Mac! strigă tînărul curajos, vîrîndu-şi picioarele în mocasini, cravata subţire în buzunar şi îmbrăcîndu-şi sacoul. Unde dracu' mi-e trenciul?

– Camuflat dincolo de păşunea de la est, la şaizeci de salturi de cerb spre dreapta marelui pin al bufniţei.

– Şaizeci de *ce? Ce* afurisită de bufniţă?

– N-ai fost niciodată prea ager pe teren; chiar Tîrtiţă de Vultur mi-a zis asta.

– *Ochi* de Vultur, care e unchiul meu şi care n-a mai luat o gură de aer curat, nici n-a mai văzut bine de cînd eşti aici!... Păşunea de la est? Unde-i asta?

– Ia-te după soare, băiete. E busola care nu te înşală niciodată; dar mai întîi acoperă-ţi cu cenuşă armele, ca să nu te dea de gol strălucirea lor.

– *Bun de ospiciu!* strigă tînărul curajos al tribului Wopotami în vreme ce se îndrepta spre vest.

În acel moment, concomitent cu un răcnet primitiv de sfidare, ieşi din cort o siluetă înaltă, dînd la o parte perdeaua care se lipi de peretele din piei de animale. Acest uriaş, strălucitor de glorie în costumul din piele de căprioară cu mărgele şi cu coroane de pene pe cap, toate semnificînd funcţia supremă în

trib, privi scrutător în lumina soarelui în timp ce-și îndesa în gură un chiștoc de trabuc, pe care începu să-l mestece înfuriat. Chipul lui bronzat, brăzdat de riduri și ochii îngustați trădau o frustrare deplină – poate și puțină teamă.

– Al naibii să fiu! se jură MacKenzie Hawkins.N-aș fi crezut că o să trebuiască să fac asta. Apoi vîrî mîna sub pieptarul hainei pe care erau cusute mărgele galbene în formă de fulgere, și scoase un telefon celular.

– Serviciile de informații din Boston? Doresc numărul de telefon al familiei Devereaux, prenumele e Sam.

5

Samuel Lansing Devereaux conducea cu prudență pe șoseaua Waltham-Weston, la o oră de vîrf a exodului dinspre Boston caracteristic pentru seara de vineri. Ca de obicei, șofa atent, de parcă ar fi manevrat o tricicletă pe un cîmp de luptă plin de tancuri dușmane gata să-și lanseze obuzele ucigașe. Acum era mai rău decît în alte seri, dar nu din cauza traficului năucitor ca întotdeauna. Era vorba despre durerea ce-i pulsa în ochi, despre bătăile de inimă și golul din stomac, toate fiind rezultatul unei acute crize depresive. I se părea aproape imposibil să se concentreze asupra ritmului dezordonat al deplasării vehiculelor din jur, dar se strădui să-și îndrepte atenția către cele mai apropiate, rugîndu-se să poată frîna înainte de o ciocnire. Ținea geamul deschis, făcînd mereu semn cu mîna să fie depășit, pînă cînd un camion trecu atît de aproape încît îi atinse mîna cu oglinda retrovizoare; țipă, apoi și-o retrase instinctiv, crezînd pentru o clipă că brațul îi dispăruse deasupra capotei.

Nu se întîmplase nimic sau, așa cum afirmase marele dramaturg francez... de fapt, nu-și mai amintea numele lui și nici citatul exact în franceză, dar știa că vorbele alea spuneau totul. Ah, *Iisuse,* trebuia să ajungă acasă, în bîrlogul lui, să dea muzica la maximum și să-și retrăiască amintirile pînă avea să

treacă criza!... *Anouilh*, ăsta era afurisitul de nume al dramaturgului – iar citatul... *On ne pouvait plus que crier* – la naiba, suna mai bine în engleză decît în rudimentara franceză pe care și-o amintea cu greu: „*Nu-ți mai rămîne decît să țipi*", asta era! Așa că țipă și coti spre nord, pe drumul către Weston, vag conștient de șoferii și pasagerii din mașinile aflate lîngă a lui, care se holbau la el prin geamuri de parcă ar fi asistat la un act de sodomie dintre un om și o jivină. Țipătul prelung se stinse și fu înlocuit de un rînjet larg, demn de Alfred E. Neuman, iar Devereaux apăsă pe accelerație în timp ce trei mașini se ciocniră în spatele lui.

Totul începuse la cîteva minute după ce părăsise biroul unde avusese o întrunire cu o gașcă de directori înrudiți între ei, a căror companie condusă de propria familie ar fi intrat într-un mare rahat dacă nu i-ar fi urmat sfaturile. Problema nu consta în infracționalitate, ci în stupiditatea lor, la care refuzau cu încăpățînare să renunțe; Sam le spusese clar că, dacă nu-i urmau instrucțiunile, puteau să-și caute alt avocat, și că el îi va vizita la închisoare doar din politețe. Deși într-o manieră oarecum obscură, legea preciza că bunicii și bunicile nu-și puteau numi nepoții – mai ales cei cu vîrste între șase luni și doisprezece ani – în comitetul director al companiei, cu salarii ale căror sume depășeau șapte cifre. Înfruntase dezlănțuirea indignării irlandeze, acceptase posibilitatea osîndei veșnice pentru că atentase la vlăstarele clanului Dongallen și zburase spre barul său preferat, la două blocuri distanță de firma lui Aaron Pinkus.

– Ah, Sammy, băiete, spuse barmanul-proprietar, în timp ce Devereaux se prăbușea pe scaunul cel mai depărtat de intrare. A fost o zi grea, după cum se vede. Totdeauna știu cînd unul sau două leacuri lichide te îndeamnă la încă vreo două; atunci te așezi la capătul ăsta al barului.

– Fă-mi un serviciu, O'Toole, și las-o mai moale cu accentul irlandez. Am petrecut aproape trei blestemate de ore cu conaționalii tăi.

– O, sînt cei mai răi, Sam, ți-o spun eu! Mai ales ăia

îmbuibaţi, singurii care-şi pot permite avocaţi ca tine. Uite, e devreme, o să-ţi dau porţia obişnuită, o să deschid televizorul şi o să uiţi de afaceri. Azi nu sînt concursuri, aşa că o să mă uit la „Ştiri".

– Mulţumesc, Tooley.

Devereaux accepta băutura dînd recunoscător din cap, iar amabilul barman potrivi televizorul pe canalul de ştiri, care transmitea relatarea unei acţiuni umanitare, mai exact, descria opera filantropică a unei persoane aparent necunoscute.

„*...o femeie ale cărei milostenie altruistă şi bunătate o menţin mereu tînără, un chip pe care îngerii l-au înzestrat cu darul prospeţimii,* perora o voce puternică, în timp ce aparatul de filmat aducea în prim-plan o călugăriţă îmbrăcată în alb, ce împărţea daruri într-un spital de copii aflat într-o ţară a lumii a treia devastată de război. „*I se spune sora Anne Milostiva, şi asta e tot ce ştie lumea despre ea... Care e numele ei adevărat sau de unde vine reprezintă un mister, un mister care ascunde, poate, suferinţe insuportabile şi sacrificii...*

– Mister, *pe dracu',* ţipa Samuel Lansing Devereaux, sărind de pe scaun în timp ce răcnea la ecranul televizorului. Iar singura suferinţă insuportabilă *e a mea,* căţea!

– Sammy, *Sammy!* urlase Gavin O'Toole apropiindu-se în goană, cu braţele ridicate într-un sincer efort de a-şi linişti prietenul şi clientul. Taci dracului din gură! Femeia e o afurisită de sfîntă, iar afurisiţii mei de clienţi nu sînt cu toţii protestanţi, înţelegi afurisitul meu de mesaj?

O'Toole coborîse glasul în timp ce-l trăgea pe Devereaux peste tejghea. Apoi privi în jur.

– *Iisuse,* cîţiva dintre clienţii mei obişnuiţi s-au supărat din cauza vorbelor tale, Sammy! Nu-ţi face griji, îi potoleşte Hogan. Stai jos şi *taci din gură!*

– Tooley, tu nu înţelegi! strigă reputatul avocat din Boston, gata să plîngă. Ea e marea iubire a vieţii mele pe pămînt...

– Aşa-i mai bine, e mult mai bine, şopti O'Toole. Ţine-o tot aşa.

– Înțelegi, era *o tîrfă*, iar eu *am salvat-o!*

– Las-o mai moale.

– A fugit cu unchiul Zio! Unchiul Zio *al nostru – el a corupt-o!*

– Unchiul *cum?* Ce dracu' tot spui, băiete?

– De fapt, era *Papa;* el i-a împuiat capul și a luat-o la Roma, la Vatican...

– *Hogan!* Ieși afară și ține-i pe ticăloșii ăia!... Haide, Sammy, o să pleci prin bucătărie, prin față n-o să poți trece!

Acest episod nevinovat îi provocase acuta criză depresivă, își zise Devereaux în timp ce gonea spre nord, pe drumul mai puțin umblat spre Weston. Oare *„lumea"* neștiutoare nu putea să înțeleagă că *„misterul"* nu-i era necunoscut unuia ca Sam – avocatul, bolnav de dragoste, care o ajutase pe Anne, tîrfa măritată, de mai multe ori – din Boston să-și redobîndească abilitatea pentru a o vedea apoi cum trîntește ușa în nas proiectatei lor căsătorii ca să pășească pe urmele nebunului de Zio? Mă rog, unchiul Zio nu fusese de fapt nebun, ci doar nechibzuit în privința vieții lui Samuel. Tot el era și Papa Francisc I, cel mai iubit papă al secolului douăzeci, care fusese de acord să fie răpit de pe Via Appia Antica din Roma, fiindcă i se spuseseră că era pe moarte și era mai bine ca vărul său, cu care semăna leit, un oarecare Guido Frescobaldi, de la La Scala Minuscolo, să fie așezat pe tronul Sfîntului Petru și să primească instrucțiuni prin radio de la adevăratul pontif, aflat undeva în Alpi. Totul mersese strună ! Pentru o vreme. Mac Hawkins și Zio aveau să urce, timp de mai multe săptămîni, pe meterezele Castelului Machenfeld din Zermatt și să-i explice, pe unde scurte, prea puțin strălucitului și afonului Frescobaldi ce avea de făcut pentru cauza Sfîntului Scaun.

Apoi, totul se prăbușise – cu un zgomot ce trebuie să fi atins în intensitate apariția în Univers a planetei Pămînt. Aerul Alpilor îl însănătoșise pe unchiul Zio – Papa Francisc –, iar pe de altă parte Guido Frescobaldi căzuse din întîmplare peste stația de radio, făcînd-o fărîme, în vreme ce Vaticanul cunoscuse o

accentuată criză economică. Deşi dureroasă, soluţia era evidentă. Dar mult mai dureroasă pentru Sam Devereaux – *mult,* mult mai dureroasă – fusese pierderea singurei lui iubiri adevărate, Anne Recuperata, care ascultase toate aiurelile pe care unchiul Zio nu înceta să i le toarne la ureche în timpul partidelor matinale de dame. În loc să se mărite cu un anume Samuel Lansing Devereaux, ea alesese să fie „mireasă" unui anume Iisus Hristos, ale cărui scrisori de recomandare, Sam trebuia să admită asta, erau cu mult mai impresionante decît ale sale, deşi cîştigul în plan material era oarecum mai mic – de fapt, nespus de mic, dacă se ţinea cont de viaţa pe care o alesese superba Anne Recuperata. *Doamne* sfinte, în fond, cele mai rău famate cartiere din Boston erau preferabile coloniilor de leproşi! Mă rog, de cele mai multe ori.

Viaţa merge înainte, Sam. E o luptă permanentă, aşa că nu te lăsa copleşit dacă pierzi o bătălie sau două. Mişcă-ţi fundul şi porneşte la atac!

Îndemn venit de la cea mai umilă existenţă din Univers, argumentul ultim, incontestabil pentru abstinenţă sexuală sau de utilizare totală a anticoncepţionalelor. De la generalul MacKenzie Hawkins. Nebunul Mac Şoimul, spaima liniştii sufleteşti şi distrugătorul tuturor lucrurilor valoroase şi decente. Acele cuvinte stupide, clişeele unui militar de carieră, erau tot ce-i putea spune viermele ăla în cele mai disperate momente ale vieţii lui Sam.

– Mă părăseşte, Mac. De fapt, pleacă cu el!

– Zio e un om al naibii de bun, fiule. E un comandant grozav al trupelor sale, iar noi, care cunoaştem singurătatea unui comandant, ne respectăm unul pe altul.

– Dar, Mac, el e preot, e tartorul preoţilor, Papa! N-or să poată să danseze, să se mîngîie, să aibă copii sau altceva de genul ăsta!

– Mă rog, poate că ai dreptate în legătură cu ultimele două aspecte, dar Zio dansează al dracului de bine tarantela, sau ai uitat?

– Partenerii nu se ating la tarantelă. Se învîrt unul în jurul altuia şi îşi ridică picioarele, dar nu se apropie!

– Poate că au mîncat usturoi. Sau poate din cauza picioarelor.

– Nu mă asculţi. Asta-i greşeala vieţii ei – ar trebui să-ţi dai seama! Pentru Dumnezeu, doar ai fost însurat cu ea, ceea ce nu prea mi-a căzut bine.

– Lasă muniţia deoparte, băiete. Am fost însurat cu toate fetele, dar nici una nu s-a plîns. Annie a fost cea mai dură – avînd în vedere trecutul ei, poate că era de aşteptat –, dar a priceput ce voiam să-i spun.

– Şi ce dracu' voiai să-i spui, Mac?

– Că ar putea să se depăşească pe sine, dar să rămînă ea însăşi.

Viermele! Devereaux răsuci volanul spre stînga, ca să evite un parapet apărut în dreapta. *Toate fetele,* Doamne, cum de *reuşise?* Patru dintre cele mai fermecătoare şi înzestrate femei de pe pămînt se măritaseră cu maniacul militar delincvent şi, după încheierea fiecărei căsătorii – nu prieteneşte, ci de-a dreptul, cu afecţiune – cele patru divorţate se adunaseră şi formaseră cu entuziasm un club pe care îl numiseră „Haremul lui Hawkins". De îndată ce Şoimul apăsa pe buton, toate veneau să-şi ajute fostul soţ, în orice clipă şi oriunde s-ar fi aflat el. Să fi fost gelozie? Nu. Nimic de genul ăsta, de vreme ce Mac le eliberase de lanţurile hidoase ce le ţinuseră legate pînă să intre el în viaţa lor. Sam putea înţelege toate astea, deoarece, în timpul evenimentelor care le aduseseră la Castelul Machenfeld, fiecare fostă soţie îl ajutase să depăşească crizele de isterie. Fiecare dovedise nu numai o afecţiune plină de compasiune – chiar de pasiune – în eforturile de a-l scoate din situaţiile imposibile în care îl punea Şoimul, ci şi o mare experienţă în aplicarea metodelor de vindecare.

Semnele lăsate de ele, atît pe trupul, cît şi în mintea lui, erau nişte amintiri extraordinare; dar cea mai preţioasă dintre toate era blonda, statuara Anne, ai cărei imenşi ochi albaştri aveau

o inocență mult mai reală decît realitatea trecutului ei. Nesfîrșitul ei șuvoi de întrebări ezitante despre aproape orice subiect imaginabil era la fel de uimitor ca și apetitul nepotolit pentru cărți. Pe multe dintre ele n-avea cum să le înțeleagă, dar știa că ar fi putut s-o facă dacă ar fi citit cinci pagini pe lună. Era cu adevărat o doamnă; încerca să răscumpere anii pierduți, fără să se menajeze și dăruia mereu, în ciuda faptului că fusese deposedată atît de brutal în trecut. Doamne, și cum rîdea, cu ochii strălucind de un haz nebun, niciodată răutăcios, niciodată cu intenția de a răni pe cineva. *O iubea* atît de mult!

Și cățeaua turbată îl alesese pe unchiul Zio și blestematele alea de colonii de leproși, renunțînd la o viață minunată ca soție a lui Sam Devereaux, avocat și, pînă la urmă, inevitabil, judecătorul Samuel Lansing Devereaux, care ar fi putut participa la orice afurisit de concurs de canotaj de la Cape Cad. Era complet țicnită!

Repede! Fuga acasă, în bîrlog, să-ți găsești alinarea în amintirile iubirii neîmpărtășite. „Mai bine să fii iubit, chiar de iubirea ai pierdut/ Decît nicicînd să nu fi fost îndrăgostit". Care idiot *spusese* asta?

Coborî în viteză o stradă din Weston și dădu colțul spre casă. Peste cîteva minute, ajutat de vin și de vocalizele în crescendo ale yodlerelor înregistrate, avea să se retragă în peștera visurilor sale spulberate.

Sfinte Sisoe! În fața casei lui... aia era... oare *aia?* Iisuse, aia era! Limuzina lui Aaron Pinkus! I se întîmplase ceva mamei lui și el habar n-avea? Intervenise ceva neprevăzut în timp ce el țipa la televizorul lui O'Toole? Nu și-ar fi *iertat-o* niciodată!

Oprind cu scrîșnet de frîne în spatele vehiculului supradimensionat al lui Aaron, Sam sări din mașină și o luă la fugă, în vreme ce șoferul lui Pinkus apăru de după limuzină.

– Paddy, ce *s-a întîmplat?* răcni Devereaux. A pățit ceva mama?

– Nu, din cîte știu eu, Sammy, poate doar cu excepția

limbajului, pe care nu l-am mai auzit de cînd eram la Omaha Beach.

– Ce?

– În locul tău, aş intra în casă, băiete.

Devereaux alergă spre poartă, sări peste ea, apoi iuţi pasul către uşă, scotocind în buzunar după inelul de chei. Nu avu nevoie de ele, căci îi deschise verişoara Cora, care avea un aer absent.

– Ce s-a întîmplat? repetă Sam.

– Înfumurata şi micuţul sînt fie beţi morţi, fie sub vraja lunii pline, deşi soarele-i sus pe cer.

Cora sughiţă o dată, apoi rîgîi.

– Ce dracu' tot spui? Unde *sînt?*

– Sus la tine, bărbate.

– La *mine?* Vrei să spui...?

– Asta vreau să spun, bătrîne.

– *Nimeni* nu intră în bîrlog! Am fost toţi *de acord...*

– Cineva a minţit, presupun.

– O, *Doamne!* ţipă Samuel Lansing Devereaux, traversînd în fugă holul imens din marmură roz norvegiană, şi urcînd scara în spirală.

– Reduc turaţia pentru aterizare, spuse pilotul calm, privind pe geamul din stînga şi întrebîndu-se dacă soţia îi pregătise muşchiul de vacă la cuptor pe care i-l promisese pentru cină. Pregătiţi flapsurile, vă rog.

– Colonel *Gibson?*

Operatorul radio îi întrerupse brusc gîndurile.

– Hoot e la aparat, sergent. Ce e?

– Nu sînteţi conectaţi la turnul de control, domnule.

– A, scuze, tocmai am întrerupt legătura. Oricum, e un apus minunat, respectăm instrucţiunile şi am mare încredere în copilot şi în tine, mare transmisionist.

– Deschide legătura, Hoot! Adică, domnule colonel.

Gibson se lovi peste frunte privindu-şi copilotul, uimit să vadă gura căscată a subordonatului său şi ochii holbaţi.

– Nu pot *să facă* asta! strigă omul cu răsuflarea tăiată.
– Să facă *ce,* pentru numele Domnului?
Gibson trecu imediat pe frecvenţa turnului de control.
– Repetaţi informaţia, vă rog. În cabina pilotului tocmai se jucau zaruri.
– Eşti amuzant, colonele, şi poţi să-i spui domnului pirat aerian din dreapta dumitale că *putem* s-o facem, fiindcă e un ordin direct de la comanda supravegherii aeriene, *domnule.*
– Repetaţi, vă rog să repetaţi. Domnul pirat e şocat.
– Şi noi sîntem, Hoot! se auzi a doua voce familiară din turn, aparţinînd unui ofiţer ce avea gradul lui Gibson. O să vă înlocuim cînd o să putem, dar acum urmaţi instrucţiunile sergentului pentru a obţine coordonatele de realimentare.
– *Realimentare...?* Ce dracu' tot *spui* acolo? Ne-am făcut cele opt ore! Am cercetat Insulele Aleutine şi Marea Behring atît de aproape de Mama Rusie încît am simţit şi mirosul de borş. E vremea cinci, mai exact a muşchiului de vacă la cuptor!
– Scuze, nu pot spune mai mult. O să vă aducem înapoi de îndată ce-o să putem.
– E *alarmă?*
– Nu de la Mama Borş, asta pot să-ţi spun.
– Nu-i de ajuns... Nu cumva omuleţii verzi sînt în drum spre quasarul Poponel?
– Operaţiunea se desfăşoară sub directa supraveghere a Comandamentului Strategic Aerian, asta e de-ajuns pentru tine, Hoot?
– Suficient ca să-mi piară cheful de muşchi de vită la cuptor, răspunse Gibson abătut. Sun-o pe soţia mea, vrei?
– Sigur. Toate soţiile şi/sau concubinele vor fi înştiinţate asupra modificărilor de program.
– Hei, colonele! îl întrerupse primul ofiţer de zbor. În Omaha, în centru, e o cîrciumioară pe Farnaw Street, îi zice Doogies. Pe la ora opt o să fie o roşcovană la bar – are măsurile

nouăzeci şi cinci, şaptezeci, optzeci şi cinci şi răspunde la numele Scarlet O. N-ai vrea să-i transmiţi...

– Ajunge, căpitane, ai întrecut măsura!... Ai zis Doogies?

Giganticul avion EC-135, cunoscut drept „Oglinda" printre exploratorii neobosiţi ai cerului de la Comandamentul Strategic Aerian, îşi ridică botul, accelerînd pînă la altitudinea de cinci mii patru sute de metri, apoi se înclină spre nord-est, peste rîul Missouri, lăsînd în urmă Nebraska şi intrînd în spaţiul aerian al statului Iowa. Centrul de control pentru Comandamentul Strategic Aerian îl îndrumă pe colonelul Gibson să se îndrepte spre un punct codificat de la nord-vest şi să se întîlnească, pe cerul încă luminos din vest, cu avionul de alimentare.

Nu mai era loc de comentarii. Regimentul 55 de Recunoaştere Strategică era unitatea-gazdă la Offutt şi dirija misiunile de observare la nivel global, însă, gazdă ori nu, şi ca, ca şi fratele său, Regimentul 544 de Informaţii Strategice, se supunea exigenţelor supercomputerului Cray X-MP, care se afla, de ochii lumii, sub controlul AFGWC, adică Forţele Aeriene de Control Global al Vremii, despre care membrii mai puţin isteţi ai Comandamentului Strategic Aerian credeau că are vreo legătură cu meteorologia.

– Ce se întîmplă jos? întrebă colonelul Gibson.

– Ce dracu' o să se întîmple la Doogies, asta aş vrea să ştiu, spuse tînărul căpitan, furios. *Rahat!*

La Pentagon, în biroul împodobit cu steaguri al secretarului de stat al Apărării, un bărbat scund, cu faţa ciupită de vărsat şi o şuviţă de păr căzută într-o parte, stătea pe trei perne în spatele unui birou imens şi se stropşea în receptorul telefonului.

– O să-i *regulez!* Să fiu al naibii, o să le-o trag barbarilor ălora pînă or să cerşească otravă şi eu nici măcar *n-o să le dau!* Nimeni nu se pune cu mine... O să-i ţin pe ăia de pe 135 în aer *cu forţa,* chiar de-ar trebui să-i alimentez zi şi noapte!

– Sînt de partea ta, Felix, zise oarecum tulburat şeful

Marelui Stat Major, dar eu nu sînt aviator. Nu trebuie să-i lăsăm la sol din cînd în cînd? O să ai patru 135 în aer pînă mîine după-amiază, toate de la Offutt, şi ăsta-i termenul limită. N-am putea să împărţim sarcina cu celelalte baze ale Comandamentului?

– *Nici* vorbă, Corky. Omaha e centrul de control şi n-o să renunţăm la el! N-ai văzut filmele lui Duke? Cum le-ai lăsat pe lepădăturile alea de pici-roşii să facă un pas, ţi se furişează în spate şi-ţi iau scalpul!

– Dar avioanele, echipajele?

– Nu ştii nimic, Corky! N-ai auzit niciodată de „Ridică-mă la cer, Scotty“ şi „Lasă-mă la sol, Scotty“?

– Poate că am fost şi eu în Vietnam.

– Fii mai *atent,* Corky!

Secretarul de stat al Apărării trînti receptorul în furcă.

Generalul de brigadă Owen Richards, comandantul suprem al Comandamentului Strategic Aerian, îi privea în tăcere pe cei doi bărbaţi de la Washington, amîndoi îmbrăcaţi în trenciuri negre, cu ochelari de soare negri şi pălării maro închis, pe care nu le scoseseră nici măcar în prezenţa maiorului de aviaţie, femeie, care îi condusese în birou. Richards atribuise această lipsă de politeţe faptului că militarii nu făceau diferenţe între sexe, lucru pe care nu-l acceptase niciodată; el îi deschidea de obicei uşa secretarei lui, care era doar sergent, însă acest comportament i se părea cît se poate de firesc. Nu, nu era vorba de lipsă de politeţe din partea celor de la Washington, ci de faptul că erau ţăcăniţi, ceea ce explica, probabil, şi de ce purtau trenciuri groase şi pălării închise la culoare într-o zi călduroasă de vară, şi nu-şi dădeau jos ochelarii negri de soare în biroul slab luminat al generalului; jaluzelele veneţiene erau trase pentru a împiedica pătrunderea razelor orbitoare ale soarelui. Nu, îşi zise Owen, indivizii erau doar nebuni, *ţăcăniţi!*

– Domnilor, începu el calm, în ciuda temerilor care îl făcuseră să deschidă uşurel un sertar al biroului unde se afla o armă. Scrisorile de recomandare v-au adus aici, dar poate ar fi

bine să mi le dați mie, să le verific personal... *Nu* umblați sub haine, că *vă împușc* pe amîndoi! răcni brusc Richards, smulgînd din sertar pistolul militar de calibrul 45.

– Ne-ai cerut actele, spuse bărbatul din stînga.

– Cum vrei să ți le arătăm? întrebă bărbatul din dreapta.

– Cu *două* degete! ordonă generalul. Dacă vîrîți toată mîna, vă fac una cu peretele.

– Experiența dumitale de luptă te-a făcut excesiv de bănuitor.

– *Aici* aveți dreptate, am petrecut doi ani la Washington... Puneți-le pe birou.

Amîndoi executară ordinul.

– Ce dracu', astea nu-s acte. Sînt note scrise de mînă!

– Cu o semnătură pe care sigur o s-o recunoști, spuse agentul din stînga. Și un număr de telefon – pe care precis îl știi și care o să te scoată din încurcătura cu verificarea.

– O să o verific întîi la biroul președintelui.

Richards ridică telefonul direct, apăsă pe patru butoane și, cîteva clipe mai tîrziu, sări ca ars auzind vocea secretarului de stat al Apărării.

– Da, domnule, da, domnule. Am înțeles, domnule.

Generalul puse receptorul în furcă și îi privi pe cei doi intruși.

– Tot Washingtonul *a înnebunit*, șopti el.

– Nu, Richards, nu tot Washingtonul, doar *cîțiva* oameni din Washington, zise agentul din dreapta, cu glas scăzut. Și totul trebuie să fie ultrasecret – în cel mai înalt grad. Ai ordinul să pretinzi că te-ai retras de pe pozițiile de luptă începînd de mîine, timp de o mie opt sute de ore, centrul de comandă *e închis* din toate punctele de vedere.

– Pentru Dumnezeu, *de ce?*

– Din fals respect pentru o dezbatere privind o decizie care ar putea aduce o nouă lege pe care n-o putem admite, replică agentul din stînga.

– *Ce* lege? strigă generalul.

– Probabil de orientare comunistă, răspunse celălalt emisar. Au cîrtițe la Curtea Supremă.

– *Comunistă...?* Ce dracu' tot spui? Nu mai există Uniunea Sovietică, iar afurisita de Curte Supremă e tot atît de corectă pe cît o prezintă purtătorul ei de cuvînt și dublura lui!

– Iluzii deșarte, soldățelule. Vîră-ți un lucru în creierul ăla din stocurile armatei. Noi *nu* renunțăm la baza asta! E centrul nostru nervos!

– Să renunțăm *în favoarea cui?*

– O să-ți zic și asta. Numele de cod e WOPTACK, asta-i tot ce trebuie să știi. Bagă-ți asta sub sombrero.

– Wop... *atac? Armata* italiană invadează *Omaha?*

– N-am spus asta. Nu ne lăsăm la mîna jegoșilor de imigranți.

– Atunci ce dracu' *ai spus?*

– Ultrasecret, generale. Poți înțelege asta.

– Poate că pot sau poate că nu, dar ce e cu alea patru avioane ale mele care or să fie în aer?

– „Lasă-le la sol, Scotty", pe urmă „Ridică-le la cer".

– *Cum?* țipă Owen Richards, sărind din fotoliu.

– Noi ne ascultăm superiorii, generale, și așa ar trebui să faci și dumneata.

Eleanor Devereaux și Aaron Pinkus, cu fețele palide, cu gurile căscate și cu ochii precum patru globuri de sticlă, stăteau unul lîngă altul pe canapeaua de două locuri a lui Sam Devereaux, în biroul cu acces interzis pe care acesta și-l construise în casa victoriană din Weston, Massachusetts. Nici unul nu vorbea, fiindcă nici unul nu era în stare s-o facă; bolboroselile murmurate și incoerente ce ieșiseră din gîtul lui Sam fuseseră, în fond, niște răspunsuri afirmative la întrebările pe care le puseseră cei doi. Nu ajutase la nimic faptul că Samuel Lansing Devereaux, îngrozit de asaltul asupra bîrlogului său, se lipise de perete, cu brațele și palmele desfăcute, acoperind pe cît putea fotografiile acuzatoare și articolele de ziar.

– Samuel, fiule, începu bătrînul Pinkus, recăpătîndu-şi glasul.

– Te rog, nu-mi *spune* aşa! protestă Devereaux. El obişnuia să-mi spună aşa.

– Cine? murmură vag conştientă Eleanor.

– Unchiul Zio...

– Nu ai nici un unchi pe nume See Oh, doar dacă nu te referi la Seymour Devereaux, care s-a însurat cu o cubaneză şi a trebuit să se mute la Miami.

– Nu cred că la el se referă, dragă Eleanor. Dacă memoria nu mă înşală, mai ales în legătură cu nişte negocieri din Milano, *zio* înseamnă „unchi“, iar în Milano existau mai mulţi unchi decît putea să cunoască acest avocat. Fiul tău spune, pur şi simplu, „Unchiul Unchi“, înţelegi?

– Nici o iotă...

– Se referă la...

– Nu-mi *spune!* ţipă lady Devereaux, acoperindu-şi urechile mici, aristocratice.

– Papa Francisc Întîiul, zise cu glas stins importantul avocat din Boston, Massachusetts, palid ca un cadavru.

– *Sammy*... Samuel... *Sam.* Cum *ai putut?*

– E greu, Aaron...

– E *incredibil!* tună Pinkus, cu vocea scăpată de sub control. Trăieşti pe altă *lume!*

– Se poate spune şi aşa, admise Devereaux, lăsîndu-şi braţele în jos şi căzînd în genunchi, apoi apropiindu-se încet, tot în genunchi, de măsuţa ovală din faţa canapelei miniaturale. Dar înţelege că nu aveam *de ales.* Trebuia să fac tot ce-mi *cerea* viermele ăla...

– Inclusiv să-l răpeşti pe Papă, ţipă din nou Aaron Pinkus.

– Încetează, răcni Eleanor Devereaux. Nu vreau să mai aud *nimic!*

– Cred că o să ne descurcăm, dragă Eleanor; scuză-mi limbajul, dar te rog să taci. Continuă, Sammy. Nu că aş ţine morţiş să aflu, dar, pe Dumnezeul lui Abraham, care controlează

Universul şi care s-ar putea să dea nişte explicaţii, cum *s-a întîmplat?* Fiindcă e evident că *s-a întîmplat!* Presa a avut dreptate, mediile informatice *din toată lumea* au avut dreptate! Au fost doi oameni – se vede şi pe pereţii ăştia! Au fost doi papi, iar tu l-ai răpit pe cel *adevărat!*

– Nu tocmai, interveni Devereaux, respirînd tot mai greu. Ştii, Zio a crezut că totul era în regulă...

– *În regulă?*

Bărbia lui Aaron ajunse primejdios de aproape de tăblia mesei.

– Păi, da. El nu se simţea bine şi... ei bine, asta-i altă poveste, dar Zio era mai *deştept* decît noi toţi.

– Cum *s-a întîmplat*, Sam? Din cauza acestui lunatic de general MacKenzie Hawkins, nu-i aşa? El apare în toate fotografiile. *El* a fost cel care te-a determinat să devii cel mai celebru răpitor necunoscut din istoria *lumii!*

– S-ar putea spune şi aşa, dar şi altfel.

– Cum, Sam? Cum? spuse bătrînul avocat şi luă de pe măsuţă un exemplar din *Penthause,* pe care începu să-l fluture prin faţa chipului palid al lui Eleanor Devereaux, pentru a o ajuta să respire.

– Sînt cîteva articole excelente în revista aia... foarte serioase.

– Sammy, te implor, nu-mi *face* asta, şi nici mamei tale, care te-a născut în dureri şi s-ar putea să aibă acum nevoie de un sprijin peste puterile noastre. În numele lui Iehova, în faţa căruia o să protestez vehement în templu, la Sabatul de mîine, ce *ţi-a venit* să iei parte la această faptă monstruoasă?

– Aaron, de fapt, „mi-a venit“ e o descriere destul de exactă a presupusei – repet, a *presupusei* – acţiuni criminale la care te referi.

– Nu trebuie să mă „refer“, Sam, pur şi simplu arăt spre aceste foarte limpezi dovezi de pe pereţii tăi!

– Da, păi, de fapt, Aaron, alea nu sînt cu totul convingătoare...

– Voiai să-l pun sub acuzare pe *Papă?*

– Imunitatea Vaticanului nu ți-ar fi permis asta.

– Aceste fotografii ar fi fost *de-ajuns* ca să elimine regulile de administrare a probelor! N-ai învățat *nimic* de la mine?

– Învaț-o pe mama, te rog.

– E mai bine că a leșinat, Sam. Ce a însemnat acel „mi-a venit"?

– Da, păi, de fapt, Aaron, fără nici o intenție din partea mea, am scos din băncile de date ale computerului G-Doi, care aparține Serviciului secret al armatei, còpii ale unor dosare ultrasecrete doar cu douăzeci și patru de ore înainte de a fi trecut în rezervă.

– Și?

– Păi, vezi tu, Aaron, în calitate de avocat al lui MacKenzie Hawkins, trebuia să-l asist la pronunțarea hotărîrii definitive Șase-treizeci-cinci privind toate rapoartele secrete legate de cariera sa militară, de la al doilea război mondial pînă la războiul din Asia de sud-est.

– *Și?*

– Atunci au intervenit în procedură prietenii lui Mac din armată. Eu făcusem o greșeală minoră în Triunghiul de Aur, formulînd acuzații împotriva unui anume general Ethelred Brokemichael pentru trafic de droguri, cînd de fapt era vorba despre vărul lui, Heseltine Brokemichael, iar susținătorii lui Ethelred s-au înfuriat rău și de atunci au devenit cu toții prietenii lui Mac Hawkins, s-au strîns în jurul Șoimului și i-au făcut jocul.

– Ce *joc?* Heseltine... Ethelred! Droguri, Triunghiul de Aur! Așadar, ai făcut o greșeală și ți-ai retras acuzația. Ei, și?

– Era prea tîrziu. Militarii sînt mai răi decît Congresul. Ethelred n-a obținut cele trei stele, iar prietenii lui m-au învinuit pe mine și l-au ajutat pe Mac.

– Ei și?

– Unul dintre ticăloșii ăia mi-a pus în mînă o servietă, i-a trîntit o etichetă pe care scria „ultrasecret", iar eu am semnat de primire pentru două mii șase sute patruzeci și una de còpii

ale unor dosare ultrasecrete, cele mai multe neavînd nici o legătură cu Mac Hawkins, care stătea nevinovat lîngă mine.

Aaron Pinkus închise ochii şi se lăsă pe spătarul micii canapele, atingînd-o cu umărul pe complet năucita Eleanor Devereaux.

– Deci ai fost nevoit să devii al lui pentru viitorul imediat – vreo cinci luni.

Aaron deschise ochii cu prudenţă.

– Fie asta, fie să mi se amîne trecerea în rezervă pînă la un termen neprecizat... sau să petrec douăzeci de ani la Leavenworth.

– Deci banii au venit din răscumpărare...

– Ce bani? îl întrerupse Sam.

– Banii pe care i-ai cheltuit cu atîta largheţe pentru casa asta... sute de mii de dolari! A fost partea ta din răscumpărare, nu-i aşa?

– Ce răscumpărare?

– Pentru Papa Francisc, fireşte. Cînd l-aţi eliberat.

– N-am primit nici o răscumpărare. Cardinalul Ignatio Quartz a refuzat să plătească.

– Cardinalul *cum?*

– Asta-i altă poveste. Quartz era fericit cu Guido.

– *Guido?*

– Nu striga, Aaron, murmură Eleanor.

– Guido Frescobaldi, răspunse Devereaux. Vărul lui Zio, cu care semăna perfect; a fost figurant în a treia trupă a operei La Scala şi primea uneori roluri mici.

– *Destul!*

Celebrul avocat respiră adînc de cîteva ori, străduindu-se să-şi recapte autocontrolul. Apoi, coborînd glasul, vorbi cît putu de calm.

– Sam, te-ai întors acasă cu o mare sumă de bani, care nu provenea din moştenirea unei rude bogate. De unde ai avut banii, Sam?

– Păi, de fapt, Aaron, ca partener cu răspundere generală,

a fost partea care mi-a revenit din ce-a mai rămas din finanțarea inițială a corporației.

– Ce corporație? întrebă Pinkus.

– Compania Păstorul.

– Păstorul...?

– Ca în Păstorul cel Bun.

– Ca în Păstorul cel Bun, repetă Aaron, aflat parcă în transă. Capitalul a fost majorat pentru această corporație...

– De fapt, prin creșteri de zece milioane de dolari per investitor, numiții investitori reducîndu-se la patru și formînd o asociere limitată cu partenerii cu răspundere generală, riscurile individuale fiind restrînse la capitalul investit și bazîndu-se pe anticiparea unui profit de zece la unu față de investițiile lor... De fapt, nici unul dintre cei patru investitori nu a dorit să fie confirmat legal, preferînd să-și considere investițiile drept contribuții la acte caritabile sub anonimat.

– Anonimat...? *Anonimat* în valoare de patruzeci de milioane de dolari?

– De fapt, anonimatul era garantat. Altfel, unde aș fi putut înregistra actele de constituire, Aaron?

– *Tu?* Tu ai fost *consilierul* acestei parodii de întreprindere?

– Nu cu voia mea, protestă Devereaux. Cîtuși de puțin.

– A, da, acele două mii și ceva de dosare secrete cu care ai ieșit, fără trecere în rezervă din Leavenworth.

– Sau mai rău, Aaron. Mac zicea că există modalități mai discrete decît un pluton de execuție, dacă biroul de presă al Pentagonului exclude pedeapsa cu moartea.

– Da, da, înțeleg... Sam, scumpa ta mamă, care se află într-o compătimitoare stare de șoc, menționa faptul că tu i-ai spus că banii proveneau din vînzarea unor obiecte de artă religioasă...

– De fapt, așa era formulat în statutul parteneriatului limitat – obiectivul esențial al corporației consta în „tranzacționarea

obiectelor religioase dobîndite". Cred că am reuşit o acoperire destul de bună.

– *Doamne* sfinte, exclamă Pinkus, înghiţind în sec. Şi, desigur, obiectul religios „dobîndit" era persoana Papei Francisc Întîiul, pe care l-aţi *răpit*.

– Păi, de fapt, Aaron, asta nu prea sună legal, şi cu atît mai puţin convingător. Afirmaţia în sine poate fi considerată chiar defăimătoare.

– Ce tot *spui?* Uită-te pe pereţi, la *fotografii!*

– Eu ţi-aş sugera, Aaron, să le mai priveşti o dată. Legal vorbind, răpirea e definită drept un rapt prin forţă sau constrîngere şi reţinerea unei persoane sau a mai multora, împotriva propriei voinţe, eliberarea fiind condiţionată de plata unor sume de bani. Deşi, aşa cum aflasem, o strategie preliminară fusese meticulos finanţată şi pusă în aplicare pentru îndeplinirea acestui obiectiv, ea eşuase şi ar fi fost un nou insucces dacă nu intervenea cooperarea voluntară – aş putea spune entuziastă – a subiectului vizat. Iar fotografiile astea nu prea înfăţişează subiectul în discuţie supus vreunei constrîngeri oarecare. De fapt, pare mulţumit şi într-o excelentă stare de spirit.

– Sam, ai nevoie de o cameră căptuşită cu burete gros din cauciuc! Gravitatea faptei comise nu a lăsat nici o zgîrietură pe platoşa moralităţii tale?

– Crucea pe care o port e într-adevăr grea, Aaron.

– Nu e cel mai adecvat simbol pe care l-ai putea folosi... Chiar că nu vreau să ştiu, dar cum l-ai dus – *pe el* – înapoi la Roma?

– Mac şi Zio s-au ocupat de treaba asta. Şoimul a numit-o o adevărată misiune de „înscăunare", iar Zio a început să cînte arii din opere.

– Sînt extenuat, şopti Pinkus. Îmi doresc doar ca această zi să nu fi existat niciodată, să nu fi auzit nici o vorbă din cele rostite în această cameră şi să mă fi părăsit vederea.

– Cum crezi că mă simt eu în fiecare zi? Iubirea vieţii

melc a plecat, dar am învățat ceva, Aaron. Viața *trebuie* să meargă înainte.

– Ce formulare originală!

– Vreau să spun că *s-a terminat*. Totul aparține trecutului și, într-un fel, mă bucur că *a existat* ziua de azi. M-a eliberat, oarecum. Acum trebuie să-mi mişc fundul şi să pornesc la atac, fiindcă ştiu că ticălosul ăla de vierme nu mă mai poate atinge!

Sună telefonul.

– Dacă e cineva de la firmă, m-am dus la templu, spuse Pinkus. Nu sînt pregătit pentru lumea de afară.

– Răspund eu, zise Sam, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre birou. Mama e aici – un fel de-a spune – şi e mai bine să nu răspundă Cora. Ştii, Aaron, acum, că totul a fost dat la iveală, mă simt mai bine. Cu sprijinul tău, *ştiu* că pot să trec la atac, că pot înfrunta noi provocări, că mi se vor deschide noi orizonturi...

– Răspunde o dată, Sammy. Îmi crapă capul.

– A, da, sigur, scuze.

Devereaux ridică receptorul, îl salută pe cel de pe fir, aşteptă răspunsul, apoi începu să ţipe isteric, atît de tare încît mama lui sări în sus de pe canapea, căzu peste măsuța ovală şi se prăbuşi pe podea.

6

– *Sammy!* strigă Aaron Pinkus, agitîndu-se între inconştienta Eleanor şi fiul ei care, într-un acces de panică, smulgea de pe pereţi fotografiile înrămate. Sam, vino-ţi *în fire!*

– *Viermele!* ţipă Devereaux. Javra Universului, cea mai vrednică de dispreţ fiinţă umană de pe faţa *pămîntului!* Nu are *dreptul...*

– *Mama* ta, Sammy. Ar putea fi *moartă!*

– Las-o baltă, nu vor şti din ce cauză, răspunse Devereaux, alergînd spre peretele din spatele biroului şi continuîndu-şi asaltul

asupra numeroaselor fotografii şi tăieturi din ziare. E nebun, nebun, *nebun!*

– N-am spus nebun, Sam, am spus *moartă,* continuă Aaron, îngenunchind îndurerat şi ridicînd capul mamei, cu speranţa că şiretlicul ăsta ar putea avea vreun efect asupra fiului. Ar trebui să fii mai îngrijorat.

– *Îngrijorat?* El a fost vreodată îngrijorat din cauza *mea?* Mi-a sfîşiat viaţa în bucăţi, apoi a călcat pe ele, îngropîndu-le în noroi! Mi-a smuls inima din piept şi-a umflat-o ca pe un balon...

– N-am spus *el,* Sam, am spus *ea! Mama* ta.

– Salut, mamă, sînt ocupat.

Pinkus scoase micul transmiţător din buzunar şi puse degetul pe butonul de semnalizare, apoi începu să apese cu intermitenţă. Şoferul său, Paddy Lafferty, avea să primească mesajul *de urgenţă. Trebuia* să-l primească.

În cîteva clipe, Paddy pătrunse prin intrarea aripii de est, ordonîndu-i verişoarei Cora, cu cel mai autoritar răcnet de sergent, să se dea la o parte ca să n-o arunce în mijlocul unei găşti de infanterişti beţi în căutare de distracţii cu femei.

– Nu-i o ameninţare, irlandezo!

Sam Devereaux era legat de scaunul din spatele biroului său, braţele şi picioarele fiindu-i strînse cu fîşii din cearşaful smuls de pe pat şi rupt neglijent de fostul sergent Patrick Lafferty din Omaha Beach, combatant în al doilea război mondial. Devereaux clătina din cap, clipea des şi încerca să-şi regăsească vocea.

– M-au atacat cinci drogaţi, strigă el.

– Nu tocmai, Sam, băiete, spuse Paddy, ducînd un pahar cu apă la buzele avocatului. Dacă nu socoteşti în categoria drogurilor o picătură de Bushmills, ceea ce nu te sfătuiesc să faci în bătrînul Sud şi nici măcar în barul lui O'Toole.

– *Tu* mi-ai făcut asta?

– N-am avut de ales, Sam. Cînd soldatul nu mai rezistă

în luptă, trebuie să-l aduci înapoi cum poţi. Nu-i nici o ruşine, băiete.

– Ai fost în armată? *În luptă...?* Ai fost cu MacKenzie *Hawkins?*

– Cunoşti *numele* ăsta, Sam?

– *Ai fost* cu el?

– N-am avut niciodată onoarea să-l cunosc personal pe general, dar l-am văzut! Timp de zece zile, în Franţa, a preluat comanda diviziei noastre şi vreau să-ţi spun, puştiule, că Mac Şoimul a fost cel mai bun comandant pe care l-am avut vreodată. L-a făcut pe Patton să pară un balerin, deşi mie chiar mi-a plăcut bătrînul George, numai că n-avea stofa Şoimului.

– Sînt *distrus!* ţipă Devereaux, trăgînd de fîşiile de pînză care-l ţineau legat. Unde-i mama... unde-i *Aaron?* întrebă el deodată, privind camera goală.

– E cu mama ta, băiete. Am dus-o în dormitorul ei. Domnul Pinkus îi dă puţin coniac, s-o ajute să doarmă.

– Aaron şi *mama* mea?

– Fii puţin mai înţelegător, flăcău. Ai cunoscut-o pe Shirley, cu coafura aia ţapănă... Uite, bea puţină apă – o să-ţi dau şi nişte whisky, dar nu cred că o să-l poţi bea. Ochii tăi nu prea arată a ochi de om, pare-ar fi de mîţă speriată.

– *Ajunge!* Tot universul meu se destramă!

– Nu-l deslîna, Sam, domnul Pinkus o să-l coasă la loc. N-a existat un om mai priceput la treaba asta... *Uite,* acuma se întoarce. Îl aud venind.

Aaron Pinkus intră tîrîndu-şi picioarele în biroul cu acces interzis, arătînd de parcă tocmai s-ar fi întors de la un asalt pe Matterhorn.

– Trebuie să stăm de vorbă, Samuel, zise el, cufundîndu-se cu respiraţia tăiată într-un fotoliu din faţa biroului. Eşti bun să ne laşi singuri, Paddy? Verişoara Cora a sugerat că s-ar putea să-ţi placă un muşchiuleţ la grătar, servit în bucătărie.

– *Muşchiuleţ?*

– Cu bere irlandeză, Paddy.

– Păi... prima impresie nu e bătută în cuie, am dreptate, domnule Pinkus?

– Şi asta e adevărat, bătrîne prieten.

– Şi *eu?* ţipă Devereaux. Mă *dezleagă* şi pe mine cineva?

– Tu o să rămîi exact unde eşti şi cum eşti, pînă cînd vom încheia discuţia, Samuel.

– Mereu îmi spui „Samuel“ cînd eşti înfuriat pe mine.

– Înfuriat? De ce-aş fi înfuriat? Numai pentru că ne-ai implicat, pe mine şi firma mea, în cea mai cruntă şi perfidă crimă din istoria civilizaţiei de la Imperiul de Mijloc al Egiptului, cu patru mii de ani în urmă. *Înfuriat?* Nu, Sammy, sînt de-a dreptul isterizat.

– Eu mai bine plec, şefule.

– Îţi dau un semn mai tîrziu, Paddy. Şi savurează muşchiuleţul ca şi cum ai mînca pomana mea.

– Ah, nu mai vorbiţi aşa, domnule Pinkus.

– Să mă duci la templu dacă nu-ţi dau nici un semn timp de o oră.

Lafferty îşi făcu rapid ieşirea, subliniată de zgomotul strident al uşii trîntite de afară. Cu mîinile împreunate în faţă, Aaron vorbi:

– Trebuie să înţeleg, începu el calm, că cel care te-a sunat mai devreme nu era altul decît generalul MacKenzie Hawkins, am dreptate?

– Ştii al naibii de bine că ai dreptate, iar şoarecele ăsta cafeniu nu-mi poate *face* asta!

– Ce a făcut, mai exact?

– *A vorbit* cu mine.

– Există vreo lege care interzice comunicarea?

– Fie vorba între noi, cu siguranţă există. S-a jurat pe Manualul regulilor militare că n-o să-mi mai vorbească tot restul mizerabilei, nelegitimei lui vieţi!

– Totuşi, a considerat nimerit să încalce acest jurămînt solemn, ceea ce înseamnă că avea să-ţi spună ceva deosebit de important. Ce anume?

– Cine *l-a ascultat?* țipă Devereaux, trăgînd din nou de legăturile ce-l țintuiau de scaun. Tot ce-am reținut a fost că urma să zboare spre Boston ca să mă vadă, și atunci am simțit că înnebunesc.

– Ai simțit că înnebunești, Sam... Cînd are de gînd să facă drumul ăsta?

– De unde să știu *eu?*

– Corect. Ți-ai astupat urechile și ți-ai declanșat anxietatea. Totuși, bazîndu-ne pe presupunerea că avea să-ți spună ceva important – altfel n-ar fi nesocotit înțelegerea de a nu te mai contacta vreodată – putem bănui că zborul lui la Boston e iminent.

– Ca și plecarea mea în Tasmania, zise hotărît Devereaux.

– Asta nu trebuie s-o faci, interveni Pinkus cu aceeași hotărîre. Nu poți fugi, nici nu-l poți evita...

– Un *motiv!* îl întrerupse Sam, țipînd. Dă-mi *un* motiv, în afară de uciderea ticălosului, pentru care n-ar trebui să-l evit! E ca un S.O.S. ambulant, venit de pe Titanic!

– O să continue să te șantajeze – și, prin extensie, și pe mine, ca singurul tău patron de după absolvirea facultății – cu participarea ta la această crimă a secolului.

– *Tu* nu ai scos din băncile de date peste două mii de dosare ultrasecrete, *eu* am făcut-o.

– Această faptă aparent primejdioasă devine complet nesemnificativă în comparație cu dovezile pe care ai încercat să le semeni pe pereți... Dar fiindcă tot ai pomenit de asta, a avut vreun rost furtul acelor dosare?

– Patruzeci de milioane de rosturi, răspunse Devereaux. Cum crezi că și-a majorat capitalul generalul ăla diabolic venit de pe rîul Styx?

– Șantaj...?

– De la Cosa Nostra pînă la niște britanici care nu erau chiar în situația de a obține Crucea Victoriei, de la foști naziști, a căror respectabilitate se afla în rahat pînă peste cap, pînă la șeici arabi care făceau bani protejîndu-și investițiile în Israel. El a prelucrat totul și m-a determinat să pornesc în urmărirea lor.

– Doamne Sfinte, mama ta spunea că toate astea erau halucinații de-ale tale! Ucigași la un concurs de golf, germani în ferme de pui... arabi în deșert. Deci, totul era *adevărat.*

– Uneori, nu prea des, beau mai mult decît trebuie.

– Ea a menționat și asta... Înseamnă că Hawkins i-a scos la iveală pe ticăloșii ăștia din dosarele secrete și i-a obligat să-i satisfacă pretențiile?

– Cît de jos poți să...

– Cît de *ingenios* poate *fi* un om?

– Unde ți-e platoșa morală, Aaron?

– În nici un caz nu-i apără pe ticăloși, Sam.

– Atunci dovezile pe care le-ai văzut pe pereți?

– *Hotărît,* nu!

– Și, pe ce poziție te afli?

– Una n-are nici o legătură cu *cealaltă.* Nu există vreo relație.

– Există, dacă ai fi fost în locul meu, domnule avocat.

Aaron Pinkus respiră adînc, în tăcere, apoi își puse cele zece degete în jurul frunții și înclină capul.

– Pentru orice problemă insolubilă, trebuie să existe o posibilă soluție, fie în viața asta, fie în cea de dincolo.

– O prefer pe prima, dacă nu te superi, Aaron.

– Înclin să fiu de acord. De aceea, așa cum te-ai exprimat în bizarul tău argou, o să ne mișcăm fundurile și-o să pornim la atac.

– Încotro?

– Îl vom înfrunta împreună pe generalul MacKenzie Hawkins.

– Vei *face* asta?

– Am un interes legitim, Sammy. S-ar putea spune chiar unul potențial dezastruos. Mai mult, aș vrea să-ți supun atenției un truism al profesiunii noastre, real datorită validității lui... Un avocat care se reprezintă pe sine are drept client un nebun. Generalul ăsta al tău o avea el o minte extraordinară de militar, cu toate extravaganțele ei, dar îndrăznesc să afirm

cu modestie că nu şi-a pus talentele la încercare împotriva unuia ca Aaron Pinkus.

Gătit cu pene, şeful de trib Vîrful Norilor scuipă trabucul şi se întoarse în cortul uriaş, unde, pe lîngă previzibilele obiecte ale culturii indienilor americani – cum ar fi nişte false scalpuri de-a lungul pereţilor –, instalase un pat cu saltea cu apă şi mai multe dispozitive electronice care puteau face mîndria Pentagonului; adică *ar fi putut* face mîndria Pentagonului, înainte de a fi furate. Oftînd zgomotos, de tristeţe şi de furie, Vîrful Norilor îşi scoase cu grijă coroana de pene, aruncînd-o pe jos. Apoi dintr-un rucsac din piele de căprioară scoase alt trabuc, de marcă nedefinită şi de proastă calitate; şi-l îndesă în gură şi începu să-l ciopîrţească la vreo cinci centimetri de capăt, pînă cînd i se înnegriră dinţii. Se îndreptă spre pat, se aşeză pe el, formînd valuri care îl făcură să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate, în vreme ce telefonul celular de sub tunica lui cu mărgele începu să sune. Ţîrîitul continuă, în timp ce se zvîrcolea, încercînd să calmeze apa agitată de sub el. Într-un tîrziu reuşi, împingîndu-se înainte şi punîndu-şi cizmele pe podea. Apoi smulse telefonul înfuriat şi rosti cu voce spartă:

– Ce este? Sînt în mijlocul unui ritual.

– Haide, Şefule, singurele ritualuri din zonă sînt lătrăturile cîinilor.

– Nu ştii niciodată cine te sună, fiule.

– Nu credeam că mai cunoaşte şi altcineva numărul.

– Porneşte întotdeauna de la presupunerea că duşmanul poate să cerceteze şi să pătrundă pe frecvenţa ta.

– Ce...?

– Fii atent, băiete. Spune, ce e?

– Ţi-i aminteşti pe englezii ăia doi care-au fost ieri aici şi-au întrebat de tine, ăia pentru care am făcut noi pe indienii tîmpiţi?

– Ce-i cu ei?

– S-au întors, dar cu încă doi colegi. Unul arată de parcă

stăpînul lui nu știe că a fugit din cușcă, celălalt pufnește tot timpul – fie că e răcit, fie că are nările foarte inflamate.

– Trebuie să fi mirosit ei ceva.

– Nu cu nasul ăluia...

– Nu vorbesc de trupele de sprijin, mă refer la englezi. Idiotul ăla de avocat al tău, Charlie Aripăroșie, trebuie să le fi spus ceva.

– Ei, haide, V.N., în afară de faptul că a căzut de pe calul ăla afurisit, omul a fost grozav. N-au aflat o boabă despre tine, iar doamna aia simpatică nu-și lua ochii de la suspensorul lui...

– *Eșarfă* fiule, eșarfă. Poate că se uita la cal.

– Poate că la eșarfă, sugeră interlocutorul, în vreme ce Vîrful Norilor, luat de un val, se răsturnase pe patul cu apă.

– Auu!

– Hei, avocatul nostru poate chiar *are* ceva, nu? Cred că ești de acord.

– N-am fost de acord cu nimic! Ofițerii mei de încartiruire au încurcat lucrurile...

– Tu i-ai numit, V.N.

– Și te sfătuiesc să încetezi cu familiarismele asta, *băiete!* Ești un pîrlit de recrut și-o să-mi spui *Șefule!*

– Bine, Șefulețule, atunci o să te duci singur în oraș să-ți iei prăpăditele alea de trabucuri...

– N-am vrut să fiu dur, fiule, vreau doar să mențin o ordine logică a ierarhiei. Susțin însă că trupele de sprijin n-au fost convocate pentru vreo bagatelă, cum ar fi „eșarfele“, ai înțeles?

– Poate... Deci, ce crezi? Adică, ce-au mirosit?

– Nu ce au mirosit ei, tinere, ci ce a mirosit altcineva ca să fie nevoie de ajutor suplimentar. Englezii ăia n-au reluat asaltul din proprie inițiativă; au fost trimiși înapoi de un ofițer activ care dorea o reconsiderare a situației. E la fel de limpede ca Porkchop Hill.

– Porkchops...?

– Unde sînt ei acum, băiete?

– La chioșcul cu suveniruri. Cumpără o grămadă de chestii

şi sînt foarte prietenoşi, chiar şi taurul. Intîmplător, fetele – scuză-mă, tinerele indiene – sînt al naibii de fericite. Tocmai am primit provizii din Taiwan.

Vîrful Norilor se încruntă, îşi aprinse trabucul şi vorbi.

– Rămîi pe fir, trebuie să mă gîndesc.

Cîţiva nori de fum înceţoşară cortul, apoi Şoimul reluă discuţia.

– În curînd, englezii vor ajunge la numele meu.

– Sînt de aceeaşi părere.

– Aşa că trimite-l pe unul dintre fraţii noştri asupriţi să le spună că eu am cortul cam la două sute de salturi de antilopă dincolo de păşunea din nord, după locul de împerechere al bizonului, pe la stejarii cei mari, unde îşi depun vulturii preţioasele lor ouă. E un loc izolat, unde pot să intru în legătură cu zeii pădurii şi să meditez. Ai priceput?

– Nu înţeleg o vorbă din ce-ai spus. Avem cîteva vite, dar nici un bizon, şi n-am văzut vulturi decît la grădina zoologică din Omaha.

– Eşti de acord că există o pădure.

– Mă rog, pădure, poate, dar nu-mi amintesc să fie copaci mari.

– Ce dracu', fiule, trimite-i în pădurea aia, da?

– Pe care cărare? Se văd toate, dar unele sînt mai bune decît altele. A fost un sezon turistic slab...

– Bine gîndit, băiete! exclamă Vîrful Norilor. O tactică excelentă. Spune-le că mă găsesc mai repede dacă se despart. Ăla care mă găseşte poate să-i cheme pe ceilalţi; n-or să fie prea departe unul de altul.

– Dacă ne gîndim că tu nu eşti nicăieri în pădurea aia, asta nu-i „tactică excelentă", e o tîmpenie. Or să se rătăcească.

– Încurajator, fiule, încurajator.

– Ce?

– Dată fiind natura acestei lupte, duşmanul foloseşte o strategie neortodoxă. N-am nimic cu ea – ce dracu' am folosit-o în mai toată cariera mea –, dar n-are nici o valoare dacă îţi întîrzie

înaintarea. În situaţia asta, un asalt frontal e cea mai productivă soluţie a adversarului nostru – singura soluţie, de altfel –, dar, în loc să procedeze aşa, el ne înconjoară pe flancuri, trăgînd cu mortiere încărcate cu rahat.

– Iar nu mai înţeleg nimic, Şefule, zise interlocutorul.

– Susţin că sînt antropologi care caută supravieţuitorii unui mare trib? făcu dispreţuitor Vîrful Norilor. Un trib din Shenandoahs, nişte sălbatici aduşi la curtea Angliei de Walter Raleigh, tu *ai crezut* tîmpeniile astea?

– Mă rog, cred că e posibil. Wopotamii au venit de undeva din Est.

– Din Hudson Valley, nu din Shenandoahs. Au fost alungaţi de triburile Mohawks fiindcă nu ştiau agricultură, nu puteau să crească vite şi nu voiau să iasă din corturi cînd ningea. N-au fost un mare trib, au fost de la bun început nişte păguboşi, pînă cînd au ajuns la fluviul Missouri, la mijlocul secolului trecut, unde şi-au descoperit adevărata chemare. Mai întîi i-au tras în piept, pe urmă i-au corupt pe coloniştii albi!

– Cunoşti toate astea?

– Sînt foarte puţine lucruri despre istoria tribului tău pe care nu le cunosc... Nu, fiule, cineva se află în spatele acestei operaţiuni acoperite, iar eu o să aflu cine. Apucă-te de treabă. Trimite-i în pădure!

Trecură douăzeci şi trei de minute, timp în care unul cîte unul, membrii patrulei de cercetare a lui Hyman Goldfarb pătrunseră pe cele patru cărări în pădurea deasă. Hotărîseră să se despartă deoarece instrucţiunile pe care le primiseră la chioşcul de suveniruri erau cu totul imprecise şi contradictorii, mulţimea de tinere indiene discutînd şi contrazicîndu-se cu privire la adevăratul drum care ducea la cortul Vîrfului Norilor – o reşedinţă considerată, în mod evident, un fel de sanctuar.

Patruzeci şi şase de minute mai tîrziu, unul cîte unul, fuseseră prinşi într-o ambuscadă şi legaţi – de mîini şi de picioare – de un trunchi de copac, cu gura astupată de un căluş din imitaţie de piele. Li se comunicase tuturor că eliberarea era iminentă,

dacă nu-şi vor scoate căluşul să ţipe. Dacă s-ar fi întîmplat aşa, furia tribului umilit şi exploatat s-ar fi abătut asupra capetelor lor, mai exact asupra scalpurilor, care le-ar fi fost desprinse de pe ţeste. Fiecăruia, desigur, i se acordase tratamentul cuvenit rangului şi sexului său. Englezoaica era mult mai rezistentă decît asociatul ei limbut, care încercase o figură complicată de apărare orientală, reuşind doar să-şi luxeze braţul stîng din articulaţia cotului. Americanul scund şi fornăit încercă să negocieze, în timp ce scotea uşor un pistol automat cu ţeavă scurtă, lucru care îl costă ruperea cîtorva coaste. Totuşi, dificultatea cea mai mare fu lăsată la urmă de către şeful de trib Vîrful Norilor – născut MacKenzie Lochinvar Hawkins (numele de la mijloc fiind şters din toate documentele). Şoimul crezuse întotdeauna că era corect să-i acorde celui mai dur adversar onoarea de a fi ultimul obstacol. Nu capturezi un Rommel la primul atac împotriva trupelor din *Afrika Korps* – n-ar fi... ei bine, n-ar fi potrivit.

Adversarul în discuţie era supradimensionat cantitativ, dar nu se remarca printr-o inteligenţă deosebită. Aplicînd un procedeu al naibii de nimerit pentru un bărbat avînd jumătate din vîrsta lui, Şoimul îşi atinse ţinta repezindu-şi degetele întinse în stomacul cercetaşului duşman; ştiuse că o să aibă succes, fiindcă mirosise respiraţia inamicului. Din gîtul cercetaşului ţîşni afară un surplus de mîncare indiană; o mînă răsucită la spate, silind capul uriaş al adversarului să se aplece spre rezultatul jenant al accidentului, făcu restul.

– Numele, gradul şi numărul de înregistrare, *soldat!*

– Ce tot zici? glăsui adversarul, pe care paznicul Vîrfului Norilor îl numise „taurul".

– Vreau să ştiu numele tău şi pentru cine lucrezi. *Acum!*

– N-am nume şi nu lucrez pentru nimeni.

– Te *dobor.*

– Sfinte Sisoe, nu fi rău la suflet!

– De ce? Tu ai încercat să mi-l smulgi din piept. În rahat te bag, soldat.

– Da' miroase aşa *urît!*

– Nu chiar atît de urît cum mirosiţi voi patru, papagalilor. Dă-mi ce-ţi cer, prizonier!

– Şi e *umed!...* Bine, *bine,* mi se spune „Lopata".

– O să accept un *pseudonim.* Cine-i comandantul tău?

– Ce-ai *zis?*

– Pentru cine lucrezi?

– Ce ştii tu, *sonatule?*

– Foarte bine, soldat, uşurează-ţi stomacul! Îţi place haleala noastră? Mai ia o porţie, iubitorule de piei-roşii!

– *Iisuse,* te-ai prins *singur!* Eu n-a trebuit să zic nimic. Piei-roşii.

– Iar începi, răcane?

– A jucat la ei! *Pieile-roşii...* Dezleagă-mă, ce dracu'!

– *Jucat* la...? mai zi-i ceva, căcănare! Ce gogoşi încerci să-mi vinzi?

– Eşti *şi mai aproape,* foarte aproape! Nu puteau să arunce nimic în aer cînd era el prin preajmă. Nu-i păsa de zidul apărării, trecea prin el şi dribla toţi adversarii, de la Namath în jos! Un Hercule evreu, îţi zice ceva...?

– Adversari...? Namath? *Pieile-roşii?* Iisus - pe o placă de surfing, e vorba despre fotbal! Şi Hercule?... A fost un singur fundaş ca ăsta în istoria Ligii naţionale de fotbal. Hymie Uraganul!

– Io n-am zis *nimic! Tu* ai zis!

– N-ai nici cea mai vagă idee despre ce-am spus, soldat.

Şoimul vorbea repede, în şoaptă, în vreme ce-l elibera pe muntele de om, manevrînd iute frînghiile care-l ţineau legat de copac.

– Goldfarb Auriul, continuă el răguşit, cu răsuflarea tăiată. L-am *recrutat* pe nemernic pe cînd eram în post la Pentagon!

– *Ce* ai făcut?

– N-ai auzit asta. Lopată – *crede-mă,* n-ai auzit niciodată ce ţi-am spus!... Trebuie să plec de-aici, repede. O să trimit pe cineva după voi, idioţilor, dar *tu,* tu nu mi-ai spus *nimic,* ai înţeles?

– Nu ţi-am spus! Dar mă bucur pentru recunoştinţă, domnule Mare Şef Indian.

– Asta-i un lucru minor, fiule, avem treburi mai importante. Tocmai am lovit rezervorul de petrol, năucind cel mai important centru nevralgic din Oraşul Nebunilor!... Goldfarb Auriul, ce ştii tu? Acum am nevoie de un afurisit de avocat, repede, şi ştiu exact unde *se află* găozarul ăla nerecunoscător!

Vincent Mangecavallo, directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii, privea fix telefonul din mîna lui, de parcă instrumentul respectiv ar fi fost întruparea neînsufleţită a unei boli transmisibile. Cînd vocea isterică de pe fir se opri să-şi tragă sufletul, directorul duse brusc receptorul la gură, vorbind calm, dar cu înverşunare:

– Ascultă, amice incapabil. Îmi dau toată silinţa să fac treabă cu nişte parteneri pe care gaşca ta doar îi *plăteşte,* dar n-ar şti cum să le vorbească şi cu atît mai puţin să le permită accesul în cluburile alea simandicoase ale voastre. Vrei să preiei *controlul?* Eşti invitatul meu, da' o să rîd şi cu boaşele cînd o să te îneci într-un hîrdău cu supă... Vrei să-ţi mai zic ceva, băi, macaroană beată?

Mangecavallo se opri brusc, apoi continuă să vorbească, mult mai blînd, mai prietenos:

– Cine pe cine trage-n piept? S-ar putea să ne înecăm cu toţii în hîrdăul ăla cu supă. Pînă acum, tot ce avem e un rahat. Curtea aia Supremă e la fel de curată ca gîndurile maică-mii – şi nici o veste de la fumătorii ăia de trabuc, mersi frumos.

– Scuze că m-am ambalat, bătrîne, spuse secretarul de stat la celălalt capăt al firului, dar înţelegi cu siguranţă dezavantajele teribile pe care o să le avem de înfruntat la întrunirea viitoare. *Doamne* Sfinte, gîndeşte-te în ce încurcătură ne aflăm! Cum o să poată negocia preşedintele de pe o poziţie de forţă, cu întreaga autoritate a funcţiei sale, dacă cei de la Curte fie şi doar că se gîndesc să permită unui *mărunt* trib de indieni, total necunoscut să paralizeze

cea mai importantă linie de apărare a noastră? Cerul e acolo unde e, bătrîne puşti, dacă ştii asta!

– Da, mi-am închipuit, *bambino vecchio**.

– Ce-ai spus?

– E o vorbă din Guineea despre ceva ce n-am înţeles niciodată la voi. Cum poate un puşti să fie bătrîn?

– Păi, cravata, înţelegi? Vechile şcoli, vechile tradiţii, simbolurile, presupun. De aici, „bătrînii puşti". Foarte simplu, zău.

– Poate ca *vecchia maladizione di famiglia***, nu?

– Păi, m-am prins de chestia cu „familia" şi cred că, într-un sens mai larg, există o legătură. E mai curînd o frază simpatică într-o limbă străină.

– Noi nu gîndim aşa. Ai putea fi ucis pentru asta.

– *Ce* spui...

– Nu contează, voiam doar o pauză de gîndire.

– *Eu* fac asta tot timpul. Intervenţii tangenţiale.

– Da, sigur, deci, hai să intervenim în problema asta cu întrunirea. Ar putea Marele Şef s-o anuleze fiindcă a făcut gripă – sau poate Zona Zoster – hei, *ăia sînt* periculoşi, ce zici de asta?

– Teribilă imagine, Vincent. Nu ţine.

– Dacă soţia lui are un atac de cord? Pot să rezolv asta.

– Din nou, nu, bătrîne. El trebuie să se ridice deasupra dramelor personale şi să se poarte eroic – ăsta-i un principiu *sfînt*.

– Atunci sîntem în gălcată... Ah, *ah*, cred c-am găsit! Dacă dezbaterea Curţii devine publică, să presupunem că Marele Şef afirmă că susţine dreptul la – cum i-ai zis – petiţionare?

– Te-ai sonat!

– Cine?

– Eşti nebun! Pe ce bază crezi că ar putea să-şi însuşească el o asemenea poziţie? Nici măcar nu e o chestiune de pro sau

---

* Copil bătrîn (în l. italiană în original).

**Vechi blestem de familie (în lb. italiană în original).

contra, e un fapt *real!* Nu poţi supune la vot chestia asta, trebuie să-ţi asumi o poziţie – iar singura poziţie pe care şi-o poate asuma întoarce împotriva lui echilibrul constituţional al puterii. El e implicat acum într-o bătălie între executiv şi juridic; toată lumea pierde!

– *Mamă,* ai zis o grămadă de vorbe mari, amice incapabil. Eu n-am spus să-şi „însuşească“, eu am zis să „sprijine“ dezbaterea publică, în sensul că are grijă de oamenii mărunţi – aşa cum obişnuiau să spună comuniştii, dar n-au făcut-o niciodată – şi, oricum, el ştie că mai are încă douăzeci şi două de baze aeriene în ţară şi unsprezece sau douăsprezece în lume. Atunci care-i problema lui?

– Echipamentul de vreo *şaptezeci de miliarde* de dolari din Omaha, pe care nu-l poate scoate de-acolo!

– Şi cine ştie asta?

– Curtea de Conturi a Statelor Unite!

– Atunci o să-i strîngem de boaşe. Putem să le închidem pliscul tipilor ălora. Mă ocup eu de asta.

– Eşti relativ nou-venit în domeniu, Vincent. Pînă să-ţi trimiţi tu oamenii pe teren, ar apărea scurgeri de informaţii, cele şaptezeci de miliarde ar ajunge brusc la peste o sută, şi orice încercare de a dezminţi zvonurile ar sălta suma la nouă sute de miliarde, falimentînd băncile care acordă împrumuturi cu dobîndă fixă. În timpul ăsta, deoarece există un dram de seriozitate în compendiul ăla urît mirositor, noi am fi puşi sub acuzare, în baza legilor Congresului, pentru că am muşamalizat o istorie petrecută cu mai bine de o sută de ani în urmă – cu care nu avem absolut nici o legătură – de dragul avantajelor politice. Mai mult, deşi asta e cea mai inteligentă direcţie de acţiune pe care am putea-o urma, am risca nu numai amenzile şi închisoarea, dar ni s-ar lua şi limuzinele.

– *Basta!* ţipă Mangecavallo, mutînd receptorul la cealaltă ureche, mai puţin agresată. Ăsta-i curat *balamuc!*

– Bun venit în lumea reală din Washington, Vincent... Eşti

sigur că nu există nimic, să zicem „convingător“, despre vreunul dintre ăia şase idioţi de la Curtea Supremă? De exemplu, tipul negru? M-a şocat întotdeauna aroganţa lui.

– Aş fi vrut, şi tu ai fi vrut, dar e poate cel mai curat şi cel mai strălucit.

– Ce spui?

– Iar *concetăţeanul* vine imediat după el, dacă la ăla te-ai gîndit mai departe.

– De fapt, mă gîndisem – nimic personal, ştii, mie îmi place opera.

– Nimic personal, şi operei îi place de tine, mai ales Signor Pagliacci.

– A, da, vikingii ăia.

– Mda, vikingi... Şi fiindcă tot vorbeam despre nori...

– Vorbeam noi despre asta?

– Tu vorbeai... Aşteptăm veşti despre şeful ăla de trib Nebun-Sadea, care îşi zice Vîrful Norilor. Dacă punem mîna pe el, am putea ieşi din tot rahatul ăsta.

– Serios? Cum?

– Păi, în calitate de iniţiator, cum îi spui tu, reclamantul trebuie să se prezinte în faţa Curţii cu avocaţii lui, pentru pledoarie. Aşa-i procedura.

– Mă rog, sigur că trebuie, dar cu ce ar schimba asta situaţia?

– Să presupunem – doar *să presupunem* – că acest *mizerabil* se dovedeşte a fi complet nebun şi începe să ţipe că toată escrocheria e *o glumă*. Că a falsificat toate documentele alea istorice, ca să poată face nu ştiu ce declaraţie teribilă. Ce zici?

– E absolut genial, Vincent! Dar cum ai putea să faci asta?

– O pot rezolva. Am cîţiva medici trecuţi pe un stat de plată special. Procedez ca şi cu substanţele toxice permise de Agenţia de Control al Medicamentelor.

– *Magnific!* Şi ce te mai reţine?

– Trebuie *să-l găsesc* pe nemernic!... *Opreşte-te,* amice, te sun cu mai tîrziu. Sînt chemat pe altă linie.

– Chiar te rog, bătrîne puşti.

– *Basta* cu tîmpenia asta de *bambino* bătrîn!

Onorabilul director al Agenţiei Centrale de Investigaţii întrerupse legătura şi apăsă două butoane pentru al doilea apel telefonic.

– Da, ce e?

– Înţeleg că n-ar fi trebuit să te sun direct, dar mi-am zis că, dată fiind importanța informaţiei, n-ai fi admis s-o primeşti decît de la mine.

– Cine *e* la telefon?

– Goldfarb.

– Hymie Uraganul? Să-ţi zic ceva, amice, ai fost *cel mai mare*...

– Las-o moartă, fraiere, acum mă ocup de altceva.

– Sigur, *sigur,* dar îţi aminteşti de Supercupa din '73, cînd *tu*...

– Eram acolo, *amice,* aşa că-i normal să-mi amintesc. Totuşi, acum sîntem într-o situaţie pe care ar trebui s-o cunoşti înainte de-a face vreo mişcare... Vîrful Norilor ne-a scăpat din capcană.

– Cum?

– Am vorbit cu fiecare membru al unităţii mele *foarte* costisitoare, pentru ale cărei servicii îţi voi trimite nota de plată la motelul ăla părăginit din Virginia Beach; concluzia lor comună poate părea greu de acceptat dar, după tot ce-am auzit, e la fel de bună ca oricare alta.

– Ce tot *spui* acolo?

– Acest Vîrf al Norilor este, în realitate, întruchiparea lui Bigfoot, presupusa creatură legendară care cutreieră pădurile Canadei, dar care seamănă foarte mult cu o fiinţă umană.

– *Ce?*

– A doua explicaţie ar fi că e vorba despre Yeti, Omul

Zăpezilor din Himalaya, care a traversat continentele ca să blesteme guvernul Statelor Unite... Îţi urez o zi plăcută.

7

Generalul MacKenzie Hawkins, cu umerii aduşi, îmbrăcat într-un costum şifonat din gabardină gri, imposibil de descris, străbătea holul Aeroportului Logan din Boston, în căutarea unei toalete pentru bărbaţi. Găsind una, intră iute, îşi aşează sacoşa uriaşă pe podea şi îşi studie înfăţişarea în oglinda aşezată deasupra chiuvetelor la care doi membri în uniformă ai personalului navigant se spălau pe mîini. Nu era rău, îşi zise, cu excepţia perucii; un pic prea roşie şi cam lungă la spate. Ochelarii cu ramă subţire, metalică, erau o minunăţie; căzuţi spre vîrful nasului său acvilin, îi dădeau un aer de savant distrat, de gînditor profund care nu era în stare să găsească un closet într-un aeroport aglomerat cum ar fi făcut-o un militar de carieră. Iar „militarii", mai exact absenţa acestora, constituiau esenţa strategiei actuale a Şoimului. Toate urmele trecutului său trebuiau îngropate; oraşul Boston era un teritoriu al intelectualilor, iar el trebuia să se adapteze acestei situaţii pentru următoarele douăsprezece ore, necesare pentru a face o recunoaştere şi a-l studia pe Sam Devereaux în propriul lui mediu.

Se părea că Sam avea nişte obiecţii minore legate de reluarea colaborării lor şi, oricît l-ar fi durut asta pe Mac, accepta faptul că va fi nevoit să-l convingă pe Devereaux cu forţa. Factorul timp era esenţial acum, iar Şoimul avea nevoie de competenţa juridică a lui Sam cît mai curînd posibil; nici o oră nu putea fi irosită, deşi cîteva probabil că le va pierde spre a-l convinge pe avocat să-şi unească forţele cu ale lui pentru o cauză sfîntă... Şterge cuvîntul „sfîntă", îşi zise generalul; ar putea reînvina amintiri dureroase.

Mac se spălă pe mîini, apoi îşi scoase ochelarii şi îşi dădu

cu apă pe faţă, atent să nu deranjeze peruca roşcovană, o idee cam largă. Avea în sacoşă un tub de lipici, dar îl va folosi după ce avea să tragă la un hotel...

Toate gîndurile despre peruca nepotrivită dispărură brusc atunci cînd Şoimul simţi prezenţa cuiva în apropiere. Ridică capul din chiuvetă şi văzu un bărbat în uniformă aşezat lîngă el, cu un rînjet hidos pe faţă, ce dezvăluia lipsa cîtorva dinţi. Cu o privire fugară aruncată în dreapta îl observă pe al doilea bărbat în uniformă, care fixa nişte bucăţi de cauciuc sub uşa toaletei. O altă scurtă privire estimativă îi dezvălui evidenţa: singurele lucruri cu care puteau fi asociaţi cei doi n-aveau legătură cu avioanele sau pasagerii, ci cu dubele poliţiei şi amprentele digitale.

– Ia zi-i, te răcoreşti cu puţină *agua?* zise rînjind primul inamic, cu un pronunţat accent hispanic. Face bine să te stropeşi cu puţină *agua* pe faţă după un zbor lung, ai?

– A, da şefu'! strigă al doilea inamic apropiindu-se. Mai bine decît să-ţi bagi capu' în closet, nu, şefu'?

– Ce vreţi să ziceţi cu asta? întrebă fostul general de armată, pălind la vederea gulerelor neglijent descheiate ale cămăşilor pe care le purtau cei doi sub uniformele autorităţii.

– Păi, nu-i o treabă grozavă să-ţi bagi capu' în closet, ai?

– Sînt de acord cu asta, răspunse Şoimul, gîndindu-se dintr-o dată la ceva ce i se părea de fapt imposibil. Nu sînteţi cumva agenţi secreţi?

– Avem destulă minte – şi omenie – să nu te lăsăm să-ţi bagi capu' în closet, ceea ce n-ar fi prea secret, corect?

– N-am crezut asta. Omul care mă aşteaptă nu s-ar gîndi să recruteze cercetaşi ca voi. L-am învăţat lucruri mai bune.

– Hei, *şefu'!* zise al doilea individ, în vreme ce se apropia de Şoim din partea opusă. Vrei să ne insulţi? Poate nu-ţi place cum vorbim – nu sîntem buni pentru tine?

– Ziceţi o dată ce vreţi, *soldados estupidos!* Niciodată n-am dat vreo importanţă rasei, religiei sau culorii pielii unui om atunci cînd i-am evaluat calităţile. Am promovat mai mulţi

negri, chinezi şi vorbitori de spaniolă în rîndul ofiţerilor decît oricare altul cu rangul meu – pentru simplul fapt că erau *mai buni* decît concurenţii lor! *E clar?...* Numai că voi nu vă număraţi printre ei. Voi sînteţi nişte jegoşi.

– Destul cu vorbăria, şefu', îl întrerupse primul inamic, scoţînd un cuţit cu lamă lungă de sub haină. Puşcoacele fac prea mult zgomot – scoate portofelu', ceasu' şi tot ce mai credem noi, hispanicii, că-i de valoare.

– Aveţi tupeu. Dar ia spune-mi, de ce să fac asta?

– *De-asta!* ţipă unul din ei, fluturînd cuţitul prin faţa Şoimului.

– Cred că *glumiţi!*

Rostind aceaste cuvinte, Şoimul se învîrti pe loc, înşfăcă încheietura mîinii care ţinea cuţitul şi o răsuci cu atîta forţă încît arma căzu imediat pe podea. Apoi lovi cu cotul stîng gîtul celui din spatele lui, după care se întoarse imediat spre tîlharul fără dinţi, care zăcea pe podea, ţinîndu-şi mîna rănită.

– Aşa, tăntălăilor, asta a fost o mică lecţie de contraatac.

– Ce... şefu'? mormăi inamicul aflat la podea, încercînd să ajungă la cuţitul de vînătoare pe care Hawkins îl trimise la perete cu un şut.

– Bine, n-am avut reflexe, admise infractorul. Deci mă întorc la pîrnaie, altceva, şefu'?

– Taci din gură, *amigo zonzo,* spuse Şoimul, gîndind febril, poate că eşti în stare de ceva *mai bun.* La urma urmei, tactica n-a fost rea, ci doar prost executată. Mi-a plăcut figura cu uniformele şi garniturile pentru uşă – asta a dovedit imaginaţie în condiţii de luptă imprevizibile. Ce v-a lipsit a fost strategia următoare – ce faceţi dacă duşmanul se opune cu o tehnică pe care n-aţi luat-o în calcul. N-ai analizat corect, fiule! Pe de altă parte, o să am nevoie de sprijinul unor aghiotanţi cînd o să înceapă lupta. Cu puţină disciplină, poate că o să vă pot folosi. Ai un vehicul?

– Un ce?

– O maşină, un automobil, un mijloc de transport care să

nu fie neapărat înregistrat pe numele vreunei persoane în viață sau decedate și nici să nu poată fi identificat după numărul de înmatriculare.

– Păi, avem un Oldsmobile hîrbuit din Midwest, înregistrat pe numele unui barosan care nu știe că are un *duplicado* cu un motor vechi de Mazda.

– Perfect. Pe cai, *caballeros!* Și după treizeci de minute de antrenament și o tunsoare, ați obținut o slujbă respectabilă, dar temporară, cu un salariu frumos... Îmi plac uniformele – sînt o dovadă de imaginație și extrem de utile.

– Ești un *loco,* domnule.

– Deloc, fiule, deloc. Totdeauna i-am ajutat pe cei lipsiți de drepturi – asta fiind esența acțiunilor mele actuale... Hai să mergem acum, ridică-te și stai drept, băiete, vreau să aveți amîndoi o ținută perfectă! Ajută-mă să-l ridic pe tovarășul tău de pe podea și hai s-o ștergem!

Capul lui Devereaux se iți la geamul din dreapta al ușilor grele, lucioase, ce duceau spre birourile luxoase ale firmei Aaron Pinkus Associates. Aruncă rapid o privire spre dreapta, apoi spre stînga, repetă mișcarea și dădu din cap. Doi bărbați solizi, în costume cafenii ieșiră pe coridor și se îndreptară spre ascensoarele de la capătul holului, încadrîndu-l pe Sam.

– I-am promis Corei că o să iau niște file de pește în drum spre casă, le spuse pe un ton sec avocatul bodyguarzilor săi, mergînd pe coridor.

– *Noi* am ajuns ca fileul, zise bărbatul din stînga lui Sam, pe un ton de dojană reținută.

– Îl hrănește pe Paddy Lafferty cu fileuri, adăugă cu reproș bodyguardul din dreapta. Fripte pe grătar cu cărbuni.

– Bine, bine, o să ne oprim să luăm și două cotlete, în regulă?

– Mai bine ia patru. Noi ne schimbăm la ora opt, iar haidamacii care ne înlocuiesc or să simtă mirosul de grătar.

– E aroma grăsimii, fu de părere bodyguardul din stînga, cu privirea aţintită înainte. Rămîne în aer multă vreme.

– Aşa să fie, admise Devereaux. Patru cotlete şi fileul de peşte.

– Şi nişte cartofi? întrebă paznicul din stînga. Cora nu prea se pricepe la prăjit cartofi.

– După ora şase, Cora nu prepară aşa de bine cartofii, spuse paznicul din dreapta, permiţîndu-şi să schiţeze un zîmbet. Uneori găseşte cam greu cuptorul.

– O să-i prăjesc eu, zise paznicul din stînga.

– Asociatul meu polonez nu poate trăi fără „cartofabilii“ lui.

– Se spune *kartofla*, băi, *bupa*. Asociatul meu suedez trebuia să rămînă în Norvegia, nu-i aşa, Domnu' Detectiv?

– Nu contează.

Uşile ascensorului se deschiseră, cei trei intrară şi fură surprinşi să vadă doi bărbaţi în uniformă, care urcaseră pînă acolo din greşeală, deoarece nu încercară să coboare. Sam dădu politicos din cap, se întoarse cu faţa spre uşa liftului, alb ca varul, cu ochii măriţi de consternare. Dacă privirea lui experimentată de avocat nu-l înşelase, văzuse la cei doi ofiţeri în uniformă din spatele liftului nişte zvastici mici agăţate de gulerele cămăşilor! Prefăcîndu-se că are o mîncărime la ceafă, Devereaux se întoarse ca din întîmplare să se scarpine, cu ochii ţintă la gîturile lor. Micile embleme negre erau zvastici! Prinse iute privirea bărbatului din colţ, care zîmbi, un rînjet amical compromis oarecum de absenţa cîtorva dinţi. Sam întoarse repede capul spre uşă, şi mai nedumerit. După o clipă în mintea lui se făcu lumină. În jargonul folosit pe Broadway-ul newyorkez, Boston era un „oraş de pradă“. În mod sigur se juca pe undeva o piesă despre al doilea război mondial, poate că la Shubert sau la Wilbur, de vreo trupă ce-şi prezenta repertoriul în Bean Town* înainte de a asalta Big Apple**.

---

*Denumire argotică a oraşului Boston (n.tr.).

**Denumire argotică a oraşului New York (n.tr.).

Totuşi actorii ăştia trebuiau să aibă ceva mai bun de făcut decît să plece de pe scenă şi să umble în astfel de costume. Pe de altă parte, auzise mereu că actorii erau o tagmă aparte; unii îşi *trăiau* rolurile timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu existase şi un Othello englez care încercase s-o omoare pe Desdemona lui într-un bistrou evreiesc cu delicatese de pe Strada patruzeci şi şapte, într-o seară?

Uşile ascensorului se deschiseră la parterul aglomerat, iar Devereaux coborî. El rămase pe loc, privind în jur, în timp ce paznicii lui îl flancară. Cei trei se îndreptară rapid spre ieşirea din clădire, ocolind mai multe persoane şi o mulţime de serviete, ieşind pe trotuarul larg, lîngă care îi aştepta limuzina lui Aaron Pinkus.

– Ai zice că sîntem la Belfast, ferindu-ne spatele de ţicniţii ăia care dau cu bombe, zise Paddy Lafferty, de la volan, pe cînd cei trei pasageri se prăvăleau pe bancheta din spate, Devereaux fiind prins ca într-o menghină între cei doi protectori cu piepturi late. Direct acasă, Sam? întrebă şoferul, îndreptînd maşina uriaşă spre fluxul circulaţiei.

– Două opriri, Paddy, răspunse Devereaux. Pentru fileu de peşte şi cotlete.

– Cora îşi face treaba, nu, băiete? Găteşte un fileu destul de bun, dacă-i aminteşti să-l ia la timp de pe foc. Altfel mănînci boaşe la microunde cu sos de whisky, asta e. Da' mai bine ia trei fileuri, Sam. Am ordin să te aştept şi să te duc în oraş pe la opt şi jumătate.

– Adică cinci fileuri, zise gardianul polonez.

– Mulţumesc, Stash, da' nu mi-e aşa foame...

– Nu pentru tine, pentru schimbul nostru.

– A, da, o să le miroasă. Ştii de ce, nu? De la grăsimea de pe margine care sfîrîie şi împrăştie aroma în aer...

– Foarte *bine,* strigă Devereaux, încercînd să pună capăt alertului schimb de replici, pentru a plasa o întrebare esenţială.

Fileu de peşte, cinci fileuri de porc, cu grăsime pe margine, şi afurisitele de simţuri olfactive ale schimbului – s-a aranjat tot! Acum vreau să ştiu de ce mă cheamă Aaron în oraş la ora opt şi jumătate?

– Păi, Sammy, a fost ideea ta, şi-ţi zic eu că doamna Pinkus crede că eşti omu' zilei.

– Pentru ce?

– Ai primit o invitaţie la serata de la galeria de artă – ce zici de asta? Am auzit-o pe ea zicînd „serată" şi asta înseamnă că o să te pileşti la noapte după o zi de lucru şi nimănui n-o să-i pese.

– Galerie de artă...?

– Adu-ţi aminte, flăcău, tu mi-ai spus de clientul ăla spilcuit care crede că nevastă-sa e-n călduri după tine, ceea ce nu-l deranjează, şi pe urmă i-ai spus domnului Pinkus că nu voiai să mergi, iar el i-a spus doamnei Pinkus, care citise că va veni şi senatorul, aşa că acum vă duceţi cu toţii.

– Tipii ăia sînt o adunătură de lipitori care colecţionează fonduri, nişte hiene politice.

– Sînt din înalta societate, Sammy.

– Tot aia.

– Atunci noi ne întoarcem cu tine, Paddy? întrebă gardianul din dreapta lui Devereaux.

– Nu, Kunte, n-o să fie timp. Voi luaţi maşina domnului Devereaux. Schimbul vostru poate să vină după noi în maşina lor.

– Ce contează timpul? obiectă Stash. Doar ne laşi în centru. Maşina domnului Devereaux se zgîlţîie tare la curbe.

– N-ai reparat-o, Sam?

– Am uitat.

– Trebuie să te descurci cum poţi, Stash. Pe şefu' nimic nu-l aranjează mai mult decît să-şi conducă micul Buick; da' nu şi pe doamna lui. Asta-i calcaşca ei, mai ales că are numerele alea de înmatriculare pe care el le urăşte.

– Lipitori şi politicieni, mormăi Sam.
– Tot aia, nu? zise Kunte.

MacKenzie Hawkins scrută prin parbrizul Oldsmobile-ului furat placa de înmatriculare a limuzinei aflate în faţa lui. Literele albe, în relief, formau pe fundal verde numele PINKUS, de parcă această informaţie ar fi trebuit să trezească spaima privitorilor. Ar fi fost de folos dacă numele ar fi avut ceva mai ameninţător, îşi zise Mac, bucuros totuşi că-l observase în faţa firmei unde lucra Devereaux. Era un nume pe care Şoimul n-avea să-l uite niciodată. Timp de mai multe săptămîni după începerea activităţii la fosta lor corporaţie, Sam ţipase întruna: ce-ar crede *Aaron Pinkus?* Cînd Mac nu mai suportase îl închisese în casă, ca să aibă puţină linişte.În acea după-amiază, un telefon la biroul de avocatură îi confirmase faptul că Sam se întorsese acasă şi făcuse cumva – Dumnezeu ştie cum – pace cu un anume Aaron Pinkus, al cărui nume era un blestem pentru Şoim.

Fusese o nimica toată să le arate aghiotanţilor lui, recent antrenaţi şi proaspăt tunşi, o fotografie a lui Devereaux şi să le ordone să rămînă în singurul ascensor care urca la birourile firmei, pînă cînd avea să apară subiectul. Apoi aceştia trebuiau să-l urmărească de la o distanţă convenabilă, oriunde s-ar fi dus, păstrînd legătura cu comandantul lor prin cele două waklie-talkie pe care Hawkins le scosese din sacoşa de voiaj. „*Nu vă faceţi iluzii,* caballeros, *furtul din averea statului se pedepseşte cu treizeci de ani de închisoare, iar eu am maşina pe care aţi furat-o, cu amprentele voastre peste tot*", îi prevenise el.

Mac crezuse că Sam avea să se ducă la vreun bar simpatic după ce va pleca de la birou. Fostul lui reprezentant legal nu era un mare băutor, ci unul de calibru mediu, dar îi plăcea să tragă cîte-o duşcă-două după o zi grea de lucru. Ei bine, *la dracu',* zisese Şoimul cînd îl văzuse pe Sam ieşind din clădire însoţit de escortă. Cît de bănuitor şi nerecunoscător putea *să fie* un om? Dintre toate detestabilele strategii, el alesese *escorta!* Pe

deasupra, îl implicase în afacere şi pe patronul lui, detestabilul Aaron Pinkus, ceea ce reprezenta o trădare de ţară, o faptă cu totul *antiamericană!* Şoimul nu era sigur că noile sale ajutoare erau pregătite pentru o nouă strategie. Pe de altă parte, un bun ofiţer combatant scotea întotdeauna ce era mai bun din oamenii lui, oricît de slab ar fi fost instruiţi. Îi privi cum stăteau înghesuiţi lîngă el, pe scaunul din faţă. Evident, arătau mai bine cu părul tuns şi feţele spălate, deşi amîndoi îşi legănau capetele în ritmul muzicii latino-americane de la radio.

– Gata, flăcăi, *'tenţie!* strigă Şoimul, închizînd radioul.

– Ce-i, domnu'? întrebă surprins aghiotantul cu dinţi lipsă, ce stătea lîngă geam.

– Asta înseamnă „atenţie". Să fiţi *atenţi* la ce spun.

– Şefu', mai bine, ne dai nişte parale? zise cel de lîngă Mac.

– Toate la timpul lor, caporal; am hotărît să vă fac pe amîndoi caporali, fiindcă sînt obligat să vă dau însărcinări suplimentare pe lîngă îndatoririle voastre de bază. Sigur, asta atrage după sine o creştere a salariului... Apropo, pentru identificare, cum vă cheamă?

– Eu sînt Desi Arnaz, spuse cel de lîngă geam.

– Şi io la fel, zise asociatul lui.

– Merge. Desi-Unu şi Desi-Doi, în ordinea asta. Acum, ascultaţi-mă pînă la capăt.

– Pînă unde?

– Doar *ascultaţi*. Situaţia s-a complicat şi va fi nevoie de o iniţiativă agresivă declanşată de voi. Va trebui să vă despărţiţi, pentru a îndepărta forţele ostile de la posturile lor, ceea ce ne va permite să capturăm obiectivul...

– Pîn-acu', îl întrerupse Desi-Unu, m-am prins de „reclamat", că-i folosit mult în instanţă, ca şi „arestat". De restu' nu-s sigur.

În consecinţă, Şoimul o dădu pe o spaniolă fluentă, învăţată în tinereţe, pe cînd conducea o grupă de comando în Filipine, luptînd împotriva japonezilor.

– *Comprende?* întrebă el la sfîrşit.

– *Absolutamente!* răcni Desi-Doi. Tăiem puiul şi împrăştiem bucăţile, ca să-l prindem pă vulpoiu' rău.

– Foarte *bine*, caporal. Ai învăţat metoda asta din vreo revoluţie latino-americană?

– Nu, señor. Mama citea poveşti dă groază cînd eram io mai mic.

– De oriunde-ai învăţat-o, pifanc, *foloseşte-o*... Acum, uite ce-o să facem... *Iisuse!* Ce dracu' porţi pe *guler?*

– Ce, şefu'? întrebă Desi-Unu, şocat de explozia verbală a Şoimului.

– Şi tu! strigă Hawkins. Cămăşile – gulerele de la *cămăşile* voastre... Nu le-am văzut pînă acum!

– N-aveam nici cravate pîn-acu', explică Desi-Doi. Ne-ai dat *dinero* şi ne-ai zis să ne luăm două cravate negre pîn-să intrăm în blocu' ăla mare cu liftu' baban. P-ormă, domnu' *loco*, astea nici nu-s cămăşile noastre. Doi *gringos* răi pă motociclete s-au purtat urît cu noi în faţa unui restaurant pă autostradă... Am vîndut motocicletele, da' am păstrat cămăşile.

– Idioţilor! Însemnele alea sînt *zvastici!*

– Ce-i aia?

– Nişte chestii mici, remarcă Desi-Doi, arătînd cu degetul emblema neagră a celui de al treilea Reich. Avem şi unele babane pă spate...

– Rupeţi-le de pe gulere, caporali, şi nu vă daţi jos blestematele alea de tunici.

– Rîndunici? întrebă uluit Desi-Unu.

– Jachete, hainele voastre, *uniformele* – să nu le daţi jos...

Şoimul se opri în mijlocul frazei, observînd că limuzina lui Pinkus încetinise şi virase la dreapta, pe o stradă laterală; Mac o urmă.

– Dacă Sam locuieşte în zona asta, probabil că spală podele, nu întocmeşte dosare.

Zona în discuţie era un grup de clădiri scunde, întunecate, cu mici magazine la parter, înghesuite între intrările spre

apartamentele părăginite de deasupra, amintind de cartierele marilor oraşe de la începutul secolului, înţesate cu imigranţi. Nu lipseau decît tarabele, negustorii ambulanţi şi vacarmul limbilor străine cu accent aspru. Limuzina luă uşor curba, oprindu-se în faţa unei pescării; Mac nu putu să facă la fel, deoarece nu mai era spaţiu de parcare pînă la capătul blocului, care de-abia se vedea la vreo sută de metri în faţă.

– Nu-mi place asta, zise Şoimul.

– Ce nu-ţi place? întrebă Desi-Unu.

– Poate fi o manevră de evaziune.

– *Invazie?* strigă Desi-Doi, cu ochii cît cepele. Hei, domnu' *loco,* noi fără luptă în război, fără *revolucion!* Noi sîntem răufăcători paşnici, asta e.

– Răufăcători...?

– S-aude mereu în instanţă, îl lămuri uniforma de la geam. Ca „reclamat" şi „arestat", pricepi?

– Nici un război şi nici o revoluţie, fiule, doar un *răufăcător* fricos şi nerecunoscător, a cărui escortă s-ar putea să ne fi observat... Desi-Unu, o să opresc; tu cobori şi arunci o privire în pescăria aia – te prefaci că iei ceva de mîncare –, dar ţii legătura cu mine. E posibil să fie o ieşire prin spate, deşi nu prea cred; poate chiar îşi schimbă hainele, dar obiectivul nostru o să iasă tot cu neisprăviţii ăia. Totuşi, nu putem risca. Acum e pe mîna unor experţi, flăcăi, iar noi trebuie să arătăm ce putem!

– Şi toată *vorbăria* asta înseamnă că tre' să stau cu ochii pă lunganu' ăla?

– Aşa e, caporal, şi nu-i corect să comentezi ordinele superiorului.

– Asta-i bună!

– *Mişcă!* răcni Şoimul şi opri maşina. Desi-Unu deschise uşa şi ieşi, trîntind portiera în urma lui.

– Tu, Desi-Doi, continuă Mac, pornind mai departe, după ce parchez, traversezi strada, te duci în spatele maşinii ăleia mari şi stai cu ochii pe ea *şi* pe magazin. Dacă vezi că iese cineva în

grabă şi se suie în limuzină *sau* în altă maşină din apropiere, mă anunţi.

– Păi nu asta face Desi-Unu, şefu'? întrebă Desi-Doi, scoţînd din buzunar staţia de emisie-recepţie.

– El poate fi atacat, dacă garda de corp e suficient de iute, deşi mă îndoiesc. Eu stau de obicei la distanţă de două vehicule în spatele ţintei în mişcare, aşa că nu cred să-şi fi dat seama de ceva.

– Vorbeşti în dodii, ştiai?

– Treci pe poziţie! ordonă Şoimul, parcînd lîngă colţ şi oprind imediat motorul.

Desi-Doi sări din maşină, o ocoli şi traversă în fugă strada, cu zelul unui militar experimentat. „Nu-i rău, *caballero*, îşi zise Mac, căutînd în buzunarul de la cămaşă un trabuc. Aveţi amîndoi reale posibilităţi. Adevărate calităţi de sergent." Apoi auzi o bătaie uşoară în parbriz. Un poliţist stătea pe trotuar, gesticulînd cu bastonul. Nedumerit, Şoimul privi un semn: PARCAREA INTERZISĂ PÎNĂ LA COLŢ.

Sam alese bucăţile de fileu de peşte, îi mulţumi patronului grec cu obişnuitul, deşi greşit pronunţatul „*Epharistó*", la care i se răspunse cu un politicos „*Parikola, Mister Deveroo*" cînd făcu plata. Cei doi bodyguarzi, neinteresîndu-i peştele, se plictiseau, aşa că priviră fotografiile mari, înrămate şi decolorate ale unor insule din Marea Egee, agăţate pe pereţi. Cîţiva clienţi, aşezaţi la două mese albe, păreau mai preocupaţi să converseze între ei în greceşte decît să cumpere ceva. Salutară doi nou-veniţi în magazin, dar nu şi pe al treilea, un bărbat într-o uniformă ciudată, care se îndreptă spre tejgheaua din spate, pe care se aflau doar vase cu gheaţă sfărîmată, şi începu să se uite în jur. Sub privirile atente ale observatorilor săi, scoase un radio portabil, îl duse la buze şi începu să vorbească.

– *Fascistas!* ţipă un Zorba vîrstnic, cu barbă, de la masa cea mai apropiată de tejghea. *Uite!* Are însemnele *germanilor!*

Toţi ca unul, bătrînii foşti partizani din Salonic săriră să-l

atace şi să-l captureze pe duşmanul detestat de mai bine de cincizeci de ani, chiar în clipa cînd cei doi gardieni ai lui Sam alergară spre el, cu armele scoase. Cel asaltat de bătrînii războinici greci începu să lovească în stînga şi-n dreapta cu braţele şi picioarele, despărţindu-i cu o vizibilă experienţă de luptă, şi alergă spre uşă, oprindu-se exact înainte de a intra într-un container cu peşte.

– *Îl cunosc* pe omul ăla! răcni Devereaux, smulgîndu-se din mîinile protectorilor săi. Purta o *zvastică* pe guler! L-am văzut cînd eram în lift!

– *Ce* lift? întrebă gealatul scandinav.

– Ăla cu care am coborît de la birou!

– N-am văzut nici o zvastică colorată în lift, spuse paznicul polonez.

– N-am zis *colorată,* am zis pe *gulerul* lui!

– Vorbeşti în dodii, ştiai?

– Tu *auzi* în dodii, te-ai gîndit la *asta?*... Mă urmăreşte îndeaproape, simt asta!

– Ce simţi? întrebă Knute.

– Pe Titanic. E drumul spre dezastru – pentru *mine – ştiu* asta! E cel mai prefăcut nemernic pe care l-a creat infernul. *Să ieşim* de-aici!

– Sigur, domnu' D. Luăm cotletele de la magazinul ăla din Galiston şi mergem direct la dumneata acasă.

– *Încetaţi!* strigă Devereaux. Nu, n-o să mergem... Daţi hainele voastre la doi din tipii ăia de la mese şi pasaţi-le cîteva sute de dolari, ca să-i convingeţi să se suie în limuzina lui Aaron şi să se plimbe prin port... Tu ieşi primul, Knute, şi spune-i lui Paddy să-i lase la o tavernă în drum spre casa lui Pinkus, iar eu o să mă întîlnesc cu el acolo. Stosh, tu cheamă un taxi şi o să coordonăm noi toată treaba.

– Asta sună *aiurea,* domnu' D! zise Stosh, şocat de tonul autoritar al lui Sam. Adică, domnule, parcă n-ai fi dumneata... domnule.

– M-am întors în timp, Stanley, asta m-a învăţat un

maestru. El mă *urmărește.* Sînt *sigur.* Dar a comis o greșeală.

– Care a fost aia... domnule? întrebă Knute.

– A folosit un adevărat militar american pentru a-i face treaba lui murdară. Uniforma era jerpelită, dar ați observat ținuta, părul tuns la ceafă – tîlharul ăla era omul guvernului!

– *Domnu'* loco, *unde ești?*

– *Prin jurul blocului, prins în traficul blestemat! Care ești?*

– *Desi-Doi. Desi-Unu-i cu mine.*

– *Salut, domnu'* loco.

– *Care-i situația?*

– *Lasă tîmpeniile, șefu', era să fiu omorît!*

– *Un schimb de focuri?*

– *Cu pește? Nu fi cretin... de niște bătrîni nebuni cu bărbi, care nu vorbesc engleza.*

– *Nu înțeleg nimic, Desi-Unu.*

– *Nu prea-s mulți d-ăștia pîn zonă. Mai ales* gringo *ăla deșirat de i-ai pus gînd rău.*

– *Fii mai clar, caporal!*

– *A trimis niște bătrîni în mașina aia mare, cu niște haine aiurea pe ei – crede că nu ne-am prins. E un* gringo *tîmpit!*

– *Să vă prindeți de ce?*

– *El așteaptă altă mașină. Unu' din* amigos *stă în față și se uită-n jur.*

– *Drace, n-o să ajung la timp înapoi. O să-l pierdem!*

– *Nu-ți face griji domnu'* loco...

– *Să nu-mi fac griji. Fiecare oră contează!*

– *Hei, șefu', cît dă dăparte poți să vorbești cu stațiile astea mici?*

– *Sînt stații celulare pe frecvență militară. Peste două sute de kilometri pe pămînt și dublu pe apă.*

– *Noi n-o să-notăm cu mașina, așa că-i în regulă.*

– *Ce dracu' tot spui acolo?*

– *O să-i urmărim pe* gringo *și pă* amigos.

– Urmăriţi...? Pe legiunile lui Caesar, cu ce?

– Desi-Doi a şi pornit un Chevrolet haios. Nu-ţi face griji, ţinem legătura cu tine.

– Aţi furat o maşină?

– Hei, noi nu furăm nimic. Cum zici tu – strategia bună. Corect, domnu' loco?

Paddy Lafferty nu era deloc încîntat de prezenţa celor trei greci bătrîni şi bărboşi de pe bancheta din spate a limuzinei lui Pinkus. Unu – fiindcă miroseau a peşte şi baclava; doi – apăsau pe fiecare buton pe care-l găseau, ca nişte ţicniţi dintr-un joc video; trei – arătau ridicol în hainele largi ale lui Sam, Stosh şi Knute – mai ales că bărbile acopereau pe jumătate reverele; patru – era foarte posibil ca unul dintre ei să-şi fi suflat nasul, de două ori, în perdelele de catifea de la geam; cinci – of, *drace,* ce cuprindea *punctul* ăsta? A da, trebuia să facă o curăţenie amănunţită în maşină, înainte ca doamna Pinkus să intre în ea.

Nu că Paddy ar fi avut ceva de obiectat în legătură cu ce făcuse Sam; pînă la urmă, era o chestie palpitantă, care spărgea monotonia programului său zilnic, însă nu-şi dădea seama ce se întîmplă. Întregul adevăr era cunoscut doar de tînărul Devereaux şi de domnul Pinkus. Se părea că Sammy fusese implicat în nişte şmecherii teribile cu cîţiva ani în urmă, iar acum cineva îl căuta să se răfuiască cu el. Asta, desigur, era suficient pentru Paddy; îi plăcea foarte mult Devereaux, chiar dacă talentatul avocat era uneori cam scrîntit. Toţi auziseră de numele unuia dintre marii bărbaţi ai armatei, generalul MacKenzie Hawkins, un om deosebit în ochii lui Lafferty. Din păcate, în ultima vreme prea puţin oameni, mai ales orăşenii cu studii, acordau respectul cuvenit marilor oşteni din trecut, aşa că era o plăcere să ştie că printre calităţile lui Sam se număra şi consideraţia pentru adevăraţii eroi ai ţării.

Toate astea constituiau partea pozitivă a subofiţerului preferat al domnului Pinkus, dar ceea ce ce-l deranja era faptul că cei doi nu-i dădeau lămuririle pe care Paddy credea că le

merita. De exemplu, *cine* îl urmărea pe Sam şi *de ce;* şi cum arătau urmăritorii. Răspunsurile la aceste întrebări simple erau, cu siguranţă, esenţiale pentru protecţia lui Devereaux. Mă rog, poate că nu trebuiau să-i spună neapărat *de ce*, fiindcă putea fi o chestiune juridică, însă *cine* şi cum dracu' arăta acela care-l urmărea era al naibii de important. I se spuse doar că Sam avea să ştie şi să dea alarma în clipa în care ar fi recunoscut pe tîlharul sau tîlharii de care era urmărit. Ei bine, Lafferty nu fusese niciodată ofiţer, dar pînă şi un sergent combatant avea un răspuns scurt şi adecvat la acest gen de raţionament. Aşa cum marele oştean Mac Şoimul ar fi spus: „Nu ici drept ţintă pe unul dintre cercetaşii din avangarda ta".

Telefonul din limuzină sună, spulberînd gîndurile şoferului despre un bărbat pe care îl venera de pe vremea celor zece zile glorioase din Franţa, cînd marele oştean condusese batalionul lor.

– Lafferty, zise el, cu receptorul la ureche.

– Paddy, sînt Sam Devereaux, răcni vocea de pe fir.

– Mi-am dat seama, băiete. Ce e, Sammy?

– Eşti urmărit?

– Speram să fiu, dar mă tem că nu-s şi m-am uitat tot timpul în oglindă...

– Noi *sîntem!*

– Da' n-are sens, amice. Eşti *sigur?*

– Absolut! Te sun de la un telefon public de pe şoseaua Waltham – e un local numit Nebuniile Tîrfei Porcoase.

– Hei, băiete, pleacă de-acolo. Nu trebuie să fii văzut în locuri din alea. Domnului Pinkus n-o să-i placă.

– Ce? De ce?

– Suni de la telefonul de lîngă tonomat?

– Da, aşa cred, văd un tonomat.

– Uită-te spre stînga, la barul circular de sub estradă.

– Da, da, mă uit... Sînt doar nişte dansatori – o, *Doamne,* toţi sînt goi! Femei şi bărbaţi!

– Ăsta-i specificul, băiete. În locul tău, mi-aş lua picioarele la spinare şi aş şterge-o.

– Nu pot! Knute şi Stash s-au dus după Chevroletul care ne urmărea şi care s-a oprit cînd ne-am oprit noi. Adică, sînt chiar profesionişti, Paddy. Au observat „placa" – ei îi zic „placă" – au dat drumul taxiului şi s-au dus după ei.

– Ajung în cel mult zece minute, Sammy! O să-i arunc din maşină pe episcopii ăştia greci la prima staţie de benzină şi-o iau spre nord. Ştiu o scurtătură. Zece minute, băiete!

– *Domnu'* loco, *ne-ai ajuns?*

– *Dacă indicaţiile voastre sînt corecte, mai durează cinci minute. Tocmai au trecut de Chicken Shot Cafe, unde e un cocoş din neon roşu.*

– *Poate voi,* gringos, *nu ştiţi deosebirea. Poate mîncaţi la McRooster, nu?... Nu-ţi ia nici cinci minute din locul ăla.*

– *Care-i situaţia... ce s-a-ntîmplat?*

– *Noi caporali buni. Avem o mică surpriză pentru tine, domnu'* loco.

– *Recepţionat!*

– *Nu-i ora şase...*

– *Daţi-i drumul!*

Oldsmobile-ul furat de undeva din Midwest pătrunse în parcarea de la Tîrfa Porcoasă în mai puţin de trei minute. MacKenzie Hawkins rodea capătul trabucului, uitîndu-se prin parbriz după ajutoarele lui. Deodată, îl zări pe Desi-Doi în celălalt capăt, fluturînd ceea ce părea a fi o pătură mare şi ruptă, de culoare închisă. Îndreptîndu-se în viteză spre ajutorul său talentat la mecanică, observă că steagul de semnalizare nu era o pătură, ci o pereche de pantaloni. Şoimul sări din maşină şi se apropie de Desi-Doi, oprindu-se cîteva clipe să-şi aranjeze prea lunga, prea roşcata perucă.

– Ce-ai de raportat, caporal? întrebă Mac neliniştit. Şi ce dracu' sînt ăştia? adăugă el, arătînd spre pantaloni.

– Îs pantaloni, domnu' *loco,* ce credeai?

– *Văd* că-s pantaloni, dar ce faci cu ei?

– Mai bine să-i am io, decît *amigo* ăla rău care-i poartă-n mod normal, nu? Cît timp i-am p-ăştia şi Desi-Uno p-ăilalţi, *amigos* ăia tîmpiţi or să stea la locul lor.

– Cei doi... bodyguarzi, *escorta?* Unde *sînt*... şi unde-i ţinta?

– Hai cu mine.

Desi-Doi îl conduse pe Şoim către partea pustie a clădirii, folosită pentru livrări şi ridicarea gunoiului. Parcat lîngă un container mare de gunoi, atît de aproape încît uşa nu putea fi deschisă, se afla un Chevrolet coupé, a cărui uşă din partea opusă era asigurată cu o faţă de masă lungă, despăturită, înnodată pe mînerul portierei şi legată de bara de protecţie din spate. Înăuntru, unul în faţă, celălalt pe scaunul îngust din spate, se aflau cei doi bodyguarzi ai lui Devereaux, cu feţele apoplectice lipite de geamul maşinii. O cercetare mai atentă dezvăluia faptul că amîndoi erau doar în chiloţi, iar o examinare ulterioară descoperea două perechi de pantofi şi şosete, aşezate frumos pe roata de rezervă din spate.

– Alelalte geamuri le-am deschis puţin ca să aibă aer, pricepi? explică Desi-Doi.

– Bine gîndit, spuse Mac. Convenţia de la Geneva impune un tratament omenesc pentru prizonierii de război... Unde dracu-i *Desi-Unu?*

– Chiar aici, domnu' *loco,* răspunse Desi-Unu, ocolind maşina în timp ce număra un teanc de bancnote. *Amigos* ăştia trebuia să-şi găsească zlujbe mai bune sau femei mai bune. Dacă nu era omu' din poză, nu merita deranju'.

– Noi nu-i privăm pe prizonieri de bunurile personale nepriміejdioase, zise hotărît Şoimul. Puneţi banii de unde i-aţi luat.

– Hei, şefu'! protestă Desi-Unu, ce-i personal la *dinero?* Cumpăr ceva de la tine, plătesc. Cumperi ceva de la mine, plăteşti. Un bun personal e ceva ce păstrezi, corect? Nimeni nu păstrează *dinero,* deci nu-s personali.

– Ei n-au cumpărat nimic de la tine.

– Da' ăştia? zise Desi-Unu, ridicînd o pereche de pantaloni. Şi ăia, adăugă repede, arătînd spre pantofi.

– Ai furat totul!

– Asta-i viaţa, domnu' *loco*. Sau, cum spui tu, asta-i „strategia", corect?

– Pierdem vremea, dar vreau să vă zic ceva. Aţi avut amîndoi o iniţiativă exemplară, s-ar putea spune chiar inventivitate extraordinară în toiul luptei. Faceţi cinste acestei unităţi şi-o să vă recomand pentru evidenţiere.

– Asta-i bună!

– Asta-nseamnă mai mulţi *dinero*, ei?

– O să vorbim mai tîrziu; obiectivul e mai important. Unde-i ţinta?

– Slăbănogu'?

– Chiar ăla, soldat.

– E-năuntru, da-i o cloacă acolo, că *mama* şi preotu' m-ar scuipa toată viaţa dac-aş intra', exclamă Desi-Doi, făcîndu-şi cruce. Mamă, mamă!

– Nu-i bun whiskyul, fiule?

– Nu-i bun *entretenimiento*. Cum ziceţi voi, *repugnate!*

– Nu cred că noi spunem asta, băiete. Vrei să spui dezgustător?

– Păi... o jumate, nu şi ailaltă.

– Nu te înţeleg, caporal.

– Toate alea saltă. Din cap pînă-n picioare.

– Din cap...? Vrei *să spui* că...

– Asta voi să zic, domnu' *loco!* M-am furişat înăuntru să-l găsesc pe *gringo* ăla de nu-ţi place ţie... Închisesc *telefono* şi mergea la barul rotund unde nebunii ăia dansau – *desando, señor!*

– *Şi?*

– El e-n regulă. Se uita la *mujeres*, nu la *hombres*.

– *Iisuse* care-nvîrţi un titirez! Nici măcar nu trebuie să-l ridicăm pe ticălos, trebuie *să-l salvăm! La atac*, soldaţi!

Pe neaşteptate, din şirul de maşini parcate în faţa localului

ţîşni un mic Buick verde, oprindu-se în scrîşnet de frîne la cîţiva metri de Şoim şi aghiotanţii lui. Un tip cu siluetă fragilă, cu chipul supt, dar cu ochii scînteind de energie ieşi din maşină.

– Cred că pînă aici puteţi merge, zise el.

– Cine dracu' eşti *tu*, piticule? strigă MacKenzie Hawkins.

– Mic de stat, dar nu şi ca statură, dacă poţi discerne sensul dublu al termenilor.

– Îl sparg pă micu' *gringo* bătrîn în două, da' nu-l rănesc prea tare, ştim, domnu' *loco*, spuse Desi-Unu, păşind înainte.

– Vin la tine cu pace, nu cu ceartă, zise iute şoferul Buick-ului. Să discutăm civilizat.

– *Stai* aşa, ordonă Şoimul, oprindu-l pe Desi-Unu. Repet, cine eşti şi care-i subiectul acestei discuţii?

– Numele meu e Aaron Pinkus...

– *Tu eşti* Pinkus?

– Chiar el, domnule, şi presupun că sub această perucă mai degrabă stupidă se ascunde celebrul general MacKenzie Hawkins.

– Chiar el, domnule, răspunse Mac, smulgîndu-şi cu un gest teatral peruca nepotrivită de pe părul ţepos şi încărunţit, tuns milităreşte, şi îndreptîndu-şi ameninţător umerii largi. Ce avem să ne spunem, domnule?

– Aş zice că multe, domnule general. Mă văd pe mine însumi, cu permisiunea dumitale, domnule general, ca pe un echivalent al dumitale, comandantul părţii opuse în această mică ambuscadă în care ne aflăm. Ţi se pare acceptabil?

– Se poate spune aşa, comandant Pinkus. Credeam că am nişte aghiotanţi excelenţi, dar dumneata i-ai luat prin învăluire, nu pot nega asta.

– Atunci va trebui să reformulezi această apreciere, domnule general. Nu i-am învăluit *pe ei*, te-am învăluit *pe dumneata*. Înţelegi, ai rămas pe strada aia aglomerată mai bine de o oră, aşa că eu mi-am luat Buick-ul şi m-am postat în spatele dumitale, care urmăreai limuzina lui Shirley.

– Ce spui, *domnule?*

– Cei doi oameni ai dumitale au fost străluciți, efectiv *străluciți*. Adevărul e că l-aş angaja cu dragă inimă pe oricare din ei. Povestea din pescărie, regruparea în fața intrării de la stradă – şi, *nemaipomenit*, pornirea *motorului*, fără cheie de contact, doar ridicînd capota maşinii din fața noastră! Cu toată pretinsa mea înțelepciune, mă simt depăşit. Cum au *făcut* asta?

– Îi simplu, *comandante*, zise Desi-Doi, cu ochii strălucind. Mă-nțelegi, sînt trei fire pe care tre' să le scoți, p-ormă încrucişezi...

– *Halt'*, răcni Şoimul, fixîndu-l pe Aaron Pinkus. Ai spus că m-ai învăluit *pe mine*, tîlharule bătrîn...

– Bănuiesc că sîntem de aceeaşi vîrstă, îl întrerupse renumitul avocat din Boston.

– Dar n-ai fost unde-am fost *eu!*

– Poate că nu eu, ci doar schija din şira spinării, primită în Normandia, spuse calm Pinkus.

– *Dumneata* ai fost...

– În Armata a treia, domnule general. Dar să nu ne abatem de la subiect. Te-am învăluit pentru că ți-am studiat recent dosarul militar şi tacticile dumitale neortodoxe, dar teribil de eficiente. A trebuit s-o fac, de dragul lui Sam.

– *Sam? Sam* e omul pe care trebuie să-l văd!

– O să-l vezi, domnule general. Iar eu voi fi prezent şi voi asculta fiecare vorbă pe care-o vei rosti.

Pe neaşteptate şi fără cel mai mic zgomot pînă cînd ieşi de pe autostradă şi intră în parcare, motorul bubuitor al limuzinei lui Pinkus îşi anunță prezența în zonă. Observînd Buick-ul patronului său, Paddy Lafferty coti la stînga şi străbătu în viteză porțiunea asfaltată, făcînd să scrîşnească roțile cînd frînă la trei metri în fața micului grup. Şoferul sări din maşină, cu trupul lui de şaizeci şi trei de ani pregătit pentru un asalt brutal.

– Dați-vă *la o parte*, domnule Pinkus! răcni el. Nu ştiu ce faceți aici, domnule, dar jigodiile astea n-o să vă atingă.

– Mă bucură grija ta, Paddy, dar nu se impune folosirea forței. Discuția noastră se desfăşoară paşnic.

– Discuţie...?

– Ai putea să-l numeşti consiliul comandanţilor... Domnule Lafferty, ţi-l prezint pe marele general MacKenzie Hawkins, despre care probabil că ai auzit.

– Iisuse, Sfîntă Fecioară şi *Iosife*, şopti consternat şoferul.

– Domnu' *loco* e chiar un ghcneral *grande?* zise Desi-Unu, la fel de impresionat.

– *El soldado magnifico!* adăugă Desi-Doi, holbîndu-se uluit la Şoim.

– N-o să mă credeţi, zise sufocat de emoţie Paddy, regăsindu-şi parţial vocea. Mă gîndeam la dumneavoastră acum cîteva clipe, domnule, gloriosul dumneavoastră nume fiind pronunţat de un respectuos fost soldat.

Deodată, şoferul captă atenţia tuturor, ridicîndu-şi braţul drept într-un salut miltar.

– Sergent artilerist Patrick Lafferty, la dispoziţia şi ordinele dumneavoastră, domnule!... Aceasta e o onoare mai presus de cele mai nebuneşti visuri ale mele...

Apoi se auzi ţipătul, atenuat la început de zgomotul îndepărtat al traficului de pe autostradă, dar crescînd în intensitate pe măsură ce omul care alerga se apropia de ei.

– Paddy, *Paddy!* Am văzut *limuzina!* Unde *eşti*, Paddy? Pentru Dumnezeu, Lafferty, *răspunde*-mi!

– *Aici*, Sam. Fuga marş, *soldat!*

– Cum?

Devereaux dădu colţul în viteză, cu răsuflarea tăiată. Pînă să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, Patrick Lafferty răcni cu autoritatea gradului de sergent:

– *'Tenţiune*, flăcău! Ţi-l prezint pe unul dintre cei mai mari bărbaţi ai timpului nostru, generalul MacKenzie Hawkins!

– Bună, Sam.

Devereaux rămase pentru moment paralizat, cu o privire îngrozită, scoţînd doar nişte gemete răguşite prin gura căscată. Brusc, cu reflexul unei egrete înspăimîntate, se întoarse şi o luă la goană, dînd din braţe alandala şi urlînd la soarele ce asfinţise.

– După el, aghiotanţi!
– Pentru Dumnezeu, opreşte-l, Paddy!
Ajutoarele Şoimului fură mai iuţi decît bătrînul şofer al lui Aaron Pinkus. Desi-Unu îl placă pe Sam lîngă uşa din spate a unei camionete, în timp ce Desi-Doi prinse capul lui Devereaux şi, smulgîndu-i cravata, i-o îndesă în gură.
– *Băiete,* strigă reînviatul sergent de artilerie Patrick Lafferty, eşti *o ruşine,* asta eşti! Nu poţi să-i acorzi respect unuia dintre cei mai bravi oameni care au purtat vreodată uniforma militară?
– *Mmmfff!* protestă Samuel Lansing Devereaux, închizînd ochii învins.

8

– Frumos sediu, comandant Pinkus, chiar *foarte* frumos, declară MacKenzie Hawkins, ieşind dintr-un dormitor al apartamentului de hotel unde continuaseră discuţia.
Generalul schimbase costumul din gabardină gri cu jacheta Wopotami cu mărgele şi nişte pantaloni din piele de căprioară, dar renunţase la podaba cu pene.
– E limpede că eşti un ofiţer de rang înalt.
– Păstrez apartamentul ăsta pentru întruniri de afaceri şi pentru că lui Shirley îi place adresa, zise Aaron absent, concentrat asupra dosarelor voluminoase împrăştiate pe biroul din faţa lui, cu ochii măriţi de curiozitate sub ochelarii cu lentile groase. E *incredibil!* adăugă calm.
– Ei bine, domnule, fiindcă am fost cu Winston la Chequers, interveni Şoimul, n-aş merge atît de departe cu aprecierea. Am spus doar că e prea *frumos.* Tavanul nu e foarte înalt, iar tablourile istorice de pe pereţi sînt în mod evident de mîna a treia şi nu se potrivesc cu interiorul.
– Aici, în Boston, ne dăm toată silinţa să-i familiarizăm

pe turişti cu trecutul nostru, murmură Pinkus, cercetînd în continuare documentele.

– Dante traversînd rîul...

– Uită-te la cel cu portul Boston, îl întrerupse Aaron, întorcînd o pagină. De unde *ai* asta? strigă el deodată, dîndu-şi jos ochelarii şi fixîndu-l pe MacKenzie. Ce specialist extraordinar în jurisprudenţă şi istorie a adunat toate astea? Cine-i autorul?

– *El,* răspunse Şoimul, arătîndu-l pe Devereaux, care şedea pe o canapea şi arăta de parcă îl călcase trenul. Stătea înghesuit între cei doi bodyguarzi, Stash şi Knute, cu mîinile şi picioarele libere, dar cu gura acoperită cu o bandă adezivă lată de opt centimetri. Generalul Hawkins insistase, desigur, ca braţele lui Sam să fie unse cu vaselină, pentru a nu încălca Acordul de la Geneva privind prizonierii de război. În realitate, nimeni nu mai suporta diatribele lui Devereaux, nici măcar aghiotanţii generalului, Desi-Unu şi Desi-Doi, care stăteau în picioare în spatele canapelei, cu mîinile puse milităreşte în şolduri.

– *Samuel* a făcut asta? întrebă neîncrezător Aaron Pinkus.

– Păi, de fapt, nu el, dar a fost cu siguranţă creierul întregii afaceri, aşa că se poate spune, fără a greşi prea mult, că el e autorul.

– *Mmmfff!* se auzi protestul nearticulat, dar sonor, dinspre canapea, în timp ce Devereaux se năpusti înainte, se împiedică şi ateriză pe burtă.

Strîmbîndu-se înfuriat la Şoim, se ridică în picioare; generalul dădu un ordin.

– *Aghiotanţi,* pe poziţie de luptă!

Ca o unitate de comando bine antrenată, Desi-Unu şi Doi săriră peste canapea, primul sprijinindu-se de marginea sofalei, al doilea de capul lui Knute, micşorînd distanţa dintre ei şi Sam. Trîntindu-l din nou la podea, ridicară privirea spre Şoim, aşteptînd instrucţiuni.

– Bine lucrat, domnilor.

– Se vede că i-ai recrutat dintre oamenii dumitale, domnule

general, zise Pinkus admirativ, stînd în picioare în spatele biroului. Sînt din trupele de comando?

– E un fel de-a spune, răspunse MacKenzie. Sînt specialişti în securitatea aeropurtată... Ridicaţi-l, băieţi. Aşezaţi-l pe scaun în faţa biroului şi flancaţi-l.

– Voi doi, spuse Aaron, cu o nuanţă de reproş în glas uitîndu-se la cei doi gardieni uluiţi ai lui Sam. Nu vreau să vă critic, totuşi cred că aţi putea lua exemplu de instrucţie militară. Aceşti soldaţi sînt neobişnuit de rapizi în perceperea acţiunii, iar tacticile lor neviolente – cum ar fi dezbrăcarea voastră de pantaloni – sînt impresionante.

– Hei, *comandante!* rosti Desi-Doi, afişînd un rînjet larg. Dacă jefuieşti un *gringo* şi-i iei pantalonii, n-o să alerge pe străzi ţipînd ca să atragă atenţia, *clar?*

– De-ajuns, caporal. Umorul cazon nu are succes la combatanţii rezervişti.

– *Frumos!* strigă Desi-Unu.

– Domnule general, zise Pinkus, dacă consideri, ar fi cazul să restrîngem discuţia noastră la dumneata, Samuel şi cu mine.

– Cu totul de acord, domnule, admise Şoimul. Ar trebui să începem o discuţie separată şi cu tînărul nostru prieten.

– Poate că ar fi bine să-l legi – sigur, mai lejer – de scaun, aşa cum a făcut mai devreme domnul Lafferty – pardon, *sergentul* Lafferty!

– Înseamnă că i-ai dat liber tunarului cînd ai vorbit cu Sam.

– Tunarului?... A, da, sergentul de artilerie – da, i-am dat liber.

– Nu-i nevoie de el acum. Sînt eu aici... Aghiotanţi, atenţiune!

– Hei, domnu' *loco*, eşti chiar simpatic.

– *La haleală*, caporal. Băgaţi ceva la ghiozdan şi vă întoarceţi aici într-o oră.

MacKenzie căută în buzunarul pantalonilor, scoase portofelul, extrase cîteva bancnote şi le înmînă lui Desi-Unu.

– Adaug asta la diurna voastră pentru remarcabila eficienţă de care aţi dat dovadă.

– Îs *dinero* ai noştri? întrebă Desi-Doi, uitîndu-se încruntat la bani.

– O plată suplimentară, caporal. E un *adaos* la *dinero* ai voştri, care or să vină mai tîrziu. Aveţi încredere în cuvîntul unui general.

– În regulă, *grande* gheneral, răspunse Desi-Unu. Noi luăm mult, da' cînd *dai* tu?

– Fără acte de nesupunere, tineri camarazi. În ciuda faptului că asocierea noastră pentru această misiune permite un grad de apropiere, alţii s-ar putea să nu înţeleagă asta.

– *Frumos!* Nici eu nu înţeleg.

– Duceţi-vă să mîncaţi ceva şi întoarceţi-vă peste o oră. *Liber!*

Desi-Unu şi Doi dădură din umeri şi se îndreptară spre uşă, cel dintîi uitîndu-se la cele trei ceasuri de la încheietura mîinii stîngi. Şoimul dădu din cap spre Aaron Pinkus.

– Ca prizonier al meu şi, oarecum împotriva... tradiţiei, oaspete al meu, te poţi adresa trupelor dumitale, domnule comandant.

– Al dumitale ce, şi cine sînt eu?... A, da, înţeleg.

Pinkus se întoarse către dezorientaţii Stash şi Knute, care şedeau pe canapea.

– Domnilor, începu el ezitant, căutîndu-şi cuvintele, sînteţi eliberaţi de îndatoririle curente şi v-aş ruga să veniţi la biroul nostru mîine, la ce oră vă convine. Veţi fi plătiţi de serviciul nostru contabil, socotind, fireşte, şi restul serii.

– *Eu* i-aş băga la *carceră!* răcni Şoimul vîrîndu-şi trabucul în gură. Sînt nişte idioţi! Părăsirea postului, incompetenţă şi lipsă de acţiune în toiul luptei – tocmai buni pentru Curtea marţială.

– Noi acţionăm diferit în viaţa civilă, domnule general. Părăsirea postului şi incompetenţa sînt componente ale forţei de muncă de nivel inferior. Altfel, superiorii lor, care sînt deseori mai puţin competenţi, dar vorbesc mai bine, nu şi-ar putea

justifica salariile... Plecaţi, domnilor, şi vă sugerez sincer să studiaţi antrenamentul atît de serios al perechii voastre din echipa generalului.

Stash şi Knute, cu sentimentele rănite, ieşiră în grabă.

– În sfîrşit, domnule general, zise Aaron, sîntem singuri.

– *Mmmfff!* ţipă Devereaux.

– Şi de tine era vorba, Samuel. Oricît de mult aş dori să nu ţin seama de tine, nu mi-e uşor s-o fac.

– Mmmfff?

– Încetează cu gemetele, fiule, ordonă Şoimul. Dacă n-o să mai dai din afurisitul ăla de cap, poţi să-ţi scoţi banda adezivă, fiindcă ai mîinile libere... Nu-ţi face griji, gura o să-ţi rămînă tot acolo, îmi pare sincer rău că spun asta.

La început, apoi într-un acces de bărbăţie, Sam smulse banda, gemu scurt şi începu să-şi mişte buzele în fel şi chip, pentru a se asigura că erau în ordine.

– Parc-ai fi un purceluş costeliv în călduri, adăugă MacKenzie.

– *Tu* parc-ai fi un indian într-un debit de tutun, care tocmai a scăpat dintr-o colibă aflată în carantină! ţipă Devereaux, sărind de pe scaun. Cine dracu' te crezi... Şi ce dracu' vrei să spui – că *eu* sînt autorul tîmpeniilor ălora de pe biroul lui Aaron? Nu te-am văzut şi n-am auzit de tine de ani de zile, vierme împuţit!

– Mai ai încă tendinţa de a deveni nervos cînd eşti stresat, nu-i aşa, băiete?

– În apărarea lui, domnule general, îl întrerupse Pinkus, voi spune că în instanţă e rece ca gheaţa, un adevărat James Stewart, iar bîlbîielile sînt premeditate.

– În *instanţă,* explodă Sam, ştiu ce dracu' fac! În preajma acestui nemernic, n-am ştiut niciodată, pentru că fie nu mi-a spus, fie m-*a minţit* jigodia asta fanatică!

– Foloseşti o terminologie inexactă, tinere. Se numeşte dezinformare în scopul propriei apărări...

– Se numeşte *rahat,* şi-mi provoacă autodistrugerea! Acum răspunde-mi la o întrebare: de ce anume sînt cu

răspunzător – nu, stai aşa –, *pentru ce* sînt eu răspunzător? Cum aş putea fi eu răspunzător pentru cine ştie ce tîmpenie ai făcut, de vreme ce nu ne-am vorbit de ani de zile?

– Tot de dragul clarităţii, interveni blînd, dar hotărît Pinkus, generalul Hawkins a afirmat că eşti responsabil doar în sensul că ai fost spiritul tutelar al acestui proiect, numita influenţă spirituală putînd fi supusă celor mai variate interpretări, în acest fel limitînd sau, eventual, eliminînd orice răspundere sau chiar asociere cu acţiunile propriu-zise.

– Nu mai face pe avocatul cu mutantul ăsta supradezvoltat, Aaron. Singura lege pe care o cunoaşte face ca dreptatea junglei să pară un mic dejun luat într-o grădină englezească de trandafiri. E nebun sadea, n-are pic de moralitate! Ar trebui să-ţi verifici tensiunea, fiule.

– Tu ar trebui să-ţi verifici ţeasta la un atelier de împăiat animale! Acum spune-mi ce dracu' *ai făcut,* şi de ce *eu?*

– Vă rog, interveni iarăşi Pinkus, ridicînd din umeri spre Şoim în chip de scuze. Dă-mi voie să încerc o explicaţie, domnule general. Aşa cum ar face un avocat faţă de altul, eşti de acord?

– Noi, cei de la comandă, ştim mai bine cum să ne conducem oamenii, domnule, răspunse MacKenzie. Sincer vorbind, am nutrit speranţa că îţi vei ordona flancurile şi vei mărşălui cu toboşarul meu în acea direcţie. La drept vorbind, ăsta-i motivul pentru care ţi-am descris esenţa operaţiunii – nu tacticile sau regulile mele de luptă, fireşte, ci obiectivul traiectoriei, cum s-ar spune. Astfel de informaţii esenţiale sînt rareori un secret între oameni ca noi.

– Excelentă strategie iniţială, domnule general. Eşti demn de laudă.

– *Îl lauzi* pe el? strigă Devereaux. Da' ce dracu' face, ia *Roma* cu asalt?

– Noi am făcut asta, Sam, zise calm Şoimul. Îţi aminteşti, fiule?

Ăsta e *un* subiect pe care nu-l vei aborda niciodată în prezenţa mea, general Hawkins, spuse cu răceală Aaron.

– Mi-am imaginat că ştii...
– Crezi că mi-a spus Samuel?
– Pe dracu', nu. Dacă i-ai fi ordonat să se suie într-un avion kamikaze, i-ar fi scos bujiile, nu şi-ar fi dat viaţa.
– Atunci cum de ţi-ai imaginat?
– Tunarul irlandez a descris operaţiunea acoperită pe care ai iniţiat-o la locuinţa lui Sam. De obicei, tunarii încearcă să-şi impresioneze comandantul cu aportul lor.
– Bine, şi?
– Păi, ai menţionat că sergentul l-a legat pe băiat, iar asta m-a făcut să înţeleg că l-ai dat afară pe tunar înainte de a vorbi cu Sam, lucru pe care l-ai recunoscut.
– *Şi?*
– De ce să-l fi legat dacă nu era într-o criză de isterie ca acum? Şi de ce ar fi fost un astfel de funcţionar imperturbabil al tribunalului – o trăsătură a lui Sam pe care nu prea i-o cunoşteam – într-o criză de isterie? Doar dacă acea incursiune a dumitale ar fi dezvăluit ceva despre el, ceva ce n-ar fi vrut să fie cunoscut de nimeni, şi mai ales de dumneata.
– Pornind de la nişte premise evidente, raţionamentul dumitale e remarcabil.
– În plus, atunci cînd Sam mi-a trîntit telefonul în nas, nu l-a închis bine. Am auzit altă voce pe fir – una care nu era mai calmă decît a lui Sam –, iar cînd ne-am întîlnit în parcare, am înţeles că era a dumitale, comandant Pinkus. Ai ţipat mult în după-amiaza aia. Mai ales despre o operaţiune de-a noastră în legătură cu Vaticanul.
– Remarcabil, zise Aaron, dînd din umeri resemnat.
– Remarcabil? urlă Devereaux. Eu sînt aici! Exist! Dacă mă înţepaţi, sîngerez...
– Nu prea e nimerit, Samuel.
– Ce *nu e nimerit?* Stau aici şi-i ascult pe doi refugiaţi din perioada prusacă! Viitorul meu, cariera mea, viaţa mea – toate sînt pe cale să se sfărîme într-o mie de cioburi.
– Foarte frumos, fiule, îl întrerupse Şoimul. Ca imagistică.

– A furat-o de la un dramaturg francez, pe nume Anouilh, interveni venerabilul avocat din Boston. Samuel e plin de surprize, domnule general.

– Încetați! țipă Devereaux. *Cer* să fiu ascultat!

– Ce dracu', băiete, te-ascultă și ăia de la Washington, de la banca de date a armatei, unde păstrează dosarele alea ultrasecrete.

– Am dreptul să nu spun nimic, murmură de-abia auzit Sam, lăsîndu-se îmbufnat pe spătarul scaunului.

– Atunci poate că am eu voie să întrerup tăcerea, dacă tu te-ai retras din discuție, zise Pinkus.

– *Mmmfff,* veni răspunsul printre buzele strînse.

– Mulțumesc... Esența întrebării tale, Samuel, viza materialul furnizat mie de generalul Hawkins. Admit că n-am avut timp să-l citesc cu atenție, dar, din ceea ce am văzut cu un ochi experimentat, care studiază astfel de documente de vreo cincizeci de ani, e de-a dreptul incredibil. Rareori mi-a fost dat să citesc un compendiu mai convingător. Juristul și, totodată, istoricul care a alcătuit materialul ăsta a avut răbdare și imaginație, intuind că, undeva, trebuiau să se afle dosare suplimentare care cuprindeau datele ce lipseau. Dacă totul stă în picioare, concluziile sînt *indiscutabile,* susținute de còpii ale originalului, documente autentice! Unde le-*a găsit* sursa dumitale, domnule general?

– Sigur, sînt numai zvonuri, răspunse Șoimul încruntîndu-se ironic, dar am înțeles că au putut fi descoperite doar în sertarele sigilate ale Biroului pentru Problemele Indienilor.

– Arhivele sigilate...?

Aaron Pinkus îl privi cu asprime pe general, apoi se așeză repede în fotoliu și luă cîteva pagini, ducîndu-le pe rînd aproape de ochi, nu pentru a le studia conținutul, ci altceva.

– Pe bătrînul Abraham, șopti el, cunosc tipul ăsta de filigram... a fost reprodus de un copiator extrem de sensibil, o mașină de ultimul tip.

– Cea mai bună, comandant Pinkus...

Hawkins se opri brusc; era evident că regreta afirmaţia făcută. Privi spre Sam, care îl fixa, apoi îşi drese glasul.

– Presupun că intelectualii ăia – *savanţii* ăia – folosesc cele mai bune dispozitive.

– Ba dimpotrivă, zise Devereaux, pe un ton grav, acuzator.

– Nu contează, domnule general, continuă Pinkus, unele dintre aceste hîrtii – mă refer la cele privind documentele istorice – sînt de fapt reproduceri ale fotocopiilor originale – fotografii ale *fotografiilor!*

– Poftim?

Şoimul începu să-şi toace trabucul în gură.

– În perioada dinaintea apariţiei copiatoarelor, cînd nu se puteau restaura manuscrisele învechite sau deteriorate, nici nu se puteau reconstitui fragmente disparate ca să obţii o copie fidelă, se făceau fotografii, apoi fotocopii, pentru a se înlocui originalele alterate din arhive.

– Comandant Pinkus, nu prea mă interesează chichiţele astea tehnice...

– Ar trebui să te intereseze, domnule general, îl întrerupse Aaron. Sursa dumitale anonimă s-ar putea să fi dat din întîmplare peste o conspiraţie veche de zeci de ani, şi e posibil ca descoperirea lui să se bazeze pe nişte dovezi furate, ce fuseseră încredinţate de multă vreme arhivelor secrete ale guvernului, din raţiuni de siguranţă naţională.

– Cum? murmură Hawkins zăpăcit, simţind privirea lui Sam Devereaux.

– Filigranul acestor fotografii de arhivă arată că e vorba despre un tip rar de hîrtie, cu fir de oţel, destinat să reziste ravagiilor timpului şi condiţiilor de mediu ale locului de păstrare. Mi se pare că Thomas Edison l-a inventat pe la începutul secolului şi a fost fabricat doar pentru folosinţa arhiviştilor, prin 1910 sau 1911.

– Doar pentru asta...? întrebă ezitant Devereaux, cu dinţii strînşi şi cu ochii la Şoim.

– Totul e relativ, Samuel. În acea vreme, cheltuielile pentru

acoperirea deficitului se reduceau la cîteva sute de mii de dolari, hîrtia cu fir de oțel a acestor fotografii fiind extrem de scumpă, reproducerea a mii de documente istorice pe acest suport ar fi devalizat trezoreria. De aceea, a fost selectat doar un număr limitat.

– Limitat la ce, Aaron?

Pinkus se întoarse către generalul MacKenzie Hawkins, într-o atitudine primejdios de asemănătoare celei a unui judecător pronunțînd o sentință.

– La acele documente despre care guvernul a hotărît să nu fie cercetate cel puțin o sută cincizeci de ani.

– Ptiu, *drace!*

Șoimul fluieră încet, lovindu-se cu palma peste pantalonii din piele de căprioară.

– Ce succes! adăugă el, privindu-l binevoitor pe Sam. Nu ești mîndru, fiule, că ai fost „mentorul spiritual", așa cum a afirmat bravul comandant prezent aici, al acestui mare proiect?

– *Ce* blestemat de proiect? zise înăbușit Devereaux. Și ce afurisit de mentor spiritual?

– Păi, Sam, nu mai știi cum vorbeai despre oamenii năpăstuiți de pe pămînt și cît de puțin se făcea pentru a-i ajuta? Cine te auzea ar fi putut spune că toată flecăreala aia de rahat nu era decît un gunoi de stînga, dar eu n-am făcut-o niciodată. Eu chiar ți-am respectat punctul de vedere, fiule, zău că da.

– N-ai respectat niciodată pe nimeni și nimic ce nu te-ar fi putut face praf!

– Nu, nu-i adevărat, băiete, și tu știi asta, îl admonestă MacKenzie, scuturîndu-și arătătorul spre Devereaux. Îți amintești de discuțiile alea pe care le-ai avut cu fetele? Fiecare dintre doamnele alea mă suna și își exprima respectul sincer și afecțiunea pentru tine și pentru formulările filozofice ale compasiunii tale. Mai ales Annie, care...

– *Să nu pronunți numele ăsta în fața mea!* răcni Sam, acoperindu-și urechile cu palmele.

– Nu văd de ce n-aș face-o, fiule. Vorbesc des cu ea, mai

ales cînd se află într-una dintre situațiile alea dificile, pentru care parcă e făcută; ți-o spun eu, Sam, ea chiar ține la tine.

– Cum *ar putea* s-o facă? țipă Devereaux, tremurînd de furie. S-a măritat cu *Iisus,* nu *cu mine!*

– Bătrîne Abraham, psalmodie Pinkus. Eu nu particip la această discuție.

– Ăsta-i alt calibru de armă, fiule, dacă-mi îngădui comparația... Dar ascultă-mă cu atenție, băiete. Am pornit în căutarea celor asupriți, a unui popor ce a fost distrus de sistem, și mi-am dat toată silința să îndrept lucrurile. M-am gîndit că poate o să fii mîndru de mine. Domnul mi-e martor cît m-am străduit.

Șoimul își lăsă bărbia pe gulerul descheiat al jachetei sale cu mărgele, privind abătut covorul de pe podeaua apartamentului.

– *Încetează* cu prostiile astea, Mac! Nu știu ce dracu' ai făcut sau ai încercat să faci, știu doar că *nu vreau* să știu!

– Poate ar trebui să știi, Sam...

– Doar... o clipă, interveni Pinkus, privindu-l pe pocăitul Șoim. Cred că e timpul să caut printre vastele mele cunoștințe juridice și să extrag o anume lege, foarte rar folosită. Pedeapsa pentru cercetarea neautorizată a arhivelor guvernamentale sigilate este de treizeci de ani de închisoare.

– Nu mai spune! zise generalul, cu privirea rătăcindu-i pe covor, de parcă ar fi avut să descopere un model pe fondul albastru.

– Da, o spun, domnule general. Și, pentru că această informație nu pare să aibă vreun efect asupra dumitale, trebuie să presupun că, din fericire, avocatul dumitale are autorizația de a studia documentele la care se referă în compendiu.

– *Eroare!* strigă Sam. Le-a *furat* – e *iarăși* vorba despre povestea aia de rahat cu calculatorul G-Doi. Acest groaznic exemplar de ființă umană, această totală aberație militară, acest infractor legendar a făcut-o *din nou!* Știu asta pentru că îl cunosc – cunosc aerul ăsta de băiețaș murdar, de puști mizerabil care face

pipi în pat şi-ţi spune că a plouat sub pătură. *El e* cel care a făcut-o!

– Judecăţile emise la mînie sînt rareori temeinice, Samuel, zise Pinkus, dînd din cap cu un aer dezaprobator.

– Judecăţile emise în urma unor observaţii obiective, făcute într-o lungă şi chinuitoare perioadă de timp, sînt, în general, incontestabile, afirmă Devereaux. Dacă prăjiturile sînt făcute cu melasă şi-l găseşti pe nemernic cu mîna în castron şi cu degetele lipite, poţi fi al naibii de sigur că ai aflat făptaşul! Recidiva e un termen pe care instanţele de judecată îl cunosc de multă vreme.

– Ei bine, domnule general, continuă Aaron, privindu-l pe Şoim peste rama ochelarilor. Acuzarea pare să fi ridicat o problemă întemeiată, de vreme ce leagă împrejurările actuale de un act anterior pe care dumneata l-ai confirmat, privind furtul dosarelor ultrasecrete. Modelul comportamental e o dovadă limitată, însă acceptabilă.

– Păi, comandant Pinkus, începu MacKenzie, privind chiorîş şi încreţindu-şi buzele, toată vorbăria asta juridică îmi dă ameţeli. Ca să fiu sincer, n-am înţeles nici jumătate din ce-ai spus.

– *Mincinosule!* strigă Sam, trecînd brusc la un ton de lălăială zgomotoasă, ca un copil ce-şi bate joc de altul. Plouă sub pă-turrăă, plouă sub pă-turrăă...!

– Samuel, *încetează,* îl admonestă bătrînul avocat, apoi se întoarse către Şoim şi i se adresă autoritar:

– Cred că putem aranja treaba asta. Curtoazia profesională m-a împiedicat să insist asupra numelui avocatului dumitale incredibil de talentat, însă mă tem că acum va trebui s-o fac. În calitate de reprezentant legal, el poate respinge alegaţiile tînărului meu asociat şi limpezi chestiunea.

– Nu prea e nimerit, domnule, zise Hawkins cu un aer stoic, ca un comandant să-i ceară altuia să trădeze un secret. Astfel de lucruri se întîmplă în eşaloanele inferioare, unde onoarea nu-i atît de importantă, iar coloana vertebrală e mai flexibilă.

– Hai, domnule general, zău, care-i piedica? Acest compendiu, oricît de formidabil, de convingător pare din ceea ce am citit, cu siguranță n-a fost încă probat. Domnul știe că, fără competența avocatului și în absența vreunei solicitări a guvernului, dosarul n-a putut fi înaintat vreunei curți. Aaron se opri, rîzînd încet. Dacă ar fi fost, am fi știut cu toții, iar întregul nostru sistem juridic, ca și Departamentul Apărării, ar fi fost blocat, iar cei implicați ar fi țipat ca niște turbați. Așa că, domnule general Hawkins, nu e nimic de pierdut sau de cîștigat...

Brusc, expresia binevoitoare înghețǎ pe chipul lui Pinkus. Încet, involuntar, aceasta dispăru, ochii i se măriră, iar tenul îi deveni pămîntiu.

– Bătrîne Abraham, te rog, nu mă părăsi, șopti el, fixînd fața imobilă a lui MacKenzie Hawkins. *Doamne* Sfinte, dosarul *a fost* înaintat?

– Într-un anume sens, și-a găsit drumul spre locul căruia îi era destinat.

– Cu siguranță nu putea fi o *instanță* legală.

– Din nou, comandant Pinkus, ai putea găsi susținători ai acestei opinii.

– *E* legală?

– Unii spun că da.

– Dar n-a apărut nimic în presă și, crede-mă, ziariștii s-ar fi bătut pentru o știre atît de importantă. E o catastrofă!

– Ar putea exista o explicație.

– Ce explicație?

– Hyman Goldfarb.

– Hyman *cum?*

– Goldfarb.

– Îmi pare cunoscut, dar n-am nici *cea mai vagă...*

– A fost jucător de fotbal.

În cîteva secunde, fața lui Aaron Pinkus întineri cu douăzeci de ani.

– Adică *Hynie Uraganul? Hercule* evreul...? Chiar îl *cunoști,* Mac... adică, domnule general.

– Dacă-l *cunosc?* Eu l-am recrutat pe nătărăul ăla cu tichie.

– Dumneata?... N-a fost numai cel mai mare fundaş al Ligii Naţionale de Fotbal, ci a detronat şi prejudecata – să spunem a evreului excesiv de prudent. A fost un leu din Iudeea, teroarea apărării – perechea lui Moshe Dayan pe un teren de fotbal american!

– A fost şi un escroc...

– *Scuteşte-mă!* A fost eroul meu la acea vreme, un simbol pentru noi toţi – uriaşul de o mare inteligenţă cu care ne mîndream... Cum adică, a fost un *escroc?*

– Mă rog, n-a fost niciodată acuzat; era cît pe-aci, dar n-a fost dat în judecată. Şi pentru asta există nişte motive.

– Acuzare, *motive?* Ce tot spui acolo?

– Face multă treabă – nu tocmai oficial – pentru guvern. Cert e că eu l-am trimis să lucreze în departamentul ăla, de fapt, pentru armată.

– Eşti bun să fii mai explicit, domnule general?

– În cîteva cuvinte, am constatat nişte scurgeri de informaţii legate de nişte liste de arme pe care nu le puteam descoperi, deşi ştiam de unde proveneau. Am alergat la Goldfarb, care conducea o firmă de consultanţă pentru măsuri de securitate – drace, o poză de-a lui în maiou l-ar fi speriat de moarte pe Godzilla – şi i-am spus să se ocupe de problemă. Nu-ţi mai spun că el şi oamenii lui s-au dus în nişte locuri de care inspectorul general nici nu s-ar fi apropiat.

– Domnule *general,* ce legătură are Hyman Goldfarb cu tăcerea de care a fost înconjurat incredibilul dumitale dosar, cînd ar fi trebuit să işte un scandal monstruos?

– Păi, aşa cum se întîmplă în Oraşul Nebunilor, o situaţie trimite la alta. Adică, reputaţia lui s-a răspîndit ca un foc în pădure aprins cu aruncătoare de flăcări şi, cît ai zice peşte, toată lumea din oraş a început să apeleze la serviciile lui – mai ales unii împotriva altora. Lista lui cu clienţi ai agenţilor guvernamentali este ca un top al personalităţilor din împrejurimile Potomacului. Şi-a făcut o mulţime de prieteni puternici, care n-ar fi admis că

au auzit de el nici dacă le-ai fi smuls părul cu un patent. Obţinc acuzaţii zdrobitoare numai ridicînd o sprînceană... Atunci am înţeles cu adevărat că am putea fi aproape de succes.

– Succes...?

Aaron scutură de mai multe ori din cap, de parcă ar fi vrut să oprească clinchetul clopoţeilor pe care-i auzea.

– Te pot ruga să fii mai clar? stărui el.

– Oamenii lui au venit după mine, comandant Pinkus. A fost o ambuscadă – capturarea şi reducerea la tăcere a obiectivului. I-am citit ca pe o carte.

– Capturare... tăcere, o carte? Au venit după dumneata...?

– *După* ce a fost întocmit dosarul Wopotami – *mult* după aceea! Ceea ce înseamnă că dosarul a fost luat în serios, dar vestea a fost trecută sub tăcere, deoarece viza cercurile cele mai înalte. Aşa că ce fac ei? Îl angajează pe Hymie Uraganul să le rezolve problema. Caută, prinde şi distruge! I-am citit ca pe-o carte.

– Dar, domnule general, etapele juridice iniţiale, cu precedentele şi cazurile nerezolvate şi...

Expresia de pe chipul lui Aaron Pinkus îngheţă, în timp ce cuvintele i se stingeau treptat pe buze.

– O, Doamne Sfinte, n-a fost...? *N-a fost.*

– Dumneata cunoşti regulile, comandant Pinkus. O plîngere împotriva statului are un acces direct, care depinde doar de validitatea argumentaţiei.

– Nu... nu, *nu puteai* s-o faci!

– Mă tem că am făcut-o. Cu puţină muncă de convingere, aplicată unor funcţionari sensibili, am ajuns direct la marele hîrdău juridic.

– Ce *hîrdău?* strigă Devereaux complet zăpăcit. Ce rahaturi mai încearcă *să vîndă* degeneratul ăsta imoral?

– Mă tem că s-ar putea să fi vîndut altcuiva, spuse Aaron cu voce stinsă. A depus acest dosar strălucit alcătuit – bazat pe materiale furate din arhivele sigilate – direct la Curtea Supremă.

– Cred că *glumeşti!*

– Pentru binele tuturor, sper să fie aşa.

Pinkus îşi redobîndi brusc glasul şi ţinuta.

– Totuşi, acum putem să descoperim dedesubturile acestei nebunii. Cine-i avocatul care a întocmit plîngerea, domnule general? Un simplu telefon îi poate dezvălui numele.

– Nu sînt sigur că-i aşa, comandant Pinkus.

– Ce?

– Tocmai a venit aici azi-dimineaţă.

– Azi-dimineaţă...?

– Păi, vezi dumneata, a fost indianul ăsta brav, care mi-a furnizat informaţii greşite, ceea ce-i altceva decît dezinformarea, în legătură cu o mică problemă la examenul de la bară...

– Răspunde-mi la *întrebare,* domnule general! Numele avocatului, te rog!

– El e, răspunse Şoimul, arătîndu-l cu degetul pe Sam Devereaux.

Vincent Francis Assisi Mangecavallo, cunoscut în anumite cercuri selecte drept Vinnie Bum-Bum, avînd şi numele de cod Ragu, director al Agenţiei Centrale de Investigaţii, străbătea cu paşi mari biroul său din Langley, Virginia – un om dezorientat, ale cărui aşteptări fuseseră înşelate. Nu aflase nimic! Care să fi fost greşeala? Planul era atît de simplu, atît de fără cusur. A egal cu B, care-i egal cu C, deci A egal cu C, dar undeva înlăuntrul acestei ecuaţii simple, Hyman Goldfarb şi oamenii lui îşi pierduseră minţile, iar omul lui Vincent, cea mai bună şi inofensivă „umbră“ din domeniu, reuşise doar să se rătăcească! *Big Foot! Abominabilul Om al Zăpezilor!* Ce dracu' păţise Uraganul? Cine îi sucise mintea aia pricepută? Şi unde era gunoiul ăla demn de milă pe care Vincent îl scăpase de o datorie din Vegas şi-l pusese pe un onorabil stat de plată al guvernului, spunîndu-le băieţilor de la cazinou să facă pierdute poliţele

mizerabilului în interesul securităţii naţionale? *În neant,* acolo era! Dar *de ce?*

Micul Joey Strigoiul fusese încîntat la culme cînd auzise asta de la barosanul lui prieten din vremuri de demult, cînd toţi îl foloseau să fileze escrocii, din docurile Brooklyn-ului pînă la cluburile selecte din Manhattan – şi Joey era bun! Putea să fie singur în mijlocul Stadionului Yankee fără să-l observe nimeni, chiar dacă toate locurile din tribune ar fi fost ocupate. Nimeni nu-l observa *vreodată* pe Micul Joey Strigoiul; pur şi simplu se pierdea în decor. Această totală inconsistenţă era un talent, pînă şi faţa lui avea ceva şters, indescriptibil... Dar unde dracu' era? Ar fi trebuit să ştie că-i mergea mai bine alături de vechiul lui prieten Vincent; altfel poliţele puteau să reapară, iar băieţii de la cazinou i-ar fi luat urma. N-avea sens. Nimic n-avea sens!

Sună telefonul, cel ascuns în sertarul din dreapta al biroului directorului. Mangecavallo alergă spre el; îl instalase el însuşi, într-o noapte, cu nişte profesionişti mult mai buni decît aşa-zişii experţi din departamentul de comunicaţii clandestine. De fapt, nimeni din guvern nu avea numărul; îl cunoşteau doar cîţiva tipi cu adevărat importanţi, care făceau să meargă treaba.

– Da! strigă directorul.

– Sînt Micul Joey, Bum-Bum, zise vocea ascuţită de la telefon.

– Unde dracu' *ai fost?* Treizeci şi şase de ore, o zi şi jumătate n-am auzit de tine!

– N-ai auzit fiindcă tot timpul m-am ţinut dintr-un blestemat de loc într-altul, după un nătărău!

– Ce vrei să spui?

– Şi mi-ai mai spus să nu te sun acasă, de altfel nici n-am numărul, şi nici prin centrala telefonică a sediului marilor spioni, corect?

– Da, corect. Şi?

– Şi, între avioane, funcţionari grăbiţi, plata şoferilor de taxi care erau gata să mă scuipe în faţă şi mituirea unui fost poliţist care m-a reţinut cîndva pentru o verificare cu colegii lui

care căutau o limuzină cu o placă de înmatriculare ciudată, nu prea am avut cine ştie cît timp!

– Bine, bine. Spune-mi ce s-a întîmplat. Ai obţinut ceva ce pot folosi?

– Dacă tu nu poţi, eu pot. Jocul ăsta are mai multe piese disparate decît un puzzle, şi valorează mult mai mult decît poliţele alea din Vegas.

– Hei, Joey, poliţele alea fac peste douăşpe mii!

– Ce am eu face dublu, Bum-Bum.

– Nu folosi numele ăsta, da? spuse Mangecavallo, bătînd în retragere. Nu se potriveşte cu biroul în care mă aflu.

– *Nu mai spune,* Vinnie. Poate că şefii tăi n-ar fi trebuit să te trimită la şcoală. Dacă eşti cu nasul prea pe sus, pierzi respectul oamenilor.

– Încetează, Joey. O să am grijă de tine, pe mormîntul tatălui meu.

– Bătrînul tău *trăieşte,* Vinne. L-am văzut săptămîna trecută la Caesar's. Se dă mare în Vegas, dar fără mama ta...

– *Basta*... Nu e în Landerdale?

– Vrei numărul camerei? Dacă răspunde o gagică, să nu închizi.

– De-ajuns, Joey. Limitează-te la afaceri, că altfel poliţele alea or să ajungă la cincizeci de bătrîne, cu tot cu dobîndă, şi nu te mai cunosc, *capisce?* Spune-mi ce s-a *întîmplat.*

– Bine, bine, încercam şi cu marea cu degetul, da, Vinnie?... Ce s-a întîmplat – *Iisuse,* da' ce *nu* s-a întîmplat?

Micul Joey Strigoiul inspiră adînc şi începu:

– Aşa cum ţi-ai închipuit, Goldfarb a trimis o echipă la rezervaţia aia de indieni – mi-am dat seama imediat după ce l-am văzut pe Lopată intrînd pe poarta unei îngrădituri, deasupra căreia scria „Bun venit la Wingwam", şi ducîndu-se direct la chioşcul cu mîncare. Mamă, cît poate să bage-n el *umflatu'* ăla! Imediat a apărut sfrijitul ăla care-şi suflă nasul tot timpul, da-n buzunarul umflat de la şold nu ţine batiste. Pe urmă m-am vîrît printre ei şi-am auzit pe alţi doi prieteni ai lui Lopată, care vorbeau

o engleză ciudată, întrebînd de Vîrful Norilor ăsta de care te interesezi tu; erau foarte curioşi să ştie ce-i cu figurantul ăla... Eu m-am oprit la distanţă şi pe urmă ăia patru – e şi-o muiere între ei – au ieşit repede din chioşcul de suveniruri, au luat-o la goană pe un drum de rahat şi pe urmă a pornit fiecare pe altă cărare...

– Cărare spre closet? îl întrerupse Mangecavallo. Adică mai mult rahat?

– Aşa-i, Bum-Bum, scuză-mă, Vincenzo – rahat şi tufişuri şi copaci, pădure-n toată regula, înţelegi?

– Acolo-i o rezervaţie, presupun...

– Aşa că am aşteptat, şi-am aşteptat, şi-am aşteptat, zise repede Micul Joey.

– Şi eu, Joey! interveni directorul.

– Bine, bine. Pînă la urmă, şeful ăsta indian a apărut din pădure; el trebuie să fie omul tău, Vîrful Norilor, fiindcă purta o frînghie de rufe plină cu pene, care-i atîrna din cap pînă la şale. A luat-o la goană pe drum, pe urmă a cotit la dreapta, şi s-a dus la un cort mare, ciudat, în care a intrat. Ce-am văzut pe urmă, Vinnie, nu-mi venea să cred! Şeful ăsta indian a ieşit cîteva minute mai tîrziu, numai că era cu totul altul.

– Ce tot baţi cîmpii, Micu' Joey?

– Vorbesc serios, Vin. E acelaşi *individ,* da' acum *pare* un contabil miop, în costum şi cu ochelari, cu o afurisită de perucă; avea o valiză mare... Sigur, valiza m-a făcut să înţeleg că o şterge din rezervaţie şi, după cum arăta, am priceput că nu mai vrea să fie indian.

– E lungă povestea, Joey? întrebă exasperat Mangecavallo. Spune-mi dracului esenţialul.

– Vrei ceva de valoarea poliţelor ălora, iar eu trebuie să-ţi dovedesc că ce am face mai mult. Bine, o să scurtez povestea pînă la aeroportul din Omaha, unde şi-a luat un bilet la primul avion de Boston, ceea ce am făcut şi eu. Totuşi, – şi asta e important, Bum-Bum – cînd am ajuns la ghişeu, i-am arătat fetei una dintre insignele mele false de agent federal şi i-am spus că

guvernul e interesat de tipul ăla mare care poartă o perucă stupidă. Cred că peruca a convins-o, fiindcă muierea a fost atît de săritoare încît a trebuit să-i spun că totul e secret și nu-i nevoie să cheme ajutoare. Oricum, am obținut numele de pe cartea de credit a *individului*...

– Dă-mi-l, Joey! exclamă directorul, luînd un stilou.

– Sigur, Vin. M mare – a mic – c mic, K mare punct, *Hawkins, G – e – n* și punct, pe urmă *USA* urmat de *R* mare, pe urmă *e* și *t*. L-am scris pe-o hîrtie, da' nu știu ce-nseamnă.

– Înseamnă că numele lui e nu-știu-cum Hawkins și că e general în rezervă... Sfinte Sisoe, un *general!*

– Mai e ceva, Vinnie, și-ar fi bine să asculți...

– *Trebuie* să ascult! Dă-i drumul.

– Deci, reiau urmărirea în Boston și totul o ia razna. La aeroport, se duce la o toaletă de bărbați, unde se întîlnește cu doi hispanici care purtau uniforme și pe care nu i-am mai văzut; ies cu toții afară, se duc în parcare, se suie într-un Oldsmobile cu număr de Ohio sau Indiana și pleacă. Eu scot repede o hîrtie de cincizeci și i-o arăt unui șofer de taxi, spunîndu-i să urmărească Olds-ul... Șeful ăsta indian cu față de contabil îi duce pe tuciuriii ăia doi la o nenorocită de frizerie; pe urmă, așa să m-ajute Domnul, se duc într-un parc de lîngă rîu, unde barosanu' îi pune pe ăia doi să mărșăluiască pe iarbă ca niște marionete, în timp ce el zbiară la ei. Îți zic, a fost o nebunie!

– Poate că generalul ăsta a fugit de la nebuni; e posibil, să știi.

– Adică a fost trimis la plimbare fiindcă a confundat tancurile cu dirijabile și a dat onorul la camioane?

– Citești mereu despre cazuri din astea. Chiar și unii dintre șefii noștri – cu cît sînt mai sus, cu atît mai rău se tîmpesc. Îți amintești de Fat Salerno din Brooklyn?

– Oho, dacă-mi amintesc! A vrut să facă din sovîrv simbolul statului New York. S-a dus în adunarea legislativă de la Albany văicărindu-se că e discriminat.

– Exact la asta mă gîndeam. Dacă acest M mare a mic C Hawkins, general în rezervă ramolit, este Vîrful Norilor – şi inclin să cred că ai dreptate – avem de-a face cu un alt Fat Salerno, care se plînge la Washington tot de discriminare.

– E *italian,* Vinnie?

– Nu, Joey, nu-i nici măcar indian. Şi ce s-a mai întîmplat?

– Pe urmă, barosanul şi tuciuriii lui s-au întors la Oldsmobile – atunci a trebuit să-i strecor jigodiei de taximetrist încă o hîrtie de cincizeci – s-au dus pe o stradă aglomerată din centru şi au rămas acolo. Numa' că hispanicii au ieşit şi, după ce s-au oprit la o prăvălie de articole bărbăteşti, au intrat într-o clădire mare; şefu'-indian-ajuns-contabil-ochelarist a rămas însă în maşină. Atunci a trebuit să-i mai dau *două* de cincizeci hoţului de şofer, fiindcă zicea că nevastă-sa o să-l bată cu tigaia încinsă dacă nu se duce acasă. După mai bine de-o oră, o limuzină imensă opreşte în faţa blocului şi trei *indivizi* intră în ea; urmaţi de cei doi tuciurii, se duc drept la Oldsmobile şi pleacă după limuzină. Apoi le-am pierdut urma.

– Le-ai *pierdut* urma...? Ce tot *spui,* Joey?

– Nu-ţi face griji, Bum-Bum...

– *Te rog!*

– Scuze. Vincent Francis Assisi...

– Las-o baltă şi pe *asta!*

– Bine, bine, îmi cer scuze din inimă...

– Inima n-o să-ţi mai bată dacă nu-mi spui de ce nu trebuie să-mi fac griji!

– I-am pierdut pe tipii ăia în trafic, da' nu înainte să iau numărul limuzinei, şi tot atunci, n-o să mă crezi, mi-am amintit numele jigodiei de poliţist din Boston care m-a arestat acu' douăzeci de ani şi care, am socotit eu, trebuia să aibă aproape şaptezeci de ani; cu voia Domnului, ar putea să fie în viaţă ca şi mine, de vreme ce avem aproape aceeaşi vîrstă.

– *Detest* poveştile lungi.

– Bine, bine. Aşa că m-am dus la el acasă, care nu era

prea grozavă după atîţia ani de slujbă, şi am închinat un pahar sau două în amintirea vremurilor de demult.

– *Joey,* mă *înnebuneşti!*

– Bine, bine. L-am implorat să-şi pună la treabă legăturile lui din oraş şi i-am dat cinci de o sută, ca să afle a cui e limuzina cu placa aia ciudată de înmatriculare şi, eventual, unde s-a dus cînd era urmărită de Oldsmobile, poate chiar unde era în momentul ăla...O să mă crezi că mi-a răspuns la prima întrebare în pauza dintre două pahare?

– *Joey,* nu mai *rezist!*

– *Calma, calma,* Bum-Bum. Omul mi-a spus că limuzina aparţine unuia dintre cei mai mari avocaţi din Boston, Massachusetts. E un evreu pe nume Pinkus, Aaron Pinkus, considerat un tip extrem de cinstit şi care e foarte respectat de rechinii mici şi mari, atît oficial, cît şi mai puţin oficial. E neprihănit. Doamne, iartă-mă – dar ăsta-i adevărul, Vinnie.

– E o blestemată de pramatie, asta e! Ce ţi-a mai zis poliţaiul?

– Că de vreo douăzeci de minute limuzina e parcată în faţa hotelului Four Seasons, de pe Boylston Street.

– Dar despre Olds şi falsul şef indian? Unde dracu' e el?

– Nu ştim unde-i Olds-ul, Vinnie, da' poliţaiul a vorbit cu ăia de la circulaţie din Midwest şi n-o să-ţi vină să crezi – adică-i *nemaipomenit!*

– Pune-mă la-ncercare.

– Olds-ul aparţine vicepreşedintelui Statelor Unite!

– *Magdalene!* ţipă vicepreşedintele Statelor Unite, trîntind telefonul din biroul său. Unde-i afurisitul ăla de *Oldsmobile?*

– Acasă, iubitule, răspunse cu glas vioi cea de-a Doua Doamnă din camera de zi.

– Eşti sigură, porumbiţa mea?

– Bineînţeles, îngeraş. Chiar ieri a sunat menajera, care mi-a spus că ajutorul grădinarului a avut nişte necazuri cu ea, în

vreme ce mergea pe autostradă. Pur şi simplu s-a oprit şi n-a mai vrut să pornească.

– Doamne, şi a *lăsat-o* acolo?

– Vai de mine, nu, scumpule. Bucătarul a sunat la garaj şi cei de acolo au remorcat-o. De ce?

– Omul ăla îngrozitor de la CIA, al cărui nume nu-l pot pronunţa, tocmai m-a sunat să-mi spună că maşina a fost văzută în Boston, condusă de nişte infractori periculoşi, şi m-a întrebat cînd le-am împrumutat-o. S-ar putea să avem probleme de imagine...

– O să mă *înnebuneşti!* ţipă a Doua Doamnă, năvălind în birou, cu părul răsucit pe bigudiuri roz.

– Trebuie s-o fi furat vreun ticălos! strigă vicepreşedintele.

– Eşti sigur că *n-ai* împrumutat-o vreunuia dintre nemernicii tăi de prieteni, idiotule?

– Pe dracu'! Doar scîrbele tale de prieteni ar fi cerut-o cu împrumut, căţea!

– Învinuirile isterice nu ne vor duce nicăieri, declară autoritar Aaron Pinkus, deşi avea un tremur în glas, în timp ce MacKenzie Hawkins era călare pe Sam Devereaux; genunchii generalului ţintuiau la podea umerii avocatului, iar scrumul trabucului cădea pe faţa schimonosită a lui Sam. Propun să ne răcorim, aşa cum spun tinerii, şi să încercăm să înţelegem poziţia pe care se află fiecare dintre noi.

– Ce-ai zice de o echipă de pompieri, imediat după excluderea mea din barou? zise Devereaux abia suflînd.

– Haide, Sam, spuse Şoimul încrezător. N-or să mai facă asta. Blestemata aia de televiziune a încurcat lucrurile.

– A, am uitat! Ai mai explicat asta – relaţii cu publicul, acum îmi amintesc. Ai zis clar că există şi alte căi, cum ar fi excursii de pescuit rechini în trei, din care numai doi se întorc, sau vînători de raţe pe întuneric, unde apar deodată zeci de şerpi de apă, deşi nimeni nu ştia că trăiesc pe acolo. Mulţumesc, javră turbată!

– Încercam doar să te menţin pe linia de plutire, e în interesul tău, fiule, pentru că ţin la tine. Aşa cum ţine şi Annie, chiar şi acum.

– Ţi-am *spus!* Nu pronunţa *numele* ăsta în faţa mea!

– Zău că eşti lipsit de înţelegere, băiete.

– Dacă-mi permiţi, domnule general, îl întrerupse Pinkus din spatele biroului, ceea ce-i lipseşte acum e o clarificare a conjuncturii, la care are tot dreptul.

– Crezi că poate face faţă, comandant Pinkus?

– Cred că ar fi bine să încerce. O să încerci, Samuel, sau o sun pe Shirley şi-i explic că nu sîntem la spectacolul ăla fiindcă tu i-ai luat limuzina, ai umplut-o cu nişte bătrîni greci joviali, şi m-ai obligat, ca patron al tău, să mă ocup de necazurile tale personale – care, prin extensie, nu sînt inseparabile juridic de ale mele.

– Mai degrabă aş înfrunta o echipă de pompieri, Aaron.

– O decizie înţeleaptă. Aşa aş face şi eu. Înţeleg că Paddy trebuie să ducă perdelele de catifea la curăţat... Lasă-l să se ridice, domnule general, şi dă-i voie să stea pe scaunul meu.

– Vezi cum te porţi, Sam, zise Hawkins, ridicîndu-se cu prudenţă în picioare. Nimic nu se cîştigă prin violenţă.

– Asta-i o contradicţie fundamentală a întregii tale existenţe, Domnule Exterminator.

Devereaux se ridică de pe podea şi se îndreptă şchiopătînd spre fotoliul pe care i-l arăta Pinkus. Sam se aşeză cu o bufnitură surdă, privindu-şi patronul.

– La ce să mă uit şi ce să caut, Aaron? întrebă el.

– O să-ţi ofer o imagine de ansamblu, răspunse Pinkus, traversînd încăperea spre barul cu oglindă îngropat în perete. O să-ţi aduc şi un coniac de treizeci de ani, un mic viciu pe care fermecătoarea ta mamă şi cu mine îl avem, fiindcă o să ai nevoie de efectul unui antidepresiv moderat, aşa cum am simţit şi eu şi mama ta înainte de a-ţi cerceta „bîrlogul din castel". O să-ţi dau chiar o porţie zdravănă, care nu va altera seriozitatea minţii tale de avocat, şocată de ceea ce vei citi.

Aaron umplu o cupă de cristal cu un coniac de un cafeniu închis, o aduse la birou şi-o puse în faţa angajatului său.

– O să citeşti ceva incredibil şi, după asta, va trebui să iei cea mai importantă decizie din viaţa ta. Şi poate că Dumnezeul lui Abraham o să mă ierte – Abraham, despre care eu cred sincer că a încurcat-o rău de tot –, dar va trebui să iau şi eu o decizie importantă.

– Lasă chestiile metafizice, Aaron. Ce caut eu? Care-i imaginea de ansamblu?

– În două vorbe, tinere prieten, guvernul Statelor Unite a furat pămînturile Wopotamilor printr-o serie de şmecherii. Promisiunile s-au transformat în tratate, iar despre acestea din urmă s-a hotărît că n-au existat niciodată, deşi în realitate au fost îngropate în arhivele sigilate ale Biroului pentru Problemele Indienilor din Washington.

– Cine *dracu'* sînt Wopotamii?

– Un trib indian, ale cărui teritorii se întindeau la nord de fluviul Missouri, cuprinzînd pămînturile pînă la o distanţă de o mie de săgeţi de Fort Calhoun, apoi la vest, de-a lungul rîului Platte pînă la Cedar Bluffs, la sud pînă la Weeping Water şi la est pînă la oraşul Red Oak din Iowa.

– Şi care-i şmecheria? Proprietăţile istorice au fost răscumpărate în moneda epocii, aşa cum a stabilit Curtea Supremă în... cred că în 1912 sau în 1913.

– Memoria ta e, ca de obicei, extraordinară, numai că ai un lapsus, cum s-ar zice.

– Niciodată nu am aşa ceva! Sînt perfect... legal, asta-i.

– Te referi la tratate care sînt cunoscute în istorie.

– *Au mai fost* şi altele?

– Cele „îngropate", Sam... Asta se află acum în faţa ta. Citeşte-le, tinere prieten, şi spune-mi părerea ta de jurist perspicace peste vreo oră. Între timp, bea-ţi liniştit coniacul – poate că este tentant să-l dai pe gît, dar nu face aşa, savurează-l. Hîrtie şi creioane ai în sertarul din dreapta sus, iar compendiul începe cu teancul din stînga ta, marcat alfabetic în topurile

succesive de pe birou. O să vrei să-ţi iei notiţe, sînt sigur de asta.

Aaron se întoarse către Şoim:

– Domnule general, cred că ar fi o idee bună să-l lăsăm singur pe Sam. De cîte ori te priveşte, concentrarea lui se risipeşte.

– O fi de vină costumul meu.

– Sînt sigur că există o legătură. Apropo de înfăţişarea dumitale, ce-ai zice dacă l-aş chema pe Paddy – pe sergentul Lafferty – ca să ne ducă la un mic restaurant unde mă duc cînd nu vreau să dau peste cunoscuţi curioşi?

– Stai aşa, comandant Pinkus. Ce facem cu Sam? A avut o zi grea pe cîmpul de luptă, iar un soldat-bun cînd are stomacul e plin, ştii asta.

– Tînărul nostru prieten e adeptul serviciului în cameră, domnule general. Facturile lui confirmă experienţa pe care o are... Totuşi, în clipa asta pare insensibil la foame.

Cu gura căscată şi ochii cît cepele, Devereaux se aplecă peste primele pagini ale compendiului, cu un creion în mînă. Lăsînd creionul să cadă pe birou, şopti:

– Nici unul dintre noi nu va supravieţui. Nu-şi pot permite să ne lase în viaţă.

La vreo cinci mii de kilometri vest şi uşor la nord de Boston, Massachusetts, se află venerabilul oraş San Francisco. Nu e de mirare că statisticile indică faptul că majoritatea celor veniţi de pe Coasta de Est în oraşul din golf e formată din foşti locuitori ai Bostonului. Unii specialişti în demografie pretind că portul faimos, ce aminteşte atît de mult de căminul Corăbiilor Lungi, i-a atras pe aceşti refugiaţi din New England; alţii spun că motivul îl constituie atmosfera academică creată de numeroasele campusuri universitare şi proliferarea cafenelelor literare finanţate de capitalul din Massachusetts; în fine, alţii susţin că magnetismul locului se datorează toleranţei faţă de stiluri de viaţă diferite. Încăpăţînarea celor din Boston s-a făcut de multe ori simţită în

alegeri, împotriva tendinţelor pe plan naţional. Oricum, toate acestea nu prea au legătură cu povestea noastră, cu excepţia faptului că persoana pe care o vom întîlni, ca şi Samuel Lansing Devereaux, a absolvit Facultatea de Drept de la Harvard.

De fapt, ar fi putut să-l întîlnească pe Devereaux, cu nişte ani în urmă, deoarece firma lui Aaron Pinkus era serios interesată de ea şi depunea eforturi s-o angajeze. Din fericire sau din nefericire, persoana respectivă avea alte gînduri, deoarece se săturase pînă peste cap de statutul ei de membră al unei minorităţi care-i tulbura pe profesioniştii din domeniu, ca şi pe universitarii pedanţi. Nu era negresă, nici evreică, nici orientală sau hispanică, nu avea rude mediteraneene, nici strămoşi pe ţărmurile Bengalului sau al Mării Arabiei – toate acestea fiind minorităţile recunoscute ale ghiveciului etnic din Boston. Nu existau cluburi, societăţi, sau organizaţii create pentru a apăra cauza minorităţii ei, deoarece... ei bine, nimeni nu se gîndea la aceasta ca la un grup interesat de afirmare, care era, desigur, cheia exprimării pe plan social. Existau, pur şi simplu, şi îşi făceau treaba, oricare ar fi fost ea.

Era o indiancă americană şi se numea Jennifer Aripăroşie, prenumele „Jennifer" înlocuindu-l pe „Răsărit de Soare", care, după spusele unchiului ei, şeful de trib Ochi de Vultur, îi fusese dat fiindcă ieşise din pîntecele mamei sale o dată cu primele raze ale soarelui, la Midlands Community Hospital din Omaha. În timpul anilor de şcoală, deveni evident faptul că ea şi, mai tîrziu, fratele ei mai mic se aflau printre cele mai dotate vlăstare ale tribului Wopotami, astfel că Sfatul Bătrînilor adună fondurile necesare pentru asigurarea unei educaţii corespunzătoare. Apoi, după ce profitase de înzestrarea ei pentru a se perfecţiona, se grăbise să se întoarcă în Vest acolo unde oamenii nu pretindeau ca indiencele să poarte sari şi să aibă mici puncte roşii pe frunte.

Totuşi, mutarea ei la San Francisco fusese mai mult întîmplătoare decît planificată. Se întorsese la Omaha, fusese admisă în statul Nebraska şi lucra pentru o prestigioasă firmă de avocaţi atunci cînd se întîmplase accidentul. Un client al firmei,

cunoscut fotograf de animale, fusese însărcinat de revista *National Geographic* să cutreiere o rezervaţie indiană modernă şi să facă un fotoreportaj despre fauna acesteia. Fotografiile sale urmau să fie comparate cu imagini din trecut, intenţia evidentă fiind de a demonstra decimarea efectivului animalelor care existau în vremea primilor locuitori ai regiunii. Fotograful era un profesionist experimentat, deşi cam libidinos, şi putea să recunoască o treabă minoră, atunci cînd i se cerea s-o facă; cine dracu' dorea să se uite la imaginile unei naturi muribunde, alăturate unor gravuri romanţioase cu păşuni bogate şi păduri – un paradis al vînătorilor? Pe de altă parte, cu puţină imaginaţie, situaţia s-ar fi putut schimba – fie adăugînd o adevărată călăuză indiană în toate imaginile... fie o femeie *apetisantă* în chip de ghid, aplecîndu-se într-un anume fel... gîndul îi zbură la „Roşcata" Aripăroşie, avocata aia senzaţională care avea biroul lîngă cel al avocatului său şi după care i se scurgeau ochii.

– Ia zi, Roşcato, i se adresase fotograful într-o dimineaţă, vîrîndu-şi capul pe uşa biroului avocatei, folosind porecla cu care i se adresau colegii ei, provenită nu de la părul ei de un negru strălucitor, ci de la nume. Ai vrea să cîştigi vreo două sute de dolari?

– Dacă te gîndeşti la ce cred eu, îţi sugerez să te duci la Doogies, venise replica îngheţată.

– Hei, femeie, m-ai înţeles greşit.

– După zvonurile care circulă pe-aici, cred că nu.

– Pe onoarea mea...

– M-ai terminat.

– Nu, sincer, e o treabă serioasă de la *Geographic*.

– Care arată africani goi. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo femeie albă goală, iar eu îmi fac regulat analizele medicale şi stomatologice, aşa că ştiu ce se publică acolo.

– Greşeşti, doamnă. Caut doar o persoană expresivă pentru un fotoreprotaj despre condiţiile grele de viaţă din rezervaţii. Un avocat de la Harvard, care se întîmplă să fie membru al unui trib

indian, ar putea determina citirea materialelor, şi nu doar frunzărirea lor.

– *Da?*

Astfel că fotoreportajul fusese făcut. În ciuda faptului că Roşcata Aripăroşie era o tînără avocată de mare perspectivă, în legătură cu lumea fotografilor profesionişti dovedea o mare naivitate. Din dorinţa de a-şi ajuta poporul, ea acceptase să se îmbrace cu hainele pe care le alesese fotograful. Refuzase doar să pozeze în bikini în timp ce ţinea în mînă un păstrăv mic şi nu ştiuse să solicite ca fotografiile să-i fie mai întîi prezentate ei, pentru a-şi da acordul, înainte de a fi publicate. Şi mai era un „dar": îl surprinsese pe fotograf pozînd-o aplecată asupra stîrvului unei veveriţe electrocutate, o fotografie care ar fi arătat cu siguranţă mai mult din sînii ei generoşi, sub bluza ţărănească largă, decît îşi putea permite un avocat onest, motiv pentru care îi trîntise omului un pumn zdravăn în gură. Se enervase în asemenea hal, încît declarase şedinţa de pozat închisă. Cu buzele sîngerînde, fotograful căzuse în genunchi, ţipînd:

– E închisă, puiule, dar te rog, *te rog*, mai fă o dată asta!

Articolul apăruse, iar serviciul de abonamente de la *National Geographic* fusese copleşit de un val de solicitări. Reportajul se aflase şi în atenţia unui anume Daniel Springtree, asociatul principal, pe jumătate indian Navajo, de la Springtree, Basl şi Karpas, o firmă de avocaţi destul de importantă din San Francisco. El o sunase pe Jennifer „Roşcata" Aripăroşie la Omaha şi-i expusese părerea lui, care consta în vina de a nu fi făcut destul pentru cei din familia tatălui său. Avionul firmei fusese trimis la Omaha ca s-o aducă pe Aripăroşie la San Francisco pentru un interviu şi, în momentul în care Roşcata văzu că Springtree avea şaptezeci şi patru de ani şi încă îşi mai iubea nevasta de cincizeci de ani, înţelese că era timpul să părăsească Nebraska. Firma din Omaha se dăduse de ceasul morţii ca s-o păstreze, căci după apariţia articolului din *National Geographic,* lista de clienţi a firmei se triplase. Totul fu în zadar.

În acea dimineaţă, tînăra Aripăroşie de la Springtree, Basl

şi Karpas, firmă despre care mulţi credeau că urma să devină în curînd Basl, Karpas şi Aripăroşie, avea în minte chestiuni juridice aflate la ani-lumină distanţă de grijile tribului. Asta pînă cînd sună interfonul şi secretara anunţă:

– Fratele tău e pe fir.

– *Charlie?*

– Chiar el. Spune că-i ceva urgent, şi-l cred. Nici măcar n-a avut răgazul să-mi spună că după voce trebuie să fiu frumoasă.

– Doamne Sfinte, nu l-am mai auzit de săptămîni...

– De luni de zile, domnişoară. Mă bucur cînd sună. Se potriveşte cu mine, şefa. E la fel de frumos pe cît eşti tu de minunată?

– Mai ia-ţi jumătate de oră pauză de masă şi lasă-mă să vorbesc cu fratele meu.

Aripăroşie apăsă butonul aprins pe tastatură.

– Charlie, dragule, ce mai faci? Nu te-am mai auzit de... de luni de zile.

– Am fost ocupat.

– Cu munca la birou? Cum merge?

– E gata. Am terminat.

– Asta-i bine.

– De fapt, am stat cîtva timp la Washington.

– Asta-i şi mai bine, exclamă sora lui.

– Nu, nu e. E rău – *cel mai* rău.

– De ce, Charlie? O firmă bună în capitală ar fi grozavă pentru tine... Ştiu că n-ar trebui să spun asta, dar o să găseşti tu ceva în cîteva zile. Am primit un telefon de la un prieten vechi, avocat în Nebraska, şi mi-a spus că ai luat examenul cu cea mai mare notă! Ce zici de asta, măi, genialule?

– Nu contează, surioară, nimic nu mai contează. Cînd am zis că e gata, m-am referit la mine şi la toate planurile mele pentru o carieră de avocat. Sînt distrus.

– Ce tot spui acolo?... A, e vorba de bani?

– Nu.

– O fată?
– Nu, un tip. Un bărbat.
– *Charlie,* nu mi-aş fi *închipuit!*
– O, Doamne Sfinte, nu e asta.
– Dar *ce?*
– Mai bine hai să luăm masa, surioară.
– La Washington?
– Nu, aici. Sînt jos, în hol. N-am vrut să urc – cu cît vei fi văzută mai puţin cu mine, cu atît mai bine pentru tine... O să mă duc mai întîi în Hawaii, pe urmă o să muncesc pe vapoare şi poate ajung în Samoa americană, unde, cu puţin noroc, n-o să se afle prea multe...
– Rămîi acolo unde eşti, *cap împăiat!* Sora cea mare o să coboare şi o să-ţi scoată *gărgăunii* din cap!

Şocată, Jennifer Aripăroşie îşi fixa fratele, aşezat în faţa ei la masă; rămăsese fără grai, aşa că Charlie încercă să rupă tăcerea.
– Aveţi vreme frumoasă la San Francisco.
– E ploioasă, idiotule... *Charlie,* de ce nu m-ai sunat înainte să te înhăitezi cu lunaticul ăsta?
– M-am gîndit la asta, Jenny, dar ştiam cît de ocupată eşti, iar la început totul părea o farsă grozavă, toţi ne distram copios, iar tipul cheltuia bani şi nimeni nu ne rănea – se frigea puţin cîte unul, dar nu se rănea –, pe urmă, dintr-o dată, n-a mai fost o farsă, şi am ajuns la Washington.
– Parte în litigiu la Curtea Supremă, prezentînd lucrurile într-o lumină falsă, *asta-i!* îl întrerupse sora mai vîrstnică.
– A fost doar de ochii lumii, Jenny; de fapt, eu n-am făcut nimic... doar că m-am întîlnit cu doi judecători – însă neoficial.
– Te-ai *întîlnit* cu...
– *Cu totul* întîmplător, surioară, nu şi-ar aminti niciodată de mine.
– Cum şi de ce nu?
– Hawkins mi-a spus să mă învîrt prin hol din cînd în cînd, în costum de indian – îţi zic că mă simţeam ca un nebun –, iar într-o

zi, judecătorul negru a ieşit, mi-a strîns mîna şi a zis: „Ştiu de unde vii, tinere". O săptămînă mai tîrziu, italianul m-a găsit în hol, şi-a pus braţul pe umărul meu şi mi-a zis cu un aer trist: „Noi, cei veniţi de peste ocean, am fost adesea trataţi la fel de rău ca şi tine".

– O, *Doamne...!* murmură Roşcata Aripăroşie.

– Era mare aglomeraţie acolo, surioară, adăugă repede fratele. O mulţime de turişti şi de avocaţi.

– *Charlie*, eu sînt un avocat cu experienţă; am pledat în faţa Curţii Supreme, ştii asta! De ce n-ai pus mîna pe un telefon să mă *suni?*

– Pe de o parte, fiindcă ştiam că o să te superi şi-o să-mi tragi o săpuneală, dar adevăratul motiv a fost că am crezut că o să pot vorbi deschis cu Mac Clovnul despre toată porcăria asta. I-am explicat că era o cauză pierdută datorită situaţiei mele, care ar fi anulat orice argumente în favoarea compendiului, şi că era o perspectivă la fel de incertă ca şi participarea mea la un rodeo. Ideea mea a fost să solicit imediat o ordonanţă de neprezentare din cauza unor descoperiri ulterioare, ştergînd astfel totul cu buretele... Atîta lucru am învăţat şi eu pe cînd cutreieram sălile paşilor pierduţi. Ăştia ar închide cazul mai repede decît unchiul Ochi de Vultur îşi dă jos cureaua, folosind cel mai vag pretext.

– Ce a răspuns acest Hawkins la propunerea ta?

– Asta-i problema. N-am avut ocazia să i-o expun în întregime. Nu m-ar fi ascultat; ţipa tot timpul, şi cînd mi-a dat pînă la urmă hainele, alea pentru care mi-ai trimis bani cînd lucram...

– *Hainele* tale?

– Asta-i altă poveste. Oricum, am fost aşa de mulţumit că le-am primit şi atît de nervos încît am fugit. M-am gîndit să-l sun mai tîrziu, a doua zi de dimineaţă, şi să încerc să discut cu el.

– Ai făcut-o?

– Plecase. Se *dezintegrase.* Johnny Botdeviţel – ţi-l aminteşti pe Johnny...?

– Şi-acum îmi datorează banii de cauţiune.

– Mă rog, Johnny era un fel de aghiotant special al lui Mac pentru probleme de securitate şi mi-a spus că Hawkins plecase la Boston, dar lăsase instrucţiuni ca, dacă îl sună cineva sau primeşte scrisori de la Washington, să ia imediat legătura cu el la un număr din Weston, Massachusetts – ăsta-i la periferia Bostonului.

– Ştiu unde e. Am stat cîţiva ani la Cambridge, îţi aminteşti? Şi l-ai sunat?

– Am încercat. De patru ori. De fiecare dată n-am auzit decît aceleaşi ţipete isterice ale unei femei şi nişte acuzaţii incoerente, care cred că aveau oarecare legătură cu Papa sau cu un Papă.

– Nu e ceva neobişnuit. Bostonul e predominant catolic, iar în vremuri de restrişte credincioşii caută alinare la biserica lor. Altceva n-ai aflat?

– Nu. După ultimul apel, de cîte ori am încercat, suna ocupat, ceea ce m-a făcut să înţeleg că doamna aia nebună lăsase telefonul deschis.

– Dar asta înseamnă că Hawkins e la Boston... Ai numărul la tine?

– Îl ştiu pe dinafară.

Tînărul îl spuse şi oftă.

– Sînt terminat.

– Nu încă, Charlie, spuse Jennifer, privindu-şi fratele. Mă preocupă, pe bună dreptate, necazul tău. *Sînt* sora ta şi *sînt* avocat, iar în treaba asta, indiferent de ce spune legea, există al dracului de multă vinovăţie prin asociere. Pe deasupra, tu eşti un puşti drăguţ şi, aşa să mă ajute Dumnezeu, te iubesc.

Făcu semn unui chelner, care veni imediat.

– Eşti amabil să-mi aduci un telefon, Mario?

– Sigur, domnişoară Aripăroşie.

– N-o să mă mai vezi mulţi ani de-acum încolo, zise fratele ei. Cum ajung în Honolulu sau Fiji, o să găsesc de lucru pe vapor şi...

– Ah, termină, Charlie, zise Jennifer, în vreme ce Mario puse telefonul în priză și i-l întinse.

Formă numărul și, după cîteva secunde, vorbi.

– Peggy, eu sînt. Poți să stai și două ore la masă dacă-mi rezolvi și mie două probleme. Prima – află numele și adresa persoanei care are numărul ăsta; e din Weston, Massachusetts.

Spuse numărul pe care Charlie îl scrisese pe un șervețel.

– Pe urmă, rezervă-mi un loc la un avion de seară spre Boston – da, am spus Boston, și nu, n-o să fiu mîine înapoi și, ca să-ți anticipez următoarea întrebare, n-o să-mi trimit fratele să-mi țină locul, fiindcă l-ai seduce... A, și Peg, fă-mi o rezervare la un hotel. Încearcă la Four Seasons, cred că e pe Boylston Street – am fost acolo la o petrecere organizată de *Revista de Drept.*

– Jenny, ce vrei *să faci?* strigă Charlie Aripăroșie după ce sora lui închise telefonul.

– Cred că-i evident. Plec la Boston, iar tu o să te duci direct la mine acasă, unde o să stai cuminte lîngă telefon. Alternativa e să pun să fii arestat pentru fraudă și neplata unor debite importante – sau, poate, să găsesc un prieten bun să te păzească. Sincer, cred că închisoarea e preferabilă; prietenul meu e atacant la o echipă de fotbal.

– Refuz să iau în seamă amenințările teroriste și repet: ce *dracu'* ai de gînd să faci?

– O să-l găsesc pe nebunul ăsta de Hawkins și o să-l opresc. A, nu doar pentru tine, Charlie, sau pentru mine, ci pentru poporul nostru.

– Înțeleg. Am ajunge de rîsul tuturor rezervațiilor, i-am spus asta lui Mac.

– Mai rău, frățioare, *mult* mai rău. Tot ce mi-ai spus tu înseamnă o catastrofă. Baza Forțelor Aeriene Offutt, cartierul general al Comandamentului Strategic Aerian, se află exact în centrul marelui plan al acestui general lunatic. Crezi că giganții ăia de la Washington ar sta măcar un minut cu mîinile-n sîn dacă ar auzi fie și vreo aluzie la amestecul în treburile Comandamentului?

– Ce pot ei să facă decît să rîdă în hohote de instanță sau să nu dea faptului nici o atenție și să mă ardă pe mine pentru falsă reprezentare? Adică, ce pot să facă ei?

– Să facă legi noi, Charlie, legi care să distrugă pur și simplu tribul. Pot să înceapă prin a confisca pămîntul pe care-l avem și pe deasupra să mai împrăștie și locuitorii. Ce dracu', s-a făcut asta pentru autostrăzi – chiar și pentru drumuri de țară și poduri peste rîuri, de către politicieni care aveau datorii. Se compară toate astea cu fondurile nelimitate ale Comandamentului?

– Să-i împrăștie...? întrebă încet Charlie.

– Să-i trimită pe oamenii noștri care-ncotro, în case mizerabile și apartamente jalnice, cît mai departe unul de altul, răspunse Jennifer, dînd din cap. Ce mai avem noi – sau ei – acum n-o fi grădina raiului, dar e pămîntul lor. Mulți dintre ei au trăit acolo toată viața și majoritatea au șaptezeci, optzeci de ani. Se afirmă că viețile oamenilor din spatele statisticilor reci justifică interesele naționale.

– Ar putea *să facă* asta Washingtonul?

– Cît ai clipi din ochi; știe toată lumea. Drumurile de țară și podurile peste rîuri sînt doar o picătură din oceanul sumelor adunate din taxe, dar largheța guvernului cînd e vorba despre Comandamentul Strategic Aerian are dimensiunile Lacului Superior.

– Iarăși te întreb, surioară, ce poți *să faci* de fapt în Boston?

– Să pun la cazne un general în rezervă, frățioare, și pe toți cei din jurul lui.

– *Cum?*

– O să știu mai bine după ce o să-i găsesc, dar cred că o să fie ceva la fel de scandalos ca și nebunia lor... Poate că e vorba despre o conspirație pusă la cale de către dușmanii democrației pentru a-l îngenunchea pe onorabilul uriaș și a distruge capacitatea iubitei noastre Americi de a lansa prima lovitură. Apoi fă legătura între terorism și curentele rasiste clandestine, prin depozițiile ticluite ce conduc la intrigile arabilor fanatici și

ale israelienilor revanşarzi, în acord cu politicienii duri de la Beijing, ca şi cu reverenzii Moon, Farrakhan şi Falwell, împreună cu Hare Krishnas, Fidel Castro, pacifiştii de pe Sesame Street – şi Dumnezeu mai ştie cine. Planeta asta geme de nebuni şi nebuni declaraţi, care provoacă reacţii imediate şi pline de patimă. O să avem grijă la audierile preliminare să aruncăm toată vina pe ei.

– *Audieri preliminare...?*

– Aşa cum ai auzit.

– Dar e curată *nebunie,* Jenny!

– Ştiu asta, Charlie, însă e valabil şi pentru ei. Oricine poate da în judecată pe oricine într-o societate liberă, asta-i nebunia şi gloria ei. Nu litigiul e important, ci ameninţarea cu dezvăluirile publice... Doamne, de-abia aştept să ajung la Boston!

10

Desi-Unu bătu cu putere, pentru a treia oară, în uşa apartamentului de la hotel şi ridică din umeri spre tovarăşul lui de arme, Desi-Doi, care-i răspunse cu acelaşi gest.

– Poate domnu' *loco,* marele gheneral, a şters-o, nu?

– La ce bun?

– Are să ne dea *dinero,* da?

– Nu cred c-ar face asta – nu *vreau să cred* c-ar face-o.

– Nici eu, da' ne-a zis să fim aici într-o oră, nu?

– Poate-i mort. Poate ăla, de ţipă tot timpu', i-a făcut felu' şi lui şi lu' bătrînelu'.

– Păi atunci să spargem uşa.

– Şi-o să facem atîta zgomot c-o să vină poliţia şi-o să mîncăm iar halcala aia împuţită o grămadă de vreme. Faci planuri bune, *amigo,* da' nu le ai cu mecanica, te-ai prins ce vreau să zic?

– Ce *mecanico?*

– Doamne, am promis unu' la altu' că vorbim iengleza, nu? spuse Desi-Doi, scoţînd din buzunar o drăcie mică, cu multe

lume, un instrument ce semăna cu un briceag. Aşa că mai bine să hasimilăm, ce-o mai fi şi asta.

Hoţul de automobile Chevrolet se apropie de uşă, aruncînd o privire rapidă pe coridorul pustiu.

– Nu tre' să spargem nici o uşă. Broaştele astea mici de *plastico* – nici o problemă, au o decuplare *migă* dă *plastico.*

– Cum de cunoşti aşa bine uşile dă hotel?

– Am muncit o grăma' ca chelner în Miami. *Gringo* ăia sună la serviciu' dă cameră şi pîn-ajungi cu tava acolo, îs prea beţi să găsească uşa şi dacă duci tava 'napoi ţipă la tine-n bucătărie. Mai bine înveţi să deschizi uşa, nu?

– Bună şcoală ai avut.

– Înainte, am lucrat pîn parcări. *Madre Maria,* alea-s *universidades!*

Desi-Doi răsuci o lamă din plastic alb în spaţiul vertical al broaştei şi deschise încet uşa.

– *Señor!* exclamă el, văzînd persoana dinăuntru. E-n *regulă,* şefu'?

Sam Devereaux stătea ca în transă la birou, cu ochii strălucitori aţintiţi pe paginile din faţa lui.

– Încîntat de revedere, zise el calm, cuvintele neavînd nici o legătură cu concentrarea lui.

– Mai că am spart uşa, şefu'! strigă Desi-Unu. Ce-ai *păţit?*

– Vă rog să nu mă spargeţi şi *pe mine* din nou. Sînt răspunzător de faptele mele – n-am nevoie de voi.

– Haide, *gringo,* continuă Desi-Unu, apropiindu-se de birou. Ce-am făcut noi n-a fost nimica personal, domne. Doar c-am executat ordinele de la gheneralu' *grande,* ştii?

– Generalul *grande* are hemoroizi la gură.

– Nu-i frumos să-i zici aşa, îi ripostă Desi-Doi, întorcîndu-se la tovarăşul lui, închizînd uşa şi punîndu-şi în buzunar indescriptibila unealtă. Unde-s gheneralu' şi omuleţu'?

– Ce... cine? A, s-au dus la masă. De ce nu vă duceţi după ei?

– Fiincă ne-a zis să fim aici într-o oră şi noi sîntem buni *soldados!*

– Aha... da, păi nu pot comenta asta, deoarece funcţia mea nu presupune instrucţia.

– Ce zici? întrebă Desi-Unu, uitîndu-se chiorîş la avocat.

– Cum?... Hei, uite, băieţi, sînt cam ocupat acum, dar aveţi dreptate, nu iau drept ceva personal ce s-a întîmplat. Credeţi-mă, am păţit-o şi eu ca voi.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Desi-Unu.

– Păi, Mac e o persoană puternică; poate fi foarte convingător.

– Ce-i aia un „mac"? O bucată dă carne poa' să vorbească?

– Nu, ăsta-i numele lui. MacKenzie – eu îi spun Mac, ca să-l scurtez.

– El nu-i scurt, spuse Desi-Doi. El *gringo* mare.

– Cred că ăsta-i un aspect al problemei.

Sam clipi de cîteva ori şi se lăsă pe spătarul fotoliului, arcuindu-şi gîtul ca şi cum ar fi vrut să scape de apăsarea pe care o simţea.

– Mare, tare, aspru şi atotputernic – şi-i face pe cei ca voi şi ca mine să danseze cum cîntă el, cînd am putea face altceva mai bun... Voi doi sînteţi şmecheri de stradă, iar eu sînt şmecher de tribunal, şi tot reuşeşte să ne bată.

– El nu bate pă *nimeni!* zise hotărît Desi-Unu.

– N-am vorbit în sens literal...

– Nu dau doi bani pă ce-ai vorbit; el mă face şi pe mine şi pă *amigo* meu să ne *simţim* bine, aşa că ce zici *d-asta?*

– Nu pot să spun nimic.

– Noi doi am vorbit cînd am mîncat turtele alea nasoale făcute dă un blond pă stradă, continuă Desi-Doi, şi-am zis amîndoi la fel. Domnu' *loco* e-n regulă!

– Da, ştiu, zise Devereaux plictisit, întorcîndu-şi privirea spre paginile din faţa lui. Chiar vă place de el, asta-i bine.

– Dă unde vine el? întrebă Desi-Unu.

– De unde vine?... De unde dracu' să știu *eu?* Din armată, de unde?

Desi-Unu și Doi se priviră. Cel dintîi vorbi, adresîndu-se tovarășului său:

– Cum am văzut în fereastra aia cu poze frumoase, corect?

– Zi-i să scrie bine numele, spuse Desi-Doi.

– În regulă.

Desi-Unu se întorsese către Sam:

– Tu, *señor* Sam, fă cum zice-amicu' meu.

– Ce să fac?

– Scrie numele ghenералului *grande.*

– De ce?

– Fiindcă altfel, domne, degetele tale n-or să mai lucreze așa bine.

– Încîntat să vă îndatorez, zise repede Devereaux, luînd un creion și rupînd o pagină din blocnotes. Ăsta e, adăugă el, scriind numele și gradul lui Hawkins. Mă tem că n-am adresa ori numărul de telefon, dar mai tîrziu o să le aflați de la vreo închisoare.

– Vorbești urît despre gheneralu' *grande?* întrebă bănuitor Desi -Doi. Bă, ce nu-ți place dă el? Dă ce fugi și țipi la el și-ncerci să te bați cu el, 'ai?

– Fiindcă am fost un om rău, un om *îngrozitor,* strigă jalnic Sam, cu mîinile întinse rugător. El a fost așa de bun cu mine – *ați văzut* ce frumos vorbește cu mine –, iar eu am fost așa de *egoist!* N-o să mi-o iert niciodată, dar mi-am văzut greșelile și încerc să le răscumpăr făcînd treaba pe care vrea s-o fac – pe care are nevoie s-o fac... O să mă duc mîine dimineață la biserică să mă rog lui Dumnezeu să mă ierte fiindcă m-am purtat atît de urît cu un mare om.

– Hei, *señor* Sam, zise Desi-Doi, cu iertare divină în glas, nimeni nu-i perfect tot timpu', știi? Iisus, El poa' să-nțeleagă asta, corect?

– Poți fi sigur, răspunse Devereaux cu răsuflarea tăiată.

Cunosc o călugăriță care s-a pricopsit chiar și cu compasiunea Lui.

– Ce spui?

– Am spus că bine cunoscuta compasiune a călugărițelor e legată de ce spuneai – asta înseamnă că ai dreptate.

– Asta-i tare, îl întrerupse Desi-Unu, da' eu și Desi-Doi avem niște treburi importante, așa că o să *vamos* și-o să credem ce zice-un om religios – că gheneralu' *grande* e-n regulă, cum zicem noi.

– Mă tem că nu înțeleg.

– Gheneralu' *grande* are să ne dea *dinero*...

– Adică bani?

– Așa e, *gringo*, și noi vrem s-avem încredere-n el, da' tre' să fim *positivo*, știi? Așa că-i zici lu' gheneralu' *grande* că noi ne-ntoarcem mîine – pentru *dinero*, în regulă?

– În regulă, dar de ce nu-l așteptați – afară, desigur?

– Fiincă, ți-am zis, avem treabă și de vorbit... și tre' să știu dacă ne-ncredem în el.

– Ca să fiu foarte sincer, nu vă înțeleg.

– Nici nu trebuie. Spune-i doar ce-am zis, da?

– Sigur.

– Hai, *amigo*, spuse Desi-Unu, întinzînd mîna și scoțînd la iveală cele trei ceasuri. Îți zic eu, nu te mai poți încrede în *nimeni!* Știftu' ăsta dă Rolex e fals!

Cu aceste cuvinte enigmatice, Desi-Unu și Desi-Doi părăsiră încăperea, făcîndu-i lui Sam semne cordiale. Devereaux dădu din cap, sorbi puțin coniac și se întoarse la teancurile de documente de pe birou.

Soarele dimineții se ridica peste linia orizontului la Boston, Massachusetts, enervînd-o pe Jennifer Aripăroșie, care uitase să tragă draperiile la ferestre. Razele nemiloase îi pătrunseră printre pleoape, trezind-o... Uitase pe dracu'. Fusese al naibii de obosită și nu se mai gîndise la asta la ora două dimineața cînd venise buimacă de la aeroport. Patru ore de somn nu-i erau

de-ajuns, dar împrejurările o împiedicau să rămînă în pat. Se sculă, trase puţin draperiile, aprinse veioza de pe noptieră şi studie meniul serviciului de cameră, descoperind ceea ce spera să găsească: programul non-stop. Puse mîna pe telefon, comandă un mic dejun şi se gîndi la ziua care începuse.

Totul se rezuma la scurtcircuitarea unui ticălos de gheneral în rezervă, MacKenzie Hawkins, şi a lepădăturilor care se aflau în spatele lui. Iar ea avea să-i scurtcircuiteze, în reţeaua juridică, oricît ar fi costat-o, indiferent de capcanele juridice pe care le detestase dintotdeauna şi la care nu apela. Dar situaţia actuală era diferită. Deşi veşnic recunoscătoare tribului şi poporului ei – gratitudine ce se manifesta prin supravegherea investiţiilor pe care le făceau aceştia şi prin vărsarea unei treimi din venitul ei în conturile lor –, era furioasă fiindcă nişte străini încercau să speculeze naivitatea şi istoria complicată a tribului, numai pentru a profita. Fratele ei mai mic, Charlie, avea dreptate, deşi îi interpretase greşit mînia. Nu doar pe el avea să-l certe, ea urma să scoată untul din toţi ăia – chiar din incredibil de coruptele lor conştiinţe!

Sosi micul dejun, şi Jennifer se calmă întrucîtva. Trebuia să se concentreze. Avea doar un număr de telefon şi o adresă din Weston. Nu era prea mult, dar era un început. De ce nu trecea timpul mai repede? *Drace,* voia să se apuce de treabă!

Era ora cinci şi jumătate dimineaţa, iar Sam Devereaux, cu ochii roşii, terminase de citit compendiul tribului Wopotami şi acoperise treizeci şi şapte de pagini cu notiţe pe blocnotes.

Of, *Doamne,* trebuia să se odihnească, fie şi pentru a căpăta o anume perspectivă, dacă exista vreuna în toată nebunia asta! Îi vuia capul de sute de fapte relevante şi irelevante, de concluzii, definiţii şi contradicţii. Numai o perioadă de calm i-ar fi refăcut mult lăudata capacitate de judecată şi analiză, care în acel moment era atît de slăbită încît se îndoia că ar fi putut găsi măcar o ascunzătoare la grădiniţă, darămite să-i spună lui Sanford nu-ştiu-cum să nu-l mai bată pe terenul de joacă, aşa cum făcea

cînd aveau amîndoi șase ani. Se întrebă ce se alesese de bătăușul ăla voinic; ajunsese fără îndoială general de armată sau terorist, la fel ca „Nebunul", Mac Hawkins, care-și făcea acum somnul în dormitorul pentru oaspeți al apartamentului din hotel, după ce adusese două sute de pagini ciudate despre un dezastru total, pentru a le supune atenției lui Aaron Pinkus și Samuel Lansing Devereaux. Acesta din urmă recunoștea acum că n-avea să poarte vreodată roba de judecător – decît, poate, ca o ultimă dorință înainte de a fi împușcat în beciurile Pentagonului, la ordinele simultane ale președintelui, Departamentului Apărării, CIA, DIA și al Fiicelor Revoluției Americane. Iar Aaron – bietul Aaron! Nu numai că trebuia s-o înfrunte pe Shirley – în legătură cu absența de la spectacol, dar citise și el compendiul lui Mac, care era o veritabilă invitație la uitare.

Iisuse Atotputernic, *Comandamentul Strategic Aerian!* Dacă imbecilii de la Curtea Supremă dădeau fie și parțial crezare apelului – un apel la conștiință, dar și la legalitate –, porțiuni întregi, dacă nu *întregul* Comandament, aveau să devină proprietatea unui minuscul și sărman trib indian cu stupidul nume de Wopotami! Legea era clară: toate structurile și materialele adăugate ulterior pe o proprietate uzurpată sau furată aparțineau părții sau părților vătămate. Doamne *Sfinte!*

Să se odihnească, poate chiar să doarmă, dacă reușea. Aaron avusese dreptate cînd se întorsese cu Mac pe la miezul nopții, și Sam începuse să-l bombardeze pe Hawkins cu ceea ce trebuia să admită că erau niște întrebări și acuzații ușor isterice.

– Termină de citit, băiete, pe urmă du-te să te culci și mai vorbim mîine. Nimic nu se rezolvă atunci cînd coardele se întind prea tare pentru a găsi nota potrivită; și ca să fiu sincer cu voi, domnilor, diseară mă voi înfrunta cu un episod discordant cînd voi da ochii cu draga mea Shirley... De ce, of, de ce, Sam, mi-ai pomenit de spectacolul ăla infernal?

– M-am gîndit că o să te înfurii pe mine cînd o să afli că nu m-am dus acolo la unul dintre cei mai bogați clienți ai noștri, fiindcă nevastă-sa se dă la mine. Dar nu i-am spus eu lui Shirley.

– Ştiu ştiu, spusese Aaron, bătînd în retragere. Mă crezi că eu i-am spus, fiindcă mi se părea amuzant şi pentru că evidenţia un aspect onorabil al caracterului tău? Cel puţin cinci sute de avocaţi din cîţi cunosc ar stabili imediat o legătură intimă cu doamna, la cea mai mică provocare.

– Sam e în stare de *mai mult*, comandant Pinkus, afirmase hotărît MacKenzie Hawkins. Omul are principii, deşi nu sînt întotdeauna evidente.

– Domnule general, îţi propun încă o dată să ţii distanţa faţă de Samuel, pentru motivele pe care le-am discutat la masă. Dormitorul pentru oaspeţi e foarte confortabil.

– Are şi televizor? Îmi plac filmele de război.

– Nici nu trebuie să cobori din pat. Doar iei telecomanda şi-i dai drumul, dintr-o tranşee confortabilă.

Iisuse, sînt epuizat! îşi zise Devereaux, ridicîndu-se din fotoliu şi luînd-o agale spre dormitorul principal, observînd ca prin ceaţă că Aaron avusese amabilitatea să lase aprinsă veioza de pe noptieră. Închise bine uşa şi se concentră asupra pantofilor: pe care să-l scoată primul, şi cum? Dilema fu rezolvată cînd ajunse la pat şi căzu pe el, cu pantofii în picioare şi cu ochii închişi. Adormi instantaneu.

Apoi, din cotloanele îndepărtate ale unui vid total, ajunse la el un sunet aspru şi continuu de alarmă, crescînd în volum pînă cînd galaxia lui interioară se destrămă cu explozii succesive. Întinse mîna după telefon, observînd că ceasul de cristal de pe noptieră arăta ora opt şi patruzeci.

– Mda, mormăi el.

– Aici e *„Rotunjiţi-vă averea"*, norocosule, *norocosule* ce eşti! ţipă strident vocea de pe fir. În dimineaţa asta, un membru al *marelui* nostru public extrage la întîmplare dintr-o cupă un nume de hotel; apoi cea mai recentă bunică extrage un număr de cameră din altă cupă. Tu eşti, norocosule! Tot ce ai de făcut este să-mi spui ce preşedinte american înalt, cu barbă, a ţinut „Cuvîntarea de la Gettysburg" şi cîştigi un uscător de rufe Watashitti, de la

compania Mitashovitzeu, care, întîmplător, e proprietara acestei *mari* gări! Care-i răspunsul tău, *formidabilule?*

– Du-te dracului, răspunse Sam, clipind în lumina soarelui ce năvălea pe fereastră.

– Taie *banda!* Cineva se ține de farse și părăsește publicul...

Devereaux puse receptorul în furcă și oftă adînc; trebuia să se scoale și să-și citească notele, iar perspectiva aceasta nu-i surîdea. Nimic nu era atrăgător în viitorul lui previzibil, plin de găuri negre, ce aveau să-l înghită, și de fisuri adînci în care avea să cadă, zvîrlindu-se în agonie pentru veșnicie. *Blestematul* de Hawkins! De ce trebuia ca ticălosul ăla de maniac militar să intre iarăși în viața lui?... Unde *se afla* Hawkins? Era greu de crezut că veteranul călit în bătălii nu-și începea ziua fără un răcnet de luptă. Poate că murise în somn – nu, unele lucruri erau prea frumoase ca să se întîmple și în realitate. Mac avea să trăiască veșnic, terorizînd generații succesive de nevinovați. Totuși, tăcerea și MacKenzie Hawkins formau o combinație primejdioasă; nu te puteai aștepta la nimic bun de la un animal de pradă tăcut. Sam se ridică din pat, mai mult sau mai puțin surprins de faptul că era încălțat și se duse șovăitor spre ușă. O deschise cu prudență și-l văzu pe Von Maniac la biroul lui Aaron, într-un halat de casă, bunic cumsecade, privind prin ochelarii cu ramă metalică la acel compendiu abject, prost întocmit.

– Îți începi dimineața citind, Mac? întrebă sarcastic Devereaux, intrînd în cameră.

– Salut, Sam, spuse Șoimul cu căldură, scoțîndu-și ochelarii de parcă ar fi fost un bătrîn profesor pensionar, jovial. Ai dormit bine? N-am auzit cînd te-ai trezit.

– Nu mă lua pe mine cu trucuri răsuflate de viticultor, piton viclean ce ești. În afară de țîrîitul telefonului, cred că mi-ai auzit fiecare răsuflare, iar dacă ar fi fost copaci pe-aici și întuneric, m-aș fi trezit cu ștreangul de gît.

– Fiule, mă judeci greșit, și vreau să-ți spun că asta mă doare teribil.

– Numai un megaloman ar putea face o astfel de afirmaţie, referindu-se de trei ori la sine într-o frază.

– Cu toţii ne schimbăm, băiete.

– Leopardul se naşte cu pete şi moare cu pete. Tu eşti un leopard.

– Cred că-i mai bine decît un piton, nu?... E suc şi cafea pe masă, şi cîteva pateuri cu brînză. Serveşte-te; menţine ridicat nivelul zahărului din sînge, e foarte important, ştii doar.

– Mai nou te ocupi de geriatrie? întrebă Devereaux, ducîndu-se la măsuţa de serviciu şi turnîndu-şi cafea. Vinzi tonice băştinaşilor?

– Eu nu întineresc, Sam, răspunse Hawkins cu o undă de tristeţe în glas.

– Oarecum indirect, tocmai mă gîndeam la asta, şi ştii la ce concluzie am ajuns? Că tu o să trăieşti veşnic, o să fii o eternă ameninţare la adresa planetei.

– E o apreciere impresionabilă, fiule. Există ameninţări bune şi rele, dar îţi mulţumesc pentru statutul pe care mi l-ai rezervat.

– Iisuse, eşti imposibil! mormăi Devereaux, aşezîndu-se pe scaunul din faţa biroului. Mac, de unde *ai luat* tot materialul ăsta? *Cum* l-ai obţinut? *Cine* l-a redactat?

– A, nu ţi-am spus?

– Dacă ai făcut-o, eram atît de şocat încît n-am auzit... Să începem cu materialele din arhivele sigilate. *Cum* le-ai obţinut?

– Ei bine, Sam, trebuie să înţelegi manifestările psihologice ale acelora dintre noi care se spetesc muncind pentru guvern, atît civili, cît şi militari. Încearcă să înţelegi paradoxul în care ne aflăm după mulţi ani de serviciu...

– Treci peste rahatul introductiv, Mac, îl întrerupse cu asprime Devereaux. Vorbeşte clar.

– Sîntem distruşi.

– Asta-i mai clar.

– Cîştigăm pe jumătate din ce-am putea obţine în sectorul privat, iar cei mai mulţi dintre noi cred că realizează ceva la fel

de important ca şi profitul material. Li se spune „contribuţii", adevărate contribuţii profund oneste la un sistem în care credem...

– Opreşte-te, Mac. Am mai auzit toate astea. Aveţi pensii al naibii de bune şi înlesniri, cum ar fi cantine unde puteţi mînca la jumătate de preţ, şi prime generoase de asigurare. În plus, e al dracului de greu să fiţi concediaţi chiar dacă nu sînteţi buni în meseriile voastre.

– Asta-i o perspectivă deosebit de îngustă, Sam, şi aplicabilă cîtorva, nu copleşitoarei majorităţi.

– Foarte bine, zise Devereaux, sorbind din cafea şi privindu-l încruntat pe Şoim. O să recunosc asta. Tocmai m-am sculat după trei ore de somn, mă simt rău, iar tu eşti o ţintă uşoară. Totuşi cum ai obţinut materialele de arhivă?

– Ţi-l aminteşti pe „Falitu" Brokemichael, nu Ethelred, ci Heseltine, cel pe care l-ai acuzat de afaceri cu droguri?

– De-ar fi să trăiesc o mie de ani, n-o să uit numele astea ridicole. Dacă *tu* îţi aminteşti, ei sau *el* m-au trimis la dracu' împreună cu generalul Lucifer, făcîndu-mă să scot din băncile de date vreo două mii de dosare ultrasecrete.

– Da, mă rog, există o oarecare legătură. Vezi tu, atunci cînd armata n-a vrut să-i dea Falitului a treia stea – din cauza ta, tinere prieten, şi a confuziei de nume –, el s-a suit pe cal şi-a zis: „Eu mă retrag!"... Ei bine, pînă şi armata are conştiinţă, ca şi relaţii. Nu poţi pierde un ofiţer reputat lăsîndu-l pur şi simplu să dispară, aşa cum îşi dădea cu părerea zaharisitul ăla de MacArthur în Congres. Vreau să spun că Falitu' nu şi-a vîndut ştiinţa vreunui guvern străin, cum ar fi cel de la Manila, ca să cîştige o groază de bani. Aşa că băieţii de la Apărare i-au căutat o slujbă bătrînului Falit, ceva care să nu-i dea prea multă bătaie de cap, o funcţie care să-i asigure un salariu rezonabil, şi să-şi rotunjească pensia – bani pe care-i merită din plin.

– Nu-mi spune, îl întrerupse Sam. Biroul pentru Problemele Indienilor. *Marele* birou!

– Totdeauna am susţinut că eşti cel mai strălucit locotenent pe care l-am întîlnit vreodată, băiete.

– Eram *maior!*

– Temporar, apoi ai fost degradat de prietenii lui Heseltine. N-ai citit ordinul de trecere în rezervă?

– Numai numele şi data lăsării la vatră... Aşadar, avem o situaţie de *dejà vu;* tu şi cu vicleanul de Brokemichael aţi intrat din nou în viaţa mea... E limpede că *Falitu'* – avînd legături cu tovarăşii de arme – a găsit nimerit să aerisească nişte depozite prăfuite de arhivă şi să scotocească după anumite dosare sigilate.

– A, n-a fost ceva întîmplător, Sam, protestă Şoimul. S-au făcut multe cercetări înainte ca această acţiune să fie considerată necesară. Sigur, deoarece Falitu' era unde era a avut un anume rol stimulativ la început, şi nu pot nega faptul că accesul la datele centralizate ale istoriei indienilor nu m-a ajutat, dar a fost nevoie de luni de zile de investigaţii pentru a dezvălui nişte mistificări teribile, care reclamau nişte decizii energice.

– Decizii cum ar fi pătrunderea ilegală în arhive sigilate, fără hotărîre judecătorească sau mandat.

– Păi, fiule, e mai bine ca anumite operaţiuni să se desfăşoare dincolo de luminile reflectoarelor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Cum ar fi spargerea unei bănci sau evadarea din închisoare.

– Exagerezi, Sam. Alea sînt acţiuni criminale; aici e vorba despre corectarea unei mari nedreptăţi.

– Cine a redactat materialul?

– Cum adică?

– Cine l-a scris? Structura, exprimarea, argumentele, aprecierile... combaterea efectivă a stării de fapt?

– A, asta n-a fost greu, doar că a luat mult timp.

– *Cum?*

– Ce dracu', există tot felul de expresii în cărţile juridice şi un limbaj ciudat, care complică înţelesurile simple, de ajungi să înnebuneşti încercînd să descifrezi nişte absurdităţi, însă arată foarte oficial.

– *Tu* l-ai făcut?

– Sigur. Doar că am mers în sens invers, de la simplu la obscur, cu puţină indignare sinceră strecurată printre rînduri.

– Iisuse *Hristoase!*

– Îţi verşi cafeaua, Sam.

– E un dosar întocmit ca la carte!

– Mă rog, nu-mi dau seama, dar îţi mulţumesc, fiule. N-am făcut decît să iau fiecare frază în parte şi s-o confrunt cu textele din manualele juridice. Ce dracu', oricine ar putea-o face, dacă ar sta să scrie timp de douăzeci şi una de luni fără să-i explodeze creierul de atîtea tîmpenii. Să ştii că mi s-a întîmplat să lucrez şi timp de o săptămînă la o jumătate de pagină, ca să sune bine... Ai vărsat restul de cafea, băiete.

– Aş putea s-o şi vomit, zise Devereaux cu un tremur în glas, în vreme ce se ridica de pe scaun, cu pantalonii pătaţi. Eu sînt abur, nu exist. Sînt doar un aspect al unei dimensiuni nedescoperite, în care ochii şi urechile plutesc în spirale, văzînd şi auzind, dar fără să discearnă formele sau materia, realitatea însăşi fiind o abstracţiune.

– Sună bine, Sam. Dacă adaugi de vreo două ori „pe de altă parte" şi de cîteva ori „fragmente ale primei şi celei de-a doua părţi", ai putea să prezinţi pledoaria asta în faţa instanţei... Te simţi bine, băiete?

– Nu, nu mă simt bine, răspunse Devereaux. Totuşi, trebuie să mă vindec şi să-mi găsesc Karma pentru a străbate încă o zi şi pentru a găsi umbrele din lumină.

– Umbrele *de unde...?* Ai găsit ţigări cu droguri ascunse în dormitorul tău?

– Nu vorbi despre lucruri care-ţi depăşesc înţelegerea, lord de Neanderthal. Sînt un vultur rănit, ce se avîntă pentru desprinderea finală de pămînt.

– Hei, Sam, îmi place. E un adevărat limbaj de *indian!*

– Ei, rahat.

– Acum ai destrămat vraja, fiule. Bătrînii tribului nu aprobă un asemenea limbaj.

– Atunci ascultă *aici,* barbarule anglo-saxon! răcni brusc

Sam, revenindu-şi însă imediat. Îmi amintesc exact cuvintele lui Aaron: „O să vorbim mîine“, aşa a zis, iar „mîine“ nu defineşte o perioadă precisă de timp. De aceea, ca reprezentant al celeilalte părţi căreia i s-a cerut părerea, prefer să interpretez cuvîntul „mîine“ ca avînd un mare număr de ore, de vreme ce sensul implică precizarea „începînd de dimineaţă“, însă fără alte restricţii privind restul zilei, pînă la lăsarea întunericului.

– Sam, să-ţi aduc o pungă cu gheaţă, o aspirină – poate un pahar din coniacul ăla excelent?

– Nu, nu poţi, pacoste ciumată a planetei. O să asculţi hotărîrea mea.

– *Terminarea...?* Ăsta-i jargonul meu, băiete!

– Taci din gură, continuă Devereaux, mergînd spre uşa apartamentului şi întorcîndu-se, în timp ce dizgraţioasa pată de cafea de pe pantalonii deschişi la culoare se întindea penibil. Hotărăsc astfel: întrunirea noastră va avea loc după prînz, ora exactă urmînd să fie stabilită printr-o convorbire telefonică ulterioară.

– Unde te duci, fiule?

– Acolo unde pot găsi singurătate şi izolare, ca să-mi adun gîndurile. Am să mă gîndesc la multe, domnule Monstru. Mă duc acasă, în bîrlogul meu, să fac o baie de abur preţ de o oră, apoi să mă aşez în fotoliul meu preferat şi să cîntăresc lucrurile. *Au revoir, mon ennemi du coeur,* fiindcă aşa trebuie să fie.

– Ce?

– La revedere, generale Găoază.

Devereaux ieşi pe coridorul hotelului, închise uşa şi se îndreptă spre grupul de ascensoare din dreapta. Folosind franceza lui aproximativă cu Şoimul, îi veni în minte Anouil şi concluzia la care ajunsese dramaturgul: există momente cînd nu-ţi rămîne altceva de făcut decît să urli. Ăsta era un asemenea moment, dar Sam refuză să cedeze ispitei. Apăsă butonul liftului cu toată puterea.

Uşa ascensorului se deschise şi Devereaux păşi înăuntru, dînd scurt din cap, neatent, către celălalt pasager – o femeie.

Apoi o privi. Deodată, *fulgerul* străluci în fața ochilor lui și *tunetul* îi sparse timpanele; sîngele și viața reveniră brusc în cadavrul ambulant ce fusese cu doar cîteva secunde în urmă. Femeia era *magnifică!* O Afrodită bronzată, cu un păr negru strălucitor și ochi incandescenți de o culoare luminoasă, năucitoare, cu o față și un trup sculptate de Bernini! Ea răspunse căutăturii lui insistente cu o privire modestă, apoi ochii îi alunecară spre marea pată umedă dintre cracii pantalonilor. Nepăsător la orice altceva în afară de frumusețea ei, dar conștient de slăbiciunea din genunchi, Devereaux spuse:

– Vrei să te măriți cu mine?

11

– Dacă faci un singur pas spre mine, n-o să mai vezi timp de *o lună!*

Cu iuțeala unui polițist de la brigada de moravuri, superba femeie bronzată își desfăcu geanta și scose un mic cilindru metalic. Apoi întinse mîna în care ținea sprayul către fața lui Devereaux, aflată la mai puțin de un metru distanță.

– *Stai* așa! strigă Sam, ridicînd mîinile deasupra capului, într-un gest de rușinoasă capitulare. Îmi pare rău, *te rog,* îmi cer scuze! Nu știu de ce am spus asta... a fost o greșeală involuntară, un rezultat al stresului și epuizării – un accident mintal.

– Se pare că ai avut și unul fizic, zise femeia pe un ton înghețat, aruncînd o privire spre pantalonii lui Devereaux.

– Ce?

Sam înțelese exact ce voia să spună.

– O, Doamne, cafeaua – era *cafea... e* cafea! Știi, am lucrat toată noaptea, pe urmă a apărut clientul ăla turbat – poate că n-o să crezi, dar sînt avocat – și m-a împins; eu tocmai îmi beam cafeaua și mi-am pierdut *echilibrul,* așa că am vărsat-o pe mine. Voiam să plec de-acolo – vezi, eram așa de grăbit, că mi-am uitat haina!

Devereaux se opri brusc, amintindu-şi că nu venise la hotel cu haina; i-o luase vreunul dintre grecii ăia bărboşi.

– De fapt... nu contează, e de-a dreptul ridicol.

– La asta mă gîndeam şi eu, spuse femeia studiindu-l pe Sam. Apoi, calmîndu-se, puse sprayul în geantă. Dacă eşti într-adevăr avocat, îţi sugerez să-ţi cauţi un apărător înainte ca instanţa să-ţi ceară asta.

– Sînt considerat un avocat bun, spuse Devereaux bătînd în retragere şi îndreptîndu-şi spatele, deşi imaginea pe care o oferea era oarecum alterată de mîinile împreunate în faţă, cu care încerca să ascundă pata de pe pantaloni. Chiar sînt.

– Unde? În Samoa americană?

– Poftim?

– Las-o baltă. Îmi aminteşti de cineva.

– Mă rog, începu Sam, puţin mai relaxat şi sincer încurcat. Sînt convins că nu e atît de idiot pe cît par eu a fi.

– N-aş paria prea mulţi bani pentru asta.

Ascensorul încetini, apoi se opri.

– N-aş paria nici un sfanţ, adăugă femeia, în timp ce uşa se deschidea.

– Îmi *pare* rău, repetă Devereaux, ieşind în holul hotelului.

– Nu-i nimic. Ca să fiu sinceră, a fost ca o lovitură de ciocan. Nu m-a abordat nimeni în felul ăsta.

– Înseamnă că bărbaţii din Boston şi-au pierdut vederea, zise Sam bine dispus, fără urmă de viclenie.

– Îmi aminteşti *foarte bine* de el.

– Sper că asemănarea nu e neplăcută.

– Deocamdată *e aşa şi-aşa*... Dacă te duci la vreo întrunire naţională, schimbă-ţi pantalonii.

– A, nu. Acest avocat extenuat o să ia un taxi ca să ajungă întreg acasă, înainte de următoarea cursă de ogari.

– Şi eu iau un taxi.

– Măcar lasă-mă să-i dau eu bacşiş portarului, adăugînd scuzelor mele cîţiva dolari.

– Tipic pentru un avocat. Poate chiar *eşti* bun.

– Nu sînt slab. Mi-aş dori să ai nevoie de o consultaţie juridică.

– Regret, Clarence Darrow, am şi eu clienţi, în exces.

Pe trotuar, după ce-i dăduse bacşiş portarului, Devereaux îi ţinu uşa taxiului ca să urce în maşină.

– Dată fiind purtarea mea incalificabilă, nu cred că ai vrea să ne mai întîlnim.

– Nu e vorba despre purtarea dumitale, avocat, răspunse zîna viselor lui deschizînd iarăşi geanta, şi scoţînd o bucată de hîrtie – spre uşurarea lui Sam –, dar mă aflu aici doar pentru o zi sau două, iar agenda mea de procese e încărcată.

– Îmi pare rău, zise Devereaux, uluit.

Apoi doamna dimineţii lui însorite se întoarse către şofer şi-i dădu acestuia adresa.

– Iisuse *Atotputernic!* şopti Sam şocat, închizînd involuntar uşa.

Întrunire... Clarence Darrow... avocat-agendă de procese! Adresa pe care o dăduse şoferului căţeaua era a *locuinţei* lui!

Stînd încordat pe marginea fotoliului său din Biroul Oval, preşedintele Statelor Unite era supărat, *cu adevărat* supărat, atunci cînd înşfăcă telefonul.

– Ei, *haide,* Reebock, fă ceva, jigodie cu faţă de matol! Curtea Supremă trebuie să-şi asume *anumite* responsabilităţi dacă există chiar o posibilitate îndepărtată să fim atacaţi pe la spate de agresorii ăia din Caraibe, ca să nu mai vorbesc de superputerile din America Centrală!

– Domnule preşedinte, spuse preşedintele Curţii Supreme, cu un accent nazal. Sistemul nostru de aplicare a legii într-o societate deschisă prevede pronunţarea promptă a unei sentinţe privind reparaţiile legale, înlăturarea prejudiciilor trebuind să fie rapidă şi cu compensaţii adecvate. De aceea, audierile în cazul tribului Wopotami trebuie făcute publice. Aş spune că „amînarea justiţiei înseamnă negarea justiţiei".

– Am mai auzit asta, Reebock, n-ai inventat-o tu.

– Serios? Cu siguranţă eu am inspirat-o. Mi s-a spus că sînt renumit pentru aşa ceva.

– Da, mă rog, în direcţia asta...

– Adică a inspirării oamenilor? îl întrerupse şeful Curţii Supreme. Nu mai spune!

– Nu, vorbeam despre lucrurile pentru care eşti renumit, îl corectă preşedintele. Tocmai m-a sunat Vincent Mangee... Mangaa... tipul ăla de la CIA.

– La începutul carierei mele de procuror, domnule preşedinte, era cunoscut drept Vinnie Bum-Bum.

– Nu glumeşti?

– Nu se glumeşte cu asemenea porecle, domnule.

– Cred că nu. Fir-ar să fie, sună de parcă i-ar scădea vreun titlu obţinut la Oxford.

– *Unde?*

– Nu contează, Reebock, dar e chiar o coincidenţă că ai amintit de începutul carierei tale de procuror...

– Un foarte *tînăr* procuror, domnule preşedinte, interveni neliniştit preşedintele Curţii Supreme.

– Da, Vincent înţelege asta. Spunea chiar că s-ar putea să nu aibă acum vreo relevanţă – după atîţia ani –, dar toţi trebuie să ne acoperim spatele, fiindcă treaba asta cu Wopotami o să declanşeze o dezbatere la nivel naţional, adică un scandal teribil!

– Mă tem că asta e problema dumneavoastră, domnule preşedinte, sau, mai corect, responsabilitatea comună a executivului şi a legislativului.

Şeful Curţii Supreme tăcu, apoi adăugă, înăbuşindu-şi un chicot:

– E-n poala ta, iubitule, *hi-hi-hi.*

– *Reebock,* am auzit asta!

– Îmi pare foarte rău, domnule, mi-a intrat o insectă în nas... Încercam doar să explic faptul că noi nu sîntem o Curte de oameni politici. Nu noi facem legile, noi le *aplicăm,* în marea tradiţie a partizanilor interpretării stricte a Constituţiei. Şi, aşa cum ştiţi, unii membri ai Curţii sînt ferm convinşi că dosarul Wopotami trebuie întocmit pe fundamentul solid al dreptului

constituțional, deși n-au ajuns, cu siguranță, la niște decizii finale și mai bine n-ar face-o. Totuși, desfășurarea audierilor cu ușile închise ar fi considerată drept *o interpretare* a acelui remarcabil document, așa cum procedează mizerabilii ăia de liberali, fără a reflecta la adevăratul său scop.

– La naiba, știu asta, spuse președintele, lungind cuvintele pe un ton jalnic; asta l-a întors pe dos și pe Vincent. Toate opiniile voastre personale vor fi studiate de savanți, editorialiști și, fir-ar să fie de oraș de rahat, de toată lumea! S-ar putea să ai necazuri, Reebock!

– *Eu?*... Eu nu susțin blestemăția asta! Colegii mei care gîndesc corect și cu mine vom aduce argumente pînă-i vom îngropa pe idioții ăia ipocriți care ne tot aruncă în față chestia aia cu „conștiința colectivă". O să-i alungăm de la Curtea Supremă înainte de-a ne da bătuți, iar ei știu asta. Iisuse Hristoase, crezi că dau pe aborigenii ăștia cu săgeți măcar o ceapă degerată? Nu-s cu nimic mai buni decît *negroteii!*

– Asta și-a închipuit și Vincent...

– Ce și-a închipuit?

– Se pare că, pe vremea cînd erai un tînăr procuror, se putea distinge un model clar în rechizitoriile cazurilor pe care le-ai judecat...

– Cu o listă de condamnări de invidiat!

– Aproape în totalitate pentru negri și hispanici, completă președintele.

– Da, ce dracu'. I-am făcut praf pe nemernicii ăia! Ei comiteau toate crimele, știți doar.

– *Toți* ăia?

– Hai să zicem așa... ăia pe care-i urmăream pentru binele țării. Dacă aveau cazier, nu puteau vota!

– Și Vincent s-a gîndit la fel.

– Unde vreți să ajungeți, domnule președinte?

– Sincer, Vincent încearcă să te protejeze, să ți protejeze locul în istorie.

– *Ce?*

– Deşi te-ai dovedit cel mai sever dintre partizanii aplicării stricte a Constituţiei eşti împotriva Wopotamilor; mi s-a spus chiar că refuzi să citeşti compendiul lor. Asta din cauză că nu-s cu nimic mai buni decît *negroteii?* Chiar vrei să fii pomenit în cărţi drept rasistul preşedinte al Curţii Supreme care votează împotriva dovezilor prezentate, din cauza culorii pielii reclamantului?

– Cine ar putea *să gîndească* aşa? întrebă neliniştitul campion al dreptului constituţional. Întrebările mele vor fi pline de o compasiune care nu va ţine cont de realitatea concretă, cum sînt convins că va fi sentinţa Curţii Supreme, pronunţată cu cel puţin trei voturi „pentru". Ţara va înţelege. Audierile trebuie să fie deschise.

– O să mai reziste oare tot rahatul după publicarea listei condamnărilor excesive pe care le-ai aplicat minoritarilor de culoare pe cînd erai tînăr procuror – mai ales dacă acea listă va dezvălui faptul că alegeai frecvent juraţii dintre cei care judecaseră rareori vreun caz?

– O, Doamne... Dosarele alea ar putea ieşi la *suprafaţă?*

– Nu dacă-i dai lui Vincent timp să le distrugă. Din motive de securitate naţională, desigur.

– Ar putea *să facă* asta?

– El spune că da.

– Timp?... Nu ştiu ce-ar spune colegii mei dacă aş amîna audierile publice. Nu pot să mă arăt refractar, ar părea... Doamne fereşte... suspect.

– Vincent înţelege şi asta. Ştie că există cîţiva membri ai Curţii care nu-ţi prea înghit „gogoşile" – cred că-i un termen peiorativ, Reebock.

– Iisuse, sînt compromis fiindcă am făcut ce *trebuia?*

– Pentru motivele eronate, domnule preşedinte al Curţii Supreme. Vincent a mizat pe asta. Ce să-i transmit?

– Cît timp crede că o să-i ia să... hai să zicem, să îndepărteze materialele greşit interpretate, care ar putea duce la concluzii eronate?

– Pentru o treabă amănunțită, vorbea de un an...
– Curtea Supremă o să se *revolte!*
– O să accepte şi o săptămînă.
– Aşa să fie.
– Se descurcă el.

Mangecavallo se lăsă pe spătarul fotoliului şi îşi aprinse din nou trabucul Monte Cristo. Pentru moment era satisfăcut. Văzuse lumina acolo unde toţi ceilalţi, inclusiv Hynie Uraganul, remarcaseră doar norii întunecaţi ai confuziei. Dacă ţăcăniţii de la Curtea Supremă, care probabil că stăteau şi acum aplecaţi asupra dosarului sălbaticilor Wopotami erau curaţi ca lacrima, trebuia să existe altă cale de a cîştiga ceva timp pentru a-l prinde pe acest fals Vîrf al Norilor şi fie să-i găurească pielea, fie să-i încurce planurile atît de rău încît tipul să revoce întreaga afacere, şi să accepte că totul a fost o foarte mare escrocherie. Verificarea celor cinci sau şase scrîntiţi suspecţi nu-l dusese nicăieri, aşa încît trebuia să caute în altă direcţie, în direcţia „marelui măscărici"! Nu era posibil ca *fascistul* ăla să voteze pentru Wopotami; doar dacă nu se ţicnise. Şi dacă nu se ţicnise, cine putea să-i schimbe gîndurile? Poate că cineva ar fi putut afla.

Cîştigaseră o săptămînă, ceea ce era aproape tot ce putea spera. Şi o săptămînă ar fi fost de ajuns, de vreme ce Micul Joey Strigoiul îl zărise pe generalul de balamuc Macaroană, cu penele de Wopotami atîrnîndu-i pînă la fund, în Boston, unde, aşa cum ştie toată lumea, accidentele aveau loc cu o frecvenţă alarmantă. Poate că nu ca la New York, L.A. sau Miami, dar destul de ridicată. Mangecavallo scoase trei rotocoale perfecte de fum şi se uită la ceasul cu diamante. Strigoiul mai avea două minute pînă la ora stabilită pentru a suna; telefonul nevăzut ţîrîi în sertarul din dreapta jos al biroului directorului. Acesta se aplecă, îl deschise şi luă receptorul.

– Da?
– Sînt Micul Joey, Vin.
– Tre' să aştepţi mereu pînă-n ultima secundă ca să suni?

Ţi-am spus că am o întrunire la nivel înalt la ora zece şi m-ai făcut să-mi pierd răbdarea. Dacă sunai cînd erau băieţii în costume aici?

– Le-ai fi spus că-i o greşeală.

– Cap de *pazzo,* nu vedeau telefonul!

– Păi angajezi spioni orbi, Vinnie?

– *Basta.* Ce-ai aflat? Repede!

– Ohoho, o grămadă, Bum-Bum...

– Ţi-am *spus...*

– Scuze, Vincenzo... Am luat o cameră la hotelul ăla elegant, cum ţi-am zis.

– N-o mai lungi, Joey. Ştiu că ai luat o cameră noaptea trecută, lîngă apartamentul evreului, şi?

– Foarte multă *activitate,* Vin! Marele general şi şef de trib indian e aici, cu evreul; au ieşit pentru vreo două ceasuri aseară. Pe urmă, soldaţii şefului s-au întors şi au plecat după ce au vorbit cu altcineva dinăuntru, înainte să revină şeful şi evreul. Apoi bătrînul evreu a plecat, lăsîndu-l pe şef cu ăla care era înăuntru, da' pînă atunci s-au auzit multe ţipete – de-a dreptul isterice – şi-abia *după aia* a plecat evreul şi totul a fost *silenzio.*

– Vrei să spui, Joey, că baza acestei teribile *cospirazione* se află chiar în apartamentul de lîngă tine, da?

– *Da,* Bum-Bum!... Scuze, Vin, da' aşa îmi vine, ştii ce vreau să zic, din vremuri de demult.

– *Basta.* Altceva, deşi cred că avem tot ce ne trebuie. Poţi afla cine era secătura dinăuntru – poate vreo tîrfă?

– *Oho,* Vinnie, nu era nici o tîrfă, fiindcă l-am *văzut.* Era un bolnav mintal, o adevărată *legumă.*

– Ce tot spui?

– Ca de obicei, am lăsat uşa crăpată vreo doi centimetri, poate doi şi jumătate, poate...

– *Joey!*

– Bine, bine. L-am văzut *pe ţicnit* ieşind şi ducîndu-se la lift?

– De aia-i bolnav mintal...?

– Nu, Vin, din cauza pantalonilor.

– *Ce?*

– Se pişase pe el! Pete mari şi umede pînă la genunchi – pe amîndoi cracii. Adică a ieşit în lume cu pantalonii plini de pişat! Dacă ăsta nu-i gest de bolnav mintal, spune-mi tu ce e, Bum-Bum?

– E zdruncinat, asta e, conchise isteţul director al Agenţiei Centrale de Investigaţii. Pe-aici pe la mine i se zice „epuizare operativă" sau, uneori, „stres sub acoperire", depinde de misiune.

Telefonul principal al lui Mangecavallo bîzîi; era legătura cu secretara.

– Mai am cîteva secunde, Micu' Joey. Încearcă să afli cine-i jegosul cu pantalonii pişaţi, da?

– *Ştiu* cine e, Vinnie! M-am dus la recepţie şi m-am dat drept un prieten preot care-l căuta în legătură cu o dramă personală şi l-am descris, deşi n-am făcut caz de pantaloni... Mă gîndeam să-mi pun un guler de preot, ştii din care, da' mi-am zis că o să dureze prea mult...

– *Joey!* răcni Mangecavallo. *Opreşte-te* imediat! *Cine* e?

– Îl cheamă Devereaux, da' mai bine ţi-l zic pe litere. E un avocat priceput de la firma evreului.

– E un feroce trădător antiamerican, asta e, afirmă directorul, scriind numele pe care i-l silabisea Strigoiul.

Telefonul sună din nou, vizitatorii îşi pierduseră răbdarea.

– Fii cu ochii în patru, Micu' Joey. Ţinem legătura.

Mangecavallo închise şi puse telefonul privat în sertar apoi o sună de două ori pe secretară – semnalul că îi primea pe subordonaţi. Apoi luă un pix şi scrise cu majuscule alt nume sub cel al lui Devereaux. BROOKLYN! Se săturase; era timpul să recurgă la profesionişti.

Colonelul Bradley „Haiosu'" Gibson, pilotul aparatului EC-135 aflat încă în aer – „Oglinda" operaţiunilor globale ale Comandamentului Strategic Aerian, urlă în microfonul staţiei radio:

– Idioţilor, v-aţi dus să luaţi prînzul pe ultimul quasar de dincolo de *Jupiter?* Sîntem în aer de cincizeci şi două de ore, am alimentat de trei ori şi ne-am cerut scuze în şase limbi, dintre care două nici nu se aflau în blestematele de computere! Ce dracu' se *întîmplă?*

– Te auzim clar şi tare, colonele, veni răspunsul de la turnul de control Offutt, pe banda radio FUT, cunoscută şi drept Frecvenţa ultra tropopauzică!* care, din nefericire, avea tendinţa de a capta programele de desene animate ale televiziunii mongole, însă altfel acoperea toată zona Pacificului. Am rezolvat foarte eficient plîngerile în acest sens. E un mare noroc că n-aţi fost doborîţi de rachete, ce ziceţi?

– Dă-mi-l pe marele şef la aparat sau vă blochez ecranele pe imagini din Pago Pago şi trimit după nevastă şi copii! Îmi *ajunge – ne* ajunge!

– Uşor, colonele, mai sînt cinci avioane în aceeaşi situaţie dificilă. Gîndeşte-te şi la ei.

– O să-ţi *spun* ce gîndesc despre ei. Gîndesc că o să ne întîlnim şi o să ne îndreptăm spre cea mai îndepărtată zonă a Australiei, o să vindem la licitaţie ţevăria asta electronică, la cele mai mari preţuri, şi-o să avem suficienţi bani să ne facem propria noastră ţară!... Acum dă-mi-l pe măscăriciul ăla de comandant la telefon!

– Sînt aici, colonel Gibson, se auzi o voce. Am vorbit cîte puţin cu fiecare echipaj aflat în aer.

– Tragi cu urechea, generale? Nu e ilegal?

– Nu în dispozitivul ăsta, zburătorule... Haide, Haiosule, cum crezi că mă simt eu?

– Cred că îţi simţi fundul într-un fotoliu moale, dintr-o clădire aflată pe pămînt sigur, aşa cred că te simţi, Owen.

– Presupun că mai crezi şi că eu am dat ordinele astea, nu-i aşa? Ei bine, o să-ţi spun un mic secret privind securitatea

---

*Derivat de la „tropopauză" – graniţa dintre troposferă şi stratosferă. (n.t.).

națională: nu am voie s-o fac. Ordinele mi-au fost transmise mie – codul Roșu *Plus.*

– Ca să mă repet, ce *dracu'* se întîmplă?

– Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, dar nu pot, fiindcă n-am înțeles o vorbă din ce spuneau fulgarinele alea – mă rog, am înțeles cuvintele separat, dar nu și sensul lor, luate împreună.

– Ce *fulgarine?*

– Iarăși n-o să mă crezi. Aici e cald ca-n iad, dar ei stăteau cu trenciurile pe ei și pălăriile pe cap.

– Owen... *Generale* Richards, zise pilotul cu blîndețe. Ai fost în ultima vreme pe la spitalul bazei?

În biroul său, comandantul CSA oftă în timp ce-i răspundea pilotului aflat la o mie trei sute de kilometri spre vest și doisprezece kilometri altitudine.

– În fiecare clipă blestemată cînd sună telefonul roșu îmi vine să-mi dau demisia.

În clipa aceea, telefonul roșu bîzîi, iar beculețul roșu începu să pîlpîie.

– Doamne Sfinte, iar începe!... Rămîi pe fir, Haiosule, nu te duci nicăieri.

– Nu renunț la Australia, Owen.

– Ah, taci din gură, ordonă comandantul CSA și ridică receptorul telefonului roșu. Cartierul general, la telefon generalul Richards.

– *Dă-i* jos, scoțianule! strigă, gemînd și gîfîind, secretarul de stat al Apărării. Dă-i *pe toți* jos!

– Poftim, domnule secretar de stat?

– Ți-am zis să-i aduci înapoi, soldat! Am obținut o clipă de răgaz, așa că retrage-te de pe poziții pînă cînd te sun eu din nou, și-atunci să fii pregătit să ridici în aer toată *flotila!*

– Flotila, domnule?

– Flotila, sau cum naiba i-o zice!

– Nu, domnule secretar de stat, zise Richards, cu un calm ce puse brusc stăpînire pe el. Dumneavoastră o să mă ascultați,

– *Ce* ai spus, domnule?

– M-aţi auzit bine, domnule, iar gradul meu este de „general“, altceva decît civilul „domn“, chiar dacă nici unul din termeni nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră.

– Eşti *insubordonat?*

– În cel mai deplin înţeles al vocabularului meu, domnule... De ce vă suportăm pe voi, birocraţii de la Washington. E ceva ce n-o să înţeleg niciodată, dar mi s-a spus că e hotărît undeva, de către cineva care nu se întîlneşte niciodată cu unul ca dumneavoastră, iar eu n-o să vi-l prezint fiindcă toate regulile s-ar schimba, şi nici nu sînt sigur că e o idee prea bună.

– Eşti *bolnav,* soldat?

– Da, sînt bolnav, şoarece smiorcăit cu un moţ pe ţeasta aia mică, *îmbolnăvit* de voi, politicienii stupizi, care credeţi că ştiţi mai multe despre meseria mea decît ştiu eu după treizeci de ani petrecuţi în uniforma asta! Şi poţi să pariezi pe noada ta că o să-i dau jos pe toţi, *scoţianule,* şi aş fi făcut-o chiar dacă nu m-ai fi sunat!

– Eşti *concediat,* soldat!

– Bagă-ţi capul într-un closet, cu tot cu moţ, *civilule.* Tu *nu mă poţi* concedia. Mă poţi degreva de răspundere, şi mă rog la Domnul s-o faci, dar nu mă poţi concedia. E scris în contractul meu. La revedere şi să-ţi fie blestemată ziua!

Generalul trînti receptorul roşu şi se întoarse la legătura prin radio.

– Mai eşti acolo, Haiosule?

– Sînt aici şi te-am auzit, *independentule* Richards. Eşti pregătit pentru munca la closete?

– Dar nemernicul ăla o fi pregătit pentru conferinţa mea de presă?

– Bine gîndit, caporal... Înţeleg că ne întoarcem.

– Toată lumea. Reluăm operaţiunile obişnuite începînd din clipa asta.

– Sun-o pe nevastă-mea, vrei?

– Nu, o s-o sun pe fata ta; ea are mintea mai limpede. Soţia ta crede că ai fost doborît deasupra Mongoliei şi adus în raclă.

– Ai dreptate, vorbeşte cu puştoaica. Şi spune-i să poarte fuste mai lungi.

– Terminat şi închis, colonele.

Generalul Owen Richards închise receptorul radio şi îşi împinse fotoliul înapoi, mulţumit de sine. S-o ia dracu' de carieră, trebuia să facă de mult ceea ce făcuse acum. Viaţa de civil nu era atît de rea, deşi trebuia să admită că n-avea să-i fie uşor să-şi pună uniforma în dulap. Putea să trăiască cu soţia lui oriunde dorea – unul dintre piloţi îi spusese că Samoa americană era un loc grozav. Totuşi, avea să-i fie greu să părăsească singurul lucru pe care-l iubise, în afară de soţie şi copii. Aviaţia era *viaţa* lui – la *dracu'* cu ea! Şi, desigur, telefonul roşu explodă. Richards ridică receptorul, fierbînd de furie.

– Ce este, chelios blestemat?

– Mamă, fir-ar să fie, Doamne Sfinte, e vreo şansă să răspunzi la un telefon prietenesc?

– *Ce?*

Vocea îi era cunoscută, însă Richards n-o putea identifica.

– Cine dracu' *e?*

– Cred că mi se spune comandantul tău suprem, generale.

– *Preşedintele?*

– Poţi paria pe şosete că aşa e, planoristule.

– Planorist?

– Au altă uniformă, dar cam acelaşi echipament, generale, cu excepţia aparaturii de înaltă clasă.

– *Echipament?*

– Las-o mai moale, pilotule. Eu făceam aşa ceva pe vremea cînd tu erai în scutece.

– *Doamne,* sînteţi chiar al lui.

– „El“ e corect gramatical, Owen. Ştiu asta fiindcă mi-a spus secretara.

– Îmi pare rău, *domnule!*

– Să nu-ţi pară, generale. Eu trebuie să-mi cer scuze. Tocmai am vorbit cu secretarul Apărării...

– Înţeleg, domnule. Sînt înlăturat de la comandă.

– Nu, Owen, el *este* înlăturat. Mă rog, nu tocmai, dar nu mai ia nici o decizie în ce te priveşte fără să discute cu mine. Mi-a povestit ce i-ai spus; eu n-aş fi vorbit mai bine decît tine nici dacă i-aş fi pus la treabă pe cei mai buni redactori ai mei de discursuri. Dacă mai ai probleme, mă suni direct, ai înţeles?

– Am înţeles, domnule preşedinte... Hei, dar sînteţi *grozav!*

– Să zicem doar că am aplicat o mică pedeapsă – dar, pentru numele Domnului, să nu mă citezi.

Sam Devereaux îi dădu zece dolari portarului, ca să fluiere în toate direcţiile după un taxi. Timp de trei minute nu opri nici unul, deşi două trecură în viteză pe lîngă un Sam înşelat, postat în mijlocul drumului; şoferii îi priviseră fix pantalonii. Se întoarse lîngă portar. Un cuplu sosi în faţa hotelului, numita pereche deveni agitată cînd Sam le smulse valizele din portbagaj şi le ignoră obiecţiile, preferînd să sară în taxi şi să strige adresa lui din Weston.

– De ce dracu' te-*ai oprit?* răcni Devereaux după cîteva blocuri.

– Păi, altfel îl loveam pe cretinul din faţa mea, răspunse şoferul.

Începuse, ca întotdeauna, traficul aglomerat de dimineaţă, amplificat de aberantele sensuri unice, ce-i obligau pe şoferii care nu cunoşteau zona să facă optsprezece kilometri ca să ajungă la o adresă aflată la cincizeci de metri distanţă.

– Ştiu o scurtătură care dă în drumul spre Weston, zise Sam, aplecîndu-se în faţă şi luînd în braţe spătarul scaunului.

– Toată lumea din Massachusetts o ştie, amice, şi dacă n-ai o armă la tine, dă-te dracului la o parte de lîngă mine.

– Fără arme, fără amenințări. Sînt doar o persoană cumsecade și foarte grăbită.

– Mi-am închipuit că ești „grăbit“ după ce ți-am văzut pantalonii. Dacă mai ai vreo „grabă“, dă-te jos din mașină!

– Nu... *nu,* e cafea! Am vărsat o ceașcă de *cafea!*

– Cine-s eu să te contrazic? Vrei să te așezi la loc pe banchetă – pentru siguranța noastră?

– Sigur, spuse Sam și se retrase, rămînînd totuși pe marginea banchetei. Uite, vreau doar să te fac să înțelegi că e vorba despre o urgență, una *adevărată!* O doamnă al cărei nume nu-l cunosc se îndreaptă spre casa mea, iar eu trebuie să ajung acolo înaintea ei. A plecat cu un taxi, acum cîteva minute, din fața hotelului.

– Normal, zise șoferul cu resemnare filozofică. Ți-a luat adresa azi-noapte din portofel și-acuma crede că poate să mai obțină niște bani de buzunar trecînd pe la nevastă. Cînd o să vă învățați minte, fraierilor?... Hei, avem o intersecție în față. O să cotesc pe Church Street și-o iau pe urmă pe drumul spre Weston.

– Despre scurtătura asta vorbeam.

– Dacă avem noroc, n-o să fie prea mare aglomerație.

– Du-mă acasă cît poți de repede.

– Uite, domnule, legea spune că, dacă n-ai intenții criminale, nu folosești un limbaj violent și n-ai înfățișare indecentă, trebuie să te duc unde îmi spui. Numai că ești la limita prevederilor ăstora – așa că nu forța nota, bine? Nimeni nu vrea să ajungi acasă și să cobori din taxiul ăsta mai mult decît mine.

– Sigur că așa e legea, reluă Devereaux ușor zăpăcit. Crezi că nu știu? Sînt avocat.

– Da, și eu sînt balerin.

În cele din urmă, în *sfîrșit,* taxiul coti pe strada lui Devereaux. Uitîndu-se la aparat, Sam aruncă banii pentru cursă pe scaunul din față, împreună cu un bacșiș generos. Deschise ușa, sări pe trotuar și constată că nu se zărea alt taxi în preajmă.

Reușise și, mamă Doamne, femeia aia va avea surpriza vieții ei! Doar pentru că o muiere folosind un vocabular legislativ

minimal era scandalos de frumoasă, cu o față și un trup create de un adevărat Botticelli, nu însemna că avea dreptul să dea adresa *lui* unui șofer de taxi și să lanseze o vagă amenințare juridică fără măcar să se prezinte! Nu, Samuel Lansing Devereaux, avocat foarte respectat, era făcut pentru treburi mai serioase... Poate că *ar fi trebuit* să-și schimbe pantalonii. Porni pe aleea care ducea la intrarea lui separată, cînd ușa din față se deschise și apăru verișoara Cora, făcîndu-i niște semne ciudate.

– Ce *este?* întrebă el, sărind imediat peste gardul alb și alergînd pe scări, cu vaga bănuială a unei pedepse iminente.

– Ce este? repetă Cora, turbată de furie. Poate îmi spui *tu* ce-ai făcut, altceva decît ce se vede, adăugă ea, privindu-i pantalonii.

– Ah, ah.

Asta fu tot ce reuși să spună Sam.

– Ăsta poate fi un început...

– Ce s-a întîmplat? o întrerupse Devereaux.

– Cu puțin timp în urmă, bucățica asta cu picioare lungi și arsă de soare, care tre' să fi ieșit din vreo reclamă de pe plaja Californiei, a venit la ușă și-a întrebat despre o anume persoană de nemenționat. Ei bine, Sammy, credeam că mama ta o să facă un infarct, dar doamna bulănoasă, cu o față pentru care ai fi în stare să ucizi, a calmat-o, iar acum sînt amîndouă în camera de zi, cu ușile închise.

– Ce *dracu'* înseamnă toate astea?

– Pot doar să-ți spun că încrezuta s-a dus în oficiu după ceainic, da' n-a cerut ceai.

– *Cățeaua!* strigă Devereaux, străbătînd rapid holul de marmură, deschizînd brusc ușile camerei de zi și năpustindu-se înăuntru.

– *Tu!* strigă Jennifer Aripăroșie, sărind de pe fotoliu.

– *Tu!* răcni furiosul fiu și avocat. Cum de-ai ajuns aici așa de repede?

– Am trăit cîndva la Boston. Știu cîteva scurtături.

– Cîteva...?

– *Tu!* ţipă strident Eleanor Devereaux, ridicîndu-se de pe canapeaua tapiţată cu brocart, holbîndu-se la Sam cu gura căscată? *Pantalonii* tăi, băiat teribil şi incontinent ce eşti!

– E cafea, mamă!

– E cafea, spuse Afrodita bronzată. Aşa zice el.

12

– Acum ai o schiţă generală a comediei şantajului internaţional a lui Mac-şi-Sam, datorată capacităţii generalului de a săpa adînc pentru a scoate la suprafaţă ticăloşii condamnabile, zise Devereaux.

Se mutaseră în bîrlogul lui din castel, în biroul lui, curăţat acum de fotografii şi articole din ziare, fără mama lui, care considerase imperios necesar să se suie în pat, din cauza „ameţelii". Sam stătea la birou, iar Jennifer Aripăroşie pe un fotoliu în faţa lui, care mai avea încă fîşiile de pînză legate de braţe.

– Este *incredibil,* dar trebuie să ştii despre ce e vorba.

Ea îşi deschise încet geanta – o femeie minunată, aflată în stare de şoc.

– *Doamne* Sfinte, patruzeci de milioane de dolari!

– Fără *sprayuri!* strigă Devereux, trăgîndu-şi fotoliul pivotant la perete.

– Fără sprayuri, confirmă Aripăroşie, scoţînd un pachet de ţigări. E un viciu la care renunţ în fiecare săptămînă, pînă apare vreo situaţie ca asta, deşi *niciodată* nu mi s-a întîmplat ceva asemănător... Măcar aşa le mai răresc.

– E ca o cîrjă, să ştii. Ar trebui să ai mai multă voinţă.

– Ţinînd seama de toate aspectele, avocat, nu cred că ai motive să te consideri mai grozav decît mine. Ai o scrumieră sau să dau foc acestui covor scump?

– Dacă eşti aşa de hotărîtă, spuse Sam deschizînd un sertar

şi scoţînd două scrumiere şi un pachet de ţigări. Văd că folosim amîndoi ţigări slabe.

– Să ne întoarcem la loviturile sub centură, domnule Devereaux.

Cei doi avocaţi îşi aprinseră cîrjele, iar domnişoara Aripăroşie continuă:

– Acest compendiu adresat Curţii Supreme este cu totul absurd, trebuie să ştii şi asta, de asemenea.

– Tautologie, avocat. „Şi asta" alături de „de asemenea" e tautologie.

– Nu şi atunci cînd e folosit de un avocat competent pentru a sublinia ceva în faţa unui juriu, avocat.

– De acord. Care pe care?

– Sîntem chit, zise Aripăroşie. Vorbind în calitate de ultim susţinător al tribului Wopotami, interesele acestuia nu sînt servite de această frivolă contestaţie, care a mers mult prea departe.

– Vorbind în calitate de avocat asociat cîndva dezastruos cu generalul Hawkins, o contrazise Sam, contestaţia nu e deloc frivolă. În fapt, nu are nici o şansă, dar plîngerea tribului împotriva guvernului e al naibii de convingătoare.

– Ce?

Aripăroşie îl privi în ochi pe Devereaux.

– Cred că glumeşti.

– Aş vrea să pot glumi. Viaţa ar fi mult mai uşoară.

– Cum ai spus?

– Dovezile descoperite în arhivele sigilate par să fie autentice. Tratatele teritoriale încheiate cu bună-credinţă au fost înlocuite cu nişte strămutări legiferate fără a se ţine seama de înţelegerile anterioare, în care figurau drepturile de proprietate asupra pămîntului.

– Strămutări legiferate? Făcute pentru a-i muta?

– Asta e, iar guvernul nu are autoritatea să abroge dreptul de proprietate obţinut legal şi să-i oblige pe Wopotami să-şi părăsească pămînturile. Cu siguranţă nu fără o audiere într-o instanţă federală, cu deplina reprezentare a tribului.

– Au *făcut* asta? Fără instanţă, fără audierea tribului? Cum au *putut?*

– Guvernul a minţit – mai ales în legătură cu Tratatul din 1878, finalizat între Wopotami şi al patruzeci şi nouălea Congres.

– Dar *cum?*

– Departamentul de Interne, evident cu un mic ajutor din partea Biroului pentru Problemele Indienilor, a pretins că un asemenea tratat n-a existat niciodată, că era o fantezie născocită de vraci beţi în timp ce ţopăiau în jurul focurilor de tabără... Compendiul merge pînă la a face speculaţii privind originea focului care a distrus First Bank din Omaha, în 1912.

– Asta îmi sună cunoscut, zise Aripăroşie, încruntîndu-se şi stingîndu-şi ţigara.

– Ar trebui. Acolo îşi ţineau Wopotamii toate documentele, din care, bineînţeles, n-a mai rămas nimic.

– Care e speculaţia?

– Că banca a fost incendiată de către agenţi federali, acţionînd la ordinele Washingtonului.

– Asta sună cam dur, avocat, chiar şi după optzeci de ani. Pe ce se bazează speculaţia?

– Se presupune că banca a fost spartă în puterea nopţii, a fost golită de bani şi valori, iar hoţii au dispărut fără urmă. Totuşi, înainte de a dispărea, se pare că au hotărît să-i dea foc, ceea ce era o stupizenie, deoarece puteau să-şi ia zborul fără probleme, nu să atragă atenţia vecinilor.

– Stupizenie, dar nu nemaiauzită, domnule Devereaux. Personalităţile patologice nu sînt un fenomen recent, iar aversiunea faţă de bănci are o istorie lungă.

– De acord, însă atunci cînd s-a stabilit că focul a pornit de la subsolul băncii, acolo unde se aflau dosarele cu documente, care au fost răvăşite şi distruse, iar camerele îmbibate cu gaz lampant, e oarecum de mirare, nu-i aşa? Deşi clădirea n-a fost mistuită de flăcări, camerele acelea sigur n-au scăpat... În plus, a fost ancheta cea mai rapid abandonată din analele criminalităţii, deşi spărgătorii au fost văzuţi în America de Sud. Desigur,

iar ei erau singurii spărgători de bănci cunoscuți în acea vreme... Firește, ți-am prezentat un scurt rezumat, cum ar spune sfîntul meu patron.

– E dezastruos de convingător.

Adorabila avocată indiană își scutură deodată capul dintr-o parte în alta, cu mișcări rapide.

– Asta nu poate merge mai departe, *trebuie* să înțelegi.

– Nu sînt sigur că mai poate fi oprit ceva, zise Sam.

– Sigur că se poate! Acest general, acest catastrofal zurbagiu Hawkins poate să retracteze – crede-mă pe cuvînt, instanțele adoră retractările, pînă și fratele meu a aflat asta cînd era acolo.

– *El* e acela?

– Acela care?

– Tînărul curajos al tribului care a lucrat cu Mac, dar n-a trecut examenul de bară.

– Nu l-a *trecut?* Trebuie să-ți spun că frățio... fratele meu l-a trecut cu cea mai mare notă!

– Și eu.

– Așa se pare, spuse Aripăroșie, fără urmă de entuziasm în recunoașterea acestui fapt. Am impresia că sînteți croiți din aceeași stofă ciudată.

– *El* e cel de care îți amintesc eu? Asta ai vrut să spui mai devreme?

– Vreau să spun, avocat, că blestematul dumitale de general Hawkins a găsit alt Samuel Devereaux pentru ultima lui șotie catastrofală.

– Fratele dumitale a fost în armată?

– Nu, a fost într-o *rezervație* – cea în care nu trebuia să fie... Să ne întoarcem la generalul nebun.

– De fapt, „nebunul" era numai o parte din porecla lui din armată.

– De ce oare nu mă surprinde treaba asta?

Jennifer scotoci în geantă după țigări.

– Hei, avocat, o întrerupse Devereaux văzînd-o că scoate pachetul. Adineauri ai procedat bine; ai tras cîteva fumuri şi ai stins ţigara. Şi eu la fel, ca să te încurajez într-un fel.

– Lasă-mă pe mine, *avocat!* Nu vreau să vorbesc despre operaţiile pe creierul dumitale sau despre slăbiciunile mele – vreau să vorbesc despre Hawkins, despre apelul lui la Curtea Supremă şi despre felul cum putem să-l stopăm!

– De fapt, în termeni juridici nu este un apel – nu a fost luată vreo decizie în instanţă, care să permită înaintarea unui recurs, ca în procedura de apel...

– Nu *îndrăzni* să-mi dai mie lecţii de drept, *pişăciosule!*

– Era cafea, iar eu mi-am schimbat pantalonii şi ai fost de acord că era cafea.

– Şi e vorba despre un apel în sensul larg al termenului, un apel pentru a îndrepta o greşeală, spuse Aripăroşie, cu o nuanţă defensivă în glas.

– Pantalonii mei?

– Nu, idiotule, nenorocitul ăla de compendiu!

– Păi, atunci eşti de acord cu Mac. Dacă tot ce ţi-am spus stă în picioare la o cercetare atentă, la atenta *dumitale* cercetare, înseamnă că a fost comis un delict împotriva poporului dumitale. Nu crezi că situaţia asta ar trebui „îndreptată"?

– De partea cui te afli? protestă frumuseţea indiană.

– Pentru moment, sînt avocatul diavolului, reprimîndu-mi înclinaţiile naturale. Aş vrea să ştiu ce gîndeşti dumneata.

– Nu înţelegi? Ce gîndesc *eu* nu contează! Îmi iubesc poporul şi nu vreau să-i văd lezate interesele... Hai, Devereaux, fii realist. Un mic trib indian împotriva maiestuoasei puteri naţionale a Comandamentului Strategic Aerian – cît timp am reuşi să supravieţuim? Pînă şi umbra unei astfel de idei, fie că ar avea sau nu vreo şansă, ar putea determina apariţia unor legi noi, interzicerea accesului pe teritoriu ca fiind domeniu de interes naţional, împrăştierea poporului meu – toate astea conducînd la un genocid rasial şi economic; şi n-ar fi pentru prima dată cînd am trece printr-o asemenea experienţă.

Şi asta nu justifică lupta? întrebă Sam, cu un chip impasibil.

– Teoretic, desigur, şi în majoritatea cazurilor, şi *practic*. Dar nu în situaţia asta. Oamenii noştri nu sînt nefericiţi. Au pămîntul pe care trăiesc, subvenţii guvernamentale decente – pe care eu le plasez în investiţii ce le aduc profituri frumoase – aşa că nu pot admite să-i pun într-o situaţie dificilă, de violenţă juridică – fiindcă asta ar fi, *violenţă*.

– Mac n-o să fie de acord cu dumneata. El e un original, iar violenţa de orice fel pentru el nu reprezintă o ameninţare, ci o provocare... În plus, domnişoară Aripăroşie – iar acum vorbesc în numele evident terorizatului meu eu şi cred că şi în numele celui mai mare avocat pe care l-am cunoscut vreodată, mai exact patronul meu, un anume Aaron Pinkus – cred că nici noi nu putem fi de acord cu dumneata. Rezumîndu-ne strict la situaţia dată, noi sîntem oameni ai legii, şi o mare nedreptate *a fost* comisă, iar a o ignora n-ar fi deloc normal. Asta dacă sîntem cu adevărat ceea ce credem că sîntem. La aşa ceva se referea Aaron atunci cînd a spus că trebuie să luăm amîndoi cea mai importantă decizie din viaţa noastră. Întoarcem spatele acestei situaţii sau scoatem la iveală un adevăr care ne-ar putea distruge profesional, pentru că în adîncul sufletului simţim că avem dreptate?

Jennifer Aripăroşie înghiţi în sec de cîteva ori, fixîndu-l cu ochii măriţi pe Sam apoi vorbi şovăitor.

– Vrei să te însori cu mine, domnule Devereaux?... Nu! N-am vrut *să spun* asta! E ca atunci cînd mi-ai spus asta în lift! O scăpare, o *scăpare* mintală!

– Hei, e-n regulă, domnişoară... Apropo, ai şi un prenume? La urma urmei, eu am zis-o primul – adică scăparea aia prostească.

– Lumea îmi spune Roşcata.

– Dar nu din cauza părului – *Iisuse,* e cel mai frumos şi strălucitor păr de culoarea abanosului pe care l-am văzut vreodată.

– E vorba despre codul genetic, zise Aripăroşie, ridicîndu-se

încet de pe scaun. Tribul meu a mîncat multă carne de bizon. Mi s-a spus că asta dă o strălucire ce se transmite genetic.

– Nu dau nici o colibă indiană pe ceea ce transmite asta, spuse Devereaux, ridicîndu-se şi el încet şi ocolind biroul. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Înfăţişarea e doar la suprafaţă, Sam – pot să-ţi spun Sam?

– E un înlocuitor bun pentru „idiot", zise Devereaux, îmbrăţişînd-o. *Eşti* superbă!

– *Te rog,* Sam, e atît de irelevant! Dacă sînt atrasă de tine – şi e limpede că sînt – nu e din cauza chipului tău frumos şi a siluetei tale suple – care nu pot fi ignorate –, ci pentru integritatea şi marea ta sete de dreptate.

– A, da, m-am *prins!* Chiar m-am prins de *asta!*

– Nu fi uşuratic, Sam. Te rog să *nu* fii.

– Niciodată, *niciodată!*

Şi, fireşte, afurisitul de telefon sună. Devereaux izbi tăblia biroului cu palma, reuşind doar să mişte aparatul din loc şi să răstoarne receptorul pe un registru; îl ridică înfuriat.

– Aceasta e o înregistrare, spuse Sam cu voce tare, pe un ton neutru. Aţi sunat la Agenţia de pompe funebre din Lugosi, dar nu e nimeni aici cu care să puteţi vorbi...

– *Încetează,* băiete, îl întrerupse mormăitul aspru al lui MacKenzie Hawkins, şi ascultă-mă cu atenţie. Sîntem atacaţi, iar tu eşti ţinta, aşa că vreau să te adăposteşti imediat.

– Ascultă, creier de fosilă, ne-am despărţit de-abia de două ore şi instrucţiunile mele prevedeau să nu fiu deranjat pînă după-amiază. Pentru lămurirea ta, asta înseamnă după ora douăsprezece *la amiază...*

– Nu, Sam, ascultă-mă, interveni Şoimul, în a cărui voce calmă se distingea o sinceră îngrijorare. Pleacă din casă. Acum.

– De ce dracu' să plec?

– Fiindcă numărul tău de telefon nu e secret şi asta înseamnă că adresa ta se găseşte în cartea de telefon.

– Ca şi alte milioane de adrese...

– Dar numai doi oameni au auzit de Wopotami.

– *Cum?*

– N-o să repet, fiule, fiindcă nu avem timp de pierdut. Nu știu cum s-a întîmplat – nu e modul de a acționa al lui Hymie Uraganul. Ah, drace, el ar trimite un fraier sau doi, dar nu o gorilă – și exact asta avem noi acum pe flancul din spate, un *ucigaș* plătit.

– E cam devreme pentru tine să ajungi pe scaunul electric, nu-i așa, Mac?

– Ascultă *aici,* locotenent, spuse Hawkins pe un ton calm, dar rece. Aghiotantul meu, Desi-Unu, care a lucrat temporar în zona New York-ului, mai exact în cartierul hispanic din Brooklyn, a observat în holul hotelului un bărbat pe care-l mai văzuse de la distanță în timpul fostei lui slujbe. Un om foarte *rău,* locotenente. Caporalul fiind conștiincios și îmbrăcat decent, s-a așezat lîngă acest *hombre vicioso,* cum i-a zis el, la biroul recepției, și l-a auzit întrebînd despre doi domni. Numele erau Pinkus și Devereaux.

– *Sfinte Sisoe...!*

– Exact, băiete. Acest individ rău a dat un telefon, pe urmă s-a întors la recepție și a luat o cameră cu două etaje mai jos... Nu-mi place telefonul ăla, Sam.

– Nici *mie.*

– Tocmai am vorbit cu comandantul Pinkus și am căzut de acord. Ia-o pe mama ta și pe zăpăcita aia de menajeră care zice că ți-e rudă și plecați de-acolo. Nu ne putem permite să fiți luați *ostatici.*

– *Ostatici?* strigă Devereaux, aruncîndu-i o privire splendidei Roșcata Aripăroșie, care îl urmărea cu o expresie de totală uimire. Doamne, ai dreptate.

– Rareori greșesc în asemenea situații, fiule. Comandantul Pinkus ți-a ordonat să te îndrepți spre cloaca aia sinistră unde ne-am întîlnit în parcare; el o să-l trimită pe tunar de îndată ce-l găsește... Se pare că stăpîna a luat limuzina să facă niște cumpărături și nu vorbește cu comandantul, exceptînd țipetele

despre nişte perdele murdare şi o duhoare combinată de peşte şi brînză daneză.

– O să plecăm, dar va trebui să iau Jaguarul mamei. Stash nu mi-a înapoiat maşina, aşa că zi-i lui Aaron să-i spună lui Paddy să se uite după Jaguarul galben... Dar tu, Mac – nu că m-ar interesa soarta ta –, dar tipul ăla rău e doar la două etaje mai jos?

– Sînt sincer impresionat de grija ta, fiule, însă am la dispoziţie suficient timp să ridic tabăra şi să strîng toate documentele.

– De unde ştii? Îmi displace să ţi-o spun, dar nici tu nu eşti invincibil. Ticălosul ăla ar putea să vină după tine chiar acum!

– Nu, cîtva timp n-o s-o facă, Sam. Desi-Doi a umblat la broasca de la uşa ticălosului şi a blocat-o atît pe dinăuntru, *cît şi* pe dinafară. Nu poate ieşi din cameră decît pe fereastra de la etajul cinci sau dacă direcţia hotelului dărîmă uşa, care e căptuşită cu oţel, aşa că vor avea nevoie de un aparat de sudură. *Drace,* ştiu că mă pricep să-mi aleg *oamenii!*

– Mă abţin de la comentarii, dar o să-ţi spun că am avut o conversaţie foarte ciudată cu ei aseară.

– Am auzit totul, băiete. Ce crezi? Se înrolează în *armată!* Le-am spus să-şi amîne treburile o zi sau două, iar eu o să-i trimit direct la baza de antrenament G-Doi. Sfinte Atotputernic, ei doi sînt la ani-lumină distanţă de tîmpiţii care au încheiat cursurile! Fireşte, Desi-Unu va trebui să-şi pună dantura. Eu mai am relaţii. O să aibă grijă armata de asta...

– O să *plecăm* de aici, Mac, îl întrerupse Devereaux. Aşa cum spuneai, nu putem pierde vremea.

Cu aceste cuvinte, Sam trînti receptorul în furcă şi se întoarse către Roşcata Aripăroşie.

– Avem o problemă serioasă, zise el, strîngînd-o de umeri. Amintindu-ne de esenţa discuţiei noastre anterioare, sper să ai încredere în mine, *te rog.*

– Emoţional sau intelectual? întrebă adversara lui pe tărîm juridic, devenind brusc bănuitoare.

– Sînt de nedespărţit. S-ar putea să ne ia foc fundurile, poate şi capetele. O să-ţi explic mai tîrziu.

– Spuneai ceva despre plecarea de aici; atunci ce mai *aşteptăm?*

– Trebuie să le luăm pe mama şi pe verişoara Cora.

– Cum s-ar zice în limbajul legendelor indiene, să fugim ca vînturile de nord înainte ca feţele palide să ne atace cu beţele care scuipă foc!

– Doamne, asta-i *magnific!*

– Ce anume?

– „Vînturile de nord", „beţe care scuipă foc"!

– Nu şi dacă eşti născut într-un trib, barosane. Hai! Tu o iei pe verişoara Cora, iar eu o iau pe mama ta.

– N-ar fi mai bine invers?

– Glumeşti? Mama ta n-are pic de încredere în tine.

– Trebuie să aibă, sînt *fiul* ei.

– O să nege treaba asta, crede-mă pe cuvînt.

– Dar eu te iubesc – tu mă iubeşti. Am fost de acord cu asta!

– Am fost amîndoi transportaţi – tu, superficial; eu impresionată intelectual. O să discutăm mai tîrziu.

– E cel mai dureros lucru pe care mi-a fost dat să-l aud.

– Pune-mă la încercare cu un băţ care scuipă foc îndreptat spre capul meu pe un vînt calm de nord, avocat. Să mergem. Ultima dată cînd am văzut-o pe Cora, era în cămară şi controla ceainicele. Tu o cauţi pe ea, iar eu o s-o îmbrac pe mama ta. Ne întîlnim în garaj. Ia cheile Jaguarului.

– În garaj...?

– Uiţi că sînt indiancă. Întîi dăm roată unei tabere, apoi atacăm. Omul alb n-a învăţat niciodată asta.

– Magnific!

– Ah, taci. *Să mergem!*

Cora refuză să se urnească, iar atunci cînd Sam îi dădu de înţeles că exista posibilitatea unei ameninţări fizice la adresa ei, verişoara unchiului său deschise un sertar ascuns, închis mag-

netic, de sub maşina de gătit şi scoase nu unul, ci două colturi Magnum 357, încărcate, declarînd că ea era adevăratul protector al casei.

– Crezi că puneam bază pe alarmele alea nenorocite, despre care nimeni nu-şi închipuie că or să meargă atunci cînd îşi găsesc naşul, nepoate? Nu ţine, Sammy! Eu sînt din altă ramură a familiei, una de care înfumuratei şi bărbatului ei cu glas domol nu le-a prea păsat; însă, pe Dumnezeul meu, pot să-mi cîştig existenţa!

– Eu nu *cred* în arme, Cora!

– Atunci crezi ce vrei, Sammy. Beţiva ta verişoară îndepărtată e plătită să aibă grijă de locu' ăsta şi tu n-o să-mi iei dreptu' ăsta, te-ai prins, *barosane?*

– Barosane...? Nu rezist la doi „barosani" în decurs de cinci minute.

– Mereu vorbeşti în dodii, Sam băiatule.

– Ţi-am spus vreodată că te iubesc, Cora?

– De două ori, Sammy, cînd erai matol pînă-n vîrfu' unghiilor. Hai, tu şi cu incredibila bulănoasă luaţi-o pe înfumurată şi plecaţi de aici... Şi să-l ferească bunul Dumnezeu protestant pe orice tîlhar care încearcă să intre aici. Totuşi, dacă o fi nevoie, pot să sun la poliţie; lasă-i să-şi cîştige şi ei existenţa.

Jaguarul galben, cu Aripăroşie ţinînd în braţe o semiconştientă Eleanor pe bancheta din spate, ieşi în viteză pe drum şi o luă pe străzile ce duceau la şoseaua spre Boston. La al doilea colţ, trecură pe lîngă o limuzină neagră, care avea toate semnele distinctive ale unui dric din producţia anilor treizeci, inclusiv o faţă lipită de geam, ale cărei trăsături puteau fi descrise ca aparţinînd unui chip surprins de obiectivul vreunui fotograf de animale. În ciuda aversiunii sale faţă de viteză, Devereaux apăsă pe acceleraţie, încredinţat de faptul că doi criminali înarmaţi nu se puteau pune cu Cora, dacă erau atît de tîmpiţi încît să caute o casă necunoscută într-o imensă maşină neagră, la lumina zilei. Surogatul lui de verişoară din cealaltă ramură a familiei i-ar fi împuşcat cu Colturile ei. Oare de unde le *luase?*

– Sam, mama ta trebuie să meargă la baie! zise Aripăroşie douăsprezece minute mai tîrziu, ţinînd-o în braţe pe Eleanor Devereaux.

– Mama mea nu face aşa ceva. Treburile astea sînt pentru alţii. Ea nu merge niciodată la baie.

– Ea zice că e ceva din familie – dovadă, pantalonii tăi.

– A fost cafea!

– Tu spui asta.

– O să fim la Tîrfa în două minute. Spune-i să se ţină.

– Nebuniile Tîrfei Porcoase? strigă avocata – fiică a Wopotamilor. *Acolo* mergem?

– Cunoşti locul?

– Păi, cînd eram la şcoală, am fost de vreo două ori... în interes juridic. Un curs de cenzură constituţională, ceva de genul ăsta... *Nu poţi* s-o duci acolo! E deschis non-stop.

– N-am de ales, avocat. E la două sau trei minute de aici.

– O să se chinuiască!

– Atunci să dea vina pe incontinenţa moştenită din familie.

– Eşti un copil adult ce duce sub pămînt sămînţa demonică a spiritelor răului.

– Ce dracu'... ce înseamnă *asta?*

– Înseamnă că naşterea ta n-a fost acceptată de către zeii binevoitori, iar cadavrul tău va fi devorat de ciori după o moarte în chinuri.

– Asta nu-i prea amical, Roşcato. Adică nu prea rimează cu ce-am discutat în biroul meu.

– Ţi-am spus, atunci eram transportată. Am ascultat nişte vorbe pe care nu le mai auzisem de multă vreme – prea multă. Practica juridică se află adesea în conflict cu setea de dreptate. Mi-am pierdut pentru moment controlul, iar mie nu-mi place asta.

– Oho, mulţumesc mult. O mică introspecţie stimulează, indiferent cine-i „idiotul" care a provocat-o, nu-i aşa?

– Cred că, în profesia noastră, tuturor ne-ar prinde bine din cînd în cînd puţină introspecţie.

– La ce firmă?
– Springtree, Basl şi Karpos, San Francisco.
– Iisuse, ăia-s nişte *rechini!*
– Mă bucur că ţi-ai dat seama... Cît mai avem de mers? Mama ta de-abia mai şopteşte şi nu se simte deloc bine.
– Mai puţin de un minut... Hei, poate că ar trebui s-o ducem la spital! Dacă chiar e...
– Las-o baltă, avocat. Acolo s-ar chinui mai rău decît în bomba aia. Ceainicul era gol.
– Asta-i altă rămurică din arborele tribal al înţelepciunii?... Nu, nu poate fi. Cora vorbea despre ceainice – ca şi *tine.*
– Unele lucruri, domnule Devereaux, cum ar fi naşterea, sînt experienţe strict feminine.
– Din nou mulţumesc – pentru *domnule,* spuse Sam, cotind spre parcarea de la Nebuniile Tîrfei Porcoase. Nimeni nu trebuie să-mi mai strice ziua, *sau* ultima noapte. Mac Nebunul şi cei doi „aghiotanţi“ tîmpiţi care mă tot leagă, greci bărboşi care mi-au luat hainele, Aaron Pinkus care-mi zice „Samuel“, un compendiu demn de un infern juridic, o mamă beată, cea mai frumoasă femeie din viaţa mea îndrăgostindu-se de mine şi renunţînd după douăzeci de minute – şi acum un blestemat de ucigaş plătit din Brooklyn, ce se află pe *urmele* mele! Poate că ar trebui să mă duc *eu* la spital.
– Poate că ar trebui să opreşti *maşina!* strigă Roşcata Aripăroşie, în vreme ce Devereaux trecea pe lîngă intrarea cu baldachin a stabilimentului. Acum dă înapoi vreo zece metri!
– Voi vă îngropaţi prizonierii în picioare, în muşuroaie de furnici ucigaşe, mormăi Sam.
– E o posibilitate la care o să meditez, zise Aripăroşie deschizînd portiera şi scoţînd-o cu grijă pe Eleanor Devereaux din maşină. Ai putea să-ţi mişti *fundul* afară şi să mă ajuţi, altfel ucigaşul plătit din Brooklyn va fi cea mai mică dintre grijile tale!
– Foarte bine, foarte *bine.*

Sam luă în cele din urmă braţul drept al mamei sale şi o porniră tustrei spre clădirea impunătoare, împodobită cu fotografii de nuduri masculine şi feminine.

– Poate că nu trebuia să părăsesc maşina mamei, rosti încet Sam.

– *Bine* gîndit, avocat, fu de acord Aripăroşie, nu fără o notă de sarcasm în glas. S-ar putea să nu mai fie acolo peste două minute... Eu mă duc cu Eleanor, tu aşteaptă-l pe Paddy ăla sau cum l-o chema.

– Cu Eleanor?

– Noi, femeile, recunoaştem mai repede sufletele înrudite decît bărbaţii. Sîntem mai inteligente... Hai cu mine, Ellie, o să-ţi revii.

– *Ellie?* zise uluitul Devereaux în vreme ce formidabila indiancă o conducea pe mama lui înăuntru. Nimeni nu-i spune „Ellie"...

– Hei, boxangiule! se auzi vocea spartă a unui individ uriaş între două vîrste, semănînd mai curînd cu o maimuţă decît cu un om, care stătea lîngă Jaguar. Tipul era evident un paznic, o gorilă. Acilea nu-i parcare. Mişcă jegu' ăla de Jag!

– Imediat, domnule ofiţer.

Sam se întoarse repede la maşină, urmărit de privirea dezaprobatoare a veteranului Forţelor Speciale.

– Io nu-s poliţai, zise mai vîrstnicul individ carnivor în timp ce Devereaux se strecura la volan. Adică nu-i o restricţie a poliţiei, domnu'.

– Am înţeles, domnule.

Sam porni motorul.

– Faci parte cu siguranţă din corpul diplomatic, adăugă el răsucind volanul şi ocolind parcarea înainte de a opri.

Cînd avea s-o vadă pe Aripăroşie ieşind împreună cu mama, va reveni în grabă la baldachin, contînd pe faptul că pînă şi bătrînul King Kong va fi impresionat de frumuseţea Roşcatei şi se va purta mai blînd. Apoi puteau să aştepte tustrei în Jaguar sosirea lui Paddy Lafferty cu instrucţiuni... Iisuse, o *„gorilă"!*

Şi o limuzină neagră venită de la o procesiune funerară, gonind pe strada ce ducea spre *casa* lui! Ce se întîmpla? Putea, desigur, înţelege chiar disperarea Washingtonului dacă ar fi depistat o cît de mică simpatie faţă de compendiul Wopotamilor, dar un ucigaş plătit şi un dric? Nu era o manieră civilizată de a proceda din partea guvernului. Se trimiteau negociatori, nu exterminatori. Se ţineau întîlniri cordiale pentru a căuta soluţii civilizate, nu se formau echipe ale morţii care să le impună... *Brrr,* îşi zise Devereaux. Pe de altă parte, dacă Washingtonul aflase că fostul general MacKenzie Hawkins – Nebunul Mac Şoimul – se afla în spatele acestui potenţial fiasco de proporţii al securităţii naţionale, exterminatorii şi echipele morţii erau singurele soluţii. Şoimul se dovedea neîndurător cînd era vorba despre birocraţii spilcuiţi din Oraşul Ţicniţilor. Rahaţii ăia uscaţi, cum îi numise el, îl dăduseră afară din armată şi nici o acţiune, absolut nici *una* nu era prea imorală ca să le atîrne gîturile în ştreang; cu cît mai sus, cu atît mai bine.

Brrr... nu, *de două ori* brrr! socoti Sam, avînd o revelaţie. Dacă Washingtonul răspundea asaltului lui Mac cu aceeaşi monedă, trebuie să aibă în vedere şi persoanele *din preajma* Şoimului. Iar gangsterul pronunţase numele Pinkus şi Devereaux la recepţie! Cum dracu' se întîmplase *asta?* Hawkins sosise la Boston de-abia de optsprezece oribile ore şi, după cum afirmase, nimeni de la Washington nu auzise încă de un anume Sam Devereaux, şi cu atît mai puţin de Aaron Pinkus! Atunci cum? Chiar şi prin comunicaţiile globale instantanee din ziua de azi, o sursă trebuia să aibă un fapt sau un nume pe care să-l transmită celei de a doua surse, fiindcă altfel o anume informaţie nu putea fi primită – iar numele unui inocent, presupus Devereaux, *nu* era cunoscut şi, prin urmare, nici acela al lui Pinkus. *Atunci cum?* Dumnezeule, exista un singur răspuns – Şoimul era urmărit! Chiar acum, în acest moment!

Unde o fi Paddy? Iisuse, trebuia să-i trimită vorbă lui Mac! Undeva în apropiere, nevăzută de Şoim, era o a doua persoană care urmărea fiecare mişcare a bătrînului oştean şi nu avea nevoie

de prea multă imaginaţie pentru a înţelege că acea a doua persoană necunoscută ţinea legătura cu gangsterul aflat cu două etaje mai jos de apartamentul unde se găsea Mac... Paddy, unde *eşti?*

Sam privi spre baldachin. Nici urmă de Aripăroşie sau de mama lui. Pînă şi King Kong dispăruse. Poate că, dacă se mişca repede, ar putea ajunge la telefonul din clădire pe care-l folosise seara trecută, ca să-l sune pe Hawkins la hotel. Era gata să pornească motorul cînd, spre surprinderea lui, imensa gorilă ieşi pe uşă, alergă spre curbă şi privi în jur, îndreptîndu-şi imediat atenţia spre Devereaux şi Jaguarul galben. Îi făcu semn lui Sam să vină imediat la intrare. *Oh, Doamne, s-a întîmplat ceva cu mama!* Devereaux ambală motorul şi opri în scrîşnet de frîne sub baldachin.

– Ce *este?* strigă el spre antropoidul cu păr încărunţit, care acum zîmbea.

– Băiete, de ce n-ai zis că eşti cu donşoara Aripăroşie? Ea-i o fată de ispravă şi n-aş fi fost aşa nepoliticos dacă ştiam că o cunoşti. Scuzele mele, amice!

– O *cunoşti?*

– Păi, ca să ţi-o zic p-a dreaptă, io-s la bomba asta de nuş' cîţi ani, de cînd mi-au dat papucii din armată. Mă-nţelegi, stabilimentu' ăsta împuţit i-al lu' văduva de noru-mea – asta are legătură cu papucii care i-am primit, fiindcă tîmpitu' de fi-miu a luat bani de unde nu trebuia ca să cumpere locu' ăsta şi-a fost lichidat într-un schimb de focuri – da' donşoara Aripăroşie şi amicii ei de la *Haavadd* au dat în judecată primăria şi ăia mi-au dat o pensie mai mare. Ce zici de chestia asta?

– Nu am cuvinte, nu înţeleg ce se petrece în jurul meu...

– Da, drăguţa donşoară indiancă zicea că s-ar putea să vorbeşti mai ciudat – şi să nu dau atenţie la pantalonii tăi.

– I-am *schimbat!* Ştie asta!

– Şi să nu intru-n amănunte, băiete, da' să-ţi zic ceva. Dacă te porţi urît cu fata asta, ai de-a face cu mine. Acuma dă-te jos şi du-te la doamne. Am eu grijă de rabla asta de maşină.

– Să mă duc *înăuntru?*

Complet zăpăcit, Devereaux coborî din maşină. Limuzina lui Aaron Pinkus sosi bubuind în parcare, apoi se îndreptă în viteză spre Jaguarul galben de lîngă baldachin, oprindu-se în spatele lui.

– *Sammy!* răcni Paddy Lafferty prin geamul deschis. A, salut, Billy Gilligan, ce mai faci?

– Supravieţuiesc, Paddy, replică pe jumătate binevoitorul King Kong. Da' tu, puştiule?

– Mai bine-acu', dacă am văzut că mi-ai luat băiatu' sub aripă.

– I-al tău?

– Al meu şi-al bunului meu patron, cum s-ar zice.

– Atunci ia-l, Paddy. E puţin căzut în cap, să ştii. Am eu grijă de maşini.

– Îţi mulţumesc, Billy, spuse Lafferty, sărind din automobilul supradimensionat şi alergînd spre Sam.

– Billy băiete, n-o să crezi ce-o să-ţi zic, dar jur pe toate mormintele din ţinutul Kilgallen!

– Ce e, Paddy?

– Nu doar că l-am întîlnit, dar a stat lîngă mine pe scaunul din faţă şi-am avut cu el o conversaţie plină de tîlc! Doar noi *doi,* Billy!

– Cu *Papa,* Paddy? Patronu' tău evreu l-a adus aici pe Papă?

– Zi altul mai tare, Billy!

– Păi, nu ştiu, zău – în afară de unu', da' nu intră-n discuţie.

– Ba, nu, Billy, te-ai *prins,* băiete! *Chiar el* a fost! Generalul MacKenzie *Hawkins!*

– Nu zi asta, Paddy, că mor de inimă...

– Vorbesc serios, Billy. Era chiar el, în carnea şi oasele dăruite de Domnul; un om mai mare ca el n-a existat vreodată. Ţii minte ce ziceam în Franţa, cînd mergeam prin pădurile din Marne? „Daţi-mi-l pe Nebunul de Mac şi-o să intrăm ca-n brînză în nemţălăii ăştia neciopliţi!" Pe urmă a venit el zece zile şi i-am

făcut praf pe ăia, cîntînd şi luptîndu-ne ca nebunii, cu el în frunte, *în fruntea* noastră, Billy, şi el ne zicea vrute şi nevrute, ne spunea că putem *s-o facem* fiindcă sîntem mai buni decît ticăloşii care ne-ar fi pus în lanţuri! *Îţi aminteşti,* Billy?

– Cele mai glorioase zile din viaţa mea, Paddy, răspunse Gilligan cu lacrimi în ochi. În afară de Domnul Iisus, el e poate cel mai om din cei aduşi de Dumnezeu pe pămînt.

– Cred că are necazuri, Billy. Chiar aici, în Boston!

– *Nu* cît sîntem noi pe-aici, Paddy. Nu cîtă vreme Garnizoana Legiunii Pat O'Brien mai are un soldat în viaţă... Hei, Paddy', ce-a păţit băiatu' tău? A căzut lat pe ciment.

– E slăbit, Billy. Trebuie să fie ceva din familie.

– *Mmmfff...!* se auzi un protest inconştient din gîtul lui Sam Devereaux.

13

– Samuel Lansing Devereaux, scoală-te imediat de jos şi vino-ţi în fire! strigă lady Eleanor cu remarcabilă autoritate, ţinînd cont de faptul că atîrna de braţul lui Jennifer Aripăroşie, pentru a-şi menţine echilibrul sub baldachinul stabilimentului.

– Haide, Sam, băiete, zise Paddy. Prinde-te de mîna mea, flăcău.

– E mai uşor ca noră-mea, Lafferty, adăugă Billy Gilligan. Am putea să-l săltăm în canoea evreiască.

– Noră-ta ar trebui să joace la Patriots, Billy, şi-o să-ţi cer să nu te referi la eleganta limuzină a domnului Pinkus în termeni peiorativi.

– Ghici de unde ştiu termenu' ăsta peiorativ, Paddy, zise chicotind Gilligan, în vreme ce amîndoi îl duceau pe Devereaux la limuzină, unde îl aruncară pe bancheta din spate. Nu te mai obosi, îţi zic io. Chiar de la bătrînu' Pinkus, băiete. Ţi-aminteşti cînd ai trecut cu el pe-aici şi noi...

– *Ajunge,* Billy, şi-ţi mulţumesc pentru ajutor. Cheile sînt

în Jaguar şi-o să-ţi mulţumesc încă o dată dacă o să-l ascunzi pe undeva şi-o să ai grijă de el.

– A, nu, Lafferty! obiectă Gilligan. O să iau o pauză şi mă duc direct la Garnizoana Pat O'Brien să adun membrii. Dacă ăl mai mare general are necazuri, poate conta pe noi, jur pe mormintele din Donegal!

– Nu putem *face* nimic, Billy, pînă cînd generalul şi domnul Pinkus nu ne dau ordine. Ţinem legătură, pe cuvînt de tunar.

– O, ce onoare! Să-l întîlneşti chiar pe magnificu' bărbat – general al armatei Statelor Unite, Mankenzie Hawkins!

– O, iar numele ăla *îngrozitor!* explodă Eleanor Devereaux.

– Şi eu zic la fel, Ellie, admise Aripăroşie.

– *Mmmfff,* se auzi un strigăt înăbuşit din limuzină.

– Nu le da atenţie, Gilligan, fetele nu se simt bine... Dar, Billy, nu ţi-am promis că o să-l întîlneşti chiar pe marele om, am zis doar c-o să încerc.

– Nici eu nu ţi-am promis că n-o să vînd Jaguarul, Paddy. Am zis doar c-o să-ncerc să nu-l vînd.

– Grăbiţi-vă, doamnelor, îl întrerupse Paddy, privindu-l încruntat. Trebuie să vă duc la Ritz-Carlton, unde domnul Pinkus a făcut nişte pregătiri...

– *Paddy!* răcni Sam Devereaux, de pe bancheta din spate, parţial revigorat. Trebuie să dau de Mac... el nu ştie ce se întîmplă!

Avocatul ieşi clătinîndu-se din limuzină, trînti uşa şi se năpusti spre telefonul celular din automobil.

– Doamnelor, *vă rog,* spuse Lafferty pe un ton rugător, ajutînd-o pe Jennifer s-o introducă pe Eleanor pe bancheta din spate şi închizînd uşa după ele.

Apoi Paddy se căţără la volan, îngrijorat că Sam avea necazuri cu centrala telefonică de la hotelul Four Seasons.

– Cum *adică* toate apelurile către apartamentul lui Pinkus sînt transferate la altă cameră? urlă Devereaux.

– Calmează-te, băiete, zise Lafferty aşezîndu-se la volan şi pornind motorul. Cîştigi mai mult cu vorba bună.

Sam îl privi crunt pe şofer.

– MacKenzie Hawkins Superstar, murmură el. De ce nu scrieţi un nou musical, măscăricilor?... *Cum e?* Ocupat? Nu-i nimic, o să revin... Trebuie să-l sun pe Aaron, spuse Devereaux, apăsînd pe butoanele telefonului.

– În clipa asta n-o să fie uşor, zise Lafferty, depăşind în viteză parcarea şi ieşind pe autostradă. Cînd m-a sunat, spunea că o să plece de la birou vreo oră şi că o să vă vadă pe toţi la Ritz.

– Nu înţeleg, Paddy! S-ar putea ca Mac să fi fost deja capturat... sau mai rău.

– *Generalul?*

– A fost urmărit de cînd a venit la Boston!

– *Doamne!* strigă Lafferty. Dă-mi telefonul şi o să-i sun chiar eu pe băieţii de la garnizoana Pat O'Brien! I-am lăsat vorbă lui Billy Gilligan...

– Stai să mai încerc la hotel.

Sam formă înnebunit numărul, apoi se uită peste umăr în spate. Privirea lui Aripăroşie îl convinse că ea înţelesese starea de urgenţă; mama lui clipea des, privind aiurea.

– Apartamentul Pinkus, te rog; înţeleg că toate apelurile sînt transferate la altă cameră.

Devereaux îşi ţinu răsuflarea pînă cînd o voce ascuţită, aproape scîncind, răspunse:

– Aici e Micu'Joey, zise bărbatul, femeia, hermafroditul sau piticul de pe fir. Ce vrei?

– Cred că am greşit camera, răspunse Sam, încercînd să-şi stăpînească panica. Încerc să-l găsesc pe generalul MacKenzie Hawkins, deţinătorul a două Medalii de Onoare ale Congresului, erou al Armatei Statelor Unite şi prieten apropiat al întregului Mare Stat Major, ca şi al preşedintelui, care va ordona imediat asedierea hotelului dacă viaţa generalului e ameninţată în vreun fel, formă sau modalitate.

– M-am prins. Îl vrei pe marele *zurbagiu*... Hei, irlandezule glumeţ, e pentru tine.

– N-o să avansezi niciodată în grad cu o asemenea obrăznicie, Micule Josif! se auzi mormăitul Şoimului. Comandant Pinkus, dumneata eşti?

– ... Micul *Josif?* Mac, ce dracu' *faci* acolo?... Nu contează, n-avem timp – eşti *urmărit!* Cineva te-a *urmărit* de cînd ai venit la Boston!

– Ia te uită, locotenente Devereaux, văd că faci progrese. Adică te pricepi la numărat ca un sergent major, dar nu-ţi subestimezi pregătirea juridică.

– *Ştiai?*

– Păi, devenise limpede, după ce aghiotantul meu mi-a raportat ce-a auzit la recepţie.

– Dar ziceai că *nu* ştii cum s-a întîmplat, că nu e modul de acţiune al lui Hymie nu-ştiu-cum!

– Nu ştiam atunci, dar nu era mîna Uraganului. Acum ştiu *exact;* nu-i vorba despre Hymie. Tipu' ăsta n-a fost greu de găsit; avea uşa crăpată exact trei centimetri.

– Pentru numele Domnului, fii coerent!

– Tocmai am fost, iar acum trebuie să întrerupem discuţia. Aşteptăm alt telefon.

– De la *cine?*

– Credeam că ţi-ai dat seama pînă acum.

– Păi cum?

– Ai auzit cînd te-am întrebat dacă eşti la el...

– „El"...

– Ce?

– Nimic... *Cine?*

– Comandantul Pinkus, desigur.

– E în drum spre Ritz.

– Deocamdată nu, fiule. El şi cu aghiotanţii mei fac o cursă de aprovizionare.

– Cine dracu' e Micul *Josif?*... Scuze, mamă.

– E un tip simpatic, răspunse Şoimul aproape în şoaptă,

de forma şi mărimea unei bune patrule de noapte, mai ales pe teren deluros, dar mă tem că vîrsta şi temperamentul lui nu se potrivesc cu meseria asta... Fireşte, n-o să-i spun asta. I-ar putea afecta încrederea în sine, poţi să înţelegi treaba asta, locotenent.

– Nu înţeleg absolut nimic! *Ce* meserie?

– Filfizonii ăia de rahaţi uscaţi din Oraşul Scrîntiţilor trebuie să fie de-a dreptul paralizaţi de neputinţă, continuă iute generalul, atît de încet încît Devereaux de-abia îl auzea. Ce dracu', fiule, treburile astea nu ne-au interesat niciodată pe vreunul dintre *noi!*

– E de la *Washington?*

– Ştim, ştiu, conchise Şoimul plictisit, dacă nu şi nerăbdător. Comandantul Pinkus a explicat că era vital să-i lăsăm loc pentru contestare.

– *Contestare?*

– Pa, Sam.

Legătura se întrerupse.

– Ce este? întrebă încordată Aripăroşie, aplecîndu-se în faţă şi ţinînd-o strîns de umăr pe Eleanor.

– Marele general e-n regulă, băiete? strigă Lafferty, mărind viteza şi balansînd limuzina prin traficul spre Boston. Să chem trupele şi pe Gilligan?

– Nu ştiu, Paddy, chiar că nu ştiu. Nu cred.

– Nu încerca să mă duci, flăcău!

– Ce-ai aflat, Sam? întrebă Jennifer calmă. Nu te grăbi şi adună-ţi gîndurile.

– Încetează, te rog, cu interogatoriul ăsta amical, fiindcă exact asta fac. Încerc să înţeleg şi nu-i uşor deloc, e o nebunie.

– Atunci să ne gîndim împreună, avocat.

– Aşa-i mai bine, Roşcato... E clar că Mac e supravegheat, iar bănuiala mea e că l-a găsit pe omul care-l urmăreşte – bănuială, pe dracu', e un fapt; e prea binevoitor ca să fie altceva – şi a aflat că supravegherea se face de la Washington.

– O, Doamne...!

– Asta-i şi părerea mea, Domnişoară Indiancă Nestatornică în Dragoste. Anumite segmente din Oraşul Scrîntiţilor şi-au ieşit din minţi şi asta-i cea mai proastă veste pe care ţi-o pot da.

– Ce segmente, avocat?

– Din cîte-am înţeles, sînt nesănătoşi. Emisarii lor de la Boston poartă arme.

– N-ar *îndrăzni!* strigă Aripăroşie.

– E nevoie să ne amintim de Watergate sau de operaţiunea din Iran, ori, pentru a echilibra ordinea de zi, de jumătate din campaniile electorale de la Chicago începînd cu anul 1920? Nu există „N-ar îndrăzni" în astfel de situaţii. Şi chiar de-ar exista, compară banii aruncaţi pe acele comploturi istorice cu cheltuielile pe *o lună* ale Comandamentului Strategic Aerian. Sînt sume infime, doamnă indiancă, faţă de megamiliardele despre care vorbim! Crezi că binevoitoarele noastre batalioane de investitori în industria de apărare, împreună cu reprezentanţii lor din toată ţara – furnizorii de la Long Island pînă la Seattle – n-ar apăsa pe butonul de alarmă fie şi numai la perspectiva reducerii profiturilor lor? Iisuse, dacă o zecime dintr-un procent al bugetului Apărării ar fi tăiat, toţi ar urla după răzbunare. O astfel de situaţie i-ar putea determina să-şi deschidă fabricile de vampiri.

– Crezi că dosarul Wopotamilor a fost programat pentru dezbateri la Curtea Supremă?

– Nici nu trebuie programat, e suficient doar să se audă că i s-a acordat atenţie sau, mai rău, că a fost reţinut pentru o viitoare *posibilă* dezbatere.

– Există întotdeauna tendinţa către o analiză serioasă ulterioară, interveni Aripăroşie.

– Te-ai prins. Oricum, băieţii cu bani şi slugile lor din politică vor declanşa un contraatac.

– Stai puţin, Sam, zise Aripăroşie, cu o mînă pe capul lui Eleanor şi cu cealaltă pe umărul lui Devereaux. Un contraatac, în termenii Congresului, ar însemna purtători de cuvînt sau avocaţi, nu ucigaşi plătiţi!

– De acord, însă Congresul nu e în sesiune, iar eu propun să considerăm situaţia noastră actuală drept Articolul A pentru probe.

– Înţeleg ce vrei să spui. Ucigaşii plătiţi sînt aici. Prin urmare, într-un fel sau altul, *s-a auzit* ceva... O, Doamne, ar trebui să ne reducă pe toţi la tăcere!

Paddy Lafferty smulse telefonul celular din husă şi formă un număr.

– Garnizoana O'Brien? strigă el şi, după mai puţin de o secundă, vorbi hotărît. Billy Gilligan e acolo?... Foarte bine, foarte bine... mă bucur că legătura telefonică e bună, acum ascultă-mă. Cînd ajunge Billy G. acolo, trimite-l cu o coloană de vehicule blindate la hotelul Patru Buci de pe Boylston şi spune-i să păzească toate intrările! Ai înţeles, flăcău? E vorba despre *marele bărbat* şi nu admit nici o greşeală. Salut şi baftă!

– Paddy, ce-ai *făcut?*

– Sînt momente, Sam băiatule, cînd porneşti la atac şi abia pe urmă te uiţi în spate. E o lecţie pe care-am învăţat-o în timpul celor zece zile glorioase din Franţa.

– Nu ne aflăm în Franţa şi ăsta *nu*-i al doilea război mondial, iar dacă există vreun pericol imediat la hotel, Aaron va chema poliţia. Situaţia e prea confuză, dar Mac şi patronul nostru cu mintea ageră ţin legătura... Repet, Aaron nu e vreun tîmpit de fanatic şi nici şovăielnic nu e. Dacă simte că e nevoie de poliţie, o trimite acolo.

– Nu ştiu, băiete. Poliţia e legată de anumite restricţii – întreabă-l pe Billy Gilligan, el o să-ţi spună.

– Mi-a *spus* deja, Paddy, dar noi nu ştim ce fac Mac şi Aaron şi, neştiind, s-ar putea să-i încurcăm. Acum anulează ordinul pentru cîinii din Killorney!

– Are dreptate, domnule Lafferty, interveni Jennifer de pe bancheta din spate. Nu te supăra, eu nu mă opun nici unei forme de protecţie şi aş fi recunoscătoare dacă prietenii dumitale ar fi, să zicem, disponibili. Totuşi, Sam are dreptate; sîntem în întuneric şi poate că n-ar trebui să facem nimic pînă ajungem la Ritz-

Carlton şi discutăm cu domnul Pinkus... Mi se pare că i-ai spus cam acelaşi lucru domnului Gilligan mai devreme.

– Mă rog, ai zis-o mai bine decît flăcăul ăsta...

– Pur şi simplu am folosit cuvintele şi înţelepciunea dumitale, domnule Lafferty.

– Ce tactică ieftină, mormăi Devereaux.

– Foarte *bine,* zise Paddy. O să anulez ordinul. Cred că am fost pe moment prea tulburat... Alo, Garnizoana O'Brien?... Cine-i acolo?... Rafferty, sînt eu, Lafferty, băiete. Gilligan a ajuns?... *Ce*-a făcut? Sfîntă Fecioară... cît de grav e?... Noroc că mai avem şi noi pe cîte cineva, Rafferty. Acum ascultă-mă, flăcău – în legătură cu băieţii care se duc la Four Seasons pe Boylston, să le spui că...

Deodată, limuzina se apropie primejdios de un camion uriaş de pe autostradă.

– *Ce*-am făcut, Rafferty? Ce dracu' tot*spui,* băiete? Iisuse, Sfîntă Fecioară şi Iosife!

Şoferul lui Aaron Pinkus înghiţi în sec, apoi închise telefonul.

– Care-i treaba, Paddy? întrebă, privindu-l pe Lafferty de parcă nu-l interesa răspunsul.

– Băieţii tocmai au plecat spre hotel, domnule Devereaux. Totuşi, nu e o coloană întreagă, care-i formată de obicei din patru maşini – sînt doar trei – şi se pare că vreo doi băieţi sînt beţi morţi.

– O, Doamne!

– Dar vestea bună e că Billy Gilligan n-a fost rănit prea tare.

– Rănit?

– A avut un accident pe autostradă; maşina e făcută praf. Unul dintre poliţiştii care-au venit la faţa locului e membru al garnizoanei şi i-a sunat pe băieţi să le spună la ce spital e.

– Spital...?

– N-are nimic. Răcneşte cît îl ţine gura că vrea să plece să se întîlnească cu ceilalţi.

– Pentru Dumnezeu, să-l lase! Poate că reuşeşte să-i oprească!

– Păi, sînt nişte formalităţi...

– Dacă poate să ţipe, poate şi să plece de-acolo!

Înfuriat, Sam smulse telefonul.

– La ce spital e? întrebă el nervos.

– N-ajută la nimic, băiete. E o mică nelămurire în raportul accidentului. Înţelegi, nu conducea maşina lui pe autostradă. Era Jaguarul galben al mamei tale.

– *Păsăriiicăă gaaalbenăă*... se auzi vocea ascuţită şi tremurătoare a lui Eleanor Devereaux.

– Hei, *comandante,* ce zici? întrebă Desi-Doi, apărînd radios în frac şi admirîndu-se în oglinda unui magazin cu haine pentru ocazii pe care îl pusese pe picioare firma Aaron Pinkus Associates.

– De-a dreptul extraordinar, răspunse Aaron, aşezat pe un fotoliu tapiţat cu catifea, pe care nu-l putea mişca din cauza mochetei groase, de un negru lucios. Unde e colegul tău, celălalt caporal Arnaz?

– Acu' sîntem *sergenţi, comandante!*

– Cele mai sincere scuze, dar unde e? Trebuie să ne mişcăm repede.

– Păi, mă-nţelegi, doamna care-i măsoară *pantalones* e din Puertoo Riiico şi cre' c-au pus-o de-un...

– N-avem *timp*...

– Desi-Unu! răcni sergentul Desi-Doi. *¡ Venga! Vamanos! Ahorita!* Imediat, domnule!

Oarecum ruşinat, Desi-Unu ieşi pe uşa unei cabine de probă, urmat de o tînără brunetă, bine făcută, ce-şi făcea de lucru cu un metru de croitorie în timp ce îşi aranja bluza.

– *Comandante,* zise Desi-Unu cu un zîmbet larg, care-i dezvăluia gingiile. A trebuit să strîmtăm pantalonii. Io am coapse dă *toreador!* Ce să mai zic?

Purta şi el un frac şi, fără nici o îndoială, Desi-Unu avea şi el o ţinută impunătoare.

– Arăţi splendid, sergent Arnaz, remarcă Pinkus. Acum mergem la dentistul meu, care zice că are vreo patruzeci sau cincizeci de plăci dentare, pretinde că una sau două dintre ele ţi le poate lipi în gură cît să reziste vreo oră.

– Iosif, micul meu amic, sînt sătul de figurile tale, spuse Şoimul, aşezat în fotoliu la biroul din camera de hotel, în vreme ce Joey Strigoiul şedea culcat pe pat, cu braţele deasupra capului. Aş putea să-ţi rup articulaţiile una cîte una şi să te oblig să-mi spui cine eşti şi de unde vii, dar am considerat întotdeauna că asta-i o barbarie, ca şi o încălcare a convenţiilor de la Geneva. Însă, dacă se îngroaşă gluma, Iosif, n-o să am de ales, nu-i aşa?

– Vă ştiu de-o viaţă pă voi, *zurbagiii*, irlandezule glumeţ, răspunse Micul Joey, neimpresionat. Pot să-ţi zic cine-o face şi cine nu... Ah, voi, *soldatos* ăia răi, spargeţi capetele ca pe nişte farfurii de pizza într-o bătaie din Brooklyn, da' dacă nu aveţi vreun avantaj, nu prea vă trage sufletu' s-o faceţi.

– *La dracu'!* urlă Hawkins, sculîndu-se ameninţător din fotoliu. Eu *nu am* aşa un suflet!

– Dacă n-ai avea, aş face pe mine de frică, da' nu fac... Eşti ca *fasciştii* ăia din Salerno care acţionau chiar la Roma. Io eram un pîrlit de răcan pe-atunci, da' tot îmi dădeam seama... Dacă m-ar fi găsit, ar fi strigat *esecuzione!* P-ormă ar fi stat de vorbă şi-ar fi zis *non me ne importa un bel niente* – cui îi pasă, războiu' s-a-ncheiat – şi m-ar fi lăsat să plec. Şi unii din tipii ăştia erau ăi mai mari tîmpiţi din armata italiană.

– *Armată...?* Soldaţi? Salerno? Tu ai fost...

– Armata a cincea, sub comanda generalului Mark Clark, *zurbagiule*. Cred că sîntem cam de-aceeaşi vîrstă, doar că arăţi mai bine. Cum ziceam, eram un pîrlit de soldat pînă au aflat că vorbeam italiana mai bine ca interpreţii, m-au îmbrăcat civil, mi-au dat gradu' temporar de locotenent, crezînd că n-o să dureze

mai mult de două zile, şi m-au trimis în nord să le transmit informaţii prin radio despre dispozitivele inamicului. Nu era mare lucru. Aveam o grămadă de *lire*, cîte femei şi vin voiam şi m-au prins doar de trei ori – cum ţi-am explicat deja.

– Iosif! strigă Şoimul. Sîntem *camarazi!*

– Dacă eşti vreun blestemat de poponar, să dispari de-aici, irlandezule!

– Nu, Iosif, sînt *general!*

– Ştiu asta, *zurbagiule.*

– Şi tu eşti locotenent!

– Asta nu mai contează. Cînd m-au găsit şefii la Roma, ducînd o viaţă dulce în Villa d'Este, m-au făcut iar soldat. Nu mai eram de folos pentru voi, rahaţii cu grade.

Sună telefonul. MacKenzie se uită la el, apoi la Micul Iosif, şi ridică receptorul.

– Cartierul general temporar! răcni el.

– Ţi-aş sugera un anunţ diferit, mai puţin strident, spuse Aaron Pinkus. Aghiotanţii tăi sînt pregătiţi. Ai aflat ce trebuia să ştiu?

– Mi-e teamă că nu, comandant. Omul e un brav soldat bătrîn.

– N-o să-mi permit să înţeleg afirmaţia asta. Prin urmare, continuăm acţiunea?

– Continuaţi, domnule!

Cele trei automobile de la garnizoana Legiunii Pat O'Brien coborîră în viteză pe Clarendon Street, înclinîndu-se la curba spre Boylston, apoi, după cum fusese stabilit, se îndreptară spre un bloc situat lîngă hotelul Four Seasons, fiecare vehicul parcînd în cîte un spaţiu liber. Apoi toţi se adunară lîngă maşina cea mai apropiată de intrarea hotelului, consfătuirea lor *d'avant-guerre* fiind oarecum întîrziată de fraţii Duffy, care nu fuseseră găsiţi la telefon pînă atunci, deoarece fuseseră încă de dimineaţă la barul Cazărmii unde avuseseră o dispută de amploare medie în legătură cu soţiile lor, care erau întîmplător surori.

– Sînt al naibii de sigur că există ceva în canoanele bisericii care zice că nu trebuia să facem ce-am făcut, Petey! strigă încărunţitul frate Duffy în timp ce era condus la întîlnire.

– Dar am făcut-o acum treizeci de ani, Boddy!

– Da, dar sînt surori, Petey. Şi noi sîntem fraţi...

– Nu sînt surorile *noastre,* Boddy...

– Totuşi, fraţi cu surori – sînt sigur că nu-i în regulă, băiete!

– Voi doi, ţineţi-vă gura! ordonă Harry Milligan cu chipul ridat, numit la comanda micii brigăzi de către rănitul Billy Gilligan. Sînteţi prea beţi pentru luptă, aşa că vă ordon să staţi la pîndă.

– Pe cine pîndim? întrebă împleticitul Boddy Duffy, trecîndu-şi mîna prin părul imaginar de pe ţeasta pleşuvă. De unde vin nemţălăii?

– Nu nemţălăii, Bobbo! Ticăloşii ăia mizerabili care vor să-i scoată inima din piept marelui general!

– Cum arată, Harry băiete? întrebă Peter Duffy holbîndu-şi ochii roşii în timp ce se sprijinea de oglinda retrovizoare, îndoind-o sub greutatea lui.

– De unde dracu' să ştiu, Petey? răspunse comandantul brigăzii Milligan-Gilligan. Cred că or s-o ia iute la picior după ce-i găsim.

– Şi cum o să facem asta, Harry băiete? întrebă Bobby Duffy, amestecînd cuvintele cu un sughiţ şi două rîgîieli.

– Mă gîndesc acuma, nu sînt sigur.

Milligan privi chiorîş, iar ridurile de pe faţă i se adînciră precum cele de pe pielea unui rinocer.

– Gilligan nu mi-a spus nimic.

– N-ai înţeles, Harry, protestă instabilul Peter Duffy. Chiar tu eşti Gilligan.

– Io nu-s deloc el, găozare! Io-s *Milligan!*

– Încîntat de cunoştinţă, zise Bobby Duffy, prăbuşindu-se pe marginea trotuarului ca un cartof prea copt înţepat de o furculiţă.

– Frate-miu e chinuit de *demonii* Anticristului! strigă

Peter, căzînd lîngă uşa maşinii, cu piciorul peste faţa fratelui său. Ăsta-i blestem' vrăjitoarelor-surori!

– Bun băiat, fu de acord Milligan, îngenunchind şi dîndu-i lui Petey o palmă uşoară peste cap. Stai aici şi alungă demonii ăia teribili.

Harry se ridică în picioare şi li se adresă celorlalţi şapte soldaţi din brigada Milligan-Gilligan.

– Hai să mergem, băieţi, ştiu ce-avem de făcut!

– Adică ce, mai exact? întrebă un septuagenar sfrijit, îmbrăcat cu un veston militar din al doilea război mondial, plin de petice.

– Billy Gilligan mi-a dat două nume – primul, sigur, e marele general Hawkins, iar al doilea, patronul lui, un om al legii despre care am auzit cu toţii. Evreul care e barosan în Boston şi are angajaţi la firmă cîţiva avocaţi catolici grozavi.

– Isteţi, totdeauna-s *isteţi,* intonă vocea unuia dintre cei şapte magnifici. *Ei* angajează irlandezi, da' cîţi dintre *noi* angajează capete belite? *Isteţi.*

– Aşa că, asta facem, băieţi. Eu mă duc la recepţie şi cercetez situaţia. O să le spun că trebuie să dau fie de marele general, fie de prietenul lui, marele avocat pe nume Pinkus, ca să le transmit un mesaj confidenţial urgent. Şi bunul Dumnezeu ştie că nu mint! Dacă le zic de nişte tipi aşa de babani, n-or să aibă încotro şi-or să mă pună-n legătură cu unul dintre ei, corect?

Se auzi un cor aprobator, tulburat de vocea distonantă a bătrînului combatant în veston militar.

– Nu ştiu, Gilligan...

– Io sînt Milligan!

– Aş vrea să fi fost Gilligan, el a fost militar, ştii doar.

– Io *nu* sînt... şi ce anume nu ştii, bătrîn băşinos?

– Să zicem că dai peste secretară la telefon, ce-o să-i spui?.. „Scuze, fetiţo, da' e cineva care vrea să-l împuşte pe marele general şi pe prietenu' lui, barosanu' evreu"... Păi, am impresia că or să-i cheme pe băieţii ăia cu dubiţe albe, cu pereţi de cauciuc şi gratii la geamuri.

– Nu tre' să vorbesc cu *nimeni,* mortule fugit de pe năsălie! Paddy Lafferty ne-a spus tot despre marele *apartament* pe care-l ține patronu' lui la Patru Buci, doar că nu știm unde e. Asta o să-mi spună recepționeru', fiindcă am un mesaj urgent de transmis, *corect?*

Urmă un cor de aprobări, întrerupt din nou de legionarul septuagenar.

– Da' dacă ăia nu te cred? Io n-aș crede. Ai niște ochi de șmecher, dacă te uiți bine la ei.

Toți combatanții încuviințară, dînd din cap în timp ce studiau ochii înecați în grăsime ai lui Harry Milligan.

– Ah, *taci* din gură! strigă Harry, readucîndu-și brusc oamenii la chestiunea în discuție. Pot să mă creadă sau să nu mă creadă, nu contează. Tot tre' să-mi dea numărul camerei unde să sun – și-așa aflăm unde e!

– Și pe urmă? întrebă prudentul neîncrezător.

– Apoi noi ne împărțim, iar *tu,* cadavru smochinit, dacă-i scoatem pe nemernici din ascunzătoare și or să fugă la mașini, tu le notezi dracului numerele de înmatriculare... Slavă Domnului că n-ai fost în dispozitivul *meu,* că te-ai fi certat chiar și cu evreul!

Milligan arătă spre trei dintre ceilalți șase legionari fără însărcinări.

– Băieți, voi acoperiți toate ieșirile spre stradă – Lafferty mi-a spus clar treaba asta...

– Care-s alea, Harry? întrebă un bărbat scund, de vîrstă mijlocie, îmbrăcat cu o jachetă de aviator. Eu am fost tunar pe avion, așa că nu prea știu tactica de la sol.

– Tre' să le *găsești,* băiete. Paddy spunea să le păzim.

– Ce-nseamnă asta, Harry?

– Păi... mă rog, Paddy n-a fost prea clar, da' cred că voia să zică să nu lăsăm să iasă pe nimeni care n-ar trebui să iasă.

– Ca de exemplu? întrebă un bărbat înalt, suplu, de vreo șaptezeci de ani, îmbrăcat nepotrivit pentru acea misiune, adică cu o cămașă havaiană înflorată și pe cap cu o șapcă albastră de legionar.

– Harry ne-a spus deja! strigă un membru obez de înălţime medie, al cărui chip rotofei era încadrat de o cască metalică de luptă. Orice tîlhar care aleargă afară la maşină.

– Şi-i *împuşcăm!* sublinie gentlemanul suplu cu cămaşă havaiană.

– În *picioare,* băiete! îl lămuri Harry Milligan. Aşa cum făceam cu nemţălăii. Tre' să-i păstrăm pentru interogatoriu!

– Bine, Harry, aprobă infanteristul cu cască. *Mamă,* cum îmi mai amintesc! Noi îi capturam şi ei nu făceau decît să-şi acopere boaşele! Sigur că nu trebuia să trag, da' ei pricepeau mesajul.

– Băieţi, vă sugerez să vă scoateţi căştile. Asta bate la ochi, mă-nţelegeţi?

Apoi Harry vorbi cu ceilalţi trei combatanţi de la Garnizoana O'Brien.

– Voi, băieţi, rămîneţi aici, mai exact în spate, şi vă amestecaţi printre oamenii din hol, da' staţi *cu ochii* pe mine. Dacă eu mă mişc, veniţi după mine, v-aţi prins, băieţi?

Încă o dată, dar mai tare şi cu hotărîre, se auzi corul aprobator al bărbaţilor.

– Noi intrăm primii, zise infanteristul gras, agăţîndu-şi casca de centiron şi acoperind-o cu tricoul imprimat cu o reclamă ce proslăvea virtuţile mezelurilor O'Boyle. Dă-ne două minute ca să găsim ieşirile şi să ne postăm acolo.

– Bine gîndit, flăcău. Daţi-i drumu' – n-avem timp de pierdut!

Milligan îşi consultă ceasul, în vreme ce unitatea de avangardă formată din cei trei bărbaţi se strecura prin traficul de pe strada Boylston, alergînd spre hotel cît îi ţineau picioarele îmbătrînite. La vederea lor, portarul în uniformă nu fu tocmai copleşit. Harry se întoarse către ceilalţi trei şi le dădu ordine.

– Cînd ajungem înăuntru, eu o să mă duc la recepţie, ca din întîmplare, ca şi cum aş trece prin holu' ăla în fiecare zi, şi-o să mă aplec la ghişeu ca un om foarte important, poate-o să fac cu ochiu' de vreo două ori, ca să dau de-nţeles că am un mesaj

confidențial pentru alte persoane importante. Pe urmă o să le trag un un-doi, adică o să le zic alea două nume ilustre: Hawkins și Pinkas.

– Cred că e Pinkoos, Harry, sugeră un bărbat chel, cu față roșie, de aproape șaptezeci de ani, care era în mod evident colegul de popice al infanteristului; din nefericire, tricoul cu reclama pentru mezelurile O'Boyle era îmbrăcat pe dos.

– Are dreptate, Milligan, susținu un bărbat scund ce purta o mustață stufoasă, asociată de obicei cu imaginea sergenților-majori englezi de la începutul secolului; în schimb, uniforma lui actuală consta dintr-o pereche de Levi's murdari, susținuți de bretele roșii peste o cămașă ecosez galben cu negru. L-am auzit pe Paddy zicînd mereu Pinkoos.

– Pin*kuss* e mai corect, interveni al treilea membru al unității, un bărbat înalt, purtînd o bluză fără mîneci, care oferea o generoasă priveliște a tatuajelor de pe brațele sale, mai ales a unui șarpe albastru ce avea dedesubt inscripția: *nu mă înnoda.*

– O să zic doar „*Pink*iss" foarte repede, asta ajunge... În regulă, băieți ai Garnizoanei O'Brien, *atacăm* și învingem pentru general!

În interiorul Buick-ului coupé al lui Aaron Pinkus, uimitor de eleganții Desi-Unu și Doi, cel dintîi avînd gura oarecum lărgită de o dantură frontală din plastic, stăteau pe banchetа strîmtă din spate, topiți de admirație față de ei înșiși, trecîndu-și mereu mîinile peste țesătura moale, de culoare închisă a costumelor și mai ales peste reverele de satin.

– Amintiți-vă, sergenți, vă prefaceți că nu înțelegeți o boabă englezește, zise Aaron de la volan, în vreme ce intrau pe Boylston Street. Sînteți ambasadorii Spaniei la Națiunile Unite, niște oameni foarte importanți.

– Asta-i *drăgusss,* îl întrerupse Desi-Unu, sîsîind din cauza implantului din spatele buzelor, da' tot nu pricepem cum să-l facem pe *vicioso* să fie rău cu noi.

– Îl confundați cu altcineva, sergent, am discutat deja *asta.*

Cînd îl vedeţi în hol, alergaţi spre el şi-l arătaţi cu degetul, ţipînd că e un criminal căutat la Madrid.

– Da, am discutat asta, spuse Desi-Doi. Şi nu ne *place. Vicioso*, ca toţi *viciosos*, are armă, domnule, şi-o să ne facă să simţim asta!

– N-o să aibă cum să vă rănească, spuse Aaron. Generalul o să fie chiar în spatele lui şi-o să intervină imediat să-l „imobilizeze", cred că ăsta e cuvîntul pe care l-a folosit. Aveţi încredere în general, nu?

– A, da, ne place dă el, răspunse Desi-Unu. Chiar ne place *hombre* ăla nebun. O să ne trimită în armată!

– Şi-a scos untu' din noi la aeroport, *amigo.* D-aia io am încredere-n el.

Desi-Doi continua să dea din cap, mîngîindu-şi dunga pantalonilor.

– Bătrînu' ăla are *testiculos* mari.

– Şi p-ormă, *comandante?* întrebă zăpăcit Desi-Unul.

– Generalul, în felul lui cu totul special, e foarte abil, replică Pinkus, apropiindu-se de trotuar în spatele taxiurilor aflate în faţa intrării de la Four Seasons. Nici un guvern nu îndrăzneşte să ofenseze alt guvern aliat din motivul lipsei de securitate a membrilor săi, mai ales în cazul unor ţări de importanţă strategică. Acestea şi-ar putea retrage ambasadele.

– Taman asta nu ne place, interveni Desi-Unu. Nu vrem să se retragă ambasada *español*, chiar de n-am fost în *España,* mai ales dacă tre' să fim împuşcaţi. N-o să le placă la relaţiile *noastre.*

– Generalul v-a dat cuvîntul lui.

– Mai bine să fim băieţi buni!... Şi p-ormă?

– Păi, cel mai bun mod de-a vă explica e să vă spun că oricine-ar fi trimis persoana aia teribilă la Boston după general va fi obligat să-şi reconsidere metodele.

– Nu-nţeleg.

– Individul va fi atît de înspăimîntat încît va anula astfel de asalturi, avertizîndu-i pe toţi cei din Washington implicaţi în

trimiterea unui astfel de criminal să înceteze şi să renunţe ori să dispară. Din punct de vedere geografic, Hawkins are dreptate. Bazele noastre din Spania – mai ales cele aeriene – trebuie sprijinite.

– *Olé, Comandante!*

MacKenzie Hawkins dădu un ordin.

– Taie *acum* uşa cu aparatul de sudură! Vreau să fie jos în cinci minute, ai înţeles, căpitane?

– Aşa va fi, domnule general, răspunse vocea inginerului hotelului la telefon. Dar mi-aţi promis, *domnule*. Facem o pază împreună, *corect?*

– E plăcerea mea, fiule, şi-o să-mi pun braţul pe umerii tăi ca şi cum am fi trecut Rinul împreună.

– Iisuse, am ajuns în rai înainte să mor!

– *Acum,* căpitane. E esenţial pentru asalt.

– În patru minute şi opt secunde, domnule general!

Hawkins închise, apoi formă numărul telefonului din Buick-ul lui Aaron Pinkus.

– Comandante?

– Da, generale.

– O să cobor în cinci minute. Unde sînteţi situaţi?

– La trei maşini distanţă de la intrare.

– Bine. Postaţi-vă la recepţie şi sincronizaţi-vă ceasurile. Opţiunea zero este între treisprezece şi şaptesprezece minute. M-ai *citit?*

– Nu eşti total ilizibil, generale. Înţeleg.

Brigada Garnizoanei O'Brien era pe poziţii – bluză fără mîneci, tatuaje, scurtă de aviator, o cască de luptă bombată, bretele roşii, cămaşă hawaiană, Levi's murdari şi un şef saşiu, făcînd cu ochiul la recepţie.

– Da, domnule, zise recepţionerul scoţînd o batistă din buzunarul de la piept, de parcă vederea bărbatului din faţa lui ar fi produs un miros neplăcut.

– O să-ţi spun care-i treaba, băiete, şi-ar fi bine să te mişti repede. Numele Pinkiss şi Hawkins îţi zice ceva, flăcău?

– Domnul *Pinkus* are un apartament aici, dacă asta vrei să spui.

– Nu mă refer la viaţa lui particulară, băiete, şi nu dau doi bani pe comorile lui. Am un mesaj pentru el şi pentru general. E urgent şi confidenţial. Cum propui să rezolv treaba asta, 'ai?

– Sugerez să telefonezi la... camerele domnului Pinkus. Interior cinci mii cinci.

– Cinci-zero-zero-cinci, da, flăcău?

– Corect.

– Ăsta-i numărul camerei?

– Nu avem cincizeci de etaje, domnule. Nici un hotel din Boston nu are cincizeci de etaje. Ăsta e numărul interior de telefon.

– Da' n-are nici un sens. În orice hotel *decent,* numărul camerei e şi numărul de telefon!

– Nu-i obligatoriu.

– De ce nu? Cum poate şti o persoană unde se află?

– Bună întrebare, admise recepţionerul. Chiar dumneata o poţi ilustra.

– Ce să ilustrez, băiete?

– Întrebarea, domnule... Cabinele telefonice sînt în capătul acela.

Zăpăcit, Harry Milligan se întoarse şi se grăbi spre şirul de telefoane aflate pe o consolă de marmură lipită de perete. Luă un receptor şi formă rapid numărul. Linia era ocupată.

– Aici e observatorul tău din Washington, spuse MacKenzie Hawkins la telefon, coborînd vocea şi vorbind blînd şi repede.

– *Ce* al meu? întrebă bărbatul din camera aflată cu două etaje mai jos, vorbind la fel de încet, dar nu şi la fel de blînd.

– Ascultă-mă. Ţinta părăseşte hotelul – informatorii mei mi-au spus că l-a chemat pe şeful personalului să-i coboare bagajele.

– Cine dracu' eşti tu?

– Legătura ta din Washington, şi-ar trebui să-mi mulţumeşti, nu să mă înjuri. Grăbeşte-te! Urmează-l!

– Sînt blocat înăuntru, strigă înfuriat presupusul asasin. Uşa asta blestemată s-a înţepenit; lucrează acum la ea.

– Afară. Nu mai putem să ne implicăm.

– *Drace!...* Stai puţin, au scos uşa!

– Grăbeşte-te!

Şoimul închise telefonul şi privi spre Micul Joey Strigoiul, care stătea pe marginea patului.

– Intenţionezi să-mi spui că nu ştiai că omul ăsta e în hotel?

– *Ce* om? protestă Joey. Eşti zurbagiu'zurbagiilor, irlandezule glumeţ. Ai nevoie de odihnă, barosane, cum ar fi într-un loc cu pajişti înverzite, cu porţi de fier şi mulţi doctori.

– Ştii, Micule Iosif, chiar te cred, zise generalul. N-ar fi pentru prima oară cînd comandantul împrumută anumite idei ale unei operaţiuni de la cercetaşi.

Cu aceste cuvinte, Şoimul păşi rapid spre uşă şi ieşi din cameră. Telefonul începu să sune. Joey se întinse şi ridică receptorul.

– Da?

– Sînteţi faimosul şi marele general, domnule?

– Ei şi? răspunse indirect şi curios Micul Joey.

– Ăsta-i norocul *vieţii* mele, domnule general!

– Io-s soldatul clasa întîi Harry Milligan şi-am venit să vă zic nu doar c-am înconjurat locu', da' l-am şi infiltrat. Nimeni n-o să vă atingă, *domnule,* pe cuvîntu' băieţilor patrioţi de la garnizoana Legiunii Pat O'Brien!

În linişte, încet, Joey puse receptorul în furcă şi se lăsă pe pernă. *Zurbagii,* cugetă el. Lumea era plină de scrînţiţi, mai ales în Boston, Massachusetts, de unde probabil că proveneau blestemaţii de turişti. La urma urmei, ce altceva aveau de făcut decît să se distreze puţin în lunga călătorie pe vasul ăla, *Maypot?...* În fine, îşi zise Joey, el avea să comande un dejun

copios la serviciul de cameră şi pe urmă să sune la codul Ragu din Washington. Vinnie Bum-Bum avea să audă o lungă şi foarte încîlcită poveste, fie că-i plăcea sau nu. Nişte *zurbagii!*

Aaron Pinkus îi conduse pe cei doi diplomaţi ai săi în ţinută de gală spre recepţie şi anunţă cu mîndrie că oaspeţii săi, diplomaţi din Spania, vor locui în apartamentul lui şi că orice atenţie suplimentară din partea hotelului avea să fie apreciată nu numai de gazda lor, dar şi de guvernul Statelor Unite ale Americii.

Toţi funcţionarii recepţiei se apropiară să-i omagieze pe distinşii vizitatori, iar atunci cînd aflară că nici unul nu vorbea engleza, fu chemat în chip de translator un băiat de serviciu portorican. Acesta se arătă foarte încîntat, iar prima lui discuţie cu Desi-Unu fu următoarea – tradusă liber:

– Hei, şefu', dă unde ai uniforma asta haioasă cu nasturi lucitori? Eşti în armată?

– Nu, şefu' io car valize. Mi-au zis mie să vorbesc cu tine, ca să-nţeleagă gringos *ce spui.*

– Hei, asta-i tare! De unde eşti?

– Puerto Rico.

– Şi noi!

– Nu, voi nu, voi sînteţi diplomaţi barosani de la Madrid! Aşa zicea tipu' ăla.

– Asta-i pentru gringos, *şefu'. Ce zici, poate mai tîrziu ne distrăm şi noi?*

– Şefu' acolo unde staţi, aveţi de toate!

– Au şi fete? Fete drăguţe, desigur, fiincă asociatu' meu e foarte religios.

– O să-i aduc ce vrea şi-o să aduc şi pentru noi. Las' pe mine, şefu'.

– Ce-au zis, Pedro? întrebă şeful recepţiei.

– Raul, domnule.

– Scuzele mele. Ce-au zis?

– Sînt foarte mulţumiţi de amabilitatea şi manierele

exemplare pe care le arătaţi. Sînt mai ales recunoscători fiindcă l-aţi numit pe modestul Raul să se ocupe de ei în timpul şederii lor aici.

– Poţi fi sigur de asta! zise un director adjunct. Vorbeşti foarte bine pentru un sp... pentru o persoană nou-venită în rîndurile noastre.

– Şcoala serală, domnule. Cursul pentru imigranţi de la Universitatea Boston.

– Fiţi cu ochii pe tînărul ăsta, domnilor. E deosebit!

– *E cel mai tîmpit dintre toţi. Ăsta-i un loc bun; n-o să stea nici o lună.*

– *Spune-ne ceva ce nu ştim,* Pedro!

– Poate, îi întrerupse Aaron Pinkus, aţi dori să aruncaţi o privire prin holul ăsta magnific. E cu adevărat unic... Tradu, te rog, Raul.

– Cu multă plăcere, domnule.

Harry Milligan se apropie de posesorul tatuat al bluzei fără mîneci şi-i şopti la ureche, vag conştient de faptul că nişte oameni din hol îi priveau cu atenţie.

– Marele general acţionează pe căi misterioase şi extraordinare, flăcău. I-am vorbit despre misiunea noastră şi părea destul de liniştit, da' Dumnezeu mi-e martor că auzeam învîrtindu-se rotiţele din creierul ăla formidabil... Să ştii că marele om ar putea să coboare pe peretele de-afară chiar în clipa asta. Am auzit că el i-a învăţat pe băieţii din trupele de asalt tot ce ştiu!

Apoi, avu loc o intervenţie neaşteptată – septuagenarul cu vestonul militar peticit, cu picioarele încovoiate ca o pereche de paranteze, alergă spre Milligan şi Bluză fără Mîneci.

– M-am *prins,* băieţi! Sînt *terorişti!*

– *Cine,* pentru numele Domnului?

– Spilcuiţii ăia blindaţi de parale!

– Ce tot zici acolo?

– Jigodiile alea două tuciurii, cu păru' negru, care pleacă de la recepție! Ai zice că-s niște barosani, *corect?*

– Păi, cred că și sînt, băiete. Uită-te la ei.

– Da' de cînd barosanii cu țoale a-ntîia coboară dintr-un pîrlit de Buick vechi de trei ani și nu dintr-o limuzină? Zi-mi și mie, Harry Milligan, are *sens?*

– Nu, n-are, fiincă nu-i normal pentru neisprăviții ăștia cu fițe, și-ntr-un loc ca ăsta. Un Buick de trei ani nu-i potrivit, aici ai dreptate.

Harry privi cu coada ochiului spre cei doi vizitatori eleganți ce arătau ca niște filfizoni spilcuiți, dintr-o țară mediteraneană scăldată în soare... *Arabi! Teroriști* arabi, care în mod sigur nu se simțeau bine în hainele pe care le purtau, fiindcă altfel n-ar fi ridicat mereu din umeri și nu și-ar fi scărpinat fundurile în pantalonii ăia strîmți. Nu, domnule, băieții ăia erau obișnuiți cu burnusuri de alea ca în filme și cu cuțite lungi și încovoiate la brîu, nu cu eșarfe elegante în jurul taliei.

– Sfîntă Fecioară, Mama lui *Dumnezeu,* șopti Milligan spre Bluză fără Mîneci. Asta s-ar putea să fie, băiete! Trimite vorbă la toți – spune-le să se apropie încet, cu ochii pe șoarecii ăia de deșert. Dacă *ei* se suie în lift, ne suim și *noi!*

– Harry, nu m-am spovedit săptămîna asta...

– Ah, ține-ți gura, doar sîntem șapte, ce naiba!

– Asta-nseamnă mai mult de trei la unu, nu?

– Acu' te-ai făcut contabil, amice? Fugi, și, spune-le băieților că dacă scot strigătul de război al picilor/roșii, îi luăm cu asalt.

Brigada Milligan-Gilligan începu să se strecoare printre oaspeții eleganți din holul hotelului. Brațe goale tatuate și tricouri cu inscripția „Mezeluri O'Bayle" se amestecau cu țesături tropicale și imprimeuri Christian Dior, în timp ce o cască de luptă se legăna de colo-colo, izbind abdomene acoperite cu sacouri Brooks Brothers și rochii de cocteil Adolfo, totul sub privirile îngrijorate ale personalului de la recepție și ale victimelor

înspăimîntate din hol, asaltate de intruşii agresivi costumaţi atît de ciudat.

Deodată, un bărbat masiv ieşi dintr-un ascensor, privi în jur şi se îndreptă spre un loc mai bun de lîngă intrare, de unde putea supraveghea holul. Nevăzută de el, o siluetă înaltă, cu păr cărunt, într-o jachetă indiană din piele de căprioară ieşi din umbră şi se apropie la cîţiva paşi de bărbatul agitat.

– *Caramba!*

– *Madre de Dios!*

Strigătele făcură să răsune holul, iar cei doi indivizi în ţinută de gală răcniră cît îi ţinea gura, arătînd acuzator spre bărbatul masiv de lîngă intrare.

– *Homicidio!*

– *Asesino!*

– *Criminal!*

– *Demandaré el policia!*

Bărbatul cu înfăţişare ostilă care fusese cauza ţipetelor acuzatoare începu să fugă, dar fu imediat oprit de omul în costum de indian, care îl prinse de gît şi de cap şi îi trase un genunchi în noadă.

– El e, băieţi! se auzi alt răcnet ce se lovi de pereţi, plutind deasupra infernului din hol. E *însuşi* marele bărbat! *Erin go bragh,* băieţi! *Atacaţi* în memoria Sfîntului William Patrick O'Brien!

Şi, fireşte, Brigada Milligan-Gilligan începu să care la pumni în trupurile isterizate, năvălind asupra celor doi terorişti arabi în ţinută de gală.

– Ce *faci,* domnule? ţipă Desi-Unu, evitînd atacul unui necunoscut gras, care purta acum o cască de luptă.

– Hei, tîmpit *loco!* strigă Desi-Doi, aruncînd cu un şut pe un fan al „Mezelurilor O'Bayle" într-un delicat fotoliu Queen Anne care se rupse sub greutatea lui; apoi înşfăcă braţul gol al Bluzei fără Mîneci: arată bine şarpele, *gringo,* şi nu vreau să-i fac rău, da' lasă-mă-n pace! N-am *dispute* cu tine!

– *Sergenţi!* urlă Şoimul, călcînd peste trupurile prăbuşite

în jurul celor doi foarte loiali aghiotanţi ai săi. Comandantul Pinkus a ordonat evacuarea!

– Cît mai rapid posibil, adăugă Aaron de lîngă uşă. Serviciul de pază al hotelului întocmeşte formularele pentru furt de bunuri şi a fost anunţată poliţia. *Repede!*

– Cum rămîne cu *vicioso*, ghenerale?

– După ce-o să se trezească, o să-l doară spatele o lună sau două. Mă întreb dacă Mafia are serviciu medical de urgenţă.

– Vă rog să *vă grăbiţi* tustrei!

– Bine, *comandante*, zise Desi-Unu, privind la grămada deschisă din hol. Hei, Raul!

– *Si, Señor Embajadar?* Trăsnitule!

– Te sunăm mai tîrziu, domnule! Poate vii în armată cu noi, nu?

– Poate, *amigo*. Ar fi mai sigur decît aici. *Adiós!*

Buick-ul lui Aaron Pinkus porni în viteză pe Boylston Street, apoi dădu primul colţ pe drumul care-i ducea la Arlington şi în cele din urmă la hotelul Ritz-Carlton.

– Pur şi simplu nu *înţeleg!* protestă avocatul. Cine *erau* ăia?

– Nişte lunatici – *bătrîni* lunatici, *senili* lunatici! răspunse înfuriat MacKenzie Hawkins, privind în spate. Voi doi aţi fost răniţi? întrebă el.

– Eşti nebun, ghenerale? Sonaţii ăia nu puteau să fure nici măcar un pui.

– Ce-i *asta?* ţipă deodată Şoimul, văzîndu-l pe Desi-Unu cum punea patru portofele pe locul dintre el şi Desi-Doi.

– Ce-i ce? întrebă Desi-Unu, uitîndu-se nevinovat la general.

– Alea sînt portofele – patru!

– Era lume multă acolo, grăi Desi-Doi. Amicu' meu nu mai lucrează aşa mult, că are şi-altă treabă.

– Doamne Sfinte, spuse Pinkus de la volan, copleşit din nou de sentimentul eşecului. Serviciul de pază... rapoartele alea despre bunuri furate.

– Nu poţi *face* asta, sergent!

– Nu-s aşa rău, ghenerale. E doar ceva secundar, cum ziceţi voi, *gringos.*

– O, dragă Abraham, spuse Aaron încet. Trebuie să mă calmez, am o tensiune stratosferică.

– Care-i problema, comandant Pinkus?

– Să zicem doar că asta nu-i o zi normală de lucru pentru mine, generale.

– Vrei să conduc eu?

– A, nu, mulţumesc. De fapt, şofatul îmi alungă gîndurile negre.

Aaron întinse mîna spre butonul radioului şi-l deschise.

Acordurile Concertului în re major pentru flaut de Vivaldi umplură spaţiul micului automobil, făcîndu-i pe Desi-Unu şi Doi să se privească conspirativ-dezaprobator, iar pe Pinkus să răsufle adînc, în cele cîteva clipe de linişte. Deodată, muzica se opri, iar vocea excitantă a unui crainic îl înlocui pe odihnitorul Vivaldi cu un flash informativ dătător de frisoane:

„Întrerupem acest program pentru a vă prezenta în exclusivitate un buletin de ştiri. Hotelul Four Seasons de pe Boylston Street a fost în urmă cu cîteva minute scena unui incident extraordinar. Împrejurările n-au fost clarificate, dar se pare că în holul hotelului s-a iscat un scandal ce a provocat lovirea mai multor clienţi – nefiind, din fericire, semnalate pînă acum decît răniri uşoare. Avem legătura prin telefon cu corespondentul nostru la faţa locului, Chris Nichols, care lua prînzul la hotel – crainicul se opri, adăugînd involuntar – prînzul la Four Seasons? La salariile noastre...?

– *Nu prînzul, idiotule!* interveni a doua voce, profundă şi sonoră. Nevastă-mea ştie că sînt la Marblehead...

– *Eşti ÎN EMISIE, Chris!*

– *Glumeam, prieteni... dar n-a fost nimic de rîs în ceea ce s-a întîmplat aici cu doar cinci minute în urmă. Poliţia încearcă să lămurească lucrurile, dar nu-i o treabă uşoară. Tot ce ştim în acest moment e că distribuţia lor părea să fie dintr-un film de Hitchcock... Un avocat celebru din Boston, doi ambasadori spanioli, terorişti arabi, un indian american*

vîrstnic, avînd forța unui bizon, o ciudată adunătură de veterani ai celui de-al doilea război mondial cu veșminte stranii și halucinații și mai stranii și, în fine, un faimos criminal mafiot. Numai primul și ultimul au fost identificați. E vorba despre renumitul avocat Aaron Pinkus și despre un anume Caesar Boccegallupo, un presupus mare șef în familia Borgia din Brooklyn, New York. Primul, domnul Aaron Pinkus, se pare că a fugit împreună cu cei doi ambasadori spanioli sau a fost luat ostatic de teroriștii arabi; depinde de versiunea pe care doriți s-o acceptați. Domnul Boccegallupo e arestat și, conform mărturiilor, continuă să strige că dorește să vorbească cu avocatul său, despre care pretinde că e președintele Statelor Unite. Ei bine, făcînd abstracție de partidele politice, știm cu toții că președintele nu e avocat.

– Mulțumesc, Chris, mulțumesc pentru acest reportaj în exclusivitate și mult noroc la regata de iahting de la Marblehead...

– S-a terminat, idiotu'...

Muzica lui Vivaldi se auzi din nou, dar nu reuși să scadă tensiunea arterială a lui Aaron Pinkus.

– Abraham m-a părăsit cu adevărat, șopti faimosul avocat din Boston, Massachusetts.

– Am mai *auzit* asta, comandant! strigă MacKenzie Hawkins. Poate că *el* te-a părăsit, dar *eu* nu te-am părăsit! O să înfruntăm atacul împreună, ne întoarcem spre ei și-i terminăm, bătrîne prieten!

– E posibil, întrebă încet Aaron Pinkus, uitîndu-se la Șoim, să fi fost prezent acolo sub forma umană a propriului meu demon?

14

Sunrise Jennifer Aripăroșie închise fără zgomot ușa dormitorului și se duse spre biroul din camera de zi a apartamentului rezervat de Aaron Pinkus la Ritz-Carlotn.

– Mama ta a adormit, zise ea şi împinse fotoliul în faţa canapelei pe care stătea Devereaux. În sfîrşit, adăugă ea, punîndu-şi picior peste picior şi privindu-l pe Sam.

– Cred că n-are rost să-ţi spun că mama nu-i tot timpul torpilată.

– Dacă aş fi mamă, Samuel Devereaux, şi dacă aş afla despre fiul meu ce-a aflat ea despre tine în ultimele zile, nu m-aş trezi din beţie vreme de cinci ani!

– Nu eşti cam aspră, avocat?

– Doar dacă vrei să te jertfeşti pe scena Palatului Vacilor din San Francisco, cedînd toate încasările în beneficiul mamelor ajunse la balamuc din cauza progeniturilor proprii.

– Înseamnă că ţi-a povestit cîte ceva, zise Sam, încercînd fără succes să evite privirea ostilă a frumoasei domnişoare.

– La voi acasă, doar cîteva fragmente, dar în ultima jumătate de oră am auzit un rezumat al ororilor... Ucigaşi infernali la o partidă de golf, trădători englezi, nazişti la ferme de pui, arabi prăjind fudulii de ţap în deşert şi – o, *Doamne* – răpirea *Papei!* Ai făcut tu nişte aluzii la generalul ăsta nebun care a cercetat nişte dosare secrete pentru a obţine patruzeci de milioane de dolari, dar nu la faptele mai sus-amintite! *Iisuse Hristoase, Papa!* Nu pot să cred... trebuie să fii înţeles ea greşit.

– De fapt, Iisus şi Papa nu sînt unul şi acelaşi lucru, să ştii. Aminteşte-ţi că eu sînt anglican, deşi nu mai ştiu exact cînd am fost ultima dată la biserică. Aveam vreo zece ani, cred...

– Nu dau *doi bani* pe faptul că eşti anglican sau un pătrar de lună din zodiacul tibetan, eşti nebun *cu certificat,* avocat! N-ai dreptul să umbli liber pe străzi, şi cu atît mai puţin să fii avocat la tribunal!

– Eşti duşmănoasă, remarcă Devereaux.

– Mi-am ieşit complet din minţi! Îl faci pe total sonatul meu frate Charlie să pară un biet Oliver Wendell Holmes!

– Pariez că ne-am descurca de minune.

– A, sigur, înţeleg. Aripăroşie şi Devereaux...

– *Devereaux* şi Aripăroşie, o întrerupse Sam. Sînt mai vîrstnic şi am mai multă experienţă.

– ... firma de avocaţi care întemeiază toată jurisprudenţa pe principiile epocii de piatră!

– Probabil că era mult mai simplu atunci, zise Sam, dînd din cap. Nu puteau ciopli toate amendamentele alea în piatră.

– Fii *serios,* idiotule!

– Idiot nu sînt, Roşcato. Un dramaturg spunea că vine o vreme cînd nu-ţi rămîne decît să ţipi. Nu fac decît să consider un chicotit ironic drept ţipăt.

– Te referi la Anouilh, dar el a zis şi „purtătorule de viaţă, dă-ne lumina", iar *eu* înlocuiesc „viaţă" cu „lege" – lucru în care, pentru cîteva clipe la tine acasă, mi-am închipuit că şi tu crezi. Trebuie să dăm lumină, Sam.

– *Tu ai* auzit de Anouilh? Credeam că sînt singura persoană care ştie cine...

– El n-a practicat niciodată avocatura la Paris, îl întrerupse Jennifer, dar iubea legile – mai cu seamă limbajul juridic, pe care l-a transformat în bună măsură în poezie.

– Mă înspăimînţi, domnişoară indiancă.

– *Sper* să fie aşa, fiindcă avem o problemă înspăimîntătoare pe agendă, avocat.

– Nu mă refer la megarahatul lui Mac, deşi ai dreptate, e al naibii de înfricoşător. Însă într-un fel anume – nu mă întreba cum – o să ieşim la liman, cel puţin cu vieţile intacte, dacă nu şi cu mintea.

– Mă bucur că eşti atît de încrezător, constată Aripăroşie. În ce mă priveşte, eu nu sînt.

– „Încrezător" nu e cuvîntul potrivit, Roşcato. Să zicem că sînt fatalist, deoarece sorţii vor fi probabil de partea noastră, fie şi pentru simplul motiv că perechea Aaron Pinkus-MacKenzie Hawkins – doi dintre cei mai dotaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată – intervin în favoarea noastră. Iar dacă eu sînt dat afară din barou, înseamnă că e ceva şi de capul meu.

– Atunci nu mai înţeleg nimic. Despre cine *vorbeai?*

– Despre tine, domnişoară... În răstimp de cîteva ceasuri, de la acel moment de nebunie din lift şi pînă la apartamentul în care ne aflăm acum, am trecut prin multe împreună.

– Asta ar putea fi afirmaţia cea mai modestă din cariera ta, interveni iute Aripăroşie, calmă, cu ochii scînteind.

– Ştiu, ştiu, dar ceva s-a întîmplat...

– *Aşa* să fie?

– Cu mine, da, completă Sam. Te-am urmărit în timpul a ceea ce psihologii numesc momente de maximă tensiune şi îmi place ce-am văzut, respect ce-am văzut. În astfel de împrejurări poţi afla o groază de lucruri despre cineva... Poţi descoperi trăsături frumoase, comportări minunate.

– Asta înseamnă să adaugi puţină zaharină, domnule Devereaux, spuse Jennifer, iar eu sînt foarte sigură că nu e momentul potrivit pentru aşa ceva.

– Ba acum e momentul, nu înţelegi? Dacă n-o spun acum, cînd o simt atît de intens, s-ar putea să n-o mai spun altă dată. S-ar putea ca această stare să dispară, iar eu nu vreau să se întîmple asta.

– De ce? Fiindcă amintirea – cum îi zicea mama ta? – a, da, „eternei iubiri a vieţii lui“, o călugăriţă milostivă care a fugit cu *Papa*, ţi-a revenit în minte? Asta-i ca o „casă-n cinşpe colţuri pe un drum cotit din oraşul cu glumeţi!“

– E o parte din ce spuneam, insistă Sam. Fiindcă amintirea aia se estompează, simt asta. Nu mai departe de seara trecută, voiam să-l omor pe Mac doar pentru că-i pronunţase numele, dar acum nu mai contează, cel puţin aşa cred. Mă uit la tine şi nu mai văd chipul ei, iar asta îmi spune ceva al naibii de important.

– Vrei să spui că această persoană chiar *a existat?*

– Da.

– Avocat, am impresia că urmăresc un film de groază care mi-a epuizat rezerva de floricele de porumb, jumătate din ele căzînd pe o podea cleioasă.

– Bun venit în lumea lui MacKenzie Hawkins, avocat. Şi să nu te scoli de pe scaun pentru că, dacă n-o să cazi în fund

alunecînd pe floricele, o să-ţi lipeşti pantofii de podea... De ce crezi că fratele tău şi-a luat picioarele la spinare? De ce crezi că eu am făcut tot ce-mi permiteau puterile foarte influentului Aaron Pinkus pentru a evita să mă încuie din nou cu nebunul de Şoim?

– Fiindcă *este* o demenţă totală, răspunse bronzata Afrodită, cu o privire mai blîndă. Totuşi, strălucitul tău domn Pinkus – şi recunosc această strălucire, pentru că ştiu cîte ceva despre el – *nu* a „tăiat-o" cu generalul nebun. Se pare că păstrează legătura, *lucrează* cu el, deşi amîndoi ştim că ar putea întrerupe această relaţie cu un simplu telefon la Washington, eliberîndu-se de orice asociere, afirmînd că nu l-a văzut niciodată... Te-am urmărit cînd vorbeai la telefonul din maşină; îţi ieşiseşi din fire de tulburat ce erai, oricît ai nega lucrul ăsta. *De ce,* avocat? Ce autoritate are creatura asta asupra voastră, a *amîndurora?*

Sam îşi lăsă capul în jos, ochii rătăcindu-i într-un cerc imaginar desenat pe pantofii lui.

– A adevărului, presupun, zise el simplu.

– Ce *adevăr?* Ăsta-i haos!

– Da, e şi asta, însă dedesubt se află adevărul. Ca şi cu Papa Francisc. A început ca cea mai mare escrocherie din istoria lumii, cum a numit-o Aaron, dar în spatele ei exista altceva. Acel om minunat era paralizat de ipocriţii din jurul lui, oameni mai interesaţi de putere decît de progres. Unchiul Zio *voia* să lărgească porţile deschise de Ioan al XXIII-lea, iar ei voiau să le închidă. Iată de ce Zio şi Şoimul au devenit atît de apropiaţi în Alpi. De ce au făcut ce-au făcut.

– În *Alpi?* Ce-au *făcut?*

– Mai încet, avocat. Tu ai întrebat, iar eu îţi dau un răspuns parţial. Nu Alpii contează, putea să fie vorba de un apartament în Jersey City. Important e adevărul, asta-i capcana vicleană a lui Mac. Pe oricît de întortocheate căi ar umbla mintea lui, ajunge întotdeauna la un adevăr fundamental, folosindu-se de o înşelătorie teribilă... Poporul tău a fost *siluit,* domnişoară, iar el a scos la iveală ceea ce pare să fie dovada de necontestat a acestui abuz. Sigur, e nevoie de milioane de dolari, fie şi pentru a cerceta

în lumina legii această dovadă, şi de alte milioane cheltuite de cei care o contestă, dar nu putem nega premisa de la care a pornit, dacă sursele lui sînt autentice... Eu nu pot, Aaron nu poate şi, pînă la urmă, nici tu nu poţi.

– Dar *vreau* să o neg! Nu doresc ca poporul meu să fie supus unui tratament dur! Mulţi sînt bătrîni şi mulţi, mult mai mulţi sînt prea puţin pregătiţi, pentru a face faţă unor probleme atît de complexe. Ar însemna să se zăpăcească, să fie corupţi de anumite interese şi, în cele din urmă, *răniţi*. Nu-i corect!

– A, înţeleg, zise Sam, lăsîndu-se pe spătarul canapelei. Să-i lăsăm pe tuciurii pe plantaţii, să-şi cînte cîntecele şi să meargă cu catîrul.

– Ce-ai zis? Cum *îndrăzneşti* să-mi spui mie asta?!

– Chiar tu ai spus-o, domnişoară indiancă. Ai plecat dintre ei şi, din înalta ta situaţie profesională de la San Francisco, decretezi că amărîţii ăia nu sînt vrednici să rupă lanţurile care-i ţin legaţi.

– N-am spus că nu sînt vrednici, am spus că nu sînt *pregătiţi!* Construim o şcoală nouă, angajînd cei mai buni profesori pe care ni-i putem permite, facem apel la organizaţiile umanitare şi trimitem tot mai mulţi copii din rezervaţie să primească o educaţie mai bună. Dar nu se face totul peste noapte. Nu poţi transforma un popor dezrădăcinat într-o societate cu conştiinţă politică într-o lună sau două, asta durează ani.

– Nu ai la dispoziţie ani, avocat, ai doar prezentul. Dacă laşi să-ţi scape această şansă, aşa firavă cum e, de a îndrepta o eroare comisă din răzbunare, n-o să-ţi mai apară alta de după colţ. Mac avea dreptate în privinţa asta; de aceea a acţionat aşa cum a făcut-o cu armele în poziţie de tragere şi camuflate, cu comandamentul imposibil de găsit controlînd situaţia.

– Ce înseamnă toată bălmăjeala asta?

– Presupun că Şoimul ar numi-o ceva de genul Forţa de Lovire Delta sau Şocul Orei Zero.

– A, desigur. Acum înţeleg perfect!

– Atac prin surprindere, Roşcato. Fără avertismente

prealabile, fără nici un fel de articole în presă, fără avocaţi – totul se face rapid şi în linişte.

– Surprinzînd pe toată lumea descoperită... conchise Jennifer, începînd să înţeleagă.

– Exact, spuse Devereaux. Făcînd abstracţie de şanse, dacă există un singur vot favorabil, nu se mai face recurs la o decizie a Curţii Supreme, ci doar o corecţie legislativă prin modificarea regulilor, a legilor.

– Iar Congresul, chiar pus pe jar, se mişcă precum o broască ţestoasă, completă domnişoara avocat, lăsîndu-l astfel pe nebunul tău Şoim într-o situaţie privilegiată.

– Lăsîndu-i pe Wopotami în aceeaşi situaţie, o amendă Devereaux. Se numeşte perioada de întocmire a procesului-verbal.

– I se poate spune şi un ascensor rapid spre infern, zise Aripăroşie, ridicîndu-se şi ducîndu-se la fereastra ce dădea spre Grădina Publică din Boston. Asta nu se poate întîmpla, Sam, continuă ea, încet. Poporul meu n-ar putea face faţă. Trepăduşii politici, cu limuzinele şi avioanele lor, s-ar năpusti asupra lor cu o armată de pterodactili, mărşăluind precum Bachus şi bacantele lui într-un număr atît de mare încît ei n-ar putea fugi din calea lor... Iar eu nu i-aş putea opri, nici unul dintre noi nu i-ar putea opri.

– *Noi?*

– Există vreo duzină dintre noi, copii despre care Sfatul Bătrînilor a hotărît că erau *agottowa* – mai deştepţi decît alţii, asta în traducere – şi cărora li s-au oferit înlesniri inaccesibile celorlalţi. Ne-am descurcat destul de bine şi, în afară de trei sau patru, care n-au aşteptat să se integreze şi să-şi cumpere BMW-uri, am rămas împreună, ocupîndu-ne de interesele tribului. Ne dăm toată silinţa; totuşi nici noi nu-i putem apăra de această părtinire olimpiană a legii.

– Sîntem foarte greci azi, nu?

– Nu mi-am dat seama. De ce?

– Nu ştiu. Un grec oarecare se plimbă prin oraş cu cel mai bun sacou al meu. Scuze, n-am vrut să te întrerup.

– Ba da, ai vrut. Încerci să te gîndeşti cum să-mi răspunzi.

– Repede, foarte repede, avocat... Da, încerc şi cred că pot să răspund. Presupun că eşti în fruntea listei celor doisprezece aleşi?

– Bănuiesc că da. Sînt foarte implicată şi mă aflu în situaţia de a putea oferi sprijin juridic.

– Atunci foloseşte-ţi poziţia în această situaţie, *dacă* ea va deveni vreodată realitate.

– În ce fel?

– În cîţi dintre oamenii tribului care s-au afirmat rapid poţi avea încredere? răspunse Sam printr-o altă întrebare.

– În fratele meu, Charlie, desigur, cînd are mintea limpede... şi poate în încă şase ori şapte, despre care nu cred că ar accepta să joace rolul lui Alice în ţara perverşilor.

– Atunci întocmeşte o procură, semnată de fiecare membru al Sfatului Bătrînilor, prin care să se declare că nici o afacere de natură economică a tribului nu poate fi tranzacţionată sau intermediată de alte persoane în afară de executorii respectivei procuri.

– Asta sugerează o înţelegre secretă înaintea unei acţiuni legale anticipate, obiectă Aripăroşie.

– Ce acţiune? Ai fost înştiinţată formal despre existenţa vreunei acţiuni legale?

– Te cred că am fost. De fratele meu, Charlie sonatul, şi de noua mea cunoştinţă, Sam cu pantalonii uzi.

– Atunci minţi puţin. Ori faci asta, ori alegi un ascensor rapid spre infern.

Aripăroşie o porni spre birou şi se opri, cu mîinile în şolduri şi cu ochii în tavan, gîndindu-se. Era o postură sfidătoare, care îl provocă brusc pe Devereaux.

– Chiar trebuie să faci asta? întrebă el.

– Să fac ce? răspunse Afrodita Wopotamilor, coborîndu-şi ochi spre Sam.

– Să stai în felul ăla.
– În ce fel?
– Poate că eşti o femeie care intimidează, dar nu ai exces de testosteron.
– Ce dracu' tot spui acolo?
– Nu eşti bărbat.
– Ai al naibii de multă dreptate.
Aripăroşie îşi examină grabnic ţinuta.
– Oh, haide, avocat, încetează. Concentrează-te asupra călugăriţei tale.
– Observ cumva o notă de gelozie? Ar fi cel mai bun semn la care aş putea spera.
Sam începu deodată să interpreteze jalnic melodia „*Gee-lo-zieee, îţi aud gee-lo-ziiiaa...*"
– Pentru numele Domnului, taci!... Asta ar putea s-o facă Charlie.
– Sper că nu.
– Ce?
– Nimic. Ce să facă Charlie?
– Să întocmească procura, spuse Aripăroşie aşezîndu-se la birou şi ridicînd receptorul. Poate să vorbească cu secretara mea, să trimită totul prin fax şi să încheie toată treaba într-o zi.
– *Hei,* ţipă Devereaux, sărind de pe canapea, formează numărul, dar pot să-i ţin eu locul secretarei tale în *acest* scop?
– De ce?
– Vreau să aud vocea bietului fraier care s-a lăsat prostit de escrocheria Şoimului, asemeni mie. Numeşte-o perversitate, dar am trecut peste propunerea ta de căsătorie. Ce zici de asta?
– Eşti invitatul meu, spuse Jennifer, formînd numărul.
– Care-i numele lui întreg? întrebă Sam, stînd lîngă uluitoarea avocată indiancă. Pentru autenticiate.
– Charles... Apusdesoare... Aripăroşie.
– Cred că *glumeşti!*
– S-a născut o dată cu ultimele raze ale soarelui ce apunea şi n-am de gînd să-ţi ascult comentariile prosteşti.

– Nici n-aş îndrăzni să le fac.

Jennifer termină de format numărul şi-i]ntinse telefonul lui Devereaux. După cîteva momente, Sam răspunse unui „alo“ calm de la celălalt capăt al firului.

– Vorbesc cu Charles *Apusdesoare* Aripăroşie?

– Îl căutaţi pe Ochi de Vultur? întrebă fratele. S-a întîmplat ceva acolo?

– Ochi de Vultur?

Devreaux acoperi receptorul cu mîna şi se întoarse către Jennifer.

– A zis „Ochi de Vultur“. Ce înseamnă asta? E vreun cod indian?

– E unchiul nostru. Ai rostit al doilea nume al lui Charlie, cu care el nu prea se recomandă. Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

– Mă sperie ca *dracu'*.

– Charlie? De ce? E un băiat bun.

– Îi seamănă vocea cu a mea.

– O bilă albă pentru omul alb, spuse Aripăroşie luînd receptorul. Alo, tăntălăule, sînt sora ta mai mare, iar tu o să faci *exact* ce-o să-ţi spun şi să nu îndrăzneşti să te dai la secretara mea, că te înfăşor iar în scutece, aşa cum am mai făcut, dar o să las descoperite cîteva locuri. *Te-ai prins,* Charlie?

Sam se întoarse spre canapea, apoi se răzgîndi şi se îndreptă spre barul cu oglinzi fixat pe perete, plin cu tot soiul de băuturi. În vreme ce Roşcata Aripăroşie îi împuia capul fratelui ei cu instrucţiuni, el începu să toarne Martini sec într-o carafă mare de sticlă. Dacă tot nu mai rămăsese nimic de făcut în afară de a ţipa, putea s-o facă foarte bine şi pe jumătate beat.

– *Asta e!* zise Jennifer; puse receptorul în furcă şi se întoarse, aşteptîndu-se să-l vadă pe Devereaux pe canapea, dar îl observă lîngă. Ce faci acolo?

– Cred că vreau să fac durerea mai suportabilă, răspunse Sam, înfigînd o furculiţă într-o măslină. Aaron trebuie să apară curînd, iar mai devreme sau mai tîrziu, şi Mac – dacă o să iasă

vreodată de la Four Seasons... Şi numai de o şedinţă n-am chef acum. Vrei o duşcă?

– Nu, mulţumesc, asta ar mai lipsi. O duşcă zdravănă care să mă pună la podea. Mă tem că şi asta face parte din codul genetic, aşa că mă abţin.

– Serios? Credeam că-i doar o legendă tîmpită – indienii şi apa de foc.

– Crezi că *Pocahontas* s-ar fi uitat de două ori la protestantul ăla sfrijit de John Smith dacă n-ar fi fost machită? N-ar fi făcut-o, cu atîţia bărbaţi curajoşi şi drăguţi în jurul ei.

– Pe asta o consider o remarcă rasistă.

– Poţi să fii sigur. Dă-ne şi nouă dreptul ăsta.

Elegantul director al exclusivistului Club al Dealului Cafeniu, de pe coasta de est a statului Maryland, se întoarse către asistentul său în timp ce bărbatul masiv trecu prin uşa impozantă de la intrare şi apoi pe lîngă ei, dînd din cap mulţumit că fusese întîmpinat în tăcere, fără menţionarea vreunui nume.

- Roger băiete, zise directorul în smoching, tocmai ai fost martor la intrarea pe această uşă a cel puţin douăsprezece procente din întreaga avere a ţării.

Glumeşti, spuse subordonatul său mai tînăr, la fel de elegant în smoching, dar fără trandafir alb la butonieră.

- Absolut deloc, continuă directorul. În Camera Aurie are loc o întrunire particulară cu secretarul de stat. Fără prînz, fără alte băuturi în afară de apă minerală. E ceva serios. Doi bărbaţi de la Departamentul de Stat au venit acum o oră şi au verificat încăperea, pentru a fi siguri că nu existau microfoane.

- Despre ce crezi că e vorba, Maurice?

- Oameni de succes şi quakeri, Roger. Înăuntru se află patronii de la Uzinele Aeronautice Monarch McDowell, Conglomeratul Petrotoxic, Liniile Aeriene Zenith şi Fabricile Smythington-Fontini, răspîndite de la Milano, Italia, pînă în California.

– *Ohoho!* Cine-i al cincilea tip?

– Regele internațional al bancherilor. E din Boston și are mai multe pungi cu bani decît Departamentul Trezoreriei.

– Ce crezi că fac acolo?

– Dacă aș ști, aș fi probabil un om bogat.

– *Moose!* strigă Warren Pease, întîmpinîndu-l pe proprietarul Uzinelor Aeronautice Monarch-McDowell la ușă cu o energică strîngere de mînă.

– Ochiul tău stîng a luat-o razna, Warty, zise muntele de om. Avem probleme?

– Nimic care să nu poată fi rezolvat, bătrîne, răspunse nervos secretarul de stat. Salută-i și pe ceilalți.

– Salut, băieți, spuse Moose, mergînd în jurul mesei, în jacheta verde de golf cu însemnele clubului, și dînd mîna cu restul asistenței.

– Mă bucur că te văd, prietene, zise Doozie de la Conglomeratul Petrotoxic; purta un sacou albastru, împodobit cu emblema clubului și cu blazonul familiei sale.

– Ai întîrziat, Moose, spuse blondul Froggie, proprietar și președinte al Liniilor Aeriene Zenith. Iar eu mă grăbesc. La Paris s-a realizat un nou aliaj, care ar putea aduce milioane în contractele noastre cu industria de apărare.

– La naiba, îmi pare rău, Față de Broască, dar n-am putut modifica condițiile meteo de la St. Louis. Pilotul meu a insistat să facem un ocol... Salut, Smythie, ce mai fac doamnele din Milano?

– Tot mai tînjesc după tine, Moose! răspunse Smythington-Fontini.

Iahtmanul pe jumătate englez, pe jumătate italian, purta o flanelă albă și o bluză bufantă încărcate cu simbolurile trofeelor de iahting cucerite.

– Ia zi, Bricky, spuse Moose, strîngînd mîna întinsă a bancherului din Boston. Ce-ți mai face găleata cu bani? Ai cîștigat o grămadă de parale lucrînd cu mine anul trecut.

– Majoritatea impozabile, bătrîne, preciză bancherul din New England, zîmbind. Puteai să le obţii altfel?

– Pe dracu', nu, Brick! Asta îmi îndulceşte cafeaua în fiecare dimineaţă... O să stau aici, bine?

– Bine.

– *Bine!* întări Froggie. Eu sînt grăbit. Aliajele alea noi de la Paris ar putea să cadă în mîinile industriaşilor germani. Dă-i drumul, Warren.

– Foarte bine, aşa o să fac, spuse secretarul de stat, aşezîndu-se şi lovindu-şi înfuriat tîmpla stîngă pentru a opri mişcarea haotică a ochiului. V-am informat pe toţi, pe linia telefonică secretă, că bunul nostru prieten şi fostul meu coleg de cameră, preşedintele, m-a însărcinat cu rezolvarea problemei italiene de la CIA.

– Presupun că cineva trebuia s-o facă, observă Doozie de la Petrotoxic. Omul a devenit un fel de ameninţare, din cîte înţeleg. Poveştile despre aşa-zisele lui tactici abuzive au ajuns de pomină.

– Totuşi, de cînd şi-a luat în primire funcţia, spuse Moose, a fost eficient. Din ziua în care a ajuns la Langley, companiile noastre n-au mai avut probleme serioase cu sindicatele. De cîte ori se iveşte vreo nemulţumire, foşti colegi de-ai lui apar în limuzine şi primejdia dispare.

– Bună găselniţa cu limuzinele, zise Doozie, îndepărtînd o scamă de pe blazonul cusut pe jachetă. Şi trebuie să spun că a fost inspirat cu interdicţiile alea în interesul securităţii naţionale, prin care a limitat activitatea zdrenţăroşilor de ecologişti.

– Deşi e un tip inacceptabil în societate, adăugă aristocratul bancher din Boston, prin legăturile lui cu anumite instituţii de peste hotare a făcut posibilă o extraordinară expansiune a capitalului companiilor tale. Am cîştigat cu toţii bani frumoşi neplătind taxe de milioane de dolari.

– Un tip al naibii de serviabil, admise Moose de la Uzinele Aeronautice Monarch-McDowell, scuturîndu-şi guşa în timp ce dădea din cap.

– Fără discuţie, fu de acord Doozie. Înţelege că succesul superiorilor lui poate însemna îmbunătăţirea propriei sale situaţii. Teoria stimulării economice de sus în jos, dovedită indubitabil.

– Şi pe urmă, zise moştenitorul companiilor multinaţionale Smythington-Fontini, încotro s-ar putea îndrepta mulţi dintre noi? El e un american foarte patriot. Înţelegea că orice proiect din industria de apărare aflat pe o planşetă de desen *trebuie* aprobat, oricît de discutabil ar părea, deoarece reprezintă întotdeauna o... cercetare, da, *cercetare* valoroasă.

– Gata, gata!

– *Ei bine,* interveni secretarul de stat Pease, ridicîndu-şi mîna tremurîndă pe care o înhăţă imediat cu cealaltă şi şi-o puse la loc pe masă. Minunatele calităţi care au făcut din el un om atît de valoros ar putea fi tocmai motivele pentru care a devenit o povară.

– Ce?

– *De ce?*

– Fiindcă fiecare dintre voi a făcut afaceri serioase cu el.

– Îngropate, Warren, spuse Froggie cu răceală. Adînc.

– Nu pentru el.

– Ce s-a *întîmplat?* întrebă Bricky din Boston, pălind.

– Are legătură directă cu cealaltă dificultate cu care ne confruntăm, despre care o să discutăm mai tîrziu.

– O, Doamne, şopti Doozie. Sălbaticii... Curtea aia cu trei senili de stînga şi o enigmă nasoală încă nerezolvată!

– Da, confirmă Warren Pease, de-abia auzit. În încercarea de a scurtcircuita eşecul ăla stupid, Mangecavallo a dat de urma reclamanţilor nebuni în Boston, apoi şi-a convocat criminalii profesionişti din New York, nişte ucigaşi cu adevărat oneşti. Unul a fost capturat.

– Ah, scîrba scîrbelor! strigă Bricky. *În Boston?*

– Am citit despre asta, spuse Moose. A fost un scandal la un hotel, iar tîlharul arestat zice că preşedintele e avocatul lui.

– Nu ştiam că fostul tău coleg de cameră e avocat, Warty, spuse Doozie.

– *Nu* este. Dar dacă numele fostului meu coleg de cameră poate fi menţionat, cît crezi că va mai dura pînă să iasă la suprafaţă Mangecavallo şi, atîta vreme cît va exista practica înţelegerilor cu procurorii, fii convins că se va afla repede şi despre voi.

– La ce te-ai fi aşteptat, domnule secretar? observă cu voce îngheţată blondul Froggie, privind la fiecare dintre cei prezenţi.

Urmă o tăcere vinovată. În cele din urmă, vorbi Moose de la Monarch-McDowell.

– Doamne Sfinte, o să-l pierdem.

– Atunci sîntem de acord? întrebă Warren Pease.

– Păi *sigur,* bătrîne, răspunse Doozie, cu sprîncenele arcuite a nevinovăţie. Avem o altă cale?

– Toate drumurile duc la minunata mea bancă din Beacon Hill! răcni Bricky. Individul e o *maimuţă* condamnată să moară!

– Ne-am săturat *cu toţii!* strigă Smythington-Fontini. Un tiran criminal în fruntea serviciului secret – unul care *ne* cunoaşte şi ar putea să ne *numească!*

– Cine-o s-o *spună?* întrebă Moose. La dracu', cineva trebuie s-o *spună!*

– Eu o s-o fac, răspunse Froggie pe un ton neutru. Vincent Mangecavallo trebuie să devină cît mai curînd *răposatul* Vincent Mangecavallo... Un accident teribil, care să nu trezească nici *cea mai mică* bănuială.

– Dar cum? întrebă secretarul de stat.

– Aş putea să răspund eu, spuse Smythington-Fontini, trăgînd fumul prin ţigaretul său lung. Eu sînt micul proprietar al Companiei Milano-Fontini şi unde, dacă nu în Milano, există întotdeauna nemulţumiţi la care ar putea apela subordonaţii mei anonimi, contra a cîtorva sute de milioane de lire? Să zicem... Pot s-o rezolv.

– Un prieten curajos!

– Bun băiat!

– O treabă a naibii de bună!

– Cînd totul se va termina, exclamă Warren Pease, însuşi preşedintele îţi va acorda o medalie de merit. O ceremonie discretă, desigur.

– Cum de i-a ajuns *totuşi* la urechi? întrebă palidul cetăţean din New England. Nu m-aş fi aşteptat.

– Eu, unu, nu doresc deloc să aflu, răspunse fostul coleg de cameră al preşedintelui. Totuşi, în legătură cu *numirea* tacită a prevenitorului domn Mangecavallo, v-aş reaminti că ea a fost decizia comitetului electoral al preşedintelui, majoritatea membrilor săi aflîndu-se în jurul acestei mese. V-aţi închipuit că n-o să treacă de votul Senatului, dar el a trecut, şi aşa am ajuns aici... Domnilor, sînteţi responsabili pentru numirea unui naş al Mafiei în postul de director al Agenţiei Centrale de Investigaţii.

– Asta-i o remarcă mai curînd grosolană, bătrîne, observă Doozie cel cu blazon, împingîndu-şi nervos bărbia înainte. La urma urmei, am fost amîndoi la acelaşi colegiu.

– Numai Domnul ştie cît mă doare s-o spun, Bricky, bătrîne, dar tu înţelegi cu siguranţă. Trebuie să-l protejăm pe *băiatul* nostru; asta-i treaba mea, o obligaţie de onoare, o datorie şi aşa mai departe.

– El nu a fost la colegiu cu noi. Nici măcar n-a făcut parte din frăţia noastră, aia pentru tocilari.

– Mulţi dintre noi n-am avut o viaţă uşoară, Bricky, spuse Froggie, uitîndu-se însă cu răceală la secretarul de stat. Dar cum ai putea să-l protejezi pe băiatul nostru din Biroul Oval făcînd aluzie la o eventuală responsabilitate a noastră în cel priveşte pe Mangecavallo, responsabilitate pe care noi am nega-o sus şi tare?

– Păi, zise înăbuşindu-se secretarul, cu ochiul stîng agitîndu-se iarăşi, se întîmplă să avem toate procesele-verbale ale întrunirilor comitetului electoral.

– *Cum?* explodă Bricky, palidul bancher din New England. N-a fost nici o secretară şi nu s-a *făcut* nici un proces-verbal!

– Aţi fost înregistraţi, prieteni, răspunse în şoaptă şeful Departamentului de Stat.

– Ce?

– L-am auzit pe loialul nostru ticălos de familie bună! strigă Moose. A zis că am fost *înregistraţi!*

– Cu ce, pentru numele Domnului? întrebă Doozie. N-am văzut nici o maşinărie!

– Cu microfoane activate de voce, spuse secretarul, puţin mai tare decît adineauri. Sub mese – oriunde vă întîlneaţi.

– Cum adică?... Oriunde ne *întîlneam?*

Chipurile din jurul mesei îngheţaseră într-o uimire furioasă; apoi, unul cîte unul, pe măsură ce înţelegea, vorbea.

– În *casa* mea?

– În căsuţa mea de lîngă lac?

La proprietatea mea din *Palm Springs?*

– La birourile din Washington?

– Peste tot, şopti Warren Pease, alb la faţă.

– Cum ai putut *face* aşa ceva? răcni ascuţitul Smythington-Fontini, cu cravata strînsă, ţinîndu-şi ţigaretul ca pe o spadă.

– Din datorie de onoare şi din obligaţie, răspunse blondul Froggie. Ticălos ordinar, să nu te mai prind pe la clubul *meu.*

– Iar eu îţi sugerez să-ţi anulezi planurile pe care le ai pentru întîlnirea clasei noastre, cameleonule vrednic de dispreţ! ţipă Doozie.

– Din acest moment, îţi accept demisia de la Societatea Metropolitan! afirmă hotărît Moose.

– Sînt preşedinte de onoare!

– Nu mai eşti. Încă din această seară, o să primim rapoarte despre comportamentul tău şocant de la Departament. Să zicem, hărţuire sexuală, atît a femeilor, cît şi a bărbaţilor. Nu putem tolera aşa ceva! Nu în lumea noastră!

– Şi orice gînd de a-ţi ancora prăpădita de barcă la clubul nostru de iahting să-ţi iasă din minte, rosti Smythie. Marinar beţiv.

– Moose, Froggie, Dooze – şi tu, Smythie! Cum puteţi

să-mi *faceți* asta? E vorba de *viața* mea, de toate lucrurile la care țin!

– Trebuia să te fii gîndit la asta înainte...

– Dar n-am nici o *legătură* cu toată treaba asta. Pentru Dumnezeu, nu-l omorîți pe mesager din cauza mesajului pe care-l aduce!

– Asta îmi sună cunoscut, spuse Bricky. Din propaganda comunistă, cred.

– Nu, eu cred că-i din cea *japoneză*, explică Moose cel cu jachetă verde, și e mai rău! Ăia zic că frigiderele noastre sînt prea mari ca să fie vîndute și automobilele prea late pentru străzile lor. De ce nu și-ar construi case mai mari și străzi mai late, blestemații ăia de bigoți protecționiști!

– Nu e nimic din toate astea, prieteni! strigă secretarul de stat. E adevărul!

– *Care* adevăr? întrebă Froggie.

– Cu mesajul și mesagerul. El i-a mituit pe chelneri și pe grădinari ca să instaleze echipamentul!

– Ce dracu' tot spui acolo, Benedict Arnold? strigă Doozie de la Petrotoxic.

– Asta e – *el* e! Arnold!

– Care Arnold?

– Arnold Subagaloo, șeful de personal al președintelui!

– Nu i-am știut niciodată numele corect. Ce-i cu el?

– El e cel care-a trimis mesajul – prin mine! Ce știu *eu* despre microfoane activate de voce? Doamne Sfinte, nici măcar la videorecorderul meu nu mă pricep să umblu.

– Și ce-a făcut Subaru ăsta? repetă palidul bancher din New England.

– Nu, ăla-i automobil, îl lămuri secretarul. El e Subagaloo.

– E vorba despre frigider? întrebă Moose de la Monarch-McDowell. Sub-Iglu e o sculă a naibii de bună și-ar trebui să se găsească în fiecare păduchios de cămin japonez.

– Nu, ăla-i Subzero. Ăsta e *Subagaloo*, șeful personalului.

– A, tipul ăla genial de pe Wall Street? interveni

Smythington-Fontini. Era foarte amuzant la televizor acum cîţiva ani. Ar fi putut avea propriul lui show.

– Îmi pare rău, Smythie, ăla s-a dus. Asta a fost înainte, în timpul celuilalt preşedinte.

– A, da, admise iahtmanul. Tipul ăla drăguţ din filme, cu un zîmbet care-o înnebunea pe nevastă-mea – sau pe amanta mea, ori pe pipiţa din Milano? Sincer vorbind, nu înţelegeam o iotă din ce spunea, dacă nu citea ceva.

– Eu *vorbesc* despre Arnold Subagaloo, şeful personalului *actualului* preşedinte...

– În mod sigur nu-i unul de-ai noştri, nu cu numele ăsta.

– *El* mi-a spus să vă zic despre înregistrarea discuţiilor voastre. *El* a pus să fie făcute!

– De ce?

– Fiindcă e împotriva oricui ar putea reprezenta o ameninţare potenţială la adresa Casei Albe, remarcă Froggie. De aceea, în timpul preluării puterii, s-a gîndit la toate posibilele probleme viitoare şi a luat măsuri de protecţie adecvate...

– Într-o manieră a naibii de incorectă! îl întrerupse Bricky.

– Obligîndu-ne să facem exact ceea ce facem, completă sarcasticul blond, privindu-şi ceasul din aur Girard-Perregaux. Să-l eliminăm pe Mangecavallo, înlăturînd astfel problema pe care noi înşine am creat-o, fără să ne atingem de preşedinte... Acest Subagaloo e un ticălos prefăcut!

– Trebuie să fie un funcţionar teribil, conchise pavoazatul Doozie de la Petrotoxic. Probabil că face parte dintr-o duzină de consilii de administraţie.

– După ce o să-şi încheie mandatul, adăugă Moose cel cu jachetă verde, aş vrea să-i văd bilanţul activităţii. Pe toţi ăia pentru care a fost o mană cerească.

– În regulă, domnule secretar, zise blondul Froggie. Timpul meu e limitat şi, de vreme ce Smythie a rezolvat o problemă vitală, îţi sugerez să abordezi cealaltă dificultate despre care vorbeai. Mă refer, desigur, la plîngerea aia nebunească *şi*

neruşinată la Curtea Supremă, în urma căreia Omaha ar trebui restituită *Tacobunilor,* sau cum le-o spune.

– Wopotami, îl corectă secretarul. Mi s-a spus că sînt o ramură a indienilor Mohawk din Hudson, care i-au renegat fiindcă nu voiau să iasă din corturi cînd ningea.

– Noi nu dăm doi bani pe *cine* erau sau *ce* făceau în igluurile lor împuţite...

– Corturi.

– Iar vorbim despre frigidere...?

– Nu, ăla-i şeful personalului...

– Credeam că a jucat la Chicago...

– Japonezii cumpără *Chicago...?* Cînd or să se oprească? Au deja New York-ul şi Los Angeles-ul...!

– Au cumpărat *Dodgers...?*

– Nu, am auzit că Raiders...!

– Credeam că eu sînt proprietar la Raiders...

– Nu, Smythie, tu ai Rams...

– N-aveţi de gînd *să tăceţi?* răcni Froggie. Am o întîlnire la Paris peste exact şapte ore... Domnule secretar, ce-ai făcut pentru a spulbera această plîngere ridicolă şi posibilitatea expunerii ei publice? Scoaterea ei la lumină ar duce la o anchetă a Congresului care ar putea dura luni de zile, iar fanaticii apărători ai minorităţilor şi-ar vărsa maţele pe podelele Senatului şi ale Camerei Reprezentanţilor. Perspectiva asta e intolerabilă! Ne-ar putea costa *miliarde!*

– Să vă dau mai întîi vestea proastă, răspunse secretarul de stat, pocnindu-se cu palma peste cap pentru a potoli agitaţia ochiului stîng. În speranţa de a afla ceva, i-am angajat pe cei mai buni nemernici patrioţi din domeniu ca să-i verifice pe scrîntiţii ăia de judecători care au găsit nişte merite acelui compendiu infect. N-am ajuns nicăieri. Am început chiar să ne întrebăm cum de-au reuşit să termine Facultatea de Drept; nu există oameni ai legii atît de curaţi.

– Ai încercat cu Goldfarb? întrebă Doozie.

– El a fost primul, *primul!* A renunţat.

– În Supercupă nu renunța niciodată. Sigur, e evreu, dar era un fundaș al naibii de bun... *El* n-a găsit nimic?

– Nimic. Chiar Mangecavallo mi-a spus că Hymie Uraganul aproape că – aici îl citez – „și-a pierdut mințile". I-a spus lui Vincent că acest șef de trib Vîrful Norilor e fie Bigfoot din Canada, fie Yeti din Himalaya.

– Golden Goldfarb aparține trecutului, zise cu tristețe împodobitul patron de la Petrotoxic. O să încep să vînd cartonașe-surpriză de la guma de mestecat cu Uraganul cît de curînd. Mami și tati mi-au spus mereu să anticipez tendințele pieței.

– *Te rog!* răcni patronul blond al Liniilor Aeriene Zenith, consultîndu-și din nou ceasul din aur și privindu-l apoi pe secretatrul de stat. Și care este vestea *bună?*

– Răposatul director CIA ne-a dat soluția: autorii plîngerii Wopotamilor – mai exact un anume Vîrful Norilor și avocații lui – trebuie să apară în fața Curții Supreme pentru un interogatoriu, înaintea oricărei decizii a Curții.

– *Ei și?*

– N-o să ajungă niciodată acolo – ei n-or să ajungă niciodată acolo.

– Ce?

– Cine?

– Cum?

– Vinnie Bum-Bum s-a folosit de legăturile lui cu Mafia. O să le-o luăm înainte.

– Ce?

– Cine?

– Cum?

– O să dăm drumul oamenilor din Forțele Speciale – dintre care unii sînt încă în cuști – și-o să-i instruim să-i termine pe Vîrful Norilor și pe asociații lui... Înțelegeți, Mangecavallo – în curînd-răposatul-Mangecavallo – avea *dreptate.* Dacă elimini cauza, elimini și efectul.

– Așa e, așa e!

– Bună treabă!

– Al naibii scenariu!

– Şi mai ştiu că ticălosul ăla de Vîrful Norilor şi asociaţii lui comunişti se află în Boston. Nu trebuie decît să-i găsim, pe el şi pe împuţiţii ăia de colegi ai lui.

– Dar poţi *să faci* asta? întrebă cu răceală „aşteptatul la Paris" Froggie. Nu prea ţi-a reuşit nimic pînă acum.

– E ca şi rezolvat, răspunse secretarul. Individul ăla cumplit pe care l-au arestat la Boston, Caesar Impronunţabilul, se află acum într-o clinică a Departamentului de Stat din Virginia, fiind – cum se spune – „ameţit" cu un aer al adevărului. Înainte de căderea serii o să ştiu tot ce ştie *el*. Smythie, cred că ar trebui să treci imediat la acţiune.

– Se... poate aranja.

Algernon Smythington-Fontini coborî din limuzină într-un loc foarte ciudat. Era o staţie de benzină dărăpănată de la periferia oraşului Grasonville, Maryland, un vestigiu de pe vremea cînd fermierii locali îşi încărcau camioanele dimineaţa devreme şi petreceau cîteva ceasuri plîngîndu-se unul altuia de climă, de preţurile în scădere şi, mai ales, de noile tehnologii care invadau agricultura, prevestindu-le falimentul. Smythie îl salută pe proprietarul-vînzător, care stătea într-un fotoliu stricat din nuiele în faţa uşii.

– Bună ziua, zise el.

– Salut, simpaticule. Du-te înăuntru şi dă telefon... Lasă banii pe tejghea, ca de obicei, şi, tot ca de obicei, nu te-am văzut în viaţa mea.

– Măsuri de siguranţă diplomatică, înţelegi bătrîne.

– Spune-i asta nevestei tale, nu mie, amice.

– Indecenţa nu ţi se potriveşte.

– Hei, n-am probleme cu asta – nici muieri, nici potriveală...

– *Zău!*

Smythington-Fontini intră în mica staţie de benzină. O luă la stînga, unde se afla o tejghea crăpată, plină de grăsime; pe

[illegible] se găsea un telefon negru, vechi de decenii. Ridică receptorul şi formă un număr.

Cred că e o oră potrivită, spuse el.

– *A, signor* Fontini! răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. Cărui fapt îi datorez această onoare? Sînt sigur că treaba merge bine la Milano.

Minunat, ca şi în California.

Sînt bucuros că putem fi de folos.

N-o să mai fii bucuros cînd o să afli ce s-a hotărît.

Ei, haideţi, ce poate fi aşa de grav?

Esecuzione. *

Che cosa? Chi?

Tu.

– *Eu?... Nemernicii!* răcni Vincent Mangecavallo. Jigodiile alea de măscărici *nemernici!*

Trebuie să discutăm despre pregătiri. Îţi sugerez un vas ori un avion şi să laşi loc de întoarcere.

În pragul apoplexiei, Vinnie Bum-Bum apăsă înfuriat butoanele telefonului ascuns în sertarul de jos din dreapta biroului. Strigă la operatoare cerînd numărul camerei de hotel cu care voia legătura.

– *Da?* zise somnoros Micul Joey Strigoiul.

– Trezeşte-te din amorţeală, Joey, tot scenariul s-a schimbat!

– Ce tot spui?... Tu eşti, Bum-Bum?

– Poţi fi la fel de sigur ca de mormintele blestemaţilor tăi de strămoşi din Palermo şi Paguso! Afurisitele de zîne cu chiloţi de mătase tocmai m-au condamnat la *„esecuzione"!* După tot ce-am *făcut* noi pentru ei!

– Cred că *glumeşti!* Poate-i o greşeală. Ăia vorbesc atît de dichisit, că nu ştii niciodată dacă vor să-ţi dea un şiş în spate sau un pupic în...

---

*Asasinat (n.t.).

– *Basta!* ţipă directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii. Am auzit ce-am auzit şi e *beton!*

– Sfinte Sisoe! Ce-o să facem?

– Fii calm, Micu' Joey. Eu o să dispar o vreme, poate o săptămînă, poate două – lucrăm la rapoarte –, dar acum tu ai altă treabă. Şi trebuie s-o faci *bine!*

– Pe mormîntu' maică-mii...

– Încearcă altceva. Maică-ta a murit de mult.

– Am o nepoată. Călugăriţă...

– A fost dată afară de la mănăstire, îţi aminteşti? Ea şi cu instalatorul ăla blestemat!

– Bine, *bine!* Mătuşa Angelina... A murit după ce-a mîncat moluşte la Umberto's şi n-a existat persoană mai sfîntă ca ea.

– Era atît de grasă încît a ocupat şase locuri de veci...

– Dar era o sfîntă, Bum-Bum, cu adevărat *sfîntă!* Stătea toată ziua cu mătăniile în mînă.

– N-avea altceva de făcut, dar o accept. Eşti gata să juri pe sfîntul mormînt al Angelinei?

– Jur, că, dacă nu-mi fac treaba, să pună dracu' stăpînire pe mine, ceea ce-i al naibii de mult pentru *idioţii* din New York... Uneori mă gîndesc că măscăricii ăia irlandezi au luat-o razna de tot.

– Destul de bine, zise Vincent Francis Assisi Mangecavallo. Eu răspund pentru discreţia ta asupra celor ce am să-ţi spun.

– Iar eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru îndrumările tale, Bum-Bum. Cui trebuie să-i scurtez zilele?

– *Invers,* Micu' Joey. Trebuie să-i ţii în viaţă! Vreau să stabileşti o întîlnire cu acest Vîrf al Norilor şi asociaţii lui. Am devenit brusc un mare adept al cauzei lor. Minorităţile astea au fost călcate în picioare prea mult şi prea des. E inadmisibil.

– Trebuie că ţi-ai ieşit din afurisita aia de minte!

– Nu, Micu' Joey, ei au luat-o razna.

15

Uşa apartamentului de la Ritz-Carlton se izbi de perete, iar Desi-Unu şi Doi, în ţinută de gală, intrară în cameră, gata de

bătaie. Devereaux vărsă băutura, iar Jennifer Aripăroşie se lăsă în jos de pe scaun, lipindu-se de podea, aşteptîndu-se, datorită probabil codului genetic, la ce era mai rău din partea omului alb.

– *Bine* acţionat, aghiotanţi! răcni înveşmîntatul în piele de căprioară MacKenzie Hawkins, intrînd cu paşi mari în apartament, urmat de un Aaron Pinkus zăpăcit. Nu se observă nici o acţiune ostilă, aşa că puteţi rămîne pe poziţii. Sînt admise şi atitudini neoficiale.

Desi-Unu şi Doi se pleoştiră.

– Nu chiar *aşa* de neoficial, sergenţi!

Brusc, Desi-Unu şi Desi-Doi luară poziţia de drepţi.

– Aşa-i mai bine, le zise Şoimul. Cu *ochii* în patru! Pregătiţi pentru asalt!

– Ce vrei să zici acu'? întrebă Desi-Unu.

– Supunerea imediată e primul semn al contraatacului. Lăsaţi-l pe lunganul ăla uscăţiv, e neajutorat, dar fiţi atenţi la femeie! Deseori ele ascund grenade sub fuste.

– *Ticălosul* antediluvian! ţipă Aripăroşie, ridicîndu-se în picioare şi aranjîndu-şi înfuriată părul şi rochia. *Barbarule!* Relicvă urlătoare dintr-un film de război de mîna a şaptea, cine *dracu'* te crezi?

– Tactică de gherilă, şopti Mac spre aghiotanţii săi. A doua fază, după supunere, e ultrajul verbal – atunci îţi distrag atenţia şi-ţi vîră sula-n coaste.

– O să-ţi trag eu una, rahatule umblător ce eşti! Şi cum *îndrăzneşti* să porţi hainele alea? Arăţi de parcă ai ieşit de la o întrunire masonică, idiotule!

– Vedeţi, vedeţi? mormăi Şoimul, molfăindu-şi trabucul în gură. Încearcă să-mi distragă atenţia – fiţi atenţi la mîinile ei, băieţi. „Ţîţele alea ale ei sînt probabil bombe cu plastic."

– Aflu eu, ghenerale! strigă Desi-Unu, cu ochii fixaţi pe ţinte şi cămaşa scrobită ieşită din pantaloni. Ce zici?

– Dacă faci un pas spre mine, spuse Aripăroşie, înhăţînd geanta de pe scaun, şi scoţînd sprayul paralizant, o să fiţi orbi

timp de o lună. Puneţi-mă la încercare şi-o să-mi faceţi o plăcere nu doar pentru azi, ci pentru toată săptămîna.

– Aici intervin eu, o întrerupse Sam Devereaux, ducîndu-se către barul cu oglinzi şi carafa cu Martini; apoi zdrobi cu piciorul paharul căzut pe covor.

– *Stai* puţin! exclamă Aaron, potrivindu-şi ochelarii cu ramă metalică şi studiind-o pe frumoasa femeie bronzată. Eu te *cunosc*... Cu şapte sau opt ani în urmă... La Harvard, *Revista Juridică*, printre cei mai buni din grupă... o analiză remarcabilă despre cenzură în cadrul dreptului constituţional.

– La Nebuniile Tîrfei Porcoase, pe crucea mea! zise Devereaux, rîzînd în vreme ce-şi turna de băut.

– Stai liniştit, Samuel.

– Ne-am întors la Samuel?

– Taci, avocat... Da, domnule Pinkus, m-aţi chemat pentru un interviu şi-am fost foarte flatată de interesul dumneavoastră.

– Dar ne-ai refuzat, draga mea. De ce?... Sigur că nu trebuie să-mi răspunzi, fiindcă nu e treaba mea, dar sînt curios. Îmi amintesc limpede că i-am întrebat pe asociaţii mei la ce firmă din Washington sau New York te-ai dus; sincer, voiam să-i sun şi să le spun cît de norocoşi sînt. Washington şi New York sînt de obicei obiectivele celor mai buni, deşi eu nu sînt de acord cu asta. Totuşi, îmi amintesc că te-ai dus la o firmă mică, dar bună, din Omaha.

– De acolo sînt eu, domnule. După cum probabil că aţi înţeles, sînt o membră a tribului Wopotami.

– *Pe jumătate*, iar cealaltă jumătate a mea speră sincer că ai să dezminţi. Viaţa ar fi mai puţin haotică dacă s-ar desfăşura pe tărîmul posibilului.

– Îmi pare rău, domnule Pinkus. Numele meu este Jennifer Aripăroşie, sînt o fiică a Wopotamilor. Sînt foarte mîndră de asta.

– Dar, pentru numele Domnului, unde l-ai întîlnit pe Samuel?

– Într-un lift – azi-dimineaţă – la hotelul Four Seasons.

Părea foarte obosit; pretindea că era epuizat fizic şi a făcut cîteva remarce prosteşti.

– Şi asta a fost suficient ca să te determine să fii cu el acum, domnişoară Aripăroşie?

– Ea a venit la mine *acasă,* interveni Devereaux. Mi-am cerut scuze – i-am dat chiar şi portarului bacşiş în locul ei. Apoi am auzit-o pe această domnişoară nebună dînd şoferului adresa mea! Tu ce-ai fi făcut, Aaron?

– Evident, aş fi urmat-o.

– Aşa *am procedat.*

M-am dus la el acasă, domnule Pinkus, fiindcă era ultima adresă a acestei *creaturi* demente de lîngă dumneavoastră.

– E furioasă tinerica, nu? observă Şoimul.

– Da, generale Hawkins, *sînt* furioasă şi nu, generale, *nu* sînt o „tinerică“, aşa cum o să afli după ce-o să isprăvesc cu tine. În instanţă sau în afara ei, o să-ţi dau o lecţie de-o să mă ţii minte!

– Ultraj verbal, sergenţi. Fiţi pregătiţi.

Ah, tacă-ţi gura, josnică mască de pe cel mai stupid totem! Întîmplător, pe jacheta aia cu mărgele e desenată povestea unei grăsane idioate care n-a avut atîta minte cît să iasă dintr-un necaz. Foarte potrivit.

– Hei, Roşcato, o întrerupse Sam, cu paharul la buze. Calmează-te. Aminteşte-ţi de procură.

– Să mă *calmez?* E suficient să-l văd şi îmi vine să ţip.

– Ăsta-i efectul pe care-l are asupra oamenilor, mormăi Devereaux luînd o înghiţitură.

Un moment, vă rog, zise Pinkus, ridicînd mîna. Cred că am auzit ceva ce-ar trebui clarificat.

Venerabilul avocat se întoarse către Sam.

– *Ce* procură? Ce naiba ai mai făcut?

– Doar un mic sfat binevoitor, Aaron. L-ai fi aprobat şi tu.

– Tu şi aprobarea mea s-ar putea să se excludă reciproc în contextul ăsta... Poate îmi explici dumneata, domnişoară Aripăroşie?

– Cu multă plăcere, domnule Pinkus. Mai ales în beneficiul celuilalt oaspete al dumneavoastră, generalul Neanderthal. S-ar putea să trebuiască să-i traduceți, dar bănuiesc că pînă la urmă o să înțeleagă esențialul.

– Asta pe scurt, spuse Aaron, cu o expresie asemănătoare celei a lui Eisenhower după aflarea veștii demiterii lui MacArthur.

– E o idee strălucită și, în ciuda abundenței de erori, prea numeroase pentru a le mai menționa, îi aparține angajatului dumneavoastră, domnule Pinkus. Trebuie să recunosc asta.

– Munca unui bun avocat începe cu o pledoarie binevoitoare, domnișoară Aripăroșie.

– Serios? Nu m-am gîndit niciodată la asta... De ce? E doar o întrebare, desigur.

– Fiindcă el – sau ea – se arată astfel încrezător în propriile posibilități. Nu e nevoie să-și hrănească orgoliul anemic refuzînd laudele altora. Angajează pe femeia sau pe tipul ăla; niciodată n-o să le fie distrasă atenția de ostilități reale sau imaginare.

– Cred că tocmai am învățat ceva...

– Nu e prea nou, draga mea. Fără intenția de a jigni, aș sublinia faptul că generalul nostru a spus aproape același lucru în termeni militari. Distragerea atenției prin ostilitate – cel mai slab trebuie să se prefacă, cel mai puternic doar să fie atent, pregătit să acționeze.

– Comparați *maimuța* aia cu *mine...?*

– Fii atentă, tinerico!

– *Te rog,* generale!... Am spus doar în termeni militari, domnișoară Aripăroșie – forța trupelor, dacă vrei. Să zicem că frumosul dumitale bust ascundea bombe cu plastic – ceea ce eu nu cred; generalul nostru n-a făcut decît să-și instruiască oamenii să fie pregătiți și să nu se lase distrași de ostilitatea dumitale. Chestiunea e foarte simplă.

– Ce zici, c-am fost zăpăciți dă ce-i aici, 'ai, șefu'?

– Destul, sergent...

– Dă acord cu tine, Desi-Unu...

mieluşeii papă iederă...

Ah, taci!

- Samuel, încetează!

Fiule, îţi verşi băutura...

Aşadar, dragă domnişoară Aripăroşie, erai pe cale să-mi explici ideea concepută de creierul angajatului meu, actualmente cam împrăştiat.

E foarte simplu, domnule Pinkus. De vreme ce tribul Wopotami e o entitate recunoscută oficial, se întocmeşte o procură, semnată de împuterniciţii legali ai Sfatului Bătrînilor, prin care se stabileşte că toate chestiunile juridice şi funciare trebuie negociate numai prin intermediul executorilor procurii, orice alte părţi la care s-a făcut referire în documente anterioare neavînd nici o autoritate. Pe scurt, executorii numiţi ai procurii vor deţine, de comun acord, autoritatea juridică colectivă.

Asta sună ca limbajul unui avocat înfumurat, domnişoară.

- Asta înseamnă, generale, răspunse Aripăroşie, fixîndu-l pe Şoim cu o privire de gheaţă, că nimeni, repet, *nimeni* altcineva în afară de executorii procurii Wopotamilor nu poate lua decizii sau să încheie vreo înţelegere ce implică interesele tribului şi nici să obţină beneficii de pe urma acestora.

Păi, trebuie să spun că pare o protecţie a naibii de inteligentă, zise Hawkins, scoţîndu-şi trabucul mutilat din gură. Apoi, ridicîndu-şi brusc capul, de parcă l-ar fi deranjat ceva, spuse: întrebarea este dacă aceşti executori de încredere sînt oameni serioşi?

- Mai presus de orice reproş, generale. Printre ei se află doi avocaţi, mai mulţi doctori, preşedintele unei fundaţii internaţionale, trei vicepreşedinţi de bănci, unul sau doi brokeri şi un celebru psihiatru, la care trebuie neapărat să te duci. În plus, toţi sînt vlăstare ale Wopotamilor; în sfîrşit, eu sînt preşedintele şi purtătorul de cuvînt al executorilor. Alte întrebări?

– Da, doar una. Asta doreşte Sfatul Bătrînilor?

– Cu siguranţă. Ei ţin cont de sugestiile noastre, aşa că, după cum poţi vedea, generale Hawkins, chiar dacă planul tău nebunesc, complet distructiv, avansează fie şi cu un centimetru, *noi*, nu tu, vom deţine controlul absolut pentru a diminua efectele sale dăunătoare asupra unui popor nevinovat, de pe urma căruia ai obţinut scandaloase avantaje. Pe scurt, ai ieşit din joc, maniacule.

Chipul Şoimului exprima nu numai durere, ci şi o profundă jignire. Era ca şi cum o lume pe care o hrănise cu grijă şi adîncă dragoste se descotorosea de el, lăsînd în urmă un bătrîn singur, deposedat, un campion abandonat care refuza, din demnitate, să se lase pradă amărăciunii.

– Îţi iert bănuielile nefondate şi limbajul nestăpînit, zise el încet, fiindcă nu ştii ce faci.

– O, *Doamne!*

– Faimosul Fiu al Domnului e mai potrivit, sugeră Devereaux, întorcîndu-se la bar.

– Ai luat-o-n bot, ghenerale? întrebă Desi-Doi.

– Atuncea poate că *gringos* ăştia or să iasă la nişte aer, 'ai, şefu'? interveni Desi-Unu. Pîn fereastră, bine?

– Nu, domnilor, protestă Hawkins, calm, eroic, cu tonul sepulcral al unui sfînt din mormînt. Această mare femeie a îmbrăcat mantia comandantului şi tot ce pot face e să-i micşorez această cumplită responsabilitate...

– Iar începe, îl întrerupse Sam, vîrîndu-şi degetele în băutură pentru a prinde o măslină. A venit momentul laudei de sine, prieteni.

– Fiule, chiar că mă judeci greşit...

– Mi-ai mai aruncat asta o dată, Mac. Nu ştiu cum, dar nu m-am prins.

– De ce nu-mi acorzi o şansă, băiete?

– Eşti la mijloc, Frate Iepure. Dă-i drumul.

– Domnişoară Aripăroşie, îţi respect şi înţeleg scepticismul faţă de participarea mea la cauza Wopotamilor. Aşa că dă-mi voie să le pun deoparte. Ca fiu adoptiv al tribului, accept toate

deciziile înţeleptului Sfat al Bătrînilor. Beneficiile personale sînt nesemnificative, doresc doar să se facă dreptate.

Jennifer Aripăroşie era uluită. Anticipata bătălie dură cu un uriaş megaloman se redusese la a-i explica unui căţeluş o mulţime de trucuri juridice.

– Mă rog... generale... sinceră să fiu, nu ştiu ce să spun.

Jennifer îşi dădu părul negru pe spate cu un gest de apărare, ruşinată pentru o clipă să dea ochii cu fostul ei adversar, acum rănit.

– Te rog să înţelegi, domnule, începu ea, privindu-l pe bătrînul oştean care făcuse atît de multe pentru ţara lui – ţara *lor*. Îmi protejez, poate prea mult, poporul pentru că istoria lui *e* plină de nedreptăţi, aşa cum e istoria tuturor indienilor americani. În cazul dumitale am greşit. Îmi cer scuze. Te rog să accepţi aceste scuze, sînt sincere.

– Te-a avut! strigă Devereaux, înghiţind restul de Martini. Leul înfuriat s-a transformat într-o pisicuţă nevinovată şi tu ai luat-o de bună.

– Samuel, ajunge! N-ai auzit ce-a *spus* omul?

– Am auzit o sută de variante pe tema asta.

– Taci, avocat! E un om *mare* şi tocmai a fost de acord cu tot ce doresc eu. Încearcă să-ţi aminteşti, dacă mintea aia murată de gin îţi permite, propriile tale cuvinte. Un adevăr *esenţial*, îţi aminteşti?

– Uiţi de căile ocolite, avocat, zise Sam, întorcîndu-se la bar. Sînt drumuri accidentate în faţă, prieteni.

În clipa următoare sună telefonul. Aaron Pinkus, dînd din cap iritat, ba chiar înfuriat, se duse iute la birou şi ridică instrumentul nedorit.

– Da?

– Cu cine vorbesc acum? se auzi o voce ascuţită în receptor. Cu marele avocat evreu sau cu marele general de balamuc, cu mărgele de paiaţă?

– Sînt Aaron Pinkus şi sînt avocat. Sper că ţi-am răspuns la întrebare.

– Bine, evreule. Te-am găsit după limuzină.

– Poftim?

– Păi, e o poveste lungă și mi-ar plăcea să ți-o zic, dar lu' Bum-Bum nu-i plac poveștile lungi și, ca să fiu sincer, nu prea mai ai timp.

– Nu înțeleg o vorbă din ce spui.

– Păi, vezi mata, cu ani în urmă era un polițai de rahat care m-a arestat, da' acu' am făcut pace și, fincă mai are prieteni în oraș, o grămadă de caralii ți-au căutat limuzina, *capisce?*

– Ce tot *spui* acolo?

– Mai bine vorbesc cu nebunu', corect? Zi-i tîmpitului să-și scoată blestematul ăla de trabuc din gură și să vină la aparat.

– Cred că e pentru tine, generale, zise Pinkus, pe un ton nesigur. Un tip ciudat, care vorbește ca un pui de găină – așa cum îmi *închipui* eu că ar vorbi un pui de găină.

– *O breșă!* strigă Șoimul, pășind rapid spre birou și înhățînd receptorul; apoi, acoperind microfonul se adresă celorlalți: cătane bătrîne, chiar și recruți, nu vă retrageți. Și-au amintit de zilele bune, fiindcă astea nu se sfîrșesc niciodată!... Tu ești, Micul Iosif?

– Tre' să vorbim, *zurbagiule*. Totu' s-a schimbat. Dinspre partea mea nu mai sînteți băieții răi, da' ăilalți băieți răi vin după voi.

– Fii puțin mai clar, Iosif.

– Nu-i *timp, zurbagiule!* Barosanu' vrea să se-ntîlnească cu voi peste o zi sau două, da' tre' să facă pă mortu' o vreme, așa că țin io legătura cu voi.

– Să facă pe *mortul,* Iosif...?

– Pă mortu' mătușii Angelina. A fost război cu băieții din capitală și barosanu' a dispărut o vreme... Mi-a zis să-ți spun că *mafiotu'* ăla de l-ai înțepat în spinare, da' nu i-ai rupt gîtu', și-a vărsat mațele într-o fabrică de chimicale din Virginia. Acuma știu că tu și gașca ta sînteți la Boston și băieții cu chiloți de mătase le-au dat drumu' – ălora de la FSI să te caute.

– *FSI?* Hannibal într-un rahat de elefant! A zis *FSI?*

– Nu puteam să greşesc, fiindcă a repetat de vreo trei ori şi eu nu ştiu ce-nseamnă.

– Cele mai mari animale din lume, Micule Iosif. Eu i-am învăţat meserie, aşa că ştiu. Forţele Speciale – *„Incorigibilii"*. Sînt şi-acum în stare de alarmă, încercînd să-i omoare pe toţi, în afară de bucătari şi doici.

Acuma e vorba de tine şi grupu' tău, *zurbagiule*. Mi-au trebuit exact treizeci şi unu de minute să te găsesc. Cît o să-i trebuiască blestematului de comando, după ce ajunge în Boston, ceea ce poate că s-a şi întîmplat? Pleacă de-acolo şi sună-mă la serviciu' de cameră după ce te-ai îndepărtat de turbaţii ăia... Şi nu folosi blestemata aia de limuzină! E un reper al naibii de cunoscut!

Jocy Strigoiul închise telefonul, iar Şoimul se întoarse către trupele sale.

– *Evacuarea!* răcni el. Explicaţiile vor veni mai tîrziu; acum nu e timp de ele. *Aghiotanţi,* luaţi două maşini din parcarea hotelului şi ne întîlnim la colţul de sud-est. *Vamos!*

Mac îl privi cu asprime pe Aaron Pinkus, în vreme ce Desi-Unu şi Doi ieşeau în fugă pe uşă, apoi îşi îndreptă privirea spre Sam Devereaux şi, în cele din urmă, către Jennifer Aripăroşie.

M-aţi întrebat de ce mă lupt cu falsitatea celor de la putere, de ce ridic sabia împotriva corupătorilor şi manipulatorilor, de-acum o sută de ani sau actuali. Să vă spun limpede, *fir-ar să fie!* Un guvern nevăzut, neales, din *spatele* guvernului nostru a eliberat un număr de psihopaţi care au o singură misiune, al cărei succes le-ar permite să cutreiere străzile liberi... Misiunea asta e să ne ucidă *pe toţi. De ce?* Fiindcă am scos la iveală spectrul unei crime comise împotriva unui popor nevinovat, *manipulat* acum mai bine de o sută de ani, care îi va costa pe manipulatori *miliarde* pentru a o corecta!

– *La naiba* cu adevărul tău esenţial! zise Devereaux, aruncînd băutura în chiuvetă. Hai să plecăm de-aici!

– *Poliția,* generale! Sînt un om respectat în Boston. Cu siguranță ne va proteja.

– Comandant Pinkus, în această luptă din umbră, autoritățile civile sînt neputincioase. Cum dracu' crezi că au aruncat în aer atîtea gări, din Normandia pînă la Kai Song?

– Pur și simplu nu pot să cred, zise Aripăroșie, încercînd să-și păstreze calmul. Nu *vreau* să cred!

– Nu vrei să crezi, tînără indiancă? Poate că ar trebui să-ți amintesc de companiile din Est care au promis poporului tău de pe tot cuprinsul Midwestului că va fi mutat pe pămînturi mult mai bune, și v-au înghețat vitele pe un teren arid. E același lucru, domnișoară!

– Ah, *Iisuse!* strigă Jennifer, alergînd spre ușa dormitorului.

– Ce *faci?* țipă Devereaux.

– Mama ta, idiotule!

– A, da, sigur, spuse Sam, clipind încurcat. Există pe undeva cafea?

– Nu e *timp,* fiule!

– Ajut-o pe domnișoara Aripăroșie, Sammy.

– Cel puțin am scăpat de Samuel...

– Nu cred că am de ales, zise Aaron Pinkus.

Cei cinci fugari de la Ritz-Carlton stăteau unul lîngă altul la colțul de sud-est al hotelului, așteptînd sosirea lui Desi-Unu și Doi. Zîmbeau prostește la trecători, dîndu-și toată silința să nu pară un cvintet de delincvenți adulți. Distinsa Eleanor se sprijinea de Aripăroșie în vreme ce se lupta cu cuvintele cîntecului „Chemarea dragostei indiene".

– Taci din *gură,* mamă! șopti Sam.

– Mi-am dorit întotdeauna o fiică.

– Stăpînește-te, mamă. Ea s-ar putea să fie un avocat mai bun decît mine și tu *n-ai vrea* asta.

– Nu cred că ești așa de bun. Jumătate din ce spui nu înțeleg...

Nici nu trebuie, mamă. Aşa-s legile...

Linişte! ordonă Şoimul aflat lîngă capătul clădirii, cu Pinkus alături.

Un Lincoln întoarse în faţa intrării cu baldachin a hotelului, şi în acelaşi timp, Desi-Unu şi Doi intrară în curbă cu cele două maşini furate din parcare.

Toată lumea *rămîne* pe loc! continuă Hawkins în timp ce privea împreună cu Aaron patru bărbaţi în trenciuri negre ce ieşeau din Lincoln: unul din faţă şi trei de pe bancheta din spate. Maşina demară brusc şi parcă lîngă porţile Grădinii Publice, în timp ce cele patru trenciuri negre intrară rapid în hotel.

Desi-Unu, în faţă şi *pe centru!* zise Şoimul, vorbind mai tare. Repetă comanda!

- Desi-Unu, în faţă şi pe centru...

Desi! Tu, ăla cu dantură grozavă şi cămaşa scoasă din pantaloni, *ieşi* din maşină! strigă Devereaux. Du-te la Mac!

Ce jaaleee, iubitul meu arab i-aşa depaarteee...

Taci din gură, mamă! Ai greşit cuvintele, ca şi ţara, de altfel.

- Nu vorbi aşa cu prietena mea, Eleanor...

- E mama *mea!* Dacă refuz să-i repar Jaguarul?

Sînt sigură că eu cîştig mult mai mulţi bani decît tine, avocat. O să mă ocup eu de asta!

- Ce vrei, ghenerale?

- Vezi maşina de-acolo? Aia din faţa porţilor.

- Sigur, o văd. Stă în faţă un *gringo.*

— Vreau să-l imobilizezi şi să faci maşina inutilizabilă, înţelegi ce spun?

– Nu-i prea greu. El adoarme şi io-i scot bujiile. Treaba asta se face-n Brooklyn în fiecare noapte. Numa' să nu mă pui să-l omor, că io nu fac asta, ghenerale.

– Nu, ce dracu'! Vreau să transmiţi un mesaj. Ei vor să ne curețe, băiete, şi vreau să ştie că nu pot *face* asta!

– S-a făcut, ghenerale. Şi p-ormă?

– Te întorci la hotel, la etajul domnului Pinkus, dar să-ţi

acoperi flancurile. Patru bărbați cu niște stupide trenciuri negre au urcat acolo ca să ne lichideze pe toți... Pînă ajungi sus, eu o să termin probabil cel puțin trei ticăloși, dar tu să ai grijă de al patrulea.

– *Hei!* De ce să te distrezi numa' tu? Iau io trei, tu iei unu'!

– Îmi place cum gîndești, fiule.

– Și Desi-Doi?

– O să explic acum, spuse Hawkins, întorcîndu-se către Aaron Pinkus. Spune-mi, comandante, ai vreun loc de care nu știe nimeni, vreo vizuină unde să te duci cu, să zicem, femei defavorizate care să se bucure de compania ta?

– Ești *nebun?* N-o cunoști pe Shirley!

– Bine, înțeleg... Dar trebuie să existe vreun loc, departe de zonele circulate, unde să stăm o zi sau două.

– Păi, firma a cumpărat o cabană de schi dincolo de New Hampshire...

– Asta-i grozav! Ne întîlnim acolo.

– Dar cum o să afli unde e?

– E simplu, *comandante,* interveni Desi-Unu. Desi-Doi a ciordit automobile cu *telefonos* înăuntru. Am scris *numeros* de la amîndouă.

Desi-Unu scoase un petic de hîrtie cu două numere scrise pe el.

– Vezi? *Amigo* meu are unu' la fel.

– Voi doi sînteți grozavi. Aș vrea să-mi spuneți...

– Nu-i timp de recompense, comandante, îl întrerupse hotărît Șoimul. Misiunea noastră nu s-a încheiat. Ia-i pe Sam, pe mama lui și pe fată și du-i la locul ăla din New Hampshire. Gata, *plecați!* Sergentul meu și cu mine avem treabă!

Primele două trenciuri negre n-au înțeles niciodată ce s-a întîmplat. Pentru a asigura căile de retragere, fiecare stătea lîngă o ușă de ieșire din hotel. Amîndoi fuseseră trași pe scări de către Șoim, aduși în starea de inconștiență și dezbrăcați de toate

hainele, inclusiv de chiloţi. Al treilea presupus asasin care se îndrepta spre apartamentul lui Pinkus fusese oprit din drum de un beţiv ce se clătina rău şi care, după ce trecu de el, se răsuci şi-i aplică o lovitură decisivă după ceafă. Hawkins îl lăsă pe al patrulea şi ultimul asasin aghiotantului său, Desi-Unu. La urma urmei, era sarcina comandantului să insufle încredere în trupele sale de sprijin. De fapt, se dovedise a fi o lecţie de răbdare, marca unui adevărat ofiţer de informaţii lucrînd sub acoperire, îşi zise Mac. Aşteptă în umbra uşii de afară, în spatele căreia zăcea inconştient primul ucigaş din FSI. Desi-Unu ieşi tăcut din lift în ţinuta sa de gală şi merse, tot în linişte, pînă la jumătatea holului, unde se lipi cu spatele de peretele aflat vizavi de apartamentul lui Pinkus. Vreme de opt minute care i se păruseră o oră, Desi-Unu rămase imobil, respirînd uşor, pînă cînd a doua uşă din stînga lui se deschise şi un bărbat în trenci negru ieşi pe hol, cu un pistol automat în mînă.

– *Iguane, Jose!* răcni Desi-Unu, surprinzîndu-l atît de tare pe prezumtivul asasin încît acesta nu înţelese cum de-i zburase arma din mînă, nici cum căzuse inconştient după un pumn zdravăn în mijlocul frunţii.

– Remarcabil! zise generalul, ieşind din umbră. Am ştiut că eşti dotat, fiule.

– De ce n-ai făcut-o tu, ce dracu'!

– Evaluam situaţia, băiete! Aşa le-o luăm înainte.

– Putea să mă *omoare!*

– Am avut toată încrederea în tine, sergent. Eşti candidatul favorit pentru cursul avansat G-Doi.

– Asta-i dă bine?

– Vorbim mai tîrziu. Acum trebuie să-l jupuim pe măscăriciul ăsta şi să plecăm de-aici. Sîntem în mare încurcătură, aghiotant. Trebuie să ne concentrăm asupra mişcărilor următoare, iar pentru noi doi asta înseamnă să ne întîlnim cu ceilalţi undeva în nord.

– Nu-i o problemă, ghenerale. Înainte de-a urca aici am

vorbit cu *amigo* meu la *telefono* din maşină. Oriunde merg, Desi-Doi rămîne în automobil, ca să-mi poată zice unde se află.

– Bună tactică, fiule...

Şoimul se opri, auzind zgomotul unei uşi deschise, apoi voci. O pereche, de vîrstă mijlocie, ieşea din cameră.

– Repede! şopti Mac, aplecîndu-se spre trupul inert de pe podea. Să-l ridicăm în picioare şi să-l ţinem de parcă tocmai ar fi vomitat.

– A ieşit de pe uşa aia, ghenerale. Mai e deschisă!

– Să mergem!

Hawkins şi aghiotantul său traseră trupul spre uşa deschisă, sub privirile uluite ale clienţilor hotelului.

– I-o nuntă grozavă la parter, *amigos!* strigă Desi-Unu, uitîndu-se peste umăr. Vreţi să veniţi şi voi?

– Nu... nu, mulţumesc, spuse bărbatul de vîrstă mijlocie, grăbindu-şi soţia spre lift.

Cabana de schi de pe dealurile din Hooksett, New Hampshire, era nefinisată şi masivă, pustie şi umedă. În cea mai bună perioadă a ei n-ar fi primit mai mult de două stele în cel mai modest ghid turistic. Totuşi, era un adăpost, care avea curent electric, căldură şi telefon. În plus, fiindcă se afla la doar o oră şi ceva distanţă de Boston, firma Aaron Pinkus Associates o considerase un refugiu convenabil pentru avocaţii sau echipele de avocaţi ce studiau cazuri dificile. De fapt, devenise atît de solicitată încît Aaron hotărîse să n-o vîndă, preferînd s-o renoveze treptat şi s-o utilizeze.

– Zău că va trebui să înapoiem cele două maşini, îi spuse Pinkus îngrijorat Şoimului, în timp ce stăteau unul lîngă altul în fotoliile de piele, din holul cabanei. O să afle toată poliţia.

– Nu-ţi fie teamă, comandante. Aghiotanţii mei le-au camuflat.

– Nu despre asta-i vorba, generale. E un furt, iar Sam şi cu mine – oameni ai legii – am devenit complici. Insist asupra acestui lucru.

Ei, ce dracu', astea-s *amănunte!* Foarte bine, o să-i pun pe sergenți să le ducă înapoi și să le parcheze lîngă hotel. Acum e întuneric și, chiar dacă sînt prinși, polițiștii ăia n-or să știe cum au aterizat pe banchetele din spate ale mașinilor lor fără pantaloni. Ha!

Îți mulțumesc foarte mult, generale.

Pe urmă, pot să șterpelească alte două vehicule...

Te rog, n-o să fie nevoie! Firma are contract cu o agenție de închiriat mașini și șoferul meu, Paddy, poate aduce aici un automobil, iar un prieten de-al lui, altul.

Trebuie să-i ia și pe aghiotanții mei. Nu sînt încă pregătit să le dau drumul.

Sigur. În împrejurările pe care le-ai descris, m-aș simți mult mai bine dacă cei doi tineri ar rămîne lîngă noi. Uite, îți scriu adresa agenției de închirieri; se pot întîlni acolo cu toții. Pinkus vîrî mîna în buzunar și scoase un carnet.

Aaron, am avut grijă de tot! zise Devereaux, ceva mai tare decît era necesar, intrînd în surogatul de hol alpin, cu Jennifer Aripăroșie alături. Piața din Hooksett e foarte bogată, iar Roșcata zice că știe să gătească.

Cum vrei să fie sticla de gin cu whisky? întrebă Jennifer Pînpită?

Ca unsoarea industrială, domnișoară.

Și e foarte posibil să te îmbeți singur, adăugă Pinkus. Cum ai explicat prezența noastră aici?

Am spus că toată echipa s-a adunat ca să ne spargem capetele cu niște probleme de moștenire.

De ce de moștenire?

Li se pare mai sexy. Pentru credibilitate, Aaron, ce dracu'.

Domnul Pinkus, interveni Aripăroșie pentru a șaizecea oară în ultimele douăsprezece ore, privindu-l pe Sam. Aș vrea să folosesc telefonul dumneavoastră ca să sun la San Francisco. Vă plătesc convorbirea, desigur.

Draga mea, poate că ai refuzat o carieră frumoasă la

firma mea, dar nu mă zăpăci cu nimicuri din astea ca plata convorbirii. O să ai linişte în ceea ce-a fost biroul managerului, din spatele tejghelei de-acolo – n-a prea fost el manager, după cum ăla nu prea e birou, dar o să fii singură şi-o să ai discreţia asigurată.

– Mulţumesc foarte mult.

Jennifer se întoarse şi o porni într-acolo, iar Hawkins se ridică din fotoliu.

– I-ai văzut pe sergenţii mei, Sam? întrebă el.

– Poţi să crezi că s-au dus la poalele dealului, la vreo sută de metri spre dreapta, şi încearcă să repare schi-liftul ăla vechi şi ruginit?

– Foarte întreprinzători, zise Aaron.

– Foarte tîmpiţi, spuse Devereaux. Afurisitul ăla de cablu n-a mers bine de la început. Am rămas odată atîrnat la nouă metri în aer aproape o oră, iar amica mea era la şase metri în faţă şi ţipa cît o ţinea gura. Imediat ce-am coborît, ne-am întors la Boston şi n-am mai văzut dormitorul.

– Bănuiesc că ai văzut mai mult de unul de cînd aţi luat cabana.

– Ei, haide, Aaron. Chiar tu mi-ai spus odată să mai ies din birou şi să vin aici să mă răcoresc.

– Erai înfuriat că pierduseşi un caz pe care trebuia să-l cîştigi, spuse Pinkus scriind ceva în carnet; rupse apoi pagina şi i-o întinse generalului.

– Treburile astea avocăţeşti mă depăşesc, anunţă Şoimul. O să-mi găsesc singur aghiotanţii. Am hotărît să plec la Boston cu ei. Micul Iosif spunea că doreşte să ne întîlnim şi cred că ar trebui să-l văd înainte de întrunirea fixată... Asta-i adresa agenţiei de închirieri?

Aaron dădu din cap, iar Şoimul se duse spre uşă.

– Mă întorc singur. Vreau să aveţi două maşini aici.

– Bine, generale. După ce termină domnişoara Aripăroşie, o să-l sun pe Paddy Lafferty să pună treaba în mişcare.

– Bine gîndit, comandant.

M-aş ridica să te salut, general Hawkins, dar nu cred că o să reuşesc.

Aripăroşie închise uşa minusculului birou din spatele tejghelei, se aşeză la masă şi ridică receptorul. Formă numărul apartamentului ei din San Francisco şi fu uimită că, încă înainte de sfîrşitul primului ţîrîit, auzi vocea emoţionată a fratelui ei.

Da?

Charlie, eu sînt...

Unde *dracu'* ai *fost?* Încerc să dau de tine de cîteva ore!

Totul e atît de absurd, de incredibil, de nebunesc atunci cînd intri în...

Încearcă să aplici *fiecare* etichetă la ceea ce am aflat! o întrerupse fratele mai tînăr. Ticălosul ăla dement mi-a dejucat planurile ale *noastre* –, sîntem *terminaţi!*

Charlie, calmează-te, spuse Jennifer, simţind însă cum tensiunea i se ridică spre limite incontrolabile. Calmează-te şi vorbeşte încet.

Nu pot, surioară!

Încearcă, Charlie.

Bine, bine.

Charlie respiră adînc şi sonor de cîteva ori, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Fără ca eu să ştiu, fără să-mi spună nimeni, cu cîteva săptămîni în urmă, şeful nostru de trib Vîrful Norilor a convocat Sfatul Bătrînilor şi a chemat acolo o jigodie de avocat din Chicago care răspunde de chestiunile juridice, apoi s-a proclamat *legal* reprezentantul temporar, unic şi absolut al tribului Wopotami pe o perioadă de şase luni.

Nu poate *să facă* asta!

A făcut-o, surioară! Autentificat la notar, autorizat şi aprobat de instanţă.

Trebuia să ofere ceva *în schimb!*

A făcut şi asta. Un milion de dolari, împărţit între cei

cinci membri ai Sfatului, şi alte milioane pentru întregul trib, oferiţi în intervalul de şase luni.

– Asta-i *corupţie!*

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

– O să-l dăm în judecată!

– Şi ce rezolvăm, în afară de faptul că pierdem procesul, cădem de fraieri, iar fraţii şi surorile noastre ajung datornici insolvabili?

– Ce vrei să spui?

– Păi, ce zici de unchiul Ochi de Vultur care a cumpărat o proprietate pentru bătrînii tribului într-un deşert din Arizona unde nu există instalaţii de apă şi canalizare. Sau de mătuşa Bot de Căprioară, care a investit în numele femeilor tribului într-o instalaţie petrolieră aflată la intersecţia Străzii 41 cu Lexington Avenue din New York, sau de vărul Picioare de Antilopă, care a preluat controlul unei distilerii din Arabia Saudită, unde nu numai că nu se produce alcool, dar nici măcar nu se bea!

– Toţi au peste *optzeci* de ani!

– Au fost consideraţi în deplinătatea facultăţilor mintale de către jigodia de avocat din Chicago, verdict confirmat de tribunalul din Omaha.

– Nu-mi vine *să cred,* Charlie. Am vorbit cu Hawkins aproape toată după-amiaza şi, după un început mai dificil, a căzut de acord cu mine; cu numai cîteva ceasuri în urmă era atît de pocăit, atît de sincer. Mi-a spus că procura noastră era soluţia corectă, că o să fie de acord cu orice hotărîre a Sfatului Bătrînilor.

– De ce nu? El *este* Sfatul Bătrînilor.

16

Jennifer nu ieşi din micul birou, ci năvăli de-a dreptul în holul cabanei, invadînd spaţiul din faţa ei.

– Unde-i el? strigă ea înfuriată, aruncînd fulgere din ochi. Unde *este ticălosul* ăla?

Întrebi de Sam, desigur, răspunse Aaron Pinkus, plecîndu-se în fotoliu şi arătînd spre uşa ce ducea la bucătărie. Spunea că şi-a amintit unde a ascuns o sticlă cu gin – într-un loc în care colegii lui mai scunzi nu puteau ajunge.

– Nu, nu vorbesc despre ticălosul ăla, mă refer la *celălalt* ticălos! La plăvanul idiot cu limba de catifea, care-i pe cale să înfrunte mînia comună indienilor sioux şi comanşi, exprimată de o înfuriată fiică a Wopotamilor.

Generalul nostru?

Poţi paria pe poponeaţa dumitale că aşa e!

Vorbeşti idiş?

Sînt avocat; mă acomodez situaţiei. Unde *este nemernicul* ăla?

Păi, îmi cer scuze, deşi sînt oarecum uşurat să-ţi spun că a plecat la Boston cu cei doi aghiotanţi ai săi. Spunea ceva despre o întîlnire cu un bărbat numit „Micul Iosif", omul care l-a sunat la Ritz-Carlton. Cele două maşini furate tocmai au luat-o din loc, lăudat fie Abraham. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vor fi înapoiate fără alte incidente.

Domnule Pinkus! Dumneata ştii ce-a *făcut* nenorocitul ăla?

Prea multe orori pentru a intra într-o enciclopedie de întindere medie, bănuiesc. Înţeleg că eşti pe cale să-mi spui despre ce e vorba.

– *A cumpărat* tribul nostru!

Extraordinar! Cum a putut *să facă* asta?

Aripăroşie îi spuse avocatului din Boston ce aflase de la fratele ei Charlie.

– Pot să-ţi pun o întrebare sau două, poate trei?

– Sigur, zise Jennifer, prăbuşindu-se în fotoliul din piele alăturat celui al lui Pinkus. Sîntem terminaţi, adăugă ea încet, descurajată. Cu adevărat terminaţi!

– Nu în mod obligatoriu, draga mea. În primul rînd, Sfatul Bătrînilor. Or fi ei oameni înţelepţi şi demni, dar au ei calitatea de „tutore *ad litem*" pentru tribul Wopotami?

– Da, mormăi Roşcata.

– Poftim?

– A fost ideea mea, spuse Jennifer ceva mai tare, arătîndu-şi confuzia. Asta le conferea o anume mîndrie, de care aveau teribilă nevoie, iar eu nu m-am gîndit niciodată – *niciodată* – că se vor implica în *vreo* decizie majoră fără să mă consulte pe mine sau, în cazul demisiei mele, pe ceilalţi membri ai grupului.

– Înţeleg. A existat vreo anexă la tutela *ad litem*, să zicem în legătură cu moartea sau morţile unuia sau a tuturor beneficiarilor? Poate nişte înlocuitori?

– Doar aprobaţi de către membrii Sfatului rămaşi în viaţă.

– Au existat astfel de înlocuiri... care ar fi putut fi, să zicem, „influenţate“ de generalul Hawkins?

– Nici una. Toţi membrii sînt încă în viaţă. Cred că datorită cărnii de bizon pe care o consumă.

– Înţeleg. Dar există în hotărîrea lor *ad litem* vreo menţiune despre tinerii aleşi ai tribului, care de fapt iau deciziile judiciare ale poporului tău?

– Nu, asta ar fi fost degradant. Ca şi la orientali, „aparenţa“ e foarte importantă pentru indieni. Noi *ştiam* – presupuneam că ştim – că, dacă s-ar ivi vreo problemă, unul dintre noi ar fi fost anunţat... De fapt, eu.

– Aşa ar fi fost logic, desigur.

– Desigur.

– Dar oficial nu există nici o clauză în documentele asociaţiei care să clarifice statutul grupului vostru?

– Nu... Din nou e vorba de mîndrie, pură mîndrie. Dacă includem o astfel de clauză ar fi însemnat că există un consiliu *deasupra* bătrînilor, iar tradiţia tribului nu putea admite aşa ceva. Acum înţelegi ce vreau să spun? Omul ăla oribil controlează poporul meu. Poate spune şi face orice vrea, în numele Wopotamilor.

– Cred totuşi că ai putea să-l chemi în faţa instanţei, sub acuzaţia de conspiraţie şi tentativă de fraudă. Însă fratele tău are dreptate – s-ar putea să pierzi.

– Domnule Pinkus, din cei cinci bătrîni ai Sfatului, trei bărbaţi şi o femeie au peste optzeci de ani, iar al cincilea are şaptezeci şi opt. Nici unul dintre ei nu e suficient de instruit pentru a discuta probleme de o asemenea complexitate, ceea ce anulează din start orice înţelegere!

– Nu trebuie să fie „instruiţi", domnişoară Aripăroşie, e suficient să fie destul de pricepuţi pentru a înţelege tranzacţia, ca şi beneficiile şi obligaţiile pe care le implică aceasta. Îndrăznesc să afirm că ei au făcut-o, probabil cu entuziasm, chiar dacă nu te-au consultat în prealabil.

– Iar eu îndrăznesc să afirm că e imposibil!

– Haide, draga mea, nu te gîndeşti la un milion de dolari bani gheaţă şi promisiunea altor milioane ce urmau să vină într-o scurtă perioadă de timp? În schimbul a ce? Al deţinerii temporare a ceea ce ei trebuie să fi ştiut că era cel mult un titlu ceremonial? Oferta trebuie să le fi părut irezistibilă... „Să-l lăsăm pe aiuritul om alb să se distreze cîteva luni, care-i necazul?"

– Nu a fost o dezvăluire deplină a intenţiilor, insistă Jennifer.

– Nici nu trebuia să fie. Dacă toate negocierile de afaceri ar reclama deplina dezvăluire de către toate părţile implicate, sistemul nostru economic s-ar fi dus de rîpă, ştii bine asta.

– Nu şi atunci cînd se ajunge la fraudă, domnule Pinkus.

– Sigur că nu, dar cum poţi dovedi frauda? După cum am înţeles, el a promis milioane pe baza restituirii bogăţiilor tribului şi şi-a susţinut oferta cu o compensaţie iniţială de un milion de dolari, fără nici un fel de condiţii, cum se spune.

– Ei n-au înţeles! N-au priceput că el avea de gînd să-i facă reclamanţi în cel mai incendiar proces împotriva guvernului din istoria ţării – Doamne Sfinte, împotriva *Comandamentului Strategic Aerian!*

– Dar se pare că nici n-au manifestat vreo curiozitate în legătură cu modul în care el intenţiona să-i îmbogăţească, ci au luat bucuroşi milionul şi l-au cheltuit – presupun că în mod nechibzuit. Şi te rog să mă ierţi, domnişoară Aripăroşie, dar cred

că fratele tău era foarte conştient de intenţiile generalului. De fapt, a fost în mare măsură un complice...

– El credea că totul nu-i decît o mare farsă! strigă Aripăroşie, aplecîndu-se în faţă. O *farsă* nevinovată, care-i aducea tribului o grămadă de bani, valuri de turişti şi multă distracţie!

– Curtea Supremă e amuzantă...?

– Nu credea că o să aibă succes acolo, zise Jennifer, retrăgîndu-se în defensivă. În afară de asta, nu ştia despre milionul de dolari, nici despre înţelegerea lui Hawkins cu Sfatul. Era îngrozit!

– Lipsa de comunicare între părţile aflate în relaţii amicale nu implică neapărat fraudă *sau* conspiraţie, decît în cazul în care aceste părţi, s-ar afla în relaţii mai puţin amiabile.

– Vrei să spui că Sfatul a refuzat în mod *deliberat* să primească informaţii de la fratele meu.

– Mă tem că da. La fel cum a procedat şi el faţă de ei, într-un sens mai larg.

– Dar dacă noi, grupul nostru, ne insinuăm dintr-o dată...

– Ceea ce nu aveţi dreptul legal să faceţi, o întrerupse blînd Aaron.

– ... şi le relatăm întreaga poveste, continuă Aripăroşie cu ochii măriţi de uimire, asta s-ar interpreta ca o acţiune în interes propriu pentru a pune mîna pe bani, furîndu-i de la ei, dacă cumva mai există!... Doamne, totul s-a întors pe dos! E o *nebunie!*

– Da, draga mea, o nebunie – ca a unui şoim. Generalul putea fi un excelent avocat de corporaţie.

Pe palierul de la etaj îşi făcu apariţia o siluetă, care se îndreptă spre balustradă. Era Eleanor Devereaux, cu părul aranjat într-o coafură de mare doamnă.

– Tocmai am avut un vis oribil, anunţă ea, controlîndu-şi vocea şi cuvintele. Am visat că nebunul general Cruster şi toţi indienii ăia sălbatici din bătălia de la Little Big Han s-au unit şi

au atacat pe cei aflaţi la un congres al Asociaţiei Juriştilor Americani. Toţi avocaţii au fost scalpaţi.

Domnul vîrstnic, înalt şi adus de spate, îmbrăcat cu un pardesiu cafeniu din gabardină şi un basc negru putea proveni din oricare dintre campusurile universitare din zona Bostonului; un profesor cu chip sever, dar uşor impresionat de opulenţa holului hotelului Four Seasons. Privi în jur prin ochelarii mari cu ramă de baga, îndreptîndu-se spre ascensoare, după o scurtă hoinăreală fără scop prin hol.

Desigur, nimic nu era lipsit de sens în privirile cercetătoare ale Şoimului; toate amănuntele înfăţişării sale fuseseră atent studiate. O primă cercetare dezvăluise fiecare colţişor mai umbrit, fiecare fotoliu mai puţin vizibil. Şoimul nu prezenta nici cea mai mică asemănare cu uriaşul în haine din piele de căprioară care îl scosese din luptă pe un anume Caesar Boccegallupo din Brooklyn, New York, cu cinci ceasuri în urmă. Un soldat experimentat nu păşea în teritoriul inamic fără să verifice terenul. Constatînd că nu există surprize, generalul se sui într-un lift şi apăsă butonul etajului la care locuia Micul Iosif.

Serviciul de *cameră,* zise Hawkins, bătînd la uşă.

- Imediat! strigă vocea dinăuntru... Ah, merele şi perele înmuiate-n băutură şi flambate? Credeam c-o să vină mai tîrziu!

Uşa se deschise şi uluitul Joey Strigoiul putu doar să exclame:

- *Tu!* Ce dracu' faci *aici?*

– Toate discuţiile dintre comandanţi sînt prefaţate de întîlniri preliminare între subordonaţii lor, pentru stabilirea ordinii de zi, răspunse Şoimul, dîndu-l deoparte pe Joey şi intrînd în cameră. Considerînd că aghiotanţii mei sînt nepotriviţi pentru sarcina asta – din raţiuni pur lingvistice – le-am luat locul.

– *Zurbagiule,* eşti ultima roată de la căruţă! ţipă Strigoiul, trîntind uşa. Am destule pe cap, n-am nevoie şi de tine!

– Dar ai nevoie de merele şi perele *flambate?*

– Da, sînt foarte gustoase, o combinaţie grozavă de fructe arse, cu aromă tare.

– Cum?

– Miroase bine. Am citit asta într-o listă de meniuri din Vegas. Oho, mama s-ar răsuci în mormînt dacă ar şti că am pus pere pe foc şi tata m-ar alunga de acasă în cocina de porci! Da' de un' să ştie, odihnească-se în pace.

Joey îşi făcu semnul crucii, apoi îl privi pe general şi îi vorbi cu asprime.

– Ia zi, spilcuitule, *ce cauţi* aici?

– Tocmai ţi-am explicat. Înainte de discuţia oficială cu superiorul tău, vreau să clarific situaţia. Rangul meu merită şi pretinde acest lucru.

– Poţi merita şi pretinde ce vrei, generale *Zurbagiu,* da' barosanu' nu-i vreun blestemat de soldat. Adică, el e undeva sus, cu arhanghelii din guvern, mă-nţelegi?

– Am întîlnit cîţiva ca ăştia în viaţa mea, Iosif, şi tocmai de aceea vreau un „G-Doi, O Mic Unu", altfel nu va mai fi nici o discuţie.

– Ce-i asta, un număr de maşină?

– E o descriere amănunţită a celui cu care ar urma să discut.

– Ohoho, pe mormîntul mătuşii Angelina, e spre binele tău!

– Asta o să decid eu.

– Nu-ţi pot spune nimic fără aprobare, tre' să-nţelegi chestia asta.

– Dar dacă o să-ţi smulg unghiile, una cîte una, Micule Iosif?

– Ei, haide, *zurbagiule,* termină. Oi fi tu un tip al dracu', da' nu un turbat de nazist... Uite, poftim mîinile mele. Vrei să sun la serviciu' de cameră să aducă un cleşte?

– *Încetează,* Iosif... Această măruntă dovadă de isteţime n-o să părăsească niciodată încăperea asta!

– Dacă vrei să spui că nu doreşti un cleşte, las-o baltă.

Am zis asta la o duzină de *capitanos* din armata lu' Mussolini – macaronaru' ăla umflat!

Telefonul sună.

– Asta *trebuie* să fie legătura ta, Iosif. Uneori, adevărul e calea cea mai sigură. Spune-i şefului tău că sînt aici – chiar *aici*, cu tine!

– Cam asta-i ora, zise Strigoiul, uitîndu-se la ceas. Acu' tre' să fie singur.

– Fă cum ţi-am spus.

– Am de ales? Treaba cu unghiile, mai treacă-meargă, da' gheara ta babană în gîtu' meu e altă socoteală.

Micul Joey se duse spre telefonul de lîngă pat şi ridică receptorul.

– Eu sînt, spuse el, şi marele general *Zurbagiu* e la trei metri de mine, Bum-Bum. Vrea să vorbească cu tine, numa' că nu ştie cu cine, da' eu pun preţ pe deştele mele, mă-nţelegi?

– Dă-mi-l la telefon, Joey, zise Vincent Mangecavallo calm.

– *Ţine,* ţipă Strigoiul, întinzîndu-i receptorul lui Hawkins, care se apropie rapid şi-l înhăţă.

– Comandantul X la telefon, zise Şoimul în microfon. Presupun că vorbesc cu comandantul Y.

– Eşti generalul MacKenzie Hawkins, numărul seriei doi-zero-unu-cinci-şapte, Armata Statelor Unite, decorat de două ori cu Medalia de Onoare a Congresului şi cea mai mare pacoste pe care a avut-o vreodată Pentagonul pe cap. E corect?

– Mă rog, anumite aprecieri nu sînt incontestabile. Cine dracu' eşti?

– Sînt un om care, cu doar o zi în urmă, te voia îngropat – cu toate onorurile militare, desigur. În schimb, acum doresc foarte mult să fii în viaţă şi cu picioarele pe pămînt. Am fost destul de clar?

– Nu, n-ai fost, rahat uscat de Washington. De ce te-ai răzgîndit?

– Fiindcă murăturile alea care doreau să-ţi vadă certificatul

de deces îl vor acum pe-al meu, iar hotărîrea asta nu-i deloc pe placul meu.

– Murături?. . Micul Iosif de aici...? *Tu* ai fost măscăriciul care l-a trimis pe cretinul ăla de *Cezar* nu-mai-ştiu-cum la Four Seasons?

– Spre ruşinea mea, eu am făcut-o. Ce mai pot zice?

– Las-o mai moale, fiule, n-a fost vina ta, a lui a fost. Nu s-a dovedit prea grozav, iar eu am avut doi aghiotanţi foarte isteţi.

– *Ce?*

– Nu vreau să te acuzi prea tare. Comandantul trebuie să prevadă situaţii neaşteptate, asta se învaţă la Cursul opţional de la Colegiul de Război.

– *Ce dracu'* tot spui acolo?

– Bănuiesc că nu eşti ofiţer activ. Ce altceva pot să mai spun?

– Poţi să mă asculţi. Sînt foarte supărat fiindcă anumiţi oameni, despre care credeam că mă respectă, vor acum să mă vadă în groapa aia care ţi-era destinată – mă vor acolo *împreună* cu tine, ceea ce mi se pare dezgustător, *capisce?*

– Şi ce ai de gînd, domnule Fără Nume?

– Vreau ca tu să fii bine-sănătos, ca să le pot face eu acelor tipi eleganţi şi respectabili ceea ce voiau ei să-mi facă mie. Mai exact, vreau să-i îngrop pe ticăloşi.

– Te ajut, comandant Y. Dacă vorbeşti despre un sfîrşit-cu-pagube-maxime în rîndurile personalului civil, o să am nevoie de un ordin direct de la preşedintele ţării, semnat şi de şeful Marelui Stat Major şi de DCI – ăsta-i directorul Agenţiei Centrale de Investigaţii.

– Glumeşti?

– Nu mă aşteptam să ştii cum se procedează în asemenea situaţii...

– Iar eu nu *vreau* să se procedeze aşa cum ai spus! îl întrerupse Mangecavallo pe un ton autoritar. Pentru cîteva lovituri simple n-am nevoie de *tine*. Dacă plăteşti, treburile murdare se

rezolvă; ce le pregătesc eu acestor sule blege e suferință curată. Îi vreau ruinați, distruși, faliți, îngroșînd rîndurile cerșetorilor fără casă, precum Hobo Pete!

– „Hobo“ cum?

– Unul care curăța closetele în metroul din Brooklyn – *asta* vreau pentru ticăloșii ăia! Vreau ca împuțiții ăia să spele closetele din *Cairo* tot restul vieții lor mizerabile!

– Fiindcă veni vorba, comandant Y, pe cînd eram tînăr căpitan în războiul din deșert împotriva lui Rommel, m-am împrietenit cu ofițerii egipteni...

– *Basta!* țipă Mangecavallo, coborînd imediat vocea. Iartă-mă, *mare* general. Sînt foarte stresat, dacă mă înțelegi.

– Nu trebuie să fii. Toți am trecut prin asta, comandante, dar nu poți să te dai bătut. Amintește-ți că oamenii tăi caută la tine forța care pe ei i-a părăsit. Stai drept și *furnizează*-le-o!

– N-o să uit cuvintele astea, zise cu umilință Vinnie Bum-Bum. Dar acum trebuie să te previn...

– Te referi la FS? îl întrerupse Hawkins. Micul Iosif mi-a transmis mesajul tău anterior, iar acum situația e sub control. Trupele inamice sînt imobilizate.

– *Ce?* Te-au găsit *deja?*

– Mai exact, comandant, i-am văzut noi primii și am luat măsurile adecvate. Forțele mele se află în adăposturi sigure și vor rămîne acolo, în afara cîmpului de luptă.

– Ce s-a *întîmplat?* Unde sînt FS?

– FSI, îl corectă Șoimul. Nu-s bărbații ăia curajoși, altfel *normali,* pe care i-am antrenat eu și care au făcut atîtea. Ăștia sînt psihopații pe care n-am reușit să-i eliminăm.

– Dar unde *sînt?*

– Păi, acum sînt probabil la închisoare, puși cu toții sub acuzare, iar dacă nu, aleargă goi pușcă, pe scările de la Ritz-Carlton, făcînd tot posibilul să nu fie văzuți... A, al cincilea membru e fără îndoială și acum într-un Lincoln care n-o să pornească; e și el gol, fără telefonul celular care i-a fost smuls și spart.

– Sfinte Sisoe!

– Cred că mesajul ăsta va fi transmis pînă la urmă la Washington... Acum să ne întoarcem la tactică, comandant. E clar că îmi cunoşti ordinea de zi. A ta care e?

– Aceeaşi, generale. Un lucru teribil i s-a întîmplat unui trib mic şi naiv de băştinaşi ai acestor mari State Unite ale Americii, iar o naţiune bogată şi generoasă trebuie să îndrepte răul făcut... Cum ţi se pare pînă aici?

– Ai mers drept la ţintă, soldat!

– Ceea ce nu ştii, generale, este că mai mulţi membri ai Curţii Supreme au considerat compendiul destul de convingător. Nu o majoritate decisivă, dar în particular se comentează mult.

– *Ştiam* eu! interveni Şoimul triumfător. Altfel n-ar fi recurs niciodată la serviciile lui Goldfarb Auriul – pe care tot eu l-am antrenat, fir-ar să fie!

– Îl *cunoşti* pe Hymie Uraganul?

– Un tip al naibii de bun, puternic ca un elefant şi cu mintea unui student de la Rhodes.

– Păi, chiar *a fost* student la Rhodes.

– Ce-ţi spuneam eu?

– Bine, bine, îl potoli Mangecavallo. Din cauza situaţiei CSA şi pentru motive de securitate naţională, Curtea nu va face public compendiul timp de încă opt zile, iar cu o zi înainte de acest termen, tu şi cu avocatul tău trebuie să vă prezentaţi la o şedinţă cu uşile închise, pentru a răspunde la un interogatoriu. Acolo îţi vei susţine pledoaria finală.

– Sînt pregătit pentru ea, comandant Y. Sînt pregătit de aproape un an! Accept invitaţia. Cauza mea e dreaptă.

– Da, numai că Pentagonul, forţele aeriene şi, mai ales, investitorii în industria de apărare nu sînt încîntaţi. Îţi vor capul, generale.

– Dacă echipa pe care au trimis-o azi după-amiază la Boston e o mostră a capacităţii lor de luptă, o să mă duc la Curtea aia purtînd toate însemnele şefului de trib Wopotami.

– *Iisuse!* Mi s-a spus că ăia erau cei mai violenţi, cei mai

turbați, cu excepția unei unități pe care o păstrează într-un balamuc cu ziduri înalte, unde joacă volei aruncînd paznicii peste plasă. Li se spune Cei Patru Mîrșavi – ăia or să vină după tine!

– În cazul ăsta, zise Șoimul, examinînd situația, și presupunînd că ai sub comandă personal de sprijin, poate că o să poți detașa un pluton care să ne ajute. Ca să fiu sincer, comandant Y, eu am doar doi subordonați operativi pentru apărarea poziției noastre, cum s-ar zice.

– Asta-i problema, generale. În condiții normale, puteam să-ți trimit o echipă de luptători experimentați să te protejeze, dar acum nu e momentul – o asemenea protecție secretă ia ceva timp pentru a fi pusă la punct, deoarece trebuie păstrat secretul total, altfel pierdem *cu toții.*

– Parcă ar vorbi spilcuiții ăia de rahați uscați, domnule Fără Nume.

– Nu-i așa... pe mormîntul mătușii Angelina...

– Asta-i mătușa Micului Iosif.

– E o familie mare... Ascultă, aș putea să adun doi, poate trei colaboratori *foarte* apropiați pe care se poate conta că-și țin gura ca niște călugări, dar alta-i problema. Dispărînd, s-ar pune anumite întrebări, ar începe să umble vorbe ca „Pentru cine lucrează el?“, sau „Arăta bine ieri, cum adică, e în spital?“, sau chiar „Ne-a dat de gol familiei din Hartford care se opune acțiunii noastre – uite pentru cine lucrează!“... Înțelegi ce vreau să zic, generale? Prea multe întrebări de genul ăsta s-ar putea pune despre mulți dintre cei care te-ar apăra, iar numele meu ar putea ieși la suprafață, și asta nu trebuie să se întîmple!

– Ești vîrît în vreun rahat, comandant Y?

– Ți-am *spus* deja. Mă așteaptă propriul meu deces. Sînt *finito, schiacciata,* cu oasele făcute praf!

– Nu te simți bine, soldat...? Nu te da bătut, comandante, doctorii nu știu chiar totul, amice.

– Doctorii *mei* știu, fiindcă habar n-au de medicină!

– Aș avea o a doua, poate și a treia părere...

– Generale, *te rog!* Asta ți-am explicat mai devreme.

Anumite persoane se aşteaptă să cad lat într-o zi sau două şi aşa trebuie să se petreacă lucrurile – adică aşa ar trebui *să pară* – deoarece, considerîndu-mă mort, pot acţiona în folosul tău, ca şi într-al meu.

– Eu nu prea sînt credincios, conchise Şoimul gînditor. Sincer vorbind, am văzut prea mult sînge vărsat de fanaticii ăia care susţin că or să-i omoare pe toţi cei care nu cred ca ei. Istoria e plină de asemenea rahaturi. Ne tragem cu toţii din acelaşi noroi care-a ieşit din apă sau din acelaşi fulger care ne-a vîrît un creier primitiv în capete. Aşa că nimeni n-are dreptul să pretindă exclusivitatea.

– E o poveste lungă, generale? Fiindcă nu avem timp.

– Pe dracu' e scurtă. Dacă eşti mort, comandante, fii sigur că iarba de pe mormînt n-o să acţioneze în locul tău. Nu prea îmi vine să cred că eşti candidat la învierea din morţi.

– Iisuse *Hristoase!*

– Chiar dacă El a fost, tu nu eşti, soldat.

– N-o să *fiu* mort, generale – pur şi simplu o să dispar, ca şi cum *aş fi* mort, *capisce?*

– Nu total.

– Cum spuneam, ne ocupăm de asta. E esenţial ca duşmanii mei – duşmanii *tăi* – să creadă că am ieşit din scenă.

– Ce piesă?

– Aia în care tu eşti mort, ca şi toţi ăia implicaţi în rahatul ăla al tău cu tribul Wopotami.

– Nu iau în seamă remarca asta, domnule.

– M-am exprimat greşit, îţi jur... ah, las-o baltă! Vreau să spun cruciada ta pentru cauza unui popor nedreptăţit – cum ţi se pare acum?

– Mai aproape de adevăr, comandant.

– Mă-nţelegi, în timp ce se presupune că eu sînt mort şi ieşit din scenă, eu mă duc la *capos supremos* care acţionează pe Wall Street. Ei or să mărească preţurile acţiunilor CSA pînă la o blestemată de culme de mai multe miliarde, pe baza unei schimbări bruşte de atitudine a Pentagonului faţă de Omaha, pe

mmă tu te duci la Curtea aia Supremă şi ei toţi se prăbuşesc – o să fie ca o bombă nucleară căzută peste împrumuturile lor, care sînt făcute pe speculaţii, iar băieţii de la club, care n-or să-şi poată plăti facturile, or să spele closetele din Cairo! Înţelegi, generale? Obţinem amîndoi ceea ce *vrem!*

– Sesizez o anume ostilitate faţă de acei oameni.

– Ar trebui s-o ai şi tu, *Vîrful Norilor!* Ei ne vor în pămînt – pe *toţi!*... O să comunicăm prin Micul Joey. Ţine legătura cu el.

– Ar trebui să-ţi spun ceva, comandant, şi o spun în faţa lui Iosif. Cred sincer că abuzează de diurnele lui. Singura ocazie cînd poţi da de el e atunci cînd nu sună la serviciul de cameră, ceea ce se întîmplă aproape tot timpul.

– *Canalie!* răcni Joey Strigoiul.

THE WASHINGTON POST

DIRECTORUL CIA DISPĂRUT PE MARE

Paza de coastă a căutat inutil timp de optsprezece ore, în apele din largul Floridei, iahtul particular prins de furtună.

Key West, 24 august. Se presupune că Vincent F.A. Mangecavallo, director al Agenţiei Centrale de Investigaţii şi oaspete la bordul iahtului *Te-am prins, iubito* a pierit în apele mării, împreună cu căpitanul şi echipajul vasului de zece metri care a părăsit Key West ieri la ora şase dimineaţa, plecînd la o partidă de pescuit ghinionistă. Conform meteorologilor, o neaşteptată furtună subtropicală a izbucnit la Muertos Cays în jurul orei 10,30, cotind aproape imediat spre nord, departe de ţărm, însă perpendicular pe traseul iahtului, care pornise de aproape cinci ore spre est, către bancurile de peşti din reciful de corali. Căutarea cu avioanele Pazei de coastă şi cu bărcile de patrulare se va încheia în zori, dar sînt puţine şanse să existe supravieţuitori,

deoarece se presupune că iahtul s-a izbit de recif şi a fost distrus.

La aflarea veştii, preşedintele a făcut următoarea declaraţie: „Bunul Vincent a fost un mare patriot şi un excelent ofiţer de marină. Dacă a trebuit să plece dintre noi, sînt sigur că o să accepte adîncurile sărate ale mării drept ultim loc de odihnă. Acum e laolaltă cu peştii."

Totuşi, Departamentul Forţelor Navale nu-şi aminteşte ca domnul Mangecavallo să fi fost ofiţer de marină sau să fi făcut armata ca marinar. Cînd i s-a adus la cunoştinţă acest lucru, preşedintele a făcut o scurtă remarcă: „Vechii mei prieteni ar trebui să-şi pună dosarele în ordine. Vinnie a acţionat în zona de operaţiuni din Caraibe, cu partizani greci la bordul navelor de patrulare." Departamentul Forţelor Navele n-a făcut nici un comentariu.

THE BOSTON GLOBE

CINCI ADEPŢI AI NUDISMULUI ARESTAŢI LA RITZ-CARLTON

Patru au fost găsiţi goi pe acoperiş. Al cincilea a atacat un practicant de jogging în Grădina Publică. Toţi pretind că au imunitate guvernamentală. Washingtonul e şocat.

Boston, 24 august. După o serie bizară de incidente în timpul cărora numeroşi clienţi ai hotelului Ritz-Carlton pretind că au văzut siluete goale alergînd pe coridoare la ore diferite, poliţia din Boston a încolţit patru bărbaţi goi, neînarmaţi, care se urcaseră pe acoperiş. În mod inexplicabil, ei insistau să li se dea hainele, fără a explica de ce erau goi, pretinzînd totuşi că au imunitate din motive de securitate naţională,

pentru eforturile lor de a nimici duşmanii Statelor Unite. Al cincilea bărbat gol a fost prins de către un jogger din Boston, luptătorul profesionist cunoscut sub numele de „Fălci" Hammerlocker, care a declarat poliţiei că atacatorul a încercat să-l dezbrace de trening. Întrebările adresate serviciilor secrete din Washington s-au soldat cu negarea vehementă a oricărui amestec. Totuşi, o sursă neidentificată de la Departamentul de Stat a sugerat că există o asemănare între cei cinci din Boston şi un cult din California de Sud, ai cărui adepţi comit crime numai în pielea goală, în timp ce cîntă „Deasupra curcubeului" şi agită steguleţe americane. „Sînt perverşi, a spus sursa neidentificată, altfel n-ar purta steagurile alea." Despre ei trebuie să fie vorba.

17

Bărbatul masiv, de înălţime medie, purtînd ochelari negri sub o perucă roşie prea mare, care-i cădea peste urechi, îşi croia drum pe o străduţă îngustă, luminată de felinare cu gaz, aflată la distanţă de cîteva blocuri de digul pescarilor din Key West, Florida. Era o stradă cu case mici în stil victorian, înghesuite una într-alta – versiuni miniaturale ale vilelor de pe faleză. Bărbatul cercetă numerele de pe partea dreaptă, pînă cînd găsi adresa pe care o căuta. Deşi aparent asemănătoare cu celelalte, casa se deosebea într-o anume privinţă. În vreme ce altele aveau la ferestrele de la etajul întîi şi doi lumini filtrate bizar de umbre şi jaluzele veneţiene, în aceasta era o singură lampă ce licărea slab într-o cameră de la parter, aflată în partea din spate a micii clădiri. Asta făcea parte din codul vizual; *aici* era locul clandestin de întîlnire.

Străinul cu perucă roşie urcă cele trei trepte înguste de la poartă şi se apropie de uşă. Bătu uşor în stinghia de lemn dintre vitralii – un semnal stabilit dinainte, pentru a evita soneria – un

ciocănit, pauză, alte patru rapide urmate de o altă pauză, pe urmă două lovituri şi mai rapide. *Un ras... şi un tuns... două tăişuri,* se gîndi omul, întrebîndu-se ce geniu al operaţiunilor acoperite născocise chestia asta. Uşa se deschise, iar Vincent Mangecavallo avu imediat răspunsul. Uriaşul *rinocer* ce stătea în holul mic era fostul lui curier, pe bună dreptate poreclit *Meat,* îmbrăcat ca de obicei cu o haină neagră, cămaşă albă şi cravată de mătase.

– Asta-i tot ce putem face în blestemata asta de stare de urgenţă naţională?

– Hei, Vinnie – tu eşti, nu-i aşa, Vinnie?... Sigur că eşti tu, simt miros de usturoi şi de rom.

– *Basta!* spuse veteranul teatrului de operaţiuni caraibean, intrînd în casă. Unde-i *consigliere?* Pe el vreau să-l văd chiar acum.

– Fără *consiglieri,* îl întrerupse un bărbat înalt şi suplu, ce apăru pe o uşă laterală din vestibulul întunecat. Fără domni, fără avocaţi ai Mafiei, fără arme de la Cosa Nostra, e clar?

– Tu cine dracu' eşti?

– Sînt surprins că nu-mi recunoşti vocea...

– A... *dumneata?*

– Da, spuse Smythington-Fontini, care purta o jachetă albă şi cravată galbenă. Am vorbit de sute de ori la telefon, continuă elegantul anglo-italian, dar nu ne-am întîlnit niciodată, Vincenzo. Iată mîna mea, domnule – tu ţi le-ai spălat recent?

– Ai minte cît un scrîntit, Fontini, răspunse Mangecavallo, folosind cea mai scurtă strîngere de mînă de cînd George Patton a cunoscut prima dată un general rus. Cum l-ai găsit pe Meat?

– Să zicem că era cea mai palidă stea din constelaţia ta, iar eu sînt expert în navigaţia astrală.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Atunci să zicem că naşii de la Palermo pînă în Brooklyn, New York, nu vor să se implice în această întreprindere riscantă. Ne dau binecuvîntarea lor şi vor accepta recunoscători orice daruri ar primi, dar, în esenţă, trebuie să ne descurcăm singuri. Ei l-au ales pe colaboratorul tău de-aici.

– Am cîteva lucruri de făcut pe Wall Street, o chestiune de onoare şi de respect de sine, avînd în vedere ce s-a hotărît împotriva bunăstării mele fizice. Sînt sigur că se înţelege – de la Palermo pînă în Brooklyn.

– Mai exact, Vincenzo, o chestiune de onoare care trebuie rezolvată, dar *nu* în asemenea termeni. Repet, fără arme, fără morminte, fără *consigliere* de pe Wall Street. Nu poate fi vorba despre implicarea colaboratorilor tăi apropiaţi – care nu sînt colaboratorii mei, deşi mă aştept să fiu informat asupra mişcărilor tale. La urma urmei, bătrîne, eu am plătit iahtul ăla blestemat pe care l-am aruncat în aer în recif, ca şi echipajul venezuelan pe care l-am trimis înapoi la Caracas.

– *Meat,* zise Mangecavallo, întorcîndu-se către colegul său, cîndva subordonat. Du-te să-ţi faci un sandviş.

– Cu *ce,* Vinnie? Tipul ăsta n-are în bucătărie decît biscuiţi uscaţi, care se sfărîmă dacă-i atingi, şi brînză care miroase a picioare nespălate!

– Atunci lasă-ne, Meat.

– Poate ar trebui să sun după o pizza...

– Fără telefoane, îl întrerupse industriaşul. Ce-ar fi să stai cu ochii pe curtea din spate? Nu dorim nici un fel de intruşi şi ni s-a spus că eşti specialist în prevenirea unor astfel de surprize.

– Hei, cred că ai dreptate, zise Meat, muiat. Şi despre brînză, drace, mie nu-mi place nici parmezanul, pricepi ce vreau să spun?

– Cu siguranţă.

– Şi nu-ţi face griji despre surprize, adăugă *capo subordinato,* îndreptîndu-se spre bucătărie. Am ochi de liliac; nimeni nu se apropie.

– Liliecii nu văd prea bine, Meat.

– Nu glumeşti?

– Nu te prostesc.

– Unde l-ai găsit pe ăsta? întrebă Smythington-Fontini după ce Meat se duse la bucătărie. Şi de ce?

– A rezolvat nişte treburi pentru mine şi niciodată nu

s-a aflat ce-a făcut. E cea mai bună gorilă pe care o poţi avea... Dar n-am venit aici ca să vorbesc despre Meat. Cum merge treaba?

– Eficient şi conform programului. Mîine dimineaţă, patrulele Pazei de coastă vor găsi nişte rămăşiţe, cîteva veste de salvare şi mai multe articole personale, inclusiv cutia de trabucuri, cu iniţialele tale pe ea. Fireşte, căutarea va fi întreruptă, iar tu vei avea privilegiul unic de-a citi toate lucrurile alea minunate pe care cei ce te-au dispreţuit le vor spune după moartea ta.

– Hei, ştii că unele lucruri ar putea fi foarte sincere, te-ai gîndit la asta? Adică, în anumite cercuri m-am bucurat de mult respect.

– Nu şi în gaşca noastră, bătrîne.

– Iar începem cu tîmpenia aia cu „bătrîne"? Păi, să-ţi zic ceva, amice: eşti norocos că ai o mamă *aristocrată* care posedă mai multă inteligenţă decît i-ar fi dat titlul ăla scrîntit pe care l-a căpătat în Oraşul Ceaiului. Dacă nu era ea, singura echipă de fotbal pe care ai fi avut-o ar fi fost o gaşcă de golani beţivi bătînd mingea pe străzile din Liverlake sau Liverpool, sau cum dracu' i-o zice.

– Fără legăturile de afaceri ale lui Smythington, Fontini nu s-ar fi extins niciodată pe plan internaţional.

– A, deci de-aia purta ea ataşat şi numele Fontini, ca să se ştie cine încasa poliţele, fiindcă băiatu' era mic şi nu putea.

– Discuţia asta nu duce nicăieri...

– Vreau doar să ştii unde te afli, Fontini – nu *în picioare,* ci aşezat! Restul găştii tale cu chiloţi de mătase o s-o încurce rău de tot!

– Aşa mi s-a dat de înţeles. În plan social e, desigur, o pierdere teribilă.

– *Naturalmente, pagliaccio...* Deci, după ce se termină căutările Pazei de coastă şi eu voi fi comemorat, ce se întîmplă?

– La momentul potrivit, prevăd că vei fi găsit pe una dintre insulele îndepărtate din Dry Tortugas. Doi venezuelani or să fie cu tine şi or să jure, binecuvîntîndu-l pe Dumnezeu, şi pe tine,

că datorită curajului şi tenacităţii tale v-aţi salvat vieţile. Pe urmă vor fi trimişi imediat înapoi la Caracas şi vor dispărea.

– Nu-i rău, nu-i rău deloc. Poate chiar eşti băiatul mamei tale.

– Din punct de vedere conceptual şi artistic, cred că ai dreptate, admise zîmbind industriaşul. Mama spunea mereu: „Sîngele Cezarilor n-ar dispărea niciodată dacă mai mulţi dintre verii noştri din sud ar avea ochi albaştri şi părul blond ca mine".

– O adevărată regină, atît de plină de *tolleranza*... Şi despre Vîrful Norilor? Cum îi susţinem, pe el şi pe turbaţii ăia de iubitori de indieni? Nu mă pot ajuta dacă sînt la pămînt.

– Aici intervii tu. Se pare că doar tu poţi lua legătura...

– Corect, îl întrerupse Mangecavallo. Toţi se află la locurile lor şi nimeni nu ştie unde, în afară de mine, iar situaţia asta nu se va schimba.

– Dacă nu se va schimba, nu va exista nici o protecţie. Nu poţi apăra un fugar pe care nu-l găseşti.

– Am rezolvat şi treaba asta. Tu îmi spui ce ai de gînd şi, dacă îmi convine, iau legătura cu intermediarul şi stabilim o întîlnire. Ce ai de gînd?

– Cînd am vorbit la telefon înainte să vii aici, ai spus că generalul şi oamenii lui se află în ceea ce ai numit „adăpost sigur", iar ca iahtman, presupun că e echivalent cu „port sigur", şi asta înseamnă că vasul e adăpostit de furtună, într-un golf ferit de vînt.

– Sper din suflet că asta înseamnă, fiindcă aşa a zis marele oştean, iar dacă lucrurile stau altfel, avem o armată terminată. Care-i părerea ta?

– De ce să nu menţinem statu-quo-ul?

– Ce statu-quo?

– Adăpostul sigur, zise încet Smythington-Fontini. În cazul că nu avem, aşa cum ai sugerat, nişte ofiţeri terminaţi, ceea ce în sferele înalte ale Pentagonului e perfect posibil. Totuşi, avînd în vedere acţiunile recente ale generalului, ar trebui să-l credem pe cuvînt că adăpostul e sigur şi departe de urgie.

– Urgie?

– Termenul, aşa cum l-am folosit, implică aspecte negative. Se află cu toţii într-un golf ferit de vînt, protejaţi de elementele ostile. De ce nu i-am lăsa să stea acolo?

– Nu ştiu unde dracu' e locul ăla!

– Cu atît mai bine... Intermediarul tău ştie?

– Poate afla, dacă avem un motiv suficient de bun pentru a-l convinge pe Vîrful Norilor.

– Spuneai la telefon că vrea – cum le zice? – a, da, „trupe de sprijin".

– De asta are nevoie... La cine te-ai gîndit?

– La colaboratorul tău cu un singur nume, Meat – pentru început...

– Pas, refuză Mangecavallo. Am altă treabă pentru el. Altcineva?

– Păi atunci s-ar putea să avem o problemă. După cum am menţionat, *padrones* de aici şi de departe au decis să nu existe nici o legătură vizibilă cu vreuna dintre familii, aşa cum ar putea să apară în cazul domnului Caesar Boccegallupo. Presupun că Meat e o excepţie fiindcă, în calitate de ordonanţă bună la toate, nu e foarte dezvoltat în zona creierului. Parcă spuneai că e penultima „gorilă de stradă".

– *Penultima?*

– Păi ultima ar fi o gorilă adevărată care înţelege limba engleză, nu?

– Ce dracu' are de-a face Batman cu soldatul meu Meat?

– Nu, nu *Batman,* Vicenzo, ci *batman* – cineva care îţi face mici servicii.

– Ştii ceva, mă scoţi din sărite, adică eşti cam *scrîntit!*

– Îmi dau toată silinţa, spuse industriaşul, aproape epuizat. Mă tem că sîntem pe lungimi de undă diferite.

– Ei bine, treci pe a mea. Vorbeşti de parcă ai fi nătărăul ăla care conduce Departamentul de Stat, *amice!*

– Din cauza asta sînt valoros, nu crezi?

– Eu îl înţeleg; e vag acceptabil în societate, dar soluţiile tale, oricît de degradante ar fi, sînt infinit mai productive decît

ale lui cînd e vorba despre interesele mele. Poate că prefer cocteilurile lui cu lămîie berii tale cu whisky, dar ştiu cu siguranţă cînd să comand o tărie şi o bere. De ce crezi că democraţiile industriale sînt atît de al naibii de tolerante? Poate că nu vreau să împart pîinea cu tine, dar sînt mai mult decît bucuros să te ajut s-o coci.

– Ştii ceva, Boaşe Moi, parcă o aud pe mama ta. Te ridici deasupra tîmpeniilor pe care le spui. Şi ce facem mai departe?

– Deoarece căile obişnuite îţi sînt închise, îţi sugerez să recrutezi cîţiva oameni dintr-o pepinieră disponibilă. Mai exact, mercenari.

– *Ce?*

– Soldaţi profesionişti. Sînt, de obicei, drojdia societăţii, dar luptă numai pentru bani şi nu le pasă nici cît negru sub unghie de *alte* cauze. Mai demult erau foşti criminali de război germani, criminali urmăriţi sau foşti militari căzuţi în dizgraţie pe care nici o armată nu şi-i dorea în rîndurile ei. Presupun că ultimele două categorii există şi acum, de vreme ce majoritatea fasciştilor sînt fie morţi, fie prea bătrîni. Oricum, cred că-i cea mai potrivită direcţie de acţiune.

– Şi unde-i găsesc pe cercetaşii ăştia minunaţi? Am nevoie de protecţie acolo cît mai repede.

– Mi-am luat libertatea de a-ţi aduce o duzină de fişe personale de la o agenţie din Washington, numită Manpower Plus Plus. Omul pe care l-am trimis acolo, de fapt un funcţionar de-al meu din Milano, m-a informat că toţi candidaţii sînt disponibili în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, cu una sau două excepţii – oameni care sînt aşteptaţi să iasă din închisoare mîine dimineaţă.

– Îmi place stilul tău, Fontini, zise temporar decedatul director al Agenţiei Centrale de Investigaţii. Unde sînt fişele alea?

– În bucătărie. Vino cu mine. Poţi să-i spui lui Meat să păzească poarta din faţă.

Zece minute mai tîrziu, aşezat la o masă masivă din lemn de pin, cu dosarele împrăştiate în fața lui, Mangecavallo se hotărî.

– Ăştia trei, comandă el.

– Vincenzo, eşti de-a dreptul remarcabil, spuse Smythington-Fontini. Eu aş mai fi ales încă doi, numai că ăia urmează să fie eliberați de la închisoarea Attica şi ți-ar fi recunoscători dacă ar primi imediat de lucru. Totuşi, al treilea e nebun cu certificat, un nazist american care stă în fața sediului Națiunilor Unite.

– S-a aruncat în fața unui autobuz...

– Nu era autobuz, era o dubă în care se afla prietenul lui, alt scrîntit care a fost arestat în timp ce se plimba pe Broadway într-o uniformă a Gestapo-ului.

– Măcar a făcut un efort, a străbătut nouă metri ca să împiedice să se întîmple ceva, şi asta caut eu.

– De acord, dar nu se ştie precis dacă a vrut într-adevăr să acționeze aşa ori a fost lovit de un rabin de pe strada Patruzeci şi şapte.

– Merg pe mîna lui... Cînd o să-i am la Boston?

– Păi, despre primii doi o să ştim ceva mîine dimineață, după apelul de la închisoare, iar nazistul nostru muşcă zăbala de cînd îi merge bine cu o carte de credit furată de la un cămătar pe care l-a aruncat în East River.

– Îmi place şi el – nu procedeul lui, fiindcă nu sînt de acord cu porcăriile alea, dar poate fi de folos. Toți descreierații ăştia pot fi utili – cum ziceai, tot ce ai de făcut e să bați o tobă şi să suni din goarnă. Dacă apar şi ceilalți doi, o să fie darul Sfintei Fecioare pentru cauza noastră – să constatăm o teribilă nedreptate făcută unui trib de păguboşi care ar fi morți fără binevoitoarea mea intervenție. Important e să facem cît mai repede o echipă şi s-o trimitem la Boston şi la adăpostul ăla sigur, unde dracu' o fi... Ştii că e posibil ca rahații ăia din Washington să se ocupe în clipa asta de general.

– Mă îndoiesc, bătrîne. Dacă tu nu ştii unde e, şi

nici intermediarul tău, cum ar putea să-l găsească Washingtonul?
– N-am încredere în ăia cu chiloţi de mătase. Nu se dau în lături de la nimic, mizerabilii.

Într-un separeu slab luminat din barul O'Toole's, aflat la vreo două blocuri spre vest de firma Aaron Pinkus Associates, tînărul şi elegantul bancher îşi continua asaltul delicat asupra secretarei de vîrstă mijlocie, aflată la al treilea Martini.
– Ah, zău că n-ar trebui, Pinky, protestă femeia, chicotind şi trecîndu-şi emoţionată mîna prin părul lung, grizonat. Zău că nu-i corect.
– Ce nu-i *corect?* întrebă reclama ambulantă a veşmintelor Brooks Brothers, cu un accent de undeva dintre Park Avenue şi Belgrave Square. Ţi-am spus ce *simt.*
– Mulţi dintre avocaţii noştri trec pe aici după lucru... şi, la urma urmei, te cunosc doar de vreo oră. Oamenii or să comenteze.
– Lasă-i în pace, scumpa mea! Cui îi *pasă?* Ţi-am declarat intenţiile mele foarte clar şi cu deplină onestitate. Idioţii ăia infantili cu care se presupune că ar trebui să se întîlnească un bărbat ca mine, pur şi simplu nu mă *interesează.* Prefer de departe o femeie matură, cu experienţă şi discernămînt... Hai, noroc.
Amîndoi ridicară paharele la gură; totuşi, doar unul din ei bău, şi acela nu era bancherul.
– Ah, e o treabă uşoară, iubito... Cînd crezi că se poate întîlni domnul Pinkus cu comitetul nostru executiv? E vorba despre multe milioane, desigur, iar sfaturile lui juridice sînt foarte importante.
– Binky, ţi-am spus...
În acel moment, brusc dezorientată, secretara încrucişă involuntar ochii şi sughiţă de patru ori la rînd.
– ... n-am vorbit cu domnul Pinkus astăzi.
– Nu ştii unde e, scumpa mea?
– Nu exact – exact –, dar şoferul lui, Paddy Lafferty,

m-a sunat ca să-mi spună să achit factura pentru două automobile închiriate.

– *Serios?* Două?

– Spunea ceva despre o cabană de schi din Hooksett. Asta-i în New Hampshire, lîngă graniţă.

– A, mă rog, asta n-are importanţă... Vrei să mă scuzi o clipă, dulceaţă mică? Cum se spune, necesităţi fireşti.

– Vrei să merg cu tine?

– Nu sînt sigur că e permis, excitantă doamnă.

– *Inhm!* ţipă secretara, atacînd paharul cu Martini.

Binky bancherul se ridică de la masă şi se îndreptă în viteză spre telefonul public de la intrarea barului. Introduse o fisă şi formă un număr; i se răspunse aproape imediat.

– Unchiul Bricky?

– Cine altul? răspunse proprietarul celei mai mari instituţii de creditare din New England.

– Sînt nepotul tău, Binky.

– Sper că ţi-ai cîştigat pîinea, tinere. De altceva nu prea eşti bun.

– Unchiule Bricky. Am fost chiar bun!

– Nu mă interesează aventurile tale, Binky. Ce-ai aflat?

– E vorba despre o cabană de schi din Hooksett în New Hampshire, aproape de frontieră.

Bancherul Binky nu se mai întoarse la masă, iar înţelegătorul O'Toole o sui pe turmentata secretară într-un taxi, plătind costul călătoriei pînă la locuinţa ei şi luîndu-şi rămas-bun de la chipul uluit din fereastră cu un singur cuvînt:

– Mizerabilii.

– Aici e Bricky, bătrîne. E vorba despre o cabană de schi din Hooksett, New Hampshire, la vreo patruzeci şi cinci de kilometri spre nord de frontieră, pe şoseaua 93. Mi s-a spus că sînt doar două locuri din astea în zonă, aşa că n-o să fie prea greu de găsit. Vor fi acolo şi două autombile, cu următoarele numere.

Bancherul cu chip pămîntiu din New England spuse numerele şi primi mulţumirile secretarului de stat.

– Bună treabă, Breikey, ca în vremurile vechi, nu-i aşa, bătrîne prieten?

– Sper, fiindcă dacă dai chix, să nu îndrăzneşti să apari la întrunirea noastră!

– Nu-ţi face griji, prietene. Li se spune Cei Patru Mîrşavi şi sînt nişte animale! Or să ajungă la Aeroportul Logan în mai puţin de o oră... Crezi că Smythie o să mă lase să-mi ancorez iahtul la clubul lui?

– Bănuiesc că asta depinde de rezultatele eforturilor tale, nu crezi?

– Am toată încrederea în cei patru, bătrîne. Sînt cu adevărat un cvartet de temut. Nu simt milă, nici durere, cum se spune. Zău că n-ar trebui să te apropii de ei la mai puţin de un kilometru!

– Bună treabă, bătrîne. Ţine-mă la curent.

Era trecut de miezul nopţii la Hooksett, New Hampshire, cînd o camionetă neagră, cu farurile stinse şi motorul oprit, coborî fără zgomot pe drumul de ţară şi opri pe aleea cu pietriş din faţa intrării fostei cabane de schi. Şoferul, tatuat pe frunte, se întoarse către cei trei asociaţi ai săi din spate.

– Cagule, zise el simplu, iar cei trei căutară în rucsacurile negre şi scoaseră nişte ciorapi negri, pe care şi-i traseră imediat pe faţă.

Şoferul-şef făcu la fel şi toţi patru îşi aranjară ţesătura neagră din nailon, astfel încît ochii lor priveau ameninţător prin găurile decupate în material.

– Armele mari, adăugă ofiţerul tatuat, schiţînd un rînjet sinistru. Îi vreau morţi, pe toţi. Vreau să văd oroare, vreau să văd durere; vreau să văd sînge şi feţe îngrozite, toate lucrurile alea grozave pe care am fost antrenaţi să le facem.

– Ca-ntotdeauna, maiorule! şopti un munte de om, căutînd cu gesturi mecanice, asemenea celorlalţi, în rucsac şi scoţînd o

armă automată MAC-10 şi cinci încărcătoare conţinînd fiecare optzeci de gloanţe.

– Puterea de foc suplimentară! continuă maiorul privind în jur, satisfăcut că adjunctul său executase deja ordinul.

Din nou, mîinile pătrunseră în rucsacuri şi grenadele cu inel fură fixate de centurile de luptă.

– *Staţiile radio!* veni ordinul final, care fu imediat executat.

Staţiile de emisie-recepţie miniaturale fură scoase şi îndesate în buzunare.

– Să mergem! Nord, sud, est şi vest, după cum aveţi numerele, s-a înţeles?

Apoi cei patru Absolut Incorigibili se strecurară afară din camionetă şi începură să se tîrască în direcţiile indicate. Moartea era misiunea lor, moartea era mîntuirea lor în orice situaţie. *Moartea înainte de dezonoare!*

– Tu vezi ce văd eu, *amigo?* îl întrebă Desi-Doi pe Desi-Unu, aflaţi amîndoi în spatele unui arţar de unde observau peisajul în lumina stranic a lunii. I-o nebunie, nu?

– Nu, tre' să fii aşa aspru cu ei, cum zic *gringos,* răspunse Desi-Unu. Ei nu tre' să-şi păzească puii sau caprele noaptea dă vecinii răi.

– *Ştiu* asta, da' dă ce-s aşa proşti? *Cabezas* negre urcînd dealu' pă lună ca nişte *cucarachas* babani e prostie curată – cum spuneau tot nişte *gringos.*

– Cum zice gheneralu', am putea să le dăm lecţii, da' nu acu'. Acu' tre' să facem ce vrea el să facem... Şi-n plus, a fost o zi *dificultoso* pentru prietenii noştri simpatici, aşa că nu tre' să-i sculăm. Au nevoie dă somn, nu?

– Ei n-au nici pui, nici capre, doar vecini răi, asta vrei să zici?

– Corect. O rezolvăm noi, de acord?

– E uşor. Io-i iau pe ăia doi d-acolo, tu-i iei pe ăilalţi doi dă dincolo.

– De acord, zise Desi-Unu, şi amîndoi se ghemuiră în întuneric. Da' nu uita, *amigo*, nu-i lovi prea tare. Gheneralu' zice că tre' să fim civilizaţi cu prizonierii dă război.

– Hei, bărbate, nu sîntem animale! Cum zicea tot gheneralu', tre' să ne potrivim cu intenţiile lu' Genevil. Poate că vecinii ăştia răi au dus-o greu cînd erau mici, cum zicea gheneralu' Mac dă *noi*. Poate c-au nevoie dă bunătate şi ajutor.

– Hei, *bărbate*, îl apostrofă în şoaptă colegul lui, nu-i lăsa pă popii ăia de-ţi plac ţie să te facă să crezi că eşti un sfînt! O să le-arăţi bunătate după ce *cucarachas* ăia cu capete negre or să zacă în canalu' dă scurgere din bucătărie, ce zici?

– Hei, bărbate, preferatul meu *padre* îmi zicea cînd mă duceam la biserica San Juan: „Ochi pentru ochi, *niño*, da' să te asiguri că loveşti tu primu' – drept în *testiculos*".

– Chiar că-i omu' Domnului, *amigo*. Să mergem!

– Maiorul Vulcan la aparat, zise încet în microfon figura mascată, în timp ce se tîra pe drumul ce ducea la fosta cabană de schi. Răspundeţi pe numere.

– Doi Est raportează, domnule maior. Nici o activitate.

– Numărul Trei?

– Trei Nord, domnule. Se vede o lumină într-o cameră de la etajul doi; poate-i în dormitor. Pot s-o sting?

– Nu încă, soldat, dar cînd îţi spun, scoate-i pe toţi afară. Probabil că-s nişte blestemaţi de perverşi, care schimbă fluide trupeşti. Toţi sînt perverşi, *sălbatici* de perverşi. Să ai pregătite arma şi grenadele.

– Da, *domnule!* Vreau să-i împuşc eu primul! Se poate, domnule maior?

– Îmi place atitudinea ta, soldat, dar să acţionezi la ordin. Ţine-te aproape.

– Dar *eu*, domnule? îl întrerupse Doi Est. Trei Nord i-un idiot afurisit! Ţi-aduci aminte cînd l-au găsit paznicii rupînd gardul cu *dinţii?* Eu trebuie să trag primul!

– Ia te uită! interveni Trei Nord. Nu uita, domnule maior,

Doi Est a luat căpşunile care erau pentru tine la ultima masă de la popotă!

– Ai pus punctul pe i, Numărul Trei. Chiar îmi doream căpşunile alea.

– N-am *făcut-o* eu, domnule maior. Patru Vest a fost!... Recunoaşte, nemernicule!

– Ce zici, Patru Vest? zise Vulcan. Mi-ai furat căpşunile?

Tăcere.

– Răspunde, Patru Vest! continuă maiorul. Nu vorbeşti fiindcă îţi recunoşti vina? *Răspunde,* rahatule. *Tu* mi-ai furat căpşunile?

Tăcere.

– Patru Vest, Patru Vest! *Răspunde!*

Tăcere.

– Staţia lui e terminată, conchise Vulcan. Blestemaţii ăia de agenţi comerciali ai Pentagonului! Afurisitele astea de staţii costă vreo paişpe mii bucata, cînd poţi să cumperi acelaşi lucru de ocazie cu douăzeci şi şapte de dolari!... Patru Vest, mă auzi?

Tăcere.

– Bine, Trei Nord, cît de aproape eşti?

Tăcere.

– Trei Nord, răspunde!

Din nou tăcere.

– Ce dracu', Trei Nord, *răspunde!*

Nimic.

– Nenorocitul! V-aţi verificat *bateriile,* măscăricilor?

Nici acum nu se auzi nimic.

– Doi Est! Raportează-mi *acum.*

Tăcere.

– Ce dracu' se întîmplă? răcni maiorul Vulcan, uitînd pentru moment să vorbească în şoaptă. O să-mi *răspundă* vreunul dintre voi, ticăloşilor?

Tăcere, întreruptă cîteva secunde mai tîrziu de o voce prietenoasă.

– Încîntat să te cunosc, zise Desi-Unu, ieşind din umbră

şi profilîndu-se în lumina lunii deasupra intrusului mascat. Eşti prizonier dă război, *amigo*, domnule, şi o să fii tratat corect.

– *Ce?*

Maiorul lăsă mîna jos căutîndu-şi arma, dar mişcarea lui fu mult prea lentă. Călcîiul cizmei lui Desi-Unu izbi în fruntea lui Vulcan, chiar în centrul vulcanului tatuat.

– Nu voiam să fac asta, domnu' prizonier, da' puteai să mă răneşti şi nu-i frumos.

Jennifer Aripăroşie se trezi brusc – ceva se întîmplase; simţea, *auzea* chiar. Erau nişte gemete înăbuşite şi strigăte sugrumate, de undeva de afară. Să fi fost cîini răniţi? Animale prinse în capcană? Coborî din pat clătinîndu-se şi alergă la fereastră, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Sam Devereaux auzi nişte zgomote depărtate şi îşi puse a doua pernă peste capul ameţit. Pentru a cinci suta oară, îşi jură să nu mai bea nimic după plecarea din barul lui O'Toole. Totuşi, zgomotele continuară şi, după ce deschise ochii nu-prea-limpezi, înţelese că ele n-aveau legătură cu starea lui fizică. Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. *Sfinte Sisoe!*

Aaron Pinkus o visa pe Shirley, o Shirley înfuriată, al cărei păr era înfăşurat în unsprezece mii de bigudiuri roz, toate ţipînd la el, fiecare bigudiu avînd o gură ce se deschidea şi se închidea neîncetat, cu viteza unei rafale de mitralieră. Se întorsese la Omaha Beach?... Nu, era în dormitorul lui preferat din vechea cabană de schi. De unde venea gălăgia asta? Se ridică încet din patul confortabil şi se duse şchiopătînd, din cauza picioarelor bătrîne, la fereastră. *Dumnezeu al lui Abraham, ce-ai făcut?*

Somnul lui Eleanor Devereaux fu întrerupt de tărăboi; ea duse instinctiv mîna spre telefonul de lîngă pat, pentru a-i porunci Corei să ceară arestarea vecinilor sau a oricărui care avea un asemenea comportament scandalos în Weston, Massachusetts.

Din nefericire, nu exista nici un telefon. Turbată de mînie, își scoase picioarele de sub așternut, le plantă pe podea, se sculă și păși spre fereastră. *Dumnezeule mare, ce priveliște unică!*

MacKenzie Hawkins deschise brusc ochii, molfăind trabucul pe care-l avusese în gură de la primele ore ale dimineții. Ce dracu' *era* asta? *Nam?* Coreea? Porci guițînd la ferma vreunui țăran protejat de trupele de comando? *Iisuse!* Unde erau aghiotanții lui? De ce nu-l avertizaseră despre *asaltul* inamicului?... Nu, înțelese el, simțind umplutura moale a pernei de sub cap – nu *existau* perne în taberele militare! Atunci unde *se afla?*... Pe legiunile lui Hannibal, era în cabana de schi a comandantului Pinkus! Sări din confortabilul pat civil, detestîndu-se pentru lipsa de rigoare militară, și alergă în chiloți la fereastră. *Iartă-mă, Gengis Han, dar nici măcar* tu nu te-ai fi gîndit la asta, camarade!

Asemenea prietenilor care doresc să fie martorii unui grav accident de circulație, vremelnicii locuitori ai fostei cabane de schi coborîră pe scări diferite în holul clădirii. Fură întîmpinați de Desi-Unu și Doi, care stăteau lîngă o masă lungă pentru cafea, pe care se aflau patru pistoale automate MAC-10, douăzeci de încărcătoare, șaisprezece grenade, patru stații radio miniaturale, două aruncătoare de flăcări și o bombă dezamorsată de formă ovală, care ar fi putut arunca în aer un sfert din statul New Hampshire – mai puțin partea de sud-est.

– N-am vrut să vă sculăm, spuse Desi-Unu, da' gheneralu' ne-a zis să protejăm drepturile prizonierilor de război... Am încercat, da' cred că ei au un caracter urît. Armele și chestiile astea or să explice tot ce vreau să zic... Acu', mare gheneral, sergentu' Desi-Doi și cu mine putem să ne culcăm?

– *Fir-ar să fie,* băieți, sînteți *locotenenți!* Dar ce dracu' se petrece *afară?*

– Vă rog, *señores y señoras,* vedeți și singuri, spuse Desi-Doi, deschizînd ușa din față. Ne-am gîndit că nu încălcăm

prevederile lu' Genevil, cînd am văzut toate armele şi chestiile alea.

Afară, în schi-liftul reparat, aflat la jumătatea povîrnişului şi la cel puţin cinci metri în aer, atîrnau patru corpuri cu capul în jos, cu gurile acoperite cu bandă adezivă şi picioarele legate.

– Îi dăm jos din oră-n oră şi le dăm apă, spuse Desi-Unu, zîmbind. În felu' ăsta îi tratăm foarte bine pă prizonierii dă război.

18

– Ce? răcni secretarul de stat, urletul lui făcînd-o pe stenografă să sară în sus din fotoliu, proiectînd carnetul de notiţe direct în capul şefului ei, care îl prinse distrat cu mîna liberă, cu care îşi lovea ţeasta pentru a opri rotirea involuntară a ochiului stîng. *Ce* au făcut?... *Cum?* N-o să *admit* asta!

Secretarul începu să lovească alternativ carnetul de tîmplă şi de marginea biroului, pînă cînd paginile se desprinseră din spirală şi zburară care încotro.

– *Vă rog!* zise stenografa, alergînd să culeagă hîrtiile. Acestea sînt note ultrasecrete, *domnule!*

– Ei bine, ţîţele tale nu sînt un secret, nu-i aşa? ţipă el, cu ochii holbaţi. Trăim într-o lume de capete seci, domnişoară! *Tu ai* o tărtăcuţă, dar *noi sîntem* toţi nişte capete seci!

Deodată, stenografa, stînd dreaptă şi privind în jos la şeful ei, spuse pe un ton calm, dar categoric:

– Încetează, Warren. Calmează-te.

– Warren? Cine-i Warren? Eu sînt domnul secretar – întotdeauna *domnul secretar!*

– Eşti Varren Pease şi te rog să acoperi microfonul sau îi spun surorii mele, iar ea o să-i spună lui Arnold Subagaloo că te-ai scrîntit.

– O, Doamne – *Arnold!*

Warren Pease, secretar de stat, acoperi brusc microfonul telefonului.

– Am uitat, Teresa, sincer, *am uitat* preț de o clipă!

– Eu sînt Regina Inimăcurată, sora mea mai mică e Teresa, asistenta lui Subagaloo.

– Încurc teribil numele, dar nu uit niciodată tărtăcuțele – adică fețele. Să nu-i spui surorii tale.

– Tu spune-i celui de la telefon că o să-l suni mai tîrziu, după ce o să-ți aduni gîndurile.

– *Nu pot!* Vorbește de la telefonul deținuților din Quantico!

– Ordonă-i să-ți dea numărul și să aștepte acolo pînă îl suni tu!

– Foarte bine, Tărtăcuță... Teresa... Regina... doamna secretară!

– *Încetează,* Warren. Fă ce ți-am spus!

Secretarul de stat făcu exact ce-i comandase Regina Inimăcurată, apoi se prăbuși peste birou, cu capul în mîini și, cum se spune, începu să plîngă în hohote.

– Cineva a turnat, iar eu m-am făcut de rîs! bolborosi el. I-au trimis înapoi la închisoare în saci de plastic.

– *Pe cine?*

– Pe Cei Patru Mîrșavi. E oribil!

– Sînt *morți?*

– Nu, au găuri în saci ca să respire. Sînt mai rău decît morți – sînt *jenați! Toți* sîntem jenați!

Pease își înălță fața înlăcrimată de parcă ar fi implorat o execuție rapidă.

– Warren, scumpete, termină. Ai o treabă de făcut, iar oamenii ca mine sînt aici ca să vadă că o faci. Amintește-ți de Fern din North Mall, sfînta noastră patroană și inspiratoare. Ea n-ar permite vreunuia dintre șefii ei să se prăbușească și nici eu n-o voi face.

– Ea era secretară, iar tu ești stenografă...

– Sînt mult mai mult, Warren, o, mult mai mult, îl întrerupse Regina. Sînt un fluture hoinar, cu ac de albină. Zbor

de la o sarcină ultrasecretă la alta, stînd cu ochii pe tine, ajutîndu-te să-ţi faci treaba zilnică. E sarcina dată de Dumnezeu tuturor inimilor curate.

– Nu poţi fi secretara *mea?*

– Şi să-i iau slujba dragii, hotărîtei anticomuniste mame Tyrania? Glumeşti, desigur.

– Tyrania e *mama* ta...?

– Ai grijă, Warren. A lui Subagaloo, îţi aminteşti?

– O, Dumnezeule, *Arnold.* Îmi pare sincer rău – o femeie grozavă, care inspiră respect.

– Să trecem la problemele curente, domnule secretar, zise stenografa, aşezîndu-se şi ţinînd strîns în mînă carnetul de notiţe. Am mintea foarte limpede, aşa cum ştii, prin urmare, cu ce te pot ajuta?

– Mă rog, mintea limpede nu e tocmai chestiunea...

– Înţeleg, interveni Regina Inimăcurată. Saci din plastic cu găuri pentru aer, cadavre care nu erau cadavre...

– Crede-mă, toată garda de onoare aproape că a făcut infarct! Doi sînt la spitalul bazei, trei au cerut lăsarea imediată la vatră din motive de ordin psihic, iar patru au dezertat sărind porţile şi strigînd din răsputeri ceva despre soldaţi înviaţi din morţi pentru a-i blestema pe nişte ofiţeri care nu le-au făcut nimic... O, Doamne, dacă se află asta... O, *Iisuse!*

– Înţeleg, domnule secretar.

Stenografa clasa întîi Inimăcurată se ridică.

– Cît despre jenă, domnule, toţi am trecut prin asta... În regulă, Warren, ne aflăm amîndoi în aceeaşi situaţie. Ce începem să sfîşiem?

– *Să sfîşiem?*

Ochiul stîng al lui Pease începu să se agite cu viteza laserului.

– Înţeleg, zise Regina şi imediat, fără urmă de senzualitate, îşi ridică rochia pînă în talie. Documente care trebuie îndepărtate, desigur. După cum vezi, sînt pregătită cu totul să îndeplinesc misiunea.

– Ce?

Cu ochiul stîng imobil, secretarul de stat fu uluit de ce văzu. Cusute pe ciorapii domnişoarei Inimăcurată, de la genunchi pînă la coapse, se aflau mai multe buzunare din nailon cafeniu.

– Cît... cît de incredibil, mormăi Pease.

– Fireşte, trebuie scoase clamele metalice, iar dacă ne trebuie mai mult spaţiu, sutienul meu are o căptuşeală cu fermoar, iar în spatele slipului e ataşată o dublură din mătase naturală, în care pot intra documente mai mari.

– Nu înţeleg, spuse secretarul, lovindu-se cu bărbia de marginea biroului, în timp ce secretara îşi aranja rochia în poziţie normală. Of!

– Nu te abate de la problemă, Warren. Spune ce nu înţelegi! Fetele din familia Inimăcurată sînt pregătite pentru orice situaţie neprevăzută.

– Nimic nu a fost *scris!* îi explică înfricoşatul şef al Departamentului de Stat.

– Înţeleg... Comunicaţii neconsemnate, ultrasecrete, neconfirmate, asta e?

– Ce? Ai lucrat la CIA...?

– Nu eu, sora mea mai mare, Clitemnestra. E o fată foarte liniştită... Deci problema noastră se întoarce la scurgerile de informaţii din infrastructură rămase nepedepsite; vorbele neconsemnate au făcut un drum ocolit, pînă la nişte urechi care nu trebuiau să le audă.

– Aşa trebuie să fi fost, dar *nu se poate!* Nimeni dintre cei care ştiau nu obţinea vreun avantaj dacă trăda secretul trimiterii demenţilor ălora la Boston.

– Fără fapte concrete, domnule secretar – care, desigur, pot fi dezvăluite doar sub efectul Pentothalului, dar niciodată, *niciodată* de vreo subumană comisie a Congresului – te rog să-mi faci un rezumat al operaţiunii. Poţi să faci asta, Warren?... Dacă crezi că asta te ajută, o să-ţi arăt din nou buzunarele mele.

– N-ar strica.

Femeia se conformă, iar ochiul stîng al lui Pease rămase nemişcat.

– Păi, să vezi, începu el, cu picături de salivă pe buze. Nişte jigodii lipsite de patriotism, conduse de un maniac, vor să paralizeze prima noastră linie de apărare, mai exact pe investitorii noştri, apoi pe un secretar al forţelor noastre aeriene care are responsabilităţi de supraveghere pe plan internaţional.

– *Cum,* scumpete?

Inimăcurată se balansă de pe un picior pe altul, apoi dinainte-înapoi.

– *Auuu.*

– Ce e, Warren? Te-am întrebat cum.

– A, da, sigur... Ei bine, ăia pretind că pămîntul pe care se află o imensă şi *foarte* importantă bază aeriană ar putea să aparţină unui grup de oameni – de fapt, sălbatici – pe baza unui tratat stupid de acum o sută de ani, care n-a fost niciodată încheiat. E o *nebunie!*

– Sigur că e, dar e adevărat?

Din nou, picioarele dezgolite ale Reginei executară o serie de legănări, mai exact cinci.

– Mamă, *mamă...!*

– Stai jos! E adevărat?

– Curtea Supremă examinează chestiunea. Şeful Departamentului de Justiţie păstrează secretul asupra dovezilor Curţii încă cinci zile, din raţiuni de securitate naţională, pînă or să apară jigodiile pentru interogatoriul oral, cu o zi înaintea expirării termenului. Mai avem *patru* zile ca să-i găsim pe ticăloşii ăia şi să-i trimitem la vînătoare, ceea ce n-are legătură cu securitatea naţională. Sălbaticii dracului!

Regina Inimăcurată îşi lăsă brusc rochia jos.

– Asta întrece *măsura!*

– Of!... *Ce?*

– Noi, fetele Inimăcurată, nu sîntem de acord cu limbajul obscen, domnule secretar. Dovedeşte lipsa unui vocabular decent şi este extrem de ofensator pentru cei care merg la biserică.

– Ei, haide, Vergina...
– *Regina!*
– Sînt de acord cu tine... dar nu înțelegi, uneori, puțină blasfemie spune totul. Cînd ești stresat, îți scapă cîte una.
– Parcă ar vorbi scriitorul ăla francez oribil, Anouilh, care era în stare să scuze orice.
– Annie și mai cum?
– Nu contează... Cercul celor care știau a fost restrîns la cîțiva dintre cei mai înalți oficiali guvernamentali și chiar la mai puțini civili din afară.
– Și toți sacii ăia din plastic, în viață și agresivi, au fost recrutați sub acoperire pentru a-și îndeplini misiunea – în care, evident, au eșuat?
– Sub o asemenea acoperire, încît nici n-au înțeles misiunea! Dar nici nu era nevoie – sînt niște fanatici.
– Stai aici, Warren, spuse Inimăcurată, punîndu-și carnetul pe birou și îndreptîndu-și rochia. Mă întorc imediat.
– Unde te *duci?*
– Să vorbesc cu secretara ta – mama mea. Mă întorc imediat și să nu *îndrăznești* să dai vreun telefon!
– Sigur că nu, Buzunare... Adică...
– Ah, *taci* din gură! Cunoștințele tale sînt foarte, *foarte* ciudate.
Cu aceste cuvinte, stenografa ieși din birou și închise ușa.
Warren Pease, secretar de stat și proprietar al unui iaht de pescuit pe care tînjea de mult să-l ancoreze în rada unui club select, oscila între dorința de a-și tăia venele de la mînă și cea de a suna la fosta lui firmă de brokeri, și a-i oferi orice informații din interiorul guvernului pentru a relua colaborarea cu ea. *Doamne,* de ce cedase rugăminții vechiului său coleg de cameră, președintele, și intrase în administrație? Din punct de vedere social, erau, desigur, unele avantaje, dar existau și dezavantaje. Trebuia să fii politicos cu atît de mulți oameni încît nu puteai rezista; și pe urmă erau dineurile alea cumplite, la care nu numai că trebuia să participi, dar să și faci poze cu *negri!* O, nu, nu era

totul numai lapte şi miere! Sacrificiile pe care trebuia să le facă cereau răbdarea unui sfînt... iar acum *asta!* Saci din plastic cu *fanatici vii*, şi gaşca lui cerîndu-i scalpul! Totul era aiurea. Cum nu avea o lamă la îndemînă şi nu îndrăznea să folosească telefonul, se hotărî să aştepte, transpirînd abundent. După cîteva minute chinuitoare, aşteptarea luă sfîrşit. În locul Reginei Inimăcurată, în birou păşi mama ei, Tyrania.

Şefa clanului Inimăcurată era croită dintr-un material din care se construiesc legendele. O femeie remarcabilă, cu trăsături tectonice severe şi ochi scînteietori de un albastru deschis, înaltă de un metru optzeci, cu un trup proporţionat, suplu şi provocator, care infirma cei cincizeci şi opt de ani ai săi. Ca şi mama ei, care sosise în America o dată cu legiunile de secretare şi funcţionare, în timpul celei de-al doilea război mondial, Tyrania era o veterană a birocraţiei din Washington, stăpînind tertipurile şi căile lăturalnice, nebuniile şi abuzurile flagrante. Ca şi mama ei, îşi adusese propriile-i fiice să lucreze în infrastructurile bizantine ale nenumăratelor birouri, departamente şi agenţii guvernamentale. Tyrania era convinsă că destinul femeilor din familia sa era să-i îndrume pe lideri şi pe prezumtivii lideri să străbată cîmpurile minate, astfel încît ei să-şi poată manifesta, în general, puţinele aptitudini pe care le posedau. În sufletul ei, liderul suprem al clanului Inimăcurată înţelegea că femei precum fiicele ei conduceau în realitate treburile ţării. Bărbaţii erau adevăratul sex slab, vulnerabili la tentaţii şi nebunii. Această convingere explica fără îndoială faptul că, vreme de trei generaţii, nici un copil de sex masculin nu se născuse în familie. Era pur şi simplu de neconceput.

Tyrania îl studie pe distratul secretar de stat, privindu-l lung, în tăcere – cu un amestec de milă şi resemnare.

– Fiica mea mi-a transmis tot ce i-ai spus şi mi-a descris libidoul tău, aparent foarte ridicat, zise ea cu fermitate, dar calm, de parcă ar fi admonestat un băieţaş zăpăcit în biroul directorului.

– Îmi pare *rău*, doamnă Inimăcurată, dar am avut o zi infernală şi n-am vrut să fac nimic rău.

– E în regulă, Warren, nu plînge. Sînt aici să te ajut, nu să te fac să te simţi prost.

– *Mulţumesc*, doamnă Inimăcurată!

– Dar ca să te ajut, trebuie mai întîi să-ţi pun o întrebare foarte importantă. O să-mi răspunzi sincer, Warren?

– O, da, da, sincer!

– Bine... Spune-mi, în cercul ăla foarte restrîns de civili – oameni din afara guvernului – care ştiu despre operaţiunea de contraatac, există vreunul care să profite de pe urma acestei presupus ameninţate baze aeriene?

– *Toţi*, pentru numele lui Dumnezeu!

– Atunci gîndeşte-te la *unul* din ei, Warren. Acela v-a vîndut.

– Ce...? *De ce?*

– Nu-ţi pot da amănunte, dar nici răspunsuri pînă nu am mai multe date – cum ar fi opţiunile de aprovizionare şi răscumpărări – dar într-o perspectivă imediată, răspunsul e evident.

– Chiar *este?*

– Nimeni din administraţie, cu excepţia ta, n-ar aproba o *soluţie* atît de „ciudată“, folosind oameni încarceraţi într-o închisoare militară din cauza înclinaţiilor spre violenţă. Lecţia de la Watergate şi cea a escrocheriei din Iran au lăsat urme de neşters, oricît de respingătoare şi nepatriotice ar fi ele. Pe scurt, ar fi fost prea multe acuzaţii.

– Dar de ce sînt *eu* excepţia?

– Eşti prea nou şi prea lipsit de experienţă în oraşul ăsta. N-ai şti cum să-i aduni pe consilierii preşedintelui pentru genul ăsta de operaţiune clandestină. Ar fugi mîncînd pămîntul fie şi la auzul unei asemenea idei – poate cu excepţia vicepreşedintelui, care n-ar înţelege despre ce vorbeşti.

– Crezi că e vorba despre unul dintre... *civili?*

– Rareori mă înşel, Warren... Mă rog, s-a întîmplat o dată, dar era soţul meu. După ce noi, fetele, l-am dat afară din casă, s-a dus în Caraibe, iar acum face drumuri cu barca lui stricată în

largul Insulelor Virgine. O ființă umană demnă de tot disprețul.

– Zău? De ce?

– Fiindcă pretinde că e o persoană pe deplin fericită, ceea ce știm cu toții că e intolerabil în societatea noastră atît de complexă.

– Serios...?

– *Domnule* secretar, putem să ne concentrăm asupra problemei actuale? Îți sugerez cu toată tăria să izolezi „sacii de plastic“, să reprimi orice zvonuri se aud la Quantica drept rezultat al beției, să te dai la fund și să formezi zero-zero-zero-pauză-zero-zero-șase, Fort Benning.

– Ce dracu' e asta?

– Nu ce, cine, răspunse Tyrania. Li se spune Cei Șase Sinucigași...

– Ca și Cei Patru Mîrșavi?

– Sînt la ani-lumină distanță de ei. Sînt *actori.*

– Actori? Ce să fac eu cu actori?

– Ăștia-s mici, spuse Inimăcurată, aplecîndu-se în față și coborînd vocea. Ar fi în stare să ucidă pentru niște cronici bune, de care nici unul dintre ei n-a prea avut parte.

– Cum de-au ajuns la *Fort Benning?*

– Pentru neplata chiriei.

– *Ce?*

– De ani de zile nu mai aveau o slujbă stabilă; se duceau doar în sală și așteptau la mese.

– Nu înțeleg o vorbă din ce *spui!*

– E foarte simplu, Warren. S-au înrolat împreună în armată, ca să pună bazele unui teatru și să aibă ce mînca. Și, firește, un ofițer cu imaginație de la G-Doi a intuit posibilitățile lor și a inaugurat un nou program pentru operațiuni acoperite.

– Fiindcă erau *actori?*

– Mă rog, după spusele generalului însărcinat cu treaba asta, erau – *sînt* – și se află într-o excelentă formă fizică. Știi, filmele alea gen Rambo, în care ei făceau figurație. Actorii pot fi foarte orgolioși cînd e vorba despre înfățișarea lor.

– Doamnă Inimăcurată! exclamă secretarul de stat. Vreţi, vă rog, să-mi spuneţi unde o să ne ducă toată conversaţia asta?

– La o soluţie, Warren. O să vorbesc doar în termeni abstracţi, ca să poată fi contestat totul, dar sînt sigură că mintea ta ascuţită şi cultivată o să înţeleagă.

– Astea sînt primele cuvinte pe care le înţeleg.

– Cei Şase Sinucigaşi pot şi vor să întruchipeze pe oricine şi orice. Sînt maeştri ai deghizării şi ai vorbirii dialectale, şi pot penetra cele mai impenetrabile locuri.

– Asta-i o *nebunie*. Ne-ar putea penetra şi pe *noi*.

– Bine zis. În felul ăsta obţii o perspectivă de invidiat.

– Stai puţin.

Pease se răsuci în fotoliul privotant şi privi drapelele încrucişate ale Statelor Unite şi Departamentului de Stat, imaginîndu-şi între ele un portret al lui Geronimo îmbrăcat în uniformă de general.

– *Asta e!* strigă el. Fără inculpări, fără audieri în Congres – e perfect!

– Ce, Warren?

– *Actorii.*

– Desigur.

– Actorii pot fi oricine vor – pot să-i convingă pe oameni că nu sînt ceea ce sînt în realitate, corect?

– E adevărat. Pentru asta sînt pregătiţi.

– Fără criminali, fără inculpări, fără blestematele de audieri din Congres.

– Mă rog, eu n-aş merge aşa departe fără mituirea unor senatori, ceea ce fondurile noastre pentru situaţii neprevăzute permit să...

– Înţeleg acum, o întrerupse Pease, întorcîndu-se spre ea, cu ochii măriţi de entuziasm – cel stîng fiind la locul lui. Soseşte la Aeroportul Kennedy – cu eşarfe roşii, poate şi cu bărbi şi pălării Eden – o *delegaţie*.

– O ce?

– Din *Suedia!* O delegaţie a comitetului *Nobel*. Au studiat

istoria militară a secolului douăzeci şi au venit să-l caute pe generalul MacKenzie Hawkins pentru a-i acorda Premiul Nobel pentru pace, fiindcă e cel mai mare oştean al timpurilor noastre!

– Poate ar trebui să chem un doctor, Warren.

– Nici pomeneală, doamnă Inimăcurată, mi-ai dat deja leacul! Nu înţelegi? Măscăriciul ăsta are un orgoliu mai mare decît Everestul!

– *Cine?*

– Vîrful Norilor.

– Cine?

– MacKenzie Hawkins! A obţinut Medalia de Onoare a Congresului – *de două ori.*

– Cred că ar trebui să ne rugăm în tăcere Domnului Atotputernic fiindcă l-a făcut american şi nu comunist.

– *Rahat!* explodă secretarul de stat. Ăsta-i nebunul mileniului! O să vină în fuga mare de unde s-o afla, ca să-şi ia premiul ăla... Apoi spre Suedia, în nord, *direct* în nord! Apoi o să se piardă un avion – în Lapland, Siberia, în tundră, cui o să-i mai pese?

– În pofida blasfemiei tale stupide, Warren, cînd spui „nord", pare teribil de adevărat, e adevărul nostru... *Ce* pot face eu, domnule secretar?

– Pentru început, află cum dăm de ofiţerul care se ocupă de actorii ăştia; apoi pregăteşte-mi avionul pentru un zbor la Fort Benning... E *perfect!*

Cele două maşini închiriate goneau spre sud pe Autostrada 93, către Boston, Paddy Lafferty conducînd-o pe prima, iar soţia lui aflîndu-se la volanul celei de-a doua, la vreo doi kilometri în spate. Aaron Pinkus stătea alături de şoferul său, în vreme ce Sam Devereaux, mama lui şi Jennifer Aripăroşie erau instalaţi pe bancheta din spate, avocata stînd între mamă şi fiu. Al doilea vehicul îi ducea pe generalul MacKenzie Hawkins, alături de doamna Lafferty; Desi-Unu şi Doi stăteau în spate şi jucau black-jack cu o pereche de cărţi şterpelite de la cabana de schi.

– Ascultă-mă cu atenţie, fetiţo! zise dolofana Erin Lafferty, la telefonul din maşină. Să-i dai băiatului cel mare un castron plin cu fulgi de ovăz şi lapte adevărat – nu mizeria aia diluată cu apă, pe care o bea bunicul –, iar fetiţa să mănînce două felii de pîine date prin ou şi prăjite – două ouă, ai înţeles?... Bine, fetiţo, te sun cu mai tîrziu.

– Copiii dumitale? întrebă Şoimul oarecum încurcat, după ce doamna Lafferty închise telefonul.

– Ţi-ai pierdut minţile, omule? Arăt eu ca o femeie cu copii de ţîţă?

– N-am auzit prea bine ce vorbeai, doamnă...

– Era fata mea mai mică, Bridget, care are grijă de copiii băiatului meu mai mare – al doilea băiat al meu –, în vreme ce supozitoarele alea de părinţi ai lor sînt într-o croazieră... poţi să crezi, o *croazieră?*

– Soţul dumitale a avut obiecţii?

– Cum dracu' *putea* să aibă? Dennis, băiatul, e mare contabil, cu toate titlurile alea după nume. El ne calculează taxele.

– Înţeleg.

– O să-nţelegi cînd o să tragă dracu' pîrţuri parfumate. Să nu faci niciodată copii mai mintoşi ca tine. Te costă şi ochii din cap.

Telefonul din maşină sună, iar doamna Lafferty ridică receptorul.

– Ce e, Bridgey? Nu găseşti frigiderul, fetiţo?... A, tu eşti, Paddy, iubitule, că-mi vine să-ţi bag capul într-un butoi cu ulei rînced!

Erin Lafferty îi întinse receptorul lui Hawkins.

– Paddy spune că domnul Pinkus vrea să vorbească cu dumneata.

– Mulţumesc, doamnă... Comandante?

– Nu, tot Paddy e, mare general. Ţi-l dau pe şefu' imediat. Voiam doar să-ţi spun să nu-i dai atenţie femeii mele. E fată bună, domnule, dar nu ştie ce-i aia o bătălie adevărată, dacă înţelegi unde vreau să ajung.

– Înţeleg, tunarule. Dar în locul tău, m-aş asigura că „băiatul cel mare“ şi-a luat fulgii de ovăz cu lapte adevărat şi că „fetiţa“ a mîncat pîinea prăjită cu două ouă.

– Ah, a început iar povestea cu micul dejun, nu-i aşa? Bunicile pot fi o pacoste, generale. Ţi-l dau pe domnul Pinkus.

– Generale?

– Comandante? Care sînt coordonatele de pe hartă, domnule?

– Ce? A, unde mergem? Da, păi, tocmai am aranjat să stăm cu toţii la casa de vacanţă a cumnatului meu, în Swampscott. E un loc încîntător de pe plajă şi, fiindcă sora lui Shirley se află în Europa, casa e complet liberă.

– Bună treabă, comandant Pinkus. În condiţii de luptă, un bivuac confortabil e indicat pentru moralul trupei. Cunoşti adresa? Trebuie să iau legătura cu Micul Iosif la Boston, deoarece personalul de sprijin va sosi în curînd.

– E cunoscută drept vechea proprietate Worthington de pe Beach Road, care aparţine acum lui Sidney Birnbaum. Nu sînt sigur că are număr, dar tot zidul din faţă e vopsit în albastru regal, culoare care i-a plăcut foarte mult surorii lui Shirley.

– E suficient, comandant Pinkus. Ajutoarele noastre vor fi cu siguranţă alese din trupele de elită, aşa că o să ne găsească. Altceva?

– Doar să-i spui soţiei lui Paddy unde mergem. Dacă ne pierdem în trafic, ea ştie drumul.

Şoimul transmise informaţia şi primi replica succintă a lui Erin Lafferty.

– O, lăudat fie Iisus! O să am de-a face cu evrei, şi crede-mă, generale, ei *chiar* ştiu de unde să ia cea mai bună carne şi cele mai proaspete legume!

– Ai mai fost acolo, presupun.

– Dacă *am fost* acolo! Să nu-i spui cumva preotului meu, dar marele Sidney şi scumpa lui soţie, Sarah, m-au făcut naşa băiatului lor, Joshua – în stil evreiesc, mă-nţelegi. Josh e ca şi

băiatul meu, iar Paddy şi cu mine ne tot rugăm ca el şi cu Bridgey să fie împreună, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

– Dar preotul dumitale...

– Ce dracu' ştie el? Bea toată ziua vinuri franţuzeşti şi ne plictiseşte de moarte vorbind despre *buchetul* lor. Un ratat.

– Adevărată integrare, spuse calm Şoimul. Te-ai gîndit vreodată să-l salvezi pe Papă? adăugă el, chicotind. Am cunoscut pe cineva care judeca aşa.

– Aoleu, fugi de-aici! Cum să se gîndească la asta o muiere irlandeză proastă ca mine?

– „Cei săraci cu duhul vor moşteni Pămîntul", căci pe umerii lor se sprijină dreptatea întregii omeniri.

– Hei, ia ascultă! Încerci să te *dai* la mine? Fiindcă dacă-i aşa, Paddy al meu te rupe cu bătaia!

– Nici prin cap nu mi-a trecut asta, doamnă, răspunse Şoimul, privind profilul lui Erin Lafferty. Sînt sigur că Paddy ar fi în stare, adăugă oşteanul care era considerat cel mai bun ofiţer în lupta corp la corp ce activase vreodată în armată. Fără îndoială, m-ar demola.

– Mă rog, el e mai trecut, da' băiatul meu tot le mai are cu bătaia.

– Te are pe dumneata, iar asta-i mult mai important.

– Unde baţi, amice? Sînt femeie în vîrstă, pentru numele Domnului!

– Iar eu sînt un bărbat şi mai în vîrstă şi n-are nimic de-a face una cu alta. Spuneam doar că e o onoare să te cunosc.

– Mă *zăpăceşti,* soldatule!

– Fără intenţie.

Erin Lafferty apăsă pedala acceleraţiei pînă la fund, şi maşina ţîşni înainte.

Wolfgang Hitluh, născut Billy-Bob Bayou, trecu de poartă şi urmă indicatoarele aflate pe coridorul larg ce ducea spre sectorul de recuperare a bagajelor din Aeroportul Logan. Fiind al treilea om al unităţii bine plătite, deşi pe căi misterioase,

recrutate de Manpower Plus Plus, urma să se întîlnească cu cei doi *kameraden* ai săi în parcarea îngrădită aflată vizavi de staţia de taxiuri. Pentru identificare, trebuia să aibă la el un exemplar împăturit din *Wall Street Journal*, cu mai multe articole încercuite cu cerneală roşie, deşi el dorise cu încăpăţînare să se folosească de un exemplar din *Mein Kampf*.

Dacă n-ar fi avut atît de mare nevoie de slujba asta, ar fi refuzat-o. *Wall Street Journal* era un simbol al democraţiilor decadente, hrăpăreţe şi ar fi trebuit ars împreună cu nouăzeci şi nouă la sută dintre ziarele şi revistele ţării, începînd cu demnele de dispreţ *Amsterdam News* şi *Ebony*, care erau publicate în şi pentru Harlem, un focar de negri inferiori puşi pe harţă, după cum Wall Street era o tabără perfid înarmată a finanţei evreieşti! Totuşi, din nefericire, Wolfgang avea nevoie de slujba asta, deoarece ajutorul social îi fusese sistat de către un bănuitor funcţionar *negru* de la biroul de şomaj! În consecinţă, fusese obligat să-şi pună principiile la loc sigur şi să accepte un avans de două sute de dolari şi un bilet de avion.

Tot ce ştia era că el şi cei doi *kameraden* ai săi trebuiau să protejeze un grup de şapte oameni care se ascundeau, trei dintre ei fiind militari. Asta însemna că şase mercenari supravegheau patru civili – nimic mai mult decît un ştrudel, care începuse să-i placă în timpul celor două glorioase luni de antrenament din munţii Bavarici, cu un *Meister* al celui de-al patrulea Reich. Wolfgang Hitluh, cu gazeta într-o mînă şi valiza în cealaltă, se strecură prin mulţime şi traversă cele două pasaje suspendate ce duceau spre parcare. *Nu* trebuia să atragă atenţia! îşi zise el, mergînd prin soarele sfîrşitului de după-amiază către imensul garaj. Totul era atît de secret, conform celor de la Manpower Plus Plus, încît nu putea să sufle o vorbă nici măcar Führer-ului, dacă acesta ar fi trăit – ceea ce era foarte posibil, *naturlich!* Misiunea impunea protejarea unor personalităţi atît de importante, încît guvernul nu se putea încrede în indivizi slabi, nearieni infiltraţi în serviciile secrete... Unde erau *kameraden* ai lui? se întrebă.

– Eşti Wolfie? întrebă un negru uriaş, ieşind din umbra unui stîlp circular de beton şi apropiindu-se de Hitluh.

– Ce?... *Cine? Ce* ai spus?

– M-ai auzit bine, amice. Ai ziarul la tine şi am văzut cerneala roşie cînd ai traversat pasajele alea două.

Imensul negru întinse mîna şi zîmbi.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Wolf. Apropo, ai un nume teribil.

– Da, mă rog... cred că da.

Nazistul primi mîna întinsă de parcă ar fi atins ceva carne ce l-ar fi infectat pe viaţă.

– Pare să fie o treabă bună, frate.

– *Frate?*

– Uite, continuă uriaşul, arătînd în spatele lui, să ţi-l prezint pe colegul nostru, dar să nu te înşele înfăţişarea lui. După ce-am evadat, n-a mai avut răbdare să-şi ia ţoalele lui obişnuite. Îţi zic eu, Wolfie, n-o să-ţi vină să crezi cum vorbesc ghicitoarele alea bătrîne şi bărbaţii lor mustăcioşi!

– Ghicitoare...?

– Haide, Roman, vino-ncoace să-l cunoşti pe Wolfie!

Din umbra stîlpului, ieşi un bărbat musculos, îmbrăcat într-o bluză oranj largă, cu o eşarfă albastră legată în talie, nişte pantaloni strîmţi din piele neagră, avînd cîrlionţi negri pe frunte şi un singur cercel din aur. Un *ţigan!* îşi zise Wolfgang. Năpasta moldovenilor, mai rău decît evreii şi negrii! *Deutschland Über Alles,* un *ţigan!*

– *Să trăieşti,* domnu' Wolfowitz! strigă omul cu cercel, întinzînd mîna şi dînd la iveală nişte dinţi de un alb strălucitor sub o mustaţă neagră – antiteza imaginii lui Wolfgang despre un *kamerad.* Pot să-ţi zic după forma ochilor că o să ai o viaţă lungă, lungă, cu mari succese financiare! Nu-ţi cer bani pentru informaţia asta preţioasă – lucrăm împreună, nu?

– O, mare Führer, unde dracu' eşti? şopti pentru sine Hitluh, strîngîndu-i absent mîna.

– Ce-i asta, Wolfie? întrebă negrul, dîndu-i o palmă puternică lui Wolfgang peste umăr.

– Nimic, nimic!... Ești sigur că nu-i o greșeală? Sînteți de la Manpower Plus Plus?

– De-acolo, frate, și, din cîte-am înțeles eu și cu Roman, o să fie ca și cum am culege bani de pe stradă. Apropo, numele meu e Cyrus – Cyrus M. Pe tovarășul meu îl cheamă Roman Z., iar tu ești Wolfie H. Firește, nu întrebăm niciodată ce înseamnă inițialele numelor noastre; de altfel n-are importanță, fiindcă mai avem și altele, nu-i așa, frate?

– *Javoohl.* Wolfgang dădu din cap, apoi se albi la față. Adică e foarte corect... *bruder.*

– Ce?

– Frate, adăugă imediat Hitluh, în chip de scuză. *Frate,* vreau să zic frate!

– Ce dracu', Wolfie, nu te supăra, te-am înțeles. Și eu vorbesc nemțește.

– *Da?*

– Da, ce dracu'. De ce crezi că am fost la închisoare?

– Fiindcă vorbești *germana...?*

– Oarecum, amice, zise gigantul cu piele neagră. Vezi tu, eu sînt chimist, lucrez la stat și am fost trimis la Bonn ca să particip la un proiect de fertilizare a solului la Stuttgart. Numai că nu era vorba despre asta.

– Despre ce?

– Fertilizare... Ah, era un rahat, dar nu era fertilizare, doar un gaz, foarte nesănătos. Pregătit pentru Orientul Mijlociu.

– *Mein Gott!* Dar poate existau niște motive...?

– Sigur, au existat. Bani gheață și uciderea multor oameni despre care șefii credeau că nu sînt prea importanți. Trei dintre ei m-au găsit într-o seară analizînd combinația finală. Mi-au zis că sînt un *schwarzer* și au sărit pe mine; doi au scos armele... Asta a fost.

– Asta a fost ce?

– I-am aruncat pe toți trei nemțălăii ăia albi în cuve – ceea

ce i-a împiedicat să apară în instanţă pentru a răspunde pledoariei în apărarea mea... Aşa că, din motive diplomatice, m-am ales cu cinci ani de puşcărie *aici*, în loc să fac cincizeci *acolo*. M-am gîndit că-mi erau datori cu trei luni, aşa că Roman şi cu mine am evadat noaptea trecută.

– Dar noi sîntem *mercenari*, nu chimişti!

– Un om poate avea mai multe meserii, amice. Ca să trec prin două facultăţi în şapte ani, mi-am luat liber cîteva luni din diverse slujbe. Din Angola, din Oman, Karaci, Kuala Lumpur. N-o să te dezamăgesc, Wolfie.

– *Domnu'* Wolfowitz, îl întrerupse Roman Z., bombîndu-şi pieptul acoperit cu bluză oranj şi aşezîndu-şi picioarele de parcă ar fi vrut să adopte o postură de derviş ţigănesc. Ai în faţa ta pe cel mai mare om cu o lamă, o lamă tăcută, pe care sperai vreodată să-l întîlneşti!... Harşti, *harşti*, parezi, *înfigi!*

Cuvintele fură însoţite de gesturi violente şi răsuciri rapide, în timp ce eşarfa albastră sfichiui aerul, iar bluza oranj se înfoie.

– Întreabă pe oricine din munţii sîrbo-croaţi!

– Dar ai fost la închisoare *aici*...

– Am folosit cîteva sute de cecuri false, ce să-ţi mai zic? răspunse Roman Z. pe un ton amar, întinzînd mîinile a scuză. Dacă emigrezi, indiferent de metode, n-o faci într-o ţară străină care nu te înţelege.

– Aşa, Wolfie, zise Cyrus M., cu o anume fermitate în voce. Acum ai aflat ceva despre noi, dar ce ne spui despre tine?

– Păi, băieţi, vedeţi voi, io-s ceea ce unii oameni numesc un anchetator clandestin de potlogării.

– Şi eşti un băiat din Sud, care vorbeşte germana, îl întrerupse Cyrus. O combinaţie cam ciudată, nu-i aşa?

– Mie-mi spui?

– Cred că asta se vede cînd eşti tulburat, Wolfie. De ce eşti tulburat, amice?

– Nu m-ai înţeles, Cyrus. Io-s doar nerăbdător să-ncepem treaba!

– A, o s-o-ncepem imediat, poţi jura pe fundul tău băţos

c-aşa o să fie. Doar că ne-ar plăcea să ştim ceva mai multe despre partenerul nostru. Vezi tu, s-ar putea să trebuiască să ne dăm vieţile pe mîna ta, înţelegi asta, Wolfie, nu?... Da' cum de-a-nvăţat un băiat bun ca tine germana? Îţi trebuia la anchetele tale clandestine?

– Asta e! răspunse Wolfgang, cu un rînjet încremenit pe buze. Vezi tu, am fost antrenat să mă infiltrez în oraşe germane ca Berlin şi München ca să caut comunişti; da' ştii ce-am găsit?

– Ce-ai găsit, *mein kleiner?*

– Am aflat că sclifosiţii noştri guvernanţi se uită-n altă parte şi nu dau doi bani pe toată treaba!

– Adică ticăloşii ăia de comunişti de la Poarta Brandenburg, care se plimbă pe Unter den Linden?

– Ăia erau sigur matoli, ţi-o zic io!

– *Sie sprechen nicht sehr gut Deutsch.*

– Păi, n-am învăţat prea mult ca să mă prind aşa repede, da' tot am priceput.

– Sigur, înţeleg. Doar cîteva cuvinte de bază şi fraze...

Deodată, uriaşul negru întinse în faţă mîna dreaptă, în chip de salut.

– *Heil* Hitler!

– *Sieg Heil!* răcni Wolfgang atît de tare, încît mai mulţi călători din aeroport întoarseră capetele, îi priviră, apoi se îndepărtară grăbiţi.

– Ai greşit zona oraşului, Wolfie. Brandenburgul era de cealaltă parte a Zidului, înainte să cadă. Acolo *toţi* erau comunişti.

Cyrus M. îl trase brusc pe uluitul Hitluh în umbra stîlpului şi, cu un pumn, îl făcu pe neonazist să-şi piardă cunoştinţa.

– De ce dracu' ai făcut *asta?* strigă zăpăcit ţiganul cu eşarfa albastră, urmîndu-şi tovarăşul de celulă în zona întunecată.

– Îi simt pe nemernicii ăştia de la un kilometru, răspunse masivul chimist negru, sprijinindu-l pe Wolfgang de stîlp şi smulgîndu-i valiza din mîna dreaptă. Deschide-o şi răstoarnă conţinutul.

Roman Z. se conformă, scoţînd la iveală coperta sîngerie, ca o diademă de rubine, a cărţii *Mein Kampf.*

– Ăsta nu-i băiat bun, spuse ţiganul, aplecîndu-se şi ridicînd cartea. Ce facem acu', Cyrus?

– Am auzit ieri ceva la radioul din celulă, care m-a captivat oarecum. Şi n-o să crezi, dar s-a întîmplat chiar aici, în Boston!

THE BOSTON GLOBE

NAZIST AMERICAN GOL GĂSIT PE TREPTELE UNEI SECŢII DE POLIŢIE

cu un exemplar din *Mein Kampf* legat pe piept.

Boston, 26 august. După un model grotesc al activităţilor criminale ale nudiştilor, corpul ghemuit al unui bărbat gol, cu o bandă adezivă lată aplicată peste gură şi în jurul pieptului, sub care se afla un exemplar din *Mein Kampf* de Adolf Hitller a fost aruncat pe scările Secţiei de Poliţie Cambridge aseară, la ora opt şi zece minute. Şapte martori, care se aflau în apropiere în acel moment şi care au refuzat să-şi spună numele, susţin că un taxi a ieşit din curbă şi doi bărbaţi, unul îmbrăcat ţipător, iar celălalt un negru masiv au cărat corpul pe scări, s-au întors la taxi şi au plecat în grabă. Victima a fost identificată ca fiind Wolfgang A. Hitluh, un nazist american dat în urmărire, pe numele lui Billy-Bob Bayon născut în Serendipity Parish, Louisiana, presupus a fi violent. Autorităţile sînt tulburate şi uluite, deoarece domnul Hitluh, ca şi cei patru bărbaţi goi găsiţi pe acoperişul hotelului Ritz-Carlton cu două zile în urmă, pretinde că are imunitate guvernamentală, deoarece se afla în timpul exercitării unei operaţiuni ultrasecrete, sub deplină acoperire. Ofiţerul pentru relaţii cu presa de la FBI, deşi neagă orice implicare

a instituției sale, a avut următorul comentariu: „Nu permitem în nici o împrejurare agenților noștri să-și dea jos îmbrăcămintea, nici măcar cravatele". Un purtător de cuvînt al CIA, negînd, de asemenea, că ar avea cunoștință de activitățile domnului Hitluh, a făcut următoarea declarație: „După cum se știe, Carta din 1947 interzice Agenției să acționeze în interiorul țării. În împrejurări în care sprijinul nostru e solicitat de autoritățile naționale, acesta poate fi acordat numai cu aprobarea directorului și sub supravegherea Congresului. Dacă fostul director patriot Vincent Mangecavallo a făcut astfel de înțelegeri, ele nu se regăsesc în dosarele noastre. De aceea, orice cercetare trebuie coordonată de cei din Congres".

THE BOSTON GLOBE

(Pagina șaptezeci și doi, Reclame)

26 august. – Un taxi aparținînd lui Abul Shirak din 3024 Center Avenue a fost furat ieri-seară, în timp ce proprietarul își bea cafeaua la Liberation Diner. El a reclamat furtul la poliție; apoi, la ora opt și jumătate seara, a sunat din nou, anunțînd că vehiculul i-a fost înapoiat. Cînd a fost interogat prima dată de către poliție, și-a amintit doar că stătuse lîngă un bărbat cu o cămașă oranj de mătase și un cercel de aur în ureche, cu care purtase o conversație aprinsă; apoi constatase lipsa cheilor de la mașină. Nu se așteaptă alte investigații, deoarece domnul Shirak spune că și-a recuperat mașina.

– Dă-mi un *răspuns,* macaronarule în engleza ta sclifosită! țipă purtătorul de perucă roșie, Vinnie Bum-Bum, în receptorul telefonului public de pe Collins Avenue, în Miami Beach, Florida. Ce dracu' *s-a întîmplat?*

– Vincenzo, nu *eu* l-am găsit pe lunaticul ăla, ci *tu*, se auzi vocea lui Smythington-Fontini, din apartamentul său de la hotelul Carlyle din New York. Dacă îţi aminteşti, eu te-am avertizat în privinţa lui.

– N-a apucat *să facă* nimic! Scrîntiţii ăia sînt în stare să-şi vîre fundu' gol şi într-o gaură de guzgan, da' el a fost scurtcircuitat înainte să-şi găsească fundu'!

– La ce te aşteptai de la un negru şi un ţigan însoţiţi de un hitlerist fanatic? Cred că ţi-am mai spus asta.

– Mi-ai spus şi că măscăricii ăia nu vorbeau decît despre *bani gheaţă,* corect?

– În privinţa asta, trebuie să-mi revizuiesc părerea. Pe de altă parte, o să-ţi dau şi o veste bună. Primii doi aleşi au luat legătura cu generalul şi se află acum în noua combinaţie, la posturile lor.

– De unde dracu' ştii asta?

– Manpower Plus Plus m-a sunat şi m-a informat. A telefonat agentul Cyrus M., dintr-un loc numit Swampscott, şi le-a spus că totul este sub control. Mai spunea şi că nu-l interesa să fie făcut colonel de către general. Eşti mulţumit acum, Vincenzo?

– Pe dracu', *nu!* Ai citit ce-au *spus* javrele alea de la Agenţie despre mine? Cică s-ar putea să fi făcut eu toate *înţelegerile,* fără să spun nimănui! Ce porcărie mai e şi *asta?*

– Nimic nou, Vincenzo. Cine-i mai bun decît un mort pentru a fi învinuit – dacă există vreo vină? Şi chiar dacă te scoli din morţi în insulele Dry Tortugas, unele lucruri nu se schimbă. Tu ai *făcut*-o.

– Prin *tine!*

– Eu sînt invizibil... Bum-Bum. De acum înainte, dacă vrei să părăseşti Dry Tortugas, lucrezi numai pentru mine, *capisce?* Stai *jos,* Vincenzo, nu în picioare.

– Nu *cred* asta!

– De ce nu? Tu ai spus-o. Sînt fiul mamei mele... Depune-ţi

eforturile pe Wall Street, prietene. Eu o să am nişte profituri uriaşe, iar tu – mă rog, stabilim mai tîrziu.

– *Mamma mia!*

– Bine zis, bătrîne prieten.

19

Imensa cameră de zi din casa de vacanţă a lui Birnbaum avea vedere spre plajă, printr-o serie de uşi glisante din sticlă ce dădeau pe o terasă largă, din lemn de brad, întinsă pe toată lungimea casei. Se luminase de ziuă. Cerul era mohorît, oceanul cu apele învolburate trimitea valuri scurte şi dese ce năvăleau pe nisip, retrăgîndu-se în silă, cu promisiunea că vor reveni.

– O să fie o zi mizerabilă, nu-i aşa? zise Sam Devereaux, ieşind din bucătărie cu o cană de cafea.

– Nu arată prea încurajator, răspunse negrul uriaş, prezentat tuturor cu o seară înainte drept Cyrus M.

– Ai stat treaz toată noaptea?

– Obişnuinţa, avocat. Îl cunosc pe Roman Z., dar nu şi pe cei doi hispanici. *Desi*-Unu şi Doi – să fim serioşi, ce fel de pseudonime sînt astea?

– Dar Cyrus M. ce fel de nume e?

– De fapt, e Cyril, iar M. vine de la mama, care m-a învăţat şi cum să ies dintr-o zonă mlăştinoasă din delta fluviului Mississippi. M-au ajutat şi cărţile, dar s-a pus accentul mai ales pe duritate.

– Cred că puteai să joci în Liga Naţională de Fotbal.

– Sau să învîrt o bîtă, să boxez, ori să fiu Diavolul Negru la lupte?... Gîndeşte-te la altceva, domnule avocat, asta-i o tîmpenie; dacă nu eşti cel mai bun, sfîrşeşti plin de vînătăi, cu jumătate de creier şi pe drumuri. Şi te asigur că nu puteam să fiu cel mai bun. Nu mă trăgea inima.

– Pari a fi un om educat.

– Sînt şcolit.

– Asta-i tot ce ai de zis?

– Hai să stabilim un lucru, avocat. Am fost angajat să vă protejez, nu să vă povestesc viaţa mea, zise Cyrus amabil.

– În regulă. Scuze... La ce concluzii ai ajuns după analizarea situaţiei noastre – de vreme ce pentru asta te plătim?

– Am verificat tot terenul, de la plajă pînă sus, pe coline, la marginea drumului. Sîntem vulnerabili, dar pe la amiază n-o să mai fim.

– Ce vrei să spui?

– I-am sunat pe oamenii de la firma care m-a angajat şi le-am spus să-mi trimită şase aparate de siguranţă, acţionate de baterii cu litiu, şi cu antene de înălţimea talici – sînt invizibile în iarba înaltă şi pot controla ţărmul.

– *Asta* ce dracu' înseamnă?

– Asta înseamnă că orice obiect în mişcare, mai greu de douăzeci de kilograme, care întrerupe undele emise, declanşează o alarmă care se aude de la cel puţin opt kilometri.

– Ştii să-ţi faci treaba, Cyrus M.

– Sper că şi voi ştiţi să v-o faceţi pe a voastră, mormăi omul de pază, ducînd la ochi un binoclu şi cercetînd împrejurimile.

– Asta-i o remarcă ciudată.

– Cred că vrei să spui „impertinentă".

Sub binoclu se zări rînjetul lui Cyrus.

– Da, se poate spune şi aşa, totuşi e o remarcă ciudată. Ai putea s-o explici?

– Sînt, probabil, mai bătrîn decît crezi, domnule D., şi am o memorie destul de bună.

Cyrus reglă distanţa focală a binoclului şi continuă să vorbească:

– Cînd ne-am prezentat aseară – cu *noms de guerre,* desigur – şi am primit instrucţiunile de la general, gîndul m-a dus cu cîţiva ani în urmă... Fiindcă am petrecut ceva timp acolo, articolele despre Extremul Orient îmi atrag de obicei atenţia... Generalul vostru e aceeaşi persoană cu cel care a fost expulzat

din China fiindcă a profanat un fel de monument naţional în Beijing, nu-i aşa? De fapt, îmi amintesc chiar şi numele – generalul MacKenzie Hawkins – care se potriveşte cu apelativul „comandant H“, numai că toţi îi spuneaţi „general“, aşa că gradul lui era uşor de ghicit... El e omul, acelaşi general care i-a făcut pe cei de la Washington să tremure neputincioşi în timpul procesului său din China.

– Deşi nu admit că există vreo fărîmă de adevăr în ipoteza dumitale ridicolă, ce vrei de fapt să spui?

– Ei bine, asta are legătură cu metoda prin care am fost recrutat pentru această slujbă.

Cyrus plimbă încet binoclul dintr-o parte în alta, mişcîndu-şi capul şi umerii largi asemenea bustului animat al unei statui impresionante, ameninţătoare prin liniile sale sculpturale.

– Vezi dumneata, am lucrat mai mulţi ani în acest sistem, la intervale neregulate, e adevărat, mai cu seamă în tinereţe, dar ştiu cum stau lucrurile, iar regulile nu se schimbă. La orice acţiune obişnuită, ni se prezintă o scurtă, dar aprofundată analiză a sarcinii încredinţate...

– Ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Sam.

– Nume, condiţii, scurte indicaţii verbale privind natura misiunii...

– De ce? îl întrerupse Devereaux.

– Hei, avocat, zise încet Cyrus, îndepărtînd binoclul de la ochi şi privindu-l pe Sam. Acum chiar faci pe avocatul, nu-i aşa?

– De vreme ce ştii că asta sînt, la ce te-ai fi aşteptat... Apropo, de unde ştii?

– Voi, filfizonii ăştia, sînteţi toţi, toţi la fel, răspunse Cyrus, chicotind. V-aţi trăda chiar dacă aţi fi munţi – v-ar zbura mîinile din încheieturi argumentînd prin limbajul semnelor.

– *Ai auzit* de mine?

– Am auzit de toţi trei – tipul în vîrstă, domnişoara bronzată, care n-a avut nevoie de soare ca să arate aşa. Şi dumneata. Dacă îţi aminteşti, generalul mi-a ordonat aseară să dau o raită prin jur şi să verific toate punctele de intrare. Voi trei

nu vă culcaserăţi şi vă ocupaţi de mama dumitale – cel puţin aşa cred, că e mama dumitale – iar „comandantul H", care ar putea să fie de fapt *„preparatul H"*, s-a dus la culcare. Să zicem că am avut de-a face cu legea de cîteva ori în viaţa mea de adult, aşa că îmi dau seama cînd vorbesc nişte avocaţi.

– În regulă, admise Devereaux. Revenind la prima mea întrebare: De ce faceţi analizele alea dacă sînteţi doar gardieni angajaţi?

– Fiindcă nu sîntem „doar gardieni", sîntem mercenari...

– Sînteţi *ce?* ţipă Sam.

– Soldaţi plătiţi, şi *vorbeşte* mai încet.

– O, *Doamne!*

Din nefericire, o dată cu greşit orientata rugăciune, Devereaux vărsă cana cu cafea pe partea din faţă a pantalonilor săi.

– *Iisuse, e fierbinte!*

– Aşa e de obicei cafeaua bună.

– Ţine-ţi gura! strigă Sam, aplecîndu-se şi fluturîndu-şi zadarnic pantalonii. *Mercenari?*

– M-ai auzit bine, iar asta ar trebui să-ţi dea răspunsul la prima dumitale întrebare, adică de ce mi se dau analize ale misiunii. O să-ţi spun... Toţi cred că mercenarii acceptă orice misiune în schimbul atotputernicului dolar, dar nu e adevărat. Am schimbat taberele atunci cînd nu-mi păsa, dar n-am s-o fac cînd îmi pasă. Pur şi simplu nu accept slujba... N-o accept nici atunci cînd nu mă simt bine cu cei cu care lucrez – ăsta-i motivul pentru care nu aveţi al treilea „gardian".

– Trebuia să mai fie cineva?

– Nu-i aici, aşa că nu are rost să discutăm.

– Bine, *bine!*

Devereaux îşi îndreptă spatele şi continuă:

– Asta mă conduce la a doua întrebare, care este: ce dracu' *a fost* asta?

– N-ai pus-o dumneata, avocat, eu am lăsat-o în suspensie.

– Fii mai clar, te rog.

– De ce *nu* ni s-a dat o analiză mai detaliată a acestei misiuni?... Dintr-o îndelungată experienţă, o să încerc să-ţi dau un răspuns rezonabil.

– Te rog s-o faci.

– Ni s-a spus doar că e vorba despre şapte persoane, dintre care trei militari – ceea ce se presupunea că ne va uşura munca. Nimic despre împrejurări, nici descrierea inamicilor potenţiali, nici urmă de aspecte politice – în sens larg, cum ar fi legalitatea sau ilegalitatea unei cauze; în rezumat, nimic în afară de nişte cifre, care ar putea fi fără importanţă. Îţi spune ceva asta?

– Un lucru evident, răspunse Sam. Desfăşurarea acestei misiuni, cum o numeşti, trebuie să rămînă secretă.

– Ăsta-i un fel de-a vorbi oficial, nu ca mercenari.

– Mercenari?

– Limbajul mercenarilor. Acceptăm riscuri mari pentru dolari mulţi, dar nu putem fi obligaţi să acţionăm în ceaţă, fără o bază insuficientă de date. Aşa ceva se potriveşte ofiţerilor de informaţii fanatici, care acţionează sub acoperire în Cambodgia sau Tanganyka şi care pot fi consideraţi norocoşi dacă familiile lor primesc pensia cînd ei nu se mai întorc. Începi să vezi deosebirea?

– Pînă acum, nu e prea greu de priceput, dar nu înţeleg unde vrei să ajungi.

– O să fiu mai clar. Informaţiile care nu ni s-au dat ar putea cuprinde numai două variante. Prima ar fi o intervenţie guvernamentală, neoficială, ceea ce înseamnă că nimeni nu poate şti nimic, fiindcă oricine ar şti, oficial sau altfel, ar sfîrşi într-o groapă cu var... iar a doua posibilitate e şi mai puţin tentantă.

– Zău? zise Devereaux, studiind cu o privire neliniştită chipul impasibil al lui Cyrus M.

– O operaţiune de provocare, avocat.

– De *provocare...?*

– Da, dar nu de genul ăla simpatic, prin care un escroc e prins în timp ce pune la cale o înşelăciune, nici cel prin care indivizi imorali sînt surprinşi luînd mită deşi n-ar trebui; e vorba

de ceva mult mai rău... Există un termen pentru asta; i se spune „provocare permanentă".

– Permanentă?

– Cum ar veni, incurabilă.

– Adică...?

– *Duuu-duuu-tii duuu, duuu-tii-duuu-tii– duuu-tii-duuu,* murmură uriaşul mercenar.

– *Ce?* ţipă Sam.

– Vorbeşte mai încet!... Încerc să-ţi explic a doua posibilitate. Se ridică un zid de protecţie pentru a deghiza adevărata intenţie. Executarea.

– Iisuse *Hristoase!*... Şi de ce îmi *spui* mie asta?

– Fiindcă s-ar putea ca eu şi Roman Z. să ieşim din combinaţie.

– *De ce?*

– Nu mi-a plăcut al treilea mercenar pe care l-au trimis şi, în afară de asta, ştiind acum cine e comandantul H, bănuiesc că cineva vrea capul generalului vostru, şi pe ale voastre, de vreme ce vă aflaţi în aceeaşi găleată. Poate că sînteţi scrîntiţi, dar din cît înţeleg, nu meritaţi asta, mai ales fata, iar eu nu vreau să fiu părtaş la aşa ceva... O să instalez firele alea – dacă or să ajungă vreodată aici –, pe urmă ne mai gîndim.

– *Doamne,* Cyrus!...

– Mi s-a părut că aud voci, parcă şi nişte ţipete, zise Jennifer Aripăroşie, ieşind din bucătărie cu o ceaşcă de ceai. *Sam Devereaux!* răcni ea, uitîndu-se ţintă la pantalonii avocatului. Ai făcut-o *din nou!*

Cei şase bărbaţi aveau vîrste cuprinse între douăzeci şi şase şi treizeci de ani, unii erau mai înalţi, alţii mai scunzi, dar existau trei elemente care-i caracterizau. Fiecare chip avea un „aspect" distinctiv, cu trăsături mai aspre sau mai blînde, cu ochi pătrunzători sau inexpresivi, fiecare faţă trăda o anume... hai să recunoaştem – teatralitate şi fiecare corp era bine antrenat. În sfîrşit, fiecare pereche de coarde vocale era capabilă să exprime

un foarte larg registru de octave, împreună cu o şi mai largă paletă de dialecte (indispensabilă pentru rostirea reclamelor). Toate cele de mai sus erau esenţiale pentru meseria lor şi figurau firesc în fişele lor personale ce ajungeau cu o regularitate impresionantă pe birourile ingraţilor agenţi şi producători. Ei erau *actori*, cele mai rănite şi neînţelese fiinţe de pe faţa pămîntului – mai ales cînd n-aveau de lucru. Într-un cuvînt, erau mici. Şi unitatea lor era unică în analele operaţiunilor sub acoperire. Fusese constituită iniţial de către un colonel mai vîrstnic de la Fort Benning, un împătimit al filmelor, televiziunii şi teatrului. Era cunoscut pentru faptul că anula şedinţele nocturne de antrenament, dacă se întîmpla ca acestea să fie programate în acelaşi timp cu vreun film pe care voia să-l vadă în Pittsfield, Phoenix ori Columbus; de asemenea, se spunea că se milogea să obţină un avion pentru a se duce să vadă anumite piese de teatru la New York şi Atlanta. Datorită accesibilităţii sale, televiziunea era principalul său narcotic. A patra sa soţie confirmase, la procesul de divorţ, faptul că stătea în fiecare noapte în faţa televizorului şi urmărea, în acelaşi timp, două sau trei filme, schimbînd canalele cu telecomanda. Aşa că, în mod firesc, atunci cînd şase actori adevăraţi, indiscutabil *actori*, şi-au făcut apariţia la Fort Benning, imaginaţia lui a luat viteză – unii colegi pretindeau chiar că a luat-o razna.

Supraveghea fiecare om la antrenamentele de bază, minunîndu-se de calităţile lor fizice, ca şi de capacitatea lor de a atrage atenţia într-o mulţime, dar întotdeauna de o manieră pozitivă. Fusese copleşit de modul firesc în care se acomodau instinctiv cu mediul în continuă schimbare: foloseau la un moment dat argoul străzii ca recruţii din mediul urban, pentru a trece imediat la vreun dialect al băieţilor de la ţară.

Colonelul Ethelred Brokemichael – fostul *general de brigadă* Brokemichael, pînă cînd jigodia aia de avocat de la Harvard, de la biroul inspectorului general, îl acuzase din greşeală de trafic de droguri în Asia de sud-est! *Droguri?* El nu ştia să deosebească coca de cola! Facilitase transportul proviziilor de

medicamente, iar cînd i se oferiseră bani, donase cea mai mare parte orfelinatelor, păstrîndu-şi o mică sumă pentru biletele de teatru. Cu aceşti actori, era convins că găsise calea de întoarcere spre gradul pe care îl merita din plin. (Se întrebase adesea de ce optase vărul său Heseltine pentru demisie, cînd el fusese cel mustrat sever şi degradat, nu Heseltine, amatorul ăla smiorcăit căruia îi plăcuseră întotdeauna cele mai elegante uniforme, din care cauză arăta ca un personaj de operetă). *Găsise* soluţia! O concepţie cu totul *originală* în legătură cu operaţiunile clandestine: o unitate de actori profesionişti bine antrenaţi, asemenea unor cameleoni capabili să-şi schimbe înfăţişarea şi atitudinea în funcţie de ţintele pe care trebuiau să le penetreze. O companie vie, veridică, interpretînd repertoriul de *agents provocateurs!* Învinsese!

În acest fel degradatul colonel Ethelred Brokemichael, folosindu-se de cîteva cunoştinţe bine plasate la Pentagon, obţinuse comanda unică a micului grup de interpreţi, ca şi libertatea de a-i promova după cum dorea şi de a-i trimite pe cîmpul de luptă acolo unde erau necesare operaţiuni acoperite. Se gîndise să le spună „Echipa Z“, dar actorii, la unison, respinseseră numele. Refuzaseră să accepte ultima literă a alfabetului, deoarece folosirea primei litere ar fi fost fără îndoială un plagiat, insistaseră pentru altă denumire, considerînd că, dacă s-ar fi făcut vreodată un serial de televiziune, vor avea controlul asupra distribuţiei, scenariului, rezultatelor şi drepturilor aferente.

Numele apăru o dată cu a treia lor infiltrare într-un interval de nouă luni, atunci cînd penetraseră o cunoscută grupare a Brigăzilor Roşii din Colonna, Italia, şi eliberaseră un diplomat american ce fusese luat ostatic. Reuşiseră acest lucru publicînd în ziare o reclamă în care pretindeau că sînt cei mai buni proprietari comunişti de restaurant din oraş. Datorită acestui fapt au fost angajaţi să furnizeze mîncare şi băutură pentru petrecerea dată în cinstea aniversării zilei de naştere a depravatului terorist-şef organizată la un domiciliu clandestin. Restul, cum se spune, fusese *zuppa dianitra* – supă de raţă. Se născuse o legendă –

Cei Şase Sinucigaşi erau o forţă de care trebuia să se ţină seama.

Misiunile care au urmat, în Beirut, Gaza, Osaka, Singapore şi Basking Ridge, New Jersey, n-au făcut decît să sporească reputaţia unităţii. Reuşiseră să se infiltreze şi să-i demaşte pe mulţi dintre cei mai mari infractori din lume, de la căpetenii ale traficului de droguri şi negustori de arme pînă la ucigaşi plătiţi şi investitori în bunuri imobiliare, nesuferind, în timpul acestor acţiuni temerare, nici un fel de pierderi.

Nu trăseseră niciodată vreun foc de armă, nu scoseseră cuţitul şi nu aruncaseră nici o grenadă. Dar asta o ştia un singur om – reabilitatul general de brigadă Ethelred Brokemichael. Era atît de *dezonorant!* Faimoşii Şase Sinucigaşi, acest pretins model de perfecţiune al echipelor morţii, nu omorîseră pe *nimeni* – doar *negociaseră* în toate misiunile potenţial fatale ce le fuseseră încredinţate. Era de-a dreptul *umilitor!*

Cînd secretarul de stat Warren Pease sosi la Fort Benning şi îndreptă Jeepul de două persoane spre cel mai îndepărtat punct al celor aproape patruzeci de mii de hectare de teritoriu al armatei, pentru a-i înmîna instrucţiunile ultrasecrete lui Brokemichael, Ethelred văzu lumina de la capătul tunelului său personal, propria s-a *răzbunare!* Conversaţia decurse după cum urmează.

– Am discutat problema cu oamenii noştri din Suedia, zise Pease. Ei vor spune comitetului pentru Premiul Nobel că e vorba despre o criză la nivel naţional şi-i vor întreba ce cantitate de hering trebuie să importăm. Pe urmă, băieţii dumitale vor zbura de la Washington, *nu* de la Stockholm, lăsînd să se înţeleagă că am vorbit cu preşedintele; apoi primarul din Boston îi va întîmpina la aeroport cu o conferinţă de presă, limuzine şi escortă de motociclişti, tot tacîmul.

– De ce la Boston?

– Fiindcă e Atena Americii, un centru universitar, locul unde poate vorbi o asemenea delegaţie.

– Şi unde s-ar putea să fie Hawkins?

– Credem că e posibil, îl întrerupse secretarul de stat. Nu v-a renunţa la premiul ăla.

– Pentru Dumnezeu, Şoimul ar fi în stare să sară dintr-un vapor lîngă Hanai şi să traverseze înot Pacificul ca să-l obţină! *Iisuse,* Oşteanul Secolului! Bătrînul Georgie Patton ar trimite fulgere din cer.

– Şi de îndată ce apare, băieţii dumitale pun mîna pe el şi pornim în grabă peste Atlantic spre nord, cît mai la nord. Împreună cu toţi ticăloşii ăia lipsiţi de patriotism care lucrează pentru el.

– Cine ar putea fi ăia? întrebă generalul Brokemichael, nu prea interesat.

– Păi, primul e un avocat din Boston care l-a apărat pe Hawkins la Beijing, pe nume Devereaux...

– *Uaauuu!* ţipă generalul, răcnetul lui putînd fi comparat doar cu o explozie nucleară în deşert. *Rahatul* ăla de Harvard? strigă el, cu venele de la gîtul său îmbătrînit atît de pronunţate, încît secretarul de stat crezu că avea să-şi dea duhul pe peticul de pămînt de alături, plin cu flori de cîmp.

– Da, cred că a studiat la Harvard.

– E mort, mort, *mort!* urlă generalul, izbind deodată aerul Georgiei cu pumnii şi lovind pămîntul cu cizmele lui militare complet inutile. E *terminat,* ţi-o *promit* eu!... Brian-Donlevy a zis asta la Zindelneuf, în *Beau Geste.*

Marlon, Dustin, Telly şi Ducele stăteau unul în faţa celuilalt în cele patru fotolii rotative din aeronava *Air Force II,* în vreme ce Sylvester şi sir Larry se aflau la mica masă de şedinţe din centrul avionului. Toţi îşi studiau replicile scrise, dorind să-şi amelioreze cunoştinţele gramaticale, pentru a putea întreţine nişte conversaţii spontane. În timp ce avionul oficial începu coborîrea spre Boston, se putea auzi bolboroseala celor şase voci diferite, puternic marcate de interpretările deosebite ale accentului suedez aplicat limbii engleze. În faţa fiecărui chip se aflau oglinzi de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri în care Cei Şase Sinucigaşi îşi verificau machiajul – trei bărbi, două mustăţi şi un moţ pentru sir Larry.

– *Salut!* strigă un bărbat tînăr, blond, ieşind de pe uşa unei cabine aflate spre coada avionului. Pilotul mi-a spus că acum pot să ies.

Cacofonia vocilor se stinse, în vreme ce vicepreşedintele Statelor Unite înainta rînjind spre centrul vast al aeronavei.

– Nu-i aşa că-i amuzant? zise el vesel.

– Cine-i al lui? întrebă Sylvester.

– El, îl corectă sir Larry, potrivindu-şi moţul. Cine-i el, Sly.

– Da, sigur, dar ce este?

– Ăsta-i *avionul* meu, răspunse pretinsul moştenitor al Biroului Oval. Nu-i aşa că-i grozav?

– Ia un loc, drumeţule, spuse Ducele. Dacă vrei ceva de haleală sau o sticlă de poşircă, apasă pe unul din butoanele alea.

– Ştiu, *ştiu.* Toţi tipii ăştia formidabili sînt echipajul meu.

– El-el-el-el e vice-vice-vice... ştii *tu,* strigă Dustin, mişcîndu-şi capul nu dintr-o parte în alta, ci în cercuri. S-a născut exact-exact-exact la ora unsprezece douăzeci şi două dimineaţa în 1951... exact la şase-şase-şase ani, douăsprezece zile, şapte ore-ore-ore şi douăzeci şi două-două-două minute după predarea japonezilor-japonezilor-japonezilor pe nava de război-război-război *Missouri.*

– *Gura,* Dusty! răcni Marlon, scărpinîndu-se la subsuoara stîngă cu mîna dreaptă. M-am plictisit de imitaţia asta-asta-asta, ai aflat cumva de unde sînt eu, *'ai,* Dusty?

– Tu şi-al tău tramvai-tramvai-*tramvai!*

– Ei, haide, faţă de copil, vrei o acadea? întrebă Telly, rînjind la vicepreşedinte. E-n regulă, puştiule, dar stai jos şi ţine-ţi gura, bine? Avem treabă, pricepi?

– Mi s-a spus că sînteţi *actori!* zise vicepreşedintele, lăsîndu-se să cadă într-un scaun, cu o expresie plină de entuziasm. Mi-ar fi plăcut să fiu actor. Ştiţi, multă lume crede că semăn cu starul ăla de cinema...

– *El* nu poate juca! rosti sir Larry din spatele mesei, cuprins de o mînie britanică. A avut doar noroc şi pile, cu faţa aia stupidă şi neverosimilă a lui, total lipsită de personalitate.

– Un acceptabil regizor-regizor-*regizor*, se exprimă Dustin.

– Ce, *ai înnebunit?* protestă Marlon. Distribuţia a fost totul. Actorii l-au cărat în spate!

– Poate că el i-a distribuit, sugeră Sylvester. Ştii, e posibil, şefule.

– Ascultaţi-mă pe mine, drumeţilor, spuse Ducele, cu ochii rătăcind printre fotolii. E vorba despre afacerile necurate din birourile agenţilor ălora hoţi de vite şi pămînturi. Asta numesc ei „afaceri piramidale". Dacă pui mîna pe un star, iei şi rahatul de sub el.

– *Mamă,* ăsta-i curat *limbaj* actoricesc! explodă vicepreşedintele.

– E un rahat, puiule, şi să nu-ţi apropii feţişoara prea mult de el.

– *Telly!* strigă înfuriat sir Larry. De cîte *ori* ţi-am spus că unii oameni pot scăpa cu faţa curată cînd rostesc anumite obscenităţi, dar tu nu poţi, scumpule! La tine sună ofensator.

– Hei, şefule, interveni Marlon, schimonosindu-se în oglindă. Ce dracu' ar trebui să spună? „Vai-ţie, mărite Caesar"? Eu am încercat de vreo două ori şi n-a mers.

– Tu nu vorbeşti aşa de bine, Marley, zise Sylvester, lipindu-şi barba. Ar trebui să vorbeşti perfect ca să capete sens vorbele alea stupide.

– Tu vorbeşti, stricatule!

– Şi nici nu gust prea multă pişoarcă din aia, care pentru mine e un dolar stacana!

– *Hei,* foarte bine, Sly! strigă Marlon, cu accentul său obişnuit din Midwest, fără erori sau exagerări. De-a dreptul grozav!

– Frumoasă replică, băiete, zise Telly, de parcă ar fi fost vreun profesor universitar de limba engleză.

– Noi putem face *orice,* adăugă Dustin, mîngîindu-şi mustaţa.

– Ei bine, domnilor, va trebui să fim al naibii de pricepuţi

jos, la Aeroportul Logan, spuse Ducele, studiindu-şi nasul uşor fardat şi vorbind pe tonul unui înalt funcţionar de corporaţie.

– *Al naibii* să fiu, chiar că sîntem mari! strigă sir Larry, cu un accent ce amintea de mlaştinile Georgiei.

– *Doamne* Sfinte, exclamă Sylvester, rotunjind vocalele asemenea unui absolvent trecut prin Facultatea de teatru Yale privindu-l fix pe vicepreşedinte. Tu *eşti* chiar lui!

– *El,* Sly! îl corectă Larry din nou, alunecînd pentru scurt timp în engleza aristocratică. Cel puţin aşa cred.

– Apariţia pe cale naturală a unui limbaj îi legitimează utilizarea, i-o întoarse Sylvester, continuînd să-l privească pe vicepreşedinte. Vă mulţumim că ne-aţi pus la dispoziţie avionul, dar cărui fapt se datorează?

– Secretarul de stat Pease s-a gîndit că o să facă o impresie plăcută la Boston şi, fiindcă eu n-aveam nici o treabă – adică am multă treabă, dar săptămîna asta nu făceam nimic – am zis: „sigur, de ce nu?“

Presupusul moştenitor se aplecă în faţă conspirativ.

– Tot eu am semnat şi „hotărîrea“.

– Ce? întrebă Telly.

– Hotărîrea informativă pentru operaţiunea voastră.

– Ştim ce e aia, tinere domn, spuse Ducele cu o voce plăcută, corespunzătoare rolului său de funcţionar superior într-un comitet de conducere. Dar cred că numai preşedintele poate semna un asemenea document.

– Mă rog, el era în baie, iar eu eram acolo, aşa că am zis: „sigur, de ce nu?“

– Colegialitate de tragedieni, rosti Telly, cu o vibraţie a vocii care se poate auzi la faimoasa instituţie de teatru The Players, în Gramercy Park din New York. Dacă noi nu rezolvăm treaba asta, Congresul o să-i organizeze acestui tînăr o petrecere pe care n-o s-o uite niciodată.

– De fapt, mi-am făcut cîţiva prieteni noi acolo...

– Cu el pus la frigare-frigare-frigare, completă Dustin, rotindu-şi convulsiv capul. Timp de exact-exact-exact patru-patru

ore, douăzeci-douăzeci-*douăzeci* de minute şi treizeci şi două-două-*două* de secunde. O să aibă fundul bine rumenit.

– A, un grătar! Mi-ar plăcea. Asta dovedeşte că ei chiar te simpatizează.

– O să ne prezinţi la conferinţa de presă de la aeroport? întrebă sceptic Marlon cu un pronunţat accent din Midwest, blînd, plin de căldură.

– Eu? Nu, primarul o să vă întîmpine. De fapt, eu nu trebuie să ies din avion vreme de un ceas şi ceva, şi atunci fără ziarişti prin preajmă.

– Atunci de ce să mai ieşi din avion? întrebă eruditul de la Yale care îşi zicea Sylvester. Noi o să luăm un avion militar ca să ne ducă la...

– Nu-mi *spune!* ţipă vicepreşedintele, acoperindu-şi urechile cu mîinile. Nu trebuie să ştiu nimic!

– Nu trebuie să ştii nimic? îl chestionă Ducele. Dumneata ai semnat hotărîrea, *domnule.*

– Păi, sigur, de ce nu? Dar cine dracu' citeşte tîmpeniile alea?

– *Bietu' Jud e mort, candela-i stă la cap,* fredonă Telly din fotoliu, vocea lui de bas-bariton potrivindu-se perfect cu melodia emoţionantă a lui Rodgers şi Hammerstein.

– Repet, spuse Sylvester. De ce să părăseşti avionul?

– Fiindcă trebuie. Vezi tu, un ticălos de grăsan a furat maşina soţiei mele – maşina *ei,* nu a *mea* – şi eu trebuie s-o identific.

– Glumeşti! spuse Dustin. Şi e aici, în *Boston?*

– Mi s-a spus că a fost folosită de nişte indivizi dezgustători.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă Marlon.

– Să i-o trag jigodiei pînă la a şaptea spiţă şi-napoi, *asta* am de gînd să fac!

Se aşternu o scurtă tăcere, apoi Ducele, observînd atenţia camarazilor săi îndreptată asupra vicepreşedintelui, vorbi în jargonul omonimului său:

– Pînă la urmă, s-ar putea să fii *rancho correcto,* drumeţule. Te-am putea chiar ajuta.

– Păi, sigur, eu nu înjur niciodată, sau aproape niciodată...

– Înjură, puiule, interveni Telly, căutînd în buzunarul vestei şi scoţînd o bomboană. Ia o acadea şi nu da înapoi. S-ar putea să-ţi fi făcut nişte prieteni pe-aici. Îmi închipui că te-ai putea folosi de ei.

– *Pregătiţi-vă pentru aterizarea la Aeroportul Logan din Boston,* se auzi în difuzor vocea pilotului din cabina lui *Air Force II. Sosirea în optsprezece minute.*

– Mai avem timp să bem ceva, *domnule,* zise cu voce blîndă Marlon, studiindu-l pe tînărul politician blond. Tot ce ai de făcut e să-l chemi pe steward.

– De ce dracu' *nu?*

Vicepreşedintele Statelor Unite apăsă butonul, iar după cîteva momente – poate prea multe – stewardul apăru, nu prea entuziasmat.

– Ce vreţi? întrebă caporalul, intimidîndu-l evident pe vicepreşedinte.

– Ce ai spus, *drumeţule?* răcni Ducele, stînd în picioare.

– Poftim...?

– Ştii cine *e* omul ăsta?

– Da, domnule, sigur, domnule!

– Atunci stai drept în şa şi dispari în galop, nu la trap!

În mai puţine minute decît ar fi fost de aşteptat după felul cum venise, stewardul se întoarse, însoţit de alt om din echipaj, aducînd băuturile. Toţi zîmbiră şi ridicară paharele.

– În cinstea dumitale, domnule, toastă Dustin cu o voce limpede.

– Eu sînt al doilea cu urarea, spuse Telly. Şi uită de acadea, prietene.

– Al treilea...!

– Al patrulea...!

– Al cincilea...!

– Al şaselea...! încheie Ducele, înclinînd capul în cea mai bună tradiţie englezească.

– Mamă, Doamne, sînteţi cu adevărat nişte tipi grozavi!

– Este un privilegiu de a fi prieteni cu vicepreşedintele Statelor Unite, spuse blîndul Marlon, uitîndu-se la ceilalţi în timp ce bea.

– Doamne, nu ştiu ce să mai zic. Mă simt de parcă aş fi de-al vostru!

– Chiar eşti, zise Ducele, ridicînd a doua oară paharul. Şi dumneata ai fost tras pe sfoară.

Jennifer Aripăroşie, asistată cu entuziasm de Erin Lafferty şi de Desi-Unu şi Doi, prepară un grătar multinaţional. Deoarece maşina de gătit avea patru compartimente de coacere, fiecare reglat separat, reuşi să satisfacă toate gusturile. Soţia lui Paddy Lafferty îi sună pe furnizorii din Marblehead, cerîndu-le să trimită cel mai bun somon şi cei mai proaspeţi pui, apoi îi căută pe cei din Lynn şi le comandă cele mai frumoase fileuri pe care le aveau în stoc.

– Nu ştiu ce să mă fac cu tine, scandalos de frumoasă fată, strigă Erin, privind-o cu ochi mari pe Jennifer. Să încerc să găsesc nişte coarne de bizon?

– Nu, dragă Erin, răspunse Jenny rîzînd, în timp ce curăţa cartofii mari de Idaho pe care-i găsiseră în pivniţă. O să-mi prăjesc cîteva felii de somon.

– A, semăna cu peştii indieni din rîurile alea repezi?

– Iarăşi nu, Erin. Seamănă cu preparatele alea sărace în colesterol, pe care ar trebui să le mîncăm cu toţii.

– Am încercat şi eu să-i dau lui Paddy, şi ştii ce mi-a zis?... Mi-a zis că o să-l întrebe chiar pe Bunul Dumnezeu – în faţă, fii atentă – că, dacă El nu voia ca băieţii lui, americani get-beget, să mănînce fileuri de porc, atunci de ce dracu' a mai lăsat creaturile alea pe Pămînt?

– Şi a primit soţul tău vreun răspuns?

– În nebunia lui, zice că l-a primit. Acum doi ani, mulţumită

domnului Pinkus, ne-am vizitat rudele din Irlanda, iar Paddy s-a lăsat pe vine şi-a pupat Piatra lui Blarney. Cînd s-a ridicat mi-a zis: „Am primit mesajul, nevestică. Cînd e vorba de fileuri, eu fac excepţie, ăsta-i sfîntul adevăr!“

– Şi ai fost de acord cu asta?

– Ei, haide, fetiţo, răspunse Erin Lafferty zîmbind dulce, dar nu neapărat cu inocenţă. El e omul meu, singurul om pe care mi l-am dorit în viaţă. După treizeci şi cinci de ani, să mă apuc să-i pun la îndoială închipuirile?

– Atunci dă-i fileuri.

– A, păi îi dau, Jenny, dar curăţ toată grăsimea, iar el urlă că ne păcăleşte măcelarul sau că le gătesc eu prost.

– Şi atunci ce faci?

– Îi mai dau un pahar de whisky şi cîteva mîngîieri cînd îl ia gura pe dinainte.

– Eşti o femeie remarcabilă, Erin.

– A, lasă vrăjeala, fetiţo! zise soţia lui Paddy Lafferty, rîzînd în timp ce tăia nişte frunze de salată. Dacă ai bărbatul tău, înveţi cîteva lucruri. Primul e că trebuie să-l ţii în viaţă; al doilea, să-i menţii bateriile în stare de funcţionare; asta-i tot!

– Te invidiez, Erin.

Aripăroşie studie trăsăturile fine, dar marcate de timp, ale doamnei Lafferty.

– Ai ceva ce eu cred că n-o să am niciodată.

– De ce nu, fetiţo?

Erin se opri din tăiat.

– Nu ştiu... Poate că trebuie să fiu mai puternică decît orice bărbat care m-ar vrea de nevastă. Eu n-o să fiu supusă.

– Cum ar veni, să nu fii sub tipul cu care te măriţi, da' nu te gîndi la prostii?

– Da. Cred că asta vreau să spun. Nu pot fi subordonată.

– Nu prea ştiu ce înseamnă sub... subordonată, da-mi închipui că e să fii de proastă calitate, sau fără calitate, asta vrei să zici?

– Exact asta vreau să zic.

– Păi, n-o fi şi-o soluţie mai bună? Cum fac eu cu Paddy

– cu care sper să rămîn tot restul vieţii –, adică îi zic că poate să mănînce fileuri, da' el nu ştie că le curăţ de grăsime. El îşi mănîncă fripturile – şi nu se mai plînge. Înţelegi ce vreau să zic? Lasă-i haidamacului numai gustul de grăsime, şi nu-i mai trebuie nimic. E fericit.

– Vrei să sugerezi că noi, femeile, ne manipulăm partenerul?

– Dar ce tot facem de *ani* de zile?... Pînă să apăreţi voi, pisăloagelor, ne-am descurcat bine. Spune-i bărbatului orice, dar fă aşa cum ştii tu.

– Remarcabil, zise fiica Wopotamilor, căzînd pe gînduri.

Deodată, dinspre imensa cameră de zi, se auziră ţipete de suferinţă sau de exaltare, ori de amîndouă la un loc. Jennifer scăpă un cartof pe podea, iar Erin aruncă fără să vrea o căpăţînă de salată într-o lampă de pe perete, spărgînd un tub de neon ale cărui cioburi căzură în castronul cu salată. Desi-Unu îşi făcu apariţia, lovind uşa cu atîta putere încît aceasta se trînti de perete şi se întoarse, izbindu-l în faţă şi dizlocîndu-i dantura temporară.

– *Hai!* ţipă el. Veniţi încoace să vă uitaţi la *teledifusión! le loco* – i-o nebunie, ca *vacas* cu *testiculos!*

Amîndouă femeile se grăbiră spre uşă, alergară în camera de zi unde priviră uluite ecranul televizorului. Se vedeau acolo şase vizitatori evident importanţi ai Bostonului, toţi în haine de gală, unii cu bărbi tunse scurt, alţii complet roşii sau cu mustăţi lucioase, fiecare purtînd cîte o pălărie neagră. Îi întîmpina primarul oraşului, a cărui lipsă de pricepere în exprimarea urărilor cetăţenilor era evidentă.

– Deci vă urăm bun-venit la *Bahsten,* domnilor membri ai Comitetului *Nobil* din Ţara Suedeză, şi vă exprimăm mulţumiri din inimă fiindcă aţi ales marea universitate *Haavadd* pentru seminalul dumneavoastră şi pentru căutarea Oşteanului Secolului, un anume general MacKenzie Hawkins, despre care credeţi că se află în vestul ţării noastre şi va auzi sau privi această transmisie... cine-a scris rahatul ăsta?

– *Întrerupem* transmisia directă pentru a vă oferi ultimele

informaţii, interveni vocea unui crainic, şi imaginea dispăru. Ilustrul Comitet Nobel a sosit la Boston pentru a participa la un simpozion de *relaţii* internaţionale la Harvard. Purtătorul de cuvînt, sir Lars Olafer, a declarat la sosire, cu cîteva minute în urmă, că al doilea scop al vizitei este aflarea locului unde se găseşte generalul MacKenzie Hawkins, de două ori decorat cu Medalia de Onoare a Congresului şi desemnat de către Comitetul Nobel drept Oşteanul Secolului...

Coloana de maşini va pleca în curînd spre hotelul Four Seasons, unde comitetul suedez va locui pe durata simpozionului... Numai o clipă, vă rog... Avem legătura cu preşedintele Universităţii Harvard... Ce simpozion? De unde dracu' să ştiu eu, dumneata eşti şeful acolo, nu eu!... Scuze, prieteni, o mică defecţiune telefonică la Cambridge... Ne întoarcem acum la programul nostru cu o reluare a celei mai populare emisiuni, *„Rotunjiţi-vă averea"*.

– Să cheme cineva piticii!

MacKenzie Hawkins se sculă din fotoliu şi răcni.

– Fir-ar să fie, Oşteanul *Secolului!* Aţi *auzit* cu toţii?... Sigur, mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întîmple, dar faptul că totuşi s-a întîmplat mă face să mă simt cel mai mîndru ofiţer combatant care a existat vreodată! Şi să vă spun ceva, băieţi şi fete, am de gînd să împart această mare onoare cu fiecare *răcan* care a luptat vreodată sub comanda mea, fiindcă ei sînt *adevăraţii* eroi şi vreau ca lumea să *ştie* asta!

– Generale, zise calm, chiar blînd, uriaşul mercenar negru. Dumneata şi cu mine trebuie să vorbim.

– Despre ce, colonele?

– Eu nu sînt colonel, iar dumneata nu eşti Oşteanul Secolului. Asta-i o capcană.

20

Tăcerea care urmă fu în egală măsură electrizantă şi tulburătoare. Era ca şi cum toţi cei adunaţi acolo ar fi asistat la

suferința unui animal credincios, trădat de un stăpîn nevăzut care se descotorisese de el, lăsîndu-l pradă pornirilor ucigașe ale unei haite de lupi. Jennifer Aripăroșie se duse calm la televizor și-l închise, în vreme ce MacKenzie Hawkins îl privea țintă pe Cyrus.

– Cred că ar trebui să te explici, colonele, zise generalul, privindu-l uimit și îndurerat în același timp. Tocmai am văzut un program de știri și am auzit cuvintele rostite de un distins vizitator străin, un purtător de cuvînt al Comitetului Nobel; și, dacă auzul nu m-a înșelat, el a spus că urma să fiu beneficiarul premiului Oșteanul Secolului. De vreme ce acest post e urmărit fără îndoială de milioane de oameni din întreaga lume civilizată, consider că o măsluire e de neconceput.

– Suprema provocare, zise încet Cyrus M. Am încercat să explic asta colegilor dumitale, domnișoara R. și domnul D.

– Încearcă și cu mine, colonele.

– Repet, nu sînt colonel, generale...

– Iar eu nu sînt Oșteanul Secolului, îl întrerupse Hawkins. Presupun că o să ai grijă să repeți și asta.

– S-ar putea să meriți această onoare, domnule, dar ea nu-ți va fi niciodată acordată de cineva care are legătură cu Comitetul Nobel.

– *Ce?*

– Dă-mi voie să-ți explic clar, ca să nu existe îndoieli.

– Ești, din întîmplare, avocat? îl întrerupse Aaron Pinkus.

– Nu, dar printre alte îndeletniciri, sînt chimist.

– *Chimist?* întrebă tot mai uimitul Hawkins. Atunci ce dracu' știi despre *toate* astea?

– Păi, cu siguranță nu sînt de clasa lui Alfred Nobel care, după ce a inventat dinamita, pentru a-și micșora vina a instituit premiile Nobel, și nici n-am vrea o legătură cu războiul. Ideea de Oștean al Secolului ar fi o blasfemie pentru Comitetul Nobel.

– Mai exact, ce vrei să spui, Cyrus? interveni Jennifer.

– Dezvolt ceea ce ți-am spus azi-dimineață. *Asta* e cursa în care trebuie să cadă generalul Hawkins...

– Știi *numele* meu? strigă MacKenzie.

– Îţi ştie numele, Mac, las-o baltă, zise Devereaux.

– *De unde?*

– Încetează, generale, replică Aripăroşie. Deocamdată e martorul meu... În regulă, e o cursă. Şi mai ce? Din tonul vocii tale, aş zice că mai *e* ceva.

– Aici nu mai e vorba despre o gaşcă mică de ţicniţi cu complexul lui Alexandru cel Mare. Această operaţiune e solitară şi a fost iniţiată de vreun ticălos de înalt funcţionar din guvern.

– De la *Washington?* întrebă neîncrezător Aaron Pinkus.

– De *cineva* de la Washington, preciză mercenarul. Nu e un efort colectiv – ar fi prea mare riscul să se afle ceva –, ci acţiunea cuiva sus-pus şi cu autoritate, care o poate conduce singur.

– De ce spui asta? insistă Aaron.

– Deoarece Comitetul Nobel e corect, iar pentru a-l compromite, fie şi temporar, e nevoie de influenţa unei persoane foarte importante. La urma urmei, orice jurnalist respectabil ar putea să ia legătura cu Stockholm-ul ca să obţină o confirmare. Bănuiesc că această confirmare a şi fost dată.

– Mamă, Doamne! exclamă Sam Devereaux. Asta-i treabă serioasă.

– Cred că asta am spus şi eu azi-dimineaţă.

– Mi-ai spus şi că te gîndeai să pleci de-aici cu Roman Z. după ce aveai să instalezi maşinăriile alea cu baterii... Acum sînt instalate, Cyrus. Ce ai de gînd? O să ne părăsiţi?

– Nu, avocat, m-am răzgîndit. O să rămînem.

– De ce? întrebă Jennifer Aripăroşie.

– Presupun că te aştepţi la vreo declaraţie legată de probleme rasiale – de exemplu cum a trebuit să supravieţuim noi, negrii, Ku Klux Klan-ului dezvoltîndu-ne un al şaselea simţ – iar acum sîntem al naibii de iritaţi cînd autorităţile şi-l dezvoltă şi ele. Asta-i magie neagră.

– Hei, tipul ăsta mare nu vorbeşte cum trebuie? îl întrerupse doamna Lafferty.

– Lasă, dragă Erin, zise Aripăroşie, atentă la Cyrus. Foarte

bine, domnule Mercenar, nu e vorba de magia rasială, despre care ştiu şi eu cîte ceva. De ce rămîi atunci?

– E important?

– Pentru mine, da.

– Înţeleg, spuse Cyrus zîmbind.

– Eu nu înţeleg absolut nimic! explodă MacKenzie Hawkins, strivind un trabuc între degete.

– Atunci lasă-l pe dumnealui să răspundă, reveni Aaron Pinkus. Te rog să mă ierţi, generale, dar *taci* dracului din gură.

– Un comandant nu dă un asemenea ordin *altuia!*

– Ah, lua-te-ar naiba de tîmpit, zise Aaron, dînd brusc din cap, de parcă s-ar fi întrebat de unde ieşiseră vorbele. Doamne Sfinte, îmi pare foarte rău!

– Să nu-ţi pară, interveni Sam. Ce spuneai, Cyrus?

– În regulă, avocat, spuse mercenarul, privindu-l pe Devereaux. Cît de mult le-aţi spus, dumneata şi domnişoara, celorlalţi?

– Tot ce ne-ai zis, numai că nu e vorba de ceilalţi, ci doar de Aaron. Nu i-am inclus pe Mac, pe „aghiotanţii" lui sau pe mama...

– De ce dracu' să *nu*-mi spuneţi mie? strigă generalul...

– Aveam nevoie de mai multe elemente ca să acţionăm înainte de-a începe să dai ordine, răspunse Sam concis, întorcîndu-se spre Cyrus. De asemenea, am vorbit şi despre dificultăţile dumitale din Stuttgart şi efectele uluitoare. „Eliberarea" dumitale din închisoare, cum s-ar spune.

– Nu contează. Dacă asta e situaţia în care cred eu că ne aflăm, iar Roman Z. şi cu mine putem să vă ajutăm, am o idee care nu se va întoarce împotriva noastră.

– Ai cuvîntul meu de onoare, preciză Aripăroşie.

– Eu n-am auzit nimic, adăugă Devereaux.

– Nici n-ar trebui, sublinie mercenarul. Întrebările dumitale au fost stîngace, în vreme ce ale domnişoarei A. au fost directe şi logice. A spus limpede că, pentru a mă crede, avea nevoie de nişte elemente credibile. Pur şi simplu i le-am oferit.

– Din punctul meu de vedere, toate astea sînt vorbe-n vînt şi pe deasupra inacceptabile, zise Pinkus.

– Întrebările mele nu sînt niciodată stîngace, mormăi Sam.

– Mă rog, aveai multe în minte... ca şi pe pantaloni, spuse calm Jennifer. Susţii că decizia de a rămîne nu e de sorginte rasială, dar nimeni n-a ridicat această problemă în afară de tine. Doreşti cumva să protestezi? Eşti un bărbat negru care a fost condamnat pe nedrept; dacă mi s-ar fi întîmplat mie, ca indiancă, aş fi turbat şi aşa aş fi rămas multă vreme. Aş fi vrut să mă răzbun pe orice simbol al autorităţii, deşi nu sînt sigură că ar fi meritat. Ăsta-i motivul pentru care rămîi?

– Judecata dumitale e logică, dar nu se aplică în acest caz. De fapt, neţinînd cont de pledoaria mea de autoapărare, am fost trimis la închisoare nu fiindcă sînt negru, ci pentru că eram un inginer chimist al naibii de bun. Şi s-ar putea ca vreo cîţiva idioţi din Stuttgart să-şi închipuie că un *schwarzer* nu e capabil să analizeze rezultatul final al componentelor de sinteză...

– Mamă, ăsta-i *cineva!* strigă doamna Lafferty.

– Te rog, dragă Erin.

– Totuşi, continuă Cyrus. Ordinul pentru acel contract cu beneficiarul final a fost aprobat de şeful Comisiei de Control al Armelor, pe care l-am alertat personal în scris, printr-un curier diplomatic pe care nu l-am întîlnit niciodată. O jigodie de funcţionar guvernamental prins în flagrant delict a împiedicat ca bănuielile mele iniţiale să ajungă la restul comisiei. Am fost – scuzaţi termenul – lăsat în întuneric, şi asta fără legătură cu culoarea mea – fiindcă rapoartele de analiză nu conţin astfel de informaţii.

– Ce legătură e între experienţa dumitale de la Stuttgart şi conferinţa de presă din această seară de la Aeroportul Logan?

– Pe lîngă ce le-am spus asociaţilor dumitale despre împrejurările ciudate ale angajării mele în această misiune, trebuie să vorbesc şi despre acel al şaselea simţ pe care l-am negat, fiindcă *nu este* legat de rasă, ci de corupţie – de corupţia *guvernamentală*. Un om influent de la controlul armelor a fost

capabil să scoată fundul meu negru dintr-o închisoare germană, unde ar fi rămas cincizeci de ani, făcînd presiuni la tribunalele din Bonn şi încheind un tîrg cu mine. Deodată s-a aşternut tăcerea, singurul zgomot care s-a auzit despre fabrica aia de chimicale fiind vocea broaştei ţestoase, iar tîrgul pe care l-am încheiat prevedea să încasez cinci ani şi să fac cel mult unul dacă îmi ţineam gura – totul pentru păstrarea aparenţelor. Să nu-mi spună nimeni că n-au fost unse nişte rotiţe.

– Dar *ai făcut* tîrgul, zise Jennifer cu reproş.

– Nu mă prea amuza să fiu singurul negru dintr-o închisoare germană plină de capete rase care-l aşteptau pe Adolf să învie din morţi.

– Îmi cer scuze, înţeleg. Şi noi ne-am dezvoltat un al şaselea simţ.

– Nu, te rog, nu te scuza, protestă blînd mercenarul. Cînd am văzut reportajele alea la televizorul închisorii, acei oameni doborîţi de chimicalele despre care eu ştiam, mi s-a făcut ruşine de mine însumi.

– Ei, haide, colonele...

– Pentru numele Domnului, încetează cu asta, avocat. Nu sînt colonel.

– Nu, vorbesc serios! continuă repede Devereaux. Ce ţi-ar fi putut face dacă ai fi fost condamnat la cincizeci de ani de închisoare, cînd tu ai rezistat cincizeci de minute cu capetele rase?

– Aşa judecam atunci şi ăsta-i şi motivul pentru care am evadat împreună cu Roman Z. Porcăria asta trebuie să înceteze, omule!

– Şi crezi că o variantă a situaţiei prin care ai trecut i se întîmplă acum generalului Hawkins? întrebă Aaron, aplecîndu-se spre el din fotoliu. Emisiunea de ştiri pe care tocmai am urmărit-o să fie dovada?

– O să-ţi răspund că ceea ce nu vreau şi *nu pot* să cred e faptul că o să existe vreodată un Premiu Nobel pentru Oşteanul Secolului. În al doilea rînd, de ce a venit acest aşa-zis comitet la

Boston, singurul aeroport din apropiere, aflat în orașul unde ați fost deja atacați – ceea ce înseamnă că vi s-a luat urma prin mijloace informative oficiale de înaltă tehnologie? În al treilea rînd, cei patru psihopați derutați care au încercat să vă prindă la Hooksett erau niște imbecili ordinari, în afara legii, incapabili să mituiască vreodată niște paznici de închisoare, bănuiesc. *Voi* v-ați dat seama de asta după eticheta unei spălătorii de închisoare cusută pe o pereche de pantaloni și i-ați trimis înapoi în saci de plastic.

– Putori blestemate! răcni MacKenzie Hawkins. Ce am trimis noi înapoi a fost un *mesaj!*... Vrea cineva să-mi explice despre ce *vorbim?*

– O să te lămurim mai tîrziu, Mac, răspunse Sam, cu mîna pe umărul lui Cyrus. Dacă te-am înțeles bine, spuse Devereaux, trebuie să aflăm cine conduce acum această operație, corect?

– Te-ai prins, răspunse mercenarul. Pentru că asaltul din New Hampshire asupra voastră ar putea să aibă aceeași origine, dar acolo au depășit limita – chiar prea mult –, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie vulnerabili.

– De ce spui asta? întrebă Pinkus.

– Tipii ăștia au venit cu *Air Force Two,* răspunse Cyrus. Ei sînt niște civili cărora li s-a aprobat să zboare cu al doilea avion oficial al țării, ceea ce înseamnă că problema trebuie rezolvată de una din următoarele trei instituții: Casa Albă, pe care o putem elimina fiindcă are destule necazuri cu puștiul ăla; CIA, pe care ar trebui s-o respingem, fiindcă jumătate din țară crede pe bună dreptate că inițialele înseamnă *Compania Infractorilor Americani,* așa că probabil n-ar risca să aibă alte probleme; și, în sfîrșit, Departamentul de Stat, despre care nimeni nu știe cu ce dracu' se ocupă, dar se ocupă totuși cu ceva. Eu bănuiesc că e vorba despre una din ultimele două; dacă reușim să aflăm care este, o să reducem numărul celor ce-ar fi putut ordona folosirea acelui avion. Una dintre ele este marele bandit.

– Poate că e vorba despre Departamentul de Stat și de CIA, sugeră Pinkus.

– Exclus. Agenţia n-are încredere în Departament şi invers. În plus, prin cooperarea lor, creşte riscul scurgerilor de informaţii.

– Şi dacă aflăm care din ele este? întrebă Sam. Ce urmează?

– O să-i luăm la scuturat pe toţi grangurii de la Washington, pînă cînd or să vorbească. Trebuie să aflăm cine stă în spatele acestei operaţiuni – adică să-l identificăm exact: nume, rang, număr matricol, deoarece e singura modalitate de a ne asigura protecţia.

– *Cum?*

– Prin demascare, Sam, zise Jennifer. Sîntem totuşi o naţiune guvernată de legi, nu de nişte maniaci din Washington.

– Cine zice asta?

– Aici e problema, admise Aripăroşie. Ce trebuie să facem, Cyrus?

– Ideal ar fi să trimitem pe cineva întruchipîndu-l pe general la hotelul pe care l-am menţionat, însoţit de mine şi de Roman Z. în chip de aghiotanţi civili. E o regulă – un general în rezervă cu două medalii ale Congresului trebuie să aibă aghiotanţi.

– Dar Desi-Unu şi Doi? întrebă Aaron. Or să se simtă jigniţi.

– *De ce?* Ei or să rămînă cu adevăratul Hawkins.

– Ah, sigur. Mintea mea slabă dă semne de bătrîneţe. Totul se petrece atît de repede.

– În afară de asta, sînt băieţi buni, şi vă vor proteja.

Cyrus se opri, observînd deodată privirea nimicitoare a lui Eleanor Devereaux, aflată pe canapea.

– Doamne Sfinte, femeia aia nu mă place deloc, şopti el.

– Nu te cunoaşte, spuse Sam cu voce joasă. După ce o să te ştie, o să facă o mare donaţie Fundaţiei Colegiului Negrilor, te asigur.

– Sigur, un mercenar negru înseamnă o teribilă pierdere de vreme... *Fir-ar să fie,* nimeni de-aici n-ar putea trece drept generalul nostru. Trebuie să ne gîndim la altceva.

– Stai puţin! interveni Pinkus. Shirley şi cu mine sprijinim

grupurile locale de teatru – ei îi place să fie fotografiată la premiere. Există cineva potrivit, un actor mai vîrstnic, care a jucat în unele piese mari de pe Broadway; este ceea ce s-ar putea numi un semipensionar. Sînt sigur că l-aş putea convinge să ne ajute, contra unui onorariu, desigur... Cu condiţia să fie în deplină siguranţă.

– Pentru asta îţi dau cuvîntul meu, domnule, zise Cyrus. Nu va risca nimic, pentru că Roman Z. şi cu mine vom fi lîngă el.

– *Un actor?* exclamă Devereaux. Asta-i o *nebunie!*

– Sincer vorbind, pare adesea puţin nebun.

Telefonul aflat pe masa de lîngă fotoliul lui Aaron sună. Acesta îl ridică imediat.

– Da?... E pentru tine, Sam. Cred că e menajera ta, verişoara Cora.

– O, *Doamne,* am uitat cu totul de ea! zise Devereaux, ocolind masa în drum spre telefon.

– Eu, nu, îl întrerupse Eleanor. Am vorbit cu ea aseară, dar nu i-am spus unde sîntem, şi nici nu i-am dat numărul de telefon.

– *Cora,* strigă Sam. Cum ai... *vorbit* cu ea, mamă? De ce nu mi-ai spus?

– Nu m-ai întrebat. Dar totul e în regulă acasă. Poliţia a stat mereu prin preajmă şi cred că a hrănit toate patrulele.

– Cora? Mama spune că totu-i în regulă acolo.

– Înfumurata-i umflată de licori, Sammy. Blestematul de telefon sună toată ziua într-o veselie, dar nimeni nu poate sau nu vrea să-mi spună unde dracu' sînteţi.

– Şi cum ai aflat?

– De la Bridget, fata lui Paddy Lafferty. Ea mi-a zis că Erin i-a dat numărul ăsta, în caz că are probleme cu nepoţii.

– Acum înţeleg. Ce este? Cine m-a căutat?

– Nu pe *tine,* Sambo – pe oricine, numai pe tine nu!

– Dar *pe cine?*

– Întîi pe generalul ăla nebun, de care vorbeşti mereu, apoi pe fata aia indiancă cu picioare lungi, care n-ar trebui lăsată

să umble pe stradă. Şi-ascultă ce-ţi zic, au fost cel puţin douăzeci de telefoane, toate de la aceiaşi doi tipi, cam din jumate-n jumate de oră.

– Cum îi cheamă?

– Unul n-a vrut să-mi zică, iar de ălălalt n-o să-ţi vină să crezi. Primul părea speriat ca naiba, cam cum eşti tu uneori, Sammy. Tot ţipa că soră-sa ar trebui să-l sune imediat.

– În regulă, o să-i spun. Şi celălalt, cel care-l căuta pe general?

– Păi, o să crezi c-am tras la măsea după ce-o să auzi, da' n-am tras, că-s prea mulţi poliţai prin jur... Mamă, ce factură o să primeşti de la măcelar...

– Care-i numele, Cora?

– Johnny Botdeviţel, poţi înghiţi aşa ceva, Sammy?

– Johnny Botdeviţel? zise încet Devereaux.

– Botdeviţel...? căscă gura Jennifer.

– *Botdeviţel!* răcni Şoimul. Omul meu de pază a încercat să dea de mine? Dă telefonul încoace, locotenent!

– Fostul meu client încearcă să mă găsească! ţipă Aripăroşie, ciocnindu-se de general, în vreme ce alergau amîndoi spre Sam.

– Nu! strigă Devereaux, întorcîndu-se şi luînd receptorul de la ureche. Botdeviţel îl caută pe Mac. *Fratele* tău vrea să-l suni.

– Dă-mi telefonul, băiete!

– *Nu,* eu mai întîi!

– *Liniştiţi-vă,* zise Pinkus, ridicînd vocea. Cumnatul meu are trei, poate chiar patru linii telefonice, cel puţin două pentru Shirley, şi aparate se află peste tot. Găsiţi fiecare cîte unul şi apăsaţi un buton neaprins.

Se declanşă o agitaţie infernală, ca într-un loc de joacă pentru copii, Şoimul şi Jennifer alergînd în căutarea unor telefoane separate. Mac zări unul pe terasă, se repezi spre o uşă de sticlă pe care o deschise cu o smucitură; Aripăroşie văzu altul pe un birou alb de epocă, lîngă peretele din fund şi se năpusti

asupra lui. Cacofonia de glasuri ce urmă sfîşie liniştea serii de la Swampscott.

– Pa, Cora.

– *Charlie,* eu sînt!

– Botdeviţel, sînt *Vîrful Norilor!*

– Glumeşti, frăţioare, spune-mi că *glumeşti!*

– La naiba, ora *zero* minus patru zile!

– Nu glumeşti...?

– Trimite acordul meu şi semnează-l V.N., Şeful Celui Mai Oprimat Popor al Acestei Ţări!

– Trimite-mi un bilet de avion pentru Samoa americană, Charlie. Ne întîlnim acolo.

Generalul intră cu paşi mari pe uşa terasei, precum comandantul unei legiuni romane pe porţile Cartaginei, în vreme ce Aripăroşie se întoarse de la elegantul birou alb asemenea unei păsări rătăcite, lovită de vînturi neprielnice.

– Ce este, draga mea? întrebă cu blîndeţe Aaron, evident mişcat de starea lui Jennifer.

– Cum e mai rău, răspunse ea de-abia auzit. Ascensorul spre infern.

– Haide, Jennifer...

– Avioane Lear şi limuzine, puţuri de petrol pe Lexington Avenue şi distilerii în Arabia Saudită...

– O, *Doamne...* şopti Sam. Curtea Supremă.

– *Că bine-ai zis-o!* răcni Şoimul. Toate gloanţele explodînd în centrul ţintei! *Curtea Supremă.*

– Ne trimiţi 'napoi la *puşcărie?* strigă Desi-Unu.

– Ghenerale, dă ce faci asta? zise uluit Desi-Doi.

– N-aţi înţeles, căpitani. Voi v-aţi depăşit condiţia de tîlhari pentru nişte frumoase cariere militare.

– Toată lumea *să tacă!* ţipă Devereaux, destul de uimit că era ascultat. În regulă, Roşcato, tu eşti prima. Ce-a spus fratele tău?

– Ceea ce tocmai a confirmat acest Cro-Magnon. Charlie

l-a sunat pe Johnny Botdevițel, să vadă dacă totul era în regulă acolo, iar Johnny se suia pe pereți încercînd să-l găsească pe mutantul ăsta zaharisit. Ieri dimineață a sosit o telegramă, solicitînd un răspuns imediat, prin telefon sau fax... Generalul Boașe Moi, alias „Nebunul Norilor", trebuie să se prezinte la biroul de la Curte pentru a-și atesta autoritatea tribală peste cinci zile, începînd de ieri de la ora trei după-amiază, și să-și susțină pledoaria. Argumentele Curții vor fi făcute publice.

– Am reușit, Sam! Vechea echipă nu și-a pierdut stilul.

– *Nimic!* țipă Devereaux. Eu n-am făcut absolut nimic! N-am nimic *de-a face* cu tine!

– Mă rog, detest să te contrazic, fiule...

– *Nu* sînt fiul tău!

– Nu, e al meu, zise Eleanor. Îl vrea cineva?

– ... dar tu *ești* avocatul oficial, completă Hawkins, ceva mai încet decît înainte.

– *A,* nu, invitația aia era pentru tine, *nu* pentru mine!

– Iar greșești, avocat, zise neconsolată Jennifer. L-ai înlocuit nu numai pe fratele meu, care nu era autorizat, ci și pe mine, după dorința Omului Maimuță. Charlie a fost foarte limpede în privința asta, și foarte ușurat. Invitația îl include și pe un anume Samuel Devereaux, Esquire, avocat al tribului Wopotami.

– Nu pot *să facă* asta!

– Au făcut-o, iar Charlie vrea să-i mulțumească din inimă lui S. L. Devereaux, oricine-o fi el. Sau cum zicea el: „Mi-ar plăcea să-i ofer ceva de băut tîmpitului ăluia, dar nu cred c-o să trăiască prea mult".

– Generale, se auzi vocea calmă a lui Cyrus M., cuvintele ce urmară semănînd cu bubuitul unui tunet îndepărtat. L-am uitat pe Oșteanul Secolului?

Chipul Șoimului se albi; privirea îi deveni rătăcită, lăsînd să se înțeleagă frămîntarea sa lăuntrică.

– O, Iisuse și Caesar! murmură el gutural, cufundîndu-se în fotoliul din fața lui Pinkus. Doamne, ce mă *fac?*

– E o cursă, domnule, cred sincer asta, adăugă uriaşul mercenar negru.

– Şi dacă *greşeşti?*

– Nu există precedent în istoria Comitetului Nobel care să justifice o asemenea eroare.

– În *istorie?* Pentru numele Domnului, omule, nu există nimic în ultimii patruzeci de ani de istorie care să justifice căderea Zidului Berlinului sau destrămarea întregii Uniuni Sovietice! Lucrurile se schimbă peste tot.

– Unele nu se schimbă. Stockholm-ul nu se schimbă.

– *La naiba,* colonele, mi-am dat viaţa, mi-am *consacrat* viaţa armatei şi-am fost terminat de rahaţii ăia uscaţi de politicieni spilcuiţi! Înţelegi ce-ar însemna premiul ăsta pentru mine – pentru toţi cei care au luptat sub comanda mea în *trei* războaie?!

– Doar o clipă, generale.

Cyrus privi spre Devereaux.

– Pot să-ţi pun o întrebare... Sam... şi pot să-ţi spun Sam, dacă tot am depăşit statutul de gardian plătit?

– Sigur, ce e?

– Are această cursă vreo legătură cu Curtea Supremă despre care ţipaţi cu toţii? Vă înţeleg reticenţa, dar aveţi nevoie de ajutorul meu şi, ca să fiu cinstit, nu vi-l pot da cum se cuvine fără să ştiu mai multe. În calitate de chimist, le cer subalternilor mei formulele exacte ale elementelor componente; ca mercenar, trebuie să cunosc componentele fundamentale, pentru a acţiona în consecinţă.

Devereaux se întoarse mai întîi spre Aaron, care încuviinţă fără ezitare, apoi se uită la Jennifer, care stătu în cumpănă, dar dădu din cap fără chef. În cele din urmă, Sam se duse spre Eleanor, aflată pe canapea.

– Mamă, mi-ar face o mare plăcere dacă tu şi cu doamna Lafferty v-aţi găsi ceva de lucru în bucătărie.

– O sun pe Cora, zise marea doamnă din Weston, Massachusetts, fără să se urnească.

– Ei, haide, cucoană! strigă Erin Lafferty. Eu trebuie să

termin castronul ăla de salată, iar tu poţi să ne pregăteşti o *licoare!* Ghici ce-am găsit, Mare Doamnă! Hennessy, VSOP!

– Ea a vorbit cu neruşinata noastră verişoară, zise Eleanor, ridicîndu-se imediat. Chiar e vremea ceaiului, nu-i aşa? Grăbeşte-te, Aaron, noi o să facem ceai.

– Eu sînt *Erin,* coniţă...

– Da, sigur, nu arăţi deloc a evreică. Îţi place muşeţelul?

– Nu, îmi place Hennessy.

– Hotărît lucru, e precum Cora. O cunoşti de mult?

– Păi, ea e romano-catolică, iar eu din cealaltă, dar ne-am întîlnit la comitetul ăla pe care l-am format ca să-i reunim pe idioţii ăia...

– O să discutăm la ceai, Errol, şi poate că o să vin şi eu în comitetul vostru. Sigur, eu sînt anglicană.

– Cora nu putea să-i sufere.

Cele două doamne se îndreptară braţ la braţ, spre uşa bucătăriei.

– *Desi*-Unu şi Doi, zise Sam. *Lăsaţi* mutrele astea plouate! Tot ce v-a promis generalul Mac o să se împlinească – credeţi-mă că le ştiu şi pe alea bune şi pe alea rele, dar voi o să aveţi parte doar de alea bune.

– *Privado,* explică Şoimul. / *Confidencial, comprenden?*

– Sigur, şefu', noi-ieşim cu *romano gitano.* Ie nebun, ştii, şefu'? Să-nvîrte p-aci şi zîmbeşte tot timpu'. Da' tre' să fie bun pă stradă, mă-nţelegi? Facem treabă bună împreaună.

– *Băgaţi* la cap, *căpitanii* mei! urlă MacKenzie. Acum vă aflaţi sub comanda *mea!* Gata cu *străzile,* cu fraiereala, cu hoţiile şi cu violenţa faţă de civili! N-aţi învăţat încă *nimic?*

– Aşa ieste, ghenerale, răspunse pocăit Desi-Unu. Doar că o mai luăm razna fără voie. Acu' s'tem nişte domni şi hofiţeri, aşa că tre' să gîndim altfel. Aşa ieste... Noi ieşim afară cu *loco gitano.*

Desi-Unu şi Doi o luară spre holul pardosit cu gresie, apoi ieşiră pe uşa din faţă.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă Cyrus, privind holul

pustiu. Am înţeles replicile în spaniolă, dar nu şi treaba cu „comanda“ dumitale, nici faptul că ar fi căpitani. În ce armată?

– În *Armata* Statelor Unite, colonele – ah, scuze, nu-ţi place să-ţi zic aşa... Să zicem că eu îi antrenez.

– Nici o problemă, generale, spuse mercenarul, dînd din cap. Asta mă depăşeşte, iar în acest moment m-aş concentra mai curînd asupra... acestui moment, asupra situaţiei actuale. Vrea cineva să-mi explice?

Se schimbară priviri, dar Jennifer Aripăroşie, fiica Wopotamilor, fu cea care ridică mîna şi insistă să vorbească. Ea povesti tot ce ştiau despre dosarul Wopotamilor de la Curtea Supremă, apoi prezentă convingător ceea ce ea credea a fi iminenta distrugere a tribului, ca rezultat al acţiunii Curţii, pe orice cale s-ar fi petrecut aceasta.

– Fie şi la ideea procesului, guvernul federal va reacţiona violent, pretinzînd că oamenii tribului nostru sînt trădători şi proscrişi; ne vor lua pămînturile, vor distruge rezervaţia şi ei vor dispersa pe toţi cei care trăiesc acolo. Washingtonul e obligat să procedeze aşa, deoarece păstrarea Comandamentului Strategic Aerian e mai presus de orice. E vorba de armata de investitori în industria de apărare – ce naiba, de Pentagon şi ne vor cere capetele... Pe de altă parte, vor fi hoardele de aventurieri de toate culorile, care se vor năpusti asupra tribului şi-i vor corupe pe toţi, sperînd la o bucată din improbabila, dar potenţiala plăcintă obţinută legal. Doamne Sfinte, vor fi mai multe coaliţii multietnice alergînd după un dolar decît culorile dintr-un tablou de Jackson Pollock, şi toate la fel de violente... În cele din urmă, nu va mai rămîne din noi decît blamul şi decadenţa, un popor măcinat de lăcomie şi putreziciune, pierzînd în final o luptă fără învingători şi fiind înlăturat. Nu asta doresc pentru fraţii şi surorile mele, pe care îi iubesc atît de mult... Aşa stau lucrurile şi sper că m-ai ascultat, generale. Genghis Hoţ-cu-Traista-n-Băţ.

– Cu excepţia Comitetului final, zise Aaron Pinkus, pironit în fotoliu, a fost un rezumat frumos... Nu judec acest comentariu,

draga mea, ci doar efectul său asupra juriului care, bănuiesc, ar fi negativ.

– Nu sînt sigur, comandant Pinkus.

MacKenzie Hawkins stătea nemişcat, cu privirea aţintită în ochii fiicei Wopotamilor.

– Îmi imaginez că sînt un nebun din juriu, iar asupra mea a avut un efect pozitiv.

– Ce vrei să spui, Mac? întrebă Devereaux, cu o mină ce anticipa ceva neaşteptat.

– Pot să prezint şi versiunea mea, micuţă doamnă? zise Şoimul, ridicîndu-se în picioare... Scuză-mă, nu eşti „micuţă" în nici un sens, dar eşti o doamnă şi n-aş vrea să mă consideri lipsit de respect.

– Dă-i drumul, spuse Jennifer cu voce de gheaţă.

– M-am înhămat la acest proiect îndrăzneţ cu aproape trei ani în urmă, avînd în minte cîteva idei, nici una dintre ele prea limpede, fiindcă eu sînt soldat, nu gînditor, exceptînd cazul în care e vorba despre strategia militară. Ce vreau să spun prin asta e că eu nu sînt un intelectual şi nu pierd prea mult timp încercînd să analizez lucruri ca motivaţia, moralitatea, justificările şi altele de genul ăsta. Dacă aş fi procedat aşa, aş fi pierdut cu mult mai mulţi băieţi de ispravă decît se arată în dosarele mele... În mod sigur căutam o victorie magnifică – nu pot gîndi la scară mică – deoarece genul ăsta de provocare îl atrage pe bătrînul oştean pensionat care vă vorbeşte. În plus, trebuia să fie ceva amuzant, iar cineva care a făcut sau urma să facă o greşeală trebuia să plătească. Cred că ceea ce încerc să spun e că n-am intenţionat niciodată să prejudiciez *mijloacele* de plată, ci doar pe cei care trebuiau *să plătească,* mai exact pe cei care au făcut ceva rău.

– Dar *prejudiciezi* „mijloacele", îl întrerupse înfuriată Jennifer. *Mai exact,* poporul meu, şi ştii al naibii de bine asta!

– Pot să termin, te rog?... Cînd am aflat ce li se întîmplase Wopotamilor acum mai bine de o sută de ani, mi-am amintit ce mi se întîmplase mie şi – din cîte am înţeles – ce i se întîmplase

colonelului Cyrus... Am fost cu toții sacrificați de grangurii din guvern, care fie își vîrîseră mîinile în *adevăratul* borcan cu dulceață, fie își urmăreau propriile ambiții politice, fie erau niște mincinoși ordinari care abuzau de încrederea ce le fusese acordată! Nu contează că faptele s-au întîmplat acum o sută de ani, acum zece ani, acum trei luni sau ieri. Vorba prietenului nostru mercenar, situația asta trebuia *să înceteze!* Avem cel mai bun sistem de a trăi împreună pe care l-a cunoscut vreodată lumea, dar se găsește întotdeauna cineva care să încurce lucrurile.

– Nici unul dintre noi nu e înscris la concursurile de îngeri, Mac, zise încet Devereaux.

– Nu, ce dracu', Sam, dar nimeni nu ne-a ales, nici nu ne-a numit și nu ne-a pus să jurăm că vom acționa spre binele a vreo două sute de milioane de oameni pe care nu-i cunoaștem. Și dacă colonelul prezent aici are dreptate, există cineva sus-pus care încearcă să oprească un cetățean – nu neapărat pe mine, ci pe oricare altul – să-și exercite dreptul constituțional de a apărea în fața Curții Supreme. Ajungem tot acolo!... Iar dacă prietenul nostru, căruia nu-i place să i se spună „colonel", greșește și eu sînt cu adevărat Oșteanul Secolului – ei bine, n-aș putea accepta acest titlu, știind că nu am încercat să aflu dacă *există* sau *nu* vreun mare grangur în guvern care încearcă să-l oprească pe acest cetățean care din întîmplare sînt eu.

– Ai vorbit bine, generale, spuse Aaron, lăsîndu-se pe spătarul fotoliului. De fapt, pentru un om neșcolit în drept, chiar remarcabil.

– Ce înțelegi prin „neșcolit", domnule Pinkus? obiectă Jennifer, cu o nuanță de gelozie profesională în glas. El a întocmit blestematul ăla de dosar.

– Admit că el l-a construit, draga mea. Adaptînd cu migală termeni și fraze din cărțile de drept pentru a-și susține punctele de vedere. Poate e traducere, nu creație.

– Iar eu admit, zise Sam, lăsînd la o parte un anumit orgoliu, că e irelevant.

Se întoarse către Șoim.

– Dar mă încurcă vreo cîteva aspecte pe care nu le-ai menţionat, iar dacă ele nu-ţi demonstrează că cineva al naibii de important încearcă să ne oprească pe toţi, nu ştiu cine dracu' ar putea s-o facă. Să-ţi amintesc...

– *Fiule,* ştiu ce vrei să spui, îl întrerupse repede şi hotărît Hawkins. Te referi la atacurile anterioare.

– Evident, Mac. Cele două hoteluri, carul mortuar gonind spre casa mea şi patru gorile înarmate pînă-n dinţi la cabana de schi. Cine i-a trimis? Zîna Măseluţa?

– N-am fi aflat niciodată, băiete, crede-mă pe cuvînt. Tu nu ştii cum se organizează treburile astea – cu oglinzi şi fum şi atîtea informaţii false încît ţi-ar trebui timp mai mult decît pentru operaţiunea din Iran ca să afli cine unde e şi ce funcţie are. *Ce dracu',* Sam, eu am născocit procedeele astea în spatele a vreo cincizeci de linii inamice. De asta am făcut ce-am făcut şi în fiecare caz le-am transmis mesajul că ei nu puteau *s-o facă!*

– Mă tem că nu înţeleg, zise derutat Aaron.

– Nici eu, adăugă zăpăcită Jennifer.

– Sînteţi avocaţi sau vînzători de *pantofi?* strigă exasperat MacKenzie. Dacă vă aflaţi în toiul unui proces pe viaţă şi pe moarte şi aveţi nevoie de informaţii despre care ştiţi că există, dar nimeni nu vrea să vi le dea, cum le obţineţi?

– Printr-un serios interogatoriu contradictoriu, răspunse Pinkus.

– Punînd un accent deosebit pe mărturia falsă, adăugă Aripăroşie.

– Mă rog, presupun că aveţi dreptate, dar noi nu ne aflăm în instanţă. Există o altă cale...

– Le *provoci,* spuse Devereaux, privind amuzat în ochii Şoimului. Faci una sau mai multe declaraţii scandaloase, care provoacă un răspuns ostil ce confirmă informaţia.

– *Fir-ar să fie,* Sam, totdeauna am zis că eşti cel mai bun! Îţi aminteşti de Londra, în Belgrave Square, cînd ţi-am spus cum să procedezi cu jigodia aia de trădător...

– *Nu* ne vom referi la fostele dumitale relaţii, generale! ordonă Aaron. Nu vrem să auzim *nimic* despre asta.

– E şi irelevant, zise Jennifer.

– A, *pricep!* exclamă Sam, rînjind fals la Afrodita indiancă. Nu-ţi *convine* atunci cînd eu scot la iveală ceva la care nu te-ai gîndit!

– E *irelevant!*

– După ce aceşti doi copii vor înceta să se certe, zise Pinkus, vrei, te rog, să ne explici strategia dumitale, generale?

– Dacă acest colonel – colonelul meu – are dreptate, explicaţia se află pe o pistă de decolare de la Aeroportul Logan. *Air Force Two,* comandant! Cine l-a trimis?... În afară de cazul, desigur, în care eu chiar sînt Oşteanul Secolului, situaţie în care ne întoarcem la o invazie cu nave de desant fără motor, deplasîndu-se către o plajă puternic fortificată, fără protecţie mobilă.

– Nu încerc să te urmăresc, dar...

Aaron se opri brusc, întorcînd capul în mai multe direcţii, pînă cînd înţelese cine lipsea – mercenarul, Cyrus M., care se aşezase într-un fotoliu vechi de lîngă elegantul birou alb.

– A, acolo eşti, colonele.

– *Ce?*

– Ai ascultat?

Cyrus dădu din capul său mare şi răspunse încet şi clar:

– Da, am ascultat, domnule Pinkus, începu el calm, şi am auzit cea mai grozavă poveste exceptînd-o pe cea a cîtorva măscărici care pretindeau că fuziunea nucleară se poate realiza în apă cu gheaţă de doisprezece cenţi galonul... Voi sînteţi scrîntiţi! Scrîntiţi, nebuni, nesănătoşi, buni de *ospiciu!*... E ceva din toate astea *adevărat?*

– Totul e adevărat, Cyrus.

– În ce *dracu'* m-am băgat? răcni uriaşul chimist negru... Scuză-mi limbajul, domnişoară Aripăroşie, dar încerc să pun totul într-o ecuaţie şi nu-i deloc uşor.

– Nu e nevoie de scuze, Cyrus, dar de ce nu-mi spui Jenny? Sînt puţin stînjenită de apelativul „domnişoară".

– Ţine de magie, zise mercenarul, ridicîndu-se din fotoliu cu grijă şi uitîndu-se dacă nu cumva îl rupsese. Dacă e adevărat, continuă el îndreptîndu-se către cei trei avocaţi şi maniacul „Oştean al Secolului", a cărui expresie severă îi provoca un evident disconfort lui Cyrus... dacă e adevărat, cred că nu există altă soluţie decît să verificăm acest Comitet Nobel. Angajează-l pe actorul ăla, domnule Pinkus. O să ne suim pe scenă.

21

În casa de pe plaja din Swampscott, Massachusetts, fusese decretat armistiţiul, un interludiu potrivit pentru bătăliile ce aveau să vină. Sub îndrumarea lui Aaron Pinkus fusese elaborată o înţelegere între generalul MacKenzie Hawkins, alias Vîrful Norilor, actualul şef de trib al Wopotamilor, şi Sunrise Jennifer Aripăroşie, purtător de cuvînt ad-hoc al tribului indian menţionat; împuternicirea de avocat era transferată domnişoarei Aripăroşie, prin semnarea de către părţi şi legalizarea notarială. Samuel Lansing Devereaux, avocatul temporar, consimţise să renunţe la toate îndatoririle decurgînd din prezentarea împreună cu avocatul permanent al tribului, mai sus-menţionata domnişoară, în faţa Curţii Supreme a Statelor Unite, dacă o astfel de prezentare ar fi fost solicitată.

– Nu cred că-mi place ultima parte, declară Jennifer.

– Mie nu-mi place deloc! zise Sam.

– Atunci nu semnez. Şoimul se dovedea de neclintit.

– Schimbarea avocaţilor în ultimul moment ar putea fi interpretată ca o slăbiciune, o amînare, iar eu am pus prea mult sînge, sudoare, bani şi îngăduinţă în acest demers pentru a admite aşa ceva. În afară de asta, domnişoară Roşcată, ţi-am acordat controlul deplin asupra tuturor negocierilor, aşa că ce mai vrei?

– Ce mai vreau?... Nici o prezentare, nici un dosar, nici o Curte Supremă.

– Ei, haide, draga mea, zise Aaron. E prea tîrziu pentru aşa ceva. Nu numai că audierea se află pe agenda Curţii, dar ai putea rata o şansă reală pentru poporul tău. Dacă te implici tu, ascensorul spre infern poate fi cu siguranţă oprit.

– Da, sigur, admise Jennifer. Dacă problema e luată în mod serios în considerare se poate încheia o înţelegere rapidă cu Biroul pentru Problemele Indienilor pentru, să zicem, două sau trei milioane de dolari, şi viaţa o să meargă netulburată înainte. Am putea construi patru sau cinci şcoli în rezervaţie şi să angajăm nişte profesori buni...

– *Cu siguranţă* nu semnez! răcni Şoimul.

– De ce, generale? Nu e destul ca să te simţi răsplătit?

– Să fiu răsplătit? Cine dracu' a zis ceva despre plata mea *în vreun fel?* N-am nevoie de bani – Sam şi cu mine avem mai mult decît am putea vreodată cheltui în Elveţia!

– *Mac,* taci *din gură!*

– ... obţinuţi legal de la cea mai mare jigodie de pe planetă, şi vă asigur că n-o să ne dea niciodată în judecată pentru asta!

– *Destul,* generale!

Aaron Pinkus sări – cît de iute putu – în picioare.

– Nu se vor mai face referiri – verbale sau scrise – la evenimente anterioare, despre care noi nu ştim nimic.

– Pe mine nu mă deranjează, comandant Pinkus, dar vreau să fie clară poziţia mea. Nu mi-am pierdut trei ani din viaţă ca să mă tîrguiesc pentru cei cîţiva dolari pe care ni i-ar da nouă vreun furnizor al armatei rămas fără mărunţiş.

– *Nouă?* exclamă Jennifer. Înţelesesem că nu vrei nimic.

– Nu mă refeream la mine, vorbeam despre principiul implicat aici.

– Cum se scrie ăsta? întrebă sarcastic Aripăroşie. Ca şi interesul debitorului dumitale principal?

– Ştii la ce mă refer, mică doamnă. Dumneata vrei să vinzi tribul – tribul *meu,* din întîmplare.

– La ce te gîndeai, Mac? zise Devereaux, conştient de zădărnicia încercării de a-l convinge pe Şoim – în principiu.

– O să pornim de la cinci sute de milioane, o frumoasă cifră rotundă – dar o nimica toată pentru Pentagon – şi o grămadă de acţiuni răscumpărate ieftin.

– Cinci *sute*...

Chipul bronzat al lui Jennifer se întunecă şi mai mult, iar sîngele i se urcă la cap.

– Eşti *nebun!*

– Poţi să reduci întotdeauna efectivele artileriei, dar nu le poţi creşte dacă n-ai o rezervă... Da, cinci sute din alea mari, altfel nu semnez. Poate că ar trebui să menţionezi şi asta acolo, comandant Pinkus, în vreo anexă, oricum i-o zice.

– N-ar fi înţelept, generale, zise Pinkus, privindu-l pe Sam. Dacă s-ar face o examinare, s-ar putea interpreta ca o condiţie prealabilă aflată la limita unei înţelegeri secrete.

– Atunci vreau un document separat, zise MacKenzie, încruntîndu-se. Ea n-o să arunce poporul *meu* în rîul întunecat al spiritelor răului.

– Poporul *tău*... o, Doamne!

Jennifer se prăbuşi pe canapea.

– Rîul întunecat al... o, ce *rahat.*

– Noi, bătrînii, dezaprobăm vehement folosirea unui asemenea limbaj de către femeile tribului.

– Eu *nu* sînt... oh, las-o baltă!... Cinci *sute* – nici măcar nu pot *concepe* aşa ceva! Vom fi ruinaţi, devastaţi, rezervaţia desfiinţată şi pămînturile cumpărate pe nimic, contribuabilii vor fi scandalizaţi, editorialele din toată presa ne vor considera ignoranţi, sălbatici şi hoţi...

– Domnişoară Aripăroşie, o întrerupse Aaron. Folosirea numelui ei şi a titlului de politeţe făcîndu-o pe Jenny să-l privească întrebător pe renumitul avocat ce-i devenise atît de apropiat.

– Da... domnule Pinkus.

– O să pregătesc o notă de intenţii, stipulînd clar că dumneata, prin toate mijloacele, vei iniţia negocierile – dacă şi

cînd vor avea loc astfel de negocieri – conform dorinţelor şefului de trib Vîrful Norilor, cunoscut şi drept generalul MacKenzie Hawkins. Acceptaţi această dificilă responsabilitate?

– *Ce dracu'*... Jennifer era pe cale să spună „*Ce dracu', da!*" însă un licăr din ochii lui Aaron o opri. Foarte bine, domnule, fără limbaj de prost-gust. Îmi dau seama cînd sînt înfrîntă de un aspect litigios superior. O să semnez ambele documente.

– Aşa-i mai bine, mică doamnă, spuse Şoimul, aprinzîndu-şi un trabuc. O să vezi, domnişoară Roşcată, responsabilitatea comandantului nu încetează după o singură victorie. Mergem mai departe şi *mai departe* şi tot mai departe, avînd întotdeauna grijă de valoroasele trupe care ne urmează!

– Foarte încurajator, generale, spuse Jennifer, zîmbind dulce.

– Sînteţi amîndoi unşi cu toate alifiile, spuse Sam. În special tu, Pocahontas.

Aaron Pinkus se duse în biroul cumnatului său şi îşi sună secretara, spunîndu-i să-l ia pe Paddy Lafferty şi să vină la Swampscott cu ştampila notarială. Femeia încărunţită sosi, cu ochii umflaţi şi înroşiţi, simptom evident al unei gripe violente, şi dactilografie cele două documente. Ele fură semnate ceremonios şi, în timp ce Aaron o conducea politicos pe bolnava lui secretară spre uşa din faţă, mulţumindu-i pentru că-i venise în ajutor în ciuda stării ei, femeia îl întrebă, uşor derutată:

– Cunoaşteţi pe cineva numit Bricky, domnule Pinkus? A întrebat de dumneavoastră.

– Bricky?... Ăsta-i numele de familie?

– Nu sînt sigură că am înţeles... părea schimbat.

– Nu te simţi bine, draga mea. Vreau să-ţi iei cîteva zile de concediu, iar eu o să-l trimit pe doctorul meu să te vadă. Să mă ierte Abraham, dar te-am suprasolicitat.

– Era un tînăr foarte frumos. Un păr negru strălucitor, îmbrăcat impecabil...

– Fii atentă la trepte.

– Insista să afle unde sînteţi...

– Încet acum, mai sînt două trepte pînă la pavaj... *Paddy*, eşti acolo?

– Imediat, şefule! veni răspunsul lui Lafferty de pe aleea circulară; şoferul ieşi din umbră şi alergă spre poartă. Ştiţi, cred că e la ciclu, domnule Pinkus.

– Are gripă, Paddy.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule.

Lafferty o luă în primire pe secretară, punîndu-i braţul stîng peste umerii lui, şi o ajută să meargă pînă la maşină.

– *Bricky e iubitul meu, iubitul meu, iubitul meu...!*

Cuvintele se înălţară ca un cîntec, pierzîndu-se printre pinii înalţi ce mărgineau aleea circulară.

Uşurat, Aaron se întoarse spre uşa din faţă, pregătindu-se să intre în casă, cînd, brusc se opri şi ridică uluit capul din pămînt... *Bricky?*... Binky?... Binghamton Aldershot, cunoscut şi drept *Binky* de la Cape, un bancher internaţional din Boston, care se ascundea în spatele porţilor de oţel ale băncii lui din Beacon Hill?... Nu cumva avea un nepot pe undeva? Un codoş tînăr cu o poreclă similară, pe care Aldershot îl întreţinea cu o mică rentă, numai pentru ca idiotul să nu-i deranjeze familia... Nu, era *imposibil*. Secretara lui, pe care o avea de cincisprezece ani, era o femeie matură, o fostă novice la o mănăstire, care renunţase la legămintele religioase pentru viaţa lumească, dar rămăsese o femeie profund ataşată credinţei ei. *Ridicol*. O coincidenţă. Pinkus deschise uşa şi intră în hol, unde auzi telefonul sunînd.

– *Bine*, Cyrus! strigă Sam Devereaux în receptor. Nu uita, e *actor*, aşa că nu-ţi pierde cumpătul, da? Doar să-l aduci aici... *Ce?* Vrea un contract care să stipuleze că el e *cap de afiş?*... Cu cine... *ce?* Numele lui cu majuscule... de aceeaşi mărime cu *titlul* şi deasupra lui? Sfinte Sisoe!... Dar cu banii, ce pretenţii are?... *Nimic*, doar să fie *cap de afiş?* Iisuse, scrie tot ce vrea şi adu-l aici!... O „stagiune completă“, să nu fie concediat în timpul repetiţiilor fără despăgubiri integrale? Ce dracu' înseamnă *asta?*... Nu ştiu nici eu, dar trece totul în contract.

O oră şi douăzeci de minute mai tîrziu, uşa din faţă se deschise şi ţiganul cu cămaşă oranj şi o lungă eşarfă albastră în jurul taliei năvăli în hol şi făcu nişte piruete, pînă cînd ajunse la uşa spaţioasei camere de zi, în care cei trei avocaţi şi generalul MacKenzie Hawkins stăteau aşezaţi în semicerc. Toate capetele se întoarseră cînd Roman Z. îşi făcu intrarea.

– Frumoasă, minunată doamnă şi voi, domnilor cu... mă rog, înfăţişare adecvată. Vi-l prezint pe colonelul Chiparos, un bărbat cu forţa unui arbore mediteranean, care are de făcut un anunţ.

– *Destul despre el!* se auzi o şoaptă şuierată din holul întunecat. *Sînt aici, ţopîrlane!*

Enormul mercenar negru îşi făcu apariţia.

– Salut, prieteni, zise Cyrus, scurt, asemeni unui om sigur de sine. Vreau să vă prezint un artist care a apărut în multe spectacole pe Broadway, ale cărui minunate spectacole de revistă au fost ruşinea ţării...

– *„Au spălat ruşinea", idiotule!*

– Un actor de supremă profunzime şi mare perversitate...

– *Di-di-versitate, tîmpitule!*

– Ce dracu', domnule, fac şi eu ce pot...

– *Prezentările lungi, rostite incorect, distrug o intrare. Dă-te la o parte!*

Bărbatul înalt şi suplu coborî treptele joase către camera de zi cu o energie care nu-i trăda vîrsta. Cu părul încărunţit, fîlfîind, cu trăsături ascuţite şi ochi strălucitori ce aminteau de mii de asemenea intrări pe scenă, el copleşi micul grup din faţa lui, aşa cum făcuse cu nenumărate săli pline în trecut. Privirea i se opri asupra lui Aaron Pinkus; se apropie de avocat şi înclină scurt capul.

– M-ai chemat, sire, şi m-am supus poruncii. Servitorul tău şi cel mai viteaz cavaler rătăcitor, milord.

– Ia te uită, *Henry,* zise Aaron, ridicîndu-se din fotoliu şi

strîngînd mîna actorului. A fost minunat! Mi-a amintit de ziua cînd ai susţinut un show de unul singur, cînd s-a întrunit Hadassah* la Shirley – cred că era un fragment din *Prinţul student*.

– Nu-mi amintesc măruntele – iartă-mă –, ocazionalele mele interpretări, băiete... Totuşi, cred că trebuie să se fi întîmplat cu vreo şase ani şi jumătate în urmă – pe doisprezece martie, dacă nu greşesc, la ora două după-amiază. Îmi amintesc vag, am impresia că nu eram în voce în acea zi.

– Ba ai fost, ai fost grozav... Uite, să ţi-i prezint pe prietenii mei...

– Do-ul meu diez nu era plin, continuă actorul, iar pianistul îngrozitor... Ce spuneai, Aaron?

– Prietenii mei, aş vrea să ţi-i prezint.

– Şi eu vreau să-i cunosc, mai ales pe această adorabilă creatură.

Sir Henry luă mîna stîngă a lui Jennifer şi o duse la buze, privind-o în ochi în timp ce i-o săruta delicat.

– Mă faci nemuritor cu mîngîierea ta, dulce Elena... Te-ai gîndit vreodată la o carieră în teatru?

– Nu, dar am fost cîtva timp manechin, răspunse Aripăroşie, nu doar cucerită, dar şi amuzată.

– Un pas, dragă copilă, doar un pas, dar în direcţia bună. Poate că o să luăm prînzul împreună într-o zi. Eu dau lecţii particulare, iar plata, în anumite cazuri, poate să fie, să zicem, eliminată.

– Ea e avocat, pentru numele Domnului! zise Sam, neînţelegînd prea bine de ce era aşa de pornit.

– Asta-i o pierdere teribilă, spuse actorul, slăbind strîngerea de mînă. Cum spune bardul în *Henric al VI-lea*, actul doi „Primul lucru ce trebuie făcut e să-i omorîm pe avocaţi"... Nu pe tine, sigur, Aaron, fiindcă tu ai suflet de artist .

---

*Organizaţie de caritate a femeilor evreice din Statele Unite.

– Da, bine, hai să te prezint, Henry. Actriţa – *avocata* – domnişoara Aripăroşie.

– *Enchanté, mademoiselle*...

– Pînă să-i maltratezi mîna iarăşi, eu sînt Sam Devereaux, tot avocat.

– Ştia Shakespeare ce ştia...

– Iar acest domn în costum de indian e generalul MacKenzie Hawkins.

– A, dumneata *eşti!* exclamă interpretul înhăţînd mîna Şoimului şi strîngînd-o cu putere. Am văzut filmul ăla despre dumneata – cum de ai *permis* aşa ceva? N-ai avut nici un control asupra distribuţiei, a scenariului? *Doamne,* omule, dobitocul ăla care te juca pe dumneata trebuie să fi avut ruj pe buze!

– Cred că avea, zise generalul, fără să se lase impresionat.

– Vi-l prezint pe Henry Irving Sutton, ca în England's Sutton Place – căminul lui strămoşesc – numit frecvent în presă sir Henry Irving S., după numele marelui actor victorian cu care e comparat adesea. Un remarcabil artist de teatru, zise Aaron.

– Cine spune *asta?* întrebă Sam arţăgos.

– Minţile înguste îi fac pe marii sceptici, răspunse Henry Irving Sutton, privindu-l uimit pe Devereaux.

– Cine-a zis asta, Felix Motanul?

– Nu, un dramaturg francez, numit Anouilh. Mă îndoiesc că ai auzit de el.

– A, *da?* Ce zici de „N-a mai rămas nimic decît să ţipi!"... Ei? Ce zici de asta?

– *Antigona,* dar traducerea nu e bună.

Sutton se întoarse către Hawkins.

– Generale, fă-mi un serviciu – ţi-l cer în calitate de fost locotenent în trupele din Africa, unde te-am auzit vorbind de multe ori, blestemîndu-l adesea pe Montgomery.

– *Dumneata* ai fost acolo?

– Contrainformaţii, ataşat la OSS-Tobruk.

– Voi, băieţi, eraţi *cei mai buni!* I-aţi tras pe sfoară pe

nemţălăii ăia în Sahara. Habar n-aveau unde sînt tancurile noastre!

– Majoritatea erau actori care ştiau puţină germană. Era uşor să facem pe soldaţii murind de sete şi să bolborosim informaţii false în timp ce intram în comă. De fapt o chestie foarte simplă.

– Purtaţi uniformele duşmanului. Puteaţi să fiţi *împuşcaţi!*

– Poate, dar unde mai aveai şansa să joci în asemenea roluri?

– Păi, să fiu al naibii! Spune ce vrei, soldat, o s-o *fac*.

– Iar a încurcat-o, mormăi Devereaux. Aşa îmi face tot timpul.

– Aş vrea să vorbeşti, generale; aş prefera să reciţi ceva ce cunoaştem amîndoi, să zicem nişte versuri proaste sau un poem, ori poate cuvintele unui cîntec. Şi vorbeşte normal sau strigă, cum ţi se pare firesc.

– Ia să vedem, zise Şoimul, gîndindu-se. Mie mi-au plăcut întotdeauna vechile marşuri militare. Îl ştii pe ăla: „Peste dealuri şi vîlcele, o să tragem *tunuri greeleee...* "

– Nu *cînta,* generale, recită doar versurile, ordonă actorul, începînd deodată să imite expresia feţei lui MacKenzie şi glasul lui, în timp ce bătrîna cătană rostea cuvintele de la „Trec chesoanele".

Apoi, deodată, asemeni vocilor la unison ale unui rondo, una stingîndu-se, cealaltă stăruind. Henry Irving Sutton fu singurul care vorbea, tonul şi cadenţele vocale, gesturile trupului şi grimasele feţei semănînd uimitor de mult cu cele ale Şoimului.

– *La naiba!* exclamă generalul, uluit.

– *Remarcabil,* Henry!

– Nu e rău, ca să zicem aşa.

– Eşti un actor *formidabil,* domnule Sutton!

– O, nu, copilă a Elizeului, protestă cu modestie sir Henry Irving S. Asta nu e actorie, e doar mimică, pe care orice comic de mîna a doua o poate face. Te-au înşelat gesturile şi expresiile, ca şi intonaţia vocii... Eu explic toate astea amănunţit în lecţiile mele. Luăm prînzul ăla?

– De ce dracu' n-ai jucat *dumneata* rolul meu în filmul ăla blestemat?

– Din cauza unui impresar îngrozitor, *mon général*, n-ai idee ce-nseamnă asta... Imaginează-ți un remarcabil ofițer superior, căruia nu-i este permis să-și arate vitejia în luptă fiindcă așa-zisul lui șef se teme că unitatea lui se va duce de rîpă... în cazul meu a fost vorba despre un salariu sigur pe care-l primeam pentru un serial.

– Trebuia să-l *împușc* pe ticălosul ăla!

– Am încercat eu. Din fericire, nu l-am nimerit...

– Luăm prînzul, domnișoară Aripăroșie?

– Cred că trebuie să ne întoarcem la problema noastră, zise hotărît Pinkus, invitîndu-i pe toți cu un gest să se așeze în fotolii și pe canapea.

Sam se grăbi să se așeze între Jennifer și Sutton.

– Sigur, Aaron, fu de acord actorul, uitîndu-se urît la intrus. Voiam doar să domolesc o minte îngustă care pare să vină din Antilele Mici, dacă înțelegi această metaforă mixtă.

– E o părere bizară, Kermit Broscoiule, spuse Devereaux.

– *Sam!*

– Bine, Jenny, am reacționat excesiv. Nu fac asta niciodată în instață.

– *Probleme?*

Pinkus îi făcu semn lui Cyrus, care stătea dinadins cît de departe putea de Henry Irving S.; aducerea actorului de la Boston îi pusese la grea încercare răbdarea, dacă nu și sănătatea mintală.

– Vrea și colegul dumitale să se apropie? întrebă Aaron.

– O să-i spun tot ce trebuie să știe, zise calm Cyrus, așezîndu-se. Și aș vrea s-o fac cît mai simplu cu putință. Sincer vorbind, asocierea lui Roman Z. cu noul dumitale recrut nu pare fericită. O să am eu grijă de asta.

– Ai o plăcută voce profundă, tinere, îl întrerupse sir Henry, evident iritat de faptul că nu pricepea conversația dintre Cyrus și vîrstnicul avocat. Ai cîntat vreodată „Rîul bătrînului"?

– Lasă-mă-n pace, omule, spuse mercenarul.

– Nu, vorbesc serios. E o reluare a *Teatrului plutitor*...

– Henry, prietene, putem vorbi despre asta mai tîrziu, interveni Aaron, ridicînd mîinile în chip de avertisment. Nu mai avem timp.

– Sigur, băiete, cortina trebuie să se ridice.

– Cît de curînd, fu de acord Cyrus. Chiar diseară, *e preferabil* diseară, dacă putem.

– Cum crezi că ar trebui să procedăm? întrebă Jennifer.

– Pot lua legătura cu acest aşa-zis Comitet Nobel la hotel, în calitate de aghiotant civil al generalului, răspunse mercenarul. Eu am haine decente în valiză, dar va trebui să găsim ceva de îmbrăcat pentru Roman.

– Comandantul meu are un dulap plin cu haine şi poartă cam aceleaşi măsuri ca şi colegul dumitale – ridică greutăţi, chiar şi la vîrsta lui. Dacă va fi nevoie, doamna Lafferty e o excelentă croitoreasă...

– Atunci s-a aranjat, îl întrerupse grăbit Cyrus. Trebuie doar să încercăm să aflăm cine sînt măscăricii ăia din Air Force Two şi cum să-i manevrăm.

– Am făcut-o deja, zise MacKenzie Hawkins, aprinzîndu-şi din nou trabucul mutilat.

– *Ce?*

– *Cum?*

– *Cînd?*

Tumultul de voci uluite îl asaltă pe Şoim, care se mulţumi să ridice sprîncenele stufoase şi să lanseze un cerc de fum.

– *Te rog,* generale! îl presa Cyrus. E important. Ce ai *făcut?*

– Voi, avocaţii şi chimiştii ăştia vă credeţi tare deştepţi, dar aveţi memorii al naibii de scurte.

– Mac, pentru numele Domnului...

– Mai ales tu, Sam. Tu eşti cel care a înţeles; sigur, eu ţi-o luasem înainte, dar eram mîndru de analiza ta.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Despre Micul Iosif, băiete! El e tot acolo...

– Cine?... *Unde?*

– La hotelul ăla, Four Seasons. Am vorbit cu el acum o jumătate de oră şi e călare pe situaţie.

– Călare pe ce? Nu poţi avea încredere în ticălosul ăla mic, Mac, chiar tu ai spus-o!

– Acum pot, zise apăsat Şoimul. Abuzează în chip flagrant de diurnele lui – semn sigur al unui subordonat independent; şi încearcă mereu să mă provoace, ceea ce înseamnă că poţi avea ceva încredere.

– Îmi scapă logica asta, zise Pinkus.

– E nebun, spuse încet Jennifer, privindu-l neîncrezătoare pe general.

– Nu sînt sigur de asta, zise Cyrus. Un agent ostil îţi spune în ce situaţie te afli. Nu e posibil să te laşi ucis de el pentru atîta lucru.

– Şi tu eşti nebun, remarcă Devereaux.

– Nu tocmai.

Mercenarul dădu din cap.

– Există o maximă din vremea războaielor cazace: „Sărută cizma înainte de-a o tăia cu sabia".

– Îmi place, îmi *place,* strigă actorul. O cortină perfectă pentru actul al doilea.

– Poate că şi eu sînt nebună, adăugă fiica Wopotamilor, dar cred că te înţeleg.

– Sper, zise sarcastic Sam. Ca s-o lămurim, avocat, nu trebuie aruncată bănuiala asupra cuiva înainte de a comite o crimă.

– Isteţule, mormăi Aripăroşie. Îţi înţeleg ideea, Cyrus, deci ce-i de făcut?

– Întrebarea e: ce *a făcut* generalul?

– E acceptabilă, spuse Şoimul. Şi, dat fiind trecutul dumitale, cred că vei fi de acord... L-am instruit pe Micul Iosif, care, deşi mai vîrstnic, e un cercetaş înnăscut, să supravegheze situaţia de pe cîmpul de luptă. El o să le verifice bivuacurile, trupele de sprijin din preajmă şi puterea de foc, dacă există,

căile voastre de retragere, la nevoie, şi cel mai bun camuflaj ce trebuie folosit pentru a ajunge la ţinta zero.

– Zero *ce?* exclamă sir Henry.

– Nu, *nu,* Henry, sînt sigur că generalul exagerează, îl întrerupse Pinkus, uitîndu-se la MacKenzie, apoi mutîndu-şi privirea spre Cyrus. Ai garantat că n-o să fie violenţă şi n-or să lipsească modalităţile de asigurare!

– Aşa va fi, domnule Pinkus. Generalul n-a făcut decît să folosească nişte termeni militari pentru a vorbi despre camerele de hotel ale acestui aşa-zis comitet şi despre îmbrăcămintea adecvată...

– M-ai înţeles greşit, Aaron băiete!

Actorul se ridică în picioare, cu profilul spre dreapta, strîngînd din fălci, cu ochii strălucind.

– Salut misiunea asta, cu un scop glorios – oricare ar fi el. Îţi aminteşti, generale, cînd am făcut joncţiunea cu englezii şi ne-am croit drum spre El Alamein?!

– Sigur că da, *maior* Sutton!... Tocmai te-am avansat cu vreo două grade pe cîmpul de luptă – prerogativa comandantului, desigur.

– Accept gradul, domnule.

Sir Henry se întoarse şi salută, iar Şoimul se ridică din fotoliu şi îi răspunse la salut.

– Să-i provocăm pe ticăloşi! Să trecem iar prin breşă şi să astupăm zidurile cu vlăguita noastră Asociaţie a actorilor de cinema, dar şi cu AFTRA, desigur. Nu ne temem de *nimeni* – ne fierbe sîngele în vine, nu-i aşa, generale?

– Voi, băieţi, chiar că *aţi fost* cei mai buni în Sahara. Adevăraţi viteji.

– Vitejie, pe naiba, era o sinteză a tehnicii clasice cu cele mai bune sugestii ale lui Stanislavski, nu aiureala aia de metodă a profesorilor de mîna a şaptea care te învaţă că-i mai bine să-ţi scobeşti nasul decît să ţi-l sufli.

– Oricum ar fi fost, maior, ai supravieţuit. Îţi aminteşti cum, dincolo de Benghazi, cînd brigada...

– Sînt *nebuni!* îi şopti Sam lui Jennifer. Vîslesc pe furtună într-o barcă ce ia apă.

– Abţine-te, Sam! Sînt amîndoi... mă rog, nişte adevărate personalităţi, iar asta e reconfortant.

– Ce vrei să spui?

– Păi, într-o lume plină de tăntălăi fandosiţi, e plăcut să ştii că mai există bărbaţi care pot vîna tigrul ucigaş.

– Asta-i o tîmpenie antediluviană de student imberb!

– Da, ştiu, spuse Aripăroşic, zîmbind. Dar nu-i plăcut să constaţi că încă mai dăinuie?

– Şi mai zici că eşti o femeie emancipată...

– Deşi sînt, nu cred că am spus-o vreodată – asta-i o chestie antediluviană. Aceşti bătrîni nu există, ei retrăiesc pur şi simplu lumea pe care au cunoscut-o. Eu recunosc această lume şi tot ce-au făcut ei pentru a o ameliora. Cine n-ar face la fel?

– Eşti plină de bunătate samariteană, Rebecca!

– De ce nu? Lăsînd la o parte activitatea de la tribunal, am rezolvat orice problemă s-a ridicat. De fapt, am cîştigat al naibii de mult, ceea ce înseamnă că sînt recunoscută.

– Cu nişte „oglinzi şi fum", cum i-a zis generalul nostru. „Toate eforturile" este alt eufemism pentru „În regulă, o să încerc, dar dacă nu rezolv nimic, mă retrag. Repede".

– Ai menţionat asta şi o să afli cît de emancipată sînt, avocat, zise Jennifer, din nou zîmbitoare. N-o să mai ai cu ce să-ţi uzi pantalonii... Să terminăm cu poveştile de război, de acord?

– *Mac!* strigă Devereaux, făcîndu-i pe cei doi veterani ai campaniei din Africa de Nord să se uite la el ca la un hidos vierme negru ieşind dintr-o farfurie de spaghete cu sos tomat. De unde ştii că acest Mic Iosif o să facă ce i-ai spus? Susţineai că-i *o jigodie.* Dacă îţi spune doar ce-şi închipuie el că vrei să auzi?

– Nu poate face asta, Sam. Vezi tu, am vorbit cu superiorul lui, despre care pot spune că e *de-a dreptul* superior, egalul comandantului Pinkus şi al meu – poate cu ceva mai multă autoritate cînd e necesar.

– Şi ce dacă?

– Şi această persoană foarte importantă este foarte interesată ca noi să ne îndeplinim misiunea, ceea ce nu putem face dacă nu ajungem la Curtea Supremă în optzeci şi şapte de ore, socotind din acest moment.

– Optzeci şi şapte ce? întrebă zăpăcit Aaron.

– A început numărătoarea inversă, comandant Pinkus. Pînă la momentul zero sînt mai puţin de optzeci şi şapte de ore.

– Ăsta e ceva gen „ţinta zero“? insistă vîrstnicul avocat.

– Îţi poţi imagina, maior Sutton, că acest tip a fost la Omaha Beach?

– Poate ca recrut, generale...

– Da, am fost, şi am avut o armă în mînă, nu un cod de legi.

– Ţinta zero, dragă Aaron, e obiectivul imediat, îi explică actorul. Momentul zero e obiectivul final. De exemplu, în marşul spre El Alamein, a trebuit mai întîi să cucerim Tobrukul, care era ţinta zero, iar Alamein momentul zero. De fapt, în cronicile lui Froissart – din care s-a inspirat Shakespeare, ca şi Holinshed – aceşti termeni sînt menţionaţi...

– Bine, *bine!* strigă exasperat Devereaux. Ce dracu' are tot rahatul ăsta de-a face cu o jigodie numită Micul Iosif, de la hotelul Four Seasons? Repet, Mac, ce te face să crezi că va proceda aşa cum i-ai cerut? Te-a mai minţit şi altădată.

– În mod evident, e vorba despre împrejurări diferite, spuse Jennifer, înainte ca Şoimul să poată răspunde. Presupun că omul e îndatorat superiorului său foarte important.

– Ai dreptate, domnişoară Roşcată. E ca şi cum te-ai întreba dacă Iosif mai respiră sau nu.

– Păi, dacă aşa stau lucrurile...

– Aşa stau, Sam, confirmă Hawkins. După cum bine ştii, eu nu fac greşeli în domeniul ăsta. În afară de povestea din Belgrave Square, din Londra, e nevoie să-ţi mai amintesc de clubul din Long Island, sau de ferma de pui din Berlin, sau de

şeicul ăla turbat din Tizi Ouzou, care voia s-o cumpere pe a treia mea nevastă cu două cămile şi un mic palat?

– Şi cu asta *basta,* generale! zise Pinkus. *Îţi* amintesc că nu vom mai pomeni evenimente din trecut. Şi acum, dumneata şi cu Henry luaţi loc, ca să continuăm discutarea problemei noastre.

– Desigur, comandant Pinkus.

Cei doi veterani de la El Alamein se aşezară, iar Şoimul continuă:

– Nu putem face mare lucru pînă cînd Micul Iosif nu-şi prezintă raportul.

– Şi cum va proceda? întrebă Devereaux. Va trimite un mesaj cifrat printr-un porumbel călător care să zboare de la fereastra hotelului direct la domeniul şeicului din Tizi Ouzou?

– Nu, fiule, prin telefon.

În clipa următoare sună telefonul.

– Răspund eu, spuse Şoimul, sculîndu-se şi ducîndu-se repede spre biroul alb de lîngă perete. Tabăra Militară Cortul Aburit, continuă el, cu receptorul la ureche.

– Hei, *zurbagiule,* se auzi vocea excitată a Micului Joey Strigoiul. N-o să-ţi vină *să crezi* în ce blestemată de procărie ai intrat! Jur pe mormîntul mătuşii Angelina, nici un maimuţoi de cizmar, inclusiv unchiul Guido, n-ar putea curăţa!

– Calmează-te, Iosif, şi vorbeşte clar. Dă-mi rezultatul cercetării elementelor tehnice şi a factorilor din teren.

– Ce dracu' de limbă-i asta?

– Sînt surprins că nu-ţi aminteşti din campania italiană...

– Eram ceva mai puţin decît un gunoi. Ce dracu' spui acolo?

– Vreau datele tehnice pe care le-ai observat la hotel...

– Nu-i de mirare că voi,*zurbagiii,* îi faceţi pe contribuabili să-şi stoarcă creierii! Nimeni nu vă poate înţelege – pur şi simplu ne speriaţi de moarte!

– Ce-ai *aflat,* Iosif?

– În primul rînd, dacă păcălicii ăia sînt suedezi, eu n-am cunoscut niciodată vreun nătărău de norvegian, ceea ce nu prea-i adevărat, fiindcă blonda aia ameţită cu care mă-ntîlneam acu' vreo două sute de ani i-a făcut să înţeleagă că macaronarii nu-s aşa grozavi...

– *Iosif,* e o poveste lungă? Ce-ai *aflat?*

– Bine, bine... Au luat trei apartamente, fiecare cu două dormitoare. După ce-am împărţit nişte bacşişuri la cameriste şi chelneri, am aflat că vorbesc americăneşte, mă-nţelegi, englezeşte. În plus, sînt sonaţi, mă-nţelegi, *nebuni* de-a binelea. Se-nvîrt prin camere privindu-se-n oglindă şi vorbind aiurea de unii singuri.

– Ce ştii despre trupele de sprijin şi puterea de foc?

– N-am *nimica!* Am cercetat toate scările, chiar şi camerele alăturate cu un tartor de pe-aici pe nume Raul, care mi-a luat două sute de verzişori ca să verifice registrul – nimeni şi nicăieri nu are vreo legătură cu ei, nici din întîmplare. Singura posibilitate ar fi un sonat tîmpit, pe nume Brickford Aldershotty, care s-a întîmplat să doarmă o noapte aici.

– Căi de retragere?

– Uşile de ieşire spre scări, ce să-ţi mai zic?

– Deci spui că plaja e curată...

– Ce plajă?

– Ţinta zero, hotelul, Iosif!

– Pe oricine trimiţi poate veni aici ca într-o biserică din Palermo în duminica Paştelui.

– Altceva?

– Da, uite numerele de camere.

Strigoiul i le dădu, apoi adăugă:

– Încă ceva, pe oricine trimiţi, trebuie să aibă muşchi, înţelegi ce vreau să zic?

– Explică-mi, Iosif.

– Păi, după cum mi-a zis o cameristă cu ochi ageri, una

Beulah, păcălicii ăia sparg sticle cu apă îngheţată şi fac flotări peste cioburi, uneori pînă la două sute. Adică sînt chiar *sonaţi!*

22

„Şuncă“ D'Ambrosia trecu prin uşile batante din sticlă ale clădirii Companiei Axel-Burlap de pe Wall Street, Manhattan, luă ascensorul pînă la etajul nouăzeci şi opt, îşi tîrî picioarele printr-o altă uşă de sticlă şi arătă cartea sa de vizită unei impunătoare secretare britanice.

Salvatore D'Ambrosia, Consulting. Cartea de vizită fusese tipărită de vărul său, la o tipografie din Rikers Island.

– Aş vrea să mă întîlnesc cu un anume Ivan Salamandră, zise Salvatore.

– Vă aşteaptă, domnule?

– Nu contează, tu anunţă-l, dulceaţă.

– Îmi pare rău, domnule D'Ambrosia, dar nimeni nu vorbeşte cu preşedintele lui Axel-Burlap fără programare.

– Ia încearcă-mă, scumpete, sau poate vrei să-ţi sparg biroul.

– *Ce?*

– Anunţă-l, *capisce?*

Domnul D'Ambrosia fu imediat admis în sanctuarul lambrisat cu lemn de nuc, al unui Ivan Salamandră, preşedintele celei de-a treia, ca mărime, case de brokeraj de pe Wall Street.

– Ce... *ceee?* ţipă sfrijitul ochelarist Salamandră, ştergîndu-şi transpiraţia ce i se prelingea neîncetat de pe frunte. Trebuie să sperii de moarte o secretară tîmpită, căreia i- am plătit pînă şi biletul de avion, o blană de nurcă şi un salariu pe care nevastă-mea n-aş vrea să-l *afle?*

– Trebuie să vorbim, domnule Salamandră şi, ce-i mai important, trebuie să mă asculţi. În plus, secretara dumitale nu s-a speriat prea tare.

– Sigur, *sigur,* eu i-am spus să fie ca gheaţa! ţipă Ivan cel

Groaznic, cum era cunoscut pe Wall Street, crezi că-s *tîmpit?...* Nu-s tîmpit, domnule, şi aş prefera ca orice ai să-mi comunici să fie spus într-o bombă împuţită de macaronari.

– Asociaţii mei şi cu mine nu ne prea dăm în vînt după salonul vostru puturos, nici după miasmele de peşte. Delicatesele voastre împut tot cartierul.

– Dacă tot am stabilit deosebirile culinare dintre noi, de ce trebuie să-mi pierd preţiosul meu timp cu un bătăuş de stradă? 'Ai, *'ai?*

– Fiindcă ce am să-ţi zic vine direct de la barosan, iar dacă ai vreo chestie de înregistrat pe-aici, o să-ţi sucească gîtul. *Capisce?*

– Pe cuvîntul meu, pe *cuvîntul* meu, n-am aşa ceva! Crezi că-s *nebun?...* Ce zice barosanul?

– Cumpără acţiuni din industria de apărare mai ales din aviaţie şi ce-i legat de... stai puţin, tre' să citesc ce scrie.

D'Ambrosia vîrî mîna în buzunar şi scoase o bucată de hîrtie.

– Da, asta e. Industria aeronautică şi tot ce-i legat de componentele ei – ăsta e, componente, cuvîntul ăsta nu mi-l aminteam.

– Asta-i o nebunie! Dacă industria de apărare se duce de rîpă, bugetul e tăiat de peste tot!

– Asta-i urmarea şi repet, dacă încerci să înregistrezi convorbirea, te agăţ într-un cîrlig de măcelărie.

– Nici pomeneală, eşti *ţicnit?*

– Situaţia s-a schimbat al naibii de mult.

Şuncă se uită din nou la instrucţiuni, citind şi mişcîndu-şi buzele în tăcere.

– Da, asta e... Evenimente alarmante au avut loc, continuă D'Ambrosia, cu o voce la fel de insipidă ca şi privirea, recitînd textul învăţat aproape pe de rost, despre care ţara nu poate afla prea multe, fiindcă spaima ce ar curma...

– Poate vrei să zici *ar urma?*

– De acord. Cum o fi.

– Zi-i mai departe.

– Au existat multe bruiaje în transmisiile sub... substratosferice ale sateliților militari, ceea ce duce la concluzia că industria aeronautică a... rasolit treaba.

– Avioane U-2 de mare altitudine? Ce, rusnacii s-au întors la vorbele microase?

– Echipamentul inamic n-a fost identificat cu precizie, răspunse Șuncă, despăturind hîrtia și citind cît putea de bine „...totuși, deoarece incidentele au crescut în număr și agresivitate, iar... Kremlinul... a confirmat în secret astfel de evenimente..."

Aici, Salvatore D'Ambrosia, zis Șuncă, împături hîrtia și continuă cu vorbele lui:

– Tot blestematul de Pămînt, mai ales S.U.A., se află în alertă maximă secretă. Tîmpenia aia poate fi lansată de chinezoi, arabi sau evrei...

– Asta-i o *bulibășeală!*

– *Sau...*

Salvatore D'Ambrosia coborî vocea și se înclină, făcînd semnul crucii aproape corect pe pieptul său larg.

– ... poate fi ceva despre care nu știm nimic... venit de *sus.*

Șuncă își înălță ochii spre tavan cu o privire rugătoare, aproape cerșind îndurare.

– *Ceeee?* țipă Salamandră. Asta-i cea mai mare aiureală zisă vreodată de un macaronar! E plină de... *formidabil,* stai puțin... e sigur, absolut *genial.* Nici un speculant la bursă nu s-ar prinde!... Avem un dușman cu totul nou, pentru care trebuie să înarmăm toată blestemata de planetă. *OZN*-urile!

– Acum ai înțeles unde bate barosanul?

– Dacă am înțeles? Îmi place la *nebunie!...* Hei, ia stai puțin. *Care* barosan? El e în burta peștilor!

Acesta era momentul pentru care fusese pregătit Șuncă, pe care îl repetase pînă cînd creierul lui murat de Chianti reușise să-l manevreze. El vîrî mîna în alt buzunar și scoase un plic mic, cu chenar negru, de mărimea și aspectul unei invitații la

înmormîntare. I-l întinse fascinatului Salamandră, spunîndu-i nouă cuvinte simple, atît de adînc întipărite prin repetare în mintea lui Salvatore, încît nu le-ar fi uitat nici pe patul de moarte.

– Dacă sufli o vorbă despre asta... rămîi fără suflare.

Mutîndu-şi cu grijă privirea de la faţa lui Şuncă la plicul cu aspect de rău-augur, Ivan cel Groaznic luă cuţitul de alamă lucitoare pentru tăiat hîrtie, îl introduse sub clapeta plicului, tăie şi extrase mesajul. Privirea brokerului coborî imediat în josul paginii, la iniţialele mîzgălite pe care le cunoştea prea bine. Căscă gura, se luă cu mînile de cap şi îşi aţinti ochii măriţi de uimire asupra lui Salvatore D'Ambrosia.

– Asta întrece orice *închipuire!* şopti el.

– Fii atent, zise Şuncă, nu mai tare decît Salamandră, îndreptîndu-şi încet arătătorul spre gît. Nu uita, rămîi fără suflare. Citeşte.

Speriat peste măsură, cu mîinile tremurînde, Ivan începu să citească din capul paginii: *„Urmează instrucţiunile transmise verbal prin curier. Nici măcar nu te gîndi să nu te supui în toate privinţele. Ne aflăm în miezul unei operaţiuni ultrasecrete, strict confidenţiale, camuflate, de culegere de date. Totul îţi va fi explicat într-un interval de timp rezonabil. Acum, în faţa curierului, arde acest mesaj şi plicul, în caz contrar, el va fi nevoit să te ardă pe tine. Voi reveni. V.M."*

– Ai un chibrit? întrebă calm înmărmuritul Salamandră. Am renunţat la fumat pentru sănătate. Ar trebui să fiu tîmpit să mă las ars fiindcă nu fumez.

– Sigur, zise Şuncă, aruncînd o cutie de chibrituri pe birou. După ce arzi hîrtia, mai ai de făcut un lucru înainte să plec.

– Spune ce. Cînd primesc mesaje de dincolo de mormînt, nu mă eschivez.

– Pune mîna pe telefon şi dă un ordin de cumpărare pentru cincizeci de mii de acţiuni. Conglomeratul tetratoxic.

– *Ceeee?* ţipă Ivan cel Groaznic, cu fruntea scăldată în şiroaie de sudoare.

Apoi privi terorizat cum mîna dreaptă a lui D'Ambrosia căuta ceva sub haină.

– Bine, *cu siguranţă,* bineînţeles! Bun, de ce *nu?*

Adică, hai, să fie şaptezeci şi cinci de mii, de ce nu?

Încă cinci astfel de vizite de curtoazie fură făcute de Şuncă Mesagerul, toate cu rezultate similare – un schimb de ţipete – urmate de o dezlănţuire nemaivăzută de *cumpără, cumpără, cumpără,* pînă cînd indicele Dow Jones crescu la trei mii şi continua să urce. Ca o consecinţă naturală, în birourile patronilor din toată ţara, morcovii conduceau asinii (n-ar fi caii prea deştepţi, dar sînt mai isteţi decît catîrii). O diversificare nesăbuită a producţiei şi o supraaprovizionare fără limite erau la ordinea zilei, iar ordinele de cumpărare atingeau nivelul miliardelor. Se consuma ceva *cu adevărat măreţ,* iar pronosticurile celor avizaţi şi confreria magnaţilor erau pe punctul de a fi depăşite de acest fantastic balans al echilibrului economic.

„Cumpără firmele alea de calculatoare, dă-l naibii de preţ!"

„Obţine controlul asupra tuturor părţilor subcontractante din Georgia şi nu mă plictisi cu cifre!"

„Tratăm de pe poziţii de forţă, idiotule! Vreau un procent majoritar la McDonnell Douglas, Boeing şi Rolls-Royce. Nu te opri din licitat pînă nu-l obţii!"

„Cumpără California!"

Pornind de la o ficţiune bombastică, învăluită într-un mister care l-ar fi impresionat pe Micul Joey, ca să nu mai vorbim de Houdini şi Rasputin, debite de miliarde de dolari fură înregistrate de duşmanii lui Vincent Francis Assisi Mangecavallo, care stătea sub o umbrelă la Miami Beach, Florida, cu un trabuc Monte Cristo în gură, un telefon celular lîngă el, un aparat de radio portabil şi un cocteil, arborînd un rînjet larg.

– Duceţi-vă pe marele val, ticăloşi spilcuiţi, îşi zise el, întinzîndu-se după pahar şi aranjîndu-şi moţul roşu cu mîna rămasă liberă. Aşteptaţi voi să sece oceanul, cum l-a secat Moise,

odihnească-se în pace. O să fiți înghițiți de nisip, *tîlharilor!* Dacă ați încheiat un contract să mă lichidați, trebuia să fi citit condițiile în care puteți face asta. La curățat closete în *Cairo,* acolo o să *ajungeți* cu toții!

Sir Henry Irving Sutton stătea țeapăn, înfuriat, pe scaunul din bucătărie, în timp ce Erin Lafferty îi tăia cu foarfecele coama de păr cărunt.

– *Aranjează-l,* femeie, că de nu, o să-ți petreci tot restul mizerabilei tale vieți la spălat vase!

– Nu mă sperii tu pe mine, bășinos bătrîn, zise Erin. Te-am văzut în programu' ăla dă la prînz *„Mereu cu veșnicia noastră".* Cît să fie de-atunci? Zece ani?... Așa că știu totu' despre *tine,* băiete.

– Poftim?

– Țipai mereu și mieunai la puștanii ăia pînă-i înnebuneai. P-ormă te duceai în closetu' ăla mare și-ți ziceai că au viață prea ușoară și-ar trebui mai întîi să-nvețe să respire ca să facă față ghinioanelor pă care le-aveau și, pă Iisus, Maria și Iosif dacă vorbele tale nu erau literă de evanghelie! Așa *viață* amară le făceai! Adică, dă fapt urlai că-ți părea rău să le zici toate chestiile alea și că n-ai fi vrut s-o faci... Noo, în sinea ta ești om bun, Moș Vreme!

– Jucam doar un rol, doamnă Lafferty.

– Zi-i cum vrei, domnu' Sutton, da' pentru mine și toate fetele din Vechiu' Sud erai singuru' motiv pentru care ne uitam la programu' ăla tîmpit. Erau toate *îndrăgostite* de tine, băiete.

– *Știam* eu că nemernicul ăla nu mi-a făcut un contract decent! mormăi în barbă actorul.

– Ce-ai zis, domnule?

– Nimic, dragă doamnă, nimic. Taie mai departe, taie! E clar că ești o femeie cu mult bun-gust.

Ușa bucătăriei se deschise brusc și apăru silueta masivă a lui Cyrus.

– Să-i dăm *drumul,* generale!

– Foarte bine, tinere! Unde-i uniforma mea? Am arătat întotdeauna splendind în ţinută militară.

– Fără uniformă, fără ţinută, asta iese din discuţie.

– Pentru numele Domnului, *de ce?*

– Mai întîi, fiindcă generalul nu mai este general, la cererea Pentagonului şi a majorităţii instituţiilor importante de la Washington, inclusiv a Casei Albe. Pe urmă, ai atrage atenţia asupra noastră, ceea ce nu e indicat.

– E greu să intri întru-un rol fără un costum adecvat. De fapt, ca general, te depăşesc în grad, colonele.

– Dacă ai de gînd să *joci* jocul ăsta, domnule Actor, dumneata interpretezi doar rolul unui general; de fapt, ai fost avansat la gradul de *maior,* iar eu am primit gradul de *colonel.* O să pierzi, sir Henry.

– Blestemaţii de civili impertinenţi...

– Unde dracu' te crezi, tot în al doilea război mondial?

– Nu, eu sînt artist! Voi ceilalţi sînteţi civili... şi chimişti.

– Mamă, dumneata şi Hawkins aveţi în comun mai mult decît El Alamein! De fapt, cei mai mulţi generali pe care i-am cunoscut erau şi actori... Haide, să mergem. Ne aşteaptă la douăzeci şi două o sută.

– Douăzeci şi două o sută ce?

– *Ore,* maior, sau general, dacă vrei. E expresia militară pentru ora zece seara.

– Niciodată nu m-am descurcat cu cifrele astea blestemate...

Cele trei apartamente ale „Comitetului Nobel“ erau alăturate, cel din mijloc fiind destinat întîlnirii dintre maiestuosul general MacKenzie Hawkins, Oşteanul Secolului, şi distinşii vizitatori de la Stockholm. Aşa cum se negociase cu aghiotantul generalului, un anume colonel în rezervă Cyrus Marshall, din armata S.U.A., întrunirea urma să fie privată, fără relatări în presă ori autorizarea publicării ştirii. Aşa cum explicase colonelul, deşi faimosul războinic era extrem de onorat de acel premiu,

trăia acum retras pentru a-şi scrie memoriile, şi dorea să cunoască durata călătoriei şi implicarea presei înainte de a accepta. Purtătorul de cuvînt al Comitetului, Lars Olafer, reacţionase la ideea unei întîlniri secrete cu atîta entuziasm încît colonelul Cyrus adăugă şi nişte sprayuri paralizante la arsenalul deja complet cu care se înzestraseră el şi Roman Z. O capcană urma să fie inversată, în cea mai bună tradiţie a denunţătorilor din umbră, iar Cyrus ştia exact cum să procedeze. Să prindă înăuntru rozătoarele, să le imobilizeze, să le readucă în simţiri cu mîinile şi picioarele legate, apoi să le supună unui interogatoriu, descris de obicei ca macabru din punct de vedere psihic, dar fără agresiune fizică.

– Aş fi mult mai impresionant în uniformă! zise Sutton înfuriat, mergînd pe holul hotelului într-un costum reiat luat din apartamentul său de la Boston. Hainele astea afurisite erau bune pentru piesa lui Shaw, *Milionara, nu* pentru misiunea noastră.

– Hei, arăţi grozav, spuse Roman Z., ciupindu-l pe Sutton de obraz, spre uimirea actorului. Îţi trebuia poate o floare la butonieră, te făcea mai deosebit.

– Încetează, Roman, zise calm Cyrus. Arată bine... Eşti pregătit, *generale?*

– Vorbeşti cu un profesionist, dragă băiete. Adrenalina începe să circule. Începe *magia!...* bate la uşă, du-te înaintea mea, cum se cuvine, iar eu îmi voi face intrarea.

– Nu uita, bătrîne, îl avertiză mercenarul oprindu-se în faţa uşii. Eşti un actor al naibii de bun, admit asta, dar, te rog, să nu te laşi furat de rol şi să-i sperii de moarte. Vreau să aflăm tot ce se poate înainte să ne dăm la ei.

– Acum eşti şi regizor, colonele?... Aş putea să înlătur ignoranţa asta, explicîndu-ţi că în teatru există trei T: talent, trudă, tenacitate, iar în a doua categorie intră toate sfaturile lui Hamlet către actori. Îmi amintesc că odată, la Poughkeepsie...

– Explică-mi altă dată, domnule Sutton. Acum hai să înceapă magia, bine?

Cyrus bătu la uşa apartamentului, îndreptîndu-se de spate

şi luînd o atitudine bățoasă de militar. Uşa fu deschisă de un bărbat cu părul alb şi barbă grizonată, cu un lornion aşezat pe nas.

– Sînt colonelul Marshall, domnule, zise Cyrus, prezentîndu-se aghiotantul-şef al generalului MacKenzie Hawkins.

– *Välkommen,* colonele, spuse falsul delegat din Suedia; vorbea cu un accent scandinav atît de puternic încît îl făcu pe umblatul Cyrus să se înfioare. *Sintam extrem de inchintați să intilnim mare gheneral.*

· Înclinîndu-se slugarnic, delegatul se dădu înapoi pentru a-i face loc celebrului Oştean al Secolului, care intră maiestuos pe uşă, urmat rapid de agitatul Roman Z.

– Sînt *profund* onorat, domnilor! exclamă actorul, cu un strigăt gutural extrem de asemănător celui al lui MacKenzie Hawkins. Nu numai onorat, dar şi plin de recunoştință față de alegerea mea, un mărunt jucător în marile conflicte ale timpului nostru. Am făcut doar ce-am ştiut mai bine, iar ca bătrîn oştean călit în lupte, pot spune doar că am înălțat un zid cu eroii noştri morți, cu suflete nemuritoare, care au mers hotărît spre victorie!

Deodată, izbucni o larmă de glasuri cu diverse accente, neavînd nici unul legătură cu suedeza.

– Iisuse, el e!

– Pe crucea mea, ai dreptate!

– Nu pot să cred! Credeam că a murit *demult!*

– Pe scenă nu, niciodată! N-a murit niciodată pe scenă – a fost întotdeauna magnific!

– Cel mai bun actor de caractere al timpului nostru! Walter Abal al anilor şaptezeci şi optzeci. *Geniul* în persoană!

– Ce *dracu'* se întîmplă! răcni colonelul Cyrus, vocea lui sonoră, dar necultivată neputîndu-se compara cu cele ale unității clandestine de actori ai lui Ethelred Brokemichael. Poate să-mi *spună* cineva? țipă el, încercînd să se facă auzit în zarva iscată, în timp ce Cei Şase Sinucigaşi îl înconjurară pe „generalul MacKenzie Hawkins“, strîngîndu-i mîna, bătîndu-l pe umăr, iar

un bărbat surescitat sărutîndu-i inelul de la Players Club. *La naiba!* Vrea cineva să explice despre ce *e vorba?*

– Să încerc eu! spuse Dustin, desprinzîndu-se de ceilalți, cu ochii strălucind. Ai fost cu siguranță recrutat mai tîrziu în această operațiune și n-aveai de unde să știi, dar acesta *nu e* măscăriciul ăla de Hawkins, ci unul dintre cei mai importanți artiști de teatru! L-am văzut cu toții cînd eram mai tineri, i-am studiat rolurile, l-am urmat la Joe Allen's – ăsta-i un bar frecventat de actori – și l-am bombardat cu întrebări, încercînd să absorbim tot ce putea să ne împărtășească.

– *Ce* să împărtășească? Despre ce *vorbești?*

– Acest om e Henry Irving *Sutton!* Sutton, *sir* Henry...

– Da, știu, îl întrerupse Cyrus în șoaptă, dezorientat. După numele unui actor englez dispărut de mult, pe nume Irving, fără nici o legătură cu banca sau cu un croitor de pe First Avenue... Stai *puțin!* țipă mercenarul deodată. Cine dracu' sînteți *voi?*

– Fiecare dintre noi să-și spună doar numele, gradul și numărul matricol, răspunse Marlon, auzind întrebarea lui Cyrus și întorcîndu-se fără chef de la adulatul Sutton, care primea laudele confraților săi cu remarcabilă modestie. Spun asta cu tristețe, colonele, fiindcă am avut cîndva un rol mic într-un film cu Sidney Poitier, iar el era și este de asemenea un artist minunat.

– Numele, gradul și... ce *dracu'* tot *spui* acolo?

– Exact ce-am zis, colonele. Numărul, gradul și numărul matricol, conform reglementărilor Convenției de la Geneva. Nimic mai mult.

– Sînteți *soldați?*

– Și încă unii foarte antrenați, răspunse Dustin, privindu-l pe eroul său, care se întreținea acum cu adoratorii vrăjiți, povestindu-le despre succese de demult.

– Acceptăm riscul luptei fără uniforme, dar pentru o întîlnire n-a fost niciodată un factor important.

– Luptă?

– Activități acoperite, operațiuni de la gri la negru – referitor la „negru“ n-are nici o legătură cu rasa, desigur.

– *Ştiu* ce sînt operaţiunile „negre“, dar nu ştiu cine dracu' sînteţi *voi!*

– Tocmai ţi-am spus, sîntem o unitate militară specializată în activităţi clandestine, în misiuni ce implică maximă securitate.

– Şi tîmpenia asta de Comitet Nobel e una dintre acele operaţiuni?

– Între noi doi fie vorba, spuse Dustin cu un aer confidenţial, aplecîndu-se spre Cyrus, ai noroc că sîntem cine sîntem, altfel pensia dumitale s-ar fi putut duce pe apa sîmbetei. Omul ăsta *nu este* generalul Hawkins! Ai fost tras pe sfoară, colonele, dacă înţelegi ce vreau să zic.

– Am fost...? spuse Cyrus privindu-l ţintă, parcă în stare de catalepsie.

– În mod sigur ai fost, domnule, după cum a fost şi domnul Sutton – sir Henry. El nu şi-ar fi mînjit niciodată reputaţia sa magnifică implicîndu-se într-o conspiraţie vizînd paralizarea celei mai importante linii de apărare a ţării. *Niciodată!*

– Cea mai importantă linie de apărare... conspiraţie...?

– Despre asta urma să discutăm la întîlnirea noastră, colonele.

– Asta-i prea de tot! zise Cyrus, ca ieşit din transă. Cine *sînteţi* voi şi de unde veniţi?

– De la Fort Benning, şi sîntem sub comanda generalului de brigadă Etherlred Brokemichael. Numele noastre reale nu sînt relevante, nici necesare în această conjunctură, dar e suficient să menţionez că ni se spune Cei Şase Sinucigaşi.

– *Sinucigaşi! Doamne,* Delta Force absolută! Cea mai eficientă unitate antiteroristă care a existat vreodată!

– Da, am auzit şi noi.

– Dar sînteţi... sînteţi...

– Corect, sîntem actori.

– *Actori?* ţipă Cyrus atît de *fortissimo,* încît Henry Irving Sutton şi mulţimea de adoratori din jurul lui amuţiră, fixîndu-l uluiţi pe mercenar. Sînteţi... sînteţi *cu toţii actori?*

– Şi un minunat grup de confraţi, cum n-am mai întîlnit

de ani de zile, colonele. Își joacă perfect rolurile. Observă atenția pe care au acordat-o hainelor, de o adevărată croială europeană, culorile stinse, așa cum poartă niște distinși academicieni. Uită-te cu atenție la grija deosebită pe care au acordat-o efectului tunsorii – cîteva tente de gri, nu prea multe, pentru a adăuga cîțiva ani la vîrsta lor. Și ținutele lor, colonele, umerii ușor încovoiați și micile concavități din piepturi, pe care le-am remarcat intrînd în cameră; și lornionul, și ochelarii cu rame de baga sînt semne ale unor oameni cu profesiuni sedentare și ochi obosiți... Da, colonele, aceștia sînt, într-adevăr, actori–actori *excelenți*, declară Sutton.

– A remarcat totul!

– Ce spirit de observație!

– Cel mai mic amănunt...

– *Amănuntele*, domnilor, proclamă Sutton, sînt armele noastre secrete, să nu uitați asta niciodată.

Un cor de „Niciodată!“, „Sigur că nu!“ și „Cum s-ar putea?“ urmă acestei proclamații, pînă cînd mai vîrstnicul actor ridică mîinile.

– Dar, sigur, nu e nevoie să vă spun eu asta. Înțeleg că ați înșelat în mod convingător cîteva milioane de oameni cu interpretarea voastră de la aeroport... Bună *treabă*, păstrăvi ai lui Thespis! Acum aș vrea să vă cunosc pe toți. Numele voastre, vă rog.

– Păi, începu purtătorul de cuvînt, Lars Olafer, arătînd cu capul spre mercenar, nu prea subtil, fără prezența anumitor persoane ne-am prezenta cu entuziasm cu numele noastre adevărate, dar avem ordin să ne spunem doar poreclele, ceea ce, pentru mine unul, e foarte jenant.

– De ce asta?

– Ca să fiu sincer, din cauza unui titlu nemeritat, unul pe care dumneata ți l-ai cîștigat, dar eu nu-l am... Mi se spune „sir Larry“, deși prenumele meu real e Laurence.

– Cu un u?

– A, desigur.

– Atunci eu zic că ți l-ai *cîștigat*. Cînd Larry și Viv erau

un cuplu, am dat pe gît multe beri împreună şi e adevărat că există în înfăţişarea dumitale o anume asemănare cu acel uscăţiv, dar teribil de plăcut tip. Am fost primul Cavaler în *Becket*-ul lui şi al lui Tony Quinn, desigur.

– Simt că mor...

– Ai fost *mare!*

– *Magnific!*

– *Extraordinar!*

– Rezonabil, ca să zic aşa, acceptă Sutton cu falsă modestie.

– Să terminăm cu tîmpeniile, ca să zic aşa! răcni Cyrus, cu vinele de la gît umflate.

– Mi se spune Ducele.

– Eu sînt Sylvester...

– Marlon e numele meu.

– Dustin – ştii, ştii... am, am *dreptate?*

– Telly e porecla mea, generale. Vrei o acadea?

– Sînteţi cu toţii *superbi!*

– Iar situaţia asta e cu totul *absurdă!* strigă Cyrus, apucîndu-i de revere pe Dustin şi Sylvester. *Ascultaţi-mă,* ticăloşilor!

– Hei, bunul meu prieten negru, zise Roman Z., bătîndu-l uşor pe spate pe fostul lui coleg de celulă. Să nu-ţi crească tensiunea, omule.

– Tensiunea *pe dracu',* ar trebui să-i împuşc pe toţi nemernicii ăştia!

– Ei, Drumeţule, asta-i de-a dreptul o barbarie, zise Ducele. Vezi dumneata, domnule, noi nu credem în violenţă. E de fapt doar o stare de spirit.

– Stare de *ce?* urlă mercenarul cu piele neagră.

– De spirit, explică Ducele. Freud a numit-o o frenetică extensie a imaginaţiei – noi o folosim mult la orele de actorie, cu anumite corecţii, fireşte.

– *Fireşte!*

Cyrus îi eliberă pe ostaticii săi neajutoraţi.

– Eu renunţ, mormăi el, aşezîndu-se în cel mai apropiat fotoliu, în timp ce Roman Z. începu să-i maseze umerii. *Renunţ!* repetă el strigînd, evaluînd cu ochii măriţi ceata de ţicniţi din faţa lui. Voi sînteţi *Cei Şase Sinucigaşi?* Unitatea antiteroristă Delta Force despre care s-au scris *cîntece?* Nu mai înţeleg *nimic!*

– În anumite privinţe, e normal, colonele, spuse Sylvester cu vocea cultivată la Facultatea de Teatru din Yale, fiindcă n-a trebuit niciodată să tragem vreun foc de armă sau să rănim pe cineva, cu excepţia vreunei articulaţii scrîntite sau, în cel mai rău caz, a unei coaste rupte... Pur şi simplu nu acţionăm în felul ăsta. Vezi dumneata, e mai uşor pentru toată lumea. Noi abordăm misiunile în stilul nostru, intimidîndu-ne adesea ţintele, dar şi făcîndu-ne cîteodată un prieten sau doi.

– Aţi scăpat de la balamuc, zise Cyrus, sau poate că nu sînteţi de pe planeta asta, adăugă el blocat.

– Eşti prea aspru cu noi, colonele, protestă Telly cu o voce la fel de cultivată. Dacă toate armatele lumii ar fi formate din actori, războaiele ar putea fi montate ca nişte spectacole civilizate şi nu ca nişte măceluri. Distincţiile ar fi acordate pentru interpretări individuale şi colective – cele mai bune cuvîntări, cele mai convingătoare mîrîieli, cele mai grozave reacţii de masă...

– Pe urmă, desigur, îl întrerupse Marlon, ar fi punctate costumaţia şi decorurile, cele mai originale realizări în privinţa armelor şi a localizărilor regizorale...

– Ca şi intriga şi desfăşurarea poveştii, interveni Ducele. Presupun că li s-ar putea spune tactică militară.

– Să nu uităm *regia,* strigă sir Larry.

– Nici coregrafia, adăugă Sylvester. Un coregraf ar trebui să fie o extensie organică a *oricărui* regizor, în asemenea împrejurări.

– Minunat, de-a dreptul *minunat!* exclamă Henry Irving Sutton. S-ar putea crea un juriu internaţional de artă dramatică pentru aprecierea forţelor de pe pămînt, din aer şi din apă. Fireşte, ar fi incluşi, pentru mimarea autenticităţii, şi consultanţi militari,

dar ei ar avea un rol secundar, cele mai importante judecăţi fiind cele ce privesc creativitatea – puterea de convingere, realizarea caracterelor, *pasiunea!... Arta!*

– Nemaipomenit, Drumeţule!

– Hei, Stella, a înţeles!

– Tu... tu... tu ai... ai... ai înţeles!

– Mai zi-i o dată, te rog...

– Minunat, scumpete. Ia o acadea!

– Da, da, n-avem nevoie dă hofiţeri ca să-i aruncăm în aer pă străini!

– *Ce?*

– Păi, tre' să aibă dreptate, mă-nţelegi? Nimeni n-o să mai fie *împuşcat*. Nimeni n-o să mai ajungă la-nchisoare!

– *Iiiaaauuu!* mugi Cyrus, cu un ţipăt demn de dictonul lui Anouilh. M-am prins! Chiar m-am*prins!... Tu,* sir Henry *Baligă!* Ai fost militar – l-am auzit pe nebunul ăla de Hawkins spunînd că ai fost un afurisit de erou în Africa de Nord.

– Într-un anume fel, colonele, toţi soldaţii sînt actori. Sîntem îngroziţi, dar încercăm să pretindem că nu-i aşa; ştim că în orice moment vieţile noastre preţioase ne-ar putea fi luate, dar alungăm acest gînd pentru motivul iraţional că obiectivul imediat e cel mai important, deşi în adîncul sufletului înţelegem că reprezintă doar un punct pe o hartă. Problema soldaţilor aflaţi în luptă constă în aceea că ei trebuie să *devină* actori fără un antrenament adecvat, fără un antrenament profesional adecvat... Dacă toţi soldaţii udaţi pînă la piele, mărşăluind prin noroaie ar înţelege regulile, ar proceda cum a spus Telly, ar mîrîi fioros şi-ar trage pe deasupra capetelor celorlalţi tineri, pe care nu-i cunosc, dar cu care ar putea bea un pahar la vreun bar, în alte vremuri şi locuri.

– *Rahat!* Cum rămîne cu valorile şi credinţele? Am luptat pe mai multe fronturi, dar niciodată împotriva convingerilor mele!

– Înseamnă că eşti un om moral, colonele, şi pentru asta trebuie să fii lăudat. Totuşi, ai luptat pentru cel mai discutabil motiv dintre toate: banii.

– Şi măscăricii *ăştia* pentru ce luptă?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar mă îndoiesc că e vorba despre recompensa bănească. Din cîte înţeleg, ei îşi realizează ambiţiile actoriceşti de-o viaţă – într-o manieră mai puţin ortodoxă, dar cu un succes considerabil.

– Sînt al naibii de sigur că aşa e, zise Cyrus, întorcîndu-se spre Roman Z. Ai înţeles ceva? îl întrebă el.

– Totu' şi pă toţi, răbdătoru' meu prieten.

– Bine.

Uriaşul chimist se întoarse către actori, îl alese pe Dustin şi vorbi.

– Tu, scundacule, vino aici.

Măruntul interpret îşi privi întrebător camarazii.

– Hai, omule, vreau doar să discut separat cu tine. Crezi că prietenul meu şi cu mine o să ne batem cu toţi Cei Şase Sinucigaşi?

– Nici nu mă gîndeam să „te baţi" *cu el,* Drumeţule. N-o fi el de mărimea ta, dar are centura neagră cu zece dan la karate şi ăsta-i cel mai înalt rang.

– Ei, haide, Duce, n-aş recurge la karate decît dacă n-am avea încotro. Şi cu siguranţă nu împotriva unui tip simpatic cum e colonelul. E doar supărat, şi-l înţeleg... Nu-ţi face griji, colonele, n-o să te rănesc. Ce este?

Dustin se duse cu năucitul Cyrus spre un colţ mai îndepărtat al apartamentului şi se aşezară lîngă o fereastră de la care se vedeau în noapte luminile Bostonului. Cyrus începu să vorbească calm:

– Poate că ai avut dreptate acum cîteva minute, cînd spuneai că mi-aş putea pierde pensia. Vezi, am intrat în povestea asta mai tîrziu, de fapt cu vreo două zile în urmă, şi n-aveam nici un motiv să cred că omul ăsta nu era Hawkins. Ce naiba, l-am văzut la televizor şi ăsta seamănă şi vorbeşte exact ca el. Îţi sînt sincer recunoscător, Dustin.

– E-n regulă, colonele. Sînt sigur că şi dumneata ai face acelaşi lucru pentru mine dacă situaţia s-ar inversa – să zicem

dacă cineva l-ar întruchipa pe Harry Belafonte şi dumneata, fiind negru, ţi-ai da seama că nu e el, spre deosebire de mine.

– Ce...? A, da, sigur că aşa aş face. Dar, pentru a avea o idee mai clară despre afacerea asta murdară – oficial, înţelegi, de vreme ce sîntem de aceeaşi parte –, care *era* exact misiunea voastră?

– Păi, deoarece e vorba de o bază restrînsă de date, iar dumneata eşti colonel, o să-ţi spun ce pot, fiindcă asta-i tot ce ştim. Trebuia să luăm legătura cu generalul Hawkins, să-l răpim pe el şi pe cei care-l însoţeau şi să-i ducem la baza aeriană a CSA de la Westover – asta-i aici, în Massachusetts.

– Nu la *Air Force Two* de la Aeroportul Logan?

– A, nu, aia a fost pentru conferinţa de presă... Să ştii că vicepreşedintele nu e băiat rău. Sigur nu cred că poate *juca*...

– *El* era în avion?

– Da, dar n-avea voie să-l părăsească pînă mai tîrziu.

– Atunci de ce se afla acolo?

– Nişte gangsteri i-au furat una dintre maşini, care a fost găsită aici, în Boston...

– *Las-o baltă*... Vreau să spun că nu e relevant. Deci îi răpeaţi pe general şi pe însoţitorii lui, îi duceaţi la baza CSA din Westover, şi pe urmă?

– DSMT, colonele.

– Poftim?

– *De stabilit mai tîrziu,* dar ni s-a spus să ne luăm pulovere şi indispensabili groşi în bagaje, ceea ce dădea de înţeles că vremea avea să fie mai rece.

– Suedia, zise mercenarul.

– Aşa am crezut şi noi, dar Sylvester, care a fost într-un turneu în Scandinavia, ne-a spus că vara acolo e cam la fel ca aici.

– Aşa este.

– Atunci ne-am zis că mergem mult mai la nord...

– Cum ar fi în fiordurile îngheţate, îl completă Cyrus.

– Oriunde... aveam să primim ordine.

– Cum ar fi depozitarea unor corpuri îngheţate pentru a fi studiate de medici în anul 3000.

– Nu ştiu nimic despre asta, domnule.

– Nici nu mă aşteptam... Şi în afară de acest general de brigadă Broke... Brokehcthel...

– Brokemichael, colonele. General de brigadă Ethelred Brokemichael.

– În regulă, am înţeles. Dar în afară de el, ai cumva idee cine e responsabil pentru această misiune?

– Asta nu-i de competenţa noastră, domnule.

– Poţi fi sigur de asta.

– Colonele...?

– O *ştergem,* Roman, zise Cyrus, mergînd iute spre uşa apartamentului, cu ţiganul după el, în timp ce în spatele lui se auzi un pocnet metalic. Nu încercaţi să ne urmăriţi, n-are rost; sîntem la fel de buni în meseria noastră pe cît sînteţi voi pe scenă, *credeţi-mă.* Iar dumneata, domnule Sutton, deşi nu ştiu mare lucru despre actorie, bănuiesc că eşti printre cei mai buni, aşa că poţi să rămîi aici şi să flecăreşti cu prietenii tăi cît pofteşti... Am aplicat în seara asta un vechi truc de mercenar. Poate v-aţi întrebat de ce tot ţopăia pe-aici prietenul meu, studiindu-vă pe fiecare? Acum vă spun: garoafa aia roşie de la reverul lui ascunde obiectivul unui aparat fotografic miniaturizat; avem cel puţin o duzină de fotografii cu fiecare dintre feţele voastre. Sub haină am o grămadă de microfoane care încă funcţionează; fiecare cuvînt rostit în seara asta a fost înregistrat.

– O clipă, *te rog!* exclamă sir Henry.

– *Ce?*

Cyrus duse mîna sub haină şi scoase un uriaş Magnum 357, iar Roman Z. vîrî mîna la spate de unde extrase un cuţit cu buton, lung de treizeci de centimetri.

– *Onorariul* meu spuse Sutton. Să-l trimită Aaron prin curier la mine acasă. Şi să mai adauge cîteva sute, fiindcă am de gînd să-i invit pe noii mei prieteni şi asociaţi la cel mai bun restaurant din Boston.

– Sir Henry! spuse Sylvester, atingînd mîneca marelui om. Chiar te-ai pensionat?

– Semipensionat, dragă băiete. Mai joc ocazional pe scenele locale, să mă menţin în formă, înţelegi? Se întîmplă să am un fiu mai înstărit aici în Boston, de la una dintre soţiile mele, nu mai ştiu care; el a insistat să iau unul dintre sutele de apartamente pe care le-a construit. Şi a făcut al naibii de bine; în zilele mele de glorie, l-am trimis prin mai multe universităţi, pentru toate specializările alea adăugate după numele lui. Copil bun, recunosc, dar *niciodată* un actor! Am fost al naibii de dezamăgit, zău.

– Ce zici de *armată?* Ai putea fi *regizorul* nostru! Probabil că te-ar face general imediat!

– Ah, dar amintiţi-vă, tinerii mei colegi, ce spunea Napoleon: „Daţi-mi suficiente medalii şi voi cîştiga orice război". Dar pentru ca *actorii* să învingă e vorba despre afiş, despre numele lor scris cu litere tot mai mari, pînă ajung de mărimea titlului piesei. Dar dacă voi jucaţi în secret, cum ar putea rezolva armata problema asta?

– *Rahat*, îi şopti Cyrus lui Roman Z. Hai să ieşim dracului de-aici.

Cei doi plecară, fără ca nimeni să observe acest lucru.

23

– Totul e *aici*! strigă Jennifer, ascultînd înregistrarea şi privind fotografiile mărite de pe măsuţa pentru cafea din casa de vacanţă aflată pe plaja din Swampscott. E o conspiraţie, o conspiraţie dementă, în care sînt evident implicate persoane cu cele mai înalte funcţii în guvern!

– Ai perfectă dreptate, admise Aaron Pinkus din fotoliul său, dar pe cine să urmărim? Datele pe care le avem nu ne oferă nici o pistă.

– Ce ziceți de acest Brokemichael? zise Devereaux. El e ticălosul pe care l-am prins în Triunghiul de Aur...

– Și i-ai confundat prenumele cu cel al vărului său, interveni Jennifer. *Rahat.*

– Hei, ascultă, de cîte ori ai dat peste prenume ca Ethelred și Heseltine? Sînt amîndouă atît de ciudate, că e greu să nu faci o confuzie.

– Nu și pentru un avocat atent...

– Haide, Pocahontas, tu nu poți să faci deosebirea între un interogatoriu contradictoriu sever și o provocare dusă la extrem!

– Voi doi, încetați, spuse exasperat Pinkus.

– Voiam doar să spun că s-ar putea să mă caute *pe mine*, explică Sam. Iisuse, dacă mi-a văzut numele în dosarul Șoimului, o să arunce flăcări pe nări.

– De vreme ce ai fost înregistrat oficial drept avocatul Wopotamilor, cred că asta e foarte posibil.

Aaron se opri și își plecă, încruntat, capul.

– Pe de altă parte, Brokemichael nu și-ar fi putut trimite cu de la sine putere unitatea să acționeze, și în mod sigur n-ar fi avut acces la Air Force Two...

– Ceea ce înseamnă că a primit ordin de la cineva care avea atît autoritatea, cît și accesul respectiv, completă Aripăroșie.

– Exact, draga mea, și aici se află enigma noastră. Acest Brokemichael nu l-ar trăda pe superiorul lui, iar pentru a-l parafraza pe generalul Hawkins, „filiera decizională e atît de întortocheată, încît e imposibil de depistat". Cel puțin în intervalul de timp pe care-l avem la dispoziție – optzeci și ceva de ore, din cîte înțeleg.

– Avem dovada, spuse Devereaux. Fotografiile, înregistrarea pe care e schițată întreaga operațiune de către doi dintre participanți – făptași dacă vrei. Am putea să le facem publice – de ce nu?

– Oboseala ți-a alterat puterea de înțelegere, Sam, spuse Pinkus cu blîndețe. Întreaga operațiune e construită pe

posibilitatea de a o nega. Exact cum zicea prietenul nostru Cyrus, care e acum pe plajă cu Roman Z., consumînd fără îndoială cîțiva litri de votcă „sînt țicniți cu toții"... se va spune. Țicneală, iraționalitate – oameni nebuni. *Actori.*

– Stai așa, Aaron. Nu pot contesta *Air Force Two*, e al naibii de greu.

– Are dreptate, domnule Pinkus. Aprobarea pentru folosirea acelui avion trebuie să vină de sus.

– Mulțumesc, prințesă.

– Accept mulțumiri dacă le merit.

– *Uau*, ce preludiu!

– Ah, taci din gură.

– Pe cuvînt, ți-am spus că ești obosit, dar am greșit. Ai adus în discuție o chestiune de o evidență izbitoare...

– Nu, *nu-i așa*, se auzi vocea guturală a lui MacKenzie Hawkins, dinspre ușa deschisă a bucătăriei. Șoimul apăru îmbrăcat doar în pantaloni dc camuflaj verzi cu negru și un tricou. Scuză-mi ținuta, mică... domnișoară Pasăreroșie...

– Aripăroșie.

– Scuze din nou, dar cînd aud voci în tabără la ora trei dimineața, instinctul îmi spune să pornesc *repede* în căutarea inamicului, nu să mă îmbrac pentru un bal la clubul ofițerilor.

– Tu dansezi, Mac?

– Verifică-mi dosarele, fiule. Am învățat toate dansurile, de la mazurcă la valsul vienez. Oștenii au fost întotdeauna cei mai buni dansatori; trebuie să le cucerească repede pe doamne – florile sc ofilesc curînd.

– Te rog, Sam, e remarca generalului. Dacă nu te superi, spuse Aaron, privindu-l pe Șoim, de ce spui că învățatul meu angajat nu are dreptate în privința avionului vicepreședintelui? E aparatul cu al doilea rang în țară.

– Pentru că *Air Force Two* poate fi manipulat de o duzină de agenții și departamente, din rațiuni cosmetice. Indiferent despre cine e vorba, o echipă a vicepreședintelui nu scapă nici o ocazie de a scoate la lumină niște mărfuri neobservate, fie pentru

el, fie pentru subvenţionarea echipamentului său. Ce dracu', băiete, îţi aminteşti cînd am aterizat la Travis, venind de la Beijing prin Filipine după procesul de la chinezi şi am ţinut discursul ăla greţos despre „bătrînii oşteni obosiţi"? A trebuit să menţionez că-i eram veşnic recunoscător vicepreşedintelui, fiindcă trimisese după mine avionul lui personal.

– Îmi amintesc, Mac.

– Ştii unde era acel vicepreşedinte, Sam?

– Nu, nu ştiu, zise Devereaux.

– Se ascundea cu una dintre soţiile mele, care nu l-ar fi lăsat să ajungă la a doua bază din L.A., beat ca o muscă într-o sticlă de whisky.

– De unde ştii asta?

– Fiindcă am mirosit toată escrocheria aia cu procesul din China; pentru că voiam să aflu cît de sus fusese pusă la cale în Washington, am trimis-o pe femeia mea să vadă dacă poate afla ceva.

– Şi *a aflat*? întrebă neîncrezător Pinkus.

– Fii sigur că da, comandant Pinkus. Oratorul ăla cu limba răsucită a căzut în nas cu pantalonii în vine, întrebînd-o pe buna Ginny cine *eram* eu! Atunci am ştiut exact cît de sus era pus măgarul care mă apucase de coadă, făcînd necazuri unui bătrîn oştean... În clipa aceea m-am hotărît cu adevărat să încep o altă viaţă şi te-am recrutat pe tine, Sam.

– Aş fi preferat să nu-mi aminteşti... *Ginny* l-a sedus pe *vicepreşedinte*?

– Nu m-ai urmărit, fiule. Fata aia are gust, şi nu era pregătită pentru aşa ceva, mai ales cu faţa aia asexuată.

– Lăsînd la o parte amintirile, interveni Aaron, dînd din cap de parcă ar fi vrut să alunge imagini interzise, ce vrei *de fapt* să spui, generale?

– Vreau să spun că avem acum un antidot direct pentru această strategie de contraşoc. O să fie puţin mai delicat, dar o să ne descurcăm.

– Vorbeşte englezeşte, Mac.

– Ce dracu', băiete, treaba asta a funcționat de la coasta Normandiei pînă la Saipan! De la Pinchon la Mekong – asta cînd afurisiții de ofițeri nu și-au dat drumul la gurile lor sparte.

– Repet, vorbește englezește.

– *Dezinformare*, Sam, în interiorul prea-sfîntului sistem de comandă.

– Am menționat asta acum cîteva clipe, îl întrerupse Pinkus. Vreau să spun sistemul de comandă.

– Știu, recunoscu Șoimul. Am auzit tot ce-ați vorbit în ultimele douăzeci de minute, cu o scurtă pauză, cît să-i duc colonelului Cyrus altă sticlă de votcă pe plajă... Actorii ăia chiar că l-au dat gata.

– Cum e cu *dezinformarea*, generale? îl presă Aaron.

– Păi, de fapt eu n-am folosit-o, dar calea de urmat e la fel de clară ca o pată de ulei pe zăpadă... Brokey Doiarul.

– Cine?

– Ce?

– Cred că știu, zise Jennifer. Brockemichael – nu Heseltine cel de la Problemele Indienilor, ci acela care conduce fețele alea de pe masă, de la Fort Benning. Ethelred.

– Doamna are dreptate. Ethelred Brokemichael a fost aproape cel mai slab absolvent de la West Point care a existat vreodată. N-ar fi trebuit să intre în armată, dar era o tradiție în ambele ramuri ale familiei, înțelegi, erau fiii unor frați de arme. Nebunia e că Ethelred era de fapt un ofițer cu mai multă imaginație decît Heseltine, dar avea o slăbiciune. Văzuse prea multe filme în care generalii trăiau ca niște regi, iar el a încercat să procedeze la fel cu un salariu de general, care nu-ți permite să cumperi castele.

– Înseamnă că eu am avut dreptate, spuse Devereaux. Scoate bani din Triunghi.

– Da, ai avut, Sam, dar el nu era un infractor de anvergură; ci mai curînd un mijlocitor inconștient. Îi aduceau omagii o grămadă de oameni pe care nu-i putea înțelege, dar cărora le făcea mici favoruri.

– A vîrît prada în buzunar, Mac.

– O parte, nu cine ştie cît şi nu de acolo de unde pretindeai tu. Dacă armata ar fi dovedit asta, omul ar fi rămas fără parale. A donat mulţi bani orfelinatelor şi lagărelor de refugiaţi, şi asta i-a salvat fundul. Au fost alţii mult mai răi.

– Asta nu prea îl absolvă de vină, zise Pinkus.

– Cred că nu, dar, cum zice Sam, cine aleargă în cursa îngerilor?

Şoimul tăcu şi se îndreptă către o fereastră cu vedere spre plajă.

– În plus, povestea e cunoscută, iar eu îl ştiu pe Brokey Doiarul. N-are o părere prea bună despre mine, fiindcă îl cunosc pe Heseltine mai bine şi ei nu s-au înţeles, dar vorbim... Şi *o să* vorbim, iar eu o să aflu al naibii de sigur cine se află în spatele acestei blestemăţii, că de nu, Doiarul o să spînzure la uscat în public şi o să-şi ia adio de la tresele lui de aur.

– Uiţi unul sau două aspecte negative, generale, îl întrerupse Aaron. Mai întîi, cînd o să se audă că aceşti „Şase Sinucigaşi" au eşuat, sînt sigur că Brokemichael va fi dus într-un loc inaccesibil, pentru simplul motiv că prin el ar putea ieşi la suprafaţă numele înaltului oficial care a ordonat folosirea lui *Air Force Two*.

– N-o să se audă, comandant Pinkus, zise Hawkins, întorcîndu-se de la fereastră. Cel puţin nu în următoarele douăzeci şi patru de ore, şi sînt sigur că poţi obţine un avion particular, care să mă ducă la Fort Benning mîine dimineaţă, la prima oră.

– În douăzeci şi patru de *ore*? exclamă Jennifer. Nu ai cum să garantezi asta. Actorii ăia or fi ei ţicniţi, dar *sînt* profesionişti ai operaţiunilor acoperite.

– Dă-mi voie să-ţi explic, domnişoară Aripăroşie. Aghiotanţii mei, Desi-Unu şi Doi, sînt în legătură radio cu mine. Sir Henry Sutton şi aşa-zişii Şase Sinucigaşi sînt împreună la restaurantul Joseph's de pe Dartmouth Street, bine afumaţi şi în mare formă. Aghiotanţii mei or să-i conducă, nu la hotel, ci la cabana de schi, unde or să rămînă peste zi. Şi, după ce-şi vor

veni în fire, Desi-Doi, care nu e doar un bun mecanic, ci după cum m-a informat Desi-Unu şi un bucătar desăvîrşit, le va adăuga în haleală un sos format din suc de tomate, tequila, gin, coniac, spirt medicinal şi un sedativ lichid cu efect nedeterminat, care o să vă ofere garanţia cerută, domnişoară Aripăroşie. Am putea obţine şi *mai mult* de douăzeci şi patru de ore, poate chiar o săptămînă, dacă ne-ar fi de vreun folos.

– Zău, generale, îl contrazise fiica Wopotamilor, chiar şi nişte oameni paralizaţi de medicamente şi alcool – mai ales militarii antrenaţi – pot avea momente de luciditate pentru a folosi telefonul.

– Telefonul nu funcţionează – firele au fost lovite de un fulger în timpul furtunii.

– Ce furtună? întrebă Aaron.

– Furtuna care se va stîrni după ce se vor prăbuşi cu toţii pe paturi să tragă o sforăială zdravănă.

– Cînd se vor trezi, vor sări în limuzină şi vor pleca dracului de-acolo, sugeră Devereaux.

– Cremaliera şi pinionul de direcţie vor fi rupte din cauza terenului accidentat.

– Or să creadă că au fost răpiţi şi or să ia măsuri adecvate, măsuri fizice! zise Pinkus.

– Există posibilitatea asta, dar e redusă. Desi-Unu le va spune că dumneata, comandant Pinkus, te-ai gîndit că ar fi mai înţelept dacă grupul s-ar odihni după cheful de noapte la casa dumitale de vacanţă decît să rişte să aibă necazuri la hotel.

– Dar cum rămîne cu hotelul, Mac? întrebă Sam neliniştit. Brokemichael şi oamenii lui vor dori să ia legătura cu unitatea pentru a afla care-i situaţia, dacă nu şi din alte motive.

– Micul Iosif se ocupă de telefoane în apartamentul din mijloc, aşa cum am stabilit.

– Ce dracu' o să le *spună*? insistă Devereaux. „Salut, eu sînt Al Şaptelea Sinucigaş, iar ceilalţi băieţi sînt beţi morţi la barul Joe's"?

– Nu, Sam, el o să spună clar că a fost angajat doar pentru

a primi mesaje şi că patronii lui temporari au plecat cu treburi. Nimic mai mult.

– Se pare că te-ai gîndit la toate, recunoscu Aaron, dînd din cap. De-a dreptul remarcabil.

– A doua natură, comandant Pinkus. Tacticile astea de contrainsurgenţă sînt pentru copii de grădiniţă.

– A, nu, Mac, *ai uitat* ceva.

Devereaux afişă zîmbetul sarcastic de triumf al avocatului.

– În ziua de azi, toate limuzinele au telefoane.

– Bine judecat, fiule, dar Desi-Unu s-a gîndit la asta acum cîteva ceasuri...

– Să nu-mi spui că o să rupă antena. Ar fi prea evident, nu crezi?

– Nu e nevoie. Hooksett e în afara ariei de acoperire a telefoanelor celulare; turnul de acolo nu e terminat. Desi-Doi a găsit greu drumul; ne-a spus că a trebuit să conducă douăzeci de minute pe autostradă pînă să ia legătura cu Desi-Unu la Boston, acum două nopţi, ca să afle exact unde era cabana.

– Alte obiecţii, avocat? întrebă Aripăroşie.

– O să se întîmple ceva teribil, ţipă Sam, cu o voce piţigăiată. Aşa e de fiecare dată cînd se gîndeşte el *la toate*!

Avionul Rockwell plană peste Munţii Apalaşi, pregătindu-se să coboare spre Fort Benning, mai exact spre un aeroport particular, aflat la vreo douăzeci de kilometri nord de baza militară. Singurul pasager de la bord era Şoimul, îmbrăcat cu indescriptibilul costum gri, purtînd ochelarii lui cu ramă de oţel şi stupida perucă roşie, aranjată de Erin Lafferty. Fostul general vorbise la telefonul din Swampscott de pe la patru dimineaţă pînă la cinci şi jumătate, pregătindu-şi terenul. Primul telefon i-l dăduse lui Heseltine Brokemichael, care era extaziat de orice încercare de a „scoate untul“ din scîrbosul lui văr Ethelred. Şaptesprezece telefoane, toate date şi primite pe linia casei de pe plajă, îi netezîră drumul către un anume gazetar de revistă,

care să-l ajute să pătrundă în bază; jurnalistul studia prăbuşirea sistemului militar post-sovictic şi efectele acestuia asupra bugetului armatei.

La ora opt, generalul de brigadă Ethelred Brokemichael, a cărui acoperire era de ofiţer însărcinat cu relaţiile publice ale bazei, fusese anunţat de biroul de relaţii publice al Pentagonului să se aştepte la vizita unui *foarte* influent jurnalist şi să-i fie ghid în incinta bazei. Pentru Brokey Doiarul era o sarcină relativ uşoară, care îl ajuta să-şi folosească minorele talente dramatice, considerate de el deloc minore. La ora zece, Ethelred Brokemichael ridică receptorul şi-i ordonă aghiotantului său să-l aducă pe gazetar. Generalul era pregătit să interpreteze un rol de ofiţer pentru relaţiile publice, aşa cum făcea cu atîta succes de ani de zile, însă nu să-l întîmpine pe bărbatul masiv, uşor adus de spate, cu ochelari şi păr roşu, care intră timid pe uşa biroului, mulţumindu-i exagerat de politicos femeii cu grad de sergent care i-o ţinuse deschisă. Omul avea ceva vag familiar, ceva care contrazicea imaginea tipului politicos. *Era ceva cu tipul ăsta ciudat, ieşit parcă direct din filmul* Marile Speranţe, *un contabil masiv, stîngaci, încercînd s-o domolească pe bătrîna doamnă... sau confunda personajul cu tipul ăla înalt din piesa* Nicholas Nickleby?

– Sînteţi foarte amabil că mi-aţi acordat din preţiosul dumneavoastră timp pentru modestele mele cercetări, domnule general, zise jurnalistul cu o voce calmă, uşor răguşită.

– Asta mi-e meseria, spuse Brokemichael, afişînd brusc un rînjet pe care simţea că l-ar fi încuviinţat Kirk Douglas. Sîntem slujitorii înarmaţi ai poporului şi vreau ca ei să înţeleagă pe deplin contribuţia noastră la apărarea ţării şi la pacea mondială... Vă rog, luaţi loc.

– Asta e o afirmaţie minunată şi emoţionantă.

Jurnalistul cu părul roşu se aşeză în faţa biroului, scoase un carnet şi un pix, apoi notă cîteva cuvinte.

– Vă deranjează dacă vă voi cita? Dacă preferaţi, voi atribui fraza unei „surse autorizate“.

– Cu siguranţă nu – adică, puteţi să mi-o atribuiţi mie. *Ăsta era foarte influentul jurnalist care a făcut Pentagonul să se dea de ceasul morţii ca să fie primit aici. De ce? Zănaticul ăsta bătrîn cu voce scrîşnită arăta ca un civil, copleşit de o uniformă. Dimineaţa asta avea să fie un fleac.* Noi, în armată, nu ne ascundem în spatele surselor secundare, anonime, domnule... domnule...

– Harrison, generale. Lex Harrison.

– Rex Harrison...?

– Nu, Alexander Harrison. Părinţii mei m-au poreclit „Lex“ cu mulţi ani în urmă, iar articolele mele au apărut întotdeauna sub această semnătură.

– A, da, sigur – a fost doar un şoc, dacă mă înţelegeţi... adică, *Rex Harrison.*

– Da, domnul Harrison era foarte amuzat de similitudini. M-a întrebat odată dacă n-aş vrea să schimbăm rolurile – el să scrie un articol, iar eu să joc rolul lui Henry Higgins. O moarte prematură; era un om adorabil.

– L-aţi *cunoscut* pe Rex Harrison?

– Prin prieteni comuni...

– *Prieteni* comuni?

– New York şi L.A. sînt în realitate oraşe mici dacă eşti jurnalist sau actor... dar editorii mei nu sînt interesaţi de mine şi de prietenii mei de băutură de la Polo Lounge, generale.

– *Polo* Lounge?

– E o cîrciumă frecventată de oamenii bogaţi şi celebri din L.A. şi de cei care vor să devină... Dar să ne întoarcem la editorii mei – pe ei îi interesează armata şi cum reacţionează ea la economiile impuse. Putem să începem interviul?

– Sigur, da... *desigur.* O să vă spun tot ce doriţi, numai că eu am fost întotdeauna teribil de interesat de teatru şi film... şi chiar de televiziune.

– Prietenii mei scriitori şi actori ar pune televiziunea pe primul loc, generale. Ei o numesc „bani pentru supravieţuire“. Nu poţi trăi din teatru, iar filmele sînt puţine şi se fac rar.

– Da, am auzit şi eu asta de la... mă rog, nu contează... de la cineva din interior, care cunoaşte situaţia!

– N-am trădat nici un secret, credeţi-mă pe cuvînt, spuse jurnalistul. Chiar şi Greg, Mitch şi Michael admit asta.

– O, *Doamne*... fireşte! *Nu-i de mirare că Pentagonul l-a considerat pe reporterul ăsta bătrîn cu voce răguşită foarte influent. Are o experienţă de ani de zile şi s-a bătut pe burtă cu oameni celebri, pe care Pentagonul i-a cultivat dintotdeauna pentru reclamele sale de la TV. Iisuse! Rex Harrison, Greg, Mitch şi Michael – îi cunoaşte pe toţi!* Eu zbor deseori... la L.A. ... domnule Harrison. Poate că am putea să mergem odată... la Polo Lounge.

– De ce nu? Jumătate din timp sînt acolo, cealaltă jumătate la New York, dar ca să fiu sincer, viaţa tot pe Coastă e. Cînd ajungeţi acolo, duceţi-vă la Po-Lounge şi spuneţi-i lui Gus, barmanul, că mă căutaţi pe mine. Ţin mereu legătura cu el, fie că stau la Beverly Hills sau nu. Aşa află oamenii că sînt în oraş – de exemplu, Paul... Newman, ăsta e, Joanne, şi familia Peck, Mitchum, Caine şi încă vreo cîţiva mai noi, cum sînt cei doi Tom – Selleck şi Cruise – şi Meryl, şi Bruce – lumea bună.

– Lumea *bună*...?

– Păi, adică cei adevăraţi, băieţii şi fetele cu care mă înţeleg...

– Ar fi *grozav* să-i *întîlnesc*! îl întrerupse Brokemichael, cu ochii cît două farfurii albe cu inele cafenii scînteietoare. Pot să-mi aranjez programul *oricînd!*

– Hei, stai, generale, stai, zise răguşit bătrînul reporter. Oamenii ăştia sînt profesionişti. Au multă experienţă şi nu e obligatoriu să le placă să-şi dea aere în faţa diletanţilor.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, *interesul* în film sau televiziune sau orice altceva nu e chiar să fii un neam bun al breslei, dacă mă înţelegi. Ce dracu', toţi vor să cunoască feţele astea – uneori, ei îşi zic „feţe", de parcă ar fi o insultă –, dar sub această înfăţişare sînt oameni

normali, care ştiu ce obligaţii au, dar stabilesc nişte limite pentru admiraţia altora.

– *Asta* ce înseamnă?

– Pe scurt, nu eşti un perfecţionist, generale, eşti un fan – şi din ăştia ei găsesc la orice colţ de stradă şi încă mai mulţi decît le pot face faţă. Profesioniştii nu se împrietenesc cu fanii, ci îi tolerează. Putem să ne întoarcem la interviu, te rog?

– Păi, da, *sigur*, strigă frustrat Brokemichael, dar cred – ba chiar ştiu al naibii de *bine* – că dumneata îmi subestimezi ataşamentul faţă de artele interpretative!

– A, mama dumitale a fost actriţă la un teatru de cartier sau tatăl dumitale a jucat într-o piesă cînd era la liceu?

– Nici una, nici alta, deşi mama mea *a vrut* întotdeauna să fie actriţă, dar părinţii i-au spus că asta ar arunca-o în iad, aşa că a făcut multe imitaţii... Tata a fost colonel – *la naiba*, l-am depăşit în grad pe ticălosul ăla!... Am moştenit pasiunea pentru teatru de la mama – *ador* teatrul, filmele bune şi emisiunile TV – mai ales filmele vechi. Mă simt electrizat cînd văd un spectacol care mă emoţionează cu adevărat. Plîng, rîd, sînt *fiecare* dintre personajele de pe scenă sau ecran. E a doua mea *viaţă*!

– Mă tem că asta-i o reacţie fantezistă de amator, zise jurnalistul cu voce răguşită, privind din nou carnetul.

– A, aşa *crezi*? protestă Brokemichael cu voce alterată de emoţie. Atunci să-ţi *spun* ceva – putem discuta neoficial, fără pix, fără carnet – strict confidenţial?

– De ce nu? Sînt aici pentru a obţine o imagine cît mai completă a armatei...

– Taci! şopti Brokey Doiarul, ridicîndu-se din spatele biroului, apoi strecurîndu-se spre uşă, ascultînd, de parcă ar fi jucat un rol în *Opera de trei parale* a lui Bertolt Brecht. Sînt comandantul celei mai teribile companii de teatru din analele istorici militare! I-am antrenat, i-am îndrumat, i-am adus pe culmea talentului lor, şi acum sînt consideraţi o unitate antiteroristă de nivel mondial, care reuşeşte acolo unde toţi eşuează! Te întreb, ăsta-i *amatorism?*

– Păi, generale, ăştia sînt soldaţi, antrenaţi pentru aşa ceva...

– Nu, *nu sînt!* explodă Brokemichael, şoapta lui ajungînd aproape un şuierat. Sînt actori, *actori* profesionişti! Cînd s-au înrolat în grup, am înţeles imediat ce ocazie reprezentau. Cine se pricepea mai bine să se infiltreze în spatele liniilor inamice şi să taie macaroana duşmanului decît nişte oameni antrenaţi să-i întruchipeze pe alţii? Şi ce era mai potrivit decît o unitate de actori obişnuiţi, o companie de *repertoriu* formată din oameni capabili să-şi bată joc unul de altul, pentru a da iluzia spontaneităţii, a naturaleţei – a *realităţii?*... Operaţiuni clandestine, domnule Harrison. Au fost născuţi pentru asta, iar eu le-am oferit această posibilitate!

Reacţia jurnalistului fu cea a unui bădăran recunoscînd în silă un argument valabil, acolo unde crezuse că nu exista nici unul.

– Păi, să fiu al naibii...! Asta-i o idee a dracului de bună – ba chiar aş merge pînă într-acolo încît să afirm că e genială.

– Nu prea e amatorism, nu-i aşa? În ziua de azi, toată lumea le solicită serviciile. Chiar acum, în acest moment, sînt într-o misiune pentru unul dintre cei mai puternici oameni din ţară.

– Zău?

Bărbatul numit Harrison se încruntă întrebător, cu un zîmbet uşor cinic pe buze.

– Deci nu sînt prin preajmă, prin urmare, nu-i pot cunoaşte... Şi deoarece *discutăm* neoficial, nu pot scrie despre ei?

– Dumnezeule, nici o vorbă!

– Sincer, generale, vorbind ca reporter, am o singură sursă – pe dumneata. Nici un director de ziar din lume n-ar accepta o singură sursă, iar prietenii mei de la Polo Lounge s-ar strica de rîs, zicînd că ar fi fost un scenariu al naibii de bun dacă ar fi adevărat.

– Dar *este!*

– Cine confirmă, în afară de dumneata?

– Păi, nu... *nu pot* să spun!

– Păcat. Dacă ar fi fost o fărîmă de adevăr în ideea asta, poate că ai fi putut vinde o schiță de scenariu pentru cîteva sute de mii. Şi cu ceea ce se numeşte „adaptare pentru ecran" – un rezumat stupid, cum facem cu toții în liceu – s-ar putea să obții vreo jumătate de milion. Ai ajunge vedeta Hollywoodului.

– O, Doamne, *e* adevărat! *Crede*-mă!

– *Eu* aş putea să te cred, dar părerea mea n-ar valora nici cît o apă minerală cu lămîie la Po-Lounge; ca să reuşeşti într-o asemenea treabă, ai nevoie de credibilitate... Acum, generale, zău că ar trebui să revenim la interviu.

– *Nu!* Sînt prea aproape de împlinirea visurilor mele... Paul şi Joanne, Greg şi Mitch şi Michael – toată lumea *bună!*

– Chiar sînt...

– *Trebuie* să mă crezi!

– Cum aş putea? mormăi bătrînul jurnalist. Nici măcar nu pot să scriu o vorbă – discutăm neoficial.

– Bine, ascultă, strigă Brokey Doiarul, cu ochii aprinşi şi fața scăldată în sudoare. În următoarele douăzeci şi patru de ore, unitatea mea antiteroristă de actori va captura pe unul dintre cei mai periculoşi duşmani pe care i-a avut vreodată țara noastră.

– Asta-i o afirmație teribilă, generale. Ai vreun document cu care s-o pot susține?

– Asta e ceva între neoficial şi oficial?

– Mă rog, presupun că e o dezvăluire confidențială ulterioară evenimentului – cu alte cuvinte, nimic nu poate fi tipărit pînă după încheierea acțiunii, şi chiar şi atunci, numai „pe fundal".

– Adică?

– Nici un nume nu e menționat sau dezvăluit ca sursă.

– O să accept!

– O s-o încurci, murmură jurnalistul.

– Adică?

– Nimic. Continuă, generale.

– Sînt-în-Boston-Massachusetts, zise repede Brokemichael, de-abia mişcîndu-şi buzele.

– Frumos.

– Ai citit ziarele, te-ai uitat la televizor? întrebă generalul, vorbind pe un ton conspirativ.

– Cînd şi cînd, nu le poţi citi pe toate.

– Ai citit sau ai auzit despre Comitetul Nobel care a venit la Boston cu avionul vicepreşedintelui?

– Da, cred că da, răspunse jurnalistul. Ceva despre un discurs la Harvard şi anunţarea unui premiu pentru un general... Oşteanul Secolului sau aşa ceva. Am văzut la ştirile de la televizor.

– Foarte impresionant, nu crezi? zise Brokey Doiarul, punînd întrebarea pe un ton ciudat.

– Mă rog, nici o comisie reprezentînd Fundaţia Nobel nu e de prost-gust.

– Eşti de acord că era un grup distins de savanţi şi istorici militari?

– Cu siguranţă. Băieţii de la Nobel nu se înhăitează cu vagabonzi, n-au de ce. Dar ce legătură are asta cu... unitatea dumitale antiteroristă?

– *Ei* sînt!

– Care ei?

– Comitetul Nobel! Sînt oamenii mei, *actorii* mei!

– Generale, treaba asta e strict neoficială, totuşi nu cumva ai tras la măsea de dimineaţă?... Uite, eu nu sînt un puşti cretin cu capul în nori...

– Îţi spun *adevărul!* tună Brokemichael. Şi nu beau niciodată alcool înainte de deschiderea popotei, la prînz. Acel „Comitet Nobel“ e de fapt unitatea mea clandestină, *actorii* mei!

– Poate că ar trebui să reprogramăm interviul ăsta...

– O să-ţi *dovedesc!*

Şeful celor Şase Sinucigaşi alergă spre un fişet, trase un sertar, smulse nişte dosare cu coperte de pînză, se întoarse în

grabă la birou, deschise cîteva şi împrăştie zeci de fotografii în dezordine.

– Ăştia *sînt!* Păstrăm dosarele cu diversele lor deghizări, pentru a nu le repeta în operaţiunile viitoare, în caz că au fost fotografiaţi... Uite, *uite!* Astea sînt ultimele poze – părul, cîteva bărbi, ochelarii, chiar şi sprîncenele. *Ăştia* sînt oamenii pe care i-ai văzut la televizor, la conferinţa de presă de la Aeroportul Logan din Boston! Priveşte, *priveşte!*

– *Al naibii* să fiu, zise jurnalistul, stînd în picioare şi studiind fotografiile. Cred că ai dreptate.

– *Am* dreptate! Ăştia sînt Cei Şase Sinucigaşi, creaţia mea!

– Dar de ce se află la Boston?

– E ultrasecret pînă-n pînzele albe.

– Uite, generale, detest să ţi-o spun, dar ce mi-ai arătat sînt imagini disparate. N-au nici un înţeles fără o explicaţie. Nu uita, ne încadrăm în „dezvăluirea ulterioară evenimentului", aşa că e în regulă, poţi să-mi spui.

– Nu va fi menţionat numele meu – exceptîndu-i pe prietenii dumitale de la Po-Lounge, pentru care aş fi în stare *să ucid* ca să-i cunosc?

– Pe cuvîntul meu de jurnalist, confirmă bărbatul care-şi spunea Harrison.

– Ei bine, generalul pe care l-ai menţioant – acel dizgraţiat *fost* general – e un trădător de ţară. N-o să intru în toate detaliile, dar dacă îşi realizează planul, această naţiune va pierde prima – şi a doua – capacitate militară de apărare!

– El e acel... „Oştean nu ştiu cum"? îl întrerupse Harrison.

– „Oşteanul Secolului", dar totul e o farsă, ca să-l atragem şi să-l prindem! Iar oamenii mei, *actorii* mei fac asta chiar acum!

– Îmi pare sincer rău să aud asta, generale.

– De ce? E un dement.

– E un *ce?*

– Un scrîntit, un caz patologic...

– Atunci de ce e aşa de important?

– Fiindcă el şi un avocat criminal de la Harvard, subliniez

„criminal“ – despre care *eu* știu cîte ceva – au pregătit dosarul unei mari fraude împotriva guvernului nostru, care ne-ar putea costa – mai ales pe Pentagon – mai multe milioane decît am reuşi să păcălim Congresul să ne dea într-o sută de ani!

– Ce dosar?

– Nu dețin amănunte, doar esențialul, și crede-mă că e ca *Ororile lui Rocky* – ai văzut filmul?

– Nu, îmi pare rău, mormăi jurnalistul cu ostilitate ostentativă, aparent nu față de Brokey Doiarul. Cine e generalul ăsta? întrebă așa-zisul Harrison.

– Un ticălos nebun pe nume Hawkins, un mare scandalagiu; așa a fost întotdeauna.

– Îmi amintesc de numele ăsta. N-a primit de două ori medalia Congresului?

– Dar e și maniac. Optzeci la sută dintre congresmeni o primesc după ce mor. Cum de n-a fost omorît – e o enigmă aici.

– *Auuuaah!* tuși jurnalistul, scoțînd flăcări din ochi. Cum de i-a adus *Air Force Two* pe impostorii ăștia la Boston? întrebă el, recăpătîndu-și un simulacru de autocontrol.

– Ca să ia ochii la conferința de presă. Nu se poate ignora avionul ăla.

– Nici nu se poate închiria la orice colț de stradă. Avionul ăla e intangibil.

– Nu și pentru anumiți oameni...

– A, da, ai zis ceva despre un mare grangur... „unul dintre cei mai puternici din țară“, parcă așa ai zis.

– De rang foarte înalt, aproape cel mai mare. Ultrasecret.

– Păi, genul ăsta de informație confidențială chiar că o să-i impresioneze pe prietenii mei de la Hollywood. Probabil că te-ar luat cu avionul pe Coastă, pentru niște discuții – toate strict secrete, desigur.

– Discuții?

– Ei se gîndesc la viitor, generale, mult înainte, trebuie s-o facă. Un film începe cu o idee mare; dezvoltarea ei durează cîțiva ani. Doamne Sfinte, toate marile staruri din industria

filmului ar fi la picioarele dumitale – ar trebui să-i cunoşti pe toţi pentru distribuţia preliminară.

– Să-i cunosc... *pe toţi?*

– Sigur, dar cred că asta iese din discuţie, de vreme ce nu-mi poţi spune – în condiţiile dezvăluirii ulterioare evenimentului – cine-i grangurul. Mai tîrziu, orice nătărău poate afla numele. Acum e momentul să dai lovitura. După consumarea faptelor, nu vei mai prezenta nici un interes... Ei, mă rog, nu poţi cîştiga întotdeauna. Să ne întoarcem la interviu, generale. Reducerile din bugetul apărării afectează situaţia efectivelor, ceea ce trebuie să se repercuteze şi asupra moralului trupelor...

– Stai o clipă!

În pragul apoplexiei, Doiarul măsura cu paşi mari încăperea, privind spre fotografiile magnificei sale creaţii/obsesii.

– Spuneai că după ce povestea o să iasă la lumină – şi trebuie să iasă într-o bună zi –, eu n-o să mai însemn mare lucru şi orice tîmpit se va bucura de rezultatele muncii mele. Doamne, şi ei! Or să facă un film, iar eu n-o să am nici o contribuţie. Va trebui probabil să plătesc cincizeci de dolari, ca să stau pe un scaun de cinema şi să privesc ce-au făcut din capodopera mea. Ah, Iisuse, e teribil!

– Asta-i viaţa, cum zice Sinatra în cîntecul ăla, spuse jurnalistul, aşezînd pixul peste carnet. Deşi, cu siguranţă, Francis Albert caută un rol bun – ar putea să te interpreteze chiar pe dumneata.

– Francis Albert...?

– Adică Frank, natural, Sinatra, desigur.

– *Nu!* urlă generalul de brigadă. Am gîndit toate astea şi le-am făcut *în felul meu!*

– Adică?

– Foarte bine, o să-ţi spun, zise transpiratul Brokemichael. Mai tîrziu, pe parcurs, poate că o să-mi mulţumească, poate o să-mi găsească alt star şi, dacă nu, va da cincizeci de dolari ca să vadă filmul, filmul *meu.*

– Nu te pot urmări, generale.

– Secretarul de stat! şopti Brokey Doiarul. Pentru *el* sînt Cei Şase Sinucigaşi ai mei în misiune la Boston. A sosit ieri aici, incognito, cu un act de identitate, fiindcă avea un act de identitate fals!

– *Bingo!* răcni Şoimul, sărind din fotoliu cît era de lung şi smulgîndu-şi stupida perucă roşie de pe cap. *Te-am avut,* Doiarule! continuă el să strige, rupîndu-şi gulerul şi cravata şi smulgîndu-şi ochelarii de pe nas. Ce mai *faci,* bătrîne prieten, *ticălos* mizerabil?

Ethelred Brokemichael rămăsese mut, paralizat. O serie de mormăieli, combinate cu nişte şuierături ascuţite, se auziră din gura lui căscată.

– Ahhhh... *ahhhh!*

– Aşa se întîmpină un vechi prieten, fie el un nebun şi un inadaptabil, care poate că n-ar fi trebuit să primească medaliile alea?

– Aii... *aii!*

– A, am uitat, e şi un trădător şi un scandalagiu, şi e o enigmă că nu şi-a tras un glonţ în cap, dar ar putea-o face.

– Niahh... *niahh!*

– Vrei să spui că nu crezi că ar merge, *jigodie?*

– Mac, *încetează!* strigă Brokey Doiarul, revenindu-şi suficient pentru a protesta. Nu ştii prin ce-am trecut... un divorţ – căţeaua m-a uscat de bani – şi lupta cu Washingtonul pentru fonduri, şi grija pentru unitatea mea – Iisuse, a trebuit să le asigur publicul pentru blestematele lor de prelegeri, din care recruţii nu înţelegeau o vorbă şi fumau ţigări proaste ca să suporte chinurile mai uşor... Fie-ţi *milă,* Mac, încerc să supravieţuiesc! Ce-ai fi făcut, i-ai fi spus secretarului de stat să suporte situaţia?

– Poate că da.

– Da, bine, tu n-ai plătit un sfanţ pensie alimentară.

– Sigur că nu. Le-am învăţat pe fete cum să aibă singure grijă de ele şi, pe crucea mea, au avut. Dacă aş fi lefter, oricare dintre ele m-ar ajuta.

– N-o să înţeleg niciodată, niciodată.

– E simplu. Am avut grijă de fiecare dintre ele şi le-am ajutat să fie mai bune decît erau. Ţie nu ţi-a păsat şi n-ai ajutat pe nimeni.

– Păi, fir-ar să fie, Mac, chiorul ăla de Pease a tunat şi-a fulgerat împotriva ta! Şi cînd mi-a spus că era implicat şi Devereaux, jigodia aia împuţită de avocat, am luat-o razna – de-a dreptul razna.

– Asta-i ruşinos, Doiarule, fiindcă „jigodia" aia de Devereaux e motivul pentru care mă aflu aici... ca să te ajut să ieşi din cea mai mare belea în care ai intrat vreodată.

– Ce?

– E momentul să dovedeşti puţină înţelegere, generale. Sam Devereaux ştie acum că a exagerat cu acuzaţiile împotriva ta şi vrea să-şi repare greşelile din tinereţe. Crezi că aş fi riscat să vin aici, să intru în tabăra inamicului dacă el n-ar fi insistat?

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Ai fost manipulat, Brokey. Sam a aflat şi mi-a cerut să vin aici şi să te avertizez.

– Ce? *Cum?*

– E vorba despre procesul împotriva guvernului – mereu se găseşte cineva să dea guvernul în judecată –, dar asta înseamnă o mare încurcătură pentru Warren Pease, iar el e un politician foarte grijuliu cu propria-i imagine. Vrea să anuleze procesul, aşa că te recrutează pe tine şi echipa ta ca să-i faceţi treaba murdară, convingîndu-te că e vorba de o mare criză la nivel naţional; în clipa în care o vei rezolva, nu te va mai *cunoaşte!* Procesul va fi anulat de instanţă, fiindcă nu s-au prezentat reclamanţii; cineva se simte dator să protesteze şi, prin eliminare, se ajunge direct la Cei Şase Sinucigaşi – şi la *tine.* Un general care a scăpat ca prin urechile acului de nişte acuzaţii grave în procesul Triunghiul de Aur. Eşti un om mort, Brokey.

– Doamne *Sfinte!* Poate ar trebui să-i chem înapoi.

– Dacă aş fi în locul tău, aş insera şi un memoriu oficial la

dosar – datat cu ziua de ieri – în care să menţionezi că, după o atentă analiză, ţi-ai retras trupele, deoarece consideri că misiunea depăşeşte autoritatea militară conferită de lege. Dacă o să existe o anchetă a Congresului, o să cadă Pease, nu tu.

– La naiba, aşa o să fac!... Mac, cum de ştii tu atît de multe despre L.A. – Coasta, Polo Lounge şi toate lucrurile despre care ai vorbit?

– Uiţi, bătrîne prieten, că au făcut un film despre mine. Am fost consultant acolo timp de zece săptămîni, prin bunăvoinţa rahaţilor uscaţi de la Pentagon, care au crezut că filmul ăla o să facă minuni în ce priveşte înrolarea.

– A fost un eşec total, toată lumea ştie. Cel mai prost film pe care l-am văzut vreodată, iar eu mă pricep destul de bine. Adică a fost de-a dreptul cumplit, şi chiar dacă îţi detest tupeul, ţi-am plîns de milă.

– Nici mie nu mi-a plăcut, dar au existat compensaţii pe care doar locul ăla le poate oferi... Cheamă-ţi oamenii înapoi, Doiarule. Eşti pe cale să devii ţap ispăşitor.

– O să-i chem, o să-i *chem*. Numai să găsesc o modalitate.

– Pune mîna pe telefon şi dă ordinul, asta-i tot ce ai de făcut.

– Nu e chiar aşa uşor. Iisuse, să anulez ordinul secretarului de stat! Poate ar fi suficient să mă îmbolnăvesc...

– Ce faci, o scalzi, Doiarule?

– Dumnezeule, trebuie să mă *gîndesc!*

– Pînă atunci, gîndeşte-te la asta.

Şoimul îşi descheie haina şi scoase la iveală un mic casetofon.

– Un colonel pe care l-am avansat recent în grad mi-a sugerat să fiu „cuplat" – aşa zicea el. Fiecare cuvînt rostit în această cameră e înregistrat.

– Eşti un *nemernic*, Mac!

– Haide, generale, sîntem doar doi tipi demodaţi; trebuie şi eu să supravieţuiesc... Cum era vorba aia? „Dacă nu te ia dracu', te înghit adîncurile"?

– N-am mai auzit-o.

– Nici eu, dar se potriveşte, nu-i aşa?

24

Vincent Mangecavallo păşca pe podeaua din marmură albă a apartamentului din Miami Beach, îndreptîndu-se spre sala de gimnastică. Se înfioră iarăşi privind mobila roz răspîndită peste tot – fotolii, canapele, lămpi, covoare groase şi chiar un candelabru, făcut din sute de cochilii roz, care lăsa impresia că putea să cadă în orice moment în capul cuiva. Vinnie nu era decorator, dar nesfîrşita combinaţie de roz şi alb nu-i spunea nimic. Marele decorator pe care îl angaja vărul său Ruggio putea fi şi un mare coregraf.

– Nu-i roz, Vin, îi spusese Ruge cu două zile în urmă la telefon. E piersică, doar că i se spune *pêche.*

– De ce?

– Fiindcă rozu-i ieftin, piersica-i mai scumpă, iar *pêche* sparge tavanu'. Eu nu văd diferenţa şi, ca să fiu sincer, cred că nici Rose, da' asta o face fericită, mă înţelegi?

– La viaţa pe care-o duci, *cugino,* ar trebui s-o faci mereu fericită pe nevastă-ta. Oricum, îţi mulţumesc că îmi permiţi să stau aici.

– Cît pofteşti, Vin. Noi n-o să ajungem acolo mai devreme de-o lună, da' pînă atunci tu o să te-ntorci printre cei vii. Avem afaceri presante cu familia din El Paso – da' du-te să vezi sala de gimnastică, baia de aburi şi tot rostu'.

– Chiar acolo mă duc după ce vorbim – mi-am pus şi un fel de halat roz din prosop, da-i cam scurt.

– Ăla-i pentru fete, am şi albastre în sala de gimnastică.

– Ce fac băieţii din El Paso, Ruge? întrebă Vincent.

– Vor toată blestemata de piaţă a şeilor de piele, ceea ce înseamnă nu doar imitaţiile de ferme din New York şi Pennsyl-

vania, da' şi toate cluburile alea de vînători de vulpi din vest Jersey şi New England.

– Păi, cu tot respectul, Ruge, ca să zic aşa, caii sînt din Vest, ştii? Iar şeile ar trebui să ajungă la cowboy? În Vest, corect?

– E o porcărie, Vin. Toate şeile alea sînt făcute în Brooklyn şi Bronx. Le întinzi un deget la pîrliţii ăia de *paisan* şi primu' lucru care-l afli e că ocupă locu' altora, şi asta n-o putem tolera.

– Înţeleg ce vrei să zici. Pe sufletul mamei mele moarte, nu m-aş combina cu tine.

– Mama ta nu-i moartă, Vinnie. E în Landerdale.

– E doar o expresie, vere.

– Hei, Vin, ce crezi? Mîine mă duc la înmormîntarea ta! Nu-i o chestie *tare?*

– O să vorbeşti în numele meu?

– Pe dracu', nu. Io-s un amărît. Da' cardinalu' o să spună cîteva cuvinte. Auzi, Vinnie, un *cardinal!*

– Nu-l cunosc.

– Mama ta l-a sunat şi-a plîns o grămadă şi s-a lovit de colecţia de farfurii. El o să vorbească.

– O să se lovească mai tare după învierea mea... Încă o dată mulţumesc... mulţumesc pentru casă, *cugino*.

Mangecavallo se opri sub candelabrul roz, meditînd la conversaţia pe care o avusese cu Ruggio în urmă cu două zile. Ca şi atunci, se afla în drum spre mica sală de gimnastică, unde avea de gînd să evite cu grijă echipamentul Nautilus nou-nouţ, de parcă atingîndu-l s-ar molipsi. Amintirea bruscă a acelei convorbiri, declanşată de decorul afectat, ca de ou de Paşte, îl făcu pe Vincent să-şi aducă aminte că era timpul să dea alt telefon. Nu era extrem de încîntat că trebuia s-o facă, însă trebuia, deoarece informaţia pe care ar fi putut-o primi l-ar fi făcut cel mai fericit om, asemenea unui onest amator care a spart o bancă în Vegas. Dar exista un impediment. Vestea că era bine sănătos şi trăgea în continuare sforile o ştiau *foarte* puţini oameni, mai exact jigodiile de pe Wall Street aflate pe agenda lui Şuncă; aceştia aveau gurile astupate cu ciment, fiindcă altfel şi-ar fi

petrecut restul zilelor în diverse puşcării şi fără banii pe care credeau că aveau să-i cîştige. Ruge era chiar necesar, de vreme ce Vincent avea nevoie de o reşedinţă privată, unde să poată sta în siguranţă pînă va sosi clipa să fie luat de Smythington-Fontini şi dus la punctul miraculoasei sale „salvări" din insulele Dry Tortugas.

Totuşi, Abul Khaki nu se afla pe acea listă exclusivistă, dar devenise acum o necesitate. În lumea finanţelor internaţionale, Abul era la fel de necinstit ca şi Ivan Salamandră; ceea ce-l făcea şi mai primejdios, sau mai plin de succes, depinde de punctul de vedere al fiecăruia, îl reprezenta faptul că nu era cetăţean al Statelor Unite şi că deţinea un mare număr de holdinguri în ţări străine ca Bahamas sau Insulele Caimen, surclasat numai de piraţii mai norocoşi care îngropaseră în Caraibe vreo două mii de cufere. De asemenea, deoarece Khaki provenea dintr-unul din acele emirate la care Washingtonul dorise întotdeauna să ajungă pe furiş, se bucura de o protecţie solidă, din interior, care se acorda atunci cînd guvernul încheia înţelegeri secrete cu oameni mai puţin agreaţi politic. Oameni care, de exemplu, puteau schimba cîteva mii de rachete şi o biblie a regelui Yang pe trei puşcăriaşi şi o tîrfă din Damasc. Abul Khaki era un bolnav ambulator cu imunitate.

Cînd Mangecavallo află despre discretele acreditări ale lui Abul, intră cu arabul într-o legătură benefică amîndurora. Khaki avea numeroase afaceri în domeniul navigaţiei şi tancuri petroliere care transportau uneori şi altceva decît ţiţei; după cîteva neplăceri jenante, Vinnie îi dădu de înţeles lui Abul că el şi prietenii lui aveau o influenţă considerabilă la docuri: „De la New York la New Orleans, şi porturile dintre ele – se află sub control, domnule Cocky".

– Mă cheamă Khaki, domnule Mangecuvulo.

– Mangecavallo. Sînt sigur că o să ne învăţăm numele unul altuia.

Aşa făcură şi, cum se spune, o situaţie conduce la alta, inclusiv la anumite servicii financiare făcute de Abul prietenului

său Vincent. Iar după ce naşii din cele trei state şi Palermo sugerară ca Mangecavallo să candideze la postul de director CIA, Vinnie se duse la Khaki.

– Am o problemă, Abul. Naşii se gîndesc la lucruri mari, şi asta-i bine, dar nu prea dau amănunte şi asta-i rău.

– Spune problema ta, te rog, prietene cu ochi ca ai şoimului deşertului – deşi, sincer, n-am fost niciodată în deşert. Mi s-a spus că-i extrem de cald.

– Asta-i problema, amice. Căldura... Am o grămadă de parale îngropate în conturi din toată ţara, sub diferite nume. După ce-o să iau slujba aia de la Washington, şi o s-o iau, n-o să mai am cum să zbor în vreo treizeci şi opt de state ca să-mi adun banii, din care o bună parte aş vrea să-i păstrez confidenţial.

– Necondiţionat, presupun.

– Categoric.

– Ai lista conturilor bancare?

– Toate cele patru mii două sute douăsprezece. Vinnie îşi permise un rînjet vinovat.

– Ah, privirea cămilei spune mai multe decît se poate înţelege din chiorăiala maţelor ei.

– Cam aşa ceva, presupun.

– Ai încredere în mine, Vincent?

– Sigur, sînt obligat, aşa cum şi tu trebuie să ai în mine, *capisce?*

– Cu siguranţă. Coada cîinelui beduinului flutură de bucurie că a supravieţuit... Ai cunoscut vreodată un beduin? Nu contează, dar îţi spun eu, la piaţă, duhoarea lor ajunge pînă la cer.

– Conturile bancare? Lista?

– Semnează cîteva duzini pentru lichidarea şi returnarea banilor şi adu-mi-le pe toate mie. Am pe statele mele de plată un artist, un om cu un talent extraordinar, care poate falsifica semnătura oricui, viu sau mort; a făcut asta de multe ori pentru un profit considerabil. O să mă ocup chiar eu de portofoliul tău

– un trust fantomă, cum s-ar spune, sub egida uneia dintre cele mai respectabile firme de avocaţi din Manhattan.

– *Toţi* banii?

– Nu fi ridicol. Doar o sumă potrivită cu situaţia unui importator de succes. Cu restul o să faci bani adevăraţi, şi te asigur că n-o să rămînă nimic pe hîrtie.

Abul Khaki deveni managerul personal şi neoficial al lui Mangecavallo, cu vreo patru milioane pe piaţă şi de şapte ori mai mult la societăţile din străinătate. Totuşi, nu prietenia de interes şi nici serviciile făcute nu-l determinaseră pe Vincent să-l caute pe Abul. Motivul era că arabul cunoştea mai bine şi mai în profunzime piaţa bursieră decît orice altă persoană pe care o cunoştea Mangecavallo, experienţă pe care o dobîndise în cea mai mare parte pe căi ilegale, dar şi prin perspicacitate. Şi, lucru important, Abul Khaki avea să-şi ţină gura. Era ca un făcut – propria lui supravieţuire depindea veşnic de asta.

– Nu pot *să cred!* ţipă arabul, după ce Vincent folosise unul dintre numele de cod pentru a vorbi cu el la Monte Carlo.

– Crede, Abul, o să te lămuresc mai tîrziu...

– Nu *înţelegi*. Am trimis ieri coroane de flori de zece mii de dolari pentru funeraliile tale şi am trimis condoleanţe în numele meu şi al guvernului israelian, prin birourile mele din New York!

– De ce ai făcut asta?

– Păi, am făcut vreo cîţiva shekeli cu Likudul şi alăturarea numelui meu de al lor poate fi utilă pentru alte afaceri.

– N-are cum să strice, zise Vincent. Eu m-am înţeles întotdeauna cu Mossadul.

– Mă aşteptam... dar te-ai întors din morţi! Nu-mi vin în fire după şocul ăsta, îmi tremură tot corpul şi o să pierd toate mîinile la bacara.

– Nu juca.

– Cu trei greci la masă cu care fac afaceri? Eşti *nebun?*... Ce *faci,* Vincent? Ce se *întîmplă?* Furtunile de nisip ale deşertului îmi întunecă orizontul!

– N-ai fost niciodată în deşert, Abul.

– Am văzut fotografii – înfricoşătoare, la fel cum e vocea ta acum, cînd îmi vorbeşti de nu ştiu unde, dar presupun că nu din eter.

– Ţi-am spus, o să-ţi explic mai tîrziu... după ce o să fiu salvat.

– *Salvat...?* Mulţumesc, Vincent, dar nu vreau să mai aud un cuvînt. Insist în sensul ăsta.

– Atunci prefă-te că nu sînt eu, ci doar un investitor interesat. Cum merge piaţa în State?

– Cum merge? A devenit încet-încet demenţială. Atîtea subterfugii, atîtea negocieri secrete – fuzionări, achiziţii de loturi întregi, acţionari majoritari. E o *nebunie!*

– Ce spun oracolele?

– Nu spun nimic, nici măcar mie. Comparată cu piaţa, lumea din oglindă a lui Alice. e un loc de o logică incontestabilă. Nimic n-are sens, nici măcar pentru mine.

– Dar companiile din industria de apărare?

– Cum spuneţi voi, *italianos,* sînt *pazzo!* Deşi ar trebui să fie secătuite, anticipînd conversiunea echipamentelor, ele tind tot mai sus. M-au sunat de la Moscova, înfuriaţi şi speriaţi, ca să mă întrebe ce cred şi n-am ştiut ce să le răspund. Legăturile mele de la Casa Albă mi-au spus că preşedintele a avut zeci de convorbiri telefonice cu cei de la Kremlin, asigurîndu-i că motivul e deschiderea pieţelor est-europene *şi* conversiunile cauzate de reducerea drastică a bugetului Pentagonului... Îţi spun, Vincent, totul e *pazzo!*

– Nu, nu e, Abul. E perfect... Ţinem legătura.

Warren Pease, secretar de stat, era neliniştit peste măsură. Ochiul stîng îi scăpase de sub control şi se agita ca un fascicul laser care încearcă să localizeze o ţintă.

– Cum adică nu-l poţi găsi pe generalul Ethelred Brokemichael? răcni el în receptor. E la ordinele *mele – taie* asta –, e la ordinele preşedintelui Statelor Unite, care aşteaptă raportul lui la numărul ultrasecret de telefon pe care ţi l-am *dat* de cel

puţin zece ori! Cît să-l mai aştepte preşedintele pe un nenorocit de general de brigadă, *ai?*

– Ne dăm toată silinţa, domnule, zise vocea înspăimîntată de la Fort Benning. Nu putem să aducem pe cineva care nu-i aici.

– Aţi trimis grupe de cercetare?

– La toate cinematografele şi restaurantele de la Cuthbert la Columbus şi pînă la Hot Springs. I-am verificat registrele, convorbirile telefonice exterioare...

– Şi aţi găsit *ceva?*

– Nimic precis, dar cu siguranţă neobişnuit. Generalul Brokemichael a dat douăzeci şi şapte de telefoane la un hotel din Boston, în interval de două ore şi jumătate. Fireşte, am luat legătura cu hotelul şi am întrebat dacă generalul a lăsat vreun mesaj...

– *Iisuse*, n-ai spus cine eşti, nu-i aşa?

– Doar că e vorba despre o chestiune oficială guvernamentală, nimic precis.

– Şi?

– Au rîs cînd au auzit numele – în patru rînduri. Am fost asiguraţi că nu era acolo şi că n-au auzit niciodată de el – presupunînd că ar exista o persoană cu un asemenea nume.

– Continuaţi *căutarea!*

Pease trînti receptorul în furcă, se ridică şi începu să păşească înfuriat prin biroul său de la Departamentul de Stat. Ce făcuse tîmpitul ăla de Brokemichael, unde *se dusese?* Cum îndrăznise să dispară în eşafodajul de lemn al serviciilor de informaţii militare, unde existau mai multe crăpături şi găuri de nod decît în întregul Parc Naţional Sequoia? La ce se gîndise de îşi permisese să întrerupă legătura cu secretarul de stat?... Poate că murise, îşi zise Pease... Nu, asta nu era o explicaţie şi n-ar face decît să complice situaţia; totuşi, dacă se întîmplase ceva rău, nu exista nici o urmă care să-l lege *pe el* de excentricul general ce crease maşina mortală numită Cei Şase Sinucigaşi. Warren se dusese la baza militară cu documente corespunzătoare,

desigur, dar cu numele *lui* şi, în afară de asta, purtase o perucă roşie care-i acoperise părul rar. În registrele de intrare şi ieşire de la Fort Benning, era consemnată doar o scurtă vizită a unui contabil insignifiant, care venise să-i prezinte omagiile sale generalului... Peruca roşie, aprecie Pease, fusese o idee genială, deoarece chelia lui era un cal de bătaie al caricaturiştilor pe teme politice. Unde o fi *nemernicul* ăla?

Consola telefonică îi întrerupse gîndurile; alergă spre ea şi văzu că trei butoane erau aprinse; urmă şi al patrulea. Apăsă butonul care-i făcea legătura cu secretara şi ridică receptorul, sperînd să audă cuvintele „Fort Benning solicită o convorbire"! Speranţele sale fură spulberate cînd, după aproape treizeci de secunde chinuitoare, căţeaua îl informă cu răceală:

– Aveţi trei, acum patru apeluri, pe care le pot descrie ca fiind cu caracter personal, domnule secretar, deoarece nici unul nu spune ce problemă are, iar eu nu recunosc numele – aşa cum mi-au fost spuse.

– Care sînt?

– Bricky, Froggie, Moose şi...

– Bine, *bine,* o întrerupse Warren, nu doar încurcat, ci şi furios.

Ei erau asociaţii lui de viaţă mondenă – mondenă şi încă ceva – de la Clubul Dealul Cafeniu! Nu le era permis să-l sune *vreodată* la birou, asta era lucru *sfînt!* Dar, desigur, nu *ei* sunaseră; „Bricky", „Froggie", „Moose" şi, fără îndoială, „Doozie" dăduseră telefon. Pentru Dumnezeu, ce se întîmplase de-l căutau toţi?

– O să vorbesc pe rînd cu ei, Mamă Tyrania, zise el, pocnindu-se peste frunte pentru a potoli agitaţia ochiului.

– *Nu* sînt Tyrania, domnule secretar. Sînt fiica ei mai mică, Andromeda Inimăcurată.

– Eşti nouă pe-aici?

– De ieri, domnule. Familia a înţeles că aveţi acum nevoie de un angajat foarte eficient, iar mama e în vacanţă la Beirut.

– Zău?

Imagini de portjartiere umplură spaţiul ce mai rămăsese în imaginaţia lui Pease.

– Tu eşti fata cea mică...?

– Apelurile dumneavoastră, domnule.

– Da, da, sigur. O să încep cu primul – Bricky, da?

– Da, domnule. O să le spun celorlalţi să aştepte.

– Bricky, de ce m-ai *sunat* aici?

– Peasie, vulpoi bătrîn, zise Bricky, bancherul din New England, cu voce mieroasă. O să te declar cel mai onorat coleg la întrunirea clasei noastre.

– Parcă spuneai că nu pot să vin.

– S-a schimbat totul, fireşte. N-aveam idee ce vrăji făcea incredibila ta minte. Faci cinste clasei noastre, bătrîne prieten... N-o să te reţin, ştiu că eşti ocupat, dar dacă o să ai nevoie de un împrumut, nu contează suma, pune mîna pe telefon. Vorbim curînd şi hai să luăm masa undeva – fac cu cinste, desigur.

– *Froggie,* ce dracu' se întîmplă? Tocmai am auzit de la Bricky...

– Sînt sigur că nu trebuie să-ţi spun eu *ţie,* întruchiparea lui Midas, bătrîne prieten, şi cu siguranţă nu la telefonul ăsta, răspunse cinicul blond de la Dealul Cafeniu. Vreau să ştii că Daphne şi cu mine sperăm ca tu şi scumpa ta soţie să ne fiţi oaspeţi la petrecerea pe care o vom da la Fairfax, luna viitoare. Tu vei fi invitatul de onoare, bineînţeles.

– Eu *voi fi?*

– Fireşte. Niciodată nu facem destul pentru apropiaţii noştri, nu-i aşa?

– Eşti foarte amabil...

– *Amabil?* Eşti pur şi simplu *minunat!* Ţinem legătura.

– *Moose,* vrei, te rog, să-mi spui...

– Fir-ar să fie, haiosule, poţi să joci la clubul meu oricînd doreşti, strigă preşedintele Conglomeratului Petrotoxic. Uită ce-am spus, o să fie o plăcere să trag la ţintă cu tine.

– Zău, că nu înțeleg...

– Înțelegi al dracului de bine și știu de ce nu poți vorbi. Îți zic doar, bătrînul și bunul meu prieten, că ești primul în carnetul meu monden, să nu uiți asta... Te las, tocmai m-au numit președintele consiliului de administrație; dar dacă vrei tu postul, al tău e.

– *Doozie,* tocmai am vorbit cu Bricky, Froggie și Moose și trebuie să spun că sînt uluit.

– Înțeleg, bătrîne prieten. Nu ești singur în birou, așa-i? Spune numai „da" și eu o să vorbesc cum trebuie.

– Spun „nu", iar tu poți vorbi orice!

– Dar dacă îți este înregistrat telefonul?

– Cu totul exclus. Biroul e „măturat" în fiecare dimineață, iar afară se află ecrane de plumb pentru blocarea supravegherii electronice.

– Grozav, prietene, chiar controlezi situația acolo.

– De fapt, sînt niște proceduri standard... Doozie, ce dracu' se întîmplă?

– Mă pui la încercare, haiosule?

Secretarul de stat făcu o pauză; de vreme ce nimic altceva nu părea să aibă efect, nu-i rămînea decît să intre în joc.

– Poate că da, Doozie. Poate că vreau să fiu sigur că ați înțeles cu toții.

– Hai să zicem așa, domnule secretar, bătrîne. Ești cel mai creativ gînditor pe care gașca noastră l-a pus în circulație de cînd am zdrobit sindicatele, în anii douăzeci. Și ai făcut-o cu o imaginație strălucită, fără nici un foc tras împotriva vreunui socialist împuțit sau a vreunui congresman de stînga!

– Trebuie să te zoresc, Doozie, spuse uluitul Warren Pease șovăielnic, în vreme ce broboane de sudoare îi apăreau pe chelie. Cum am făcut asta, mai exact?

– *Farfuriile zburătoare!* exclamă Doozie. Așa cum a zis necioplitul ăla de Ivan Salamandră – foarte confidențial, desigur –

acum trebuie să înarmăm întreaga planetă! Genial, haiosule, absolut *genial!*

– *Farfuriile zburătoare?* Ce vrei să spui?

– Eşti tare, prietene, cu adevărat tare!

– Farfurii zburătoare...? O, *Doamne!*

Avionul Rockwell la bordul căruia se afla Şoimul ateriză pe aeroportul din Manchester, New Hampshire, aflat la vreo cincisprezece kilometri sud de Hooksett. Hotărîrea de a survola Bostonul pentru a zbura direct la Manchester îi aparţinuse lui Sam Devereaux, care ştiind că Mac fusese urmărit de *cineva* la Aeroportul Logan, ceea ce se putea repeta, trebuia să evite acest risc. În plus, lucrurile începuseră să se precipite, şi dacă se putea economisi o oră sau două de mers cu maşina, cu atît mai bine. Următoarea mişcare a lui Mac consta în a-i dispersa pe Cei Şase Sinucigaşi, care, după spusele lui Desi-Unu, erau într-o stare jalnică, graţie talentelor culinare ale lui Desi-Doi; restul ţinea de puterea de convingere a Şoimului.

Paddy Lafferty, cu pieptul bombat de mîndrie, îl luă pe general în limuzina lui Pinkus şi, minunea minunilor, marele om se aşeză în faţă, lîngă Paddy.

– Spune-mi, tunarule, întrebă Şoimul în vreme ce goneau spre nord, către Hooksett, ce ştii despre actori, despre ăia adevăraţi?

– În afară de sir Henry, nu mare lucru, generale.

– Mă rog, el e deosebit, înţeleg; are un palmares bogat. Dar ceilalţi?

– Din ce-am citit în ziarele şi revistele alea pe care le lasă domnu' Pinkus în maşină, aşteaptă cu toţii să fie descoperiţi, ca să devină celebri. Poate că nu-i prea grozav ce zic eu, da' aşa-mi închipui.

– E grozav, Paddy. Ăsta-i răspunsul.

– La ce, domnule?

– La cum să-i faci pe anumiţi oameni să se răzgîndească, fără să se gîndească prea mult.

Opt minute mai tîrziu, Şoimul intră în cabana de schi. Era o luminoasă după-amiază de vară, iar Desi-Doi tocmai servise o gustare tîrzie, al cărui rezultat era evident. Cei Şase Sinucigaşi erau la fel de aproape de lumea umbrelor ca şi cadavrele de sicrie. Stăteau în hol, fixînd cu privirea propriile orizonturi, asemeni unor hamali obosiţi pe un doc din New Bedford. Singura excepţie o constituia sir Henry Irving Sutton, care evident că mai fusese în acea situaţie de cîteva ori şi acum era la fel de dezgustător de treaz precum o cioară croncănitoare cufundată într-o serioasă mahmureală colectivă.

– *Hai,* domnilor! strigă sir Henry, pălmuind uşor cîteva feţe şi împungînd coaste în timp ce mergea prin cameră. Mult-decoratul nostru general din campania nord-africană a venit să vorbească cu noi!

– Bine zis, maior, îl aprobă Şoimul. N-o să vă răpesc mult timp, oameni buni, doar cît să vă pun la curent cu întîlnirea mea.

– Întîlnire?

– Ce întîlnire?

– Ai o întîlnire, Marlon?

– Nu ştiu ce vrea să zică.

– Cine-i el?

– Dă-i o acadea, puiule.

Rînd pe rînd, ochii celor şase hamali îndrăzneţi se îndreptară spre Hawkins, care se duse spre scară, urcă două trepte şi li se adresă membrilor unităţii antiteroriste:

– Domnilor, începu el cu voce de stentor, *sînteţi* nu numai nişte domni, ci şi nişte remarcabili interpreţi şi soldaţi, numele meu este Hawkins, MacKenzie Hawkins, generalul în rezervă pe care aţi fost trimişi să-l găsiţi şi să-l arestaţi.

– Doamne, aşa *e!*

– Arată ca în fotografii...

– *Să se mişte* careva...!

– Las-o baltă.

– Picioarele nu mă ascultă, Drumeţule.

– *Opriţi-vă,* domnilor! exclamă Şoimul. Tocmai m-am

întors de la Benning, unde am discutat cu bunul meu prieten şi vechi camarad de arme, generalul Ethelred Brokemichael, comandantul vostru. Vă trimite felicitările lui împreună cu noi şi scurte instrucţiuni... Această misiune e anulată, avortată, aruncată într-un tocător.

– *Uau,* Drumeţule! exclamă Ducele, cine zice asta?

– Generalul Brokemichael.

– De ce nu ne sună pe noi – pe noi – pe noi chiar el, el, el?

– Tu trebuie să fii Dusty.

– *Nu* sînt cu, *jigodie!* zise ameninţător Sly. Stai acolo ca o versiune amărîtă a lui Rosencrantz la Elsinore, dar de ce te-am crede? De ce nu sună *lui-însuşi?*

– El. *Noi* am încercat în repetate rînduri, dar telefoanele nu funcţionează aici.

– Cum aşa, puiule?

– Furtuna!

– Care furtună, băiete? Nu-mi amintesc să fi fost vînturi puternice sau fulgere peste mlaştini.

– Sir *Larry...?*

– Nu-mi vinde mie sau lu' Stella gogoşi, avem destule probleme!

– *Marlon...?*

– Întrebarea, Drumeţule, e de ce trebuie să te credem? Indienii fac fiţe tot timpul. Tobele războiului se opresc, îţi închipui că ai scăpat şi pe urmă sîngeroşii sălbatici atacă.

– Ar trebui să mai reflectezi la treaba asta, Duce. Eu am cunoscut unul adevărat cînd am făcut filmul ăla despre mine, şi ştii ceva, n-avea nici urmă de duşmănie.

– L-ai cunoscut pe *Duce...?*

– *Ascultaţi-mă!* răcni Şoimul, surprinzîndu-i pe Cei Şase Sinucigaşi cu comanda lui aspră, suficient pentru a le capta atenţia, cîtă mai aveau. Generalul Brokemichael şi cu mine nu am ajuns numai la un armistiţiu onorabil, ci şi la o concluzie fermă. Pe scurt, domnilor, am fost amîndoi înşelaţi de nişte politicieni corupţi, care vă foloseau talentele deosebite pentru

a-şi realiza propriile lor ambiţii. Aşa cum ştiţi, nu există nimic scris în legătură cu operaţiunile voastre secrete; obiectivele v-au fost aduse la cunoştinţă verbal, şi, în acord cu acest procedeu, am fost autorizat de către bunul meu prieten, Brokey Doiarul – asta-i o poreclă afectuoasă, din întîmplare – să vă spun că misiunea e anulată. O dată cu acest ordin, date fiind superbele voastre realizări din ultimii cinci ani, a aranjat să fiţi transferaţi în apartamente la hotelul Waldorf-Astoria din New York.

– Ce-i *acolo?* întrebă Marlon, cu o pronunţie perfectă.

– De ce? spuse Dusty fără să se repete.

– Asta-i o poantă agreabilă, adăugă sir Larry.

– E chiar foarte simplu, zise Şoimul. Contractul vostru cu armata expiră peste şase luni şi, avînd în vedere extraordinarele voastre contribuţii militare la reducerea tensiunilor mondiale, generalul Brokemichael v-a aranjat tuturor nişte interviuri cu şefii cîtorva studiouri cinematografice, de la Hollywood. Sînt nerăbdători să facă un film despre aventurile voastre.

– Dar cu? strigă înnebunit sir Henry.

– Bănuiesc că o să joci rolul generalului Brokemichael.

– Aşa mai merge.

– Fir-aş al naibii, am rămas mut, spuse Ducele.

– E tot ce ne-am dorit mereu, zise Marlon într-o engleză perfectă. Tot ce-am *visat!*

– *E senzaţional...!*

– *Nemaipomenit...!*

– O să ne jucăm pe noi înşine...!

– Şi-o să fim *împreună...!*

– Uraaa pentru *Hollyyywood...!*

Asemenea unor lei derutaţi, scăpaţi din ploile torenţiale ale savanei africane, Cei Şase Sinucigaşi se chinuiră să se ridice în picioare şi se îndreptară clătinîndu-se unul spre celălalt, formînd un fel de cerc. Apoi, începură să danseze ca nişte marionete dezarticulate, ciocnindu-se unul de altul printre rîsete puternice, care le provocau dureri. În holul fostei cabane de schi, încinseră o *horă* ce semăna cu o *tarantella,* dar şi cu pasaje din

dansul minerilor beţi. Ţipete de triumf umplură încăperea, în timp ce Desi-Unu se duse spre scări şi vorbi cu Şoimul.

– Eşti un mare om, ghenerale! Uite ce fericiţi sînt – i-ai făcut să se simtă aşa menunat!

– Da, păi, să-ţi spun ceva, Desi-Unu, zise MacKenzie, scoţînd un trabuc mutilat din buzunar. Eu nu mă simt *aşa de minunat*. Mă simt la fel de mare ca un şoarece cafeniu şi de zece ori mai murdar.

Pentru prima dată de cînd se cunoscuseră în toaleta pentru bărbaţi de la Aeroportul Logan, Desi-Unu îl privi dezaprobator pe Şoim.

Warren Pease, în pijama, coborî aproape zburînd scările relativ elegantei sale case din suburbia Fairfax. Traversă în grabă camera de zi scăldată în lumina ce venea de pe hol, greşi uşa biroului şi se lovi de perete, apoi intră şi alergă spre telefonul care clipea. Apăsă trei butoane pînă să-l găsească pe cel bun, căută bîjbîind veioza, o aprinse şi căzu în fotoliu strigînd:

– Unde dracu' *ai fost!* E ora patru dimineaţa şi nimeni n-a putut să dea de tine toată ziua şi toată noaptea! Cu fiecare oră care trece sîntem mai aproape de catastrofă şi tu dispari. Vreau o explicaţie!

– Totul a început cu o durere de burtă, domnule.

– *Ce?* ţipă Pease.

– Am fost deranjat la stomac. Gaze, domnule secretar.

– Nu pot să cred! Ţara se află în pragul dezastrului şi tu ai *gaze?*

– Nu poţi controla aşa ceva...

– Unde *ai fost?* Unde-i afurisita ta de unitate? Ce se *întîmplă?*

– Păi, răspunsul la prima întrebare are legătură directă cu cea de a doua şi a treia.

– Ce-ai spus...?

– Vezi dumneata, aciditatea – gazele – s-a declanşat fiindcă

n-am reuşit să dau de unitatea mea la Boston, aşa că am plecat sub acoperire să-i găsesc.

– Sub acoperire *unde?*

– La Boston, desigur. Am făcut autostopul de la o unitate de cercetare a aviaţiei, dincolo de Macon, şi am ajuns pe la ora trei în după-amiaza asta – de fapt, ieri după-amiază. Fireşte, m-am dus imediat la hotel – e un hotel foarte drăguţ.

– Sînt fericit să aud asta. Şi *pe urmă?*

– Păi, a trebuit să fiu foarte atent, desigur, fiindcă nu voiam să se facă nici o legătură cu autorităţile, cred că eşti de acord.

– Cu fiecare nerv distrus din trupul meu! răcni secretarul de stat. Pentru numele Domnului, nu purtai *uniformă?*

– Te rog, domnule secretar, eram sub acoperire. Purtam un costum civil şi, pentru orice eventualitate, am trecut pe la toţi pensionarii de la aprovizionare ai Pentagonului care lucrau în zonă; mi-a venit o idee splendidă. Am scotocit prin bunurile personale ale oamenilor mei şi am găsit o perucă potrivită. Puţin prea roşie pentru gustul meu, dar cu şuviţe gri...

– Foarte bine, foarte bine! îl întrerupse Pease. Ce *ai găsit?*

– Un omuleţ ciudat într-unul dintre apartamente – ştiam numerele camerelor, fireşte. I-am recunoscut imediat vocea, fiindcă vorbisem de cîteva ori cu el de la Benning. E un tip inofensiv pe care l-au angajat băieţii să primească mesajele, ceea ce a fost foarte isteţ din partea lor. N-are prea multă minte, dar asta e un atu. Sarcina lui e să preia mesajele.

– Ce-a *spus* ăla, pentru numele Domnului?

– A repetat ce-mi spusese şi la telefon; l-am sunat de nenumărate ori de la biroul meu. Patronii lui temporari au fost chemaţi cu treburi; nu ştia nimic mai mult.

– Asta-i tot? Pur şi simplu *au dispărut?*

– Trebuie să presupun că şi-au concentrat atenţia asupra ţintei, domnule secretar. După cum am explicat, ei au un potenţial vast cînd e vorba despre misiuni, fiindcă multe depind de reacţiile instantanee, pentru care sînt antrenaţi.

– Spioni *flecari!* ţipă Pease.

– Nu, domnule, se cheamă improvizaţie – *„improu"*. prescurtat.

– Deci nu ştii ce dracu' se întîmplă. Nu există comunicare, pentru numele Domnului!

– Sînt frecvente situaţiile în care nu te poţi încrede în echipamentul telefonic, atît civil, cît şi guvernamental.

– Cine a organizat treaba asta, *Pantera* Roz? De ce nu m-ai sunat după ce te-am căutat?

– De la unitatea de aviaţie de unde am plecat spre Boston, domnule secretar? Voiai ca aviatorii ăia să introducă numărul dumitale în computerele lor?

– *Nu,* la dracu'!

– Cînd am ajuns la Boston, nu aveam de unde să ştiu că m-ai sunat...

– N-ai verificat la biroul tău, să vezi dacă unitatea aia invizibilă te-a sunat?

– Noi acţionăm sub cea mai deplină acoperire. Ei nu au decît două numere: unul de la Benning, unde am un telefon în baie, care aprinde o lumină sub birou; celălalt e în apartamentul meu, în dulapul de haine şi porneşte o bandă cu melodia *Nu-i afacere ca show-ul.* Fireşte, au fiecare robot, dar nu era înregistrat nimic.

– Să o ia dracu' de tehnologie!

– Paza bună trece primejdia rea, domnule. Asta-i o replică din filmul *Strada Madeleine, numărul treizeci şi doi.* L-ai văzut? Cagney şi Abel sînt pur şi simplu senzaţionali.

– Nu vreau să aud de nici un afurisit de *film,* soldat. Vreau să-mi spui că gaşca ta de gorile l-a capturat pe Hawkins şi l-a dus la baza CSA din Westover! Asta-i tot ce vreau să aud, fiindcă, dacă nu aud al naibii de repede, s-ar putea să vină sfîrşitul pentru noi toţi! Ar fi de-ajuns ca doi judecători scrîntiţi de la Curtea Supremă să se unească cu radicalii ăia de stînga lipsiţi de imaginaţie care n-or să moară niciodată!

– Noi toţi, domnule secretar, sau doar cîţiva dintre noi?

Cum ar fi un general de armată degradat cîndva şi excelenta unitate pe care a creat-o?

– *Ce?...* Nu porţi gradele alea ca să faci glume cu *mine*, soldat!

– Păi, domnule secretar, dacă-mi permiţi să te întreb, de ce eşti atît de preocupat de activităţile lui Mac Hawkins, oricare ar fi ele? Lumea se schimbă, marile puteri au devenit mai puţin ostile, iar în privinţa celor mici, ne putem uni forţele ca să dăm cu ele de pămînt, cum am făcut cu Iraqul. Peste tot, de ambele părţi, se fac reduceri, micşorăm efectivele şi echipamentele în fiecare zi... Chiar ieri-dimineaţă a venit la Benning să-mi ia un interviu un jurnalist celebru; scoate un articol despre reacţia armatei la economiile impuse militarilor în perioada post-sovietică, după sfîrşitul războiului rece.

– P...p...post-război rece? îngăimă secretarul de stat, aplecîndu-se peste birou. Las-o pe *asta*, soldat! Ce zici de o ameninţare mult mai primejdioasă, cea mai mare ameninţare pe care ne-o putem *imagina?*

– China, Libia, *Israel?*

– Nu, idiotule! Ăia ciudaţi – cine ştie pînă unde or să ajungă?

– Ăia *cum?*

– Fa...fa...farfuriile zburătoare!

25

După o partidă matinală de înot, Jennifer Aripăroşie ieşi în fugă din apă, pe plaja de lîngă casa din Swampscott. Trase de şireturile costumului ei de baie, unul dintre multele aflate în casa de oaspeţi, şi alergă pe nisip spre terasă, unde întinsese un prosop pe balustradă. Îşi frecă energic braţele şi picioarele, îşi dădu părul pe spate şi îşi masă pielea capului, apoi deschise ochii şi-l văzu pe Sam Devereaux zîmbindu-i dintr-un şezlong aşezat pe terasă.

– Înoţi al naibii de bine, zise el.

– Am învăţat ademenindu-i pe colonişti în rîurile învolburate şi privindu-i cum se înecau în timp ce noi ne îndepărtam înot, răspunse Jenny rîzînd.

– Să ştii că te-aş putea crede.

– Să ştii că s-ar putea să fie adevărat.

Aripăroşie urcă scările, înfăşurîndu-se în prosop.

– Ce drăguţ, adăugă ea, privind măsuţa rotundă din plastic. Un ibric de cafea şi trei ceşti.

– Căni, de fapt. Nu pot bea cafeaua din ceşti.

– Interesant, nici eu, zise Jenny aşezîndu-se. Cred că am o duzină acasă, dar foarte puţine sînt de acelaşi fel.

– Eu cred că am două duzini, şi doar patru identice; le am de la mama şi sînt dintr-un fel de cristal verzui, dar nu le folosesc niciodată.

– Îi zice cristal irlandez şi e teribil de scump. Am şi eu două căni din alea, dar nici eu nu le folosesc.

Amîndoi rîseră şi se priviră în ochi; un moment scurt, dar semnificativ.

– Doamne Sfinte, spuse Sam vorbim de aproape un minut şi nici unul din noi n-a aruncat vreo săgeată verbală. Asta mă face să-ţi torn o ceaşcă – o cănuţă de cafea.

– Mulţumesc. Simplă, te rog.

– Mai bine. Am uitat să aduc frişcă sau lapte, ori pudra aia albă pe care o evit fiindcă arată ca cea pentru care poţi face puşcărie.

– Pentru cine e a treia ceaşcă – cană? întrebă Afrodita indiancă, luînd-o pe a sa.

– Pentru Aaron. Mama e sus; s-a îndrăgostit de Roman Z., care i-a spus că o să-i pregătească un mic dejun ţigănesc şi o să i-l ducă în cameră, deşi Cyrus n-ar fi admis asta; acum îşi tratează mahmureala în bucătărie.

– Nu crezi că ar trebui să-l supraveghezi pe Roman?

– N-o cunoşti pe mama.

– Poate că o cunosc mai bine decît tine, de aia întreb.

Din nou li se întîlniră privirile, iar rîsul lor se auzi mai tare şi mai afectuos.

- Eşti o doamnă indiancă rea şi ar trebui să-ţi iau înapoi cafeaua.

- O s-o iei pe dracu'. Sincer vorbind, de mult n-am mai băut o cafea atît de bună.

– Aşa e. Roman Z. a făcut-o. A căutat pe dunele de nisip şi a cules cu siguranţă nişte arici de mare plini de mîl, pe care i-a amestecat cu cafeaua.

– Ah, *Sam*, zise Jenny înecîndu-se cu cafeaua şi punînd cana pe masă. Mă amuzi, deşi eşti unul dintre cei mai enervanţi bărbaţi pe care i-am cunoscut.

– Enervant? *Eu?* Doamne fereşte... Amuzamentul înseamnă, în limbaj indian, că am făcut pace?

– De ce nu? Mă gîndeam aseară, înainte de a adormi, că avem în faţă nişte munţi greu de urcat, şi n-o să reuşim să-i străbatem dacă ne tot înţepăm unul pe altul. De acum înainte vom fi ţinta atacurilor, legale şi poate şi altfel, acest „altfel" neaducînd nimic bun pentru sănătatea mea.

– Atunci de ce nu mă laşi să „merg direct la ţintă", cum ar spune Şoimul? N-o să te contrazic la audiere.

– Ştiu că nu, dar ce te face să crezi că eşti mai capabil decît mine să rezolvi acest „altfel"? Şi dacă îmi spui că asta se datorează faptului că eşti bărbat, ne întoarcem la înţepături.

– Mă rog, lăsînd la o parte înţepăturile, presupun că ăsta e un aspect natural, dar minor. Aspectul major e faptul că îl cunosc pe Mac Hawkins şi ştiu cum reacţionează în situaţii critice. Pot chiar să-i anticipez comportamentul şi n-aş vrea să am pe altul lîngă mine, în afară de Mac, atunci cînd treaba se-mpute.

– Cu alte cuvinte, spui că lucrezi bine în tandem, în echipă.

– Acum mai puţin, dar înainte aşa era. L-am făcut ticălos şi necinstit de mai multe ori decît poate socoti un computer, dar cînd situaţia devine ameninţătoare cu adevărat, mulţumesc Cerului pentru necinstea lui dăruită de Dumnezeu. Pot să-mi dau seama chiar şi cînd e pe cale să scoată ceva la iveală din

incredibila lui raniţă militară. Simt şi mă las dus de curent.

– Atunci va trebui să mă înveţi şi pe mine să fac la fel, Sam.

Devereaux tăcu, uitîndu-se în cana de cafea, apoi o privi.

– Te superi dacă-ţi spun că ăsta ar putea fi un lucru necugetat, poate chiar un impediment?

– Adică aş sta în calea bărbaţilor adevăraţi?

– Ca să fiu dur, cam aşa e.

– Păi, atunci va trebui să mizăm pe incompetenţa mea.

– Iar mă ataci?

– Ei, haide, Sam, ştiu ce faci tu şi îţi apreciez munca, ba chiar şi eroismul tău latent. La drept vorbind, e tentant; nu mă văd într-un comando, însă ăsta e *poporul* meu. Nu pot să dispar pur şi simplu; ei trebuie să ştie că sînt acolo – că *am fost* acolo. Ca să mă asculte, e nevoie să mă respecte şi, fie că-ţi place sau nu, n-or s-o facă dacă eu mă ascund în timp ce altcineva se ocupă de problemele juridice ale *tribului*.

– Înţeleg ce vrei să spui. Nu-mi place, dar înţeleg.

Se auzi zgomotul unei uşi ce se deschidea şi al unor paşi în camera de zi. După cîteva clipe, Aaron Pinkus ieşi din casă, îmbrăcat cu un şort alb, o cămaşă albastră cu mîneci scurte şi purtînd pe cap o şapcă galbenă de golf. Clipi des în lumina orbitoare a soarelui şi se îndreptă spre masă.

– 'Neaţa, Mărinimosule Patron, spuse Devereaux.

– Bună dimineaţa, Sam, Jennifer, răspunse Aaron aşezîndu-se, în timp ce Aripăroşie îi turnă cafeaua. Mulţumesc, draga mea... Mi s-a părut că aud voci aici, dar nefiind ridicate şi neauzind invective, nu mi-am dat seama că sînteţi voi.

– Am încheiat un armistiţiu, zise Devereaux. Eu am pierdut.

– Deci, situaţia se ameliorează, rosti venerabilul avocat, dînd din cap şi sorbind din cană. Mamă, asta-i o cafea excelentă.

– Fiartă cu meduze şi alge murdare.

– Ce?

– Nu-l luați în seamă, domnule Pinkus. A făcut-o Roman Z., iar Sam e gelos.

– De ce, fiindcă Roman e la mama? Nu sînt genul.

– Roman Z. la *Eleonor?*

Aaron făcu ochii mari sub cozorocul șepcii galbene.

– Poate că ar trebui să mă întorc în casă și să ies mai tîrziu. Situația a devenit puțin ilogică.

– Nu contează, flecăresc despre tot soiul de stupizenii.

– Nu știu despre ce flecăresc, dar situația e extrem de stupidă... Aproape la fel de stupidă ca și gimnastica mintală pe care o face prietenul nostru, generalul Hawkins. Tocmai am vorbit cu el la telefon.

– Ce se întîmplă? întrebă grăbit Devereaux. Cum merge treaba la cabană?

– Se pare că a fost ridicată „tabăra" și s-a mutat în trei apartamente la Waldorf-Astoria din New York.

– *Cum?*

– Nici eu n-am fost mai lămurit decît tine, Sam.

– Asta înseamnă că a eliminat problema, zise Jennifer ușurată.

– Și și-a creat altele noi, presupun, adăugă Pinkus, privindu-l pe Devereaux. Ți-a cerut să deschizi o linie de credit în valoare de o sută de mii de dolari și să nu-ți faci probleme, deoarece e treaba lui; o să transfere fonduri de la Berna la Geneva – lucru despre care nu vreau să știu *nimic*... Dacă poți tu *să faci* asta, dacă poate *el*... Pe mine nu mă interesează.

– De fapt, e un simplu transfer pe computer, o chestie bancară emisă în numele creditorului desemnat...

– *Știu* cum se procedează, dar nu vreau să am nici un amestec.

– Asta-i o problemă, zise Aripăroșie. Care sînt celelalte?

– Nu sînt foarte sigur. M-a întrebat dacă cunosc vreun producător de film.

– Pentru ce?

– N-am idee. Cînd i-am spus că am cunoscut cîndva un

tînăr la templu – de fapt, a fost dat afară din templu – despre care am aflat mai tîrziu că a produs mai multe filme porno, şi în afară de el, nu mai ştiu pe nimeni, mi-a zis să nu-mi fac probleme, fiindcă va căuta în altă direcţie.

– Ăsta-i unul dintre momentele cînd simt că se pune la cale o strategie incorectă.

– Avertismentul lui Devereaux? întrebă Jenny.

– Profeţia lui Devereaux, ripostă Sam. Altceva, Aaron?

– Ceva şi mai ciudat. Voia să ştie dacă am avut vreun client cu probleme oculare, mai exact cu ochiul stîng deviat, cineva care ar avea nevoie imediată de o infuzie de bani.

– Ciudat? întrebă Aripăroşie. E chiar o nebunie!

– Nu subestima niciodată necinstea, cum spunea Oliver North, cu plictisitoare sinceritate.

Devereaux făcu o pauză.

– Nu-mi pot aminti de vreun astfel de client, dar, dacă aş putea, l-aş încadra direct la capitolul unsprezece din Legea falimentului. Care-i următoarea noastră mişcare, şefu'? Ai discutat despre asta cu Şoimul?

– Pe scurt. Mai avem două zile şi jumătate pînă la audiere, cînd tu, Jennifer, şi generalul va trebui să coborîţi dintr-o maşină şi să urcaţi scările clădirii Curţii Supreme, să fiţi primiţi dincolo de sala paşilor pierduţi de către funcţionarii care fac programările, să treceţi de gardieni şi să intraţi în biroul preşedintelui.

– Ah, ah, parcă-l aud pe Mac, îl întrerupse Sam.

– Aşa e, admise Pinkus. Cam aşa spunea şi el plus o vulgaritate sau două – sau poate trei. A zis că trebuia să abordeze situaţia ca şi cum ar lansa un atac cu trei oameni în spatele liniilor inamice.

– Asta-i foarte încurajator, spuse Aripăroşie, stăpînindu-şi emoţia. Se aşteaptă la o interdicţie, care să ne scoată din joc?

– Nu, a exclus ideea violenţei făţişe, fiind contraproductivă, de vreme ce ăia ar putea fi prinşi.

– Să mulţumim Cerului pentru micile favoruri, adăugă Jenny.

– Dar nu a exclus ideea interdicţiei – aici ai avut dreptate, chiar şi în privinţa cuvîntului. El crede că strategia contraofensivă va consta în a-i „interzice“ fie lui, fie lui Sam, fie amîndurora să pătrundă în biroul preşedintelui Curţii Supreme, fiindcă în absenţa lor audierea s-ar transforma într-un fiasco juridic. Reclamantul şi avocatul său trebuie să apară împreună.

– Şi *eu?*

– Prezenţa ta, draga mea, e facultativă – o stăruinţă, dacă vrei, a părţii interesate şi nu o cerinţă legală. Totuşi, după cum bine ştii, înţelegerile tale cu generalul şi cu Sam, semnate şi autentificate aici, sînt obligaţii legale. În situaţia asta, partea interesată e cea care controlează dosarul reclamantului, nu vreo instanţă necunoscută.

– Asta-i ca în procesele cu bande de tîlhari, unde anumiţi spectatori se învîrt ameninţător pe lîngă mesele apărătorilor, zise Sam adresîndu-i-se lui Jenny, şi privindu-l apoi pe Pinkus. De ce să nu stai aici poimîine pînă pe la prînz, să iei pe urmă avionul nostru pînă la Washington şi apoi vreo două taxiuri pînă la Curte? Nu văd care ar fi problema. Nimeni nu ştie unde sîntem, cu excepţia celui care i-a angajat pe Cyrus şi Roman ca să ne întărească paza, cel cu care a vorbit Mac. Chiar şi Cyrus se înţelege acum cu Şoimul; oricine ar fi omul ăla, vrea ca noi să fim bine mersi şi să ajungem direct la audiere.

– Cyrus vrea să ştie şi de ce, zise Aripăroşie. Sau n-a menţionat asta?

– Mac i-a spus că acest „Comandant Y“ are de rezolvat nişte răfuieli cu cei care vor să oprească audierea, adică să ne oprească pe noi să ajungem acolo.

– Se pare, draga mea, că binefăcătorul nostru necunoscut a fost un aliat de nădejde al celor ce sînt împotriva noastră, pînă cînd a aflat că acei oameni aveau alte planuri cu el. Ceva de genul unui sacrificiu politic, dacă nu şi uman, nici unul nefiind ceva neobişnuit la Washington, conform spuselor generalului.

– Dar, domnule Pinkus...

Jennifer se gîndea, ciupindu-şi obrazul.

– Lipseşte ceva, şi cred că e ceva vital. Poate că devin paranoică atunci cînd e vorba de Vîrful Norilor, dar de ce n-aş fi? Tot ce ne-a spus Hawkins azi-noapte a fost că situaţia e sub control – „sub *control*". Ce-nseamnă asta?... Foarte bine, i-a împiedicat pe actorii ăia de gherilă să ne arunce în vreo prăpastie – există întotdeauna o prăpastie, sau o faleză stîncoasă, sau un bordel – dar *cum?* Ce s-a întîmplat la Fort Benning? Am fost cu toţii atît de uşuraţi cînd am auzit că putem dormi liniştiţi, încît nu l-am *întrebat*.

– Nu e chiar aşa, Jennifer. M-am înţeles cu el să nu discutăm lucruri concrete la telefon, fiindcă, aşa cum a subliniat, a mai fost trimisă o echipă de asalt după noi la Hooksett, deci telefonul putea fi supravegheat.

– Credeam că linia de acolo e întreruptă, zise Devereaux.

– În vorbe, nu în realitate. Nu putea spune aseară ce a zis azi-dimineaţă.

– Înregistrarea a fost oprită? De unde ştia...

– Azi-dimineaţă a sunat de la un telefon public de la Sophie's Diner, de pe autostrada nouăzeci şi trei. Chiar a lăudat cîrnaţii polonezi cu ouă.

– *Te rog,* domnule Pinkus, zise Aripăroşie. Ce-a spus despre Fort Benning?

– Înnebunitor de puţin, draga mea, însă destul ca să-l facă pe acest bătrîn avocat să se întrebe ce s-a întîmplat cu autoritatea legii. Gîndindu-mă mai bine, mă întreb de ce mă mai miră treaba asta.

– E destul de greu, Aaron.

– Ceea ce mi-a spus generalul are o greutate considerabilă, tinere. Ca să-l parafrazez pe mult decoratul nostru oştean, acţiunea ostilă împotriva noastră – de fapt, împotriva legilor privind plîngerile legale – a fost iniţiată în biroul uneia dintre cele mai puternice figuri publice, care şi-a acoperit urmele pînă într-atît încît au devenit inexistente. Nu poate fi acuzat, fiindcă nu există nimic care să-l incrimineze.

– *Fir-ar să fie!* explodă Devereaux.

– Tot ce s-a întîmplat trebuie să aibă o *semnificație!* strigă Jennifer. Stai puțin... gangsterul ăla din Brooklyn, cel pe care l-a bătut Hawkins la hotel, *Caesar nu-știu-cum*, a fost arestat!

– Și s-a ajuns la decedatul director al Agenției Centrale de Investigații, zise Pinkus.

– Asta-mi sună cunoscut, observă Sam.

– Te gîndești la bărbații goi de la Ritz...?

– Renegați de întregul Washington, inclusiv de bordeluri. Ulterior li s-a plătit cauțiunea de către cineva care pretindea că e membru al unei secte de nudiști din California și au dispărut.

– *La naiba*, zise Jenny, descurajată și furioasă. N-ar fi trebuit să-i permitem lui Hawkins să-i expedieze cine știe unde pe cei patru nebuni înarmați de la cabană. Îi puteam reține pentru atac deliberat cu arme de foc, violarea proprietății, deținere de măști, arme, grenade... Am fost *idioți* că l-am lăsat pe „Vîrful Trabucului" să ne convingă!

– Draga mea, ăia nu știau absolut nimic; i-am interogat amănunțit, dar fără alt rezultat. Nu erau decît niște psihopați. Dacă îi duceam la poliție ar fi însemnat să dezvăluim locul în care ne aflam... Mai rău, sînt jenat s-o spun, însă cabana fiind proprietatea firmei mele, presa ar fi manifestat un interes considerabil față de incident.

– Mai mult, adăugă Devereaux, deși nu obișnuiesc să-i înalț osanale lui Mac, el a avut dreptate: trimițîndu-i pe ăia de unde-au venit, noi ne-am creat climatul propice pentru a ajunge direct la Cei Șase Sinucigași nebuni care au venit la Boston.

– *Și* la generalul Brokemichael, zise Aaron, zîmbind cît de răutăcios era în stare.

– Ce vrei să spui, domnule Pinkus? Ieri ne-ai spus clar că Brokemichael ar fi dispărut, trimis la vreun avanpost ce nu figurează pe nici o hartă, dacă ar fi ieșit la suprafață. Spuneai că Washingtonul nu-și putea permite aflarea numelui oficialului care a ordonat folosirea lui Air Force Two – îmi amintesc, fiindcă am fost de acord cu dumneata.

– Și amîndoi aveam dreptate, Jennifer, dar ignoram

necinstea generalului, cum mi se pare că a numit-o Sam. Acest excelent tactician militar avea un casetofon activat de voce, ascuns sub haină, în timpul întrevederii cu generalul Brokemichael. Pentagonul nu-l mai putea trimite pe „Brokey Doiarul“ suficient de departe, încît să dispară... Trebuie să vă spun, totuşi, că generalul vrea să se ştie că mercenarul chimist, colonelul Cyrus, a avut ideea cu înregistrarea.

– Presupun că numele acelei importante figuri publice se află pe bandă, spuse Sam animat de speranţă.

– Absolut. Ca şi faptul că s-a dus la acea bază incognito.

– Cine dracu' *e?* îl zori Devereaux.

– Mă tem că generalul refuză deocamdată să dezvăluie numele.

– Nu poate *să facă* asta! exclamă Aripăroşie. Sîntem amestecaţi toţi, trebuie să *ştim!*

– El spune că dacă Sammy ar şti, ar deveni un pericol social, „...s-ar sui pe caii mari şi şi-ar duce propria cavalerie în luptă...“, în detrimentul strategiei viitoare a lui Hawkins. „Caii mari de cavalerie“ sînt exact cuvintele lui. Şi-l înţeleg, fiindcă am văzut şi eu reacţiile lui Sam în instanţă.

– N-am fost *niciodată* un pericol social, protestă Devereaux.

– Să-ţi amintesc de cîteva critici dure pe care le-ai adus în instanţă?

– Au fost cu totul justificate!

– N-am spus niciodată că nu au fost – dacă n-ar fi fost, ai fi lucrat la altă firmă. Spre cinstea ta, ai determinat pensionarea a cel puţin patru judecători din districtul Boston.

– *Deci,* înţelegi?

– Şi generalul înţelege. Pretinde că te-ai suit pe caii ăia mari ai tăi – în sensul că ai mituit piloţi şi ai furat elicoptere – de undeva din Elveţia, ca să zbori la Roma – şi nu vrea să repeţi performanţa asta.

– *Trebuia* s-o fac!

– De ce, Sam? întrebă calm Jennifer. De ce trebuia s-o faci?

– Fiindcă era o greşeală. Faptic şi etic – o greşeală, împotriva tuturor legilor civilizaţiei.

– O, Doamne, Devereaux, încetează! M-ai *putea* face să mă răzgîndesc – las-o baltă.

– Ce?

– *Las-o* baltă!... Deci Vîrful Triunghiului n-o să ne spună, domnule Pinkus. Şi noi ce facem?

– Aşteptăm. Face o copie după bandă, iar Paddy Lafferty o să ne-o aducă în seara asta. Apoi, dacă nu primesc veşti de la general în douăzeci şi patru de ore, sînt îndreptăţit să folosesc toată influenţa pe care o am ca să ajung la preşedintele Statelor Unite şi să-i pun banda, fie şi la telefon.

– *Foarte* greu, spuse Sam încet.

– *Cel mai greu,* fu de acord Jennifer.

Pasagerii ce călătoreau spre sud, de la Hooksett la New York în limuzina lui Aaron Pinkus, stăteau destul de înghesuiţi – Cei Şase Sinucigaşi şedeau cîte trei pe o banchetă, faţă în faţă, iar Şoimul în faţă, lîngă Paddy Lafferty. Fuseseră rezolvate cîteva probleme. Prima, printr-o scurtă oprire la un complex comercial din Lowell, Massachusetts, unde generalul cumpărase încă două casetofoane şi o duzină de benzi cu durata de o oră fiecare, destule, credea el, pentru excursia la New York. Mai cumpărase şi un mic cablu de racordare cu un amortizor încorporat, care-i permitea să transmită materialul vorbit de pe o bandă pe alta aflată în al doilea casetofon; în acest fel orice dialog era înregistrat de două ori.

– Să vă arăt cum se procedează, îi spuse vînzătorul de la magazin.

– Fiule, răspunse Şoimul grăbit, eu conectam emiţătoare preistorice înainte ca tu să poţi deschide un aparat de radio.

Revenit în limuzină, Mac porni primul casetofon cumpărat şi se întoarse către oamenii lui Brokemichael aflaţi pe banchetele din spate.

– Domnilor, începu el, deoarece eu voi fi legătura dintre

voi şi oamenii ăia din industria filmului cu care vă veţi întîlni, comandantul vostru, prietenul meu Brokey a sugerat să-mi faceţi o analiză în detaliu a activităţilor voastre individuale, cît şi a valoroasei voastre unităţi. Asta mă va ajuta în discuţiile mele viitoare cu aceşti mari producători... Şi să nu fiţi stînjeniţi de prezenţa domnului Lafferty – sergentul tunar Lafferty. Am fost camarazi de arme la Bulge.

– Pot să mor pe loc cu sufletul mîntuit! zise Paddy, cu răsuflarea tăiată.

– Ce-a fost asta, tunar?

– Nimica, generale. O să conduc aşa cum ne-ai învăţat la Roubaix. Ca din puşcă.

În timp ce uriaşul automobil se avînta înainte, începu o poveste ce dură patru ore – istoria completă a unităţii numite Cei Şase Sinucigaşi – întreruptă doar cînd membrii ei se contraziceau unul pe altul, ceea ce se întîmpla frecvent. Cînd ajunseră pe Bruckner Boulevard, mergînd spre podul către Manhattan's East Side, Şoimul ridică mîna stîngă, iar cu dreapta opri casetofonul.

– E suficient, domnilor, spuse el, cu urechile vibrînd încă de nivelul vocilor ridicate ale interpreţilor din spate. Am acum o imagine completă; atît eu, cît şi comandantul vostru, vă mulţumim.

– *Dumnezeule* mare, strigă sir Larry. Tocmai mi-am amintit! Hainele noastre – bagajul nostru pe care l-au luat aghiotanţii dumitale aseară de la hotel – toate trebuie călcate. N-ar fi normal să apărem la Waldorf cu costumele şifonate. Sau, cine ştie, la Sardi!

– Că bine zici. Era un aspect la care Hawkins nu se gîndise, dar care n-avea nici o legătură cu hainele. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca unitatea de actori să înceapă să se plimbe peste tot! Mai ales nişte interpreţi îndrăzneţi, care credeau că se află în pragul unei mari cariere. *Iisuse!* îşi zise MacKenzie, amintindu-şi de scurta perioadă petrecută la Hollywood: tot ce-i trebuia unui actor – mai ales unuia aflat în şomaj – era o cît de

mică aluzie că va primi un rol rîvnit; imediat reţeaua personală de relaţii se punea în mişcare. Nu-i blamase niciodată pe actori, fiindcă talentul nerecunoscut avea nevoie de toată încrederea cu care putea fi înconjurat, dar nu era momentul ca echipa Celor Şase Sinucigaşi să se întoarcă la viaţa de dinaintea carierei lor militare. *Sardi!* Un institut de teatru!

– Să vă spun ceva, continuă Şoimul, imediat după ce ajungem în camere, o să trimitem totul la curăţătoria hotelului.

– Şi cît o să dureze? întrebă Ducele, pe tonul unui preşedinte de consiliu de administraţie.

– Păi, nu prea contează, răspunse Mac, cel puţin pentru diseară şi poate chiar şi pentru mîine.

– Ce? zise Marlon.

– Ei, nu mai spune! adăugă Sylvester.

– N-am mai văzut West Forties de ani de zile! interveni Dustin.

– Iar domnul Sardi e un prieten apropiat, spuse Telly. El e patronul – apropo, un fost marinar...

– Îmi pare rău, domnilor, îl întrerupse Şoimul. Mă tem că n-am fost limpede în privinţa acestui bivuac, am crezut că se înţelege de la sine.

– Ce să se înţeleagă? zise Sly, deloc binevoitor. Vorbeşti ca un agent secret.

– Viitoarele voastre întîlniri impun... cel mai strict secret. Deşi minunatul vostru comandant, generalul Brokemichael, se va bate în numele vostru cu cei de la Hollywood, voi sînteţi încă în armată şi totul se poate duce de rîpă dacă se află ceva. De-a dreptul de *rîpă.* De aceea, sînteţi consemnaţi în cazarmă pînă la noi ordine.

– O să-l sunăm, sugeră Marlon.

– *Exclus!*... Toate comunicaţiile au statut de „camuflaj".

– Asta-i pentru situaţiile critice. Interceptarea frecvenţei.

– Despre asta vorbim şi noi. Politicienii corupţi care au încercat să ne asmută unii împotriva altora vor să vă distrugă filmul, carierele. Vor totul numai pentru ei!

– *Ticăloşi* împuţiţi! exclamă Ducele. Nu contest că mulţi dintre ei sînt actori, dar purtarea lor e de rahat!

– Nu e nimic cinstit în motivaţiile lor, adăugă Sylvester.

– Nici un dram de adevăr, declară cu emfază Marlon.

– Ai jura că au tehnică, zise sir Larry; dar nu sînt decît reflexe pavloviene, ultrarepetate, cum s-ar zice.

– Aşa şi *este!* confirmă Telly. Trucuri răsuflate, expresii învăţate pe de rost şi sprîncene încruntate, cînd uită replicile. Cînd o să se trezească lumea?

– Păi ar putea *încerca* să joace, dar nu sînt *actori!* strigă Ducele. Şi să fiu al naibii dacă or să ne fure munca!... O să stăm consemnaţi şi-o să facem tot ce ne spui, generale!

MacKenzie Hawkins, îmbrăcat îngrijit, dar nu foarte impresionant în costumul său gri, cu ochelari cu ramă metalică, peruca roşcată şi umerii uşor aplecaţi, străbătu holul aglomerat al hotelului Waldorf, în căutarea unui telefon public. Era puţin după ora unu, iar actorii-soldaţi din echipa Celor Şase Sinucigaşi se aflau în siguranţă, în apartamente alăturate, la etajul doisprezece. Scăpaţi de „meniul" lui Desi-Doi, revigoraţi de mari cantităţi de hrană fortifiantă, de exerciţii fizice şi de un somn bun, fără păianjeni mişunînd pe pereţi, membrii unităţii erau complet refăcuţi şi într-o excelentă stare de spirit. Ei îl asiguraseră pe general că au echipamentul de luptă – o componentă vitală – şi că vor rămîne în apartamentele lor, fără să dea vreun telefon, oricît de tentant sau urgent li s-ar fi părut acest lucru.

După ce se instalaseră, Şoimul scosese casetofonul de la Fort Benning, înregistrase întreaga conversaţie cu Brokey Doiarul, îi dăduse copia lui Paddy Lafferty şi-i spusese s-o ducă la Swampscott. Acum, încerca să rezolve mai multe treburi deodată şi avea de dat cîteva telefoane conspirative: primul, Micului Iosif, la Boston; al doilea, unui amiral simandicos în rezervă, care îşi vînduse sufletul pentru a fi paravan al Departamentului de Stat şi care îi datora un serviciu lui Mac, care îl salvase la bordul unui vas de război aflat în golful Wonsan

din Corcea; ultimul lui Ginny, la Beverly Hills, în California – prima dintre cele patru delicioase neveste ale sale. Formă zero, apoi numărul cărţii sale de credit şi numărul de telefon.

– Micule Iosif, la telefon e generalul.

– Hei, *zurbagiule,* ce ţi-a trebuit aşa mult? Barosanu' doreşte să vorbească cu tine, da' nu vrea să te sune la casa aia de lîngă baltă, că nu ştie ce-ar putea fi pă fir.

– Asta se potriveşte cu strategia mea, Micule Iosif. Şi eu vreau să vorbesc cu el.

Şoimul se uită la numărul telefonului public.

– Poţi să dai de el?

– Da. Din jumătate-n jumătate de oră, merge la un telefon de pe Collins Avenue, din Miami Beach. Asta-nseamnă că sună peste vreo zece minute.

– Pot să-l sun eu direct?

– Imposibil, *zurbagiule.* El te sună, nu invers, aşa ne-am înţeles.

– Foarte bine, spune-i să sune la numărul ăsta din New York; o să fiu aici peste douăzeci de minute.

Mac îi dădu numărul telefonului public şi închise. Apoi băgă mîna în buzunarul de la haină şi scoase un carneţel; îl frunzări, pînă găsi pagina dorită şi formă un număr.

– Salut, Angus, ce mai face ofiţerul din preria nord-coreeană care s-a întîmplat să ne arunce în aer staţiile radio îngropate pe plaja din Wonsan?

– Cine *dracu'* eşti, răspunse vocea aspră a fostului amiral, aflat la al treilea pahar de Martini.

– Ghiceşte, Frank. Vrei să treci de coordonatele de patruzeci de grade?

– *Şoimul? Tu* eşti?

– Cine altul, marinarule?

– Ştii al naibii de *bine* că am avut informaţii greşite...

– Sau ai citit greşit cifrele – cifre strict confidenţiale, numai pentru tine, Frank.

– Încetează, Şoimule! De unde dracu' să ştiu că erai acolo?

Cîţiva kilometri mai mult sau mai puţin, cine ştia, cui îi *păsa?*

– Mie Frank, şi oamenilor mei. Eram departe în spatele liniilor.

– S-a terminat! Sînt *pensionat!*

– Dar eşti consilier, Frank, un foarte respectat expert al Departamentului de Stat în problemele militare ale Extremului Orient. Toate petrecerile alea, şperţurile, avioanele particulare şi vacanţele – toate obţinute prin bunăvoinţa investitorilor.

– Le *merit* din plin!

– Doar că nu poţi deosebi o plajă de alta. Ce mai expert!

– Şoimule, lasă-mă-n pace! Nu ne-ajută pe nici unul din noi să ne-amintim istorii vechi. Am văzut la televizor că ai primit un mare premiu suedez, aşa că ce vrei de la mine? Iau şi eu cîteva bomboane şi-mi îngrijesc grădina, artrita şi celelalte.

– Şi vorbeşti cu Departamentul de Stat.

– Asta o fac, şi le dau cele mai bune sfaturi.

– Îţi zic eu încă un sfat pe care o să li-l dai, Frank, că de nu, Oşteanul Secolului o să dea în vileag una dintre cele mai mari erori militare din Coreea.

Apoi Şoimul îi detalie planul său.

Convorbirea cu Beverly Hills începu destul de prost.

– Cu doamna Greenberg, vă rog.

– Nu e nici o doamnă Greenberg aici, răspunse din California o voce rece de englez.

– Cred că am greşit numărul...

– Nu, aţi folosit doar un nume greşit, domnule. Domnul Greenberg a plecat acum un an. Doriţi, din întîmplare să vorbiţi cu doamna Cavendish?

– Ea e Ginny?

– E doamna Cavendish. Pot să ştiu cine o caută?

– Şoimul e de ajuns.

– Şoimul? Vă cheamă ca pe insuportabila pasăre de pradă, domnule?

– Foarte insuportabilă şi *foarte* de pradă. Acum spune-i doamnei Caviar sau cum dracu' o cheamă că sînt eu la telefon!

– O să-i spun, dar nu garantez nimic.

Tăcerea bruscă de pe fir fu întreruptă de vocea puternică, entuziastă a primei soţii a lui Mac.

– *Scumpete,* ce *faci?*

– Făceam mai bine pînă să vorbesc cu măscăriciul ăla care ar trebui să-şi scoată polipii. Cine dracu' *e?*

– A, a venit cu Chauncey; e majordomul familiei de ani de zile.

– Chauncey?... Cavendish?

– *Lord* Cavendish, scumpete. Are grămezi de bani şi toţi vor să-l cunoască. Figurează pe lista A a tuturor.

– Lista A?

– Ştii tu, de *invitaţii,* scumpete.

– Ce s-a întîmplat cu Manny?

– Se plictisea cu o femeie mai vîrstnică, aşa că l-am lăsat liber pentru o mare grămadă de bani.

– *Ce naiba,* Ginny, nu eşti bătrînă!

– În ochii lui Manny, orice fată care are mai mult de şaisprezece ani e deja trecută... Dar gata cu mine, despre *tine* e vorba. Sînt aşa de mîndră, Şoimule – Oşteanul Secolului! Toate fetele sînt mîndre!

– Da, mă rog, nu lua în seamă laudele, *puştiule,* s-ar putea să fie prefăcute.

– *Ce?* Eu nu sînt aşa – *noi* nu sîntem aşa!

– Ginny, o întrerupse MacKenzie, sînt grăbit. Rahaţii uscaţi de la Washington m-au prins la strîmtoare din nou şi am nevoie de ajutor.

– O să le-adun pe fete în după-amiaza asta. Ce putem face şi cui?... Pe Annie nu contez. S-a dus la o colonie de leproşi, iar Madge e pe Coasta de Est – la New York sau Connecticut – dar o să vorbesc cu ea şi cu Lilian la telefon.

– Am nevoie doar de tine, Ginny, numai tu mă poţi ajuta.

– Eu, Şoimule? Uite, îţi apreciez cavalerismul, dar eu chiar *sînt* cea mai vîrstnică. Nu mă prea încîntă să admit asta, dar Midgey şi Lil sînt mai potrivite pentru nevoile tale. Încă mai

arată amîndouă grozav. Sigur, Annie rămîne campioană în domeniul ăsta, dar cred că hainele pe care le preferă acum ar speria de moarte pe oricine poartă o pereche de pantaloni.

– Ești o femeie delicată și generoasă, Ginny, dar nu e vorba despre asta... Mai vorbești cu Manny?

– Numai prin avocați. Vrea cîteva dintre picturile pe care le-am cumpărat împreună, dar să fiu a naibii dacă o să-l las pe ticălosul ăla mic și libidinos să pună mîna pe vreun tablou.

– *La naiba,* se potrivește cu ce speram eu!

– Vorbește, Șoimule. De ce ai nevoie?

– Am nevoie de unul dintre scenariștii ăia de la studioul lui, ca să monteze ceva pentru mine.

– Vor să facă alt *film* despre tine?

– Pe dracu', nu. Nici vorbă!

– Sînt ușurată să aud asta. Atunci de ce îți trebuie un scenarist?

– Am un material incredibil, cu totul adevărat, pe care vreau să-l flutur pe la nasul magnaților ălora de la Hollywood, dar trebuie să arate bine și să fie gata repede. Să zicem într-o zi.

– *Într-o zi?*

– Ce dracu', în rezumat ar fi doar cinci sau zece pagini, dar dinamită curată, Ginny. Am materialul pe cîteva benzi. Știe Manny pe cineva care ar putea s-o facă...

– Și tu știai, scumpete. Ce zici de Madge?

– Cine?

– A treia ta nevastă, *mon général.*

– Midgey? Ce-i cu ea?

– Nu ești la curent?

– Cu ce?

– Cu „*Reporterul Hollywoodului*" și „*Varietăți cotidiene*", bibliile celor din ținutul cu portocali.

– Eu nu-s la curent nici cu adevărata Biblie. Ce-i cu ele?

– Madge e unul dintre cei mai tari scenariști de acolo! E atît de tare încît poate *pleca* din oraș ca să scrie la New York sau

Connecticut. Ultimul ei scenariu, *Ucigaşele omide lesbiene*, i-a adus nişte încasări fabuloase!

– Să fiu al naibii. Am ştiut dintotdeauna că Midgey avea talent literar, dar…

– Să nu *foloseşti* cuvîntul „literar"! îl întrerupse doamna Cavendish. Aici înseamnă moarte curată… Uite, o să-ţi dau numărul ei de telefon, dar lasă-mă cîteva minute să vorbesc mai întîi cu ea şi să-i spun că o s-o suni. Va fi foarte bucuroasă!

– Ginny, acum sînt la New York.

– Nu-i aşa că-i norocoasă? Ea stă în doi-zero-trei.

– Ce-i asta?

– Codul zonei, un loc numit Greenwich, dar nu în Anglia. Sun-o peste cinci minute, scumpete. Şi după ce se termină totul, orice-ar fi, trebuie să vii să-l cunoşti pe Chauncey. S-ar bucura foarte mult, fiindcă e un mare admirator al tău – a fost în Regimentul cinci grenadieri; cinci, sau cincisprezece, sau cincizeci, nu reuşesc niciodată să ţin minte.

– Grenadierii au fost printre *cei mai buni*, Ginny! Zău că ai progresat şi poţi fi sigură că o să vin să vă văd!

MacKenzie Hawkins puse receptorul în furcă, după ce scrijelise cu briceagul numărul de telefon al celei de-a treia soţii a lui pe consola de marmură. Era atît de încîntat de cursul evenimentelor, încît vîrî mîna în buzunarul de la haină, scoase un trabuc şi-l aprinse cu un chibrit frecat de consolă. O matroană, într-o rochie de vară cu un imprimeu ţipător, aflată lîngă cabină, în stînga lui, începu să tuşească tare. Femeia îl privi şi reuşi să emită o remarcă.

– Un bărbat cu aspect aşa de cuviincios şi cu un obicei atît de urît!

– Nu mai urît decît al dumitale, madam. Conducerea hotelului insistă să încetezi să-i mai duci pe lifticrii ăia tineri la dumneata în cameră.

– Dumnezeule, cine *a spus*…?

Femeia se albi la față și se îndepărtă speriată, în timp ce telefonul lui Mac sună.

– Comandant Y? întrebă calm Hawkins.

– Generale, e timpul să ne întîlnim.

– Excelent, domnule! Dar ești încă mort, cum facem?

– Sînt atît de bine deghizat, încît nu m-ar recunoaște nici mama, odihnească-se în pace.

– Îmi pare rău că ai pierdut-o amice. Totdeauna e dureros să-ți pierzi mama.

– Da, e la Lauderdale... Ascultă, am multe în minte, așa că trebuie să vorbim repede, mai ales despre cum o să ajungi la audierea aia peste două zile. Ai vreun plan?

– Unul în lucru, comandante, de aceea vreau să stăm de vorbă. Sînt foarte impresionat de paza suplimentară pe care ne-ai trimis-o...

– Suplimentară? Care pază?

– Mercenarii.

– Cine?

– Cei doi bărbați pe care i-ai angajat pentru protecția noastră suplimentară.

– A, da, am multe în minte. Scuze pentru nazist, ăla cred că s-ar spăla și cu baligă dacă i-ai ordona.

– Nazist? Ce nazist?

– A, da, am uitat, ăla s-a pierdut. Deci care-i planul?

– Mai întîi, ți-aș cere permisiunea să-i includ în el și pe suplimentari.

– Include ce vrei – dar la ce suplimentari te referi?

– *Gardienii,* comandant.

– A, da, scuze pentru nemțălău. Uite, tre' să vorbesc repede, și fiindcă planul dumitale nu e solid, ar fi al naibii de bine dacă ai veni cu avocatul ăla nebun.

– *Sam?* Ai auzit de Sam Devereaux?

– Nu pronunțat așa, dar înțeleg că atunci cînd a aflat ofițerul ăla de la Pentagon că acest Devereaux era avocatul dumitale, l-a vrut mort. Se pare că atunci cînd a fost la Inspectoratul

general, l-a arătat greşit cu degetul pe măscăriciul ăla în Cambodgia.

– Totul s-a aranjat, comandante, eroarea a fost rectificată.

– Poate că i-ai şoptit dumneata lui Dumnezeu, fiindcă la Marele Stat Major n-a ajuns încă vestea asta. Vreo cîţiva absolvenţi din West Point vor să-l spînzure pe nemernic. E în fruntea listei cu cei mai căutaţi oameni, împreună cu dumneata.

– Eu n-am fost amestecat în treaba aia, zise tăios Şoimul. Nu există nici un motiv pentru toată ostilitatea asta, chiar nici unul.

– *Ohoho,* cum ar zice Micul Joey, exclamă Vinnie Bum-Bum. Poate ai uitat ţinta vizată de escrocheria dumitale!

– Da, înţeleg asta, comandante, dar o rezolvare discretă e încă posibilă – nu de presupus, ci posibilă. Merită să încercăm.

– Să-ţi spun ce am *eu* în minte, îl întrerupse Mangecavallo. Vreau ca dumneata şi ţicnitul ăla de avocat să veniţi deseară la Washington. Eu o să decolez, voi o să aterizaţi, şi-o să vă pun la adăpost, pînă cînd o să vă ducem într-o maşină blindată la Curte. Ce poate fi *mai bine?*

– E evident că ai puţină experienţă în operaţiunile sub acoperire, comandante Y. Să faci o breşă în liniile inamicului e simplu; cum te infiltrezi dincolo de ele e important. Fiecare pas către ţinta zero trebuie atent calculat.

– Vorbeşte, dracului, englezeşte, amice!

– Fiecare barieră din drumul spre biroul preşedintelui Curţii Supreme trebuie depăşită. Există o cale – poate.

– *Poate?* N-avem timp de „poate"!

– Poate o s-o facem. Şi sînt de acord cu dumneata să ne întîlnim diseară la Washington, numai că o să-ţi spun eu unde... La Memorialul Lincoln, la două sute de paşi în faţa lui şi două sute de paşi la dreapta. La ora opt fix. *Ai înţeles,* comandant?

– Să înţeleg *ce?* Am înţeles *un rahat!*

– N-am timp pentru civilii irascibili, zise MacKenzie. Şi eu am multe lucruri în minte. *Să fii* acolo!

– Brokey, sînt Mac, zise Hawkins, scoţîndu-şi cartea de credit din telefon, în timp ce acordurile melodiei *Nu-i afacere ca show-ul* fură întrerupte de vocea lui Brokemichael.

– *Iisuse,* nu ştii ce mi-ai *făcut,* Mac! Blestematul de secretar de *stat,* vrea *capul* meu!

– Ai încredere în mine, Brokey, poţi să-l ai tu pe-al lui. Acum ascultă-mă şi fă exact ce-ţi spun. Ia un avion spre Washington şi...

– Frank, sînt Mac. Ai făcut-o? Ai ajuns la ticălosul ăla, la secretarul de stat, sau ai terminat-o cu afacerile externe?

– Am făcut-o, nemernicule, şi nu vrea decît tresele şi ciubucurile mele, groapă de mormînt ce eşti! Sînt terminat!

– *Au contraire,* amirale, s-ar putea să-ţi fi sporit atribuţiile. Ştie ora şi locul?

– A zis să mi le bag în fund şi să nu-l mai sun niciodată.

– Bine. O să fie acolo.

MacKenzie Hawkins plecă de la telefon, îşi aprinse din nou trabucul şi cercetă cu privirea barul aflat în celălalt capăt al holului aglomerat. Simţea nevoia să se îndrepte către acel sanctuar umbrit al amintirilor vechi, de pe vremea cînd era un tînăr ofiţer îndrăgostit, întotdeauna pasager, dar sincer îndrăgostit de cineva, însă nu era timp pentru aşa ceva. Ar fi dorit să fie acolo Madge, a treia soţie, la fel de drăguţă şi importantă pentru el ca şi celelalte; le iubise pe toate, nu doar pentru ce erau ele, ci şi pentru ce puteau deveni. Odată el şi un foarte educat locotenent se ascunseseră într-o peşteră nord-vietnameză, dincolo de drumul spre oraşul Ho Şi Min, şi îşi umpluseră timpul, povestindu-şi vieţile. Nu mai rămăsese decît să fie descoperiţi şi să moară.

– Ştii ce ai dumneata, colonele?

– Ce anume, băiete?

– Un complex Galateea. Vrei să transformi fiecare imagine frumoasă dăltuită în piatră în realitate.

– De unde-ai scos rahatul ăsta?

– De la Facultatea de psihologie, Universitatea Michigan, domnule.

Şi ce era rău în asta? Madge, ca şi celelalte, avea un vis îndepărtat – să fie scriitoare. Mac se înfiorase în sinea lui de încercările ei literare, dar nu-i contesta abilitatea de a deschide brusc ochii cuiva prin personajele ei ciudate şi poveştile trăsnite... Aşa că venise timpul lui Midgey. Nu era chiar Tolstoi, dar *Ucigaşele omide lesbiene* îşi aveau locul lor undeva, oricît de arid ar fi fost acel loc. MacKenzie se întoarse la telefon, introduse cartea de credit şi formă numărul. Ţîrîitul încetă; telefonul era scos din furcă şi se auzeau nişte ţipete de oroare, de *teroare*.

– Ajutor, *ajutor!* striga o voce de femeie pe fir. Omizile se tîrăsc pe podele şi pe pereţi! Sînt *mii!* Vin *spre* mine! Or să mă atace!

Deodată se făcu linişte, liniştea groazei.

– Aşteaptă *puţin*, Midgey, ajung *imediat* la tine! Care-i blestemata aia de *adresă?*

– Ei, haide, Şoimule, zise deodată o voce calmă. E doar o bandă promoţională.

– *Ce...?*

– Reclama pe care o dau la radio şi televizor. Puştii o adoră, în vreme ce părinţii lor m-ar dori expulzată.

– De unde ai ştiut că sînt eu?

– M-a sunat Ginny acum cîteva minute şi, pe de altă parte, nimeni nu are numărul ăsta în afară de noi, fetele, şi agentul meu, care nu mă sună decît dacă e vreo problemă şi, n-o să-ţi placă asta, dar niciodată nu e! Tu m-ai ajutat să ajung aici, Mac, şi n-o să pot niciodată să-ţi mulţumesc suficient.

– Şi Ginny nu ţi-a spus?

– A, treaba cu scenariul, rezumatul de zece pagini; sigur că mi-a spus. Am vorbit cu serviciul de curierat, care aşteaptă adresa ta. Dă-i şoferului benzile şi o să ai ceva mîine dimineaţă. Doamne, e cel mai *mic* lucru pe care-l pot face pentru tine.

– Eşti o fată straşnică, Midgey, şi îţi mulţumesc sincer.

– „Fată straşnică" – tipic pentru tine, Şoimule. Dar tu eşti cel mai straşnic tip pe care l-am cunoscut noi, fetele – deşi uneori cred că ai mers cam prea departe cu Annie.

– Nu eu am făcut-o...

– Ştim; ea ţine legătura cu noi şi am promis toate să nu suflăm o vorbă. Doamne, cine-ar fi *crezut?*

– E fericită, Madge.

– Ştiu, Mac. Eşti un geniu.

– Nu sînt geniu – poate cu excepţia anumitor situaţii militare.

– Nu încerca să spui asta celor patru fete care n-aveau unde să se ducă pînă ai apărut tu.

– Sînt la Waldorf, zise deodată Hawkins, ştergîndu-şi revoltat un început de lacrimă din ochi. Spune-i curierului să meargă direct la apartamentul doisprezece A; e pe numele Devereaux, în caz că e oprit sau întrebat.

– Devereaux? *Sam* Devereaux? Ce băiat adorabil!

– Rămîi în doi-zero-trei, Midgey. El a îmbătrînit, s-a însurat şi are patru copii.

– Ticălosul, asta-i o *tragedie!* strigă a treia fostă soţie a lui MacKenzie Hawkins.

26

La Swampscott, zilele treceau monoton, lipsa de activitate determinîndu-i pe cei trei avocaţi să sune mereu la birourile lor, în speranţa că cineva avea nevoie de părerile, experienţa, deciziile lor... dar *nimic.* Din nefericire pentru fiecare, în timp ce distracţiile verii erau în toi, nimeni nu părea să solicite ceva, cu excepţia unor informaţii cu privire la probleme lipsite de importanţă. Trîndăvia şi faptul că nu ştiau ce făcea Şoimul creaseră o anume tensiune, mai ales între Sam şi Jennifer.

– De ce oare tu şi generalul tău cu mintea dusă a trebuit să intraţi în viaţa mea, în vieţile *noastre?*

– Hei, stai puțin, n-am intrat eu în viața ta, tu ai luat un taxi spre *casa* mea!

– N-aveam de ales...

– Nu, sigur că nu, șoferul de taxi a scos o armă și ți-a ordonat unde să mergi...

– Trebuia să-l găsesc pe Hawkins.

– Dacă-mi amintesc bine, și asta fac, Charlie Apusdesoare l-a găsit primul; și, în loc să spună „Nu, nu te poți juca în cutia cu nisip a tribului“, el a zis „Sigur, poți bătrîne, hai să facem un castel de nisip“.

– Incorect, *incorect!* A fost păcălit.

– Atunci, ca avocat, ar trebui să le învețe pe victimele accidentelor să ceară daune, fiindcă numai așa o să aibă clienți.

– N-o să te ascult... ești un bigot.

– Cînd e vorba despre susținători tîmpiți, cu siguranță sînt.

– Mă duc să înot...

– N-ar trebui.

– De ce nu? Nu sînt acolo destui rechini turbați?

– Dacă sînt, poți să le spui *adiós* lui Aaron și mamei mele, ca și lui Cyrus și Roman Z.

– S-au dus toți să înoate?

– Mama și Aaron au vrut, iar mercenarii noștri i-au însoțit.

– Ce drăguț.

– Nu cred că vor fi plătiți dacă oamenii se îneacă.

– De ce să nu mă duc și eu?

– Fiindcă Aaron Pinkus, gigantul baroului din Boston, spunea că ar trebui să citești și să recitești dosarul lui Mac pînă cînd o să poți cita din el. În calitate de *amicus curiae,* ai putea fi chestionată de Curte.

– L-am citit și l-am recitit și nu există nici o secțiune a lui din care să nu pot cita.

– Cum ți s-a părut?

– E genial... absolut *genial* și detest chestia asta!

– Exact asta a fost și prima mea reacție. E și adevărat?

– Vezi tu, s-ar putea să fie. Legendele pe care le-am auzit

în copilărie, transmise din generaţie în generaţie şi, desigur, exagerate şi răstălmăcite în timp, au o sumedenie de conotaţii melodramatice. Chiar simbolice.

– Ce înţelegi prin „simbolic"?

– Fabule cu animale antropomorfizate. Crudul lup albinos care le păcăleşte pe caprele cu blană întunecată făcîndu-le să pască într-o trecătoare, de unde nu pot scăpa decît prin focul din pădure, foc care se întinde spre trecătoare şi cîmpii, distrugîndu-le hrana şi casele, zău.

– Să fie vorba despre banca din Omaha care a fost incendiată? întrebă Devereaux.

– Poate. Cine ştie?

– Hai să înotăm amîndoi, spuse Sam.

– Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire...

– După erupţie, vulcanul se răceşte. E un vechi proverb indian – Navajo, mi se pare.

– Omul legii cu limba ascuţită are o coadă de cal în loc de creier, zise Jennifer Aripăroşie, rîzînd încet. Ţinutul neted al indienilor Navajo nu are munţi, cu atît mai puţin vulcani.

– N-ai văzut niciodată un viteaz Navajo enervat fiindcă femeia lui i-a dăruit o banderolă turcoaz exhibiţionistului sexual din cortul alăturat?

– *Eşti* incorigibil. Vino, hai să ne luăm costumele.

– Să te conduc la cabină – nu e ca la Casbah, dar ar putea fi.

– Să-ţi spun un proverb indian adevărat: *Wanchogagog manchogagog* – „Tu pescuieşti pe partea ta, eu pescuiesc pe partea mea şi nimeni nu pescuieşte la mijloc". Sînt două cabine – una pentru femei şi una pentru bărbaţi.

– Cît de abscons, dacă nu chiar victorian. Deloc amuzant.

Uşa bucătăriei se deschise şi apărură Desi-Unu şi Doi, amîndoi evident slăbiţi.

– Unde-i marele negru Cyrus? întrebă Desi-Unu. Trebuie să plecăm!

– Unde să plecaţi? De ce?

– La Boston, domnu' Sam, răspunse Desi-Doi. Am primit hordine de la gheneral!

– Aţi vorbit cu *generalul?* întrebă Aripăroşie. N-am auzit telefonul sunînd.

– Nu *telefonul* sună aici. Noi sunăm la hotel la fiecare oră, să vorbim cu José Pocito. El ne spune ce să facem.

– De ce mergeţi la Boston? întrebă Devereaux.

– Să-l luăm pă actoru' ăla nebun, domnu' maior Sooton, şi să-l ducem la hacroport. Marele gheneral a vorbit cu el şi ne-aşteaptă curînd.

– Ce s-a *întîmplat?* întrebă Jennifer.

– Nu sînt sigur că trebuie să întrebi, o avertiză Sam.

– Tre' să ne grăbim, zise Desi-Unu. Maioru' Sooton zice că tre' să se oprească la un magazin mare pentru „ţinută" *correcto,* da' nu crez că-i pentru un automobil... Unde-i colonelu' Cyrus?

– Pe plajă, răspunse nedumerită Aripăroşie.

– Tu iei maşina, Desi-Doi, îi ordonă Desi-Unu. Îi zic colonelului şi ne întîlnim la garaj. *Pronto!*

– *Si, amigo!*

Aghiotanţii plecară în fugă, unul spre plajă trecînd pe terasă, celălalt prin hol, către garajul de dincolo de aleea circulară. Sam se întoarse spre Jenny.

– Am spus eu ceva despre „profeţia lui Dumnezeu"?

– De ce nu ne spune nimic?

– E partea necinstită a unei strategii necinstite.

– Ce?

– Nu spune despre ce e vorba pînă cînd nu a ajuns destul de departe pentru ca treaba să fie ireversibilă. Nu te mai poţi întoarce.

– A, asta-i minunat! exclamă Aripăroşie. Dar dacă e complet aiurea, dacă greşeşte?

– El e convins că nu e posibil.

– Dar tu?

– Dacă îndepărtezi ipoteza inițială, care e întotdeauna greșită, dosarul lui nu-i rău.

– Asta nu-i suficient!

– De fapt, e chiar grozav, fir-ar să fie.

– De ce oare nu mă simt mai liniștită?

– Fiindcă „Fir-ar să fie" te conduce la capătul cărării, iar într-o zi el o să facă pasul în plus și-o să ne prăbușim cu toții.

– O să-l pună pe domnul Sutton să-l întruchipeze pe el, nu-i așa?

– Probabil; l-a văzut în acțiune.

– Mă întreb unde.

– Nu te mai gîndi. E mai ușor așa.

Johnny Botdevițel, arătînd superb în pantalonii din piele de căprioară brodați cu mărgele, privea deprimat șuvoaiele de ploaie prin fereastra intrării în cortul-vagon de primire, de forma unei căruțe cu coviltir, vopsită în culori țipătoare. Cînd Vîrful Norilor proiectase „edificiul" și adusese dulgheri din Omaha să-l construiască, locuitorii rezervației îl priviseră uluiți. Ochi de Vultur, șeful Sfatului Bătrînilor, îl întrebase pe Botdevițel:

– Ce face nebunul ăla? Ce vrea să fie asta?

– Zice că reprezintă cele două imagini frecvent asociate cu vechiul Vest. Căruța acoperită a pionierilor și cortul simbolic din care ieșeau triburile sălbatice să-i măcelărească.

– N-are minte. Spune-i că noi avem nevoie de vreo două excavatoare, de cositoare, de cel puțin zece mustangi și o duzină de muncitori.

– Pentru ce?

– Vrea să curățăm cîmpia din nord și să organizăm „spectacole cu atacuri".

– *Mustangi?*

– Nu mașini, cai. Dacă tot o să galopăm în jurul căruțelor așezate în cerc, ar fi bine să-i învățăm pe cei tineri să călărească, iar cu cele cîteva mîrțoage pe care le avem nu putem să străbatem cîmpia de la un cap la altul.

– Bine, dar muncitorii?

– Om fi noi sălbatici, Botdevițel, dar reprezentăm în ansamblu „Sălbaticul Nobil" și nu facem genul ăsta de munci înjositoare.

Asta fusese cu cîteva luni în urmă. În după-amiaza aceea ploioasă, nu venise nici un turist care să cumpere o sumedenie de suveniruri aduse din Taiwan. Johnny Botdevițel se ridică de pe scaunul din fața ferestrei, dădu la o parte perdeaua din piele, intră în confortabila sa locuință și se duse la televizor. Îl deschise, căută un canal de sport și se așeză pe scaunul din frînghie împletită, pentru a urmări un meci. Fu întrerupt, însă, cu brutalitate de țîrîitul telefonului – cel *roșu.*

– Vîrful Norilor?

– Eu *sînt,* strigă Jonny.

– Planul A-unu. *Executarea.*

– Glumești – cred că *glumești!*

– Un general nu „glumește" atunci cînd asaltul e în toi. E vorba de codul Verde Deschis! Am alertat avionul la aeroport și companiile de autobuze din Omaha și Washington. Totul e pregătit. Tu pleci în zori, așa că dă-le de veste tuturor. Trebuie făcute și verificate toate bagajele pînă la ora douăzeci și două. Băutura e interzisă întregului contingent pentru Washington. Asta-i *literă de evanghelie,* soldat. În brigada mea nu vor exista indieni beți. Pornim *marșul!*

– Ești sigur că nu vrei să te mai gîndești vreo două săptămîni, VN?

– Ai primit ordinele, sergent Botdevițel. Executarea lor rapidă e esențială!

– Tocmai asta mă neliniștește, Mare Șef.

Asfințitul venise și se dusese, iar statuia masivă, copleșitoare a lui Lincoln era scăldată în lumina reflectoarelor; turiștii, fermecați și tăcuți, îi dădeau ocol pentru a o admira din diferite unghiuri. Excepție făcea un bărbat cu înfățișare bizară, ce părea preocupat de peluza de un verde închis. Pornise de la

scările monumentului şi mergea în linie dreaptă, ciocnindu-se de turişti, în timp ce-şi potrivea peruca roşie care-i cădea peste urechi.

Vincent Mangecavallo nu se născuse şi nu crescuse degeaba în *mondo italiano* din Brooklyn. Ştia cînd era bine să ajungă la o „întîlnire" cu mult înainte de ora stabilită, fiindcă o „întîlnire" putea implica diverse situaţii, cum ar fi un cadavru atîrnat de un cîrlig într-o măcelărie. Problema pe care o avea Vinnie Bum-Bum era legată de cuvîntul „paşi" – ce dracu' însemna un pas? Era un picior, un iard, un iard şi jumătate sau ceva între ele? Auzise poveşti vechi din Sicilia, unde duelurile se făceau cu puşti *Lupa,* iar la locurile de tragere se ajungea făcînd paşi mai mici sau mai mari, număraţi de un arbitru sau, uneori de o tobă; nimeni nu prea dădea atenţie acestui lucru, iar acela care îşi înşela adversarul cîştiga întotdeauna. Dar aici era *America.* „Paşi" ar fi trebuit să însemne ceva mai exact, în spiritul corectitudinii şi al onestităţii.

În plus, cum *dracu'* să ţină socoteala exactă mergînd prin mulţime în întuneric? Ajungea, de exemplu, la numărul şaizeci şi trei, se izbea de nişte măscărici, peruca îi aluneca pe ochi şi-l orbea, relua „număratul paşilor", dar uita numărul la care rămăsese. Se întorcea la trepte şi o lua de la capăt! *Rahat!* La a şasea încercare, ridicînd piciorul drept pentru ultimul pas, ajunse la un copac mare, care avea o inscripţie pe trunchi cu data cînd fusese plantat de un preşedinte. În jurul lui exista o bancă circulară. Se putea aşeza astfel încît faţa să nu-i fie văzută de generalul nebun cu care trebuia să se întîlnească pentru un schimb de informaţii. Cu toate acestea, Vincent hotărî să se îndepărteze de copac şi să aştepte la umbra altuia – cine ştia cîţi blestemaţi de *paşi* mai erau pînă acolo? În schimb ştia după cine să se uite: un păcălici înalt şi bătrîn, învîrtindu-se în jurul copacului cu inscripţie şi purtînd, probabil, pene în păr.

Urmărind silueta obeză ce dădea tîrcoale locului de întîlnire, generalul Ethelred Brokemichael era uluit! Nu-i plăcuse niciodată MacKenzie Hawkins, mai ales că Mac era prietenul

dispreţuitului Heseltine, dar apreciase întotdeauna talentele asprului oştean. În acel moment, ajunsese la concluzia că admiraţia lui mută nu se justifica. Tocmai fusese martor la un ridicol exerciţiu de întîlnire sub acoperire – ridicol, pe dracu', era de-a dreptul grotesc! Hawkins împrumutase ori cumpărase o haină mai mare cu cîteva numere, o căptuşise bine, şi, pentru a-şi masca înălţimea, mergea în chip nefiresc, asemenea unei maimuţe, prin mulţimea din faţa statuii lui Lincoln. Amintea de o gorilă ce mîrîia, căutînd fructe de pădure pe sub tufişuri. Era o privelişte care-l îmbolnăvea pe creatorul Celor Şase Sinucigaşi! Brokey Doiarul era convins că nu se înşela asupra persoanei deoarece Şoimul purta şi stupida perucă roşie, care îi tot cădea pe ochi. Era limpede că nu auzise niciodată de adezivul lichid, pe care toţi cei familiarizaţi cu teatrul îl cunoşteau.

Peruca lui Brokey, din pură coincidenţă roşcovană – de fapt, roşcat-cafeniu – fusese fixată cu o bandă adezivă Max Factor, de culoarea pielii, care-i făcea invizibilă linia părului, mai ales la o lumină slabă, de nuanţa „chihlimbarului atenuat" cum se spunea în jargonul actorilor. Profesionismul avea să-şi spună cuvîntul, îşi zise Brokemichael, hotărît să-l surprindă pe Şoim, care se retrăsese la pîndă în spatele unui arţar japonez, la vreo zece metri distanţă de locul întîlnirii. Doiarul jubila; Mac îşi bătuse joc de el la Benning, iar acum avea să i-o plătească. Merse într-un cerc larg, ocolind pe margine mulţimea de la monument, trecînd din cînd în cînd pe lîngă cîte un militar care ridica imediat mîna la chipiu salutîndu-l, aşa cum se cuvenea gradului său. Apropiindu-se de arţar pe flancul de est, saluturile ocazionale îl făcură pe Brokey să se întrebe încă o dată de ce insistase Şoimul ca el să se îmbrace în uniformă la o întîlnire conspirativă. Îl întrebase, de mai multe ori, care era motivul, dar singurul răspuns fusese: „Fă cum îţi spun şi pune-ţi toate blestematele alea de medalii pe care le-ai primit sau ţi le-ai acordat singur! Nu uita, tot ce-am discutat la Benning e înregistrat."

Doiarul ajunse la arţar şi, încet, cu spatele la trunchi, îl

înconjură, pînă cînd se opri lîngă fostul oştean care îl prostise şi care privea acum cu atenţie locul întîlnirii. Lucrul cu adevărat *stupid* era că, în loc să stea drept ca să vadă mai bine, idiotul continua să stea cu genunchii îndoiţi şi cocoşat, păstrînd statura scundă de camuflaj, chiar şi în umbra întunecată a arţarului. Curat diletantism!

– Aştepţi pe cineva? zise Brokey calm.

– Dumnezeule! explodă civilul deghizat, întorcînd capul atît de brusc încît peruca roşie se răsuci cu nouăzeci de grade spre stînga, perciunii ajungîndu-i pe frunte. *Tu* eşti? Sigur, tu eşti, ţi-ai pus uniforma militară.

– Poţi să te ridici acum, Mac.

– Să mă ridic pe ce?

– Pentru Dumnezeu, aici nu e nimeni. De-abia îmi zăresc picioarele, dar văd al naibii de bine peruca aia stupidă pe care o porţi. Mi se pare că s-a întors pe dos.

– Da, mă rog, nici a ta nu-i perfectă, infanteristule! zise civilul, aranjîndu-şi podoaba capilară. Mulţi dintre naşii pleşuvi poartă porcăria aia lipită cu bandă Max Factor, care face să-ţi dispară cutele de pe frunte – ştii şi tu.

– Cum adică, „ştiu“? Cum poţi *şti* cu lumina asta?

– Tîmpitule, fiindcă lumina e reflectată de banda aia lucioasă.

– Bine, bine, Mac, acum ridică-te, să putem vorbi.

– Ce-ai cu mine? Vrei să mă duc să cumpăr nişte pantofi cu talpă ortopedică sau o pereche de catalige? Ce-ai păţit?

– Adică tu...? Brokey Doiarul se aplecă în faţă, cu gîtul întins. Nu *eşti* Hawkins!

– *Stai* aşa, amice! strigă Mangecavallo. Am impresia că *tu* nu eşti Hawkins! Am poze cu el!

– Cine eşti *tu?*

– Cine dracu' eşti tu?

– Am venit să mă întîlnesc cu Şoimul – *acolo!* exclamă Brokemichael, arătînd spre copac.

– Şi *eu!*

– Porți o perucă roșie...
– La dracu', și tu...
– El purta una din asta la Benning!
– Eu mi-am luat-o la Miami Beach...
– Eu din garderoba unității mele.
– Și ție-ți place *pêche,* 'ai?
– Ce tot spui acolo?
– Ce tot spui *tu?*
– Stai puțin!
Brokemichael privea disperat spre copacul cu inscripție, unde era locul de întîlnire. *Uite!* Acolo! Vezi ce văd și eu?
– Adică pe preotul ăla uscățiv, în costum negru și cu guler alb, care adulmecă în jurul copacului ca un doberman care vrea să se ușureze?
– Exact despre asta vorbesc.
– Și ce? Poate vrea să stea pe banca aia.
– *Știu* asta, zise Brokey Doiarul privind scrutător din umbra arțarului. *Acum,* uită-te, continuă el, în vreme ce preotul era vag luminat dinspre vest de reflectoarele îndepărtate. Ce vezi?
– Gulerul, costumul... părul roșu, și ce *dacă?*
– Diletantism, hotărî creatorul Celor Șase Sinucigași. Nu e păr, e o perucă; și, ca și a ta, foarte prost făcută. Prea lungă la ceafă și prea largă la tîmple... Ciudat, parcă l-am mai văzut undeva.
– Care ceafă și ale cui tîmple? Ce legătură are religia cu asta?
– Nu religia, *peruca.* Nu e bine așezată.
– A, am uitat, *pêche.* Trebuie să mă întîlnesc cu un soldat *fanfaron* pentru cea mai importantă discuție din viața mea – nu că aș avea vreo problemă personală, înțelegi – doar că acum *nu* e momentul să tolerăm lipsa de evlavie.
– Poate că perucile sînt simboluri...
– Ale *cui?*
– Nu vezi? Ne-a făcut pe toți să purtăm peruci roșii!
– Nu trebuie să-mi spună el. Ți-am zis, pe-a mea am

luat-o din Miami Beach, de la o prăvălie ciudată de lîngă Fontanbloo...

– Iar eu am găsit-o pe-a mea în garderoba unității mele...

– Ce mai unitate...

– Dar *el* purta o perucă roșie cînd a venit să mă vadă... Doamne, a fost o motivație subliminală orientată spre *improvizație!*

– Sub-*cine,* spre *ce?*

– A folosit el vreodată cuvîntul „roșii" cînd a vorbit cu tine?

– Poate, nu știu. Toată *afacerea* e cu indieni – piei-roșii, mă-nțelegi? Poate a zis „piei-roșii", știi? Dar nu l-am văzut niciodată, doar am vorbit la telefon.

– Asta e! Și-a folosit vocea ca pe o forță subconștientă de convingere. Stanislavski a scris pe larg despre asta.

– E comunist?

– Nu, *Stanislavski* e un zeu al teatrului.

– A, polonez, 'ai? Păi, atunci trebuie să ții cont de asta.

– Ce *afacere?* întrebă deodată Brokey Doiarul, întorcînd capul spre străinul cu perucă roșie. Despre ce „afacere" vorbești?

– Procesul ăla cu tribul Wopotamilor, care e la Curtea Supremă, ce altceva?

– În armată, domnule, zise hotărît Brokemichael, stînd drept, nu permitem folosirea cuvintelor care au conotații etnice defăimătoare. Această națiune are cetățeni italiano-americani remarcabili, fiii și fiicele lui Leonardo Michelangelo și Rocco Machiavelli trebuie tratați cu cel mai mare respect pentru contribuțiile lor. Alde Capone și Valachi au fost niște excepții aberante.

– O să merg mîine la biserică și-o să aprind o lumînare, ca să te ajute să supraviețuiești dacă o să te întîlnești cu fiii și fiicele ultimilor doi. Pînă atunci, ce facem noi *acum?*

– Cred că ar trebui să avem o conversație cu preotul cu capul roșu.

– Că bine zici. Să mergem.

– Nu *încă!* se auzi o voce profundă şi aspră din spatele lor. Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi, domnilor, continuă Şoimul, apropiindu-se de trunchiul arţarului, cu peruca roşie proaspăt tunsă lucind în lumina filtrată de frunziş. Îmi pare bine că te revăd, Brokey... şi pe dumneata, domnule. Presupun că eşti comandantul Y. E o plăcere deosebită să te cunosc, oricine ai fi.

Warren Pease, secretar de stat, era mulţumit de sine, chiar impresionat. Cînd îl văzuse pe preotul ăla certîndu-se cu un şofer de taxi pentru costul călătoriei, în faţa hotelului Hay-Adams, îi venise brusc o idee – se va duce la întîlnire în haine de cleric! Dacă nu-i plăcea ce vedea sau auzea, o putea şterge fără probleme. La urma urmei, nimeni nu se poartă urît în public cu un preot sau alt slujitor al bisericii. Ar fi fost o nebunie să nu se ducă la întîlnire, în ciuda celor spuse acelui îngrozitor amiral, care urma să primească de-acum înainte chitanţe de plată din locuri unde nu fusese niciodată să se întîlnească cu oameni pe care nu-i cunoştea, pentru afaceri ale Departamentului de Stat care nu existau. Pease îl certase cu asprime la telefon nu pentru a-i corija excesele, ci pentru a afla cît de mult ştia... şi de unde ştia. Răspunsurile la ambele întrebări fuseseră nesatisfăcătoare, confuze şi destul de deranjante pentru a-l convinge pe Warren să lămurească problema şi să-şi procure un guler preoţesc. Avea un costum negru pentru funeraliile oficiale, iar peruca roşcată îi completa înfăţişarea.

În timp ce mergea prin mulţimea de la Memorialul Lincoln, cuvintele amiralului îi răsunau în urechi:

– Domnule secretar, un vechi camarad de arme mi-a cerut să vă transmit un mesaj, care ar putea conduce la soluţia celei mai presante probleme pe care o aveţi – el a numit-o „criză“.

– Ce tot spui acolo? Departamentul de Stat se confruntă cu zeci de crize în fiecare zi şi, fiindcă timpul meu e cel mai preţios din Washington, te-aş ruga să fii mai precis.

– Mă tem că nu pot *fi* precis. Vechiul meu camarad mi-a spus că problema depăşeşte puterea mea de înţelegere, cu mult.

– Asta nu-mi spune nimic. Fii mai clar, marinar.

– Spunea că e ceva în legătură cu un grup de nativi americani – orice ar însemna asta – şi cu anumite instalaţii militare, oricare ar fi *ele*.

– O, Doamne! Şi ce-a mai zis?

– A fost foarte laconic, dar pretindea că există o soluţie care v-ar deschide o pîrtie.

– Ar putea să deschidă o *ce?*

– O pîrtie... Sincer să fiu, domnule secretar, eu nu mă pricep la sporturi de iarnă, dar, din punct de vedere militar, presupun că acest limbaj codificat înseamnă că puteţi să vă atingeţi obiectivul mult mai repede întîlnindu-vă imediat cu el.

– Cum îl cheamă, amirale?

– Dacă v-aş răspunde ar însemna să mă implic într-o situaţie cu care n-am nici o legătură. Sînt doar un mesager, domnule secretar, nimic mai mult. Putea să aleagă pentru treaba asta orice alt fost militar şi mi-aş fi dorit s-o facă.

– Şi *eu* aş putea alege să verific numeroase chitanţe ale tale şi să aflu cine îţi finanţează excursiile alea confortabile pe care le faci cu avioane diplomatice! Ce zici, marinarule?

– Nu fac decît să transmit un mesaj, domnule secretar, eu nu sînt *implicat!*

– Nu eşti implicat, 'ai? Asta spui tu, dar de ce trebuie să te cred? Poate că faci parte din această demonică conspiraţie.

– *Ce* conspiraţie, pentru numele Domnului?

– A, ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ţi-ar plăcea, nici mai mult, nici mai puţin, ca eu să-ţi vorbesc despre porcăria asta oribilă, pentru ca tu să poţi scrie o carte.

– Nu ştiu despre ce dracu' *vorbiţi!*

– Numele, marinar, *numele!*

– Deci, *dumneavoastră* puteţi scrie o carte şi să mă puneţi *pe mine* în ea? Nu se poate!

– Bine, fiindcă mi-ai răpit atît de mult timp, ai putea să-mi transmiţi şi restul mesajului tău împuţit. Unde şi cînd zice acest monstru anonim să mă întîlnesc cu el?

Amiralul îi spuse.

– Bine, *minunat!* Am uitat deja tot ce mi-ai spus. Acum vîră-ți în fund mesajul, marinarule, și să nu mă mai suni decît atunci cînd vrei să-ți dai demisia din funcția de consilier!

– Ei, haideți, domnule secretar, eu n-am nevoie de necazuri, pe crucea mea!... Uitați, o să vorbesc cu prietenul președintelui, Subagaloo, și el o să vă spună...

– Cu *Arnold?* Nu, nu vorbi cu Arnold, *niciodată* să nu vorbești cu Arnold! O să te pună pe o listă, o să te aibă pe o listă – o listă, o listă, oribilă!

– Nu vă simțiți bine, domnule secretar?

– Sînt bine, sînt bine și o să fiu și mai bine, dar să nu-l suni niciodată pe Arnold Subagaloo. O să te pună pe lista lui, lista lui, o teribilă, înspăimîntătoare, distrugătoare *listă!*... Încetează și rupe rîndurile, marinarule, cum ziceți voi, stupizii de soldați!

Îl pusese la punct pe parazitul ăla, cugetă Pease, zîmbindu-i dulce unei bătrînici supraponderale care-l privea cu venerație în vreme ce se apropia de arțar. Nu prea era un loc nimerit, iar Warren se întrebă de ce îl alesese MacKenzie Hawkins, alias Vîrful Norilor, șeful de trib al infamilor Wopotami. Lumina era slabă – asta era bine –, iar turiștii se aflau la vreo treizeci de metri... asta nu era rău; mulțimea îl proteja. Cu siguranță, maniacul de Hawkins își luase aceste precauții pentru propria-i securitate, nu pentru secretarul de stat. Credea, fără îndoială, că guvernul trimisese trupe în zonă, în speranța de a-l captura, însă demonstrațiile de forță erau ultimul lucru dorit de oamenii președintelui. Ar fi avut un efect teribil asupra publicului dacă s-ar fi aflat că-i întinseseră o cursă unui om decorat de două ori cu Medalia de Onoare a Congresului. Pease cercetă locul în lumina slabă de sub copac și se uită la ceas; venise cu aproape treizeci de minute mai devreme. Bine, foarte bine; o să se plimbe prin preajmă, o să aștepte – și o să observe. Înconjură copacul și apoi se opri, observînd iritat că bătrîna cu obrajii fardați țipător îl aștepta.

– Binecuvîntează-mă, părinte, fiindcă am păcătuit, spuse ea cu voce ascuţită, tremurătoare, stînd în faţa lui sub arţarul rămuros şi blocîndu-i drumul.

– Da, bine... *vox populi* şi celelalte. Unii dintre voi nu sînteţi perfecţi, dar aşa se întîmplă...

– Vreau să mă spovedesc, părinte. Trebuie să mă spovedesc!

– Asta-i foarte lăudabil, dar nu cred că e locul potrivit. În plus, sînt grăbit.

– Biblia spune că în ochii Domnului deşertul poate fi Casa lui Dumnezeu dacă duhul păcătosului doreşte aşa.

– Lăsînd la o parte prostiile, ţi-am spus că mă grăbesc.

– Iar *eu* îţi spun să-ţi mişti fundul în spatele copacului.

– Ah, foarte bine, eşti iertată, orice-ai fi făcut – *ce*-ai spus?

– Ai auzit bine, figurantule! şopti babornița, cu o voce devenită brusc mai joasă şi mai aspră, scoţînd un briceag dintre cutele rochiei şi desfăcîndu-l. Treci în spatele copacului, că de nu, ultima ta grijă o să fie jurămîntul de castitate.

– O, *Doamne* – nu eşti femeie, eşti *bărbat!*

– E discutabil în ambele cazuri, dar sînt un cuţitar – ador să *tai*. Hai, mişcă!

– Te rog, *te rog*, nu mă lovi, nu mă...o, Doamne, nu mă *tăia!*

Tremurînd din tot corpul, secretarul de stat se duse în spatele copacului.

– Zău că n-ar trebui, să ştii. Să tai un preot e un păcat foarte, *foarte* mare.

– Te urmăresc de cincisprezece minute, figurantule, şuieră bărbatul/femeie. Cu cîrpa aia hidoasă pe cap eşti o ruşine pentru toţi perverşii cinstiţi din lume!

– Ce...?

– Cum *îndrăzneşti* să te învîrţi pe-aici în felul ăsta? Cauţi băieţaşi, *jigodie?* Îmbrăcat ca un preot? Asta-i *dezgustător!*

– Nu, zău, doamnă... domnule, orice-ai fi...

– Ce-a fost asta? Mă insulţi, cap de şarpe?

– Pe cuvînt, *niciodată!* Ochiul stîng al lui Pease gravita în orbită. Îți spun doar că nu înțelegi...

– *Eu* înțeleg foarte bine! Javre ca tine au la ele o grămadă de parale. Scoate-i, *perversule!*

– Bani, adică *bani?* Dumnezeule, ia tot ce am!

Secretarul se caută în buzunare și scoase niște bancnote împăturite.

– Uite, *uite,* ia-i!

– Ce să iau? Ăsta-i *mărunțiș.* Trebuie să-ți crestez buzunarele înainte să încep tăierea *adevărată!* Monstrul androgin îl împinse pe Pease în spatele copacului. Dacă scoți un sunet, o să muști țărîna, *libidinosule*!

– *Te rog!* îl imploră Pease. Tu nu știi cine *sînt...*

– Dar *noi* știm! îl întrerupse o voce stranie, profundă, venită din umbră. Gata, Brokey... și tu, comandante Y, dezarmați atacantul! *Acum!*

Vîrstnicul absolvent de la West Point și corpolentul *capo supremo* din Brooklyn atacară: primul smulse briceagul din mîna care îl strîngea, celălalt apucă picioarele acoperite cu o fustă largă, înflorată.

– E o afurisită de *tîrfă!* țipă Mangecavallo.

– E *pe dracu'!* strigă Brokemichael, smulgînd peruca de păr cărunt de pe capul tîlharului cu fața zbîrcită și trăsături aspre.

Vinnie Bum-Bum constată imediat eroarea și începu să-i care pumni figurii hidos fardate.

– Bucată de brînză împuțită ce ești! răcni el.

– Lasă-l să plece, comandant! ordonă Șoimul.

– *De ce?* întrebă Brokey Doiarul. Nemernicul ăsta ar trebui să stea după gratii!

– Cu împuțitele lui de picioare rupte! adăugă presupus-decedatul director al CIA.

– Avem de gînd să depunem vreo plîngere, domnilor?

– Ce...?

Brokemichael se dădu înapoi, iar Mangecavallo se plesni peste frunte, deplasîndu-și din nou peruca, astfel că

un perciune îi acoperea parțial nasul, iar ochii de-abia i se mai vedeau.

– Are dreptate, comandant cum te-o-chema, zise Doiarul.

– Da, bine, poate că are, admise Vincent, administrînd un ultim genunchi în coastele tîlharului.

– Ia-ți zborul și dispari de-aici, jigodie!

– Hei, *tipilor!* țipă infractorul, rînjind exuberant în timp ce-și înșfăca peruca și se ridica în picioare. Vreți să veniți la mine? *Zău* că ne-am distra pe cinste!

– Pleacă de-aici.

– Mă duc. *Mă duc.*

Cu fusta fluturînd, tîlharul alergă peste pajiște și dispăru în mlaștină.

– O, Doamne, o, *Doamne...!* se auzi o voce tremurătoare. Vă mulțumesc, *vă mulțumesc!* Puteam să fiu *ucis!*

– De ce nu te întorci, să te ridici și să vezi dacă vrei să trăiești? zise Șoimul blînd, vîrînd mîna în buzunar și scoțînd un casetofon.

– Ce?... Ce vrei să spui?

Încet, Warren Pease se ridică de la pămînt, se răsuci cu un efort pe fund și, rămînînd așezat, văzu mai întîi splendida uniformă din dreapta sa, apoi fața.

– *Brokemichael!* Ce cauți *tu* aici?

MacKenzie deschise casetofonul, iar sunetul vocii lui Brokemichael se auzi distinct. *Secretarul de stat. Pentru el sînt în misiune la Boston. Cei Șase Sinucigași ai mei!... Chiorul ăla de Pease a făcut mare tapaj pe seama ta!*

– Numai că nu era un tapaj justificat, nu-i așa, domnule secretar? zise generalul Brokemichael, în timp ce Șoimul opri casetofonul. Era un sacrificiu. Sacrificau un bătrîn oștean, care nu putea scăpa de norul de suspiciune ce-l înconjura și unitatea sa de tineri deosebiți. Noi am fi fost la fel de nerecuperabili ca și Mac, prezent aici, care nu-i cel mai bun prieten al meu, dar nu merita să fie aruncat undeva în apele Arcticii.

– Despre ce tot *vorbești?*

– Poate că nu ţi l-am prezentat. Acesta e fostul general MacKenzie Hawkins, de două ori decorat cu Medalia de Onoare a Congresului, pe care ai încercat să-l... hai să zicem „neutralizezi"...Pe urmă, ai ordonat unităţii mele să-l răpească, cu destinaţia DSMT, „de stabilit mai tîrziu", dar cu certitudine spre nord, cît mai la nord.

– Nu sînt teribil de încîntat să te cunosc, domnule secretar, zise Şoimul. O să mă ierţi dacă nu-ţi întind mîna.

– Asta-i o nebunie, totală *nebunie!* În joc sînt chestiuni grave, forţa supremă, însăşi capacitatea de *ripostă* a naţiunii e în cumpănă!

– Şi singura modalitate de a rezolva aceste probleme e să te descotoroseşti de cei care depun plîngeri? întrebă MacKenzie. Nu poţi discuta, încerci doar să scapi de oamenii care te deranjează şi care, din întîmplare, au un caz *foarte* legitim.

– Răstălmăceşti totul! Există alte probleme, economice, pierderi financiare incalculabile – Doamne, iahtul *meu,* Clubul *Metropolitan, reuniunea* clasei mele, viaţa pe care o merit, pentru care am fost *născut!* Dumneata nu înţelegi!

– *Eu* înţeleg, jigodie împuţită, spuse Vincent Mangecavallo, păşind în faţă, în lumina slabă. Te foloseşti de anumiţi oameni, dar tu nu le eşti *lor* de folos!

– Cine eşti? Te-am mai văzut, îţi cunosc vocea, dar nu pot... nu pot...

– Nici mama, odihnească-se în pace la Lauderdale, nu m-ar cunoaşte, datorită deghizării mele grozave.

Vinnie îşi scoase peruca roşie şi se aşeză pe vine în faţa secretarului de stat.

– Salut, *zurbagiule,* ce mai *faci?* Poate că băieţii tăi de la club au aruncat în aer alt vas, ce zici de asta?

– Mangecavallo!... Nu, *nu!* Am fost ieri la înmormîntarea ta! Eşti dus, eşti *mort!* Asta nu mi se poate *întîmpla mie!*

– Poate că nu, mare *diplomatico,* poate că totu-i doar un vis urît, adus de diavol în sufletul tău putred. Poate că tocmai m-am ridicat din braţele lui Morfină...

– Morfeu, comandant Y, *Morfeu.*

– Mda, el... am venit din morți peste rîul ăla mare, m-am întors să vă bîntui pe voi, rahaților, care vă credeți *superiori*, de parcă tot ce trece prin burțile voastre iese afară înghețată de vanilie. Da, *zurbagiule*, m-am întors dintre pești, iar rechinii au venit cu mine. Ei mă respectă; tu n-ai făcut-o niciodată.

– *Aauuuu!*

Cu un țipăt care străpunse noaptea și tulbură mulțimea de turiști de la Memorialul Lincoln, secretarul de stat se răsuci ca un șarpe încolțit, sări în picioare și începu să alerge, țipînd isteric.

– Trebuie să-l *prind* pe nemernic! țipă Mangecavallo ridicîndu-se greoi în picioare, din cauza greutății lui. O să spună tot!

– Las-o *baltă!* strigă Șoimul, prinzîndu-l pe directorul CIA. E terminat, e scos din joc.

– Ce tot spui? M-a *văzut* pe mine!

– Nu contează. Nimeni n-o să-l creadă.

– Mac, ești lipsit de logică! insistă Brokey Doiarul. Știi cine *e* omul ăsta?

– Sigur că știu, și am și logică... Nu ești dumneata italianul care a condus Agenția?

– Da, e o poveste lungă și mie nu-mi plac poveștile lungi. Am fost luat de val. *Rahat!*

– Emotivitatea melodramatică e unul dintre cele mai delicate daruri ale rasei dumitale, *signore*. Gîndește-te la marile opere muzicale – nimeni nu le-ar fi putut compune în afară de voi. *Capisce italiano?*

– Sigur, vorbesc.

– *Lo capirete inoltre.*

– Asta-i grozav, dar gunoiul ăla e în stare să distrugă absolut totul!

– Nu, nu e, *signor* Mangecavallo... Brokey, îți amintești de Frank Heffelfinger?

– „Frank Degețel“, ăla care-a înțeles greșit coordonatele? Cine dracu' nu-și amintește? A bombardat la Wonsan plaja care nu trebuia. Sigur, nici unul dintre noi n-o să spună nimic, mai ales acum, cînd e măscăriciul președintelui la departamentul naval.

– Am vorbit cu Frank. De aceea a fost Pease aici.

– Şi?

– Degeţel aşteaptă telefon de la el. Şi mai are de dat un telefon. Amicului său preşedintele.

– Să-i spună *ce?*

– Despre starea mintală a lui Pease, descoperită în urma unei foarte ciudate conversaţii telefonice pe care Frank a avut-o cu secretarul în după-amiaza asta. După ce s-a gîndit toată ziua, s-a hotărît să-i împărtăşească îngrijorările lui prietenului de la Casa Albă... Haideţi, trebuie să găsim o cabină telefonică. Şi asta repede, fiindcă trebuie să prind trenul de New York.

– Hei, infanteristule! strigă Mangecavallo. Ce-ar fi să mergem amîndoi la audierea aia?

– Totul e sub control, comandant Y. Dumneata o să fii cu Wopotamii. Fireşte, va trebui să-ţi iau măsurile pentru haine, dar asta o facem repede. Indiencele sînt excelente croitorese – aproape la fel de bune ca doamna Lafferty.

– Indience? Avem *indieni* irlandezo-americani? Tipul ăsta-i nebun.

– Ai încredere, domnule director. Şoimul se mişcă pe căi misterioase. Să mergem, domnilor, ordonă MacKenzie. Marş forţat. E o cabină telefonică la capătul parcării. Să-i dăm drumul!

Cei trei bărbaţi cu peruci roşii începură să alerge, fiecare gîfîind în felul lui; singurele cuvinte repetate întruna le rostea Vinnie Bum-Bum:

– *Mannagia, mannaggia!* I-o nebunie! *Pazzo, pazzo, pazzo!*

THE WASHINGTON POST.

SECRETARUL DE STAT INTERNAT LA SECŢIA PSIHIATRIE A SPITALULUI WALTER REED

Warren Pease, secretar de stat, purtînd veşminte de preot catolic, a fost reţinut aseară, în

timp ce alerga cuprins de nebunie prin mulţimea de la Memorialul Lincoln. Conform declaraţiilor poliţiei şi martorilor, domnul Pease ţipa întruna că un „strigoi", pe care n-a putut sau n-a vrut să-l identifice, „se sculase din morţi" şi „se întorsese să-i bîntui sufletul putred". El mai pretindea că un „hermafrodit vopsit, venit din infern" îl ameninţase că-i retează „buzunarele şi gîtul", fiindcă el/ea hotărîse că era un (cuvînt şters), dar el continua să ţipe că nu-i adevărat, fiindcă „o iertase de păcatele ei".

Secretarul de stat nu a fost hirotonisit vreodată preot şi nici n-a fost slujbaş al bisericii, prin urmare nu avea autoritatea să dezlege de păcate. (Reporterii noştri au cercetat cu atenţie acest fapt.)

Totuşi, o declaraţie ulterioară, venită de la Casa Albă, aruncă o lumină nouă asupra acestui incredibil eveniment. Maurice Fitzpeddler, secretarul biroului de presă al instituţiei menţionate, a spus că naţiunea ar trebui să manifeste simpatie pentru stresatul, suprasolicitatul domn Pease şi familia lui; cînd a fost întrebat, domnul Fitzpeddler a admis că divorţatul secretar de stat Pease nu are familie. În plus, prin intermediul domnului Fitzpeddler, preşedintele a declarat că a primit un telefon ieri, care îl atenţiona asupra stării de stres maxim a secretarului de stat, cauzată de presiunea obligaţiilor profesionale. El a cerut naţiunii să se roage pentru recuperarea domnului Pease şi pentru „eliberarea lui din cămaşa de forţă".

Trebuie menţionat că şeful personalului Casei Albe, Arnold Subagaloo, a zîmbit în tot timpul conferinţei de presă. Cînd a fost întrebat în legătură cu acest fapt, şeful personalului a arătat presei degetul mijlociu ridicat.

27

Era cu puţin după miezul nopţii cînd MacKenzie Hawkins ajunse în holul hotelului Waldorf-Astoria şi, aşa cum fusese stabilit, se duse la recepţie să ia mesajele lăsate pentru apartamentul 12 A – fără nume, doar numărul camerei. Erau două:

Sună la Beverly Hills.

Ia legătura cu Oraşul Omizilor.

Deoarece în California ceasul arăta cu trei ore mai devreme, hotărî s-o sune mai întîi pe Madge, în Greenwich, Connecticut. Traversă din nou holul spre telefonul public.

– Midgey, îmi pare rău că sun aşa tîrziu, dar de-abia am ajuns.

– Nici o problemă, Mac, dragă, lucrez şi acum la rezumatul ăla. Îl termin în mai puţin de o oră, iar curierul o să ţi-l aducă imediat; ar trebui să-l ai pe la două şi jumătate. Şoimule, e *formidabil!* Un adevărat succes de casă. O să spargă toate pieţele!

– Hai, Madge, asta sună ca la Hollywood, dar nu-i o treabă uşoară.

– Scuze, ai dreptate, iubitule. Numai că toţi vorbesc aşa ca să sporească entuziasmul pentru un proiect. Mai multă reclamă înseamnă un succes mai mare.

– Urmează-ţi talentul, fetiţo. Ai prea multă clasă pentru asta.

– Adică *omizile,* Mac?

– Mă rog, ai creat o marfă la modă.

– Chiar asta am făcut.

– Mă bucur să aud că „Sinucigaşii" au şanse… sincer să fiu şi eu cred la fel.

– Iubitule, e vorba de *bani* curaţi!… Aur, Mac, e aur. *Actori* străbătînd lumea în chip de unitate antiteroristă şi, pe deasupra, e ceva *real!*

– Crezi că găsesc pe Coasta de Vest nişte tipi interesaţi?

– *Interesaţi?* îl întrerupse ea. Înseamnă că încă n-ai vorbit cu Ginny, nu-i aşa?

– Nu, m-am gîndit că e prea devreme, aşa că te-am sunat mai întîi pe tine.

– Am vorbit cu ea azi după-amiază, după ce am ascultat benzile; am avut o conversaţie lungă. Să te aştepţi la o surpriză, Mac. Ea relaţionează de la trei şi jumătate, ora Californici.

– „Relaţionează"? Midgey, ai început să foloseşti un limbaj ciudat şi nu sînt sigur că îl aprob. Sună vulgar.

– Nu, iubitule, ăsta e-n regulă, e chiar standard. N-am făcut decît să iau un substantiv şi să-l transform în verb.

– Acum sună mai bine...

– Şoimule, *ascultă-mă,* interveni Madge din Oraşul Omizilor. Ştiu că tu eşti uneori cam prea protector cu noi, fetele, şi te iubim pentru asta, dar trebuie să-mi promiţi ceva.

– Ce anume?

– Nu scoate untul din Manny Greenberg. Nu te tocmi cu el, dar nici nu-i sparge faţa.

– Asta, Midgey, e pur şi simplu vulgar...

– Tre' să te las, Mac. Sînt aproape de ultimul rînd şi calculatorul meu fumegă. Sun-o pe Ginny, iubitule. Sărutări, ca întotdeauna.

– Reşedinţa lordului Cavendish, anunţă englezul cu polipi la telefonul din California. Numele, vă rog.

– Guy Burgess, de la Moscova.

– E-n regulă, răspund eu! interveni repede Ginny. E un bătrîn atît de sîcîitor, Basil.

– Da, doamnă, zise majordomul cu un calm exasperant, închizînd derivaţia telefonică.

– Mac, scumpete, aştept de ore întregi să mă suni. Am nişte veşti minunate!

– Printre care, din cîte am înţeles de la Madge, să nu-l provoc la o luptă corp la corp pe Manny.

– A, el – nu, să n-o faci, el poate fi util la negocieri, cu condiția să nu se afle în spital. Ca să-ți spun adevărul, l-am abordat pe Manny, încălcînd regula de a nu vorbi niciodată cu foștii mei soți în timp ce avocații mei discută cu ai lor. Și a mers.

– Ce a mers? Ce e o negociere?

– Midgey zice că subiectul nu e numai *senzațional,* ci și un concurent serios la orice premiu internațional! Zice că totul e *acolo,* tot – și *are* de toate! Actori – niște *huidume* de bărbați – zburînd în toată lumea pentru a elibera ostatici și a captura teroriști, lucruri *adevărate!* I-am dat lui Manny doar o sugestie... după ce a fost de acord să renunțe la picturi, firește... iar cînd i-am spus că Chauncey luase legătura cu cîțiva „amici din *cinema*" de la Londra, a țipat la secretară să-i pregătească avionul studioului.

– Ginny, pentru Dumnezeu, ia-o mai ușor! Sari de la un lucru la altul și nu mai înțeleg nimic... Așadar, ce face Manny, ce face acest „Chauncey" și cine dracu' e ăsta?

– Soțul meu, Mac!

– A, grenadierul, îmi amintesc acum. Niște regimente al naibii de bune, toate; de prima clasă în luptă. Ce a făcut el?

– Ți-am spus, e un mare admirator al tău, iar cînd Madge a sunat și a început să explice tot ce aveai pe benzile alea, i-am cerut să vină la telefon – fiindcă el a fost în armată și se mai pricepe.

– El ce crede?

– Spunea că e ceva asemănător cu Unitatea de Comando Patru sau Patruzeci, care a fost recrutată de la teatrul Old Vic și a avut, cum spunea el, „doar un succes marginal", fiindcă nu încetau să „rupă tăcerea". Vrea să vorbească cu tine despre asta și să compare observațiile.

– *Fir-ar să fie,* dă-mi-l la telefon, Ginny!

– *Nu,* Mac, nu e timp. În plus, nu-i aici. E la fabrica de armament din Santa Barbara și joacă polo cu colonia britanică de acolo.

– Și ce a *făcut?*

– Şoimule, trebuie să fii obosit, ai nevoie de un masaj la umeri. Ţi-am *spus*. Crede că povestea pe care o scrie Midgey pentru tine îndeplineşte toate condiţiile unui succes uriaş, aşa că şi-a sunat cîţiva prieteni din Londra, şi le-a spus şi lor. Ăştia or să ia avionul de dimineaţă şi or să vină aici.

– Să vină?

–.La New York. Să te vadă.

– Mîine... *azi?*

– Unde eşti tu, da.

– Şi fostul tău soţ, Greenberg?

– Vor ajunge în dimineaţa *asta*. În plus, fiindcă îi cunosc pe prietenii lui Manny şi Chauncey – aici, toată lumea verifică totul, inclusiv listele de pasageri ai avioanelor şi programul aeronavelor aparţinînd studiourilor – am mai sunat nişte celebrităţi, care îl vor pe Chauncey la masă, şi le-am dat cîteva mici informaţii confidenţiale. O să ai o zi plină, scumpete.

– Pe Cesar, asta e minunat! Gin-Gin, ştiam că voi, fetele, o să-mi trimiteţi veşti, dar mă aşteptam să vină mai tîrziu, pe la începutul săptămînii viitoare, nu în week-end.

– *Mac*, tu ai spus: „Într-o *zi!*".

– Păi, sigur că am zis, dar asta ca să scap de problema redactării şi să trimit materialul granguriior de la Beverly Hills după week-end, ca să pornesc treaba luni sau marţi.

– Ascultă, fost mare soţ al meu şi cel mai drag prieten pe care l-am avut, ce dracu' încerci să-mi spui?

– Păi, Gin-Gin...

– Lasă aiureala asta cu „Gin-Gin", Şoimule. Cînd ai găsit-o pe Lillian în sala aia prăpădită de gimnastică şi ai hotărît că avea mai multă nevoie de ajutor decît mine, tot cu „Gin-Gin" ai început să-mi vorbeşti. Pe urmă, Lil mi-a spus că, atunci cînd alergai după Midgey la cheful ăla cu cocaină la care întrebai unde-i Cola, ai început să-i spui „Lilly-Lilly". Care-i problema, Mac? Noi *te iubim*, ştii asta. De ce mîine dimineaţă e o problemă? Dacă e vorba despre altă soţie, o să înţelegem şi o s-o primim în rîndurile noastre cînd va fi cazul.

– Nu-i vorba despre asta, Ginny. Dar am de rezolvat ceva al naibii de important, pentru o mulţime de oameni năpăstuiţi.

– Te baţi iarăşi cu morile de vînt, nu-i aşa, dragul meu prieten? zise încet lady Cavendish. O să contramandez totul, dacă vrei. Pot s-o fac – de fapt, şi tu poţi s-o faci, nerăspunzînd la telefon sau la uşă. Hienele alea n-au decît numărul camerei, apartamentul 12 A, fără nume, fără identitate.

– Nu, nu, mă descurc eu – ne descurcăm noi.

– *Noi?*

– Băieţii sînt cu mine. M-am gîndit să-i ţin aici pînă cînd rezolv cealaltă problemă.

– *Cei Şase Sinucigaşi?* strigă Ginny. Sînt la Waldorf?

– Toţi şase, copilă.

– Sînt chiar huidume?

– Sînt şi asta, şi mai mult decît atît. Important e că aşteaptă ceva de la mine.

– Atunci dă-le, Mac. Pe noi nu ne-ai dezamăgit niciodată.

– Poate pe una din voi.

– Annie?... Încetează, Şoimule. M-a sunat săptămîna trecută de la un fel de radio-telefon cu o grămadă de paraziţi. A reuşit să trimită cu avionul o duzină de copii bolnavi dintr-o insulă din Pacific, la tratament în Brisbane. E cît se poate de fericită. Nu despre asta e vorba? Să fii mulţumit de tine însuţi? Asta ne-ai învăţat tu.

– Spune-mi, a menţionat numele Sam Devereaux?

– *Sam...?*

– Ai auzit bine, Ginny.

– Păi, da, a zis ceva, dar nu cred că vrei să auzi, Mac. Las-o baltă.

– Vreau să aud. E prietenul meu.

– Încă?

– Prin forţa împrejurărilor, da.

– Bine... A spus că îşi aminteşte de el ca despre singurul bărbat cu care s-a culcat vreodată – a fost o „comuniune a dragostei", aşa a zis ea. Toţi ceilalţi nu contează.

– Se va întoarce?

– Nu, Mac. A găsit ceea ce voiai tu să găsească – ceea ce doreai să găsim noi toate. Să ne împăcăm cu noi înşine, îţi aminteşti că ne-ai spus asta?

– Fir-ar să fie de psiho-*rahat!* exclamă Hawkins, ştergîndu-şi încă o dată o lacrimă. Nu sînt vreun blestemat de salvator al unor afurisite de suflete, ştiu doar cine dracu' îmi place şi cine nu. Nu mă aşeza *pe mine* pe vreun blestemat de piedestal!

– Cum zici tu, Şoimule, şi, oricum, l-ai zdrobi.

– Ce să zdrobesc?

– Piedestalul. Ce spui de mîine dimineaţă?

– O să mă descurc.

– Fii blînd cu hienele, Mac, blînd şi neutru, ăia nu rezistă la asta.

– Ce vrei să spui?

– Cu cît eşti mai drăguţ, cu atît mai mult transpiră ei şi cu cît transpiră mai tare, cu atît mai bine pentru tine.

– Seamănă cu intimidarea ofiţerilor inamici de informaţii la Istanbul, corect?

– Aici e vorba despre Hollywood, Mac.

Veni dimineaţa, mai exact de-abia se crăpase de ziuă cînd telefonul din apartamentul 12 A începu să sune. Hawkins, care zăcea cu faţa în sus pe podeaua camerei de zi, era pregătit. Primise „Tratarea subiectului" făcută de Madge la ora două şi trei minute, terminase de citit, recitise şi, asimilînd cele optsprezece pagini de mare tensiune redactate de a treia lui soţie, luase telefonul de pe birou şi-l aşezase pe covor, lîngă capul său, unde „îşi instalase tabăra" pentru cîteva ore de somn. Odihna era o armă pentru bătălia iminentă, la fel de necesară ca o putere de foc superioară. Midgey făcuse o treabă excelentă – o poveste explozivă, fiecare pagină avînd un dinamism conferit de energia acţiunii, schiţarea diversificată a personajelor. Drept urmare, mult-doritul somn întîrzie vreo treizeci de minute, timp în care Şoimul se şi văzuse producător de film.

Pe dracu', nu! Omaha și Wopotamii or să-mi ocupe tot timpul. Păstrează prioritățile, soldat!

Brusc, țirîitul iritant al telefonului reverberă între pereții camerei.

– Da, zise Mac, ducînd receptorul la urechea stîngă.

– Sînt Andrew Ogilvie, generale.

– *Ce?*

– Da, am zis „generale", amice. Mă tem că tovarășul meu de arme, grenadierul, a încălcat regula și mi-a spus cine ești. Ai dus un război splendid, bătrîne. Sînt foarte impresionat, foarte.

– E și foarte devreme, zise Hawkins. Chiar ai fost la grenadier?

– Un tînăr novice, mai precis, ca și Cavvy.

– *Cavvy?*

– Lordul Cavendish, desigur. Și el a avut un război *frumos*. A trecut prin foc și sabie și n-a făcut pe „lordul" cu nimeni, dacă înțelegi unde bat.

– Da, e splendid, cu adevărat frumos, dar e prea devreme, și trupele mele nu sînt pregătite pentru adunare. Du-te să bei un ceai și revino peste o oră. Ești primul, ți-o garantez.

După ce conversația se încheie, se auzi o bătaie rapidă în ușa dinspre coridor. Mac se ridică de jos și se duse la ușă.

– Da.

– Hei, strigă intrusul pe hol. Știam că ești tu, aș recunoaște mormăitul ăsta oricînd.

– *Greenberg?*

– Da, puiule, eu. Frumoasa, adorabila mea soție, care m-a alungat din casă și m-a luat drept vacă de muls – ceea ce nu contează, e o păpușă – mi-a dat niște amănunte și *am știut* că despre tine e vorba! Deschide ușa, amice. Putem face un tîrg!

– Ești al doilea pe listă, Manny.

– Ai primit *deja* niște impostori? Hei, ascultă dulceață, am în spatele meu tot studioul, e o *poveste* lungă! De ce tratezi cu negustori de mîna a doua, 'ai?

– Fiindcă sînt stăpînii Angliei, de aia.

– Astea-s aiureli! Ei fac filmele alea stupide, în care toţi vorbesc şi nimeni nu înţelege ce spun, fiindcă au gura plină de peşte umplut!

– Nu sînt toţi de părerea ta.

– *Care* toţi? Pentru fiecare *Jimmy Bond* fac cincizeci de *Gandhi* de nevizionat, cu care nu-şi scot nici măcar costul negativelor; să nu-i crezi dacă spun că şi-i scot!

– Alţii spun altfel.

– Pe cine o să crezi? Pe roşcovanii ăia beţivi care vorbesc ciudat sau pe impecabilul Paul Reveres?

– Revino peste trei ceasuri, Manny, şi sună mai întîi din hol.

– Mac, lasă-mă-n pace! Tot studioul stă cu ochii pe mine.

– Te las în pace, puştan în călduri. Poate găseşti în hol o tîrfă de şaisprezece ani nu prea pretenţioasă.

– Hei, asta-i calomnie! O s-o dau în judecată pe căţea!

– Pleacă acum, Manny, şi nu te mai obosi să te întorci.

– Bine, *bine.*

Telefonul sună din nou, îndepărtîndu-l pe Hawkins de uşă, deşi ar fi preferat să se asigure că Greenberg plecase cu adevărat.

– Da, zise Şoimul, ridicînd telefonul de pe podea.

– Apartamentul 12 A?

– Ei şi?

– Sînt Arthur Scrimshaw, director pentru dezvoltare la Holly Rock Productions, nestemata Hollywood-ului, cu o producţie de filme răspîndite în toată lumea, şi, în plus, deţinătoarea unui total de şaisprezece nominalizări la Oscar în ultimii... ăăă... ani.

– Cîte Oscaruri aţi luat, domnule Scrimshaw?

– Am fost aproape, *foarte* aproape. Puteam să primim cîte unul de fiecare dată. Am găsit puţin timp în incredibil de aglomeratul meu program ca să luăm micul dejun împreună – un mic dejun *în forţă.*

– Revino peste patru ore...

– Îmi *cer* scuze. Poate nu mi-am făcut înţeleasă poziţia...

– Ţi-ai făcut perfect înţeles totul, Scrimmy. Eşti al treilea pe listă, iar asta înseamnă patru ore, căci o oră trebuie să o acord să se pregătească pentru adunare.

– Eşti sigur că vrei să-l tratezi pe şeful departamentului de dezvoltare de la Holly Rock în felul ăsta?

– N-am de ales, Artie, băiatule. Am stabilit programul.

– Păi... ăăă... în cazul ăsta, şi fiindcă stai într-un apartament, ai din întîmplare un pat în plus?

– *Un pat?*

– Din cauza blestemaţilor de contabili, înţelegi. Ar trebui să-i concediez pe toţi... Par să nu fie de acord cu rezervările directe şi nu dorm niciodată noaptea în avionul de la L.A. Îţi mărturisesc, *sînt epuizat!*

– Încearcă la Armata Salvării, la Bowery. Ei acceptă toate contribuţiile mai mari de zece cenţi. Peste *patru* ore!

Şoimul trînti receptorul în furcă, puse telefonul pe birou şi, în timp ce se îndrepta spre cel mai apropiat dormitor, acesta sună din nou.

– La naiba, ce este? răcni el.

– Studiourile Emerald Cathedral aici, începu o voce plăcută, cu un puternic accent din sud. Un patriot cu frica lui Dumnezeu ne-a dat o informaţie în legătură cu un mare film patriotic pe care vrei să-l faci, un film bazat pe fapte reale! Şi să ştii, băiete, noi nu facem parte dintre *evreii* şi *negrii* ăia care conduc industria filmului. Noi sîntem creştini curaţi ca lacrima, *americani* patrioţi, care cred că puterea asta e a naibii de corectă şi vrem să spunem şi altora povestea unor americani adevăraţi, care împlinesc lucrarea Domnului. Avem şi mulţi dolari – cîteva milioane, de fapt. Emisiunile noastre duminicale de la televizor şi tîrgurile de maşini uzate, unde fiecare vînzător e preot sînt mine de aur.

– Să fiţi la Memorialul Lincoln din Washington la miezul nopţii, ordonă calm Hawkins. Şi să purtaţi glugi albe pe cap, ca să vă recunosc!

– Păi asta nu ţi-e clar?

– Sînteţi genul de *liberali* antiamericani, laşi, împotriva armatei?

– *Nu*, ce dracu'! Noi nu credem pînă nu vedem. Noi sîntem băieţii lui Jesse!

– Dacă e adevăratul Jesse, luaţi un avion şi să fiţi diseară la Washington. La o sută douăzeci de metri din faţa statuii şi la o sută optzeci de metri pe diagonala din dreapta. O să ajungeţi la cazarma gărzii de onoare, iar cei dinăuntru vă vor spune unde sîntem.

– Atunci am făcut tîrgu'?

– Un tîrg cum nu-ţi poţi imagina. Nu uitaţi glugile. Sînt *vitale!*

– M-am prins, băiete!

După ce închise telefonul, MacKenzie se duse către uşa celui mai apropiat dormitor şi bătu în ea.

– *Reveille*, soldaţi! Aveţi o oră pentru scuipat, lustruit pantofii şi masă. Nu uitaţi, vă luaţi echipament de luptă şi arme. Daţi comenzile la serviciul de cameră.

– Am făcut asta aseară, generale, strigă Sly dinăuntru. O să fie aici în douăzeci de minute.

– Vrei să spui că v-aţi trezit?

– Sigur, domnule, răspunse Marlon. Am şi fost afară şi am alergat cîţiva kilometri.

– Dar n-aveţi uşi spre culoar.

– Aşa e, domnule, admise Sylvester.

– Nu v-am auzit plecînd, şi eu aud totul!

– Putem fi foarte tăcuţi, generale, adăugă Marlon, iar dumneata trebuie să fi fost foarte obosit. Nici nu te-ai mişcat... Ne întîlnim cu toţii aici pentru *petit déjeuner*... masa de dimineaţă, domnule.

– *La naiba!*

Spre nemulţumirea Şoimului, telefonul sună din nou. Înfuriat, însă resemnat, se întoarse la birou şi ridică receptorul.

– Da.

– *Aahh*, e o adevărată plăcere să-ţi aud minunata voce,

zise bărbatul, cu siguranță un oriental, de la celălalt capăt al firului. Acest suflet neînsemnat e foarte norocos să te cunoască.

– Încîntat de cunoștință, dar cine dracu' ești?

– Yakataki Motoboto, dar prietenii mei simpatici din „Horrywood" îmi spun „Crucișătorul".

– Asta înțeleg. Revino peste cinci ore, dar sună mai întîi.

– *Aahh*, da, o iei cam ușor, s-ar putea să nu țin seama de condițiile tale, deoarece noi deținem acest minunat hotel și holul lui.

– Despre ce tot vorbești, Barcă cu Motor?

– Mai deținem și trei dintre cele mai mari studiouri din Hollywood, cele mai valoroase. Îți sugerez să mă vezi pe mine primul, altfel vom fi obligați să te evacuăm imediat.

– Nu poți face asta, Tojo. Recepția voastră a primit o linie de credit de o sută de mii în beneficiul nostru. Dacă nu e în pericol, nu ne poți muta nicăieri. Asta-i legea, Bonsai, legea *noastră*.

– *Aaiia!* Încerci răbdarea acestui suflet neînsemnat. Eu reprezint *Toyhondahai Enterprises*, S.U.A., Producție de Film!

– Bravo ție. Eu reprezint șase războinici care pot să-i facă pe samuraii tăi să arate ca niște furnizori de găinaț... Cinci ore, Gălbejitule, că altfel îi sun pe prietenii mei de la fisc, iar ei or să-ți blocheze conturile de cheltuieli pentru corupție!

– *Aaiiieee!*

– Pe de altă parte, dacă revii în cinci ceasuri, te-am iertat.

Șoimul închise telefonul și se duse la sacoșa lui, aflată pe canapea. Era timpul să se îmbrace. Cu costumul gri, nu cu cel de indian.

Nouăsprezece minute și treizeci și două de secunde mai tîrziu, membrii unității Cei Șase Sinucigași stăteau în poziție de drepți; un șir de voinici într-o superbă condiție fizică, umflînd impresionant cu mușchii lor uniformele de camuflaj, cu armele de calibrul 45 în tocuri prinse de centurile strîns legate în jurul taliilor de o suplețe de invidiat. Dispăruseră manifestările teatrale folosite de obicei; prosteala, fanfaronada și imitațiile vocale dispăruseră. Locul lor fusese luat de fețele dure, limbajul tăios,

precis şi ţinuta unor *soldaţi* relativ tineri, dar experimentaţi, fiecare cu trăsături remarcabile şi ochi limpezi, care nu clipeau şi degajau forţă şi inteligenţă. În acel moment erau inspectaţi de locţiitorul comandantului lor.

– Asta *e*, băieţi, aţi înţeles! strigă Şoimul aprobator. Nu uitaţi, asta e imaginea pe care trebuie să le-o oferiţi. Aspri, dar isteţi, marcaţi de lupte, dar umani, deasupra mulţimii, dar avînd un aer comun. *Doamne*, îmi place cînd bărbaţii arată ca voi! Ce dracu', *avem nevoie* de eroi! Ne dorim suflete curajoase, care să se arunce în ghearele morţii, în fălcile *infernului*...

– Ai zis-o invers, generale, ordinea e de la coadă la cap.

– E acelaşi afurisit de *lucru*.

– Nu tocmai.

– Îl vrea pe William Hodden în ultimele scene din *Kwai*.

– Sau pe John Ireland în *O.K. Corral*.

– Ce ziceţi de Dick Burton şi marele Clint în *Cutezanţa vulturilor?*

– Sau de Eroll Flynn în orice.

– Să nu-l uităm pe Connery în *Incoruptibilii*.

– Hei, băieţi, ce ziceţi de sir Henry Sutton în rolul cavalerului din *Becket?*

– Absolut!

– Dar ce-i cu sir Henry, generale? Noi sîntem aici, însă *el* nu. Noi îl considerăm acum de-al nostru, mai ales în ceea ce priveşte filmul.

– Are altă însărcinare, băieţi. O însărcinare foarte importantă; o să se întîlnească cu voi mai tîrziu... Acum să revenim la lupta care ne aşteaptă.

– Putem lua pe loc repaus, domnule?

– Da, da, sigur, dar să nu uitaţi asta... asta...

– Imaginea *colectivă*, generale? întrebă blînd Telly.

– Da, asta voiam să zic... aşa cred.

– Şi ai perfectă dreptate, domnule, adăugă Sly cel educat la Yale. Vezi dumneata, noi jucăm, de fapt, împreună. E vorba despre multă improvizaţie, care merge în ansamblul interacţiunilor, cum s-ar spune.

– *Ansamblul...?* Da, sigur. Acum ascultaţi-mă. Tipii de la Hollywood şi cei de la Londra, cu care urmează să vă întîlniţi, nu ştiu ce-i aşteaptă, dar cînd se vor trezi cu şase *huidume* militare – aşa cum zicea o bună prietenă a mea care-i cunoaşte –, or să vadă grămezi de bani în faţa ochilor. Mai ales fiindcă voi sînteţi ăia adevăraţi, nişte tipi deosebiţi. Voi nu trebuie să vă vindeţi, ci trebuie să *se* vîndă. Voi sînteţi cei ce aleg, nu cei aleşi; ei pot să vrea să cumpere, dar voi puteţi să nu vreţi să vindeţi. Voi aveţi anumite criterii.

– Asta nu-i o poziţie periculoasă? întrebă Duccle. Producătorii ţin băierile pungii, nu actorii, mai ales nu actorii ca noi, care n-au aruncat pînă acum Broadway-ul în delir, ca să nu mai vorbesc de Hollywood.

– Domnilor, zise Şoimul. Uitaţi tot ce-aţi făcut pînă acum, indiferent ce urme v-au lăsat. Din clipa asta veţi arunca lumea în delir! Nu sînteţi numai actori profesionişti, sînteţi şi soldaţi, o unitate de comando care se deghizează în fel şi chip pentru a-şi îndeplini misiunile!

– Ei pe dracu', zise Dustin, dînd din umeri. Oricine deţine o tehnică avansată în actorie poate s-o facă...

– Să nu mai spui asta! strigă MacKenzie.

– Scuze, generale, dar cred că ăsta-i adevărul.

– Atunci păstrează-l secret, fiule! zise Şoimul. Acum discutăm despre „marile principii". Discutăm la nivel înalt, nu mărunţişuri.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sly.

– Nu intraţi în detalii; sînt capabili să le perceapă.

MacKenzie se duse la birou şi luă paginile scrise de a treia lui soţie.

– Asta-i ceea ce se cheamă o schiţă, sau „tratarea subiectului" ori într-un fel tot atît de stupid; există un singur exemplar – asta înseamnă că trebuie păstrat cu maximă atenţie. E un sumar plin de dinamism al activităţilor voastre din ultimii ani, şi pot să vă asigur că e o adevărată bombă nucleară. Cînd o să apară hienele alea, o să le dau acest singur exemplar şi o să le

spun că au cincisprezece minute ca să-l citească; după aia pot pune întrebări, ale căror răspunsuri ţin de securitatea naţională. Vreau ca voi să staţi în fotoliile de acolo, pe care le-am aşezat în semicerc, pentru a menţine acea colectivă... cum îi ziceţi voi.

– Imagine colectivă a forţei tăcute cu un amestec de inteligenţă şi simţire? sugeră Telly.

– Da, aia. Şi poate n-ar fi rău ca vreo doi dintre voi să vă plesniţi tocurile pistoalelor de cîte ori spun eu „securitate naţională".

– Tu, Sly, pe urmă tu, Marlon, ordonă Ducele.

– 'Nţeles.

– 'Nţeles.

– Acum vine argumentul decisiv, continuă repede Şoimul. La început, răspundeţi la întrebările măscăricilor cu voce normală, apoi, cînd voi face un semn din cap, treceţi la întruchiparea altor oameni – *actorii* – pe care i-aţi imitat pentru mine şi colonelul Cyrus.

– Mai avem şi alţii, zise Dustin.

– Ăia ajung, răspunse Hawkins. Aţi fost al naibii de convingători.

– Dar care-i rostul? întrebă scepticul Marlon.

– Credeam că v-aţi dat seama. *Dovedim* că sînteţi cu adevărat talentaţi, că aţi făcut ce-aţi făcut fiindcă *sînteţi* actori.

– Asta nu ne poate dăuna, zise Ducele.

– *Încredere*, băieţi.

Telefonul sună din nou.

– Treceţi la masă, domnilor.

MacKenzie se duse la telefon şi ridică receptorul, în timp ce Cei Şase Sinucigaşi se repeziră la măsuţele serviciului de cameră.

– Da, cine e?

– Al doisprezecelea fiu al şeicului din Tizi Ouzou, de la cea de-a douăzeci şi doua lui soţie, spuse încet vocea de pe fir. Treizeci de mii de cămile pot fi ale tale dacă discuţia noastră dă roade, altfel, o sută de mii de cîini din Vest pot muri dacă roadele sînt sterpe.

– Stoarce-le! Revino peste şase ore sau du-te să-ţi îngropi boaşele în nisipul deşertului!

Şapte ore mai tîrziu, corabia *Asaltul Şoimului* făcuse o primă incursiune în apele tulburi ale industriei filmului. În siajul ei înşelător, luptîndu-se să nu se înece, se aflau: un fost grenadier englez, pe nume Ogilvie, care vociferase despre ingratele colonii *asiatice;* un anume Emmanuel Greenberg, al cărui plîns îi impresionă pe toţi, în afară de un anume MacKenzie Hawkins; un anume extenuat şef de dezvoltare la Holly Rock, numit Scrimshaw, care spusese în cele din urmă că o să opteze pentru un pat pe care nu trebuia să-l plătească; un „Crucişător" Motoboto, care ţipa că închisorile din „Horrywood" nu ieşeau cu totul din discuţie; şi, în sfîrşit, un nemulţumit şeic Mustafa Hafaiyabeaka, care făcuse constant odioase comparaţii între scăderea preţului cămilelor şi dolarul american. Cu toate acestea, fiecare reprezentant de companie spera din tot sufletul să fie ales ca producător al celui mai spectaculos film făcut în epoca modernă, după cum fiecare, rămas mut la vederea celor şase extraordinari actori-soldaţi, fusese de acord fără rezerve că ei trebuiau să joace în film propriile roluri. Numai Greenberg făcuse o propunere:

– Poate şi nişte femei, băieţi? Ştiţi voi, cîteva fete acolo, să nu existe dubii, mă-nţelegeţi?

Cei Şase Sinucigaşi aprobară cu entuziasm, mai ales Marlon, Sly şi Dustin.

– *Aur* de treizeci şi şase de carate! şopti Manny, entuziasmat.

Fură oferite cărţi de vizită, însă Hawkins declară că nici o hotărîre nu avea să fie luată pînă la începutul săptămînii următoare. După ce plecă ultimul implorator, mai exact al doisprezecelea fiu al şeicului din Tizi Ouzou făcut cu a douăzeci şi doua lui nevastă, MacKenzie se întoarse către trupa lui de teatru şi dădu verdictul:

– Aţi fost *mari,* fiecare dintre voi. Erau hipnotizaţi, s-au pierdut cu firea – aţi *reuşit!*

– În afară de un mic spectacol destul de bun, zise eruditul Telly, nu prea știu ce-am făcut.

– Ți-ai pierdut spiritul critic, fiule? interveni uimit Hawkins. N-ai auzit ce-au *spus?* După palmele lor transpirate se vedea că doreau proiectul ăsta atît de mult încît salivau!

– Păi, remarcă Dustin, eu am auzit mult zgomot, multe strigăte și argumente, mai ales țipetele domnului Greenberg – a fost foarte eficient, foarte asemănător cu un cor antic – dar nu știu sigur ce înseamnă toate astea.

– N-am văzut pe nimeni să scoată vreun contract, zise Marlon.

– Noi nu *vrem* nici un contract. Deocamdată.

– Cît durează „deocamdată", generale? întrebă sir Larry. Înțelegi, noi am mai trecut prin toate astea. Întotdeauna se vorbește foarte mult, dar apar puține hîrtii. O hîrtie e un angajament, domnule, restul e doar... ei bine, vorbărie.

– Dacă îmi amintesc bine, domnilor, negocierile sînt treaba negociatorilor. Noi sîntem partea *creativă;* noi facem, iar ei se tocmesc.

– Cine negociază pentru noi, dacă ne vrea cineva?

– Bună întrebare, Duce. Ar fi bine să dau un telefon.

– Îl plătesc eu, zise Sly.

În clipa aceea sună telefonul. Șoimul se duse spre birou.

– Da, cine dracu' mai *e?*

– Scumpete, n-am mai putut aștepta! Cum merge treaba?

– A, bună, Ginny, totul a fost bine, dar, după cum mi-au explicat băieții, s-ar putea să avem o problemă.

– Manny?... Nu l-ai *omorît,* nu-i așa, Mac?

– Nu, ce dracu'. De fapt i-a impresionat pe băieți.

– Porția de plîns, nu?

– Te-ai prins.

– Se pricepe la asta, *nemernicul*... Atunci care-i problema?

– Păi, așa cum zic băieții, e grozav că le-am plăcut hienelor ăstora, dar cum să trecem totul pe hîrtie...

– Am aranjat, Mac. Agenția William Morris se ocupă de toate chestiunile – conducerea: Robbins și Martin.

– Robbins și Martin? Sună ca firma unui magazin select
u bărbați.
– Sînt de înaltă clasă; ar fi bine să avem toți mințile lor,
pete. Și nu numai atît, vorbesc englezește astfel că-i pot
ge, nu ca aiuriții ăia de la Hollywood. De aia zăpăcesc pe
lumea și duc banii acasă. Se apucă de treabă cînd o să le
cu.
– Să zicem la începutul săptămînii viitoare, bine, Ginny?
– Sigur. Unde te pot găsi și cine s-a mai prezentat în afară
anny?
– Uite, am cărțile lor de vizită.
Șoimul luă cărțile de pe birou și le citi fostei sale soții.
– N-a apărut și reprezentantul unui studiou de fanatici din
gia sau Florida? Sigur, nici o companie serioasă din Sud
rata cu ei, dar au cîteva catedrale cu o grămadă de bani și
tea stimula licitația.
– Am o idee care i-ar putea vîrî într-un mic necaz la noapte,
ıshington.
– Ce?
– Las-o moartă, Ginny.
– Cunosc tonul ăsta; am lăsat-o. Acum spune-mi ce faci
nde o să fii?
– Să-l suni pe un anume Johnny Botdevițel, la rezervația
otamilor din Omaha; el va ști unde mă poate găsi. Uite
irul lui.
Șoimul i-l dădu.
– L-ai reținut?
– Sigur, dar ce e un Botdevițel, și ce dracu' e un Wopotami?
– E un membru lipsit de drepturi al acelui popor năpăstuit.
– Morile de vînt, Mac?
– Facem ce putem, domniță.
– De data asta cui, scumpete?
– Guvernanților răi ai republicii, cu atitudini foarte urîte.
– A, rahații uscați de la Washington?
– Și strămoșii lor, Ginny, de acum o sută de ani.

– Ce grozav!... Dar cum de l-ai implicat pe Sam?

– E un om foarte principial – a devenit matur, are acum şapte copii şi poate deosebi răul de bine.

– Asta vreau *să spun!* Cum de l-ai adus înapoi? Băiatul ăla minunat crede că eşti cei patruzeci de hoţi ai lui Ali Baba, mergînd toţi cu o singură pereche de picioare.

– Păi, cum ziceam, s-a schimbat, s-a liniştit cu trecerea timpului. Poate că are legătură cu înfăţişarea lui descompusă şi cu artroza care îl face să stea cocîrjat... Cred că aşa ajunge oricine are nouă copii.

– *Nouă?* Parcă spuneai ceva de şapte.

– I-am încurcat. O să-ţi spun, totuşi, că a devenit un om mult mai tolerant.

– Slavă Cerului că a terminat-o cu Annie. Toate eram îngrijorate din cauza lui... *Stai* puţin! Şapte copii... *nouă?* Ce face nevastă-sa, naşte cîte doi-trei deodată?

– Păi, n-am...

Din fericire pentru MacKenzie Hawkins, se auziră cîteva declicuri pe fir, urmate de vocea excitată a operatorului.

– Apartamentul 12 A, aveţi un apel urgent! Vă rog să închciaţi convorbirea pentru a vă face legătura.

– Pa, Ginny, vorbim mai tîrziu.

MacKenzie închise telefonul, care sună din nou după trei secunde.

– Apartamentul 12 A. Cine e?

– *Aripăroşie,* monstru preistoric! strigă Jennifer din Swampscott, Massachusetts. Sam a ascultat banda lui Brokemichael aseară şi pe urmă Cyrus, Roman şi cei doi Desi au reuşit cu greu să-l imobilizeze! Pînă la urmă, Cyrus a turnat în el o sticlă întreagă de whisky...

– După ce o să se trezească din beţie, o să se liniştească, o întrerupse Şoimul. Aşa face de obicei.

– E drăguţ din partea dumitale că spui asta, dar noi n-o să ştim niciodată.

– Ce vrei să spui?

– A *plecat!*

– Imposibil! Cu aghiotanții mei, Roman Z. și colonelul *acolo?*

– E un laș ticălos, Vîrful Norilor. Ușa lui era închisă și toți ne-am închipuit că încă dormea; în urmă cu cinci minute, patrulînd pe plajă, Roman a văzut o barcă cu motor lîngă țărm, la vreo patru sute de metri distanță, și o siluetă care alerga dinspre dune către apă și care s-a suit în barcă!

– *Sam?*

– Binoclul nu minte, iar vederea lui Roman Z. trebuie să fie a naibii de bună, fiindcă altfel ar fi avut un cazier mult mai încărcat.

– Fir-ar să fie, a luat-o de la capăt! Se repetă povestea din Elveția!

– Adică atunci cînd Sam a încercat să te oprească...

– Aproape că a reușit, o întrerupse MacKenzie, căutîndu-și înfuriat suzeta în buzunar – mai exact, trabucul mutilat. Trebuie să fi folosit telefonul și să fi sunat pe cineva.

– Evident, dar pe cine?

– De unde să știu *eu?*

– Aseară țipa întruna despre escrocii sus-puși, cum vindeau țara corupătorii și că ar trebui demascați, iar el avea să-i demaște...

– Da, vorbește mult despre asta și chiar crede ce spune.

– *Dumneata* nu? Cred că te-am auzit spunînd același lucru la Ritz-Carlton, generale.

– Da, cred și eu, dar există un moment anume cînd trebuie acționat în virtutea acestor principii, însă acum nu e *cazul!*... Totuși, ce-ar putea *să facă?* Un avocat isteric, cu ochii înroșiți și haine ude pe el, alergînd la un ziar, așa cum a sugerat, cu o poveste ca a noastră? N-au cum s-o confirme; or să spună că e marfă de la casa de nebuni.

– Cred că am uitat să menționez ceva, zise Jennifer.

– Ce?

– A luat cu el banda lui Brokemichael.

– Pe Sherman în Atlanta, cred că *glumești,* doamnă

Pielcroşie!

– Din tot sufletul meu de piele-roşie, mi-aş fi dorit să fie aşa. N-o găsim nicăieri.

– Pe pistoalele lui Georgie Patton! Ne-ar putea strica toate planurile. Trebuie să-l *oprim!*

– *Cum?*

– Sună la ziarele din Boston, la posturile de radio şi televiziune şi spune-le că a scăpat un nebun de la cea mai mare instituţie de sănătate mintală din Massachusetts.

– N-o să prea aibă efect după ce vor asculta banda. În primul rînd o vor copia, pe urmă vor analiza vocea şi o vor compara cu cea a prietenului dumitale, generalul Brokemichael, de pe benzile emisiunilor de ştiri.

– O să-l sun pe Brokemichael şi o să-i spun să nu răspundă la telefon!

– La telefon...? zise Jennifer gînditoare. *Asta* e! Toate companiile de telefoane înregistrează automat fiecare număr solicitat; e o procedură standard pentru întocmirea facturilor. Sînt sigură că domnul Pinkus poate obţine imediat un ordin al poliţiei.

– Pentru ce?

– Pentru a afla numărul pe care l-a format Sam de aici!

Mulţumită relaţiilor excelente ale lui Aaron Pinkus cu autorităţile, sugestia lui Aripăroşie îşi dovedi imediat eficienţa.

– Domnule avocat, sînt locotenentul Cafferty, de la poliţia din Boston. Avem informaţia solicitată.

– Mulţumesc mult, locotenent Cafferty. Dacă n-ar fi fost vorba despre o situaţie critică, n-aş fi apelat niciodată la amabilitatea dumitale.

– Ei, lăsaţi, nici o problemă, domnule. La urma urmei, la dineul anual al poliţiei se serveşte întotdeauna carne de vită cu varză din partea dumneavoastră.

– O contribuţie nesemnificativă, comparativ cu serviciile pe care le aduceţi respectabilului nostru oraş.

– Păi, puteţi să ne sunaţi oricînd... Iată ce am aflat de la compania de telefoane. În ultimele douăsprezece ore, au fost date numai patru telefoane de la postul din Swampscott, ultimul fiind de acum şase minute, la New York...

– Da, despre acela ştim, locotenente. Celelalte trei, te rog.

– Două au fost date la dumneavoastră acasă, domnule Pinkus. Primul, aseară, la ora şase treizeci şi trei, iar celălalt azi-dimineaţă.

– A, da, am căutat-o pe Shirley, soţia mea. Uitasem.

– Am cunoscut-o cu toţii, domnule avocat, şi pot să vă spun că e o mare doamnă. Atît de înaltă şi de graţioasă, domnule.

– Înaltă? Nu, de fapt, e chiar scundă; coafura o mai înalţă. În fine, unde s-a dat al patrulea telefon, te rog?

– La un număr netrecut în cartea de telefon, la ora şapte şi douăsprezece minute, azi-dimineaţă, la locuinţa lui Geoffrey Frazier...

– *Frazier?* îl întrerupse involuntar Aaron. Extraordinar...!

– Omul ăsta înseamnă multe lucruri, dacă pot să zic aşa, inclusiv o mare belea, scuzaţi expresia, domnule.

– Sînt sigur că bunicul lui vorbeşte mult mai dur, locotenent Cafferty.

– A, l-am auzit, domnule avocat! De cîte ori îl băgăm pe individ la zdup, bătrînul ne întreabă dacă nu putem să-l mai ţinem cîteva zile.

– Mulţumesc foarte mult, locotenent, mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu plăcere, domnule.

Aaron închise telefonul şi o privi curios pe Jennifer.

– Cel puţin ştiu cum a găsit Sam banda; a folosit linia privată din biroul lui Sidney. Acolo am ascultat-o aseară.

– Dar nu asta te-a şocat? E vorba despre cineva pe nume Frazier, nu-i aşa?

– Exact. E unul dintre cei mai fermecători – aş spune chiar adorabili – bărbaţi pe care i-am întîlnit. O persoană extrem de

simpatică, ai cărei părinți au murit cu mulți ani în urmă într-un accident de avion, cînd Frazier senior, beat fiind, a încercat să aterizeze cu hidroavionul său pe Grand Corniche din Monte Carlo. Geoffrey a fost coleg de clasă cu Sam.

– Înseamnă că de aceea l-a sunat.

– Mă îndoiesc. Sam nu detestă oamenii, nu-i stă în fire, zău, nici măcar pe MacKenzie Hawkins, după cum ai văzut. Dar îi dezaprobă, chiar din tot sufletul.

– Îi dezaprobă – în ce sens, și de ce pe acest Frazier?

– Fiindcă Geoffrey a exagerat și și-a irosit privilegiile. E un alcoolic inveterat, al cărui unic scop în viață e căutarea plăcerii și evitarea durerii... Iar Sam n-are nici un fel de înțelegere pentru el.

– A avut azi – acum vreo zece minute, pe plajă.

– Generalul are dreptate, trebuie să-l oprim! spuse Aaron, întorcîndu-se la telefon.

– Cum?

– Dacă am ști unde s-a dus cu barca, ar fi un punct de plecare.

– Se putea duce *oriunde*.

– Nu, nu tocmai, zise Aaron. Lucrurile s-au mai schimbat pe linia țărmului; Paza de coastă și Escadra de intervenție sînt tot timpul în alertă, nu numai din cauza „barcagiilor" necugetați, ci și pentru supravegherea celor care introduc droguri, aduse de pe vase aflate în larg. Celor care au case pe plajă li se cere să raporteze orice activitate care li se pare suspectă.

– Poate că cineva a făcut-o deja, interveni Jennifer. Barca aia a ajuns pînă la țărm.

– Da, dar Sam s-a suit în ea, n-a coborît nimeni.

– Atunci avem simptomul de-ce-să-fie-amestecat? conchise Jennifer.

– Exact.

– Totuși, de ce să nu sunăm la Paza de coastă?

– Aș face-o imediat, dacă aș ști ce fel de barcă era – mărimea, forma, culoarea sau portul unde e ancorată.

Pinkus puse mîna pe telefon, adăugînd, în timp ce forma numărul:

– Mi-am amintit, ceva, de fapt pe *altcineva.*

Pe una dintre culmile depărtate ale Bostonului se află un petic de pămînt izolat, în vîrful lui Beacon Hill, numit Louisbourg Square, o aglomerare de case elegante, construite în anii 1840. Portul mic, îngrijit e străjuit la nord de o statuie a lui Columb, iar la sud de un monument înfăţişîndu-l pe Aristide cel Drept. Locul nu e propriu-zis izolat: corespondenţa se livrează, gunoiul se ridică, iar servitorii ajung acolo cum pot, fără să-şi parcheze jalnicele automobile printre numeroasele Rolls-Royce, Porsche şi orice alte noi mărci americane care satisfac gusturile moşierilor din Louisbourg. Aceşti moşieri sînt semi-democraţi – cu un *d* mic, probabil – de vreme ce e vorba despre un amestec de averi vechi, de primă generaţie, şi de unele recent dobîndite. Sînt moştenitori, agenţi de bursă, avocaţi, cîţiva preşedinţi de firme şi, mai ales un doctor, totodată un mare romancier american, pe care breasla medicilor ar vrea să-l vadă ajuns în comă.

Telefonul sună în casa decorată cu gust a posesorului celei mai vechi averi din Boston, mai exact în reşedinţa lui R. Cookson Frazier. Sprintenul domn vîrstnic, îmbrăcat cu un şort roşu îmbibat de sudoare, aruncă o minge de baschet exact în coşul de pe micul teren pe care şi-l construise la ultimul etaj al casei. El se întoarse, mirat, la auzul zgomotului neaşteptat. Indecizia de moment încetă cînd îşi aminti, la al treilea apel, că menajera lui se dusese la piaţă. Ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte, se duse la telefonul din perete şi ridică receptorul.

– Da, zise el, gîfîind uşor.

– Domnul Frazier?

– El e.

– Sînt Aaron Pinkus, domnule Frazier. Ne-am întîlnit de cîteva ori, ultima dată la balul de binefacere de la Fogg Museum, cred.

– Aşa e, Aaron, dar de ce „domnul Frazier“? Eşti aproape

la fel de bătrîn ca şi mine, iar *eu* cred că am fost amîndoi de acord că n-ai arăta aşa dacă ai face mai mult sport.

– Adevărat, adevărat, Cookson. Se pare că niciodată nu avem destul timp.

– N-oi avea tu; o să fii, probabil, cel mai bogat om din cimitir.

– Am renunţat de mult la asemenea ambiţii.

– Ştiu asta, vreau doar să te stimulez, fiindcă asud ca un porc, o metaforă nereuşită – mi s-a spus că porcii nu asudă... Ce pot să fac pentru tine, bătrîne prieten?

– Mă tem că e vorba despre nepotul tău...

– *Tu* te temi? îl întrerupse Frazier. Eu sînt îngrozit! Ce mai e *acum?*

Pinkus începu să-i povestească, dar, după mai puţin de opt secunde, cînd auzi de barca cu motor, bătrînul interveni, strigînd triumfător:

– Asta e! L-am *prins!*

– Poftim, Cookson?

– Pot să-l bag la răcoare!

– Ce...?

– Legea nu-i permite să-şi conducă barca, *sau* maşina, *sau* motocicleta *sau* săniuţa. A fost declarat un pericol public pe pămînt, pe mare şi pe zăpadă!

– L-ai trimite la închisoare?

– *La închisoare?* Doamne Sfinte, nu. Doar într-unul din locurile alea care pot să îndrepte băiatul! Avocaţii mei au aranjat deja totul. Dacă e prins că violează fie şi una din aceste interdicţii, chiar fără lezarea sau prejudicierea altei părţi, instanţa îmi permite să iau propriile măsuri în calitate de tutore.

– Vrei să-l trimiţi într-un sanatoriu?

– Aş prefera alt termen, de pildă, „centru de reabilitare" sau cum i-o mai zice.

– Dacă ai ajuns pînă într-acolo, înseamnă că te-a supărat tare.

– Cu siguranţă, dar poate nu în sensul la care te gîndeşti.

Îl cunosc pe băiatul ăsta şi-l iubesc mult – *Doamne*, e ultimul descendent masculin al familiei Frazier!

– Te înţeleg, Cookson.

– Nu cred. Vezi tu, orice-ar fi el, *noi* l-am făcut aşa, familia noastră, aşa cum am făcut eu cu propriul meu fiu; eu sînt şi mai de condamnat, fiindcă am fost în preajma lui, în carne şi oase. Dar, cum ziceam, îl *cunosc*, iar în spatele exteriorului ameţitor, plin de farmec, se află *o minte*, Aaron! Îndărătul băiatului ăsta prea răsfăţat se află alt *om*, simt asta!

– E o persoană foarte plăcută şi sigur că nu te pot contrazice.

– Dar nici nu mă crezi, nu-i aşa?

– Nu-l cunosc atît de bine, Cookson.

– În schimb jurnaliştii şi oamenii de televiziune cred că-l cunosc. La fiecare belea în care intră, apar şi etichetele „Bogatul moştenitor – din nou beat mort“, sau „Playboy-ul din Boston – o ruşine pentru oraş“, etcetera.

– Se pare că întîmplările au avut loc...

– *Sigur* că au avut loc! De aceea vestea ta e cel mai grozav cadou pe care mi-l puteai oferi. Acum pot să-l iau sub control pe delincvent!

– Cum? Barca lui e pe apă şi nu ştim unde se duce...

– Spuneai că a ajuns la plaja de la Swampscott acum vreo douăzeci de minute...

– Sau ceva mai puţin.

– Ca să se întoarcă în portul unde îşi ţine ancorată barca îi trebuie cel puţin patruzeci, patruzeci şi cinci de minute...

– Şi dacă nu se duce spre port? Dacă merge în altă parte?

– La nord de Swampscott, cel mai apropiat doc de alimentare care admite străini e la Gloucester, iar bărcile alea cu motor consumă benzina la fel de repede ca şase arabi ce-şi beau ceaiul cu paiul dintr-o singură cană. Pînă la Gloucester face cam jumătate de oră.

– Cunoşti toate treburile astea?

– Am fost comandant al Escadrei de intervenţie din Boston,

aşa că le cunosc. Dar pierdem timpul, Aaron! Trebuie să sun la escadră şi la prietenii noştri de la Paza de coastă. Ei o să-l găsească.

– Încă ceva, Cookson. În barcă se află şi un funcţionar de-al meu, pe nume Devereaux, Samuel Devereaux, şi e esenţial să fie reţinut de autorităţi pentru mine.

– Afaceri proaste, nu?

– Nu, nu proaste, doar pripite. Dar e vital ca el să fie reţinut. O să-ţi explic mai tîrziu.

– Devereaux? Are vreo legătură cu Lansing Devereaux?

– E fiul lui.

– Un tip grozav, Lansing. A murit mult prea tînăr. Cert e că m-a ajutat în cîteva investiţii profitabile.

– Spune-mi, Cookson. După ce-a murit, ai mai luat legătura cu văduva lui?

– Puteam să fac altfel? *El* fusese creierul, eu adusesem doar nişte mărunţiş. Am transferat profiturile mele în contul ei. Cum ziceam, cine ar fi făcut altfel?

– Se pare că există unii.

– Lipitori blestemate... Trebuie să dau nişte telefoane, Aaron, dar dacă tot am vorbit, hai să cinăm împreună într-o seară.

– Cu multă plăcere.

– Şi cu adorabila ta soţie, Shelly – o femeie atît de delicată şi înaltă.

– O cheamă Shirley şi, de fapt, nu e înaltă, e doar... nu contează.

28

Cerul deveni dintr-o dată cenuşiu, iar norii întunecaţi se adunară direct proporţional cu furia oceanului. În largul apelor statului Massachusetts, Sam Devereaux se ţinea de balustrada din oţel a bărcii cu motor, întrebîndu-se ce demon îl îmboldise să-l sune pe Geoff Frazier, un om care îi displăcea profund...

Mă rog, poate că „displăcea“ era prea mult spus. Dintre cei care-l cunoşteau pe „Nebunul Frazie“, cum era numit uneori cu afecţiune, nici unuia nu putea să-i *displacă* cu adevărat, fiindcă „zăpăcitul“, avea o inimă la fel de mare ca renta lui lunară, pe care nu şovăia să o dea oricui se afla într-o situaţie delicată. Pe Sam îl neliniştеau în acel moment manevrele nebuneşti ale lui Frazie, care îndrepta intenţionat barca zveltă, cu două motoare, spre valurile uriaşe.

– Trebuie s-o fac, prietene! strigă el rînjind, cu şapca de căpitan, pusă pieziş. Bărcile astea înguste se pot întoarce cu burta-n sus dacă nu înfrunţi valurile frontal!

– Adică ne-am putea *scufunda?*

– De fapt, nu sînt sigur; nu s-a întîmplat niciodată!

Un jet gigantic se revărsă peste parbrizul bărcii, udîndu-i pe cei doi.

– Al naibii de *amuzant,* nu-i aşa prietene?

– Geoff, eşti *mahmur?*

– Poate o idee, bătrîne, dar nu contează! strigă Frazier. Băutura te face întotdeauna mai bun pe o furtună ca asta! Îţi dă un ascendent asupra naturii, dacă mă-nţelegi... Mă *auzi,* Devvy?

– Din nefericire, da, Frazie.

– Nu-ţi face griji. Vijeliile astea se iscă brusc, dar uneori pot înceta la fel de rapid!

– Cît *durează?*

– Nu mai mult de o oră, strigă fericit Frazier. Singura noastră problemă e să găsim un bazin pînă atunci.

– Un *bazin?*

– Nu pot înainta pînă nu găsim un ungher liniştit, cum s-ar zice.

– Vorbeşte *englezeşte!*

– Aşa am vorbit, prietene. Un golfuleţ în care apa şi vîntul să fie mai potolite, dar sînt al naibii de puţine de-a lungul ţărmului.

– Mergi spre plajă!

– Sînt multe stînci şi bancuri de nisip, iar chestiile astea nu prea le poţi evita pe vreme nasoală.

– Vreme cum…?

– Nu contează…

– Fir-ar să fie, mergi spre *plajă!* E drum drept pînă acolo, nu se vede nici o stîncă, iar eu am lucruri importante de făcut!

– Păi, stîncile şi bancurile nu sînt singurele impedimente, prietene, ţipă Frazier. Dacă acostezi pe o proprietate privată nu prea eşti binevenit, şi pe dune sînt numai vile, cît vezi cu ochii.

– Dar acum o jumătate de oră ai acostat la Swampscott!

– Acolo plătesc pentru debarcader, deşi nu-l folosesc, aşa că nu deranjăm vecinii şi nu poluăm apa. În plus, toată lumea cunoaşte casa lui Birnbaum şi oricine citeşte paginile mondene ale ziarelor ştie că ăsta participă la licitaţii imobiliare la Londra. Am riscat, Devvy, da' aici n-o fac – nu pe furtuna asta şi nu după cît am dat eu cu băţu-n baltă!

– Cu băţu-n baltă…?

– Nişte stupide violări ale traficului, bătrîne. Nu cît să-mi fac probleme, dar în orice coş există şi mere stricate, să ştii!

– Ce mere? *Ce* coşuri? răcni Sam, în timp ce valurile înalte îl udară pînă la piele.

– Escadra aia stupidă de intervenţie a bunicului – nişte turnători cu toţii, care mă urăsc fiindcă barca mea e mai rapidă decît a lor!

– Despre ce *dracu'* vorbeşti, Frazie?

Barca fu săltată brusc şi lovită de un val uriaş, care îl făcu pe Devereaux să scape balustrada din mînă; se prăbuşi pe punte, înhăţă mînerul capacului unei cabine şi trase de el, atît de tare, încît ajunse cu capul înăuntru.

– *Ajutor!* ţipă el. Sînt prins în ceva!

– Nu te aud, Devvy, dar nu-ţi face griji! Văd în faţă marcajele de la Gloucester. „Cu toată viteza înainte“, cum se spune.

– Toată… *mmffft… mmffft!*

– Fii ceva mai *clar,* Devvy! Nu te înţeleg pe vîntul ăsta, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai destupa o sticlă de Dom Perry pentru mine. E o cutie cu gheaţă în chesonul de la pupa,

prietene!... Ridic-o pe punte şi învîrte-o, aşa cum făceam cu fetele din Holyoke, îţi *aminteşti?* Prin mişcarea centrifugă se pierde doar jumătate din preţiosul lichid. Fizica de la dragul şi bătrînul Andover! Cel mai important lucru pe care l-am învăţat vreodată!

– *Mffîtt... acum... uff!* ţipă Sam, trăgîndu-şi capul din nişa de pe punte şi rămînînd cu un colac de frînghie pe ţeastă. Vrei o sticlă de şampanie cînd ne aflăm în mijlocul unui *uragan?* Eşti bun de *balamuc*, Frazie, eşti complet *ţicnit!*

– Hai, prietene, e doar o vijelie ceva mai tare, atîta tot.

Zîmbăreţul căpitan, cu cozorocul şepcii lăsat pe urechea dreaptă, se întoarse şi-l privi pe pasagerul ţintuit de punte, cu capul înfăşurat de frînghie.

– O, zău, bătrîne, asta-i coroana ta de spini? răcni el, rîzînd.

– *Nu* o să-ţi dau o sticlă de şampanie şi-ţi *cer* să mă duci pe ţărm, că altfel, în calitate de om al legii, o să-ţi anulez brevetul de marinar pentru navigaţie incorectă pe timp de furtună!

– La două sute de metri în larg?

– *Ştii* la ce mă refer!

În timp ce Devereaux se ridică în genunchi, alt val puternic se sparse de spatele lui, răsturnîndu-l pe punte.

– *Frazier!* ţipă Sam, înhăţînd iarăşi balustrada de oţel a copastiei. Nu-ţi pasă de *nimic* în afară de tine?

– Sigur că îmi pasă. Îmi pasă de vechii colegi care mă consideră încă prieten. Îmi pasă de tine fiindcă m-ai chemat la nevoie!

– Nu pot să neg asta, zise Devereaux, hotărîndu-se să deschidă cutia cu gheaţă de la pupa, gîndindu-se că, la urma urmei, Frazier ar putea avea nevoie de acel „ascendent asupra naturii“.

– *Oho,* oho! răcni căpitanul misiunii de salvare de la Swampscott. Avem o problemă, Devvy!

– Care?

– Unul dintre turnătorii din escadra aia stupidă de intervenţie ne-a observat!

– *Ce?*

– O şalupă a Pazei de coastă vine după noi, prietene! Întoarce-te la pupa şi uită-te!

– Sfinte *Sisoe!* şopti Sam, văzînd botul ascuţit al unei bărci de patrulare a Pazei de coastă, săltînd peste valuri la cîteva sute de metri în spatele lor. Apoi, printre rafalele de vînt, auzi sunetul unei sirene.

– Încearcă să ne *oprească?* urlă el.

– Să zicem aşa, prietene, oricum nu e un apel amical!

– Dar eu *nu pot* fi oprit! ţipă Devereaux, destupînd o sticlă şi rostogolind-o pe puntea umedă. Trebuie să ajung la autorităţi – la poliţie, FBI, *The Boston Globe, la oricine!* Trebuie să-l demasc pe unul dintre cei mai importanţi oameni din Washington care a făcut un lucru teribil! *Trebuie* s-o fac! Dacă Paza de coastă sau cineva din guvern îmi găseşte dovada, mă va *opri!*

– Asta sună urît, prietene! strigă Frazier, acoperind şuierul vîntului şi zgomotul apei, în timp ce lua sticla. Dar trebuie să-ţi pun o întrebare! Sper că nu ai la tine pilule sau pacheţele cu droguri, nu-i aşa?

– Iisuse, nu!

– Trebuie să fiu sigur, Devvy, te rog să mă înţelegi!

– *Crede-mă,* Frazie, ţipă Sam, încercînd să acopere vuietul furtunii din New England. E vorba despre un om care elaborează politicile naţionale, care e considerat, după preşedinte, cel mai puternic tip din guvern! E un mincinos şi un infractor care angajează ucigaşi! Am totul în buzunar!

– *Confesiunea* cuiva?

– Nu, o *bandă* care confirmă întreaga conspiraţie!

– Asta-i *chiar* tare, nu?

– Du-mă la ţărm, Frazie!

– Atunci îţi sugerez să te ţii bine, prietene!

În următoarele minute, al căror număr Devereaux n-avea să-l ştie niciodată, urmară nişte alunecări, răsuciri şi scufundări în cercurile infernului dantesc. Nebunul Frazie deveni deodată un Ahab care, în loc să încerce să omoare bestia uriaşă,

făcea pe dracu-n patru ca să-i evite fălcile imense. Asemeni unui demon venit din iad, zîmbărețul Geoffrey Frazier, ducînd din cînd în cînd la gură sticla de Dom Perignon, forța mașinăria de sub el să i se supună și învîrtea mereu volanul în stînga și-n dreapta, strecurîndu-se cu măiestrie și îndepărtîndu-se treptat de valurile furioase ce-l înconjurau.

Mai greu de manevrat, barca de patrulare din spate era cu siguranță condusă de un ofițer înfuriat al Pazei de coastă. Alăturîndu-se vaietului sirenei, se auzi ordinul, strigat în portavoce: *Oprește motoarele și îndreaptă-te spre marcajul șapte, spre nord-vest! Repet, nebunule, marcajul șapte și termină cu prostiile!*

– Nu ne puteam dori mai mult decît atît! țipă căpitanul Frazie Nebunul spre pasagerul său înmărmurit. E un tip valabil!

– Ce tot *spui?* strigă Sam. Or să urce la bord cu hangere, cuțite și arme și-or să ne *captureze!*

– Pe mine, desigur, prietene, nu și pe tine, dacă o să faci cum îți spun.

Frazier nu reduse viteza, dar schimbă cursul bărcii, pînă ajunse aproximativ pe direcția nord-vest.

– Acum ascultă-mă! N-am mai fost de ceva timp pe drumul ăsta, dar „marcajul șapte" mi-a împrospătat memoria. Cam la o sută cincizeci de metri spre stînga se află o zonă stîncoasă care iese din apă, un petic de uscat care oprește vîntul – cei care au bărci cu pînze se plîng adesea că e vorba despre vreo patru sute de metri de vînt mort.

– *Stînci?* Vînt *mort!*... Pentru numele Domnului, Frazie, eu mă lupt pentru liniștea mea sufletească, pentru *integritatea* țării mele!

– Stai o clipă, bătrîne! strigă căpitanul, izbind sticla de șampanie de marginea tabloului de bord. Ai rupt dopul, prietene, și i s-a înfundat gîtul!

După ce luă sticla de la gură, adăugă:

– Acum e mai bine! Ce spuneai, prietene?

– O, Doamne, ești *imposibil!*

– Parc-am mai auzit asta...

Vorbele lui Frazie fură întrerupte de o înălţare a tribordului, urmată de un jet de apă care-l izbi direct în faţă.

– *La naiba!* Apa sărată n-a mers niciodată cu şampanie!

– *Frazie...!*

– A, da, ascultă, Devvy!... O să ajungem la marcajul şapte, unde o să reduc viteza în zona mai calmă – ăsta-i semnalul să te pregăteşti să abandonezi nava – cum s-ar zice.

– Cum ar fi „om la apă", cu marinarii ăia fascişti în spatele nostru, care pot pune mîna *pe mine?*

– Am zis *„să te pregăteşti"*, nu să execuţi...

– Pentru Dumnezeu, foloseşte alt cuvînt!

– Cînd încetinesc te duci la tribord, dar stai sub copastie, apoi eu o să accelerez brusc şi o să fac un arc larg spre tribord, aducîndu-te la patruzeci sau cincizeci de metri de plajă. *Atunci* o să sari în apă – valurile or să-ţi acopere poziţia –, iar eu o să continuu urmărirea cu comandoul ăla naval!

– Doamne Sfinte, Frazie! Ai face asta pentru *mine?*

– Mi-ai cerut ajutorul, Devvy...

– Sigur, ştiam că ai o barcă rapidă şi... şi... mă rog, m-am gîndit că...

– Că Frazie Nebunul ar putea fi omul tău, aşa cum e el?

– Îmi pare *rău,* Geoff. Chiar nu ştiu ce să spun.

– Nici o problemă, prietene, ne distrăm doar!

– Ai putea avea o grămadă de necazuri, Geoff, iar eu nu m-am gîndit la asta, zău că nu!

– Sigur că nu. Eşti cea mai iritant de onestă persoană pe care am cunoscut-o! Nu te lăsa, Devvy, am pornit!

Intrară în canalul îngust ce ducea la marcajul roşu cu numărul şapte, apoi barca în formă de săgeată încetini brusc în apele mai liniştite. Patrula Pazei de coastă se apropie la treizeci de metri de pupa.

– *Ascultă-mă cu atenţie!* se auzi glasul agitat din portavoce. *Ai fost identificat drept Geoffrey Frazier şi pasagerul tău e un bărbat numit Samuel Devereaux. Amîndoi sînteţi*

arestați. Oprește-te. Trei dintre oamenii mei vor urca la bordul bărcii tale să preia controlul.

– Geoff! strigă Sam Devereaux, întins pe puntea de la tribord. Zău că nu mă așteptam să se întîmple asta...

– Ah, taci din *gură,* bătrîne! În cîteva clipe – imediat ce încetinesc ei viteza – o să pornesc motoarele și-o să cotesc spre plajă. O să-ți fac semn cînd o să ne apropiem suficient de mult și atunci o să sari în apă. Ai *înțeles?*

– Am înțeles și n-o să uit asta niciodată! Mai mult, o să te apăr în instanță cu toată experiența juridică a firmei Aaron Pinkus Associates!

– Asta-i foarte frumos din partea ta, prietene... în regulă, Devvy, am *pornit!*

Puternica barcă porni cu atîta forță încît botul i se ridică din apă ca o egretă care-și ia zborul. Urletul motoarelor acoperi toate celelalte zgomote, iar ambarcațiunea ieși în viteză din mica zonă adăpostită, întorcîndu-se printre valurile înfuriate, dincolo de marcajul șapte. Apoi, ținîndu-se de cuvînt, Frazier se îndreptă spre țărmul înalt, stîncos, ridicînd un val uriaș, la tribord, un perete compact de spumă și apă, ce acoperea complet tot ce se petrecea în fața sau în spatele lui – inclusiv o siluetă aplecată, rostogolindu-se pe o parte în apă, adică pe Sam Devereaux, încurajat de ultimele cuvinte ale căpitanului bărcii, răcnite în timp ce-și flutura mîna.

– *Acum,* prietene, știu că poți s-o *faci.* Doar ai fost în echipa de înot a școlii!

– Nu, Frazie! Era echipa de tenis! N-am *reușit* să intru în echipa de înot!

– A, scuze... *sări!*

Lovit de valuri, Sam își vîrî capul pe jumătate în apă, în vreme ce patrula Pazei de coastă viră la stînga în urmărirea fostului său coleg de clasă. Șeful patrulei zbieră în portavoce:

– *Poți fugi, dar nu te poți ascunde, bețiv nemernic! De data asta ți s-a înfundat – rezistență la arestare, consum de*

alcool în timpul conducerii ambarcațiunii, primejduirea necugetată a vieții pasagerului tău, care e de asemenea arestat! Mamă, o să scot untul din tine!

Deodată, uluindu-l şi mai mult pe Devereaux, care se legăna în apă gîfîind, se auzi sunetul unui megafon mult mai puternic – din barca lui *Frazie.*

... care e de asemenea arestat... un bărbat numit Samuel Devereaux, iar amîndoi sînteți arestați.

Arestat? El era *arestat?* Auzise vag cuvintele în timp ce se sprijinea de punte, dar în starea de isterie în care se afla nu le înregistrase. *Arestat!* I-au spus *pe nume! O, Doamne, sînt un evadat!* Îl căutau pe el; întinseseră probabil o cursă! Asta însemna că Aaron, Jenny, Cyrus, Roman şi cei doi Desi fuseseră arestați – arestați şi *torturați,* obligați să mărturisească totul! Iar Mac va fi, probabil, executat!... Şi pe Jenny, noua iubire a vieții lui, o vor răni, sau o să-i facă cine ştie ce lucruri teribile. Pe nesăbuiții de la Washington nu-i mai putea opri nimic!

Ei bine, nu-l luaseră în calcul pe Samuel Lansing Devereaux, avocat de vază, răzbunătorul celor năpăstuiți, spaima corupătorilor de pretutindeni! Fusese educat de un maestru – un maestru antediluvian – dar totuşi un *maestru!* Al minciunilor, al hoției şi al şiretlicurilor, al tuturor acelor calități remarcabile ce făcuseră din el Oşteanul Secolului! Sam ar fi folosit orice truc perfid, orice abjectă viclenie învățată de la Şoim pentru a face cunoscut adevărul şi a-şi elibera prietenii. Şi nu numai atît, ci şi pentru a-şi salva țara din ghearele escrocilor vicleni, şi a o aduce definitiv în viața sa pe splendida Sunrise Jennifer Aripăroşie! Avea să-şi împlinească țelul cu o bandă înregistrată, înfăşurată bine într-o pungă de plastic pe care o găsise în bucătăria casei din Swampscott şi ascunsă în buzunarul său.

Tuşind şi înghițind apă, Devereaux se luptă din răsputeri cu forța curentului şi cu valurile mărunte, îndreptîndu-se către plajă. Trebuia să-şi pună în funcțiune partea inventivă a minții şi, aşa cum Mac îi explicase adesea, să fie pregătit să emită

instantaneu orice poveste care i-ar fi susţinut minciunile. Cum ar fi: „Vai ce bine că am ajuns pe pămînt! Barca mea s-a răsturnat!“

– Hei, alo, domnu'! strigă adolescenta ce venise în fugă din casă pentru a-l întîmpina la malul apei. Pot să jur că te bucuri c-ai ajuns aici, adică pe uscat. Ţi s-a răsturnat barca în furtună?

– Da... aşa s-a întîmplat. Cam pe-acolo.

– Nu păţeai aşa ceva dacă aveai o velă pătrată ca lumea. Ştii ceva, dacă foloseşti carburant, du-te la marcajul şapte.

– Domnişoară, eu nu folosesc asemenea substanţe.

– Cum?

– Cum ţi-am spus, nu folosesc „carburant“, aşa cum îi zici.

– „Carburant“...? Te gîndeşti la droguri? Nici prietenii mei nu folosesc! Eu mă refeream la carburant pentru motor. Ştii, motoarele şi scurgerile de ulei care poluează apa.

– A, sigur! Sînt doar puţin dezorientat după cît am înotat.

Sam se ridică şovăitor în picioare, verificînd cu mîna dreaptă buzunarul pantalonului. Caseta ambalată era acolo.

– Din întîmplare, sînt foarte grăbit...

– Puteam să jur, îl întrerupse fata. Vrei să dai telefon la debarcader sau la Paza de coastă, ori poate la compania de asigurări. Poţi suna de la noi.

– Nu eşti cam prea încrezătoare? întrebă Devereaux. Sînt un străin ud leoarcă, aflat pe plaja ta.

– Iar fratele meu mai mare e campion de lupte în New England. Uite că vine!'

– Da?

Sam ridică ochii spre casă. Un haidamac tuns scurt, frumos, ale cărui braţe musculoase erau neobişnuit de lungi, cobora scările către plajă.

– E un tînăr arătos.

– A, sigur, toate fetele sînt nebune după el, da' să vezi cînd or afla!

– Cînd or *afla?*

Devereaux îşi zise că va afla vreun teribil secret de familie.

– Unii oameni sînt diferiţi, draga mea, dar sîntem cu toţii copiii Domnului, aşa cum spun profeţii. Fii mai îngăduitoare.

– De ce? El vrea să se facă *avocat!* Asta-i o pacoste chiar aşa de mare?

– Foarte mare, murmură Sam, în timp ce campionul de lupte din New England se apropie.

– Scuze pentru deranj, zise Devereaux. Cariera mea – pardon, *vela* mea – n-a rezistat şi m-am răsturnat.

– Probabil că ai schimbat-o forţat dintr-un bord în altul, zise amabil tînărul, şi e la fel de probabil că e prima dumitale barcă.

– De unde ştii?

– E evident. Pantaloni lungi, cămaşă albastră, şosete negre şi un pantof maro din piele.

Devereaux îşi privi picioarele. Luptătorul avea dreptate, avea un singur pantof.

– Cred că a fost o prostie din partea mea, trebuia să-mi pun bascheţi.

– Pantofi cu talpă antiderapantă, îl corectă fata.

– Sigur, am uitat, şi aia *era* prima mea barcă.

– Cu pînze? întrebă tînărul.

– Da, cu pînze – două, una mare şi una mai mică, în faţă.

– *Oho,* făcu fata. Sigur era prima lui barcă, ce chestie!

– Fii înţelegătoare, puştoaico. Oricine are o primă barcă. Uiţi că a trebuit să vin şi să te scot din prima ta barcă la marcajul trei?

– Băi, urîtule, mi-ai *promis*...

– Las-o baltă... Vino înăuntru, domnule. Poţi să te usuci şi să dai telefon.

– De fapt, sînt foarte grăbit... Sincer să fiu, trebuie să ajung la autorităţi cu o problemă urgentă, iar telefonul nu mă ajută. Trebuie să fiu personal acolo.

– Eşti de la Biroul de *narcotice?* întrebă tînărul cu asprime. Cu siguranţă nu eşti navigator.

– Nu, *nu* sînt de la narcotice. Sînt doar un om care deţine informaţii ce trebuie transmise urgent.

– Ai vreo legitimaţie...

– E nevoie? O să-ţi plătesc dacă mă duci unde trebuie să ajung.

– Sigur că e nevoie de legitimaţie. Sînt în anul pregătitor la Facultatea de Drept din Tufts şi aici e vorba despre Procedurile iniţiale. Cine eşti?

– Bine, bine!

Sam căută în buzunarul de la spate al pantalonului şi reuşi să scoată portactul ud şi umflat. Era greu de crezut că plasa care-i fusese întinsă fusese făcută publică; ticăloşii ăia mizerabili din Washington erau prea prudenţi ca să procedeze aşa.

– Asta-i permisul meu de conducere, zise el, extrăgînd legitimaţia din plastic şi întinzîndu-i-o luptătorului.

– *Devereaux!* strigă tînărul, Eşti Samuel *Devereaux!*

– Deci s-a transmis? spuse Sam, cu respiraţia tăiată, încercînd cu disperare să inventeze o poveste în stilul Şoimului. Atunci sînt nevoit să-ţi explic cealaltă versiune, iar dumneata *trebuie* să mă asculţi.

– Nu ştiu nimic de vreo transmisie, domnule, dar o să ascult orice mi-ai spune! Dumneata eşti tipul care a dat de pămînt cu judecătorii ăia corupţi. Eşti o legendă – un fel de legendă nouă – pentru toţi cei care urmăm dreptul. Ai redactat învinuirile de abuz împotriva jigodiilor ălora de judecători de parcă ar fi fost texte clasice! Şi fiecare dosar s-a susţinut pînă la ultima acuzaţie!

– Păi, eram cam iritat...

– Surioară, adu maşina, îl întrerupse viitorul avocat, rînjind cu gura pînă la urechi. Cînd se întorc mama şi tata, spune-le că m-am dus să conduc un om care va fi cîndva la Curtea Supremă.

– Cred că la FBI ar fi cel mai bine, propuse repede Sam. Ştii unde e biroul local?

– Este unul la Cape Ann.

– Cît durează să ajungem acolo?

– Nu mai mult de zece sau cincisprezece minute.

– Să mergem!

– Eşti sigur că nu vrei să intri în casă şi să iei nişte haine uscate? Tatăl meu e cam de talia dumitale.

– Nu am *timp*. Chestiunile în discuţie sînt foarte importante, crede-mă!

– Mamă, atunci s-o ştergem! Jeepul e în faţă.

– Mare pacoste, zise puştoaica.

– *Aauuu!*

– Fii blagoslovit, zise Tadeusz Mikulski, agent special al Biroului Federal de Investigaţii, cu vocea lui seacă şi chipul sever.

Adevărul era că, studiind persoana ciudată aflată în faţa biroului său – un bărbat cu un singur pantof, în stare de şoc şi cu hainele ude –, agentul Mikulski îşi aminti că mai avea pînă la pensie doar opt luni, patru zile şi şase ore.

– În regulă, domnule Devereaux, continuă el, coborîndu-şi privirea spre diversele documente de identificare udate care-i fuseseră prezentate de individ. S-o luăm de la capăt.

– Numele e Devereaux, zise Sam.

– Uite, domnule Devereaux, eu vorbesc engleză, polonă, rusă, lituaniană, cehă şi, n-o să-ţi vină să crezi, finlandeză, datorită influenţei estoniene asupra acestei limbi, dar franceza m-a ocolit întotdeauna. Poate că e o aversiune naturală; am petrecut cu soţia o săptămînă la Paris, iar ea a cheltuit acolo cea mai mare parte a venitului meu anual... Acum putem relua?

– Vrei să spui că *nu* cunoşti numele meu?

– Sînt sigur că e o lacună, dar mă îndoiesc că dumneata ai auzit, de pildă, de Cazimir al Treilea, cunoscut şi drept Carol cel Mare, regele Poloniei în secolul paisprezece.

– Eşti *nebun?* A fost unul dintre cei mai străluciţi diplomaţi ai timpului său! Sora lui a ocupat tronul Ungariei, iar el a căpătat de la curtenii ei experienţa necesară pentru unificarea Poloniei. Tratatele lui cu Silezia şi Pomerania au fost modele de echilibru juridic.

– Foarte bine, foarte *bine!* Atunci poate că am auzit numele dumitale sau l-am citit în ziare, e bine?

– Nu asta am vrut să ştiu, agent Mikulski.

Devereaux se aplecă spre interlocutorul său:

– Eu vorbesc despre *plasă,* şopti el.

– Spectacolul ăla de televiziune?

– Nu, pentru *mine!*... Trebuie să presupun că a fost întinsă de ticăloşii ăia de la Washington, şi presupun că asociaţii mei au fost arestaţi – poate chiar *torturaţi,* ca să vorbească despre barca lui Frazie. *Nu* mă *poţi* aresta, Mikulski, trebuie să *asculţi* ce am de spus şi banda înregistrată care confirmă tot ce *zic!*

– Nu mi-ai spus nimic pînă acum. Tot ce-ai făcut a fost să uzi podeaua şi să mă întrebi dacă în biroul meu sînt microfoane.

– Asta fiindcă braţul acestei conspiraţii guvernamentale... e însuşi răul! Ei – el – nu se vor da în lături de la *nimic!* Au furat jumătate din Nebraska!

– *Nebraska?*

– Acum mai bine de o sută de ani!

– O sută... nu-s *prostii?*

– E tragic, Mikulski! Noi avem dovada, iar ei vor face totul ca să ne împiedice să ajungem mîine la Curtea Supremă, ca să prezentăm *personae delectae!*

– A, da, asta era, zise agentul FBI, apăsînd un buton de pe consola telefonică. Pregătiţi psihiatrul, zise el calm în interfon.

– *Nu!* ţipă Sam, smulgînd punga de plastic din buzunar. *Ascultă* asta!

Agentul Mikulski luă punga, scoase banda şi o puse într-un magnetofon. Apoi îi dădu drumul; se auzi o erupţie de paraziţi, apoi stropi de apă împroşcară feţele celor doi bărbaţi, iar banda neagră sări explodînd din aparat şi se împrăştie în cameră în fîşii mici. Tot ce se aflase pe bandă fusese şters.

– Nu pot să *cred!* strigă Devereaux. Am potrivit linia galbenă şi cea albastră peste cea verde şi am închis punga! Reclamele alea sînt de rahat!

– Poate că n-ai o vedere prea bună, zise Mikulski, deşi

sînt de acord cu dumneata, nu poţi păstra un cîrnat într-o drăcie din asta.

– Totul era aici – *totul!* Generalul, secretarul de stat, toată conspiraţia!

– Pentru a fura Nebraska?

– Nu, asta a fost acum o sută doisprezece ani. Agenţii federali au dat foc băncii în care erau păstrate tratatele Wopotamilor.

– Nu, eu, amice. Bunicii mei îngrăşau pămîntul cu baligă la Poznan pe-atunci... Wopa-*cum?*

– Alt general, *al meu,* a adunat totul din dosarele de arhivă – şi din dosarele dispărute, despre care *ştia* că sînt dispărute!

– Arhive...?

– Ale Biroului pentru Problemele Indienilor, fireşte.

– A, fireşte.

– Înţelegi, a reuşit să facă asta, fiindcă există *alt* general, cu acelaşi nume ca al generalului chemat sub arme în mod eronat de către secretarul de stat. Acela s-a retras din armată, deoarece numele au fost inversate atunci cînd am formulat acuzaţia de trafic de droguri împotriva vărului său...

– Apropo de chestia asta, îl întrerupse Mikulski. Ce marcă de ţigări fumezi?

– Încerc să renunţ la tutun – şi dumneata ar trebui să faci asta... Oricum, a fost o mare greşeală, iar acest al doilea general a primit slujba la Problemele Indienilor, şi generalul *meu,* care e prieten cu el, a pătruns în arhivele sigilate şi a întocmit dosarul pe baza acestor documente. Totul e cît se poate de simplu...

– Absolut, spuse Mikulski pe un ton neutru, dînd încet din cap, cu ochii aţintiţi asupra lui Sam şi întinzînd încet mîna spre butonul interfonului.

– Vezi dumneata, tribul Wopotami ar putea, de fapt, să stăpînească tot teritoriul din Omaha şi din jurul său.

– Desigur... Omaha.

– *CSA,* agent Mikulski! Comandamentul Strategic Aerian! Conform legii, proprietatea ilegal uzurpată, care a fost reclamată

de proprietarii de drept, este returnată celor păgubiţi cu toate îmbunătăţirile sau construcţiile ulterioare făcute pe numita proprietate uzurpată. Asta-i esenţial.

– Chiar esenţial, o, *de-a dreptul* esenţial.

– Şi, deoarece anumite persoane corupte din guvern refuză să negocieze, intenţionează să elimine întreaga problemă *înlăturîndu-i* pe reclamanţii la Curtea Supremă care a recunoscut dosarul ca fiind argumentat şi care s-ar putea să dea o sentinţă favorabilă.

– Ar putea face asta...?

– E foarte posibil – greu de crezut, dar posibil. Ticăloşii ăia mizerabili din Washington au angajat pe un anume Goldfarb şi au trimis pe teren pe Cei Patru Mîrşavi şi pe Cei Şase Sinucigaşi, ca să ne oprească!

– Cineva pe nume Goldfarb...? murmură fascinat Mikulski, închizîndu-şi o clipă ochii trişti... Cei Patru Mîrşavi şi Sinucidere – cum?

– I-am trimis pe Cei Patru Mîrşavi înapoi în saci din plastic.

– I-aţi *omorît?*

– Nu, Desi Arnaz al doilea le-a amestecat somnifere în mîncare, iar sacii aveau găuri pentru aer.

– Desi Arnaz al...?

Agentul special Mikulski se dădu bătut.

– Acum ţi-e limpede, sau *ar trebui* să-ţi fie, că trebuie să ne mişcăm repede, ca să-l demascăm pe secretarul de stat şi pe toţi cei din jurul lui care vor să conteste prin violenţă drepturile fundamentale ale Wopotamilor!

– Să-ţi spun ceva, domnule Devereaux, zise calm agentul FBI, apelînd la suprafaţă resursele care-i mai rămăseseră. Ceea ce mi-e mie limpede e faptul că eşti un om tulburat, pe care eu n-am cum să-l ajut. Avem trei posibilităţi. Unu – pot să sun la spitalul din Gloucester şi să solicit o consultaţie psihiatrică; doi – pot să sun la prietenii noştri de la poliţie şi să le cer să te ţină în arest pînă cînd tot ce ţi s-a întîmplat o să-ţi dispară din memorie: trei – pot să uit că ai venit în biroul meu – şiroind de apă, încălţat

cu un pantof şi udîndu-mi podeaua – şi să te las să pleci, încredinţat că imaginaţia dumitale te va conduce la prietenii care te pot ajuta.

– Nu mă *crezi!* ţipă Sam.

– De unde vrei să începi? De la Desi Arnaz al doilea sau de la cineva numit Goldfarb? Sau cu sacii din plastic cu găuri pentru aer şi cu trei generali care n-ar sta nici două minute la Pentagon fără să fie vîrîţi în cămăşi de forţă?

– Tot ce ţi-am spus e *adevărat!*

– Sînt sigur că pentru dumneata aşa e, şi îţi doresc numai bine. Dacă vrei, o să-ţi chem un taxi. Ai suficienţi bani în portofel ca să ajungi la Rhode Island şi la alt birou FBI, din alt stat.

– Eşti superficial în exercitarea obligaţiilor dumitale, agent Mikulski.

– Soţia mea spune la fel cînd e vorba despre facturi. Ce pot să spun? Sînt un ratat.

– Eşti un birocrat, căruia îi e teamă să-i înfrunte pe cei care nesocotesc legile ţării şi drepturile constituţionale!

– Ascultă, îi ai pe Desi Arnaz, pe Goldfarb ăla şi doi generali scrîntiţi de partea dumitale. Pentru ce mai ai nevoie de mine?

– Eşti *o ruşine.*

– N-o să uit asta... Acum, dacă n-ai de gînd să-mi ştergi podeaua şi să-mi cureţi biroul, ieşi dracului afară de-aici, da? Am o grămadă de treabă. Clasa întîi de gimnaziu de la şcoala din Cape Ann a organizat un marş spre primărie, cerînd drepturi egale de vot. Amuzant, nu?

– Nu e, şi nu am nevoie de ajutorul dumitale pentru transport. Şoferul meu e întîmplător campion de lupte în New England!

– Dacă vinzi bilete la meciuri, o să cumpăr şi eu unul, cu condiţia să pleci, zise agentul FBI, adunînd lucrurile lui Devereaux şi întinzîndu-i-le.

– N-o să uit asta, Mikulski, reluă discuţia Sam, ridicîndu-se cu toată demnitatea pe care i-o putea conferi un singur picior

încălțat. Ca om al legii, intenționez să înaintez un dosar la Departamentul de Justiție. Neglijența dumitale în serviciu nu poate fi tolerată.

– S-o faci, amice, numai să scrii numele corect, bine? Adică n-am vrea să iasă vreo încurcătură ca aia pe care ai făcut-o cu generalii ăia doi, nu-i așa? Sînt mulți Mikulski pe-aici.

– Crezi că sînt *nebun*, nu-i așa?

– Asta hotărăsc doctorii, nu eu, dar, sincer să fiu, înclin să cred.

– O să vezi! zise Sam Răzbunătorul, întorcîndu-se și mergînd șchiopătînd spre ușă. O să *auzi* de mine! adăugă el, ieșind în hol și trîntind ușa în urma lui.

Din nefericire, agentul special Mikulski auzi de Sam exact la trei minute și douăzeci și una de secunde de la plecarea acestuia. În timp ce agentul dădea pe gît a patra dușcă de Maalox, fu sunat pe linia specială; el apăsă butonul și ridică receptorul.

– Mikulski, FBI.

– Hei, Teddy, sînt Gerard de la bază, zise comandantul secției numărul zece a Pazei de coastă din districtul Massachusetts.

– Ce pot face pentru tine, marinarule?

– Am sunat să te întreb dacă știi ceva despre alarma în cazul Frazier-Devereaux.

– Ce...? întrebă agentul special, *Devereaux* ai spus?

– Da, l-am prins pe scrîntitul ăla de Frazier, dar nu și pe Devereaux, iar Frazier nu ne-a zis nimic. Rînjea ca un tîmpit și dădea telefoane.

– „Nu ne-a zis“? „Stătea“?... Timpul trecut?

– E o *nebunie*, Teddy. A trebuit să-l lăsăm să plece. Nu înțelegem la ce a servit toată alarma aia stupidă. Aproape că am ars un motor, trei oameni au eșuat pe țărm și am distrus cinci geamanduri pe care va trebui să le plătim, și toate astea pentru nimic! Devereaux a dispărut și nici măcar nu știm de ce era *căutat*. Credeam că voi, federalii, ne puteți pune în temă.

– Nici măcar n-am fost anunţaţi de alarmă, zise Mikulski neajutorat. Spune-mi ce s-a întîmplat, Gere.

Comandantul Gerard îi povesti, iar agentul special se albi la faţă şi întinse mîna după Maalox.

– Ticălosul ăla de Devereaux tocmai a plecat de-aici acum cîteva minute. E un ţăcănit în libertate! Ce dracu' era *să fac?*

– Dacă n-ai fost alertat, Teddy, n-aveai ce să faci. Noi am transmis prin telex raportul nostru; asta-i tot ce-am putut face... Stai aşa, tocmai am primit o notă. Un tînăr, Cafferty, de la poliţia din Boston e la telefon. Îl cunoşti?

– N-am auzit de el.

– *Stai* puţin. De la poliţia din Boston a plecat blestemata aia de alarmă! Am să-i trag un perdaf nemernicului ăstuia de-o să mă ţină minte toată viaţa! Vorbim mai tîrziu, Teddy.

– Opt luni, patru zile şi cinci ore şi jumătate, mormăi Mikulski, trăgînd sertarul de sus şi privind calendarul pe care marcase zilele rămase pînă la pensie.

29

Campionul de lupte din New England intră cu Jeepul pe aleea casei lui Birnbaum din Swampscott.

– Am ajuns, domnule Devereaux. Am văzut locul ăsta de pe apă, dar niciodată de pe uscat. E o casă grozavă, nu?

– Te-aş invita înăuntru, starule, dar conversaţia o să fie cam dură şi strict confidenţială.

– Cred şi eu! Aterizezi pe plaja noastră, pe urmă la FBI, pe urmă aici – *oho.* Dar nu mă înţelege greşit, domnule, nu era nici o aluzie, sincer. O s-o şterg repede, iar dacă mă întreabă cineva neoficial, nu te-am văzut niciodată.

– Bine spus – neoficial. Totuşi, insist să-ţi plătesc.

– Nici *gînd,* domnule Devereaux, a fost o onoare pentru mine. Dar, dacă nu vă supăraţi, mi-am permis să-mi scriu numele pe o hîrtie, în caz că – peste vreo doi ani – aţi putea să vă gîndiţi

la mine pentru un post de funcţionar. Fără avantaje deosebite, n-aş vrea aşa ceva.

– Nu, nu cred că ai vrea, starule, zise Sam, luînd hîrtia şi uitîndu-se în ochii limpezi, serioşi ai studentului. Dar dacă eu vreau să ţi le acord, n-ai ce face.

– Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să fiu suficient de bun. Asta se învaţă la antrenamentele de forţă.

– Hai să zicem aşa. Nu va trebui să ne cauţi tu, o să te găsim noi... Mulţumesc, starule.

– Noroc, domnule!

Devereaux sări din maşină şi aceasta demară dispărînd pe poartă. Sam privi impozanta intrare din cărămidă a casei lui Birnbaum, trase adînc aer în piept şi porni şchiopătînd spre intrare, pe aleea cu dale de piatră. Lucrurile ar fi fost cu mult mai simple dacă ar fi avut amîndoi pantofii, se gîndi el în timp ce apăsa butonul soneriei.

– *Al naibii* să fiu! răcni Cyrus, mercenarul-chimist negru, deschizînd uşa. Nu ştiu dacă să te îmbrăţişez sau să te bat măr, dar intră dracului înăuntru, Sam!

Devereaux îşi tîrî timid picioarele în hol, hainele ude, părul încîlcit şi lipsa pantofului fiind remarcate de toţi. Aceşti „toţi" erau Cyrus, Aaron Pinkus... şi iubirea lui eternă, Jennifer Aripăroşie, care stătea într-un colţ îndepărtat al camerei şi-l privea fix. Ce se desluşea în ochii ei atenţi – furie? Nu putea spune.

– Sammy, am auzit *totul!* strigă Aaron, care ridica rareori tonul, sculîndu-se de pe canapea şi alergînd sprinten pentru a-şi întîmpina angajatul. Slavă lui Abraham, eşti teafăr!

– N-a fost prea greu, zise Devereaux. O fi Frazie nebun, dar ştie cu siguranţă cum să conducă o barcă, şi pe urmă a fost şi puştiul ăsta, care e campion de lupte în New England...

– Ştim prin ce-ai *trecut,* Sammy, exclamă Pinkus. Un asemenea curaj, un *tupeu* de-a dreptul fantastic... şi totul fiindcă ai acţionat îndemnat de un principiu.

– A fost o prostie, Devereaux, spuse Cyrus, dar ai curaj, omule, cu asta sînt de acord.

– Unde-i mama? întrebă Răzbunătorul, evitînd ochii lui Jenny.

– S-a întors cu Erin la Weston, răspunse Aaron. Se pare că verişoara Cora a căzut pe nişte ceainice.

– Iar Desi-Unu şi Doi patrulează pe plajă cu Roman Z., adăugă Cyrus.

– Au lăsat să treacă Jeepul starului – maşina în care eram eu, zise Sam pe un ton dezaprobator.

– Nu tocmai, îl contrazise mercenarul. De ce crezi că eram la uşă? Desi-Unu a transmis prin radio că *loco* înalt s-a întors.

– El a ştiut întotdeauna cum să folosească cuvintele, zise Devereaux, întorcînd încet capul şi privind-o pe Jenny. Bună, spuse el precaut.

Ce urmă fu asemenea unui dans filmat cu încetinitorul, în vreme ce Aaron Pinkus şi Cyrus M. se depărtară cu tact de pe linia de contact. Cu faţa scăldată în lacrimi, Sunrise Jennifer Aripăroşie traversă holul, iar Sam coborî cu curaj, deşi ezitant, treptele de marmură spre camera de zi. Apoi rămase pe loc, iar ea îi sări în braţe; se sărutară, într-o pornire pătimaşă, plină de încîntare.

– *Sam,* strigă ea, strîngîndu-l cu violenţă. O, Sam, Sam, *Sam!* A fost din nou ca în Elveţia, nu-i aşa? Mac mi-a *spus!* Ai făcut ce ai făcut fiindcă ştiai că aşa e *corect.* Era lucrul legal şi *moral* care trebuia făcut! Să sari dintr-o barcă şi să înoţi kilometri întregi pe furtună pentru a îndrepta răul! O, Doamne, *cît* te iubesc!

– Mă rog, n-au fost prea mulţi kilometri, poate patru sau cinci...

– Dar ai *făcut-o!* Sînt aşa de *mîndră!*

– A fost o nimica toată.

– A fost *totul!*

– Am dat greş. Banda s-a stricat.

– Dar tu nu, iubitule, *tu* nu!

Deodată se auzi o explozie de paraziţi şi o voce hispanică ţipînd în staţia de radio a lui Cyrus.

– Hei, *omu'!* O mare *limosino* goneşte spre casă! Vrei s-o fac să dispară?

– Nu încă, Desi! ordonă mercenarul. Acoperă uşa; iar tu, Roman, vino în faţă, cu armele pregătite!

Cîteva clipe mai tîrziu, glasul central-european al lui Roman Z. se făcu auzit.

– Ie doar un bătrîn cu păr alb care merge spre uşă. Şoferu' lui ie înăuntru şi ascultă la radio. Muzică nasoală.

– Stai acolo, ordonă Cyrus, scoţîndu-şi arma din toc. Dacă trebuie să trag, te apropii.

– Nu-i problemă. Bătrînu' n-are buzunare sau armă.

– Afară. Fii pregătit!

– Pregătit cum...?

– *Afară!*

– Ce?

Se auzi soneria, iar Cyrus îi îndepărtă pe Pinkus, Jenny şi Devereaux de orice traiectorie posibilă a gloanţelor. Deschise uşa brusc şi se trezi în faţa unui domn vîrstnic, zvelt şi înalt.

– Presupun că eşti majordomul, spuse R. Cookson Frazier, neliniştea sa nealterîndu-i cu nimic politeţea. Trebuie să-l văd imediat pe patronul dumitale, e o chestiune de maximă urgenţă.

– *Cookson!* strigă Aaron Pinkus, ieşind de după draperia unei ferestre dinspre plajă. Ce *cauţi* aici?

– E incredibil, Aaron, absolut incredibil, zise Frazier, ţinînd strîns în mînă o hîrtie şi coborînd în grabă treptele de marmură. Tu şi cu mine şi întregul Boston am fost *fraieriţi,* prietene, prinşi în *plasă* cu totul!

– Cum se traduce asta în engleză, Cookson?

– Aici, *uite!*

Deodată, dintr-un colţ umbrit al încăperii apărură figurile zăpăcite ale lui Sam şi Jennifer.

– Cine dracu' sînt *ei?* ţipă Frazier.

– Tînărul cu un pantof şi hainele în dezordine e Samuel Devereaux, Cookson...

– A, tu eşti băiatul lui Lansing. Un om grozav, tatăl tău. Mare păcat că s-a stins aşa devreme.

– Iar prietena noastră e Jennifer, Jennifer Aripăroşie... Cookson Frazier.

– Frumos ten, copila mea. Caraibe, fără îndoială. Am o casă în Barbados – aşa cred. Tu şi fiul lui Lansing trebuie să vă duceţi acolo să vă distraţi – eu n-am mai fost de ani de zile.

– Ce-i aşa de incredibil, Cookson? întrebă Aaron.

– Cum ziceam, *asta*... uite!

Bătrînul domn întinse hîrtia pe care o ţinea în mînă.

– Asta a venit la mine acasă pe fax; am o linie care nu poate fi interceptată, confirmată de Washington – stai o clipă, bătrîne, toţi cei prezenţi sînt de încredere?

– Pe cuvîntul meu, Cookson. Şi ce scrie acolo?

– Citeşte *tu*. Eu sînt încă şocat.

Aaron luă hîrtia subţire de fax, o parcurse rapid, apoi se lăsă să cadă în cel mai apropiat fotoliu.

– E peste puterea mea de înţelegere, zise el.

– Ce *este?* întrebă Devereaux, cu braţul aşezat protector pe umerii lui Jennifer.

– Scrie aşa, citez: „Acest comunicat este ultrasecret şi trebuie distrus după lectură, iar conţinutul său cunoscut numai de cele mai înalte autorităţi. Geoffrey C. Frazier, nume de cod Beţivul, este un agent sub acoperire extrem de eficient, decorat de mai multe ori de către guvernul federal. Procedaţi în conformitate cu instrucţiunile pentru asigurarea maximei acoperiri, credibilităţi şi siguranţe a ofiţerului Frazier“.... E semnat de directorul Agenţiei pentru Controlul Narcoticelor. Pe *cuvînt!*

– Băiatul e dat naibii! strigă Cookson Frazier, prăbuşindu-se într-un fotoliu lîngă Aaron. Ce Dumnezeu trebuie să *fac* eu?

– Mai întîi, aş zice că ar trebui să te simţi foarte mîndru, şi în acelaşi timp uşurat. Chiar tu spuneai că nepotul tău nu e ceea ce pare. În loc să fie un pierde-vară, e un profesionist de succes şi foarte apreciat.

– Da, bătrîne, însă singura cale de a avea succes, fără să fie ucis, e să continue să facă familia de rîs!

– Nu m-am gîndit la asta, zise Pinkus încruntîndu-se şi

dînd din cap aprobator. Totuşi, într-o bună zi, adevărul va ieşi la lumină, iar familia Frazier va fi copleşită de laude.

– Dacă va veni acea zi, Aaron, cel din urmă Frazier din Boston va trebui să se îmbarce pentru Hackensack sau Tierra del Fuego, cu numele schimbat. Va fi un om marcat!

– Nici la asta nu m-am gîndit.

– Protecţie, spuse Cyrus coborînd treptele, iar protecţia maximă poate fi cumpărată, domnule Frazier.

– A, iartă-mă, Cookson, acesta e... colonelul Cyrus, expert în probleme de securitate.

– Doamne Sfinte, *iartă-mă,* colonele! Am spus o stupizenie la uşă. Îmi *cer* scuze.

– Nu-i nimic. În această zonă, e o eroare uşor de înţeles. Totuşi, nu sînt chiar colonel.

– Poftim?

– Ceea ce vrea *să spună,* strigă Sam, sfredelindu-l cu privirea pe mercenar, este că s-a retras din armată. Nu mai face parte din armată, asta e.

– A, înţeleg, zise Frazier, întorcîndu-se către uluitul Cyrus. Păi, desigur, experienţa dumitale în probleme de securitate te ajută mult. Aaron îi angajează numai pe cei mai buni. De fapt, deşi s-ar putea să fie o chestiune minoră pentru dumneata, am acasă un sistem de alarmă care mă scoate din minţi. Porneşte tot timpul.

– Ori nu sînt curăţate legăturile, ori se fac suprapuneri pe circuit, spuse Cyrus cu nonşalanţă, încruntîndu-se la Devereaux. Sună la serviciul de întreţinere şi spune-le să verifice punctele de legătură.

– Zău? Doar atît?

– Se întîmplă frecvent la sistemele din locuinţe, replică mercenarul, încercînd să înţeleagă semnele pe care i le făcea Sam. Chiar şi căderile temporare de tensiune pot avaria aceste circuite.

– Sînt sigur că şi colonelul va dori să arunce o privire, *nu-i aşa,* colonele? zise Devereaux, înteţindu-şi semnele făcute în spatele lui Cookson Frazier.

– După ce voi rezolva problemele privind securitatea domnului Pinkus... desigur, răspunse ezitant mercenarul-chimist, cu totul zăpăcit. Poate săptămîna viitoare.

– *Bun* băiat! exclamă Frazier, lovind cu palma braţul fotoliului şi revenind apoi la dilema lui. Nu pot să uit povestea cu nepotul meu. E pur şi simplu *incredibil.*

– De ce îmi amintesc oare de imaginea lui Frazie Nebunul clipind din ochi, cu şapca de căpitan pe ureche şi bînd dintr-o sticlă de şampanie, plină probabil cu sifon? zise Sam. N-am mai văzut pe cineva conducînd aşa, nici măcar în filme.

Telefonul sună şi colonelul Cyrus, aflat lîngă masa albă, ridică receptorul.

– Da, spuse încet mercenarul.

– Îi *dăm drumul,* soldat, se auzi vocea lui MacKenzie Hawkins de la New York. Am exclus Planul A – e prea riscant acum –, pornim cu Planul B, aşa cum am discutat acum o oră. Ceva veşti de la locotenentul Devereaux?

– E aici, generale, spuse încet Cyrus, protejînd receptorul cu mîna, deoarece ceilalţi comentau cu entuziasm aventurile lui Sam cu agentul secret Geoffrey Frazier. A sosit acum cîteva minute, într-o stare jalnică. Vrei să vorbeşti cu el?

– *Iisuse,* nu! Ştiu în ce fază e acum; eu îi zic Iepurele Justiţiar. Care-s pagubele?

– Nu se poate spune nimic; nimeni nu l-a crezut. Se pare că banda a fost distrusă.

– Slavă lui Hannibal, ştiam că o să apară. Deci nu i-ai dezvăluit încă nici unul din planuri?

– Nu le-am dezvăluit nimănui; nu e momentul. Domnul Pinkus a ţinut legătura cu poliţia din Boston din clipa în care Paza de coastă a transmis că a observat barca în care se afla Sam.

– O barcă? *Paza de coastă?*

– Presupunem că a fost o urmărire teribilă; înfăţişarea locotenentului dumitale o confirmă – haine ude, un singur pantof şi restul.

– Ca în Elveţia, fir-ar să fie!

– Am presupus şi asta, de fapt a făcut-o prietena lui. Stă lîngă el, de parcă ar fi Jonny-care-a-venit-acasă-într-un-picior, poate din cauză că are doar un pantof.

– Bun! Lucrează cu fata cînd o să explici planul, colonele. Ea o să-l convingă, cu condiţia s-o convingi tu pe ea. Îl ştiu pe băiatul ăsta cînd e în călduri, mi-au povestit nevestele mele.

– Nu prea înţeleg, generale.

– Nu e important. Nu uita că duşmanii noştri sînt disperaţi, iar singurul mod de a ne scurtcircuita e să ne împiedice să ajungem la Curtea Supremă. Atunci Sam se va putea sui în amvonul lui să spună ce vrea, să demaşte pe cine vrea, să ţipe cît i-o plăcea. Dar numai atunci, colonele. Ăia îşi protejează teritoriul şi or să-l arunce dincolo de şoseaua de centură fie şi pentru că face prea mult zgomot.

– De vreme ce pot garanta personal pentru reacţia de la Washington, n-o să fie greu de convins, zise Cyrus. Dar cum de-au ajuns la planul B? Îmi amintesc că fusesem amîndoi de acord că e perfect realizabil.

– Nu ştiu cine e legătura din interior, dar informatorul meu, cel de care ţi-am vorbit...

– Mahărul din guvern despre care toată lumea crede că e mort, îl întrerupse mercenarul.

– Ăla e, şi îţi spun că vrea răzbunare. Apropo, mi-a dat de înţeles al naibii de limpede că ne aşteaptă un final cu prejudicii maxime – *cu adevărat* maxime, colonele.

– *Doamne*, ar fi în stare să meargă pînă *acolo?*

– N-au de ales, soldat. Prin fuziuni şi răscumpărări fabuloase, gaşca asta deţine şaptezeci de procente din industria de apărare şi are atîtea miliarde datorii încît ar trebui declanşat al treilea război mondial, ceea ce nu se va întîmpla.

– Cum îţi explici strategia lor, generale?

– Nu mi-o explic, o ştiu! Au angajat toate scursorile pămîntului ca să ne oprească: ucigaşi fanatici, echipe ale morţii plătite, poate şi mercenari ca dumneata, în căutare de parale.

– Trăim într-o economie de piaţă, spuse Cyrus în şoaptă, privind spre Aaron, Jenny şi Sam, care, la rîndul lor, se uitau la el. Şi sînt multe probleme economice în joc... Nu mai pot vorbi. Ţi-a spus cumva presupus-decedatul dumitale informator cînd şi cum vor acţiona indivizii ăia periculoşi?

– Vor fi peste tot! În mulţime, printre gardienii de la Curte, pînă şi în anticamere.

– Asta-i o veste proastă, generale.

– Planul B creează diversiunea de care avem nevoie, colonele. Nimănui nu-i convine, mai cu seamă Wopotamilor, dar îl punem în aplicare. Toţi sînt pregătiţi să-şi execute sarcinile.

– Ce zice ţicnitul ăla de Sutton despre toate astea? întrebă Cyrus. Ticălosul ăla nu e preferatul meu, dar te asigur că-i un actor grozav.

– Susţine că o să facă cel mai mare rol al vieţii lui!

– Dacă trăieşte să citească cronicile... Termin şi închid, generale, ne vedem mîine dimineaţă.

– Ce fac cei doi Desi şi Roman Z.? întrebă deodată Hawkins. Ocupat cu afacerea mea cu Cei Şase Sinucigaşi, nu-i inclusesem în scenariu.

– Dacă-ţi închipui că eu i-am omis, ar trebui să te duci să cureţi closete, generale.

– Îmi place răspunsul tău, colonele.

– Am terminat.

Profund şocat, R. Cookson Frazier se întoarse cu limuzina sa la Louisburg Square, în timp ce la casa de pe plajă, un sextet buimăcit privea spre Cyrus, care stătea în faţa mesei albe. Jennifer Aripăroşie se afla între Aaron Pinkus şi Sam Devereaux, pe canapea, iar Desi-Unu şi Doi stăteau în spatele lor, flancîndu-l pe noul lor prieten, Roman Z. Toţi erau cu gura căscată şi cu ochii aţintiţi spre colonelul înălţat în grad pe cîmpul de luptă.

– Pentru toată lumea, ăsta e planul, spuse impunătorul mercenar negru; vorbesc şi în numele generalului dacă cineva dintre voi vrea să se retragă, poate s-o facă. Totuşi, trebuie să vă

spun, ca un om trecut prin multe strategii de infiltrare, că acel cineva nu va găsi nimic mai bun. Generalul Hawkins n-a devenit o legendă datorită relatărilor de presă – el știe ce face și e al naibii de bun.

– Hei, cum zice doamna Erin, vorbește tare bine pentru un frate negru, este, Desi-Unu?

– Tacă-ți fleanca, Desi-Doi.

– Mulțumesc pentru apreciere, Desi.

– Vezi ce-am vrut să zic?

– Dacă-mi dați voie, spuse Aaron Pinkus, aplecîndu-se puțin în față, această șaradă complexă, oricît de ingenioasă ar fi, mi se pare... ei bine, prea complicată, prea teatrală, cum s-ar spune. Chiar e necesară?

– Pentru a răspunde întrebărilor dumitale, îți voi spune că scenele complicate sînt cea mai bună diversiune.

– Înțelegem asta, Cyrus, zise Jennifer, strîngînd mîna lui Devereaux. Dar, așa cum spunea domnul Pinkus, chiar e *necesar?* Cred că ideea lui Sam de a coborî pur și simplu din avion și de a lua un taxi către Curtea Supremă – fără limuzină, fără să atragem atenția – va merge.

– În împrejurări obișnuite, da, dar acestea nu sînt împrejurări obișnuite. Aveți dușmani puternici și foarte capabili. *Foarte* capabili, de genul celor pe care prietenul tău Sam vrea să-i elimine din guvern, chiar cu riscul vieții lui, așa cum am văzut cu toții astăzi.

– El a fost minunat! strigă Jennifer, apăsîndu-și buzele pe obrazul lui Devereaux. Să înoate atîția kilometri pe furtună...

– N-a fost mare lucru, zise Sam. Șase ori șapte, poate opt... Dacă te înțeleg bine, Cyrus, susții că această „diversiune", cum o numești, e necesară deoarece dușmanii noștri foarte capabili intenționează să ne intercepteze înainte de a intra în clădire, așa e?

– În esență, da.

– În esență? Ce altceva mai e?

– Ramificații, răspunse laconic mercenarul.

– N-o să pretind că înţeleg asta, dar dacă avem motive să credem că există o ameninţare, putem solicita protecţia poliţiei. Ce altceva ne-ar mai trebui?

– Un element sau două, nemenţionate încă.

– *Ce?*

– Uite, voi trei sînteţi avocaţi, eu nu sînt, iar Washington nu e Boston, unde varza cu carne de vită a domnului Pinkus are un efect pozitiv asupra poliţiei. În capitală, dacă ceri protecţia hainelor albastre, e bine să ai un motiv întemeiat. Ce dracu', tipii ăia nu se descurcă nici cu problemele lor.

– Iar „motivul întemeiat" presupune menţionarea unor persoane foarte sus-puse, interveni Jenny, şi chiar dacă am avea o copie a benzii, n-am îndrăzni s-o aducem ca probă.

– De ce *nu?* exclamă Devereaux înfuriat. Sînt sătul pînă peste cap să mă tot învîrt în jurul cozii! Îndatoririle publice au fost violate, legile încălcate – de ce *dracu'* nu?

– Labele pisicii au fost create pentru un anume scop, Sam, zise Pinkus.

– A, asta-mi mai *lipsea.* Patronul meu, profetul punjab din Himalaya! N-ai vrea să cobori de pe munte şi să explici asta, Aaron?

– Eşti iritat, dragul meu...

– Spune-mi ceva ce nu ştiu!... Poate că erau cincisprezece kilometri, iar furtuna aia era aproape un uragan – să zicem de puterea nouăzeci şi nouă, sau cum i-o spune.

– Încerc să-ţi explic, zise Pinkus liniştit, privindu-l cu ochi strălucitori pe Devereaux, că o apropiere calmă pentru a prinde vînatul e mai eficientă decît declanşarea alarmei.

– Eu o să pun altfel problema, adăugă Cyrus. Nici o secţie de poliţie din Washington – fie că aveţi sau nu banda – n-o să se lege de o persoană ca secretarul de stat.

– Dar e la *balamuc!*

– Cel mai bun motiv pentru Departamentul de Stat să păstreze neutralitatea, spuse mercenarul-chimist. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

– Toţi sînt *corupţi!* răcni Sam.

– Doar cîţiva, preciză Jennifer. Cei mai mulţi sînt birocraţi, conştiincioşi, suprasolicitaţi şi prost plătiţi – birocraţi în cel mai bun sens al cuvîntului, bărbaţi şi femei dîndu-şi toată silinţa să rezolve problemele nenumăratelor departamente, create de politicienii în căutare de voturi. Nu e uşor, iubitule.

Devereaux îşi retrase mîna din cea a lui Aripăroşie, o duse la frunte şi se lăsă pe spătarul canapelei.

– Foarte bine, zise el obosit. Eu sînt fraierul găştii. Unii fac nişte chestii cumplite şi toată lumea tace din gură; responsabilitatea a fugit pe fereastră!

– Nu e adevărat, Sam, îl corectă Aaron. Nu ţi-ai pregătit niciodată un dosar în felul ăsta, eu te cunosc. Tu ai acoperi orice cale de scăpare înainte chiar de a trece la prezentarea iniţială. De aceea eşti cel mai bun avocat al firmei mele – cînd eşti în formă.

– Foarte bine, foarte *bine.* O să fim mîine saltimbanci la o reprezentaţie extraordinară!... Ce elementele n-ai menţionat, Cyrus?

– Veste antiglonţ şi căşti de oţel sub pălării, răspunse mercenarul, de parcă ar fi enumerat ingredientele pentru o prăjitură cu ciocolată.

– Ce?

– Cum ai auzit. Aici e vorba despre o treabă serioasă, avocat. E vorba despre mai multe miliarde – da, *miliarde* – care sînt puse în joc de apariţia voastră de mîine după-amiază.

– *Caramba!* ţipă Desi-Doi. Că bine le mai zice!

– *Tacă-ţi fleanca!* Am putea fi *muerto!*

– Nici că-mi pasă! Ie corect!

– Ieste în cărţile dă tarot ţigăneşti, prietenii mei! răcni Roman Z. învîrtindu-se, în timp ce eşarfa albastră ce-i flutura peste cămaşa oranj descoperi teaca în care ţinea cuţitul cu lamă lungă. Brişca ţiganului o să taie gîtu' la cine atacă sfînta noastră cauză – oricine ar fi iel.

– Ei, haide, Cyrus! strigă Devereaux. În condiţiile astea, *nu* o să permit ca Jenny sau Aaron să ia parte la acţiune!

– Nu vorbi în numele *meu!* țipă Afrodita visurilor lui Sam.

– Nici într-al meu, tinere! spuse Pinkus, ridicîndu-se de pe canapea. Uiți că am fost la Omaha Beach. Poate că n-am făcut mare lucru, dar mai am încă schija, drept dovadă a eforturilor mele. Am luptat pentru o cauză sfîntă, iar acum e o situație similară. Cînd unii oameni contestă prin forță drepturile altora, rezultatul e o dictatură, iar eu nu voi *tolera* ca acest lucru să se întîmple în țara noastră!

– *Ahhmm, ahhmm,* ahhmm!

30

ORA 5,45 A.M. În vreme ce lumina zorilor se înălța deasupra Washingtonului, transformînd cerul într-o mantie roșietică, sălile tăcute de marmură ale Curții Supreme începură să fie animate. Femei de serviciu împingeau de la o ușă la alta cărucioarele cu materiale de întreținere. Pe suporturile chiuvetelor fură puse cutii noi de săpun și prosoape curate.

În minunata clădire consacrată legilor lui Dumnezeu și ale națiunii, unul din cărucioare se deosebea de celelalte. Doamna în vîrstă, cu păr cărunt, care îl împingea, se deosebea și ea *evident* de colegele ei din clădire. Buclele argintii erau perfect coafate, machiajul ochilor albaștri era delicat, iar la încheietura mîinii purta o brățară cu diamante și smaralde, care valora mai mult decît salariile celorlalte femei pe un an. De buzunarul uniformei, avea agățat un ecuson mare din plastic, pe care scria: *Temporar. Verificat.*

Dar cu ce se deosebea căruciorul ei de celelalte? Punga de plastic pentru gunoi era plină înainte de a ajunge la prima toaletă de pe traseul ei – una în care îi era silă să intre, după cum bodogănea ea în timp ce pășea peste prag.

– *Escremento!...* Vincenzo, *pazzo.* Cel mai bun și iubit copil al celei mai dragi surori ar trebui să fie în spitalul pentru *dementi.* Aș putea să cumpăr orice statuie din clădirea asta!...

Atunci de ce o *fac?*... Fiindcă dragul meu nepot zice că tăntălăul de bărbatu-meu nu trebuie să muncească. *Mannaggia*... A, uite dulapul. *Bene!* Las totul aici, mă duc acasă, mă uit puţin la televizor, şi pe urmă plec cu fetele, la cumpărături. *Molto bene!*

ORA 8,15 A.M. Patru indescriptibile automobile cafenii şi negre opriră brusc pe First Street, lîngă intersecţia cu Capitol Street. Din fiecare coborîră cîte trei bărbaţi în costume negre, cu sprîncene dese şi privire fixă; erau „ucigaşii plătiţi". Pentru ei un eşec ar fi însemnat reîntoarcerea la cea mai umilitoare situaţie – o soartă mai rea decît moartea. Doisprezece profesionişti, care n-aveau idee decît de faptul că cei doi bărbaţi ale căror fotografii le aveau în buzunare nu trebuiau să pătrundă în Curtea Supremă, aflată peste drum. O nimica toată. Nimeni nu l-a găsit vreodată pe Jimmy Hoffa.

ORA 9,12 A.M. Două vehicule cu numere de înmatriculare guvernamentale opriră în faţa Curţii Supreme. Conform instrucţiunilor procurorului general, cei opt bărbaţi, care ieşiră din maşini trebuiau să aresteze doi indivizi căutaţi pentru infracţiuni majore împotriva statului. Fiecare agent FBI avea cîte o fotografie a fostului şi meticulos discreditatului general MacKenzie Hawkins şi una a complicelui său, un avocat pe nume Samuel Devereaux, căutat şi pentru activităţi de înaltă trădare în timpul serviciului militar din ultima perioadă a războiului din Vietnam. Nu exista prescripţie în privinţa infracţiunilor sale. Pusese la îndoială reputaţia superiorilor săi şi profitase de dezonorarea lor. Agenţii federali *detestau* asemenea indivizi.

ORA 10,22 A.M. Un microbuz bleumarin coti pe Capitol Street şi opri lîngă Curtea Supremă. Uşile din spate se deschiseră şi şapte bărbaţi din trupele de şoc, îmbrăcaţi în echipament de camuflaj verde cu negru, cu armele ascunse în buzunarele largi, săriră din maşină. Nu voiau să atragă atenţia. Misiunea lor sub acoperire fusese definită de către însuşi scundul secretar de stat

al Apărării – verbal, nu în scris: „Domnilor, nemernicii ăştia doi intenţionează să paralizeze activitatea elitei forţelor noastre aeriene, asta-i tot ce pot să vă spun. Trebuie opriţi cu orice preţ. Cum spunea acel mare comandant: «Ridică-i la cer, Scotty – cît mai *sus*, să nu se mai *vadă!*»". Trupele de comando îi *detestau* pe nemernici. Dacă cineva îi va termina pe piraţii aerieni, aceia vor fi *ei*. Aceştia erau mereu în centrul atenţiei, dar ajungeau şi acasă să mănînce o friptură, pe cînd *ei* se zbăteau în noroi! *Nu!* Dacă tot trebuia să-i distrugă cineva pe „aerienii" ăia, aveau s-o facă *ei!*

ORA 12,03 P.M. MacKenzie Hawkins, cu mîinile în şolduri, îl studia pe Henry Irving Sutton în camera de hotel, dînd satisfăcut din cap.

– *Fir-ar să fie!* Domnule! Ce asemănare!

– N-a fost greu, *mon général*, zise Sutton, scoţîndu-şi şapca militară şi dînd la iveală părul argintiu, tuns scurt. Uniforma mi se potriveşte perfect, iar fireturile sînt, cu siguranţă, impresionante. Restul ţine de timbrul vocal, ceea ce e simplu. Cu banii de pe reclamele la radio, inclusiv una pentru o marcă de buldozer, l-am trimis pe unul dintre copii la colegiu – al naibii să fiu dacă mai ştiu pe care.

– Totuşi, vreau să porţi o cască de război.

– Nu fi ridicol, s-ar duce dracului efectul, iar demersul nostru ar eşua. Rolul meu e să-i încurajez pe oameni să vorbească, nu să-i sperii. O cască de război sugerează un conflict iminent, ceea ce presupune măsuri de apărare, cum ar fi personal înarmat, stînd la pîndă pentru protecţie. În felul ăsta îţi pierzi publicul.

– Dar ai putea să şi pierzi – mă rog, ai putea fi o ţintă, ştii asta.

– Zău că nu cred, zise actorul, clipind din ochi. Comparată cu nisipurile din nordul Africii, asta-i o treabă de culise. În orice caz, e un risc minor, pentru care sînt bine recompensat... Că veni vorba, cum merge treaba cu discipolii lui Stanislavski din Cei Şase Sinucigaşi?

– S-a făcut o schimbare de plan...

– *Da?* îl întrerupse imediat sir Henry, bănuitor.

– Asta spre binele tuturor, zise repede Hawkins, observînd panica de pe chipul actorului. Or să ajungă la Los Angeles pe la ora patru după-amiază. Soţia mea, fosta mea soţie – una dintre ele, de fapt prima – a dorit să-i aducă acolo, ca să-i poată ţine sub supravegherea ei maternă.

– Ce drăguţ.

Actorul atinse cele două stele de pe gulerul uniformei.

– Totuşi, sper că nu s-a schimbat nimic în legătură cu apariţia mea în film?

– Nu, ce dracu'. Băieţii te vor.

– Eşti sigur? Ei n-au nici o cotaţie în lumea filmului, înţelegi?

– Nici n-au nevoie. Au „cel mai tare succes de casă" – ce-o fi *asta* – de care îşi poate aminti cineva din Oraşul Nebunilor din Vest. Oricum, totul se află sub controlul Agenţiei William Morris...

– William *Morris?*

– Nu ăsta-i numele?

– Ba sigur că da! Cred că una dintre fetele mele e avocat la departamentul lor juridic – probabil că a obţinut slujba fiindcă-i fiică-mea. Cum o *cheamă?* O văd în fiecare an de Crăciun.

– Afacerea e supervizată de doi bărbaţi numiţi Robbins şi Martin, iar soţia mea, fosta mea... mă-nţelegi... spune că sînt cei mai buni.

– Da, da, sigur am citit despre ei în revistele comerciale. Cred că fata mea – Becky sau Betty... nu mai ştiu – a fost angajată de Robbins, sau o fi fost Martin? Da, ăştia trebuie să fie grozavi, fiindcă ea e o fată foarte inteligentă – *Antoinette,* aşa o cheamă! Îmi aduce întotdeauna pulovere cu trei măsuri mai mari, ca să par mai impozant pe scenă – e ceea ce se cheamă o prezenţă, înţelegi?

– Acum cred că da. Băieţii se îndreaptă spre Coastă, la clasa întîi – mi-a spus Ginny a mea.

– Fireşte. Nu trimiţi şase kilograme de diamante cu un metrou neescortat. Mă miră că n-au închiriat un avion.

– Mi-a explicat fosta mea soţie. Ea spunea că studiourile şi impresarii de-acolo angajează oamenii care nu fac altceva decît să supravegheze companiile aeriene şi, dacă li se pare ceva suspect, îi mituiesc pe piloţi. Mai zicea că un avion Lear s-a pierdut în tundra din Alaska acum trei săptămîni şi a fost găsit abia ieri, la două ore după ce un studio rival a semnat un contract cu un tip numit Warner Batty.

Se auzi soneria de la uşă.

– Cine dracu' ar putea fi? şopti Şoimul. Henry, ai spus cuiva...

– Absolut *nimănui!* răspunse tot în şoaptă actorul, dar mult mai apăsat. Am urmat scenariul, băiete, nici o abatere de la indicaţiile regizorale! M-am recomandat la recepţie drept un comerciant de ţevi de la Akron – costum adecvat din poliester, cu un aer pleoştit... un rol al naibii de reuşit, dacă pot să zic aşa.

– Cine ar putea fi?

– Lasă-mă pe mine, *mon général.*

Sutton se duse către uşă, adoptînd atitudinea unui om beat, slăbindu-şi nodul de la cravată şi descheindu-se la tunică.

– Ascunde-te în *dulap,* MacKenzie! zise el calm. Apoi, ridicînd glasul, vorbi asemeni unui om turmentat. *Daaa,* cine iceste? Ăşta-i un chief perşonal, da io şi gajica mea nu mai vrem oaspeţi!

– Hei, *zurbagiule!* se auzi răspunsul de după uşă. Dacă crezi că mai poţi face fiţe ca la Boston, las-o baltă! Dă-mi drumu'!

Sir Henry întoarse capul; uşa dulapului se deschise imediat, lăsînd să se vadă mutra superioară a lui MacKenzie Hawkins.

– O, *Doamne,* e Micul Iosif!... Lasă-l să intre, fir-ar să fie.

– *Şi?* zise Joey după ce închise uşa în urma lui. Dacă ţeasta *zurbagiului* ăluia ce se iţeşte din dulap e a gagicii tale, o să ai necazuri *mari* în armată.

– Cine-i *piticul* ăsta care vorbeşte pe piticeşte? întrebă actorul cu o indignare nimicitoare.

– Eşti un fraier, *zurbagiu'* număru' *doi*. După ce te-ai întîlnit cu marele *zurbagiu* la intersecţia lu' F Street cu Tenth, unde dădeai din umăru' drept şi cu stînga tot împungeai acru' parc-aveai tremurici, am ştiut că tu eşti contactu'. Nu prosteşti pă nimeni.

– Îmi pui la îndoială *tehnica*, domnule? Mie care am primit laudele a o mie de critici din întreaga ţară?

– Cine-i beţivu' ăsta nervos? întrebă Micul Joey în timp ce Şoimul ieşea derutat dintre hainele din dulap. Cre' că Bum-Bum şi cu mine ar trebui să ştim, mă-nţelegi?

– *Iosif*, ce *cauţi* aici? răcni MacKenzie, uluirea transformîndu-se în ameninţare.

– Las-o mai moale, *zurbagiule*. Interesele tale sînt la sufletu' lui Vinnie, tre' să ştii asta. Nu uita, eu sînt Strigoiu'. Pot să fiu oriunde, să mă duc oriunde, nimeni nu mă observă. Cum nici tu nu m-ai observat cînd ai aterizat la National Airport venind de la New York azi-dimineaţă, deşi eram chiar lîngă fundu' tău.

– *Şi?*

– Vreo două lucruri vreau să-ţi zic. Bum-Bum doreşte să ştie dacă trebuie să aducă o echipă de pistolari din Toronto.

– Absolut *nu!*

– În regulă. P-ormă vrea să ştii că draga lui mătuşă Angelina a făcut ce i-ai cerut tu, fiindcă bărba-su, Rocco, i-un tăntălău nenorocit şi ea-şi iubeşte nepotu', pă Vincenzo. Marfa care-ţi trebuia e-n al doilea dulap dă pă hol, pă dreapta.

– *Bine!*

– Nu-i totu' aşa bine. Bum-bum i-un om mîndru, *zurbagiule*, şi prietenii tăi indieni nu să poartă bine cu el. Zice că-l tratează ca pe-un gunoi şi penele ce şi le-a pus în juru' capului nu-s la fix!

ORA 12,18 P.M. Directorul hotelului Embassy Row de pe Massachusetts Avenue fusese surprins de comportamentul

unuia dintre clienţii săi preferaţi, mai exact Aaron Pinkus. Ca de fiecare dată cînd celebrul avocat poposea la Washington, şederea sa era confidenţială, cum se întîmpla cu orice client care solicita acest lucru, dar în acea după-amiază, domnul Pinkus mersese cu confidenţialitatea pînă la limita maximă. Insistase ca el şi însoţitorii săi să folosească intrarea de serviciu şi să urce la apartamentele lor cu ascensorul de serviciu. Mai mult, numai directorul trebuia să ştie de prezenţa avocatului; în registru urmau să fie trecute nume fictive, iar celor care îl căutau să li se răspundă că nici un Aaron Pinkus nu era înregistrat, ceea ce corespundea adevărului. Dacă solicitanţii specificau doar numerele camerelor, li se putea face legătura.

Aceste instrucţiuni neobişnuite îi dădură de gîndit directorului, care îşi zise că Aaron Pinkus avea motivele lui. Washington era o grădină zoologică în acea vreme, iar un avocat cu experienţa lui fusese cu siguranţă chemat să-şi spună părerea în faţa Congresului cu privire la nişte chestiuni juridice complicate, legate de vreun proiect de lege de importanţă deosebită. Desigur, Pinkus îi adusese cu el pe cei mai străluciţi avocaţi ai firmei lui, pentru a se consulta cu ei în timpul audierilor. Ca urmare, directorul fu uluit cînd, la o verificare de rutină a recepţiei, un bărbat cu o cămaşă oranj din mătase, o eşarfă albastră din acelaşi material şi un cercel de aur în urechea stîngă veni la ghişeu şi întrebă unde era „drogheria".

– Sînteţi client al hotelului, domnule? întrebă funcţionarul bănuitor.

– Cum altfel? răspunse Roman Z., arătînd cheia camerei.

Directorul remarcă surprins că era numărul unui apartament de-al lui Pinkus.

– Acolo, domnule, zise stupefiat funcţionarul, arătînd spre partea opusă a holului.

– Ie *bine!* Am nevoie de colonie nouă! O *încarc* în cont, nu?

Cu numai cîteva secunde mai tîrziu, doi bărbaţi oacheşi, îmbrăcaţi în uniforme pe care directorul nu le recunoscu, veniră în grabă la recepţie.

– Un' s-a dus şefu', strigă cel mai înalt dintre ei, arătîndu-şi golurile în dantură.

– Cine? întrebă funcţionarul, dîndu-se înapoi de la ghişeu.

– *Gitano* cu cercel dă aur! zise al doilea hispanic. A luat cheia camerei, da ' *amigo* meu a apăsat pă alt buton în hascensor. Am suit, am coborît!

– *Două* ascensoare?

– Ie *securidad,* mă-nţelegi?

– Securitate?

– Asta-i, *gringo,* răspunse bărbatul cu dinţi lipsă, în timp ce-l studia pe funcţionarul în ţinută oficială. Ai haine frumoase, ca mine *vispera* – acu' două zile. Le duci 'napoi dimineaţa, nu plăteşti chiria mare. Am citit p-o etichetă.

– Da, mă rog, ale mele nu sînt închiriate, domnule.

– Le-ai *cumpărat? Madre de Dios,* tre' să ai zlujbă bună!

– O slujbă minunată, domnule, zise uluit funcţionarul, aruncînd o privire directorului şi mai uluit. Prietenul dumitale s-a dus la droghe... drogherie, domnule. E acolo.

– *Gracias, amigo.* Să-ţi păstrezi slujba aia bănoasă!

– Sigur, domnule, murmură funcţionarul, iar Desi-Unu şi Doi traversară fugind holul, după Roman Z. Cine *sînt* aceşti oameni? întrebă funcţionarul, întorcîndu-se către director. Cheia camerei era de la unul dintre cele mai bune apartamente.

– Să fie martori? zise îngrozitul director, cu o umbră de speranţă în glas. Da, sigur, nu pot fi *decît* martori. E probabil o audiere despre bolnavii mintal.

– Ce-i asta?

– Nu contează, or să plece poimîine.

Sus, în apartamentul pe care Aaron Pinkus îl rezervase pentru el, Jennifer şi Sam, apreciatul avocat explica motivul alegerii acelui hotel.

– De obicei, poţi evita curiozitatea înfruntînd-o şi descurajînd-o, zise el, mai ales în cazul unei instituţii care profită de pe urma ta. Dacă am fi tras la un hotel necunoscut, zvonurile ar fi început să circule imediat.

– Iar tu nu eşti un necunoscut în acest oraş, adăugă Devereaux. Poţi avea încredere în director?

– În orice situaţie, e un om serios. Totuşi, pentru că vînătorii de scandaluri din oraşul ăsta sînt nişte hiene în permanentă căutare de stîrvuri informaţionale, i-am precizat că e singura persoană care ştie că sîntem aici. M-am simţit prost procedînd astfel, deoarece nu cred că era necesar.

– Există „siguranţă" şi există „părere dă rău", domnule Pinkus, spuse Aripăroşie, mergînd spre o fereastră şi privind în stradă. Sîntem atît de aproape – nu ştiu de ce anume, dar sînt înspăimîntată. În cîteva zile, poporul meu va fi considerat ori patriot, ori paria; înclin să cred că va fi a doua variantă.

– Jenny, începu Aaron, cu o tristeţe reţinută în voce, nu vreau să te sperii, dar am reflectat şi cred că nu m-ai ierta niciodată dacă nu ţi-aş spune acum.

– Ce să-mi spui?

Aripăroşie se întoarse de la fereastră, fixîndu-l pe Pinkus, apoi pe Sam, care dădu din cap, transmiţîndu-i astfel că nu ştia ce putea să însemne afirmaţia lui Aaron.

– Am vorbit azi-dimineaţă cu un vechi prieten, de fapt un fost coleg, care e acum membru al Curţii Supreme.

– *Aaron!* strigă Devereaux. N-ai spus nimic despre *după-amiaza* asta, nu-i aşa?

– Sigur că nu. A fost doar un telefon amical. I-am spus că sînt în oraş pentru afaceri şi că aş dori să cinăm împreună.

– Slavă *Cerului!* zise Jenny.

– El a fost cel care a adus vorba despre după-amiaza asta, spuse calm Pinkus.

– Ce?

– *Ce?*

– Nu în termeni precişi, *nota bene,* ci doar în legătură cu invitaţia la cină... Spunea că e foarte posibil să n-o poată onora, fiindcă s-ar putea să fie ascuns şi ţinut sub pază în subsolul Curţii Supreme.

– *Ce?*

– Ce-ai auzit!

– *Şi?*

– Spunea că ziua de azi e una dintre cele mai ciudate din istoria Curţii Supreme. Că au o şedinţă specială în legătură cu un caz care i-a divizat serios pe judecători. Nici unul dintre ei nu ştie cum vor vota ceilalţi, dar sînt hotărîţi să-şi asume responsabilitatea, ceea ce înseamnă că vor face public un proces spectaculos împotriva guvernului. Vor proceda la asta imediat după încheierea audierii.

– *Cum?* ţipă Aripăroşie. În *după-amiaza* asta?

– La început, au păstrat secret calendarul Curţii, din motive de securitate naţională şi pentru a evita represaliile împotriva reclamanţilor – Wopotamii, presupun; pe urmă, se pare că administraţia a cerut ca ştirea deschiderii procesului să rămînă secretă pentru o perioadă mai lungă de timp. Preşedintele Curţii, Reebock, care nu-i cel mai plăcut tip din lume, deşi e un profesionist strălucit, s-a asociat cu Casa Albă în mod inexplicabil şi contrar înclinaţiilor sale. Cînd au aflat, majoritatea judecătorilor s-a revoltat, inclusiv prietenul meu. El a susţinut că, împreună cu ceilalţi, chiar şi cu cei care i se opun ideologic, consideră că executivul nu are dreptul constituţional de a impune restricţii juridicului... Uneori, totul se rezumă la orgoliu. Lasă bilanţurile contabile, orgoliul e marele egalizator.

– Domnule *Pinkus,* poporul meu se va afla în stradă, pe scările Curţii Supreme! Va fi *măcelărit!*

– Nu şi dacă generalul joacă corect, draga mea.

– Omul ăla e numai ură! Nu există individ pe care el să nu-l poată ofensa!

– Nu poate face nimic legal fără aprobarea ta. Contractul lui cu tine îl obligă să te consulte, zise Devereaux.

– L-a mai oprit asta *pînă acum? Dinozaurul* tău preistoric calcă în picioare legile universale ale comportamentului, pe cele ale guvernului propriei lui ţări, ale Marelui Stat Major, ale Bisericii catolice, conceptele eterne ale moralităţii şi chiar pe *tine,* Sam, deşi pretinde că te iubeşte ca pe propriul său fiu! Nu

tu o să te sui la amvonul ăla grozav pentru a denunța nedreptatea, ci *el*, iar pentru a-și face numărul va distruge întregul sistem și va transforma tribul Wopotami în cea mai mare amenințare cu care s-a confruntat națiunea asta de la Tratatul de la München, din '39! Va fi o scînteie care trebuie stinsă înainte ca o sută de alte minorități să încerce să afle cum au fost ele păcălite de vreun guvern, deoarece asta va însemna revolte de stradă... Putem corecta această situație în timp și cu prudență, dar nu în felul *lui*, care înseamnă haos!

– Are dreptate, Aaron.

– Din nou un rezumat strălucit, draga mea, dar treci cu vederea o lege fundamentală a naturii.

– Care dracu' e *aia*, domnule Pinkus?

– Vîrît într-o chiflă, poate fi oprit.

– Pentru Dumnezeu, *cum?*

În acel moment ușa apartamentului se deschise brusc, izbindu-se de perete, iar Cyrus, înfuriat, apăru în cadrul ei. Era un alt Cyrus îmbrăcat într-un costum reiat extrem de scump, încălțat cu pantofi Bally și purtînd o cravată de mătase.

– Nemernicii ăia au plecat! țipă el. Sînt *aici?*

– Adică Roman și cei doi Desi? întrebă Sam, cu răsuflarea tăiată. Au *dezertat?*

– Pe dracu', nu, dar sînt ca niște copii în Disneyland; trebuie să cerceteze totul. Se vor întoarce, dar au încălcat ordinele.

– Ce vrei să spui, colonele? întrebă Pinkus.

– Păi, m-am dus la... m-am dus la toaletă și le-am spus să rămînă unde erau, iar cînd am ieșit dispăruseră!

– Tocmai spuneai că or să se întoarcă, zise Devereaux. Atunci care-i problema?

– Vrei ca maimuțoii ăia știrbi să se vînzolească prin *hol?*

– Ar putea fi chiar reconfortant, spuse Aaron, chicotind. Ar mai înviora hoarda de diplomați de aici, niște tipi atît de rigizi încît ai zice că suferă cumplit din cauza gazelor intestinale – iartă-mă, draga mea.

– Repet, nu e nevoie de scuze, domnule Pinkus, zise

Jennifer, privindu-l pe uriaşul mercenar. Cyrus, continuă ea, arăţi atît de... ah, nu găsesc cuvîntul... dar atît de... cred că *distins.*

– E de la ţoale, Jenny. N-am mai purtat un costum ca ăsta de cînd patruzeci şi şase de rude din Georgia au pus mînă de la mînă şi mi-au cumpărat unul de la Peachtree Center, cînd mi-am dat doctoratul. Nu-mi permisesem unul pînă atunci şi cu siguranţă nici după aceea. Mă bucur că-ţi place. E făcut prin amabilitatea domnului Pinkus, ai cărui croitori trec prin urechile acului cînd strănută el.

– Nu-i adevărat, prietene, zise Aaron. Pur şi simplu înţeleg cînd e vorba despre o urgenţă... Nu-i aşa că arată magnific colonelul nostru?

– Copleşitor, admise Sam fără chef.

– Colosul din Rodos, îmbrăcat pentru o întrunire a directorilor de la IBM, adăugă Aripăroşie, dînd din cap aprobator.

– Atunci poate că ar trebui să vi-l prezint pe noul vostru asociat la audierea din această după-amiază – judecătorul Cornelius Oldsmobile, care vă va însoţi la biroul judecătorului în calitate de *amicus curiae,* invitat extraordinar prin bunăvoinţa vechiului meu prieten, care e membru al Curţii. Nu are dreptul să vorbească, ci doar să asiste, dar va sta lîngă generalul Hawkins, care va crede, în mod logic, că se află acolo pentru a-i asigura securitatea. La încheierea audierii, dacă generalul nostru va fi hotărît să adauge comentarii incendiare, „judecătorul Oldsmobile“ m-a asigurat că există mai multe căi de a preveni acest lucru, inclusiv un leşin, care, la vîrsta generalului, va impune transportarea lui urgentă la spital.

– *Aaron,* vulpoi bătrîn! strigă Sam, sărind din fotoliu.

– M-a îndurerat simplul fapt că am conceput o asemenea soluţie, dar trebuie luată în considerare alternativa, cum sugerează adorabila Jennifer.

– *Doamne,* mi-aş dori să fii cu treizeci de ani mai tînăr! strigă Aripăroşie. Ce dracu', chiar şi cu *douăzeci!*

– Şi eu, copila mea, dar ţi-aş fi recunoscător dacă nu i-ai spune treaba asta lui Shirley.

– Poate că *eu* o s-o fac, dacă Pocahontas nu se poartă cum trebuie, zise Devereaux. Ştii, s-ar putea să fi fost cincisprezece, poate chiar douăzeci de kilometri în largul mării înfuriate, dar sînt prea modest ca să vorbesc despre asta.

Arnold Subagaloo reglă bara lungă de susţinere a fotoliului său de comandant, pentru a se asigura că braţele aveau să-i ţină corpul drept în timp ce se lăsa în voia distracţiei sale preferate de la birou. Cînd ridică braţul pentru a arunca săgeţile, cadrul în formă de pară se ajustă la parametrii impuşi asigurînd o ochire mai bună şi o mişcare laterală minimă. La urma urmei, el era inginer prin excelenţă, cu un coeficient de inteligenţă de 785, şi ştia tot ce era de ştiut despre orice, în afară de *realpolitik*, politeţe şi regimul alimentar.

Apăsase butonul care trăsese draperia de pe perete, scoţînd la iveală un enorm tablou fotografic, cuprinzînd chipurile mărite a o sută şase bărbaţi şi femei – toţi *duşmani! Liberali* din ambele partide, *ecologişti* ţicniţi, care nu erau în stare să înţeleagă o declaraţie de profit şi pierderi, nazişti efeminaţi care încercaseră dintotdeauna să denatureze ordinea lăsată de Dumnezeu privind superioritatea masculină, şi, mai presus de toţi, senatori şi congresmeni care avuseseră temeritatea să-i spună că *nu el era* preşedintele!... Mă rog, poate că de fapt nu era, dar cine dracu' credeau ei că se *închipuia* preşedinte? În fiecare oră, în fiecare minut!

În timp ce Subagaloo arunca prima săgeată, telefonul său privat sună, provocînd devierea micii rachete cu vîrf ascuţit spre o fereastră deschisă din stînga, care avu drept rezultat un urlet scos de peisagistul care se afla în grădina de trandafiri.

– Jigodia aia iar are treabă! Eu *renunţ!*

Trebuia să-l fi lovit pe individ drept între ochi, căci era în mod sigur membru al vreunui sindicat socialisto-comunist, ce se aştepta la plata unei jumătăţi de salariu drept compensaţie pentru concediere, fiindcă avea douăzeci de împuţiţi de ani vechime în meserie. Din nefericire, Subagaloo nu reuşi să se

ridice din fotoliu; coapsele lui voluminoase erau incapabile să se desprindă din strînsoarea brațelor. Neavînd de ales, începu să meargă clătinîndu-se pe podea, cu fotoliul atașat de fund, îndreptîndu-se spre telefonul ce nu înceta să sune.

– Cine *ești* și de unde ai *numărul* ăsta? țipă el.

– Ușor, Arnold, sînt Reebock, și sîntem de aceeași parte de data asta.

– Ah, *domnul* președinte al Curții Supreme! Ești pe cale să-mi creezi altă problemă de care n-am nevoie?

– Nu, tocmai am rezolvat-o pe cea mai mare pe care-o aveai tu.

– *Wopotamii?*

– Ăia pot să moară de foame în rezervațiile lor stupide, cui îi pasă? Am avut o mică petrecere acasă la mine aseară, cu toată Curtea. Firește, fiindcă pivnița mea de vinuri e cea mai bună din Washington, toți s-au îmbătat cui, cu excepția doamnei, dar asta nu contează. Am avut o conversație foarte americană și intelectuală în jurul piscinei. Foarte erudită, tipic juridică.

– *Și?*

– Șase la trei împotriva Wopotamilor, garantez. Doi dintre confrați ezitau, dar s-au luminat atunci cînd furnizorii nobilei noastre doamne i-au dezbrăcat și i-au aruncat în apă. Cele două suflete miloase pretind că au fost împinse în bazin, dar fotografiile nu arată asta. O comportare atît de inadecvată ar face furori, le-am explicat asta limpede.

– Reebock, ești un *geniu!* Nu de nivelul meu, desigur, dar nu-i rău, nu-i rău deloc... Dar hai să rămînă între noi, bine?

– Vorbim aceeași limbă, Subagaloo. Treaba noastră e să-i ținem pe deviații neamericani departe de curentul principal. Sînt periculoși, *fiecare* dintre ei. Îți imaginezi unde-am ajunge cu toții fără taxa pe venit și legile alea despre drepturile civile?

– În rai, Reebock, în rai!... Nu uita, n-am vorbit nimic.

– De ce crezi că te-am sunat la numărul ăsta?

– De unde-l ai?

– Am o cîrtiță la Casa Albă.

– *Cine* e, pentru numele Domnului?
– Haide, Arnold, nu-i corect.
– Cred că nu e, fiindcă şi eu am una la Curte.
– *Stare decisis,* prietene.
– Ce mai e nou? zise Arnold Subagaloo.

ORA 12.37 P.M. Uriaşul autobuz Trailblaze, închiriat de către o companie de care nu auzise nimeni, se opri în faţa intrării impozante a Curţii Supreme. Şoferul răsuci volanul imens, cu lacrimi de suferinţă în ochi, recunoscător pentru faptul că tot lotul de pasageri se pregătea să coboare. Cu mulţi kilometri în urmă, urlase, strigase şi, în cele din urmă ţipase ascuţit că „*gătitul* cu foc nu e permis în autobuz".

– Nu gătim, omule, spusese o voce hotărîtă din spatele lui. Amestecăm culorile, şi asta înseamnă că tu trebuie să topeşti ceara.

– Ce?

– *Vezi?*

Deodată, o faţă pictată grotesc îi apăruse înaintea ochilor, făcîndu-l să piardă controlul volanului pe autostrada din Virginia; reuşi cu greu să revină pe banda lui.

Urmase ceea ce putea fi descris drept o serie de evenimente care justificau ţipetele proprietarului motelului.

– O să arunc în aer afurisitul ăsta de motel înainte să mai intre în el! Doamne*Sfinte!* Blestemate dansuri războinice în jurul unui nenorocit de foc aprins în parcare! Toţi clienţii mi-au plecat – *au fugit* – fără să-mi plătească un sfanţ!

– N-ai înţeles, omule! Erau incantaţii. Ştii, ca rugăciunile pentru ploaie şi mîntuire, uneori şi pentru femei.

– *Afară, afară, afară!*

După ce fuseseră încărcate bagajele – unele pe capota autobuzului –, seria de evenimente intolerabile continuă în fumul şi duhoarea creioanelor de ceară colorată care erau topite.

– Vezi, omule, dacă le amesteci cu parafină şi le aplici pe piele, se combină şi se preling pe faţă din cauza căldurii corpului. Asta le sperie rău pe feţele palide... *vezi?*

Şoferul văzu. Linii şerpuite în culori strălucitoare şiroind pe faţa unuia pe nume Botdeviţel. Autobuzul aproape că se lovise de partea din spate a unei limuzine diplomatice cu drapelul Tanzaniei; zgîriase însă doar bara de protecţie, apoi virase la stînga, o depăşise smulgîndu-i oglinda retrovizoare, în vreme ce cîteva chipuri negre se holbau la călătorii coloraţi de la geamul autobuzului.

Apoi se auziseră bubuiturile, slabe la început, ale unei duzini de tobe: *Bum*-bum, *bum*-bum, *bum*-bum – *bum-bum, bum-bum! Hai-ia, hai-ia, hai-ia!* Corul fanatic ajunse la un crescendo isteric, în vreme ce capul şoferului se mişca încoace şi-ncolo deasupra volanului, ca al unui cocoş în călduri. Deodată se aşternuse liniştea, tobele şi cîntecele încetaseră brusc, ca la comandă.

– Cred că pe ăsta l-am greşit, băieţi şi fete! răcnise teroristul pe nume Botdeviţel. Ăsta nu-i pentru celebrarea nopţii nunţii?

– Ăsta bate *Bolero*-ul lui Ravel! replicase o voce masculină din fundul autobuzului aglomerat.

– Cine ar sesiza deosebirea? se auzi altă voce, feminină de astă dată.

– Nu ştiu, răspunsese Botdeviţel, dar Vîrful Norilor a spus că cei de la Problemele Indienilor ar putea să trimită nişte experţi, fiindcă nimeni nu ne aşteaptă şi nici nu ştie de ce mergem acolo.

– Dacă sînt Mohawks, or să se dea la noi! strigase altul, după voce un membru mai vîrstnic al tribului. Legenda spune că ne scoteau din corturi de cîte ori ningea!

– Mă rog, pentru orice eventualitate, hai să-l repetăm pe ăla pentru întîmpinarea răsăritului; ar fi potrivit.

– Care-i ăla, Johnny? întrebase o altă femeie.

– Ăla care seamănă cu o tarantelă...

– Doar cînd e cîntat *vivace,* Viţeluş, îl corectase un viteaz pictat, aflat în faţă. Dacă e *adagio,* pare un cîntec funebru de Sibelius.

– Deci, începem. Gata, fetelor, treceţi pe culoar, şi repetaţi partea voastră. Şi nu uitaţi, Vîrful Norilor vrea să se vadă nişte

picioare pentru camerele TV, dar nu cu portjartiere. Trebuie să fim perfect naturali.

– *Au, au, au*... rahat! se auziră vocile masculine.

– Începem – *acum!*

Tobele şi corul reîncepură, combinate cu bătaia din picioare a femeilor de pe culoar, în timp ce şoferul încerca să se concentreze asupra traficului intens din districtul Columbia. Din nefericire, bidonul cu gaz de sub o cană în care fierbea vopsea roşie se răsturnă, aprinzînd fusta cu mărgele a unei dansatoare. Mai mulţi viteji săriră să stingă flăcările.

– Luaţi *mîinile* de-acolo! strigase ofensată tînăra indiancă.

Şoferul întorsese capul, autobuzul derapase şi se izbise de un hidrant al cărui geam se spărsese aruncînd un torent de apă pe Independence Avenue, udînd toate maşinile şi pietonii din preajmă.

Regulile companiei de transport prevedeau că şoferul oricărui vehicul implicat într-un astfel de incident trebuie să oprească imediat, să anunţe prin radio dispeceratul şi să aştepte poliţia. Era o dispoziţie care *nu* i se potrivea *lui*, conchisese şoferul autobuzului plin cu terorişti sălbatici cu feţele vopsite. Se afla la cinci blocuri distanţă de destinaţie; în clipa în care încărcătura lui de barbari bătînd din picioare, cu veşminte din piele şi mărgele avea să coboare cu tot cu bagaje şi pancarte, el se va întoarce urgent la garaj, îşi va scrie repede cererea de demisie, se va duce acasă să-şi ia nevasta şi se va urca în primul avion cu o destinaţie cît mai îndepărtată. Din fericire, singurul lor fiu era avocat; şi se va ocupa de consecinţe. Ce *dracu'*, doar el îl ţinuse pe mucos în Facultatea de drept!... După treizeci şi şase de ani la volan, cărînd toate scursorile umane, răbdarea lui ajunsese la capăt. Ca atunci cînd fusese în Franţa, în al doilea război mondial, şi luaseră o bătaie zdravănă de la nemţălăi, iar marele om, generalul Hawkins, preluase comanda diviziei şi răcnise vorbele alea: „Vine o vreme, soldaţi, cînd fie spălăm putina, fie mergem la luptă! Eu zic înainte! Eu zic *la atac!*"

Şi zău că aşa făcuseră. Marele om avusese dreptate atunci,

dar aici şi acum nu era nimic de atacat, nici un duşman înarmat care să vrea să te ucidă, doar o gaşcă de nebuni care îl scoseseră din minţi! Era timpul să spele putina... Probabil că generalul Hawkins ar fi spus: „Dacă duşmanul nu e demn de tine, găseşte altul!“

Da, va spăla putina. Duşmanul nu era demn de el.

Ultimul terorist care coborî din autobuz fu cel pe care îl numeau Botdeviţel, nebunul cu faţa acoperită de linii groteşti din ceară colorată.

– Ţine, omule, zise sălbaticul, întinzîndu-i şoferului o mică monedă metalică de valoare incertă. Şeful de trib Vîrful Norilor a spus să-i dau asta celui care ne-a adus la „punctul terminus“. Al naibii să fiu dacă ştiu ce a vrut să spună, dar e a ta, amice.

Botdeviţel sări pe trotuar, ţinînd pancarta pe umărul drept.

„... punctul nostru terminus. Nimic nu va mai fi la fel după acţiunea noastră. La atac!“ – Generalul MacKenzie Hawkins în Franţa, acum patruzeci de ani.

Şoferul privea moneda de metal din mînă, cu gura căscată. Era o replică a insignei diviziei lor de acum patruzeci de ani. Cu efigia marelui lor comandant! Un semn venit din ceruri? Greu de crezut, de vreme ce el şi nevastă-sa reuşiseră cu mult timp în urmă să evite biserica. Dimineţile de duminică erau consacrate emisiunilor de televiziune în care politicienii îi alimentau furia, în timp ce soţia lui i-o micşora cu o carafă de Bloody Mary. De treabă femeie, nevasta lui... Dar *asta!* Fosta lui divizie şi cuvintele celui mai grozav comandant care a existat vreodată! *Iisuse,* trebuia să plece de-acolo. Era *ciudat!*

Şoferul porni motorul, apăsă pe acceleraţie şi porni pe First Street, urmărit de o mulţime de feţe pictate.

– Să vă ia *dracu'!* strigă el. Gata, *am terminat!* Eu şi femeia mea o luăm spre vest – poate atît de departe încît e de fapt est, undeva prin Samoa americană!

Şoferul uitase că pe portbagajul autobuzului rămăseseră treizeci şi şapte de bagaje.

31

ORA 1,06 P.M. La uşa apartamentului răsună soneria. Aaron şi Sam se strecurară într-un dormitor pentru a evita să fie recunoscuţi. Jennifer traversă încăperea şi ajunsă la uşă întrebă:

– Cine e?

– Te rog, donşoară Janney! răspunse vocea inconfundabilă a lui Roman Z. Chestia asta-i greaaa!

Aripăroşie deschise uşa şi-l văzu pe Roman în faţa celor doi Desi, care ţineau mînerele unui enorm cazan de boiler.

– Doamne Dumnezeule, de ce n-aţi vorbit cu şeful personalului să-l trimită sus cu nişte oameni?

– Dragu' meu prieten, care-i acu' un „colonel" brutal cu mintea pă dos, a zis că tre' să-l aducem noi.

Ţiganul intră în cameră.

– Altfel, dacă să desfăcea, trebuia să tai gîtu' cui vedea ce-i înăuntru... Hai, al doilea ş-al treilea drag prieten. Aci!

– Nu pot să cred că Cyrus a dat un asemenea ordin, protestă Jennifer, în timp ce Desi-Unu şi Doi se luptau cu cazanul supradimensionat, cărîndu-l în apartament şi punîndu-l în picioare. Puteaţi măcar să folosiţi o liză.

– Ce-i aia? întrebă Desi-Doi, ridicînd o sprînceană.

– O mică platformă cu roţi, dar suficient de mare pentru bagaje grele.

– A zis că nu tre' să luăm una d-aia! ţipă Desi-Unu la Roman.

– Fiindcă magnificu' *colonel* vorbea cu nebunii ăia din camion şi tot ce mi-a zis a fost „luaţi-l şi grăbiţi-vă!". N-a zis „puneţi-l pă maşina asta şi grăbiţi-vă". Dragu' meu prieten ie dăştept; nu ştii cînd o chestie d-asta ie o capcană. Ai încercat să fugi dintr-un magazin trăgînd d-un căruţ fără să plăteşti? Alarma-i dă drumu' să sune, corect, donşoară Janey?

– Păi există nişte coduri pe mărfuri care sînt neutralizate trecîndu-le peste decodorul de la casă...

– *Vezi?* Dragu' meu prieten ne-a salvat *viața!*

– Veți fi recompensați pentru eforturile voastre, zise Aaron Pinkus ieșind din dormitor, cu Devereaux după el. Să-l deschidă cineva, adăugă el, uitîndu-se la cazan.

– Nu-i cheie, zise Roman. Doar numere mici pă lacăte.

– Am eu cifrul, anunță impecabil înveșmîntatul Cyrus, intrînd pe ușa deschisă și închizînd-o imediat. A trebuit să semnez o factură adițională de livrare pe numele firmei dumneavoastră, domnule Pinkus.

– Le-ai dat *numele* meu?

– Nu, ce dracu', dar patronul s-ar putea să te caute dacă toată treaba iese la suprafață.

– Rezolv eu *asta!* exclamă Sam. Angajează deținuți evadați și mercenari ca să le facă treburile murdare! *Ha!* O nimica toată!

– Iubitule, și noi facem la fel, zise Jennifer.

– Da?

– Pentru Dumnezeu, deschideți cazanul! Simt respirația lui Shirley în ceafă și nu e deloc o senzație plăcută. N-am mai sunat-o de ieri-dimineață.

– Dă-mi număru' iei, zise Roman Z., răsucindu-și eșarfa albastră în jurul brațului drept. Ie femei și *femei* și prea puține rezistă la farmecu' meu.

– Shirley va cere să fii arestat, replică Pinkus. Mă îndoiesc că stilul dumitale corespunde standardelor ei.

– *Gata!* spuse Cyrus, care manevrase lacătele și deschisese cazanul.

– *Doamne!* strigă Sunrise Jennifer Aripăroșie. Atîta metal!

– Ți-am spus, Jenny, zise Cyrus, privind grămada de pieptare și bonete așezate deasupra unei stive de haine ciudate.

ORA 1:32 P.M. Conținutul imensului cazan fu distribuit și începu procesul de camuflare în vederea infiltrării. Conform ordinelor Șoimului (cîteva puncte fiind adăugate sau clarificate de către ajutorul său militar, Cyrus), obiectivul inițial era să inducă în eroare echipele dușmanului care-i căutau în mulțimea de afară

şi, păcălindu-i, să reuşească să intre în marele hol al Curţii Supreme. O dată aflaţi înăuntru, trebuiau să treacă de serviciul de pază fără ca Sam, Aaron, Şoimul sau Jenny să-şi dezvăluie identitatea. MacKenzie era convins că gardienii fuseseră alertaţi în legătură cu identităţile lor, specificîndu-li-se că era vorba despre Devereaux, despre el şi, fiindcă Sam era angajatul lui Pinkus, probabil că şi despre Aaron; în plus, deoarece S.J. Aripăroşie mai pledase în faţa Curţii şi probabil că aflaseră că era membră a tribului Wopotami, s-ar fi putut afla şi ea pe listă.

Al treilea obiectiv consta în găsirea unei toalete pentru bărbaţi de către Sam, Aaron şi Şoim şi localizarea de către Jennifer a unei toalete pentru femei, înainte de a fi admişi în impozantul birou al judecătorului. Conform planurilor detaliate ale clădirii, obţinute cine ştie cum de „rudele" lui Vinnie Bum-Bum şi confirmate de mătuşa lui preferată, Angelica Eleganta, holul de la etajul doi, unde era sediul biroului judecătorului, avea două asemenea dependinţe – la capetele opuse ale culoarului de marmură. Toaletele erau necesare pentru a se cîştiga obiectivul iniţial – cel de a înşela vigilenţa gardienilor Curţii Supreme pentru a intra în biroul judecătorului.

Conţinutul cazanului o făcu pe Jenny să ţipe din dormitorul ei.

– *Sam, e imposibil!*

– Ce este? întrebă acesta, ieşind din al doilea dormitor, îmbrăcat într-un costum ecosez uriaş, cu pantaloni bufanţi, care-l făcea să pară cu patruzeci şi cinci de kilograme mai gras decît era.

Şi mai bizar arăta, însă, capul lui. Ţeasta îi era acoperită de o perucă buclată, castanie – podoaba capilară preferată a elevilor colegiilor din anii douăzeci. Împinse uşa întredeschisă şi rămase în prag.

– Te pot ajuta?

– *Daaaa!*

– Ai strigat. Asta înseamnă da sau nu?

– *Tu* cine ar trebui să fii?

– Conform permisului de conducere şi carnetului de vot

trimise o dată cu hainele, numele meu e Alby-Joe Scrubb şi am o fermă pentru creşterea puilor pe undeva. *Tu* cine dracu' eşti?

– O fostă *coristă!* răspunse Jenny, încercînd încă o dată să fixeze pieptarul de oţel peste sînii ei generoşi. *Gata!* Nu mai e nevoie, am reuşit!... Acum să-mi pun bluza asta ţărănească verde deschis, care n-ar excita nici măcar o gorilă în călduri.

– Mă excită pe mine, zise Sam.

– Tu eşti cu o treaptă mai jos decît gorila, deci mai uşor de stîrnit.

– Ei, ce naiba, sîntem de aceeaşi parte. Fără glumă, tu cine *ar trebui* să fii?

– Să zicem că o femeie nesăbuită, al cărei piept aflat sub corsetul ăsta antiglonţ ar trebui să le distragă gardienilor atenţia de la procedurile de verificare.

– Şoimul se gîndeşte la toate.

– Pînă şi la libido, fu de acord Aripăroşie, îmbrăcîndu-şi bluza verde şi trăgînd-o peste minijupa galbenă.

Se aplecă puţin în faţă, privindu-şi pieptul bombat sub bluza largă.

– Asta-i tot ce pot face, zise ea oftînd.

– Să mai ajustăm ceva...

– Gata, ajunge... Acum vine partea cea mai grea. „Boneta", cum îi zice un prieten de-al meu.

– *Asta*-i deosebirea, observă Devereaux. Părul tău arată ciudat; e prins tot la spate sau cam aşa ceva.

– Pregătit pentru mai mult ca perfecta răzbunare a omului tău de Neanderthal.

Jenny luă de pe pat o cutie pătrată şi scoase o perucă de un blond platinat, fixată pe o cască de oţel.

– Casca asta antiglonţ e atît de grea, încît o să rămîn cu gîtul înţepenit tot restul anului, dacă-l mai apuc.

– Da, şi eu am una, spuse Sam, în vreme ce Aripăroşie îşi punea peruca. Merge să scuturi din cap, dar dacă îl apleci în faţă, poţi să-ţi spargi nasul.

– Scuturatul din cap nu se potriveşte cu imaginea mea.

– Înţeleg ce vrei să spui. Dacă asta-i mai mult ca perfecta răzbunare a lui Mac, ce mai e perfect?

– Trebuia să mă fi gîndit. O să apară vreun locotenent de la brigada de moravuri şi o să fiu arestat pentru prostituţie.

– *Sam!* strigă Aaron Pinkus din camera de zi. Am nevoie de ajutor!

– Vin acum.

Devereaux ieşi în grabă din dormitor, urmat de Jenny. Priveliştea îi surprinse. Dispăruse silueta fragilă, dar distinsă, a faimosului avocat din Boston. În locul lui, îmbrăcat într-o lungă redingotă neagră şi purtînd o pălărie de sub care atîrnau două codiţe de păr negru, se afla un rabin.

– E cazul să ne spovedim sau voi nu faceţi aşa ceva? întrebă Sam.

– Nu eşti nici pe departe amuzant, răspunse Aaron, încercînd să facă cîţiva paşi. Tot trupul mi-e ferecat în fier! strigă el înfuriat.

– E pentru protecţia dumitale, domnule Pinkus, zise Jennifer, ocolindu-l pe Devereaux şi luînd mîinile bătrînului. Cyrus a spus clar – trebuie să te protejezi.

– Protecţia o să mă *ucidă,* copila mea. La Omaha Beach, am cărat o raniţă de douăzeci de kilograme în spate, care aproape că m-a înecat într-o apă de un metru adîncime, şi pe-atunci eram mult mai tînăr. Lenjeria asta de metal e mult mai grea, iar eu sînt mult, mult mai bătrîn.

– Singura treabă cu adevărat dificilă pentru dumneata va fi urcarea treptelor din faţa clădirii; o să-i spun lui Johnny Botdeviţel să găsească pe cineva să te ajute.

– Botdeviţel? Parcă-mi amintesc numele ăsta.

– E omul lui Mac în trib, zise Sam.

– A, da.

– Johnny Botdeviţel şi MacKenzie Hawkins fac o echipă perfectă. Sacul şi peticul. Botdeviţel îmi datorează şi acum banii de cauţiune, iar Hawkins sufletul şi cariera mea... Oricum, Johnny o să trimită pe cineva să te ajute. Trebuie s-o facă, altfel îl

acuz că a cheltuit mii de dolari din mita oferită de generalul Nor Turbat Sfatului Bătrînilor.

– A *făcut* asta? întrebă Devereaux.

– De fapt, nu știu, dar mi se pare normal s-o fi făcut.

Se auzi o bătaie rapidă în ușă. Sam se duse și deschise.

– Intră, colonele, deși, sincer vorbind, arăți mai curînd ca versiunea mai „întunecată“ a lui Daddy Warbucks.

– Asta-i ideea, Sam, și pentru a-ți lărgi și mai mult orizontul, aș vrea să-ți prezint doi prieteni de-ai mei, de-ai „judecătorului Oldsmobile“.

Cyrus intră în încăpere și le făcu semn lui Desi-Unu și Doi să-l urmeze. Cei doi Desi Arnez erau total schimbați. Desi-Unu, cu dantura falsă fixată, purta un costum gri și o cămașă albastră, care accentua albul gulerului de cleric. Desi-Doi, preot și el, purta costum negru, guler, dar și o cruce de aur ce-i cădea pe piept.

– Vi-i prezint pe reverendul Elmer Pristin, preot al Bisericii episcopale, și pe colegul lui, monseniorul Hector Alizongo, de la o dioceză catolică din Munții Stîncoși.

– Doamne Sfinte! zise Aaron, prăbușindu-se cu zăngănit de platoșe în fotoliu.

– Doamne! zise și Jenny, prostituata cu păr platinat.

– *El* vă aude, zise Desi-Doi, făcîndu-și cruce, apoi corectîndu-și binecuvîntarea și făcînd cruce asupra tuturor celor prezenți.

– Nu fim *blasfemo,* mormăi Desi-Unu.

– Iești *loco.* Te-am inclus și pe tine, da' tu iești un *protestante* tîmpit!

– În regulă, băieți, zise Devereaux. Am înțeles mesajul... Cyrus, care-i treaba?

– Mai întîi, vă rog să-mi spuneți fiecare dacă a-ți găsit totul. Era o listă cu obiectele fiecăruia.

Jennyfer, Sam și Aaron încuviințară, nedumeriți.

– Bun, continuă mercenarul. Există probleme cu echipamentul camu-ex?

– Ce-i aia? întrebă Pinkus din fotoliu.

– Prescurtarea de la camuflaj exterior – deghizările noastre. Vrem să vă simţiţi cît mai confortabil în situaţia dată. Sînt probleme?

– Ca să fiu sincer, colonele, răspunse Aaron, poate că ar trebui să închiriezi o macara ca să mă deplasezi.

– Nu-i o problemă, Cyrus, zise Aripăroşie. O să iau un membru al tribului să-l ajute pe domnul Pinkus.

– Îmi pare rău, Jenny, dar nu e permisă nici o comunicare cu Wopotamii. De altfel, nu e necesar.

– Nu, stai puţin, interveni Devereaux. Veneratul meu patron de-abia se poate mişca în armura aia medievală!

– Va fi flancat şi ajutat pe tot parcursul de către cei doi clerici ai noştri.

– Cei doi *Desi?* întrebă Jennifer.

– Exact. E ideea lui Hawkins şi e excelentă... „Reverendul Pristin“ şi „monseniorul Alizongo“ care s-au alăturat „şef-rabinului Rabinowitz“ într-un protest religios la Curtea Supremă faţă de recentele decizii, pe care le consideră anticreştine şi antisemite. Nu poţi trece peste asta fără să cazi în rasism, ceea ce, fireşte, ar diminua audienţa televiziunii.

– E de-a dreptul grozavă ideea, admise Sam. Apropo, unde-i Roman Z.?

– Nu vreau să-mi amintesc.

– N-a *dezertat,* nu-i aşa? zise Jenny.

– Nici o clipă. E un vechi proverb ţigănesc, furat de la chinezi, care spune că un om care a salvat viaţa altuia poate trăi pe seama acelei sau acelor persoane tot restul vieţii *lui.*

– Nu sînt sigur că e aşa, zise Aaron. Cred că e exact invers.

– Sigur că aşa e, admise Cyrus, dar ţiganii l-au schimbat.

– Deci unde e? întrebă Aripăroşie.

– I-am dat bani să închirieze o cameră video. În clipa asta, bănuiesc că fură una de la un vînzător naiv, spunîndu-i că vrea să verifice refracţia lentilelor la lumina soarelui. Detestă să plătească pentru ceva – cred că îşi închipuie că nu e moral.

– Ar trebui să candideze pentru Congres, zise Sam.

– Dar de ce o cameră video? întrebă Aripăroşie.

– E ideea mea. Cred că ar trebui să avem o înregistrare audiovizuală a protestului Wopotamilor, şi a oricărei încercări a anumitor indivizi de a se amesteca, a hărţui sau a-i împiedica pe cetăţeni să-şi exercite dreptul de liberă asociere sau dreptul de petiţionare.

– Ştiam eu, exclamă Pinkus, vlăguit. O fi el soldat profesionist şi chimist, dar e şi avocat.

– Nu tocmai, domnule, îl contrazise Cyrus. Din cauza derutei unei tinereţi agitate, eu – noi a trebuit să înţelegem anumite drepturi constituţionale elementare.

– Stai puţin, zise Devereaux, cu o notă de scepticism în vocea lui calmă. Să ne dispensăm pentru o clipă de lozinca „Vom învinge“ şi să mergem acolo unde cred eu că vrei să ajungi. O videocasetă originală, cu data şi ora socotite la secundă în fiecare cadru, în general e admisă ca probă irefutabilă, corect?

– Aş zice că un număr de senatori şi congresmeni, ca şi un primar sau doi, ar fi de acord cu tine, Sam, admise mercenarul. Mai ales cei care au renunţat temporar la nişte avantaje majore.

– Da, şi dacă avem o astfel de casetă, ce arată „anumite persoane“ cu un comportament ilegal sau de natură violentă în timpul protestului Wopotamilor...

– *Şi,* îl întrerupse Aripăroşie, privind spre Devereaux, care încuviinţă, ca şi cum i-ar fi zis „te rog“, dacă aceşti indivizi mizerabili ar fi identificaţi ca fiind la ordinele unei agenţii guvernamentale, am avea o susţinere juridică considerabilă.

– Nu numai agenţii guvernamentale, zise Cyrus. Există o grămadă de bătăuşi în mulţimea aia, care au fost plătiţi să vă oprească. Patronii lor au datorii atît de mari încît numai gîndindu-se la voi încep să vorbească singuri.

– Obstrucţionarea violentă a unei proceduri legale, adăugă Sam. Confruntat cu zece ani de puşcărie, nici unul dintre mardeiaşii ăştia n-ar rezista.

– Colonele, te *salut!* zise Aaron, luptîndu-se să se ridice

din fotoliu. Chiar dacă totul dă greş, avem poziţii secundare de apărare.

– Eu numesc asta „să frigi fundul celor care vor să ţi-l frigă", domnule Pinkus.

– Aşa e! Să ştii, cu studii de drept sau fără, aş vrea să te gîndeşti la o slujbă în firma ea, să zicem ca strateg la departamentul de drept penal.

– Sînt flatat, domnule, dar cred că ar fi mai bine să vorbeşti cu prietenul dumitale, Cookson Frazier. Se pare că are o casă în Caraibe, două în Franţa, un apartament la Londra şi cîteva de care nu-şi mai aminteşte în Utah sau Colorado. Toate au fost sparte şi ar vrea ca eu să preiau controlul securităţii locuinţelor lui.

– Zău, ce grozav pentru dumneata! Vei fi foarte bine plătit. O să accepţi, desigur.

– Poate pentru cîteva săptămîni, dar dacă există vreo şansă de reuşită, mi-ar plăcea să mă întorc la laborator. Eu sînt inginer chimist; locul ăla e cu adevărat pasionant pentru mine.

– Acum am auzit totul, zise Devereaux, scuturînd din cap şi făcînd astfel să i se învîrtească pălăria.

Se auziră bătăi furioase în uşă.

– Staţi pe loc, spuse Cyrus calm. E Roman. El crede că intrarea lui în orice încăpere e o dovadă de autoritate, mai ales cînd e urmărit de poliţie.

Mercenarul deschise uşa. Pe coridor era, într-adevăr, Roman Z., dar în loc de o singură videocameră, el ţinea cîte două în fiecare mînă, şi o cutie mare din plastic, prinsă de umăr cu o sfoară goasă. Dispăruseră cămaşa oranj de mătase, eşarfa albastră, pantalonii negri şi strîmţi, ca şi cercelul de aur din ureche. Acum arăta ca un lucrător din televiziune, de genul celor cocoţaţi pe vreun car de reportaj sosit la locul unui accident sau incendiu. Purta nişte Levis curaţi, dar uzaţi, şi un tricou alb pe care era imprimată inscripţia: WFOG-TV PRESS.

– Misiunea-i rezolvată, dragu' meu prieten... colonel, anunţă Roman Z., păşind în cameră; vocea i se stinse treptat,

cînd percepu înfăţişările lui Sam, Jenny şi Aaron. Ie vrun dans cu ursu' pă undeva?

– Dacă este, ăla eşti tu, zise Cyrus. Jaful ursului... De ce patru camere?

– Poate se strică una, răspunse ţiganul, rînjind. Şi multe casete, adăugă el, arătînd spre cutie.

– Unde-i chitanţa?

– Ce-i aia?

– Hîrtia pe care scrie cît ai lăsat tu la magazin.

– A, n-au nevoie de ea. Ie fericiţi să colaboreze.

– Ce tot spui acolo, Roman? întrebă Aripăroşie.

– Eu *încarc,* donşoară Jancy – dacă ieşti donşoara Jancy sub rochia aia mişto.

– Cui? întrebă Devereaux.

– La oamenii ăştia!

Ţiganul îşi arătă cu mîndrie tricoul cu însemnele respective.

– Io ieram foarte grăbit şi iei înţeleg.

– Nu *există* astfel de oameni! strigă Cyrus.

– O să le scriu o scrisoare odată. Le spun ce rău îmi pare.

– Te rog, colonele, zise Pinkus, luptîndu-se să se ridice din fotoliu cu ajutorul lui Jenny. N-avem timp de socoteli. Ce facem acum?

– E simplu, răspunse Cyrus.

Dar nu era.

ORA 2,16: P.M. Boom-boom, *boom*-boom, *boom*-boom – *boom*-boom, *boom-boom!... Hai*-ia, *hai*-ia – *hai-ia* – *hai-ia, hai-ia!* Tobele bubuiau şi dansatorii cîntau, lozincile erau înălţate şi mulţimile mînate pe scările Curţii Supreme unde se auzeau blestemele Wopotamilor. Turiştii erau înfuriaţi, soţiile mai mult decît soţii, căci dansatoarele protestatare cu fustele lor rotindu-se în sus le stîrneau interesul.

–Jebediah, nu putem *trece!*

– Corect.

– Unde-i *poliția?*
– Corect.
– Olaf, nebunii ăștia n-or să ne lase să trecem!
– Corect.
– Trebuie să fie niște *legi!*
– Corect.
– Stavros, asta nu s-a întîmplat niciodată la templul Atenei!
– Corect.
– Nu te mai holba!
– Greșit – a, scuze, Olympia.

După intersecția cu Capitol Street, ascunși în pragul unei uși, se aflau doi bărbați înalți. Unul arăta splendid în uniforma de general de armată, celălalt era îmbrăcat în niște haine zdrențăroase de vagabond. Cel din urmă ieși în fugă din ascunzătoare, privi spre capătul clădirii, apoi se întoarse lîngă general.

– Situația se precipită, Henry, zise MacKenzie Hawkins. Zău că s-au înfierbîntat!

– A sosit presa? întrebă Sutton, actorul. Am fost foarte clar cu tine, nu-mi fac apariția pînă nu sosesc camerele video acolo.

– Au venit de la vreo două posturi de radio. Îmi dau seama după tipii cu microfoane.

– Nu-i suficient, băiete. Am precizat: *camere.*

– Foarte bine, foarte *bine!*

Șoimul ieși iar în viteză, privi și fugi înapoi.

– Tocmai a sosit o echipă TV!
– Ce post? E o rețea?
– De unde dracu' să știu?
– Află, *mon général.* Eu am criteriile mele.
– Iisus pe o *placă de surfing!*
– Blasfemiile nu sînt indicate, MacKenzie. Uită-te din nou.
– Ești *imposibil,* Henry!
– Așa sper. E singura cale de a face ceva în meseria asta. Grăbește-te. Simt nevoia să joc; e stimulentul creat de un public numeros, cînd îl auzi strîngîndu-se în sală.

– N-ai avut niciodată trac?
– Bunul meu prieten, nu mi-a fost niciodată frică de scenă, *ei* îi este frică de mine. O traversez ca tunetul.
– *La naiba!*
Şoimul fugi din nou afară, dar, în loc să se întoarcă lîngă actor, rămase să vadă ceea ce spera să vadă. Patru taxiuri opriră lîngă trotuarul de vizavi, pe First Street. Din primul coborîră trei clerici, un preot reverend şi un rabin bătrîn ajutat de cei doi creştini. Din al doilea ieşi Marlyn Monroe a tîrfelor, legănîndu-şi şoldurile. Al treilea taxi îl depuse pe cel mai mare ţărănoi din fundul Ozarkului, cu găinaţul curgîndu-i dintr-o pălărie ca o plăcintă, peste costumul ecosez. Călătorul celui de-al patrulea taxi arăta cu totul altfel – un negru înalt şi elegant, o figură plăcută şi impozantă.
După cum fusese plănuit, Jennifer, Sam şi Cyrus porniră în direcţii diferite, fără să-şi facă vreun semn de recunoaştere, însă nici unul nu traversă strada spre Curte. Cei trei reprezentanţi ai clerului rămaseră pe trotuar, certîndu-se între ei. Şoimul căută în buzunarul său zdrenţuit şi îşi scoase aparatul de emisie-recepţie.
– Botdeviţel, recepţie. Recepţie, Botdeviţel!
– Nu ţipa, V.N., chestia asta e-n urechea mea!
– Contingentul nostru a sosit...
– La fel şi jumătate din populaţia în călduri a Washingtonului! Cealaltă jumătate ar dori să le scalpeze pe fetele noastre!
– Spune-le să se ţină tare.
– Cît de tare? Ajungem la portjartiere?
– Nu asta vreau să spun! Doar să continuaţi cîntecele şi să bateţi tobele mai tare. Îmi mai trebuie zece minute.
– S-a făcut, V.N.!
Şoimul alergă înapoi la adăpostul de lîngă uşă.
– Încă zece minute, Henry, şi îţi faci intrarea!
– Aşa de *mult?*
– Am de făcut cîteva lucruri şi cînd mă întorc, ieşim împreună.

– Ce trebuie să faci?
– Să elimin cîțiva inamici.
– *Ce?*
– Nu va fi prea greu. Sînt tineri și fără experiență.
MacKenzie, în hainele lui murdare de vagabond, plecă în viteză.
Unul cîte unul, patru dintre membrii echipei de comando îmbrăcați în echipament de camuflaj verde cu negru fură bătuți pe umăr, apoi aduși în stare de inconștiență de către un vagabond bătrîn. Fiecare fu tîrît la o bordură de trotuar, stropit din belșug pe față cu cloroform și lăsat să se odihnească pînă avea să-și revină.
Spre neliniștea lui sir Henry, cele „zece minute" se făcură douăsprezece, apoi douăzeci și, în sfîrșit, aproape o jumătate de oră. Șoimul observase cinci agenți federali, cu fețe sumbre, și șase domni, cu priviri cercetătoare și frunți largi. Îi termină într-o manieră asemănătoare. *„Amatori!"* își zise în sinea lui Șoimul. „Ce fel de comandanți or *avea?"*...
Un nenorocit într-un tricou tot filma de zor cu o cameră video, grupul de contramanifestanți, care acționau evident în folosul celor care le dăduseră ordinele. *Ha! O nimica toată!* își zise Mac, dar de cîte ori încerca să pună mîna pe nemernicul cu camera, acesta se răsucea ca un blestemat de dansator și dispărea în mulțime.
Mac alergă înapoi la ușă, dar sir Henry Irving Sutton nu mai era acolo! Unde *dracu'* dispăruse?... Actorul se afla la vreo trei metri în față, la capătul clădirii, zăpăcit, studiind aglomerația de la baza scărilor Curții Supreme. În fața celor patruzeci de indieni protestatari care băteau din picioare și din tobe, cîntau, agitau pancarte, izbucniseră altercații violente care nu păreau să nu aibă vreo legătură cu ei.
– O, Doamne! zise Hawkins, punînd mîna pe umărul lui Sutton. Nu mai sînt așa de tînăr!
– Nici eu. Și ce dacă?
– Acum cîțiva ani, nici unul dintre ticăloșii ăștia nu s-ar fi

ţinut de rele. Sau poate sînt mult mai mulţi decît am văzut eu.

– *Cine?*

– Măscăricii ăia care se bat între ei în mulţimea de turişti.

Şi, într-adevăr, aşa era. Poliţiştii în uniforme ţipau la membrii grupei de comando în echipament de camuflaj, care începură să-i atace, iar protestatarii săriră şi ei la bătaie cu boxuri de alamă şi bîte plumbuite. O răscoală în toată puterea cuvîntului. Turişti înfuriaţi, loviţi şi răsturnaţi de combatanţi, ţipau; cei în echipament de luptă, derutaţi de absenţa uniformelor sau a altor elemente de identificare a duşmanilor, continuau să lovească în tot ce mişca lîngă ei, iar idiotul cu camera video ţipa întruna „*Glorioso!*", ţopăind prin preajmă.

– *Du-te,* Buttercup! răcni Hawkins în staţia lui.

– *Bine,* Daffodil, dar avem o problemă, se auzi vocea colonelului Cyrus.

– *Ce* problemă?

– Cu cei trei clerici e-n regulă, dar i-am pierdut pe tîrfă şi pe ţărănoi!

– Ce *s-a întîmplat?*

– Pocahontas s-a înfuriat cînd o turistă a aruncat o legătură de pocnitori la picioarele dansatoarelor şi a strigat ceva în greceşte. Fata noastră s-a dus după căţeaua aia, iar Sam a plecat după *ea!*

– Adu-i înapoi, pentru Dumnezeu!

– Chiar vrei ca judecătorul Oldsmobile să intre în scandalul ăsta şi să spargă capete?

– Fir-ar să fie, nu prea avem *timp!* E aproape trei fără un sfert, iar noi trebuie să ajungem înăuntru, să ne schimbăm hainele şi să ne prezentăm în faţa pretorilor de la biroul judecătorului.

– Am putea beneficia de o marjă de cîteva minute, îl întrerupse Cyrus, judecătorii trebuie să ştie ce se petrece afară.

– Un haos Wopotami, Buttercup! Să spunem că nu e în avantajul nostru, deşi e necesar.

– *Stai* aşa! Ţărănoiul nostru o aduce înapoi pe Pocahontas ... ţinîndu-i braţul imobilizat, aş adăuga.

– Din cînd în cînd, băiatul ăsta se descurcă!... Descrie-le situaţia şi să *mergem!*

– Aşa fac. Cînd se arată generalul nostru?

– De îndată ce-i văd pe ţăran şi pe prinţesă traversînd strada separat şi mă asigur că *ea* intră prima... Unde sînt cei trei popi? Nu-i văd.

– Nici n-ai cum. Sînt pe partea asta, croindu-şi drum prin mulţime. Oamenii ar trebui să aibă mai mult respect pentru clerici. Desi-Unu şi Doi au trosnit deja o duzină de huligani şi pot să jur că l-am văzut pe Desi-Unu furînd cinci ceasuri!

– Asta ne mai lipsea, un preot-tîlhar!

– Asta avem, Daffodil... *Gata,* sosesc cei doi avocaţi, Punch şi Judy.

– Pune-i la punct, colonele. E un ordin!

– Ascultă, domnu', ai noroc că-s mai deştept ca tine, altfel m-aş fi simţit jignit.

– Cum?

– Nimic, instinctele dumitale funcţionează. *Terminat.*

Şoimul îşi puse staţia de radio în buzunarul hainei ponosite, apoi se întoarse către Sutton:

– Mai durează doar vreo două minute, Henry. Eşti pregătit?

– *Pregătit?* zise actorul, controlîndu-şi furia din voce. Idiotule! Cum aş putea să stăpînesc scena în zarva asta?

– Ei, haide, doar cu două ore în urmă mi-ai spus că treaba asta e practic „de culise".

– Aia era o analiză obiectivă, nu o interpretare subiectivă. Nu există roluri mici, numai actori minori.

– Cum?

– Eşti extrem de insensibil cînd e vorba despre artă, MacKenzie.

– Da?

– Adorabila Jennifer traversează strada... Doamne, garderoba aia de ibovnică ar trebui arsă *imediat!* Arată ca o *tîrfă!*

– Asta-i idea... Uite-l şi pe Sam...

– *Unde?*

– Tipul în costum ecosez.

– Cu pălăria aia ridicolă?

– Arată altfel, nu-i aşa?

– Arată de-a dreptul stupid!

– Aşa vrea el. Fără avocaţi deştepţi acolo.

– *Doamne* Sfinte! exclamă actorul. Ai *văzut?*

– Ce să văd?

– Reverendul în costum gri – acolo – cel care îşi potriveşte paşii cu ai preotului şi ai rabinului dintre ei.

– Aha... Ce s-a întîmplat?

– Pot să jur că vicarul tocmai a pocnit un om şi i-a furat ceasul. I l-a smuls chiar de la încheietură!

– Osîndă veşnică! I-am spus colonelului că asta ne mai lipsea, un preot care să jefuiască.

– Ştiai...? A, ce zic eu, sigur că ştiai. Bătrînul în haine de rabin e *Aaron!* Iar ceilalţi doi sînt tipii ăia din Argentina sau Mexic!

– Puerto Rico, dar n-are importanţă. Au ajuns în vîrf, or să reuşească!... Dă-i drumul, generale!

Se auziră paraziţi de la staţia Şoimului; acesta o smulse din buzunar. Vocea lui Cyrus izbucni:

– Traversez strada. Urează-mi noroc!

– Toate sistemele *funcţionează,* colonele... Botdeviţel, recepţie!

– Sînt aici, nu ţipa. Ce e?

– Opreşte chestiile indiene şi începe imnul naţional.

– Ale noastre sînt mai bune, le poţi cînta.

– *Acum,* Johnny! Iese generalul nostru!

– În regulă, faţă palidă.

– Asta e, Henry! Să joci *bine!*

– Niciodată n-am jucat prost, tîmpitule, zise actorul. Respiră adînc de cîteva ori, luă o ţinută impunătoare şi o porni spre mulţimea zgomotoasă, în acordurile neaşteptate ale imnului naţional, cîntat de indieni. Corul era impresionant. Vocile se

înălţau către cer, iar imaginea celor patruzeci de locuitori originari ai Americii, cu feţele vopsite, plîngînd, avu un efect şocant asupra mulţimii. Pînă şi agresivii militari din grupa de comando, ce se luptau cu bătăuşii sindicalişti, îşi opriră adversarii la distanţă, cu braţele întinse şi mîinile la gît. Imbecilii îşi aruncară boxurile de alamă şi bîtele, privind cu toţii figurile tragice, ce cîntau din inimă exprimîndu-şi devotamentul pentru o ţară care le fusese furată. Lacrimile înceţoşară ochii privitorilor.

– *Acum* e iarna *vrajbei* noastre! răcni sir Henry Irving Sutton, cu cea mai sonoră voce a sa, păşind pe a patra treaptă şi întorcîndu-se către mulţime. Cîinii pot *lătra* la noi, dar vederea noastră e limpede. O greşeală îngrozitoare a fost comisă, iar noi sîntem aici s-o *îndreptăm!*

A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea...

– Ticălosul ăla o poate ţine aşa o oră, şopti MacKenzie Hawkins în staţia radio. Unde sînteţi? Răspundeţi pe numere!

– Noi s'tem în holu' mare dă piatră, da' nu-nţelegi, ghenerale...

– Prinţesa şi ţărănoiul sînt cu mine, zise Cyrus, iar dumneata *chiar* nu înţelegi!

– Despre ce dracu' tot vorbiţi amîndoi?

– Un mic truc pe care nu l-ai prevăzut, explică mercenarul. Aici au detectoare de metal, iar dacă Jenny, Sam ori domnul Pinkus trec printre ele, declanşează toate alarmele din clădire.

– O, Doamne! Unde-o să ajungă ţara asta?

– Cred c-ar trebui să spun ceva de genul „caută cauzele primare", dar în clipa asta sîntem terminaţi.

– Nu încă, Buttercup, ţipă Şoimul. Botdeviţel, eşti pe recepţie?

– Sigur, V.N., şi avem şi noi o problemă. Oamenii noştri s-au cam săturat de prietenul tău, Vinnie. Omul e o mare pacoste.

– Ce-a făcut? E cu voi doar de azi-dimineaţă – ce-a *putut* face?

– *Văicăreală, văicăreală, văicăreală,* asta-i tot! Pe urmă apăru prietenul *lui,* mititelul care vorbeşte ca o găină, şi, înainte

să poţi spune Geronimo, am primit o duzină de sarcini tîmpite prin tot motelul, iar Joey nu-ştiu-cum alerga din cameră în cameră să urmărească activitatea. S-o urmărească, aş adăuga, prin nişte metode foarte ciudate. Mulţi dintre viteji noştri au fost curăţaţi de parale.

– N-avem *timp* de asta!

– Să-ţi faci, V.N. cît timp generalul tău, despre care trebuie să admit că-ţi seamănă, ţipă aici din toate puterile. Băieţii şi fetele noastre sînt înfuriaţi la culme şi n-or să mai reziste mult. Vor banii înapoi şi să-i dea afară pe nemernicii ăia!

– Or să ia înapoi de cincizeci de ori mai mulţi bani, *promit!*

– *Doamne* Sfinte! Vezi ce văd şi eu, V.N.?

– Sînt la capătul clădirii şi e prea multă mişcare...

– O gaşcă de tipi în costume ciudate verde cu negru îşi fac drum printre noi... stai puţin! Acum alţii – fie fundaşi de fotbal, fie maimuţe în ţinută de afaceri – li se alătură. Îl caută pe *generalul* tău!

– Execută Planul B, prioritatea numărul unu! Scoate-l afară de-acolo! Nu putem permite să fie rănit... Porneşte dansul şi cîntecele. *Acum!*

– Cum rămîne cu ăia doi nemernici?

– Aşezaţi-vă pe ei!

– Am făcut-o în autobuz. Micuţul l-a muşcat de fund pe Ochi de Vultur.

– *Executarea.* Eu am plecat.

Colonelul Tom Piciordecerb, în mod discutabil cel mai inteligent ofiţer al aviaţiei militare a Statelor Unite, candidat la şefia Marelui Stat Major, cutreiera străzile Washingtonului, arătîndu-le nepoatei şi nepotului său priveliştile obişnuite. Cînd cei trei cotiră la dreapta, de pe Constitution Avenue către Curtea Supremă, urechile colonelului înregistrară mai multe sunete familiare, depozitate undeva în adîncul memoriei lui, cîntece din copilăria petrecută cu patruzeci de ani în urmă în statul New York, lîngă frontiera cu Canada. Tom Piciordecerb era un

mohawk pursînge, iar cuvintele şi ritmurile pe care le auzea reprezentau o variantă a limbajului propriului său trib.

– Hei, unchiule Tom! strigă nepotul lui, un băiat de şaisprezece ani. Acolo e un scandal!

– Poate că ar trebui să ne întoarcem la hotel, sugeră nepoata, o domnişoară de paisprezece ani.

– Nu, eşti în siguranţă aici, spuse unchiul. Aşteptaţi-mă, mă întorc imediat. Se întîmplă ceva ciudat.

Piciordecerb, aşa cum sugera şi numele lui, era un excelent alergător, aşa că în mai puţin de treizeci de secunde ajunse în preajma mulţimii derutate şi revoltate din faţa scărilor Curţii Supreme. *Era* ceva ciudat! Nişte *indieni* – indienii *lui* – vopsiţi în culori de război, tropăiau, dansau şi strigau cît îi ţinea gura nişte proteste înverşunate, pe care nu le prea înţelegea.

Apoi îi reveniră în minte legendele transmise de bătrînii tribului, de la o generaţie la alta. Limbajul pe care îl auzea semăna doar, iar tropăitul picioarelor în timpul dansului era o imitaţie, nu ceva autentic. Dumnezeule, ăştia erau wopotamii de demult! Vechile istorii erau pline de relatări despre felul cum furau tot ce se putea fura – aşa că de ce n-ar fi făcut la fel şi cu limbajul. Colonelul Piciordecerb izbucni în rîs, ţinîndu-se cu mîinile de burtă. Cîntecul de protest, de o frenezie sălbatică şi cu mişcările dansului foarte sugestive, era „celebrarea nopţii nunţii".

Wopotamii nu făcuseră niciodată *ceva* ca lumea!

– *Botdeviţel,* ascultă şi execută! şopti răguşit Hawkins în staţia de emisie-recepţie, în vreme ce-şi croia drum printre dansatori către intrarea la Curtea Supremă.

– Ce *mai* e? I-am luat de-acolo pe general, care ţipa întruna că „nu era terminat!" Micul Joey are dreptate, e un *zurbagiu!*

– Micul Joey?... *Zurbagiu?*

– Da, păi eu am făcut un tîrg. El ne dă înapoi jumătate din bani, iar eu reţin douăzeci la sută din ei ca taxă de arbitraj.

– Johnny, sîntem *în criză!*

– Nu, nu sîntem, cele două javre sînt într-un bar din josul străzii. Să ştii că peruca aia roşie a lui Vinnie nu ne ajută deloc la imagine. E chiar jalnică, mă-nţelegi?

– Ah, *Iisuse*, vorbeşti ca *el!*

– De fapt, nu-i un băiat rău, dacă ajungi să-l cunoşti. Ştiai că indienii sînt foarte respectaţi în Las Vegas? Nevada a fost un mare teritoriu al pieilor-roşii, să ştii.

– Eu vorbesc despre *acum!* Planul B, prioritatea doi – asaltul paşnic al Curţii!

– Ţi-ai ieşit din minţi. Putem fi împuşcaţi!

– Nu şi dacă o să cădeţi cu toţii în genunchi şi-o să vă jeluiţi, după ce intraţi. Un american nu împuşcă pe cineva care stă în genunchi.

– Cine zice asta?

– E scris în Constituţie. Nu împuşti pe nimeni care stă în genunchi, fiindcă ăla se roagă şi-o să moară în stare de graţie, iar tu vei fi trăsnit de Dumnezeu.

– Glumeşti?

– Nu-ţi spun prostii. *Du-te!*

Şoimul îşi vîrî staţia în buzunarul hainei ponosite; ajunsese deja în marele hol al Curţii Supreme, în timp ce Cyrus îi ţinea pe Aaron, Jenny, Sam şi cei doi Desi la distanţă de arcadele detectoarelor de metal.

– Acum ascultaţi-mă, prieteni, zise mercenarul-chimist. Cînd wopotamii or să năvălească aici, Desi-Unu şi Desi-Doi vor ridica cordoanele, iar voi – Sam, Jenny şi domnul Pinkus – vă veţi strecura pe sub ele şi vă veţi duce direct la etajul doi. Pe scări, cu liftul, nu contează; apoi mergeţi la al doilea dulap pe dreapta unde veţi găsi hainele, într-un sac de plastic. Vă schimbaţi în toaleta pentru femei, respectiv bărbaţi, pe urmă ne întîlnim la biroul judecătorului, în capătul de vest al culoarului – vă aştept acolo.

– Dar Mac?

– După cum îl cunosc, şi cred că îl cunosc bine, o să fie la dulapul ăla înaintea voastră. *Mamă,* aş fi vrut ca tipul ăsta să fi condus cîteva campanii la care am luat parte. Sînt eu bun, dar el e teribil – adică de-a dreptul *rău.*

– Ăsta-i un compliment, Cyrus? întrebă Pinkus.

– Da! Aş merge cu el pînă în iad, fiindcă ştiu că m-aş *întoarce*.

– Mă rog, dar n-a înotat niciodată treizeci de kilometri pe furtună...

– Ah, taci, Sam... Aha, uite că *vin!*

– Slăvite *Abraham!* şopti Aaron Pinkus, în vreme ce o hoardă de indieni, cu feţe vopsite şi lucioase, dar mînjite grotesc de lacrimi, năvăliră pe uşă şi căzură imediat în genunchi, cîntînd la unison, cu chipurile înălţate spre tavan, implorîndu-şi zeii să-i mîntuiască. (Pentru un cunoscător – fiindcă ei habar n-aveau – era tot „Celebrarea nopţii nunţii".)

Armele unei duzini de gardieni fură scoase din tocuri şi îndreptate spre capetele protestatarilor, dar nimeni nu trase. Într-un fel, se prevedea în Constituţie, sau cel puţin aşa credeau poliţiştii de la Curtea Supremă – că nu poţi trage în nişte oameni care se roagă. În schimb, se auziră alarmele, nu de la detectoarele de metale, ci din interiorul clădirii. În cîteva secunde, alţi gardieni, funcţionari şi personal de serviciu se revărsară în holul cel mare. Era iadul pe pămînt.

– *Acum!* şopti Cyrus. Desi-Unu şi Desi-Doi ridicară cordoanele groase de catifea, iar Aaron, Sam şi Jenny se strecurară pe sub ele în toiul haosului cu care se confruntau poliţiştii şi funcţionarii Curţii Supreme.

În timpul acestei noi şi total neaşteptate debandade, MacKenzie Hawkins trecu prin detectorul de metale, fără să-l întrebe nimeni nimic, şi o luă la goană pe scările ce duceau la etajul doi.

Altă problemă. Normal. Angelina Eleganta, mătuşa lui Vinnie Bum-Bum, confundase al doilea dulap pe dreapta cu o instalaţie de aer condiţionat, astfel că preţ de cîteva preţioase minute sacul negru de plastic cu hainele lor fu de negăsit. Deodată se auzi o explozie surdă, pe care nici unul dintre ei n-o remarcă.

– M-am *prins!* ţipă Sam, apăsînd, în entuziasmul său, pe un mîner şi debranşînd aerul condiţionat. S-a oprit, adăugă el, derutat de blocarea uriaşei maşinării.

– Ce *contează?* țipă Jennifer, susținînd-l pe Pinkus, în timp ce Șoimul venea alergînd pe coridor, aruncîndu-și haina de vagabond.

– *Aici* erați! răcni el. Ușa scării ăsteia blestemate era încuiată pe dinafară!

– Și cum ai intrat? întrebă Devereaux, scoțînd din sac hainele lui Aripăroșie.

– Am întotdeauna la mine puțin explozibil – nu se știe niciodată.

– Mi s-a părut mie că aud o bubuitură, zise epuizatul Pinkus.

– A fost, admise Hawkins. Să *mergem.*

– Unde-i toaleta doamnelor? întrebă Aripăroșie.

– Acolo, în capăt, răspunse MacKenzie, arătînd spre est.

– Unde-i toaleta *noastră?* întrebă Sam.

– Mult mai aproape, chiar acolo, pe stînga.

Se împrăștiară. Deodată, Jennifer se întoarse și strigă:

– *Sam!* Pot să mă îmbrac la tine? Mai avem doar trei minute și ușa aia-i la două terenuri de fotbal distanță!

– Mamă, de cînd așteptam vorbele astea!

Tîrfa cu coif platinat se întoarse în fugă spre crescătorul de pui „Alby-Joe Scrubb" și amîndoi îi urmară pe Pinkus și pe Șoim la toaletă. Jenny alergă într-o cabină, în timp ce bărbații își lepădară hainele și perucile, rămînînd în veșmintele mai decente pe care le purtau pe sub bizarele echipamente de camuflaj.

Toți, cu excepția Șoimului. La fundul sacului mare, împăturite cu grijă pentru a fi scoase ușor, se aflau costumul de ceremonie al Vîrfului Norilor, șeful de trib al wopotamilor, inclusiv lunga și colorata coroană din pene, datînd din vremea cînd Okeechobees întîmpinase un cosmetician rătăcit, pe nume Ponce de León, pe țărmul viitoarei Miami Beach. Șoimul își dădu repede jos nădragii de vagabond și cămașa murdară și îmbrăcă pantalonii din piele de căprioară și jacheta de bizon cu mărgele. Apoi, sub ochii uimiți ai lui Aaron și Sam, își așeză cu grijă pe cap imensa trenă de pene, care în ciuda staturii înalte se tîra pe podea.

Un minut mai tîrziu, Aripăroşie ieşi din cabină într-un elegant taior de culoare închisă – întruchiparea avocatei de mare succes, deloc temătoare să înfrunte Curtea Supremă, dominată de bărbaţi. Ceea ce o îngrozi însă în acel moment fu vederea lui MacKenzie Hawkins.

– *Aahh!* ţipă ea.

– Am aceleaşi sentimente, zise Devereaux.

– *Generale,* spuse şi Pinkus, cu glas rugător. Nu mergem la o paradă a costumelor de la campionatul de fotbal din Pasadena. Procedurile astea sînt printre cele mai serioase şi venerabile din sistemul nostru legislativ, iar ţinuta dumitale, oricît de impresionantă ar fi, nu se potriveşte cu această împrejurare.

– Ce împrejurare, comandant?

–Viitorul tribului Wopotami şi un segment important din structura de apărare a ţării.

– Sînt de acord cu prima parte. Cazul e închis. În afară de asta, e tot ce am, doar dacă nu vreţi să intru acolo în chip de membru al Vagabonzilor Anonimi – ceea ce, dintr-un anume punct de vedere , *nu* e o idee rea.

– Noi sîntem de acord cu penele, zise repede Jennifer.

– Haina aia murdară e probabil tot în hol, cugetă Hawkins şi nimeni de aici n-o poate găsi; toţi sînt jos... Gîndiţi-vă, un indigen împilat, dintr-un popor dezrădăcinat, în zdrenţe şi ţinîndu-se cu mîna de burtă de foame.

– *Nu,* Mac! ţipă Sam. Te-ar scoate afară pentru despăduchere.

– S-ar putea, zise Şoimul, încruntat. Ăsta-i un oraş fără suflet.

– Treizeci şi cinci de secunde, anunţă Aripăroşie, privindu-şi ceasul. Ar fi bine să mergem.

– Nu cred că ar conta un minut sau două de întîrziere, spuse Aaron. Vreau să spun că jos e o veritabilă insurecţie, masele iau cu asalt baricadele, cum s-ar spune.

– Nu e asalt, comandant, ci *rugăciune.* E o diferenţă.

– Are dreptate, Aaron, şi asta nu e în avantajul nostru,

spuse Devereaux. De îndată ce gardienii vor înțelege că e vorba de fapt despre o demonstrație pașnică, alarma va înceta și toți ceilalți se vor întoarce la posturile lor... Ai mai fost la astfel de audieri, nu-i așa, șefule?

– De trei sau patru ori, răspunse Pinkus. Se stabilește autenticitatea prin identificarea reclamantului ca și a avocatului și a oricăror *amici curiae* din public. Apoi sînt prezentate argumentele.

– Cine se află la ușa biroului, comandant?

– Un gardian desemnat și un funcționar juridic.

– *Bingo!* răcni Șoimul. Unul dintre ei sau *amîndoi* au numele noastre pe o listă. Or să comunice prin stații și o duzină de alți gardieni vor veni și ne vor captura. N-o să intrăm niciodată!

– Doar nu vorbești serios, zise Jennifer. Asta-i Curtea Supremă. Nimeni nu-i poate mitui pe gardieni sau funcționari ca să facă așa ceva.

– Debite de trei miliarde și tipi cu musca pe căciulă la Pentagon, ca și la Departamentul de Stat, la Justiție, plus cîteva duzini de paraziți din Congres care își fac vacanțele pe banii statului, contra cîtorva sute de mii de dolari împrăștiați pe culoarele astea venerate!

– Mac are dreptate, spuse Sam.

– Trupul e păcătos, observă Aaron.

– Hai să ieșim dracului de-aici! conchise Aripăroșie.

Ieșiră, grăbindu-se pe cît le permitea buna-cuviință spre imensele uși sculptate ale biroului judecătorului. Spre ușurarea lor, văzură silueta masivă a lui Cyrus stînd în fața acestora și pe cei doi Desi în haine de clerici, îngenuncheați de o parte și de alta a mercenarului.

– Colonele, ce *fac* aghiotanții mei aici?

– Generale, ce dracu' *porți* pe dumneata?

– Însemnele rangului meu tribal, desigur. Acum răspunde-mi la întrebare!

– A fost ideea lui Desi-Unu. S-a gîndit că ar trebui să ai protecție suplimentară. N-a fost o problemă pentru ei să ajungă aici – jos e un azil de nebuni răsculați.

– Ce drăguţ, zise Jennifer.

– Ce *tîmpenie!* strigă Devereaux. Vor fi identificaţi, arestaţi şi interogaţi, iar intrarea noastră ilegală aici va apărea pe prima pagină a ziarelor!

– Nu-nţelegi, spuse Desi-Unu, înălţînd capul, însă tot cu palmele lipite a rugăciune. *Número uno,* noi nu zicem niciodată nemica. *Número dos,* noi s'tem *misioneros* care-i convertim pe bieţii *bárbaros* la legea lu' Hristos. Cine poate aresta aşa *padres?* Şi dacă-ncearcă, n-or să reuşească nici în două luni, şi nimeni nu intră-năuntru afar' de tine.

– *Al naibii* să fiu, mormăi Hawkins, privindu-i cu afecţiune pe cei doi aghiotanţi ai săi. V-am educat bine, băieţi. În operaţiunile acoperite, trebuie să ai întotdeauna personal auxiliar pentru asigurarea retragerii; ei sînt, de obicei, primii atacaţi. Am ezitat să le dăm sarcina asta, fiindcă ne cunoaştem şansele, dar ei n-au pregetat să se ofere voluntari. Bună treabă, băieţi.

– Ieşti drăguţ, gheneralc, zise Desi-Doi, da' să nu fii al naibii. Rezolv io treaba asta, nu *amigo* meu. Vezi mata, io-s *católico,* iel e doar *protestante* – nu contează.

Zgomotul bubuitor al unor paşi apăsaţi îi făcu pe toţi să se întoarcă speriaţi. Îşi reveniră repede, văzîndu-l pe Roman Z. alergînd spre ei, cu cîte o cameră video în fiecare mînă, cu geanta din plastic agăţată pe umăr lovindu-i-se de coapsă şi cu tricoul WFOG leoarcă de sudoare.

– Dragii mei, iubiţii mei *prieteni!* strigă el, oprindu-se cu răsuflarea tăiată. N-o să *credeţi* ce magnific am fost! Am făcut poze la toţi, şi la trei oameni pe care lama mea i-a convins să zică că au fost trimişi aci dă un „procoror-general" şi dă unu' mic, secretar la ceva de-i zice „parare", şi dă un mare jucător dă fotbal, care mi-a zis că iera un *ignorant* reprezentant la ceva de-i zice „Societatea Dealu'Curuliu" – Ce mai societate! În Serbo-Croaţia avem mai bune.

– Asta-i formidabil! spuse Sam. Dar cum ai *urcat* aici?

– Ie uşor! Jos, în holu' dă marmoră, toţi dansează, cîntă, rîde şi strigă, ca cei mai tari strămoşi ai mei ţigani. Oameni în

hainc aiurca şi feţe vopsite bea din sticle suc dă fructe şi toată lumea-i fericită, dă-mi aduce-aminte dă şatrele noastre dîn munţii Moraviei. Ie *glorioso!*

– O, Doamne! exclamă Jennifer. Grozăvia aia din alambicuri!

– Ce anume, draga mea?

– Alambicuri, domnule Pinkus. Cea mai otrăvitoare băutură inventată de om, fie el civilizat sau nu. Indienii mohawks susţin că au creat-o ei, dar *noi* am rafinat-o şi am făcut-o de douăzeci de ori mai tare. E cu desăvîrşire interzisă în rezervaţie, iar dacă a găsit cineva alambicurile alea vechi şi le-a pus în funcţiune, acela nu poate fi decît ticălosul de Johnny Botdeviţel!

– Aş zice că în clipa asta acţiunea lui se justifică, zise Devereaux.

– Deci aşa i-aţi – *i-am* – tras pe sfoară pe coloniştii din vest, spuse Şoimul.

– Asta e irelevant, generale.

– Da, dar interesant...

– Haideţi să *intrăm,* îi îndemnă Cyrus. Genul ăsta de suc are două efecte – uitare, apoi recunoaşterea bruscă a responsabilităţilor reamintite, care provoacă panică, ceea ce nouă nu ne trebuie. O să deschid uşa.

O deschise şi adăugă:

– După dumneata, generale.

– Foarte corect, colonele.

MacKenzie Hawkins intră în camera lambrisată cu panouri de mahon, cu penele fluturînd, urmat de contingentul său de susţinători. Deodată, sunetele asurzitoare ale unui frenetic cîntec de război indian, cu tobe şi voci, umplură sacrosancta încăpere. Pe podiumul semicircular, feţele severe pînă atunci ale judecătorilor reacţionară alarmate şi toţi se aruncară la podea, ridicîndu-se apoi, unul cîte unul, în genunchi, cu ochii măriţi de groază, dar uşuraţi că nu izbucnise violenţa. Priviră cu gurile căscate monstrul cu pene aflat în faţa lor, de-a dreptul şocaţi.

– Ce dracu' ai *făcut?* şopti Sam din spatele Şoimului

– Un mic truc învăţat la Hollywood, răspunse MacKenzie în barbă. Sunetul înregistrat intensifică punctul culminant atunci cînd cuvintele n-o pot face. Am un casetofon în buzunar, de mare impedanţă şi cu volumul dat la maximum.

– Opreşte chestia aia blestemată!

– Aşa voi face, imediat ce dovleccii ăştia care dîrdîie or să recunoască faptul că acest Vîrf al Norilor, şeful de trib al wopotamilor, se află în faţa lor şi că rangul lui impune respect.

Şi iarăşi, unul cîte unul, năuciţii judecători ai Curţii Supreme se ridicară încet pe genunchi. Muzica se auzi mai încet, apoi se opri. Judecătorii se uitară întrebători unul la altul şi se întoarseră în fotoliile lor.

– *Ascultaţi-mă,* bătrîni înţelepţi ai justiţiei acestei naţiuni! răcni Vîrful Norilor. Oamenii voştri au fost antrenaţi într-o conspiraţie perfidă, pentru a ne deposeda de drepturile noastre de proprietari, pentru a ne lua cîmpiile, munţii şi rîurile care ne oferă cele necesare traiului şi supravieţuirii. Ne-aţi închis în ghetouri de păduri desfrunzite şi pămînt sterp, în care nu creşte nimic în afară de buruieni nefolositoare. Nu era asta ţara *noastră?* Ţara noastră, în care trăiau o mie de triburi în pace, sau pe picior de război, aşa cum aţi fost şi voi cu noi, şi cu spaniolii, apoi cu francezii şi englezii şi, în cele din urmă, v-aţi luptat între *voi.* Noi nu mai avem alte privilegii decît cele pe care voi ni le-aţi acordat şi apoi le-aţi trecut cu vederea. Negrii din această ţară au îndurat două sute de ani de servitute; noi am îndurat *cinci* sute. Veţi permite, în ziua de azi şi în epoca actuală, ca această situaţie să continue?

– Eu nu, zise repede un judecător.

– Nici eu, spuse altul grăbit.

– Cu siguranţă *eu* nu, protestă un al treilea, scuturînd cu violenţă din cap şi zgîlţîindu-şi guşa.

– O, Doamne, am citit dosarul ăsta de zece ori şi de fiecare dată am plîns, zise doamna judecător.

– Nu trebuie *să faci* asta, spuse preşedintele Curţii Supreme, uitîndu-se la femeie; apoi închise brusc microfoanele, pentru a putea conferi în linişte cu ceilalţi judecători.

– Îl *iubesc,* şopti Jennifer în urechea lui Sam. Mac a spus *totul* în cîteva fraze!

– El n-a înotat niciodată şaizeci de kilometri pe furtună!

– Generalul nostru e foarte elocvent, şopti şi Pinkus. Stăpîneşte bine subiectul.

– Nu mă prea mulţumeşte comparaţia cu negrii, zise Cyrus, tot în şopată. Ce dracu', fraţii şi surorile lui indiene n-au fost niciodată vînduţi în lanţuri; totuşi, aluzia lui a fost de efect.

– Nu, Cyrus, n-am fost cum zici, interveni Aripăroşie. Am fost doar măcelăriţi sau trimişi în locuri unde muream de foame.

– În regulă, Jenny. Şah mat.

Microfoanele fură din nou deschise.

– Da, bine, *hm!* spuse un judecător din extrema dreaptă a completului. De vreme ce distinsul avocat din Boston, Pinkus, te asistă juridic, acceptăm scrisorile dumitale de acreditare, dar eşti conştient de amploarea consecinţelor acestui proces?

– Noi vrem doar ce-i al nostru. Orice altceva este negociabil – nimic nu e intolerabil.

– Acest aspect nu reiese cu claritate din dosar, şefule Vîrful Norilor, zise judecătorul negru, cu un licăr de dezaprobare în ochi, în timp ce lua o pagină de pe masă. Avocatul dumitale este un anume Samuel Lansing Devereaux, corect?

– Eu sînt acela, domnule, spuse Sam, făcînd un pas în faţă, alăturîndu-se lui Hawkins.

– Un dosar al naibii de bun, tinere.

– Mulţumesc, domnule, dar cu toată onestitatea...

– Vei fi probabil împuşcat în cap pentru el, continuă judecătorul, de parcă Devereaux nu vorbise. Totuşi, în cuprinsul lui am depistat un dram de otravă, de parcă nu te-ar interesa atît dreptatea, cît răzbunarea.

– Privind retrospectiv lucrurile, m-am simţit ofensat, domnule, de *ne*dreptate.

– Nu eşti plătit să te simţi ofensat, avocat, zise un jude[illegible]

din partea stîngă. Eşti plătit să prezinţi adevărul. Cei-de-mult-decedaţi nefiind prezenţi ca să se apere, ai făcut nişte insinuări uimitoare.

– Bazate pe dovezile materiale descoperite. Pot fi considerate insinuări sau, dacă vreţi, speculaţii, dar nici una nu e lipsită de o fundamentare istorică care s-o susţină.

– Eşti de profesie istoric, domnule Devereaux? întrebă altul.

– Nu, domnule judecător, sînt avocat de profesie şi pot înţelege şi urmări semnificaţia dovezilor, aşa cum sînt sigur că şi dumneavoastră puteţi.

– Drăguţ din partea dumitale că garantezi această capacitate a colegului nostru, zise altul.

– N-am vrut să ofensez, domnule.

– Totuşi, după propria dumitale afirmaţie, poţi să te simţi ofensat, avocat, observă doamna judecător. Ceea ce presupune, ca o consecinţă, că poţi aduce o ofensă.

– Ceea ce cred că e justificat, doamnă.

– La asta mă referea m, domnule Devereaux, cînd am menţionat acel accent otrăvit din dosarul dumitale. Nu m-a surprins că dumneata voiai, nici mai mult, nici mai puţin decît o cedare din partea guvernului, o totală capitulare, care ar fi pus o povară extraordinară pe umerii fiecărui contribuabil din această ţară. O responsabilitate ce depăşeşte cu mult capacitatea acestei naţiuni de a şi-o asuma.

– Dacă îmi permite Curtea să întrerup, interveni Vîrful Norilor, tînărul şi strălucitul meu avocat are reputaţia de a se indigna cu îndreptăţire, atunci cînd simte că o cauză e justă...

– *Ce?* şopti Sam, izbind cu cotul coastele lui Hawkins. Să nu *îndrăzneşti...*

– El *îndrăzneşte* să păşească în locuri de care şi îngerii se tem, dar cine dintre noi poate învinovăţi pe omul cu adevărat onest care crede cu patimă în înfăptuirea dreptăţii pentru cei lipsiţi de drepturi? Dumneata, domnule, ai afirmat că nu e plătit pentru a se simţi ofensat; ai doar pe jumătate dreptate, domnule,

fiindcă nu e plătit deloc, ci numai ofensat, fără speranța vreunei recompense pentru convingerile sale înflăcărate... care sînt aceste convingeri ce l-au determinat să ne vină în ajutor? Voi încerca să vă explic. Sau, în loc de orice explicație de-a mea, duceți-vă fiecare să vizitați o duzină de rezervații în care trăiesc oamenii noștri. Să vedeți cu ochii voștri ce-a făcut omul alb din triburile indiene, cîndva atît de mîndre. Să ne vedeți sărăcia, mizeria și, da, *neputința* noastră. Puneți-vă întrebarea dacă puteți trăi așa *fără* să vă simțiți ofensați. Acest pămînt a fost pămîntul *nostru* și, atunci cînd ni l-ați luat, am înțeles că, dacă se va forma o națiune *unică*, mai mare, vom face și noi parte din ea... Dar nu, nu a fost așa. Ne-ați renegat, ne-ați dat deoparte, ne-ați închis în rezervații izolate, fără să ne faceți părtași la dezvoltarea voastră. Asta e istoria din documente și nimeni n-o poate contesta... De aceea, dacă învățatul nostru avocat și-a conceput dosarul cu o anume mînie – „otravă", dacă vreți – o să intre în analele jurisprudenței secolului douăzeci drept un Clarence Darrow al zilelor noastre. În numele wopotamilor persecutați, eu vă asigur că îl *venerăm*.

– Venerația, șefule Vîrful Norilor, nu are legătură cu această Curte, zise masivul judecător negru, încruntîndu-se. Cineva își poate venera zeul, sau o vacă, sau o icoană, sau pe ultimul guru, dar asta nu are nici o influență într-o instanță și nici nu trebuie să aibă. Noi venerăm aici numai legea. Judecăm pe baza faptelor ce pot fi dovedite, nu pe speculații convingătoare, derivate din dosare neîntemeiate datînd din urmă cu peste o sută de ani.

– *Hei*, stați puțin! Eu *am citit* acel dosar...

– Noi credeam că dumneata l-ai *întocmit*, avocat, îl întrerupse doamna judecător. *Nu-i* așa?

– Ba da... mă rog, e altă poveste, dar vreau să vă spun că sînt un avocat bun și am cercetat dosarul ăla, iar probele materiale istorice care îl susțin sînt al naibii de *incontestabile!* Mai mult, dacă această Curte nu ia în considerare dovezile din motive pragmatice, sînteți o gașcă de... de...

– De *ce,* avocat? întrebă un judecător din stînga.

– La naiba, o s-o spun – de *laşi!*

– *Te iubesc,* Sam, şopti Jennifer.

Protestul zgomotos al întregii Curţi fu întrerupt de vocea gravă a lui MacKenzie Lochinvar Hawkins.

– *Vă rog,* distinşi deliberatori ai justiţiei în această ţară furată de la noi, pot *să vorbesc?*

– *Ce-ai spus, termită* cu pene?

– Tocmai aţi fost martorii ultragierii unui om onest, a unui avocat remarcabil, care e dispus să renunţe la o carieră strălucită, fiindcă a găsit *adevărul* în nişte documente ascunse, ce nu trebuiau să vadă vreodată lumina zilei. Astfel de oameni nepătaţi au făcut mare această ţară, fiindcă ei au acceptat adevărul şi i-au înţeles măreţia. *Adevărul,* atît cel bun, cît şi cel rău, trebuia acceptat în toată măreţia lui, şi indiferent de sacrificiile pe care le cerea – o lumină strălucitoare care conduce o nouă naţiune spre propria-i măreţie, spre propria-i *glorie.* Tot ce doreşte el, tot ce dorim *noi,* toate triburile indiene, e să *facem parte* din această mare ţară pe care o numeam cîndva a noastră. E un lucru atît de greu pentru voi?

– Există considerente de importanţă naţională, domnule, zise judecătorul negru, mai puţin încruntat. Costuri extraordinare, taxe aspre asupra statului, care s-ar putea să nu fie suportate. Aşa cum au spus mulţi înaintea noastră, trăim prea adesea într-o lume nedreaptă.

– Atunci *negociaţi,* domnule! strigă Vîrful Norilor. Vulturul nu se repede să omoare vrabia rănită. În schimb, aşa cum a arătat tînărul nostru avocat, acel vultur atotputernic se avîntă spre ceruri, un simbol peren al puterii libertăţii.

– Am spus că...

– *Taci* din gură!... O, voi, judecătorilor, lăsaţi vrabia rănită să-şi regăsească speranţa în umbra marelui vultur. Nu ne alungaţi din nou, fiindcă n-a mai rămas nici un loc unde am putea pribegi. Redaţi-ne respectul pierdut – daţi-ne speranţa de care avem nevoie pentru a supravieţui. Fără ea am muri, ne-aţi măcelări pe

toţi. Vreţi să rămîneţi cu mîinile pătate – nu sînt ele *destul* de însîngerate?

Se lăsă o tăcere grea.

– Hei, Mac, nu-i rău, şopti Sam din colţul gurii.

– *Magnific!* susură Jennifer din spate.

– Stai aşa, fetiţo, răspunse Şoimul pe şoptite, întorcînd capul. Acum vine punctul culminant, ca atunci cînd prietenul meu, generalul McAuliffe, le-a zis „tîmpiţi“ nemţălăilor, în bătălia de la Bulge.

– Ce vrei să spui? întrebă Aaron Pinkus.

– Ascultaţi, şopti Cyrus. Ştiu unde vrea să ajungă generalul. Acum o să-i înţepe unde-i doare mai rău. Taman în băşica udului. Asta o să scoată rahatul la iveală.

– N-a fost rahat, protestă Aripăroşie. E *adevărul!*

– Pentru ei este un inevitabil de *adevărat* rahat, Jenny, fiindcă se află între ciocan şi o foarte dură nicovală.

Microfoanele fură închise încă o dată, pentru ca judecătorii să se consulte. În cele din urmă, aparent vlăguitul judecător din New England vorbi:

– A fost o peroraţie emoţionantă, şefule Vîrful Norilor, zise el calm, dar astfel de acuzaţii ar putea fi aduse în sprijinul minorităţilor de pretutindeni. Istoria nu e blîndă cu aceşti oameni, spre marele meu regret. Cum spunea unul dintre preşedinţii noştri, „Viaţa nu-i fără cusur“, dar trebuie să mergem înainte pentru binele majorităţii, nu pentru nefericitele minorităţi care suferă. Ne-am dori cu toţii, din toată inima, să putem modifica acest scenariu, dar asta e mai presus de înţelepciunea noastră. Schopenhauer a descris-o ca pe o „brutalitate a istoriei“. Detest concluzia sa, dar îi recunosc realitatea. Ai putea deschide o cale ce ar determina dispariţia unor întregi comunităţi, în mult mai mare măsură decît li s-a întîmplat reclamanţilor.

– Care-i opinia dumitale, domnule?

– Luînd în considerare toate implicaţiile, ce ai răspunde dacă Curtea, în înţelepciunea sa, ar lua o hotărîre împotriva dumitale?

– Foarte simplu, replică Vîrful Norilor. Am declara război împotriva Statelor Unite, știind că ne-am bucura de simpatia fraților noștri indieni din întreaga țară. Mii de oameni albi n-ar supraviețui. Noi am pierde, dar ați pierde și voi.

– Doamne *Sfinte,* intonă Reebock, fonfăitul președinte al Curții. Am o casă în New Mexico...

– Pe pămîntul războinicilor apași, domnule? întrebă cu inocență Șoimul.

– La patru kilometri distanță de rezervație, răspunse judecătorul, înghițind în sec.

– Apașii sînt frații noștri de sînge. Fie ca Marele Spirit să-ți acorde o moarte rapidă, fără prea mari dureri.

– Dar la Palm Beach? întrebă alt membru al Curții, arcuindu-și sprîncenele.

– Seminolii sînt verii noștri. Ei fierb sîngele omului alb pentru a îndepărta impuritățile – cînd sîngele se află încă în corp, firește; asta frăgezește carnea.

– Și la Aspen...? zise altul, șovăitor. Cine-i pe-acolo?

– Năprasnicii Cherokee, domnule. Ei ne sînt verișori și mai apropiați. Totuși, noi ne-am manifestat deseori dezaprobarea față de metodele lor primitive de pedepsire. Își leagă dușmanii și-i pun cu fața în jos pe mușuroaie de furnici ucigașe.

– *Acum!* icni Jennifer.

– Dar la Lake... Lake George? întrebă un judecător palid la față, cu o expresie de spaimă subită. Am o frumoasă casă de vacanță acolo.

– În nordul statului New York, domnule? Mai e nevoie să întrebați? Pe terenurile de vînătoare și *îngropăciune* ale triburilor Mohawk?

– Cam așa ceva... îmi închipui.

– Tribul nostru e o ramură desprinsă din Mohawk domnule, dar, sincer vă spun, am simțit că trebuia să fugim din calea lor și să mergem spre vest, departe de cei mai apropiați frați ai noștri.

– De ce?

– Viteazul mohawk e poate cel mai feroce şi îndrăzneţ dintre noi toţi – dar, mă rog, sînt sigur că înţelegi.

– Să înţeleg... ce?

– Cînd sînt provocaţi, incendiază corturile duşmanului noaptea şi dau foc tuturor proprietăţilor lui. E o tactică de pîrjolire a pămîntului, care nouă ni s-a părut prea aspră. Desigur, ne consideră încă de acelaşi neam cu ei. Legăturile de sînge *nu* se şterg uşor. Fără discuţie, şi ei se vor alătura luptei noastre.

– Cred că trebuie să ne consultăm din nou! rosti scurt preşedintele Curţii, şi microfoanele fură închise pentru ca judecătorii să discute în şoaptă între ei.

– *Mac!* şuieră Aripăroşie. Nimic din ce-ai spus nu e *adevărat!* Apaşii fac parte din triburile Athabaskan şi nu sînt înrudiţi cu noi, Cherokee n-ar ţine pe nimeni legat deasupra unui muşuroi de furnici, asta-i ridicol, iar seminolii sînt cel mai paşnic trib dintre toate!... Triburile Mohawk, mă rog, le place să joace zaruri, fiindcă aşa cîştigă bani, dar n-ar ataca dacă n-au fost ei mai întîi atacaţi sau furaţi, şi cu siguranţă n-ar pîrjoli *niciodată* pămîntul fiindcă pe urmă n-ar mai creşte nimic pe el!

– *Te rog,* fiică a wopotamilor, zise Şoimul, impunător cu coroana lui de pene, privind în jos către Jennifer. Ce ştiu stupidele feţe palide?

– Întinezi toate triburile indiene!

– Ce ne-au făcut nouă aceşti oameni în toţi aceşti ani?

– *Nouă?*

Microfoanele porniră din nou şi iarăşi se auzi vocea nazală, fornăitoare a preşedintelui Curţii.

– Să se consemneze în procesul-verbal că instanţa va recomanda guvernului Statelor Unite să înceapă imediat negocieri cu etnia wopotami, pentru a găsi o soluţie rezonabilă de înlăturare a abuzurilor din trecut. În deplin consens, Curtea susţine cauza reclamantului. Înştiinţarea se va face fără întîrziere. Şedinţa se suspendă *sine die!*

Apoi, fără a-şi da seama că microfonul era încă deschis, preşedintele Curţii adăugă:

– Să sune cineva la Casa Albă şi să-i spună lui Subagaloo să facă faţă situaţiei. Nemernicul ăla ne-a vîrît în rahat, ca de obicei. Probabil că tot el a oprit şi afurisitul de aer condiţionat. Mi-a ajuns transpiraţia pînă la buric!... Scuze, dragă.

Vestea triumfului ajunse în holul şi pe scările Curţii Supreme în cîteva minute. Şeful Vîrful Norilor, purtînd însemnele rangului său, coborî pe coridorul de marmură spre holul cel mare, aşteptîndu-se să fie adulat şi sărbătorit de tribul său. Imensa galerie era plină cu bărbaţi şi femei de toate vîrstele, care dansau şi ţopăiau, de la valsuri stîngace pînă la hard rock, răsucindu-se şi bălăbănindu-se în acordurile unor versiuni mai acute şi accelerate ale cîntecelor indiene, ce se auzeau din nişte difuzoare enorme. Pînă şi gardienii, ziariştii şi poliţiştii îşi găsiseră ici-colo parteneri. Respectabilul hol era scena unui carnaval sălbatic.

– O, *Doamne!* exclamă Sunrise Jennifer Aripăroşie, ieşind din ascensor cu Sam şi Aaron la primul etaj.

– E un prilej de bucurie, zise Pinkus. Poporul tău jubilează pe bună dreptate.

– Poporul *meu?* Ăsta nu-i poporul meu!

– Ce vrei să spui? întrebă Devereaux.

– *Priveşte!* Vezi măcar un wopotami, o singură faţă vopsită sau vreo fustă indiană dansînd, cîntînd sau strigînd?

– Nu, dar văd o mulţime de wopotami întinşi pe jos.

– Şi eu, dar nu înţeleg ce fac.

– Păi, se pare că merg de la un grup la altul încurajînd... *aha,* aha, duc cu ei...

– *Pahare* de hîrtie! Şi sticle de plastic – aşa ne-a spus Roman. Împart sucul ăla grozav!

– O mică rectificare, spuse Sam. Îl vînd.

– O să-l *ucid* pe Botdeviţel!

– Am altă sugestie, Jennifer, spuse Aaron, chicotind. Mai bine l-ai numi în comisia de finanţe.

EPILOG

The New York DAILY NEWS

Washington, D.C., vineri – Printr-o decizie stupefiantă, Curtea Supremă a susţinut legitimitatea unui proces intentat de tribul Wopotami din Nebraska împotriva guvernului Statelor Unite. Curtea, într-un consens deplin, a arătat că un teritoriu de cîteva sute de kilometri pătraţi din Omaha şi împrejurimi este proprietatea de drept a tribului, conform unui tratat ratificat de către al Patruzeci şi nouălea Congres în 1878. Acest teritoriu include cartierul general al Comandamentului Strategic Aerian. Senatul şi Camera Reprezentanţilor au fost convocate în sesiune de urgenţă, iar avocaţi de la cîteva mii de firme şi-au manifestat interesul pentru negocierile ulterioare.

IL PROGRESSO ITALIANO

Questo giornale muove obiezone all' insensibilita' del *Daily News* facendo uno di un 'espressione denigratoria nella tastata di ieri. Noi non siamo dei „pellarossa salvaggi"!

(Acest ziar îşi manifestă rezerva faţă de insensibilitatea cotidianului *Daily News*, care a folosit

o expresie de defăimare într-un titlu apărut ieri. Noi nu sîntem sălbatici cu piele roşie!)

HOLLYWOOD VARIETY

Beverly Hills, miercuri – Domnii Robbins şi Martin, directori executivi ai Agenţiei William Morris, au anunţat că o importantă afacere a fost încheiată între clienţii lor – cunoscuţi în acest moment doar ca şase actori extraordinari care au lucrat pentru guvern în chip de unitate antiteroristă în ultimii cinci ani – şi Studiourile Consolidated-Colossal, avîndu-l ca producător pe Emmanuel Greenberg, în valoare de o sută de milioane de dolari, pentru realizarea unui film în care clienţii lor se vor „juca" pe ei înşişi. La conferinţa de presă ţinută la Merv's Place, marele actor de dramă Henry Irving Sutton şi-a făcut apariţia, declarînd că era foarte emoţionat de faptul că ieşea din izolare pentru a juca un rol major. Greenberg, la fel de emoţionat, plîngea cu intermitenţă, fiind prea şocat ca să poată vorbi. La dejunul care a urmat, mulţi au spus că asta se datora faptului că era foarte mîndru de reuşita sa, însă alţii susţineau că de vină erau negocierile. Fosta soţie a lui Greenberg, lady Cavendish, a fost şi ea prezentă. Zîmbea tot timpul.

THE NEW YORK TIMES

DIRECTORUL CIA DESCOPERIT ÎN VIAŢĂ ŞI SALVAT DE PE O INSULĂ DIN DRY TORTUGAS

Miami, joi – Un iaht de pescuit, *Contessa,* proprietatea industriaşului internaţional Smythington-Fontini, a observat fum pe plaja unei insule nelocuite din Dry Tortugas. În vreme ce *Contessa* se îndrepta spre ţărm, echipajul şi pasagerii au auzit strigăte de ajutor rostite în engleză şi spaniolă şi au văzut trei

bărbaţi alergînd spre apă, fericiţi că fuseseră găsiţi. Unul dintre cei trei era Vincent F.A.Mangecavallo, director al Agenţiei Centrale de Investigaţii, despre care se presupunea pînă azi-dimineaţă că se înecase săptămîna trecută. Prezumţia era bazată pe descoperirea rămăşiţelor iahtului *Gotcha Baby,* cu care călătorise domnul Mangecavallo şi care fusese prins într-o furtună tropicală. Printre resturi se găsiseră şi cîteva obiecte personale ale directorului.

Povestea supravieţuirii sale demonstrează eroismul extraordinar al domnului Mangecavallo. Conform spuselor celor doi marinari argentinieni, care s-au întors la familiile lor din Rio de Janeiro, directorul i-a tîrît literalmente prin apele pline de rechini, cei doi ţinîndu-se de picioarele sale, în timp ce domnul Mangecavallo înota spre insula nelocuită. Aflînd vestea, preşedintele a spus: „Ştiam eu că vechiul meu prieten marinar o să scape cu viaţă!“ După cum am mai menţionat, Departamentul Naval s-a abţinut de la orice comentariu, declarînd doar: „Ce drăguţ“.

În Brooklyn, New York, un anume Rocco Sabatini, după ce citi relatarea salvării, îi spuse soţiei sale la micul dejun:

– Hei, ce dracu' scriu ăştia aici? Bum-Bum nu ştie să înoate.

THE WALL STREET JOURNAL

O AVALANŞĂ DE FALIMENTE ŞOCHEAZĂ AMERICA FINANŢELOR

New York , vineri – Avocaţii se agită pe culoarele firmelor americane din zilele noastre, alergînd la birourile directorilor şi la întrunirile consiliilor de conducere, încercînd să redreseze situaţia debitelor micilor conglomerate. Înţelepciunea

tradiţională spune că acest lucru e imposibil, deoarece extinderea masivă a debitelor, creată de recenta frenezie a răscumpărărilor şi de achiziţiile de acţiuni, au lăsat pe mulţi dintre giganţii industriali, din concerne sau individuali, cu buzunarele goale, ruşinaţi şi, în unele cazuri, cu o subită dorinţă de a părăsi ţara.

Se relatează că la Aeroportul Internaţional Kennedy, un astfel de preşedinte de companie a fost auzit strigînd isterizat: „Oriunde, numai la Cairo nu! N-o să curăţ closete!" Semnificaţia acestei remarci nu e limpede.

STARS AND STRIPES
ZIARUL ARMATEI S.U.A.

DEZERTORI DIN CUBA AVANSAŢI ÎN GRAD

Fort Benning, sîmbătă – În premieră pentru armată, doi foşti ofiţeri deosebit de apreciaţi din trupele lui Castro, experţi în sabotaj, spionaj, operaţiuni acoperite, informaţii şi contrainformaţii au fost avansaţi la gradul de locotenent-major, a anunţat generalul Ethelred Brokemichael, şeful serviciului de informaţii şi relaţii cu publicul.

Desi Romaro şi vărul său, Desi Gonzales, care au dezertat din cauza „situaţiei intolerabile din ţara noastră", vor conduce o unitate a Forţelor Speciale formată la Benning, după perfecţionarea limbii engleze şi tratament stomatologic.

Armata întîmpină cu bucurie astfel de oameni curajoşi şi experimentaţi, care îşi riscă viaţa în căutarea libertăţii şi onoarei. Citîndu-l pe generalul Brokemichael: „S-ar putea face un film mare, avînd ca subiect isprăvile lor, ar trebui să studiem problema asta".

Vara era pe sfîrşite. Vînturile de nord deveniseră mai reci dimineaţa, amintind locuitorilor din Nebraska faptul că în curînd aveau să fie şi mai reci, apoi foarte reci, în cele din urmă amorţindu-le pielea. Aceste gînduri nu-i frămîntau pe wopotami, cîtă vreme negocierile cu guvernul Statelor Unite continuau, iar Washingtonul considerase că e cazul să trimită rezervaţiei două sute douăsprezece rulote, ultimul strigăt, pentru a înlocui corturile şi construcţiile improvizate folosite pînă atunci pentru adunări şi adăpost în timpul iernii. Desigur, ceea ce Washingtonul nu ştia era faptul că vreo cîteva sute de căsuţe în stare foarte bună fuseseră demolate cu buldozere, cu numai cîteva săptămîni mai devreme, şi că faimoasele corturi fuseseră ceva neobişnuit în rezervaţie, cu excepţia cîtorva, amplasate la intrarea pentru turişti. MacKenzie Hawkins nu era omul care să treacă cu vederea subtilităţile sau inconsistenţele terenului aflat sub observaţie; nici un militar cu experienţă n-ar fi făcut-o. Totul se integra într-o strategie şi nici o bătălie nu fusese vreodată cîştigată fără un plan.

– Încă nu-mi vine să cred, zise Jennifer, mergînd mînă în mînă cu Sam pe un drum prăfuit din rezervaţie; cîmpul din dreapta era înţesat cu rulote uriaşe, extravagante, fiecare cu antenă pentru satelit pe acoperiş. Totul a ieşit mai bine decît şi-a închipuit Mac.

– Deci negocierile se desfăşoară cu succes?

– Incredibil. E de-ajuns să ne încruntăm cînd nu e limpede ceva, şi ei încep imediat să se agite, să dea înapoi şi să facă o ofertă mai bună. De cîteva ori a trebuit să-i întrerup pe cei de la guvern şi să le explic că aspectele financiare erau perfect satisfăcătoare şi că doream doar clarificarea unei chestiuni juridice. Un avocat de la GAO a strigat: „Nu-ţi convine, e-n regulă, am *scos-o!*"

– E plăcut să te afli într-o asemenea postură.

– De-abia am reuşit să mă scuz ca să mă duc la toaletă.

– Exclude comentariul meu... Dar de ce eşti atît de blîndă?

– Haide, Sam, ceea ce oferă ei depăşeşte cele mai nebuneşti visuri ale noastre; ar fi o crimă să protestez.

– Atunci de ce mai negociaţi? Ce urmăriţi?

– În primul rînd, un program garantat legal pentru nevoile noastre imediate, cum ar fi locuinţe, şcoli bune, drumuri asfaltate, un sat adevărat, cu un capital de pornire pentru depozite şi magazine, astfel încît să se poată trăi decent şi în condiţii legale. Pe urmă, cîteva comodităţi, cum ar fi vreo două piscine comunale, defrişarea unei pîrtii de pe muntele lui Ochi de Vultur pentru schi-lifturi şi un restaurant – desigur, cel din urmă considerat ca parte a comerţului nostru. A fost ideea lui Charlie; adoră să schieze.

– Ce mai face?

– Iubitule, i-am schimbat scutecele puştiului ăstuia, iar acum mă simt aproape incestuoasă.

– *Cum?*

– Seamănă atît de mult cu tine! E iute şi inteligent şi, da, amuzant...

– Eu sînt un om al legii foarte serios, interveni Devereaux, rînjind.

– Eşti un nebun, şi aşa e şi el, ţicnelile voastre fiind atenuate de percepţii rapide, amintiri iritante şi lucruri complexe reduse la elemente fundamentale.

– Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

– Nici el, dar amîndoi procedaţi aşa. Ştii că a venit cu un cusur aiuristic, neînsemnat din istoria jurisprudenţei noastre, numit *non nomen amicus curial,* în timp ce Hawkins îşi întocmea dosarul? Cine-ar fi ştiut ce înseamnă asta şi cu atît mai puţin să-şi *amintească?*

– Eu, da. Jackson împotriva lui Buckley, unul a furat porci de la celălalt...

– Ah, taci din gură!

Jenny îi lăsă mîna, apoi i-o înhăţă din nou.

– Ce-o să facă Charlie cînd totul se va termina?

– O să-l fac avocatul tribului. Poate să conducă în acelaşi timp şi cabana de schi iarna.

– Asta nu îi limitează perspectivele?

– S-ar putea, deşi nu cred. Cineva trebuie să fie aici, pentru a veghea ca Washingtonul să respecte fiecare articol al înţelegerii privind reconstrucţia. Cînd eşti implicat într-un proiect la o asemenea scară, trebuie să ai un avocat la ordinele tale.

– Charlie o să fie ocupat pînă peste cap. Ce altceva ai mai adus din Oraşul Nebunilor, cum îi zice Mac? Adică în afară de „nevoile tale imediate".

– Foarte simplu. Un credit inviolabil şi irevocabil, bazat pe garanţiile ireversibile ale Departamentului Trezoreriei, prin care tribul va primi două milioane de dolari pe an, ajustaţi după inflaţie, pentru următorii douăzeci de ani.

– Asta-i *un fleac,* Jenny! strigă Sam.

– Nu, nu e, iubitule. Dacă nu reuşim să ne descurcăm pînă atunci, înseamnă că nu merităm asta. Nu vrem o călătorie gratuită, vrem să avem posibilitatea să intrăm în curentul principal. Şi, cunoscîndu-mi conaţionalii, o să luăm de la voi, feţele palide, ultimul sfanţ pe care-l aveţi. Peste douăzeci de ani, preşedintele vostru va avea probabil o poreclă gen „Apusdesoare" sau „Razădelună", ai cuvîntul meu. N-am distilat noi sucul ăla degeaba.

– Şi acum? întrebă Devereaux.

– Şi acum *ce?*

– Ce facem noi?

– Trebuia să aduci asta în discuţie?

– Nu e momentul?

– Sigur că e, dar mi-e frică.

– O să te apăr eu.

– De cine?

– Dacă va fi nevoie. De fapt, e foarte simplu, Charlie şi cu mine putem reduce chestiunile complexe la probleme elementare, pe care le poate înţelege oricine.

– Despre ce dracu' vorbeşti, Sam?

– Despre reducerea unei situaţii complicate la o problemă foarte simplă.

– Pot să întreb ce înseamnă asta?

– Refuz să-mi trăiesc restul vieţii fără tine, şi mi s-a părut că şi tu ai putea simţi la fel.

– Să zicem că există un grăunte de adevăr în ce spui, doar un grăunte, poate chiar un sîmbure mare. Totuşi, cum ar fi posibil? Eu trăiesc la San Francisco, iar tu la Boston. Nu e un aranjament bun.

– Cu scrisorile de recomandare, Aaron te-ar angaja într-un minut, cu un salariu grozav.

– Cu dosarul tău, Springtree, Basl şi Karpas din San Francisco te-ar face partenerul lor înaintea mea.

– Eu n-o să-l părăsesc niciodată pe Aaron, ştii asta, dar tu ai plecat deja de la o firmă din Omaha. Vezi, totul s-a redus la un simplu sau/sau, bazat pe prezumţia că ne-am otrăvi cu gaz amîndoi dacă n-am putea fi împreună.

– Eu n-aş merge pînă acolo.

– Eu da. Tu nu poţi?

– Refuz să răspund pe un teren care m-ar putea incrimina.

– Totuşi, am o soluţie.

– Care?

– Mac mi-a dat o insignă a fostei lui divizii din al doilea război mondial, unitatea care a străpuns frontul la Bulge. Ţin insigna asta mereu cu mine, să-mi poarte noroc.

Devereaux vîrî mîna în buzunar şi scoase o monedă supradimensionată, dintr-un metal uşor, avînd gravat pe una din feţe chipul lui MacKenzie Hawkins.

– O s-o arunc în sus şi o las să cadă pe jos. Eu iau capul, tu iei pajura. Dacă iese pajură, tu te întorci la San Francisco şi amîndoi vom suferi chinurile iadului. Dacă iese cap, vii cu mine la Boston.

– *De acord.*

Medalionul se învîrti în aer şi căzu pe drumul prăfuit. Jennifer se aplecă.

– Doamne Sfinte, e capul.

Ea intenţionă să ridice moneda, dar Sam o prinse de mînă.

– Nu, Jenny, nu trebuie să te apleci în felul ăsta!

– Adică cum?
– Nu e deloc indicat pentru mijlocul tău!
Devereaux o ridică şi luă medalionul cu mîna dreaptă.
– Sam, ce vrei *să spui?*
– Prima grijă a bărbatului e să-şi protejeze soţia.
– De *ce anume?*
– De dureri de mijloc.
Devereaux învîrti medalionul între degete, apoi îl aruncă pe pajiştea din stînga.
– Nu mai am nevoie de monede norocoase, zise el, ăsta-i tot norocul pe care mi l-am dorit.
– Sau poate n-ai vrut să văd cealaltă faţă a monedei, îi şopti Aripăroşie la ureche în timp ce-l lovea uşor. Şoimul mi-a dat şi mie una din asta la Hooksett. Chipul lui e pe ambele feţe. Dacă ai fi ales pajura, te-aş fi omorît.
– *Neruşinato,* şopti Sam, muşcîndu-i buzele. E vreun loc mai retras pe-aici unde-am putea hoinări?
– Nu acum, Mac ne aşteaptă.
– *A ieşit* din viaţa mea; ăsta-i *sfîrşitul!*
– Sper din toată inima, dragul meu, dar ca să fiu realistă, mă întreb pentru cît timp?
Cotiră pe drumul prăfuit în locul unde corturile multicolore, cu straturi din piei artificiale de animale se clătinau din vîrf pînă la ţăruşii de la bază. Fumul ieşea pe deschizătura de sus a unuia dintre ele.
– E aici, zise Devereaux. Hai să ne luăm rămas-bun repede şi simplu, ceva de genul bine-că-ştim-că-o-să-stai-dracului-departe-de-vieţile-noastre.
– Eşti prea aspru, Sam. Uite ce-a făcut el pentru poporul meu.
– Pentru el totul e un joc, Jenny, nu înţelegi?
– Atunci joacă un joc frumos, iubitule, *tu* înţelegi?
– Nu ştiu, întotdeauna mă zăpăceşte...
– Nu contează, zise Aripăroşie. Iese afară. Doamne Sfinte, *uită-te* la el!

Sam rămase cu ochii aţintiţi, nevenindu-i să cread Generalul MacKenzie Lochinvar Hawkins, alias Vîrful Norilc şeful tribului Wopotami, nu prezenta nici o asemănare cu vreui dintre persoanele menţionate. Nu era nici urmă din militarul rigi şi cu atît mai puţin din măreţia indianului american.

O beretă galbenă îi acoperea parţial părul ţepos încărunţit, tuns scurt. Sub nasul lui puternic se vedea o musta subţire, înnegrită, iar la gît purta o cravată violet, într-un contra izbitor cu cămaşa din mătase roz, care se asorta cu pantalor strîmţi de un roşu strălucitor, ale căror manşete cădeau peste pereche de pantofi albi Gucci.

– Mac, drept cine dracu' te *dai?* ţipă Devereaux.

– A, voi doi eraţi, spuse Şoimul, fără să răspundă întrebare. Credeam că va trebui să plec fără să vă mai văd. Sî într-o grabă teribilă.

– O grabă teribilă? întrebă Jennifer.

– Mac, cine *eşti?*

– Mackintosh Quartermain, răspunse sfios Şoimul, veter al grenadierilor scoţieni. A fost ideea lui Gin-Gin.

– *Ce?*

– La Hollywood, mormăi Hawkins. Sînt coproducător consilier tehnic la filmul lui Greenberg.

– Film...?

– Doar ca să fiu atent la imaginaţia financiară a l Manny... şi la încă vreo cîteva lucruri, dacă apar. Hollywood-u la pămînt, să ştii. Are nevoie de nişte inovatori cu mint limpede... Bine, a fost grozav că v-am văzut, iubiţilor, dar chi mă grăbesc. Mă întîlnesc cu noul meu aghiotant-asistent colonelul Roman Zabritski, din fosta armată sovietică, la aeropo Apoi, avionul nostru o să zboare spre Coastă.

– Roman Z.? întrebă năucită Aripăroşie.

– Ce s-a întîmplat cu Cyrus? întrebă Sam.

– E undeva prin sudul Franţei, inspectează unul dint castelele lui Frazier, care a fost devastat.

– Credeam că vrea să se întoarcă la laborator.

– A, păi, cu cazierul lui şi restul... mă rog, Cookson cumpără o fabrică de produse chimice... Uite, a fost grozav că aţi venit să mă vedeţi, dar chiar trebuie să fug. Dă-mi un pupic, dulceaţă, şi dacă o să vrei să dai o probă de film, ştii unde să mă suni.

Uluită, Aripăroşie acceptă îmbrăţişarea Şoimului.

– Iar tu, locotenente, continuă MacKenzie luîndu-l în braţe pe Devereaux, rămîi cea mai bună minte de avocat de pe planetă, excepţie făcînd poate comandantul Pinkus şi mica domnişoară prezentă aici.

– *Mac!* strigă Sam. Nu *înţelegi?* Iei totul de la capăt! N-o să mai rămînă nimic din Los Angeles!

– Nu, nu-i adevărat, fiule, nu-i adevărat deloc. Ne întoarcem la zilele de glorie.

Şoimul îşi luă valiza Louis Vuitton, înăbuşindu-şi lacrimile.

– *Ciao,* copii, zise, întorcîndu-se repede şi grăbindu-se pe drumul prăfuit – un om cu o misiune.

– De ce mă gîndesc oare că odată, undeva în Boston, telefonul o să sune, iar la capătul firului va fi Mackintosh Quartermain? zise Devereaux, cu braţul în jurul taliei lui Jennifer, în timp ce amîndoi priveau silueta Şoimului pierzîndu-se în depărtare.

– Fiindcă e inevitabil, dragul meu.

- *Sfîrşit* -